

A-3:

ARSENIE ȘI ZAMFIRĂ

PĂRINTE ȘI MAICĂ

—
o relație demitizată

I. CUPRINS

I.	CUPRINS	2
II.	INTRODUCERE	5
III.	VIAȚA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA ȘI A MAICII ZAMFIRA	6
A.	Relația cu Maica Zamfira	6
1.	Dilema	6
2.	S-a pocăit ?	7
3.	Cauzele căderii	13
4.	Ce zic ucenicii îndrăgostiți?	15
a)	Secretul lui Arsenie Boca: femeia care a stat 40 de ani lângă el	16
b)	Monahia Zamfira Constantinescu – portret de ucenică a Părintelui Arsenie Boca	18
c)	Apologia lui Florin Duțu	22
(1)	Cine a fost Maica Zamfira?	22
(2)	Asemănarea Arsenie – Zamfira	27
(a)	Tatăl	29
(b)	Mama	35
(c)	Alți dascăli înșelați	43
(i)	Giovanni Papini	43
(ii)	Ignațiu de Loyola	43
(d)	Mândria: din copilărie până la sfârșit	46
(e)	Numele purtate	76
(3)	[Cum se amestecă Părintele Arsenie Boca în relația intimă dintre Nicolae și Julieta	79
(4)	[Pentru a o salva pe Maica Zamfira de la sinucidere, Părintele Arsenie Boca o face stareță	82
(5)	[Locuințele conviețuirii Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira	82
(6)	[Unde duce o relație de dragoste dintre un călugăr și o călugăriță care nu și-au păzit vederea	96
5.	Ce spun despre această cădere... marii noștri duhovnici	103
6.	Ce spun despre această cădere... Sfinții Părinți	113
B.	Au păstrat cele trei voturi monahale?	128
1.	Cum au încălcat fecioria	135
a)	Relația cu femeile înainte de călugărie	135
b)	Relația cu femeile după călugărie	138
2.	Cum au încălcat sărăcia de bună-voie	141
3.	Cum au încălcat ascultarea	145
a)	Atitudini liturgice necanonice față de eretici	145
b)	Și-au format o parasinagogă	156
(1)	Părintele Arsenie Papacioc	196
(2)	Părintele Arsenie Boca	217
(3)	Arsenie vs. Arsenie	229
C.	Părintele Arsenie Boca s-a preocupat de preacistirea Maicii Zamfira și de adorarea propriei persoane	230
1.	Imberb	232
a)	Hipnotizator mios	232
B)	HIPNOTIZATOR DUR	232
C)	HRISTOSUL MINCINOS BĂRBIERIT	233
D)	MUTILAREA FILOCALIEI	234
E)	ASEMĂNĂRI CU BABAJI, MAHOMED, IOSIF DIN COPERTINO, GRIGORI RASPUTIN, BRAHMANI, YOGHINI, MAGICIENI, FAKIRI, ZEI ȘI TIBETANI	239
2.	CU BARBĂ MICĂ ȘI OCHI ALBAȘTRI	265
3.	CU BARBĂ MARE ȘI OCHI ALBAȘTRI	267
4.	MUSTĂCIOS	279
5.	CU PANTALONI SCURȚI	287
A)	SE POT ÎNȘELA MĂRTURISITORII ANTICOMUNIȘTI, SAU SUNT INFALIBILI?	288
B)	SE PLIMBA DEZBRĂCAT ÎN PUBLIC	293

c)	Madona Zamfira	296
D)	DRĂGĂNESCU – AȘEZĂMÂNT ÎNCHINAT „SFINTEI FAMILII”	303
IV. MOARTEA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA ȘI A MAICII ZAMFIRA		329
A.	Moartea Părintelui Arsenie Boca	329
1.	CONTRADIȚII	329
A)	ÎN LEGĂTURĂ CU MOARTEA	329
B)	ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNGROPAREA	348
2.	POATE FI CONSIDERAT MUCENIC?	365
3.	ARE SFINTE MOAȘTE? SFÂRȘIT DRAMATIC	371
4.	DE CE SE FAC MINUNI MEDIATIZATE, DUPĂ MOARTE? FINAL SPECTACULOS	401
5.	SĂ NU NE MIRĂM SAU SĂ JUDECĂM PE AUTORII CĂRȚILOR PROBOCA	461
B.	Cum s-a comportat Maica Zamfira după moartea Părintelui Arsenie Boca	468
IV. VIAȚA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA ȘI A MAICII ZAMFIRA DEZVĂLUITĂ DE OAMENI DUHOVNICEȘTI SAU CLERICI		500
1.	Părintele Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae	500
a)	L-a iubit de la început	500
b)	S-a mahnit, tot din iubire	509
2.	Arhimandritul Paulin Lecca, Stareț al Sfintei Mănăstiri Arnota, Exarh al Mănăstirilor din Arhiepiscopiile Dunării de Jos și Bucureștilor	518
3.	Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie	537
4.	Ieromonahul Adrian Făgețeanu	544
5.	Părintele Profesor Doctor Dorin Zosim Oancea	558
6.	Monahul Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie	559
a)	Scrisoare către Babel	559
b)	De ce a pictat tocmai pe Wulfila?	563
7.	Părintele Gheorghe Anițulesei	573
V.	POT FI CANONIZAȚI?	576
1.	În Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit	577
A)	CANONUL CANONIZĂRII	577
B)	E PĂCAT A JUDECA PE CEL PROPUȘ LA CANONIZARE SAU PE CEL CANONIZAT DINTR-O EROARE?	578
C)	POT GREȘI BISERICILE ORTODOXE DE RĂSĂRIT LOCALE (INCLUSIV ÎN CANONIZAREA UNUI OM)?	587
D)	PRESIUNI POLITICE (PRIN MASS-MEDIA) PENTRU CANONIZARE	613
E)	PRESIUNI POLITICE PUBLICE (PRIN INSTITUȚIILE ADVERSARE SFINTEI BISERICI ORTODOXE) PENTRU CANONIZARE	613
f)	Presiuni politice prin comerț	615
G)	„ORTODOXIA NEÎNDOIELNICĂ A CREDINȚEI CELUI DESPRE CARE SE TRATEAZĂ”	622
H)	„PROSLĂVIREA LUI DE CĂTRE DOMNUL, CEL PUȚIN PRINTR-UNUL DIN URMĂTOARELE DARURI SAU PUTERI”	628
(1)	„Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință”	628
(2)	„Puterea de a înfrunța orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte”	629
(3)	„Puterea de a-și închina eroid viața celei mai desăvârșite trăiri morale și religioase”	632
(4)	„Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte”	632
(5)	„Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroid credința și Biserica Ortodoxă”	632
I)	„CULTUL SPONTAN PE CARE I-L ACORDĂ POPORUL CREDINCIOS”	633
(6)	Nu este suficient cultul poporului	635
(7)	Spontaneitatea	635
(8)	Manipularea de la Prislop și scopurile ei	636
(9)	Mecca	637
(10)	Grigori Efimovici Rasputin	640
(11)	Cauzele mișcării de mase la Prislop	647

(12) Ortodocșii adevărați niciodată n-au fost majoritari	648
(13) Arsenismul se manifestă exact invers	648
J) CONCLUZIE	649
2. În Romano-catolicism	649
3. ÎN HINDUISM	653

II. INTRODUCERE

Un studiu complex despre acest fenomen numit înșelare în context contemporan, având pe Părintele Arsenie Boca (ca produs perfect reprezentativ, reprezentant oficial și foarte puternic în manifestări, ajungând la subtilități și adâncimi de amăgire nemaîntâlnite până acum în toată istoria recentă a bisericii), se poate găsi aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

El a fost făcut de un grup de clerici și mireni, iconari și teologi, monahi și preoți, din țară și de peste hotare (chiar și de la Sfântul Munte), cu blagoslovenie arhierescă, din râvnă pentru adevăr și discernământ. S-a făcut în timp îndelungat, prin cercetarea amănunțită a mărturiilor ucenicilor, scrierilor și picturilor Părintelui Arsenie Boca, și a manifestărilor contemporane în jurul sfinției sale, dorindu-se a se evita superficialitatea în tratarea unui fenomen atât de complex și delicat, fierbinte pentru mințile Ortodocșilor Români de azi.

La el vom face referire în cuvintele de mai jos.

A. RELAȚIA CU MAICA ZAMFIRA

444. -“Marele sinod, a oprit cu desăvârșire, ca episcopul, sau preotul, sau diaconul, sau orice alt cleric să aibă vreo femeie îngrijitoare, afară de mamă, sau soră, sau mătușă, sau pe anumite persoane, care nu pot fi bănuite de legături de concubinaj”. I ec.3.-

445. -Nici unul dintre clerici să nu țină femeie sau servitoare decât pe acele persoane, care în canon (I ec. 3) sînt trecute libere de orice bănuială, păstrîndu-și prin aceasta, curătenia morală. Iar dacă cineva ar călca cele hotărîte de noi, să se caterisească. Aceasta să se respecte și de cei castrați, avînd grijă de curătenia lor morală, (fără a face sminteală).

Cei ce vor călca această hotărîre, de vor fi clerici, să se caterisească, iar de vor fi laici, să se ațurisească “. vi ec. s.

446. ...”O, Grigore, nu sîntem noi cei dintîi și nici singuri care au legiuit ca femeile să nu viețuiască împreună cu bărbații. Citește canonul cel așezat de sfinții părinți în sinodul de la Niceea (3), care oprește precis a nu avea în casă femei introduse pe furiș. Necăsătoria este vrednică de cinste numai prin viețuire separată de femei; căci, dacă cineva făgăduiește fecioria numai cu numele, dar cu fapta ar face contrariu, este limpede, că ei vânează fățarnic, cinstea fecioriei, dar cu fapta nu renunță la plăcerile păcătoase. Deci, cu atît mai mult ar fi fost bine a înlătura femeia, după rugămintea noastră decît să te dezvinovățești, că ești scutit de orice patimă trupească. Nici cu nu cred, că tu fiind de 70 de ani, să mai trăiești în păcate cu o femeie și nici eu n-am poruncit cele poruncite de canoane ca și cum aș fi crezut că e la mijloc vreo poftă păcătoasă; ci fiindcă ne-am învățat de la apostoli a nu face sminteală fraților (Rom. 14,13) și știm că ceea ce la tine este folositor la alții devine prilej de păcătuire și, de aceea, am poruncit, urmînd sfinților părinți, să îndepărtezi acea femeie (ținută ca servitoare). De ce acuzi pe horepiscop și pomenești de veche neînțelegere? De ce nu te învinovățești pe tine, care nu ești în stare să alungi pe acea femeie? Deci scoate-o din casa la și trimite-o la mînăstire pentru ca ea să trăiască cu fecioarele (fiind curată), iar pe tine să te servească bărbații (fiind bătrîn). Ca nu cîndva să se hulească numele Domnului pentru sminteala voastră (Rom. 2,24). Pînă cînd nu vei face așa, la nimic nu-ți folosesc nenumăratele scrisori de justificare. Dacă vei muri fără îndreptare, vei răspunde înaintea Domnului pentru lenevirea ta. Și dacă vei îndrăzni să rămâi în slujba preoției, fără a te îndrepta, vei fi anatema pentru tot poporul și cei ce te vor primi pe tine (ca preot), vor fi lepădați de întreaga biserică “. -Sfântul Vasile 88.

447. -“Cel ce are concubină și, nu voiește nici a o lăsa, nici a se cununa cu femeia sa, nu se cuvîna a-i primi darurile la biserică, ale cărei legi le bîrfește și le defăima prin faptele sale”. -Sf. Nichifor 34.¹

1. DILEMA

Ajungînd aici suntem într-o mare dilemă. Să tăcem sau să scriem mai departe. Nu am vrea să atingem acest subiect delicat, fiindcă este vorba de o poveste de dragoste (chiar dacă a firii căzute), de lungă durată, pentru care ar fi invidios orice cuplu și care ar putea fi scenariul oricărui film romantic de mare calibru. În plus respectarea intimității oamenilor este obligatorie pentru orice istoric ce nu dorește a deveni un ziarist clevetitor. Problema apare, însă, din păcate, foarte presantă cînd această relație este descrisă ca o mare sfințenie, în contradicere cu învățăturile Sfintei Biserici. A lua ca model un astfel de cuplu este pasul imediat următor, dacă îl prezentăm ca sfânt. Așadar nu din punct de vedere al păcătoșeniei/nepăcătoșeniei acestei familii suntem obligați a aborda acest subiect (fiindcă nimeni nu știe pocăința celor doi ce poate s-a lucrat în ascuns), ci din cauza pericolului iminent al imitării și amestecării binelui cu răul ca model al adevărului. Astfel că suntem datori de a arăta și alarma că acest cuplu celebru, în cele cunoscute și cele

¹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

care se văd (nu în pocăința nevăzută și necunoscută) nu numai că nu poate fi vreun model de sfințenie, dar nici măcar vreun bun exemplu de familie Ortodoxă obișnuită. Noi sperăm și ne rugăm ca cei doi să se fi pocăit și să se fi mântuit, de aceea facem un apel public pentru găsirea vreunor documente în acest sens, care cu adevărat ar putea fi un model de sfințenie. Cine poate birui cu pocăința o înșelare de asemenea mari proporții, chiar că este un mare model de sfințenie. Însă, se poate pune în calendar numai dacă are și o lepădare autentică și dovedită de toate rătăcirile lui, ca nu cumva fiind considerat Sfânt, cele nelepădate de el și dăunătoare sufletului să se creadă că sunt sfințenia, ci să se înțeleagă că adevărata sfințenie constă tocmai în mărturisirea lui a bunătății lui Dumnezeu și a propriei neputințe și neștiințe. Iar această mărturisire trebuie făcută publică deoarece și păcatele lor sunt publice. Dacă vrem să fie un model public, trebuie ca și pocăința lor să fie cunoscută, publicată și răspândită cu aceeași osârdie cu care se popularizează și căderile lor ca fiind înălțări, și falsele lor vedenii și minuni, ca fiind dumnezeiești, și exagerările ucenicilor ca fiind realități mântuitoare, și toate lucrurile neortodoxe pe care le-au făcut sau învățat (sau pe care ucenicii exaltați le-au inventat, neexistând de fapt în realitate). Toate acestea pentru ca oamenii să nu ia răul drept bine și binele drept rău, fie judecându-i (și căzând în clevetirea gravă a clericilor), fie admirându-i (și urmându-le exemplul), ca să nu dobândim un „vai!” veșnic, cum zice Sfântul prooroc Isaia:

Isa 5:20 Vai celor ce zic răului că este bun și bunului că este rău, celor ce pun lumina întunerec și întunerecul lumină, celor ce pun amarul dulce și dulcele amar.

Noi trebuie să luăm aminte la acest exemplu tipic de înșelare, înscris cu sudoare, gânduri, dureri și sânge în viețile lor, căci pândește pe mulți, dacă nu pe toți. Să nu ne poticnim că ei au faima de sfinți, să nu ținem cont de numele cui poartă acest exemplu, ci să înțelegem realitatea înfricoșătoare a lui, pentru a ne feri de a nu cădea și noi în aceeași capcană. Înșelarea a pornit de la dorința nechibzuită de misiune pentru Hristos, mai înainte de întărirea în smerenie și a derapat în pierderea noțiunilor celor mai elementare despre mântuire și ignorarea celor mai evidente și frapante dovezi ale căderii. De aceea ne cerem iertare, că am fost obligați de vâlva făcută de ucenicii lor ca să lămurim, după Sfinții Părinți, și această relație, nedorind ca ea să fie vreoa acuză, ci poate chiar o scuză și un îndemn la înțelegere, fiindcă firea omenească așa cum este ea de stricată lesne se prăbușește și cu anevoie se mântuiește, dacă nu strigă cu smerenie la Hristos. Fiindcă oricine, până la moarte, indiferent de ce spune sau vede lumea la el, se poate pocăi.

2. S-A POCĂIT ?

Așa nădăjduia unul din arhieriei ce au binecuvântat scrierea acestui studiu (de dragul Adevărului și pentru a scăpa pe oameni de amăgire): că pricina înșelării sfinției sale și a opiniei publice ar fi fost tocmai Maica Zamfira și nu se poate ca un om atât de inteligent să nu se fi căit măcar pe patul de moarte, în mod public, lăsând un testament scris cu lacrimi, pe care, însă, ucenicii inconștienți, l-au ascuns (cum au ascuns și oasele lui înnegrite). Se roagă și Preasfinția Sa, și noi ca lacrimile atâtor oameni îndurerați ce vin la mormântul Părintelui Arsenie Boca să se prefacă în izvor de milă de la Dumnezeu. Dar noi adăugăm că aceasta nu se va putea decât atunci când ei vor fi conștienți de ceea ce fac, lepădând amăgirea și ne mai plângând ca să fie ajutați de sfinția sa, din nevoia pentru ei, ci din duh de jertfă, ca să-l ierte pe el Domnul, fiindcă altfel înghit cu mintea lor toată lucrarea diavolească mincinoasă ce îi ucide în ascuns, și îi sporesc osânda Părintelui Arsenie Boca. Să plângem fraților, cu toții, pentru sfinția sa, pentru neamul românesc și pentru noi înșine, pentru a scăpa din amăgire.

De acea, haideți să ne oprim pentru o vreme din analiza picturilor de la Drăgănescu și să ne punem întrebarea fundamentală: oare s-a pocăit (măcar pe patul de moarte și, dacă nu public, măcar în ascuns) Părintele Arsenie Boca de tot ce a făcut?

Cercetând scrierile, picturile sfinției sale și multele cărți scrise de ucenicii cei mai fierbinți ai sfinției sale, am găsit doar două indicii despre o eventuală pocăință a Părintelui Arsenie Boca, e adevărat că și acelea amestecate și nesigure. Însă noi ne-am bucurat ca și cum am fi aflat o comoară mare, fiindcă dorința care a inițiat și a crescut pe parcursul acestui studiu a fost ca să vedem dacă preacuvioșia sa poate fi model de sfințenie, iar sfințenia are ca ax central pocăința. Văzând cum au evoluat viața și învățăturile sfinției sale și impactul pe care îl are în popor, datorită presiunii mass-media, și cum îl citează și urmează mulți, am dorit ca măcar la sfârșit să se fi trezit din amăgire și să se fi lepădat de ea, măcar în particular dacă nu public, cum s-ar fi convenit, ca astfel să poată fi considerat chiar un model al biruinței și ridicării finale din

cea mai de jos prăpastie, iar cei ce îl apreciază așa de mult să se lepede și ei de înșelare, de tot ce i-a învățat rău el sau au prezentat ucenicii despre el deformat prin exagerare.

Iată cele două texte, care ne-au bucurat din toată inima și pentru care îi suntem sfinției sale și ucenicilor recunoscători:

Iată ce scrie chiar sfinția sa:

Văd că și eu mă pomenesc laudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățarnicesc.²

Iată ce zic ucenicii sfinției sale:

„Începe timpul mucenicilor”

*Neîndoielnic, părintele își cunoștea sfârșitul. Ucenicul său, Preasfințitul Daniil, episcopul ortodox din Vârșețul Voivodinei, își amintește că, în decembrie 1988, la ultima lor întâlnire de la Prislop, părintele a plâns pentru prima și ultima oară, în fața obștii adunate să celebreze apropierea sfințelor sărbători de Crăciun. Anul următor, în prag de iarnă, părintele va cădea nemișcat la pat și se va stinge sfielnic și tăcut, ca pâlpâirea unei lumânări suflate de boarea unui vânt. Nimeni nu poate ști cui anume îi erau adresate lacrimile de la Prislop. Cu siguranță, era un semn de despărțire, dar și de întărire a ceea ce se spune că profetise pentru ultima oară poporului român, cu puțin timp înainte de căderea comunismului: „Îmi pare rău pentru voi. Frica e de la diavol... Îmi pare rău pentru voi. Vor cădea mulți dintre cei aleși. Vă vor pune impozite, taxe și alte dări. Nu veți mai putea fi sfinți... Acum nu mai e timpul sfinților. Acum începe timpul mucenicilor”.*³

Lăsând la o parte încâlceala specifică învățăturilor sfinției sale, prezentă nu numai în proorocii, dar și în cele scrise (De unde ideea ca timpul mucenicilor să nu fie timpul Sfinților, când Sfinții Mucenici sunt tocmai Sfinții care se predau cu totul, dăruindu-și chiar și viața lui Hristos? Sau care este contradicția între Sfinți și Sfinții Mucenici?), să vedem un pic și despre plânsul Părintelui Arsenie Boca.

Foarte gravă este afirmația că până în acel an preacuvioșia sa nu a plâns niciodată. Dar aceasta arată o inimă împietrită în care nu a lucrat nici măcar harul începător al curățirii de patimi. Nădăjdum, însă, că este doar o exprimare greșită, fiind vorba doar de plânsul public, iar nu de cel particular, fiindcă iată ce spune Sfântul Cuvios Isaac Sirul:

Din lucrarea silită se naște căldura nemăsurată, care arde în inimă din amintirile fierbinți ce se ivesc din nou în minte. Iar lucrarea aceasta împreună cu paza subțiază mintea în căldura lor și-i dăruiesc vederea. Și această vedere naște gândurile fierbinți de care am vorbit, în adâncul vederii sufletului, care se numește contemplație. Iar această contemplație naște la rândul ei căldura, și din căldura aceasta, venită din harul contemplației, se naște curgerea lacrimilor. La început câștigul e mic, adică într-o zi îi vin omului de multe ori lacrimile și iarăși e lipsit de ele. Pe urmă însă îi vin lacrimile neîncetate. Iar din lacrimile neîncetate, sufletul primește pacea gândurilor. Și de la pacea gândurilor, sufletul se înalță la curăția minții. Iar de la curăția minții, omul ajunge la vederea tainelor lui Dumnezeu. Căci curăția este ascunsă în pacea din partea războaielor. După acestea, mintea ajunge să vadă descoperiri și semne, cum a văzut Iezechiel proorocul. Acestea închipuiesc cele trei trepte prin care se apropie sufletul de Dumnezeu. [de aici, se înțelege că dacă Părintele Arsenie Boca atunci a plâns pentru prima oară, nu a ajuns nici la harul contemplației, nici la lacrimile neîncetate, nici la pacea gândurilor, nici la curăția minții, nici la vederea tainelor lui Dumnezeu, nici la adevărate proorocii – n.n.] [...]

Și iarăși, de vezi cu sufletul tău că prin fiecare gând mișcat în el și prin vederile (contemplațiile) ce-ți vin în liniștea ta, ți se umplu ochii de lacrimi și ele curg peste obrajii tăi, fără silă, cunoaște că a început să se facă înaintea ta o deschizătură în zidul despărțitor, spre pierderea potrivnicilor. [deci nu este vorba numai de lacrimi lăuntrice, ele curg și pe obraji. Dacă Părintele nu le-a avut, înseamnă că nu a primit o deschizătură în zidul despărțitor spre pierderea potrivnicilor – n.n.] [...]

² O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrării-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 431-433.

³ <<http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Articole-preluate-din-presă-si-internet/profetia-pictata-a-parintelui-arsenie-boca.html>>, sâmbătă, 5 septembrie 2015.

Dacă silești genele ochilor tăi pînă ce ajungi la lacrimi, să nu socotești că ai ajuns la ceva în viețuirea ta. Căci pînă acum cele ascunse ale tale slujesc lumii, adică stai în slujba celor lumești și faci lucrul lui Dumnezeu numai prin omul din afară. Dar cel din lăuntru e fără rod. Căci rodul lui începe de la lacrimi. De-abia cînd ai ajuns în pămîntul lor, cunoaște că mintea ta a ieșit din închisoarea lumii acesteia și a pus piciorul ei pe drumul veacului nou, și a început să miroase aerul acela nou și minunat. Atunci încep să curgă lacrimile. Căci s-a apropiat nașterea pruncului duhovnicesc. Pentru că harul, maica de obște a tuturor, se grăbește să nască tainic în suflet un chip dumnezeiesc potrivit cu lumina veacului viitor. Dar cînd vine vremea nașterii, mintea începe să se miște în unele de acolo, asemenea răsufării pe care o trage pruncul în lăuntru mădularilor, prin care obișnuiește să se hrănească. Și pentru că nu suportă ușor ceea ce nu-i este obișnuit, începe dintr-odată să-și miște trupul într-un plâns amestecat cu dulceața mierii. Și pe măsură ce se hrănește pruncul din lăuntru, sporesc și lacrimile.

Această rînduială a lacrimilor, de care am vorbit, nu e aceea ce se săvârșește cu întreruperi, în cei ce se liniștesc. Pentru că de această mîngâiere ce se ivește din timp în timp, are parte oricine viețuiește în liniște: uneori, cînd se află în stare de vedere (contemplare) a minții, alteori, cînd pătrunde în cuvintele Scripturii; și alteori, în convorbirea rugăciunii. Dar aci vorbesc despre cea care se află în cel ce varsă lacrimi neîncetate, ziua și noaptea.

Oricine a aflat cu adevărat și întocmai adevărul acestor două feluri (de lacrimi) l-a aflat în stare de liniște. Ochii lui ajung ca un izvor de apă vreme de doi ani și mai mult. După acestea intră în pacea gândurilor. Iar din pacea gândurilor trece în odihna aceea de care a vorbit sfântul Pavel (Evr. 4, 3), atît cît poate încăpea în fire. Iar de la odihna păcii, mintea trece la vederea tainelor, căci atunci Duhul începe să-i descopere cele cerești și Dumnezeu Se sălășluiește în el și produce în el rodul Duhului și prin aceasta firea cea mai dinăuntru simte că primește schimbarea viitoare în înnoirea tuturor, într-un chip acoperit și ca în ghicitură. Acestea le-am scris spre ținerea de minte a mea și a tot cel ce citește această scriere, așa cum am primit din citirea Scripturilor și de la guri adevărate și puțin din cercarea însăși, ca să-mi fie de ajutor prin rugăciunile celor ce se folosesc de ele. Căci nu puțină trudă am pus în ele.

Ascultă iarăși și ceea ce-ți voi spune acum și ceea ce am învățat de la o gură nemincinoasă. Cînd intri în pămîntul păcii gândurilor, mulțimea lacrimilor se ia de la tine și după ele îți vin lacrimile cu măsură și la vremea cuvenită. Acesta este adevărul neștirbit, ca să spun pe scurt, așa cum este crezut de toată Biserica.⁴

[dacă este adevărat că Părintele Arsenie Boca nu a plâns pînă atunci, este tocmai datorită slujirii lumii. Rodul lucrării omului lăuntric, însă, începe de la lacrimi. Este evident că nu poate avea descoperiri dumnezeiești un astfel de om. El trebuie să stea la liniște cel puțin 2 ani. Dar, după cum am văzut, sfinția sa nu a stat decît cel mult 66 de zile, neputînd ajunge nici măcar prunc duhovnicesc, darămite să fi dobîndit plînsul neîncetat sau cea măsură a harului în care să îi vină lacrimile cu măsură și la vremea cuvenită. Iar aceasta nu este o învățătură particulară a Sfântului Cuvios Isaac Sirul, ci adevărul neștirbit crezut de toată Biserica, deci preacuvioșia sa nu poate fi vreo excepție – n.n.]

Dar noi să credem, din dragoste pentru Părintele Arsenie Boca, că nu a fost primul lui plâns. Dar și așa nu putem fi siguri că avea atunci lacrimi de pocăință, după cum nici ucenicii sfinției sale nu le cunosc cauza. Ei fiind stăpâniți de ideea fixă că preacuvioșia sa este un sfânt excepțional, nemaîntîlnit, pe toate le răstălmăcesc spre proorocie. Nici nu se gîndesc că ar fi trebuit vreodată să se pocăiască de ceva legendarul lor sfânt infailibil. Dar gîndul pe care îl avea cînd plîngea era foarte important, fiindcă lacrimile pot fi dumnezeiești, omenești sau demonice, în funcție de lucrarea lăuntrică:

Diavolul se amesteca în toata fapta buna. Ai vazut buruiana aceea numita hamei? Ea se prinde de orice gaseste in cale : de gard, de stalp, de poarta, de copac, de par. Numai vezi ca

⁴ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Isaac SIRUL, Filocalia Sau Culegere Din Scrierile Sfinților Părinți Care Arată Cum Se Poate Omul Curăți, Lumina Și Desăvârși, Volumul X (Cuvinte Despre Sfintele Nevoințe), Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 21981, pp. 76

se ridica. Asa face si diavolul cu toata fapta buna. Se incolaceste in jurul ei pentru a o face zadarnica, sa nu mai fie buna.

Cat de mare este darul lacrimilor ! Dar si aici diavolul aduce ispita. Si in felurile lacrimilor se baga vrajmasul, ca sa faca zadarnica lacrima omului in rugaciune, sa nu fie primita la Dumnezeu.

[...]

Sunt mai multe feluri de lacrimi. Daca ai lacrimi. sa iei aminte care sunt bune, care sunt mijlocii si care sunt de la satana.

Lacrimile cele bune sunt cele din dragoste pentru Dumnezeu. Acestea ingrasa pe om, dau bucurii mari sufletului - ori de mananca, ori de nu mananca -, daca plange, el este satul. Aceste lacrimi tin si de foame si de sete, si omul nu are suparare pe nimeni. Sufletul lui pururea se bucura, pentru ca are dragoste de Dumnezeu; acela ce are lacrimi din dragostea lui Dumnezeu.

Auzi ce spune Sfantul Apostol Pavel : **Bucurati-va, fratilor, si iarasi zic, bucurati-va !**

Al doilea fel de lacrimi bune sunt cele care vin din frica lui Dumnezeu, dar acestea usuca pe om. Lacrimile care se nasc din frica lui Dumnezeu nu ingrasa, ci usuca pe om. **Deci lacrimile cele mai bune sunt lacrimile care vin din dragostea de Dumnezeu.**

Omul plange si tot slabeste pentru ca lacrimile de acest fel se nasc din frica. El se teme de muncile iadului, se teme de Dumnezeu si din aceasta cauza plange mereu, si se usuca trupul lui chiar daca ar manca sau n-ar manca, de ar dormi sau de n-ar dormi. Aceste lacrimi au putere sa usuce firea omeneasca, din cauza scarbei pentru pacat, cum se usuca lemnul la foc.

Al treilea fel de lacrimi bune sunt cele ce se nasc din frica mortii si din frica judecatii. Cugetand omul cum va fi la moarte, cum are sa se chinuiasca, cat de greu are sa se desparta de trup, cat de greu va fi in ziua judecatii, cand va sta in fata a milioane de ingeri sa primeasca raspunsul hotararii, unde sa mearga, la bine ori la rau si, Doamne fereste, sa primeasca osanda vesnica. Deci si aceste lacrimi sunt bune.

Mai sunt lacrimi mijlocii, adica firesti, care nu-s nici bune, nici rele. Vezi ca mama plange dupa copil, copilul plange dupa mama, tata plange dupa baieti; sau plange unul dupa prietenul lui, ori plange sotia dupa sot. Lacrimi firesti sunt si cele din boala, din suferinta si din tristete.

Sunt si lacrimi care se nasc din slava desarta. Acestea sunt lacrimi rele.

Unul are darul umilintei, dar plange pentru ca-i place sa-l vada altul. Mai bine n-ar mai plange, ca satana i-a furat aceste lacrimi.

Este bine ca omul sa ascunda darul umilintei, daca-l are de la Dumnezeu. Dar si diavolul pune pe om sa planga, cand il vad altii. Daca nu poti opri aceste lacrimi, nu esti vinovat.

Daca omul plange cu scop sa-l vada cineva sau ii place sa stie cineva ca-i plangaret, aceste lacrimi sunt din slava desarta si sunt rele si chiar pagubitoare.

Mai sunt lacrimi venite din manie. Ai vazut om, cand nu se poate razbuna pe altul, plange de ciuda. Atata ii este de necaz, ca nu poate sa se razbune pe celalalt, si plange de amaraciune. Acestea sunt si mai rele ca cele din slava desarta. **Acestea sunt lacrimi ucigase si rele,** pentru ca el plange si inima-i stoarsa de satana, incat izvoraste lacrimi de ura. Acestea sunt lacrimi foarte grele, foarte pacatoase, satanicesti.

Altul plange din dezmiardare. A avut prietenie cu o femeie sau cu altcineva si, cand isi aduce aminte de dansa, plange. **Acestea sunt aduse de dracul desfranarii.**

Mai sunt lacrimi rele, care se nasc din pagube. A pierdut omul bani sau casa; i-a luat pamantul si plange dupa avere. **Aceste lacrimi sunt tot de la vrajmasul,** pentru ca omul crede ca Dumnezeu nu are sa aiba grija de el.

Deci, iata de cate feluri sunt lacrimile si nu toate sunt bune. **Numai lacrimile din dragostea lui Dumnezeu, din frica lui Dumnezeu, din frica de moarte sau de muncile iadului il curata, il lumineaza, il apropie de Dumnezeu.** Celelalte sunt sau firesti sau lacrimi rele si osanditoare.⁵

⁵ <<http://www.sfaturiortodoxe.ro/pceleopa/7lacrimile.htm>>, joi, 16 iulie 2015.

Noi de dragul Părintelui Arsenie Boca, să zicem că a avut, în sfârșit, după atâția ani și semnale de cădere, din ce în ce mai adânci, și lacrimi de pocăință. Așa că fiind în mijlocul ucenicilor ce-l adorau, dar văzând cât de primejdut era, fiindcă nu pusese începutul cel bun de pocăință, iar slava deșartă care îl înconjura nu făcea decât să-i sporească tristețea, singurătatea și gustul nefericirii, a început să plângă, nemângâiat. Ce bucurie ar trebui să fie atunci și ucenicilor, și celor ce-l privesc cu discernământ (adică neprimindu-i rătăcirea):

Luc 15:7 Zic vouă: că așa va fi bucurie în cer de un păcătos ce se pocăiește, decât de nouăzeci și nouă de drești, cărora nu le trebuiește pocăință.

...

Dar dacă, cumva, Părintele Arsenie Boca nu s-a pocăit de tot ce a făcut, a scris și a pictat, ci a fost mulțumit de sine, iar lacrimile sfinției sale erau din slavă deșartă...

*nu vreau să scriu, ci îl plâng, căci se chinuie pe sine însuși și pe alții și nu cunoaște pe Domnul.*⁶

Fiindcă altă cale de a dobândi mântuirea și a nu fi robit de dușmani, nu este decât plânsul cât încă ești în viață și te poți pocăi. Și nu plânsul de o clipă, ci plânsul de o viață, până la sfârșit:

In primul an după ce am primit pe Duhul Sfânt, gândeam: „Domnul mi-a iertat păcatele: harul dă mărturie de aceasta; de ce mai am nevoie?”. Dar nu trebuie să gândim așa. Chiar dacă păcatele ne-au fost iertate, toată viața trebuie să ne aducem aminte de ele și să ne întristăm, ca să păzim zdrobirea [inimii]. N-am făcut așa și am încetat zdrobirea și mult am fost hărțuit de demoni. Eram nedumerit de ce se făcea cu mine și-mi spuneam: „Sufletul meu cunoaște pe Domnul și iubirea Lui. Cum de-mi vin gânduri rele?” Dar Domnului i s-a făcut milă de mine și m-a învățat El însuși cum trebuie să mă smeresc: „Ține mintea ta în iad și nu dez-nădăjduit” Și prin aceasta vrăjmașii sunt biruiți. Dar de îndată ce las mintea mea să iasă din foc, gândurile rele câștigă din nou putere.

Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii. Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.

*Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubești zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care Ți-l dă Domnul după mila Sa.*⁷

Dorim să gândim, așadar, că s-a întors de la rătăcirea sfinției sale măcar la moarte, dacă nu public măcar în ascuns, fiindcă altfel, mulți însetați după Adevăr, văzând că Părintele a fost prin învățătura și exemplul său un vrăjmaș al pocăinței (care este esența Bisericii) și că pe mulți îi abate de la ea, vor începe a-l urî, din râvnă și... vor cădea:

Sunt oameni care doresc vrăjmașilor lor sau dușmanilor Bisericii pierire și chinuri în focul iadului. Ei gândesc așa pentru că n-au învățat de la Duhul Sfânt iubirea lui Dumnezeu, căci cel ce a învățat aceasta va vărsa lacrimi pentru întreaga lume.

Tu zici: „Cutare e un criminal și e bine să ardă în focul iadului”. Dar te întreb: „Dacă Dumnezeu Ți-ar da un loc bun în rai și de acolo ai vedea arzând în foc pe cel căruia i-ai dorit chinurile iadului, nu-ți va fi milă de el, oricine ar fi, chiar dacă e un dușman al Bisericii?”

Sau vei avea și tu o inimă de fier? Dar în rai nu e nevoie de fier. Acolo e nevoie de smerenie și de iubirea lui Hristos, care are grija de toți.

*Cine nu iubește pe vrăjmași n-are în el harul lui Dumnezeu.*⁸

⁶Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 23.

⁷Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 26-27.

⁸Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 8.

De aceea, să înțelegem că lucrarea ce aduce harul este următoarea:

Silește-te, când te întâlnești cu aproapele tău, ca să-l cinstești mai presus de măsura lui. Sărută-i mâinile și picioarele și ține-i-le adeseori cu multă cinstire și pune-le pe ochii tăi și laudă-l chiar și pentru cele ce nu le are. Iar când se desparte de tine, spune-i tot binele și tot ce e spre cinstirea lui. Căci prin acestea și prin unele ca acestea îl atragi pe el la bine și-l silești să se rușineze de numirea cu care l-ai numit pe el. Și vei semăna în el semințele virtuții. Iar prin această obișnuință pe care ți-ai însușit-o, se întipărește în tine chipul bunătății și vei dobândi multă smerenie și împlinești fără osteneală lucrurile cele mari. Ba nu numai aceasta, ci și de are acela niscai scăderi, fiind cinstit de tine, primește de la tine cu ușurință vindecarea, rușinându-se de cinstirea ce i-ai arătat-o. Acesta să-ți fie pururea chipul purității: grăirea frumoasă și cinstitoare către toți. Să nu mânii pe cineva, să nu cerți, nici pentru credință, nici pentru faptele sale rele. Și păzește-te pe tine ca să nu te defăimezi și să nu osândești pe cineva pentru ceva. Căci avem judecător nepărtinitor în ceruri. Iar de voiești să-l întorci pe el la adevăr, întristează-te pentru el cu lacrimi și spune-i cu dragoste un cuvânt sau două, și să nu te aprinzi de mânie împotriva lui. Căci de vei face așa, va vedea în tine semnul dușmăniei. Că dragostea nu știe să se iuțască, sau să se mânie, sau să învinovățească pe cineva cu patimă. Semnul iubirii și al cunoștinței este smerenia, care se naște dintr-o bună conștiință în Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia I se cuvine stăpânirea, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.⁹

Așadar, fie când ne gândim la sfinția sa, fie când ne întâlnim cu ucenici de ai preacuvioșiei sale, amăgiți și entuziasmați, să nu uităm de cele pe care ni le-a transmis de la Sfântul Duh Sfântul Cuvios Marcu Ascetul:

91. *Atâta adevăr se cuprinde în cunoștința fiecăruia, câtă siguranță îi dau blândețea, smerenia și dragostea.*¹⁰

⁹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Isaac SIRUL, *Filocalia...*, Volumul X, Ed. cit., p.58.

¹⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Volumul I, Ed. cit., p. 257.

3. CAUZELE CĂDERII

Care ar putea fi cauzele acestei căderi?

Desigur că dezvelirea publică a picioarelor goale ale Părintelui Arsenie Boca și căutătura Maicii Zamfira, nesfiindu-se a privi razant în direcția lor (chiar dacă era oarecum justificată de observarea celui ce îi fotografia), ne arată că sfințiile lor nu păstrau paza vederii. De aceea avem în fața noastră o problemă foarte importantă. Acest păcat mic la vedere (ne paza vederii) să fie oare cauza alunecării în marele păcat al conviețuirii unui ieromonah cu o monahie (în aceeași casă, timp de 30 de ani), sau căderea s-a produs din părăsirea harului lui Dumnezeu (pentru a-i vindeca pe amândoi de încrederea în sine că ar fi sfinți vizionari și misionari), ca să se trezească și să se pocăiască?

Noi, după ce am studiat opiniile celor ce au mărturisit și/sau cercetat despre viața celor, doi credem că amândouă cauzele au lucrat din belșug, și ele s-au datorat neascultării, neîncrederii, necunoașterii Sfinților Părinți sau, mai grav, a necredinței în învățăturile lor. Și această concluzie se desprinde chiar și de la cercetătorii îndrăgostiți pătimaș și ireversibil de Prislop.

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul despre datoria de a ne păzi vederea chiar și în taină:

De aceea și atunci când ieși la nevoile cele firești ale trupului tău să te rușinezi de îngerul tău păzitor. Acest lucru este precizat și de dumnezeiescul Isaac, care zice în alt loc: „Feciorelnic nu este cel ce și-a păzit trupul lui nespurcat de împreunare, ci cel ce se rușinează de sine însuși când se află singur” (FR 10, cap. 56, p. 282). [...]

Fără de minte sunt acei care, atunci când se află singuri în locuri întunecoase și ascunse, nu se rușinează de ei înșiși sau nu își aduc aminte de Dumnezeu, [Care este] de față, ci zic: „eu mă aflu în întuneric. [Deci] cine mă vede pe mine?” [cu atât mai mult sunt vătămați cu mintea cei care smintesc pe mulți, dezvăluindu-și goliciunea în mod public –n.n.] ***De aceea îi muștră Dumnezeu pe unii ca aceștia ca pe niște nebuni, zicând așa prin [proorocul] Ieremia: Au ascunde-se-va cineva întru cele ascunse, și Eu nu-l voi vedea pre el? Au nu umplu Eu cerul și pământul? zice Domnul (Ir 23, 24) și prin Sirah: Omul care pășește din patul său, zicând întru sufletul său: cine mă va vedea? întuneric este împrejurul meu, pereții mă acopăr și nimeni***

nu mă vede, pentru ce mă sfiesc? Păcatele mele nu le va pomeni cel prea înalt, dar ochii oamenilor frica lui. Și nu știe că ochii Domnului de zece mii de ori sunt mai luminoși decât soarele și privesc la toate căile oamenilor și văd toate părțile cele ascunse (Sir 23, 24-27). [...]

4. Pentru care pricini se cuvine a se nevoi mintea să-și închidă organele simțurilor sale Sârguiește-te a-ți închide organele simțurilor tale, căci ele sunt cărările cele lesnicioase către răutate precum și intrările păcatului, după cum zice Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „Să nu facem vreo favoare lesnicioaselor căi spre răutate și nici intrărilor păcatului” (Cuvânt la Naștere).

Te sfătuiesc să-ți pui întreaga putere spre păzirea organelor simțurilor tale. Te sfătuiesc să fii cu luare aminte și, iarăși, te sfătuiesc să te și nevoiești. Ți repet același lucru de atâtea ori pentru aceasta:

1. Diavolul stă întotdeauna înaintea noastră, pândind și păzind organele simțurilor noastre, și îndată ce îi vom deschide numai un singur organ intră în sufletul nostru și ne omoară, după cum zice dumnezeiescul Isaac: „Căci vrăjmașul stă privind, pândind și așteptând ziua și noaptea înaintea ochilor noștri și cercetând prin care intrare a simțurilor noastre deschise lui poate să intre. Și ivindu-se o oarecare negrijă în vreuna din cele spuse mai înainte, trimite vicleanul și nerușinatul câine și el săgețile lui.” (FR. 10, Cuvântul 26, p. 148)

2. Nu numai prin ochii cei curioși pofteste și preacurvește cineva cu inima - după cum a zis Domnul, ci curvește și preacurvește și prin auz, miros, gust, pipăit, adică - într-un cuvânt - prin toate simțurile laolaltă. De aceea Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu a zis în vitejeștile sfaturi către fecioară: „Fecioară, fii fecioară și cu urechile, și cu vederea, și cu limba. Căci păcatul pe toate le cuprinde.” Iar cel de un numeau dânsul, adică dumnezeiescul Grigorie de Nyssa, zice: „Urmând noi cuvântului Mântuitorului și socotind fiecare organ al simțurilor în parte, putem să adăugăm că și cel ce a auzit spre a pofti, și cel ce a pipăit, precum și cel care și-a dat toată energia din el în slujba dezmiardării, cu inima prea mult a păcătuit”.

5. Cei ce sunt în lume se cade a-și păzi simțurile lor mai mult decât pustnicii

Mai multă pază se cade să ai Prea Sfinția ta, aflându-te în lume, decât noi cei ce ne aflăm în pustie. Marele Vasile scrie către cel ce viețuiește în lume: „Căci pentru dobândirea mântuirii este nevoie de mai multe osteneți și de pază, după ce ai preferat să trăiești. În mijlocul curselor și al tăriei puterilor răzvrătite și [după ce] ai în jurul tău excitațiile păcatelor și trezești toate simțurile tale ziua și noaptea către dorința lor” (P.S.B. 18, Cuvânt ascetic (I), p. 62). Noi, dacă ne vom birui de mâncare și de băutură, nu vom suferi un război atât de cumplit, deoarece pustia precum și lipsirea de vederile necuviincioase, de sunetele ispititoare și de celelalte pricini spre păcat se fac asemenea unui zid care ne păzește, iar noi biruim printr-un război mai mic, după cum Sfântul Isaac a zis: „Când (simțurile) nu primesc simțirea lucrurilor, se va câștiga biruința fără luptă” (Cuvântul 44, p. 230).

Și pentru a zice mai pe înțeles, noi batem război apărați fiind de ziduri, dar Prea Sfinția ta bați război fără ele și te lupți cu vrăjmașul piept la piept, Săgețile vin din toate părțile, iar pricinile păcatului sunt în jurul tău. Noi ne aflăm departe de prăpastie, iar tu te afli lângă ea. Căci preînțelept a zis Avva Pavel, cel cu darul discernământului, că cei ce sunt departe de lume se aseamănă cu cei ce se află departe de prăpastie și, chiar de s-ar trage de diavol, până vor ajunge la ea strigă către Dumnezeu, iar El vine și-i slobozește. Dar cei ce se află în lume se aseamănă cu cei ce sunt lângă prăpastie și când se trag de diavol nu apucă a striga către Dumnezeu, ci îndată se surpă în ea.

De aceea și Prea Sfinția ta, deoarece te afli lângă prăpastie, imediat ce te vei lenevi și vei deschide unul din organele simțurilor tale, te și primejduiești (ceea ce să nu se întâmple, Hrisitoare Împărate!) a te surpa în ea. De aceea, pune-ți toate puterile tale spre a le închide. Că precum nu se poate să nu se innegrească casa de fumul ce este în jurul ei dacă i se vor deschide ușa și ferestrele, lăsând astfel să intre fumul înlăuntru, tot așa cu neputință este a nu se vătăma omul acela care nu ia aminte a-și închide organele simțurilor sale, ci le deschide fără nici o atenție și astfel intră în suflet chipurile cele dezmiardătoare ale celor

simțite - după cum a zis Sfânta și preaînțeleapta Singlitichia: „Furii intră prin simțurile noastre chiar dacă noi nu voim. Căci cum se poate ca o casă care are ferestrele deschise să nu se înnegrească de fumul cel pornit din afară?”¹¹

Dacă este așa de dificil pentru un arhieru (care nu viețuiește cu vreo femeie în chilie, ci doar le vede când iese afară spre slujirea încredințată lui), să își păzească simțurile față de săgețile diavolești, vă dați seama, așadar, că este imposibil să nu cadă un bărbat și o femeie care stau în aceeași casă și, pe deasupra, nu se păzesc unul față de altul. Și atunci ce va fi cu ei dacă se dezgolesc atât de des unul față de altul încât obișnuința îi face să uite chiar și de rușinea de a se dezgoli în mod public?

Pentru a ne forma o înțelegere completă asupra acestei probleme, fără a ne sminti, să cercetăm următoarele aspecte lămuritoare despre legătura dintre Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira folosindu-ne de o cât mai mare imparțialitate în adunarea de informații. Trebuie să sintetizăm și să punem cap la cap atât ce spun admiratorii cât și părinții îmbunătățiți (care, prin smerenia, experiența, discernământul și cultivarea Sfinților Părinți, și-au dat seama de marea amăgire în care s-au aflat amândoi care a dus o așa mare masă de oameni spre o falsă evlavie rătăcită, având ca centru al lucrării lor lăuntrice și țintă a existenței lor un model care nu ar trebui urmat). Am spune că, în mod logic, cele două categorii de oameni ar trebui să se contrazică. În realitate, însă, ucenicii, deși vor să îi contrazică pe bătrâni în interpretări, de fapt își contrazic mai mult propriile interpretări admirative, iar prin informațiile ce le aduc, confirmă, fără să vrea, cu mare acuratețe, pas cu pas, tocmai cele pe care le spun cei atenți și prudenți, care trag următorul semnal de alarmă:

„Români treziți-vă, nu vă lăsați înșelați de aparențe, fenomenul de la Prislop este o mare primejdie, mimând sfințenia, dar ucigând smerenia!”

Parcurgând mărturiile tuturor și punându-le cap la cap, nu poți să nu îți dai seama de marea rătăcire Prislop-Drăgănescu. Aceasta care generează în adepți hipnoza unei idei fixe, sădită prin ochii intenși ai Părintelui (iar mai nou ai vedeniilor de babe, interpretate ca fiind Părintele Arsenie Boca), renumele său și falsele minuni, acționând ca o prejudecată care respinge orice contraargument și întunecă desăvârșit puterea rațională, asemenea unei patimi de o mare intensitate. Și cât de dureros este ca această amăgire să fie atât de apropiată nouă.

Și cum stăteam amândoi lângă izvorul acela, în poiană apare o bătrână a cărei înfățișare era imposibil să nu-ți atragă atenția. Părea de vreo sută de ani, înaltă, gârbovită, dar cu ochii albaștri, plini de viață. Eu povesteam cu fata asta, cu voce înceată. Zic: „No, mâine aș vrea să urc până la chilia Părintelui Arsenie, sub poalele Făgărașului...”. Deși se afla cam la o sută de pași, bătrâna a ridicat ochii spre mine și m-a întrebat: „Chiar vrei să mergi la chilie...?”. Nu vă pot spune ce voce avea femeia asta... Un glas ce ajungea până la noi cu o ireală putere, un glas aproape muștrător și totuși nu, un glas ce venea parcă să ne certe din lumea cealaltă... Eu am spus că da, merg la chilie. Bătrâna a zis: „Bine”, și-a luat apă de la izvor și, când a dat să plece, s-a întors către noi și ne-a întrebat: „Nu vreți un măr? Noi am spus: „Da”, Ea și-a băgat mâna în straiță și a scos două mere mari, galbene, unul pentru mine, celălalt pentru fată. Și atunci m-ara uitat la piciorul ei. Un picior nefiresc de mare pentru o femeie, numărul 45 sau chiar 46. Bătrâna s-a îndepărtat și fata îmi zice: Măi, parcă intrau ochii ei prin mine, simțeam că trece privirea ei prin mine, că-mi intră în carne, în corp...”, Iar eu puteam să jur că erau aceiași ochi mari, albaștri și umezi, pe care- i văzusem atunci la Drăgănescu. Deodată, pe amândoi ne-a străfulgerat un gând: „Să vezi că a fost Părintele!”. Am alergat după bătrână dar, cu toate că nu trecuseră nici două minute de la plecarea ei, n-am mai găsit-o nicăieri. Mai mult, pe poteca aceea veneau spre noi niște turiști care ziceau la rându-le, că n-au văzut nimic, nici o bătrână. [...] (Părintele Dumitru, Mănăstirea Sf. Ilie - Albac)¹²

4. CE ZIC UCENICII ÎNDRĂGOSTIȚI?

Ei construiesc un adevărat „Love story” desigur că „duhovnicesc”:

¹¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 179, 202-203, 209-213.

¹² Ioan CIȘMILEANU, *Mărturiile din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 118-119.

Cutremurătoarea poveste a Zamfîrei, tânăra pe care duhovnicul nu a lăsat-o să se omoare

1 Iunie 2015 02:25:40

Autor: Daniel Guță

Ucenica lui Arsenie Boca, maica Zamfîra își are locul de veci la Mănăstirea Prislop, alături de mormântul părintelui. I-a fost alături timp de peste 40 de ani, din primele zile în care a ajuns la mănăstire și până la moartea duhovnicului.

Povestea ei de viață este cutremurătoare. Potrivit unor mărturii, a fost salvată de la moarte de părintele Arsenie Boca și, la rândul ei, a fost ucenica și “îngerul păzitor” al acestuia.

Măicuța Zamfîra, pe numele ei Julieta Constantinescu, a fost unul dintre pușinii oameni care i-au stat alături părintelui Arsenie Boca pentru aproape toată viața. Relatările foștilor apropiați ai duhovnicului și mărturiile prezentate în documentele și în notele informative păstrate până în prezent îi dezvăluie o poveste de viață tulburătoare. Măicuța Zamfîra a fost “singurul ucenic” al părintelui Arsenie Boca, omul care i-ar fi salvat viața în tinerețe. Zamfîra își are locul de veci la Mănăstirea Prislop, alături de mormântul părintelui Arsenie, pe care l-a urmat în ultimele patru decenii din viața acestuia. S-a născut în 1925, în Ialomița, și până la 24 de ani, când a fost tunsă în monahism, a purtat numele de Julieta. Provenea dintr-o familie săracă și avea doi frați și o soră, totuși a reușit să finalizeze cursurile unei facultăți de Teologie. **La doar 25 de ani, maica Zamfîra a devenit stareță a mănăstirii Prislop, în momentul în care locul fusese transformat în așezământ de maici.**

II. SALVATĂ DE LA MOARTE

Julieta Constantinescu l-a cunoscut pe părinte în 1946, iar trei ani mai târziu a ajuns la mănăstirea Prislop, unde a fost tunsă în monahism și a devenit apoi stareță. Mărturiile unor apropiați ai săi din acei ani o prezentau ca fiind o tânără cu o personalitate complexă, foarte hotărâtă, însă în unele cazuri cu o atitudine dusă la extrem. Ar fi încercat de mai multe ori să se sinucidă, iar cel care a salvat-o a fost părintele Arsenie Boca, potrivit unor mărturii prezentate în dosarele de urmărire a părintelui. „Până în septembrie 1950, Maica Zamfîra “încercase în nenumărate rânduri să se sinucidă, luând pastile în cantitate mare, iar cu o lamă de ras a încercat să-și taie vinele de la mână. Urmele se văd și azi, cauza ar fi fost o dragoste neîmpărtășită. Starețul (n.n. Părintele Arsenie) căuta să-i satisfacă toate dorințele, încât în ultimul timp a devenit conducătoarea mănăstirii” (din vol. al II-lea al cărții „Părintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente)”, informează site-ul anomis-mia.wordpress.com, dedicat vieții părintelui Arsenie Boca.

III. A DEVENIT STAREȚĂ LA 25 DE ANI

„Această fată care venise din București să viziteze Mănăstirea Prislop nu a mai voit să plece de la mănăstire, deși eu și colegul meu i-am arătat călugărului B.A. și ei personal, că șederea unei fete între călugări și între noi care eram mai tineri, atâta timp (două - trei luni), nu este potrivită și deci am cerut călugărului să îi spună să plece de la mănăstire. Din această cauză s-au iscat certuri între noi, fapt pentru care B.A. mi-a pus în vedere mie și colegului să ne căutăm alt loc dacă nu ne place acela, iar până la urmă a plecat această fată, Constantinescu Julieta; pe urmă am plecat și eu, din cauza că mereu m-am certat cu călugărul B.A. pentru plecarea acestei fete, iar el fiind mereu trist și supărat. Menționez că nu am nici o bănuială de ordin moral asupra prieteniei ce s-a legat între B.A. și Constantinescu J. La fel am auzit că după plecarea mea de la mănăstire la Mitropolia Olteniei, această fată s-ar fi întors din nou la Prislop și că ar fi devenit stareță. La auzul celor spuse de noi, că ea ar fi bine să părăsească mănăstirea, s-a supărat pe mine și pe colegul meu și nu a mai vorbit cu noi, decât cu călugărul B.A., cu care studiau împreună toată ziua. Totodată disperată că va pleca din mănăstire, i-a spus călugărului B.A. că dacă o va alungă se va sinucide, fapt pentru care B.A. motiva față de noi reținerea ei în mănăstire”, se arată în declarația călugărului Antonie [Plămădeală – n.n.], prezentată în cartea biografică.

IV. A ÎNCERCAT SĂ ÎL SCOATĂ DIN AREST

În ianuarie 1951, duhovnicul a fost ridicat de Miliție de Mănăstirea Prislop și arestat apoi. Stareța Zamfira a reacționat la scurt timp, trimițând o scrisoare patriarhului Justinian, prin care solicita ajutorul pentru a-l elibera pe preot. De asemenea, a mers de mai multe ori la Ministerul Cultelor, pentru a cere ajutor în demersul ei pentru a-i reda libertatea călugărilor de la Prislop. Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru [este foarte interesant că pentru sfinții lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.

În aceeași perioadă, Mănăstirea Prislop și stareța Zamfira erau puse sub supraveghere informativă de organele Securității. Informatorii care ajungeau la Prislop vorbeau despre faptul că în perioada în care părintele a fost dus în unitatea de muncă forțată de la Canalul Dunăre – Marea Neagră, stareța l-a vizitat de mai multe ori. De asemenea, alte mărturii păstrate în dosarele CNSAS, arătau că i-a fost alături și a încercat să îi ofere ajutorul și în anii următori, în care duhovnicul a fost arestat și trimis în mai multe închisori.

Un moment de cumpănă în viața stareței de la Prislop s-a petrecut în anul toamna anului 1955, când părintele Arsenie a fost arestat din nou și condamnat la șase luni de detenție, pentru „omisiunea de denunț” a legionarului Nicolae Bordașiu, căutat de autorități. Maica Zamfira a fost anchetată în perioada 20 – 29 septembrie 1955, de Procuratura Timișoara, potrivit documentelor din arhivele CNSAS, prezentate în studiul „Părintele Arsenie Boca în Dosarele Siguranței și Securității”, publicat pe site-ul marturisorii.ro.

V. PRIETENIE STRĂNSĂ

Patru ani mai târziu, maica Zamfira și părintele Arsenie au fost îndepărtați din mănăstirea Prislop și li s-a interzis să mai poarte veștmântul monahal, lui pentru toată viața, iar ei până în 1964, când a avut loc amnistia preoților anticomuniști. Preotul a fost angajat la atelierul de pictură al Patriarhiei, iar potrivit unor mărturii, cei doi au locuit împreună pentru o perioadă, într-o casă în București.

„Din anul 1959 a venit în București dimpreună cu fosta stareță de la Prislop Julieta Constantinescu. Unii spuneau chiar că Arsenie Boca este căsătorit cu aceasta. În momentul de față, Boca este angajat la atelierul de pictură de la Patriarhie. Nu are încă buletin de București. Acum a fost trecut pe tabel pentru a i se elibera buletin. El nu mai umblă în haine clericale și nici nu mai poartă barbă. Participă cu regularitate la slujbele religioase de la Patriarhie, în sărbători.

Se ferește însă că să mai aibă legături cu diferiți credincioși și credincioase, care îl admiră și ar vrea să stea de vorba cu el”, se arată într-o notă informativă semnată „Florica”, prezentată în cercetarea „Părintele Arsenie Boca în Dosarele Siguranței și Securității – Un studiu de Adrian Nicolae Petcu”, publicat de marturisorii.ro.

O altă notă informativă din 1965, întocmită de locotenentul major Ștefan Băjenariu, arăta că Julieta Zamfira Constantinescu, „din dosarul informativ ce îl avem asupra lui Boca, după izgonirea din mănăstire, trăiește cu acesta într-o casă cumpărată de amândoi în București, dar nu sunt căsătoriți”, informau autorii cercetării.

VI. ¶

L-A ÎNGRIJIT ÎN ULLTIMII ANI DE VIAȚĂ

¶*Fosta stareță rămăsese în atenția Securității, datorită legăturilor strânse cu Arsenie Boca, păstrate și în anii următori când ea s-a mutat la Sinaia, iar Arsenie Boca rămăsese în București.*

În 1968, părintele Arsenie Boca a fost găzduit de familia surorii maicii Zamfira, în satul Drăgănescu, de lângă București, unde a început pictarea bisericii, la care paroh era preotul Savin Bunescu, soțul surorii Zamfirei [deci, biserica din Drăgănescu este o afacere de familie – n.n.].

Din anul 1977, duhovnicul Arsenie Boca s-a mutat la Sinaia, mai aproape de ucenica sa. În ultimii ani ai vieții lui, ea a fost cea care l-a îngrijit.

Maica Zamfira Constantinescu s-a ocupat de organizarea funeraliilor părintelui, înmormântat la Prislop, fiind apoi cea care a făcut posibilă publicarea unei părți a lucrărilor acestuia. A murit în 2005 și a fost înmormântată la Mănăstirea Prislop, unde a slujit alături de părintele Arsenie Boca.¹³

B) MONAHIA ZAMFIRA CONSTANTINESCU – PORTRET DE UCENICĂ A PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

by anomismi44 on October 22, 2014

Cu ceva vreme în urmă am încercat să culeg date pentru a creiona o schiță de portret a omului care a stat cel mai îndelung și în toate împrejurările, în imediata apropiere a Parintelui Arsenie Boca: Maica Zamfira Constantinescu.

Este vorba de aproape 43 de ani în care Maica Zamfira i-a fost în preajmă... La momentul realizării acelei prime schițe biografice (anul trecut), referințele bibliografice la dispoziție erau încă relativ-restrânse. Odată cu apariția volumelor I (în toamna lui 2013) și mai ales a volumului al II-lea (în octombrie 2014) al cartii "Parintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente", a devenit posibilă decantarea unor date și înțelegerea corectă a oamenilor și a situațiilor, așa încât portretul maicii ucenice devine de-acum limpede, și la fel și cel al Parintelui Arsenie, salvatorul și modelul ei duhovnicesc. De asemenea, Maica Zamfira a fost cea care a încercat mereu, cu forța, să alunge misticismul popular exagerat creat de oameni în jurul Parintelui Arsenie, cel datorita caruia, în mare măsură, Parintele a fost anchetat, închis și urmarit întreaga sa viață... [după cum am văzut este cea care a susținut mereu imaginea Părintelui Arsenie de intelectual, artist de un talent original și rafinat, ecumenist, luptător anti-comunist, dar fără implicații în mișcarea legionară, înțelegând cu iscusință că aceasta este calea cea mai sigură către a fi politic corect, în pas cu moda religioasă și intelectualistă de acum, pentru a fi susținut și aprobat de autorități prin mass-media în năzuința canonizării forțate. Cu toate acestea, în realitatea practică, am văzut că și ea participa la ședințele de hipnoză pe care le făcea Parintele Arsenie Boca, atât la cele particulare, cât și la cele publice, furnizându-i ocazia și sediul pentru a face aceasta chiar și pe vremea comuniștilor, tocmai la Drăgănescu, așezământul administrat de cumnatul ei – n.n.] Ea a încercat în schimb, atât înainte cât și după trecerea Dincolo a Parintelui, să aducă în zona realității și a practicii ortodoxiei celei adevărate, [din păcate roadele scrise și pictate ale sfinției sale arată că nu aparține Ortodoxiei, iar dacă ea este pricina acestor roade, înseamnă că este pricina căderii Părintelui. Nu este de mirare, deoarece omul pătimaș și dezechilibrat nu poate înțelege, nu discernе, nu dorește (fiindcă are alte priorități) și, deci, nici nu poate îndemna la un duh autentic Ortodox, nici prin exemplul personal, nici prin cuvânt. Există o mare legătură între lucrarea lăuntrică și credință. Credința curată duce la o lucrare lăuntrică echilibrată și o lucrare lăuntrică smerită duce la căutarea și, în final, la aflarea adevărului.

¹³

http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoaea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html, luni, 13 iulie 2015.

Evlavia își va păstra frumusețea și echilibrul atâta timp cât adevărul se va sălășlui în suflet și puritatea în trup, ne învață Sfântul, slăvitul și drept-biruitorul sfințit mucenic Irineu de Lyon (c. 130-202)¹⁴.

Dar, din nefericire, este valabilă și calea inversă: credința greșită strică lucrarea lăuntrică, iar lucrarea lăuntrică ce caută slava deșartă și mândria (de care dorința misiunii - mai înainte de vreme - este ispitită și popularitatea - nefondată pe pocăință și adevăr - este plină din belșug), duce la întunecarea discernământului și alegerea/propovăduirea unei credințe mincinoase – n.n.] *chipul luminos al Marelui Traitor Crestin si al Marelui Duhovnic care a fost si ramane Parintele Arsenie Boca.*

Julietta Constantinescu, devenita monahia Zamfira (n. 3 octombrie 1925 – d. 13 martie 2005), s-a nascut in comuna Slobozia – Ialomita la 3 octombrie 1925, din parintii Traian (n. 1891) si Ecaterina Constantinescu. Mama ei a fost casnica toata viata, iar familia mereu saraca. Primele trei clase primare le-a facut la Cernavoda, iar din a patra familia s-a mutat la Bucuresti. A absolvit apoi, in 1944, liceul Regina Maria din Bucuresti, dupa care s-a inscris la cursurile Facultatii de Teologie din Bucuresti si ale Facultatii de Filosofie, si le-a absolvit in 1948, cand si-a luat licenta in Teologie. A trecut apoi la doctorat, in cadrul Institutului Teologic, dar datorita intrarii in monahism, in 1950, in perioada de pregatire a tezei de doctorat, in final a renuntat la sustinere. In ultimii ani de facultate Preotul Profesor Gheorghe Cristea o caracteriza “cam dezechilibrata in ceea ce priveste mintea”, intr-un raport al securitatii din 18 decembrie 1951 (in vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”). De asemenea despre ea s-a afirmat ca in acea perioada de studentie fusese “un element decazut” si ca ar fi “dat dovada de acte de indisciplina si comportare morala nesanatoasa”. Intr-un raport de securitate din noiembrie 1953 se specula ca ar fi avut relatii sentimentale cu mai multi profesori de la teologia bucuresteană, dar si relatii mai speciale cu alti profesori, intre care Parintele Dumitru Staniloae...

Julietta Constantinescu a avut trei frati – doi baieti si o fata: Aurelian – nascut in 1916, care in timpul celui de al doilea razboi mondial fusese ofiter la Centrul de Concentrari Bucuresti si despre care se spunea ca in 1939, impreuna cu tatal sau (Ior), pe atunci jandarm, umblau cu pistoalele prin capitala amenintand pe evrei ca ii impusca; in 1951 era maior si invalid de razboi; Romeo, nascut in 1926, in 1951 fiind locotenent activ si Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăganescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăganescu, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968.

Tatal Julietei, Traian Constantinescu, fusese capitan – comandant al Legiunii de Jandarmi Prahova; in timpul razboiului antonescian a facut parte din Comandamentul militar al C.a.p. Italiei, iar in septembrie 1950 se gasea “deblocat” din functie si era pensionar, vanzator la loteria populara din Bucuresti. Intr-un raport biografic al Maicii Zamfira intocmit de securitate in decembrie 1951, se arata ca domiciliul familiei era in Bucuresti, pe str. Litovoi Voevod la nr.23. In raport se sustinea ca tatal “a fost un element antisemit care in timpul razboiului antonescian a luat parte activa la scoaterea evreilor din Bucuresti”. Dupa actul de la 23 august 1944 “s-a ascuns intr-o vila a fiului sau in soseaua Bonaparte, care era Maior activ si despre care se spune ca a savarsit acte de salbaticie in timpul razboiului anti-sovietic, iar in prezent este pensionar invalid de razboi si are tutungerie pe Str. Matei Millo.”

Maica Zamfira (pe atunci Julietta) Constantinescu, venise la Manastirea Prislop imediat dupa sosirea Parintelui Arsenie acolo, adica in toamna-iarna lui 1948 (noiembrie sau decembrie) sau in primavara lui 1949. Il cunoscuse pe Parintele Arsenie inca de la Manastirea Sambata, din 1946, insa la Prislop venise cu gandul sa ramana si sa devina monahie. Inca de la inceputul sederii ei acolo, a demonstrat o personalitate aparte, complexa dar si foarte hotarata. Un exemplu graitor din primele luni de asezare la Prislop il reprezinta

¹⁴ Calendar Creștin Ortodox 2015, Ed. Arhiepiscopiei Râmnicului, p. 17.

un episod legat de o confruntare îndelungată cu o altă tânără voind să acceadă spre calugărie, pe nume Maria Culeac. Aceasta venise la Prislop în aprilie 1949 ca sora de mănăstire, însă în toamna anului 1949, a savărsit un act pentru care va primi pedeapsa aprigă din partea surorii Julieta Constantinescu și a Parintelui Arsenie. În fapt, sora Maria a mers singură pe un deal din fața mănăstirii și a început să cânte "Internationala". Aflându-se în camera Parintelui Arsenie la acel moment, Julieta Constantinescu a trântit geamurile și a amenințat pe Parintele ca dacă nu o da afară din mănăstire, ea se va sinucide, ceea ce a și încercat, înghițind pastile. Parintele a reușit să o salveze, dându-i lapte. Acest episod este descris în vol. al II-lea al cărții "Parintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente". Din altă sursă, o altă tentativă de sinucidere a Julietei Constantinescu (prima) s-ar fi consumat în vara anului 1947 sau a anului 1948, când Parintele se afla încă la Mănăstirea Brancoveanu de la Sambata de Sus, și când studenta Julieta s-a aruncat în lac să se înece, fiind salvată de Parintele Arsenie.

În luna august 1950, aceeași sora Maria Culeac – în vârstă de 36 de ani pe atunci, arată într-o notă dată securității ca Julieta Constantinescu locuia în acea perioadă la Prislop "cu toată familia, adică și cu mama, și cu sora, cumnatul și un nepot. Iar la 26 august 1950 sora și cumnatul au plecat la București".

În septembrie 1950 Mănăstirea Prislop era deja transformată în obște de maici, iar Julieta Constantinescu – tânără de 24 de ani, deja cu numele de Maica Zamfira, fusese aleasă stareta. În obște erau atunci 15 vietuitori, dintre care 4 bărbați și 11 femei.

[ne întrebăm ce rânduială Ortodoxă poate fi într-o Mănăstire mixtă, bărbați și femei?]

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită mănăstire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. Iar dacă oarecare împreună cu rudeniile voiesc a se lepăda de lume, și a urma vieții monahicești, bărbații adică, de trebuință este a se duce în mănăstire bărbătească, și femeile a intra în mănăstire femeiască. Că acest lucru este bine plăcut lui Dumnezeu. Iar cele ce până acum sunt îndoite, ție-se, după canonul sfântului părintelui nostru Vasilie, și după așezământul lui, așa închipuiesc-se. Nu petreacă într-o mănăstire monahi, și monahii; că preacurvie mijlocește împreună petrecere. Nu aibă vreun monah îndrăzneală către moanhie, sau monahia către monah, îndeosebi a vorovi. Nu se culce monah în mănăstire femeiască. Nici împreună să mănânce îndeosebi cu monahia. Și când se aduc cele de trebuință, de la bărbăteasca parte către cele împărțășitoare (canonice), afară de poartă să le ia egumenia mănăstirii femeiești, cu oarecare bătrână monahie. Iar de s-ar întâmpla, vreo rudenie monah a veni să vadă pe ruda sa, în ființa egumeniei, vorbească cu aceea, prin puține și scurte cuvinte.

[Sinod 6, can. 46, 47; Sinod 7, can. 18, 20, 22]

TÂLCUIRE

Monastire îndoită Zonara zice, că ar fi fost două mănăstiri învecinate, și atât de apropiate, încât se auzeau glasurile de la una la alta. Iar alții oarecare, cu care se unește și Valsamon, zic că ar fi fost una și aceeași mănăstire, întru care petreceau bărbați și femei împreună, însă nu străini după trup, ci rudeni unii cu alții. Eu a-și zice că mai adevărată se vede a fi, a doua socotință, după voroava cea din început, și după conglăsuirea canonului acestuia adevărându-se. Dar rânduirea, pe care mai jos o

CANOANELE SINODULUI 7 255

pomeniște canonul marelui Vasilie, despre îndoitele mănăstiri, prea adevărată și neîmpotrivă zisă dovedește pe întâia socotință. Deci ori într-un chip, ori întru altul canonul acesta poruncește a nu se mai face de acum acest fel de îndoite mănăstiri, ca niște pricinuitoare de sminteală. Iar câte au apucat a se face acest fel, să petreacă după așezământul, și legiuirea marelui Vasilie, care este aceasta, adică: monahi și monahii, să nu împreună locuiescă într-o mănăstire, fiindcă preacurvie urmează acestei împreună locuințe. Să nu aibă îndrăzneală monahul îndeosebi a vorbi cu monahia, sau monahia cu monahul. Să rămână monahul în mănăstire femeiască, nici să mănânce împreună cu monahie. Și când aduc monahii din mănăstire bărbătească cele de trebuință spre îndestularea vieții monahiilor, să le lase afară de poarta mănăstirii, și de acolo egumenia cu alta oarecare monahie bătrână să le ia

înlăuntru. Iar dacă vreun monah ar voi să vadă pe o monahie rudenia a sa, de față fiind egumenia s-o vază, și să vorbească cu ea puține cuvinte, și în grabă să se ducă²⁵⁰.

250

Aceastași marele Vasilie, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. Și fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlaviști, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte. Iar când vorbesc împreună, să fie două de față, sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii. Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepus, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărarea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și aleselor monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dânșii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepus; însăși aceasta se rândăiește de aceastași marele Vasilie, într-alt loc, că de vor fi două monastiri aproape vecinate, și una ar fi săracă, iar cealaltă îndestulată, trebuie cea îndestulată, a ajuta pe cea săracă, ca una ce este datoare, și sufletul a-și pune unii pentru alții, după poruncă. Iar de nu ajută se cade cea săracă a răbda îndelung, și urmând lui Lazăr a se bucura pentru nădejdea veacului celui viitor, de sărăcia aceasta, rămânându-le lor mângâiere și bucurie. Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine. Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze¹⁵. – n.n.]

Intre barbati era pe atunci si tanarul calugar Stelian (Dometie) Manolache, in varsta de 26 de ani, cel care dupa o vreme va sluji ani buni, pana la trecerea Dincolo, la Manastirea Ramet din jud. Alba. Atat Stelian (Dometie) Manolache cat si Leonida (Antonie) Plamadeala (cel care va deveni mai tarziu Mitropolitul Ardealului), fusesera inchinoviati monahi de Parintele Arsenie, la Prislop, in toamna anului 1949. In noiembrie 1952 obstea de la Prislop cuprindea 17 vietuitori.

Pana in septembrie 1950, Maica Zamfira “incercase in nenumarate randuri sa se sinucida, luand pastile in cantitate mare, iar cu o lama de ras a incercat sa-si taie vinele de la mana. Urmele se vad si azi cauza ar fi fost o dragoste neimpartasita. Staretul (n.n. Parintele Arsenie) cauta sa-i satisfaca toate dorintele, incat in ultimul timp a devenit conducatoarea manastirii” (din vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”).

La 8 septembrie 1950 la Manastirea Prislop a venit in vizita si pentru sarbatoarea de hram Episcopul Andrei Magieru al Aradului – poate si fiindca staretul Arsenie intervenise pentru ca sora Maria Culeac, aflata in vesnica disputa cu Maica Zamfira, sa fie trimisa la alta manastire. Dupa aceasta disputa Maica Zamfira a stat la pat bolnava, unde asa o va gasi si inspectorul de la Ministerul Cultelor, la 13 septembrie 1950. Imediat dupa aceasta data, Maica Zamfira si Parintele Arsenie vor pleca la Bucuresti. Este perioada in care Maica Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea. Disputa cu sora Maria Culeac continua, iar Parintele Arsenie era la mijloc. Pana la urma sora Maria Culeac a fost trimisa la Manastirea Bistrita.¹⁶

Textele sunt atât de edificatoare încât considerăm că nu au nevoie de nici un comentariu.

Un singur lucru ne frământă cu insistență și durere. De ce oamenii aceștia care îl admiră pe Părintele Arsenie Boca, chiar văzând aceste evidențe ale căderii (care strigă rațiunii: ferți-vă de asemenea modele și lucrări!) le numesc sfințenie? Atât de mult să lucreze întunecarea minții prin fascinația pentru un om

¹⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

¹⁶ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

(care face minuni neținând cont de adevăr), încât admiratorul să-și piardă și credința Ortodoxă, și bunul simț dat lui de conștiință?

Lucrul acesta este evident chiar și la cei care, exact atunci când îi critică pe alții că ar face biografii (despre Părintele Arsenie Boca) legendare, romanțate și apologetice fără discernământ, fac la fel:

Faptul că în perioada 1949-1950 l-a găzduit pe călugărul Antonie Plămădeală la Mănăstirea Prislop s-a adăugat și el acuzațiilor ce i-au fost aduse mai târziu, când a fost arestat. Din procesul-verbal de interogatoriu la care a fost supus în anul 1955 cel care urma să devină peste ani mitropolitul Ardealului, proces verbal al cărui conținut îl publicăm în paginile ce urmează, aflăm că la început s-au iscat anumite discuții cu privire la oportunitatea șederii în mănăstire a unei tinere; absolventă a Facultății de teologie, pe nume Julieta Constantinescu, devenită mai târziu maica Zamfira, stareța mănăstirii Prislop. Mâhnirea pe care i-a produs-o părintelui Arsenie plecarea Julietei din mănăstire - despre care vorbește Leonida (Antonie) Plămădeală în timpul interogatoriului - ni-l descoperă drept un om autentic, care are prietenii și sentimente umane, în locul personajului legendar care-și petrecea tot timpul emițând adevăruri ultime, cum ne sugerează biografiile sale romanțate și apologetii fără discernământ.¹⁷

Dar aceasta ni se poate întâmpla tuturor dacă nu ținem cont de porunca Sfinților Apostoli:

I Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți proroci mincinoși au ieșit în lume.

C) APOLOGIA LUI FLORIN DUȚU

Ce ne spun documentele prezentate de unul din cei mai mari admiratori ai Părintelui Arsenie Boca, Florin Duțu¹⁸, despre relația sfinției sale cu Maica Zamfira

(1) Cine a fost Maica Zamfira?

care a schimbat atât de mult cariera, mintea și viața Părintelui Arsenie Boca?

Sunt multe cazuri în istorie, când bărbații au părăsit echilibrul datorită unei femei. Celebre sunt Adam și Eva, Ahab și Izabela, Irod și Irodiada, Solomon și femeile sale. Dar avem și exemple bune, în care femei cu frica lui Dumnezeu îmbărbătează pe oameni ca să biruie întru voia Domnului, cum sunt de pildă soția și mama Sfântului Mare Mucenic Iacov Persul, viteaza Iudita și cetățenii Betuliei (Vetuliei), Estera (Estir) și neamul robitor al iudeilor, dar mai ales Maica Domnului și Sfinții Apostoli.

După cum vom vedea mai jos, din păcate, Maica Zamfira, deși promotorul cel mai intens al renumelui Părintelui Arsenie Boca, nu a avut o influență prea bună asupra sfinției sale, nici înainte de moarte, nici după în construcția imaginii unui taumaturg filozof. Dar nu trebuie să o învinovățim, cum nu trebuie să învinovățim pe nimeni, deși după cum se înțelege din descrierea sfârșitului ei, nu s-a pocăit de marea amăgire comună cu a Părintelui la care a contribuit cu tot redutabilul armament feminin. Dar nici aceasta nu este un indiciu infailibil. Poate că așa au descris sfârșitul uceniciei la rândul lor amăgiți și constructori ai legendelor perfecte despre eroii lor populari. Nu știe nimeni taina omului, este, însă, foarte dificil ca cineva înconjurat de oameni care îl adulează, având tot ce îi trebuie pentru confortul personal, pe deasupra fiind și centru al atenției și adorării/supra-venerării/venerării populare să simtă dor de pocăință autentică. Dar nici așa nu trebuie condamnată. Să înțelegem că din mică copilărie, datorită educației primite, a devenit capricioasă, cu dorința de a stăpâni peste bărbați, forțându-i să îi dea ce dorește ea și având pentru aceasta capacitatea unei inteligențe ascuțite, plină de ambiții de avansare în cunoștințe (pentru care lumea are atâta admirație) rafinat intelectuale (chiar dacă neduse până la capăt și parcurse doar superficial, fără înțelegerea importanței smereniei și pocăinței, care aduc în suflet adevărata cunoaștere, sensul existenței și nădejdea în Hristos).

Acestea le vedem descoperite chiar de domnul Florin Duțu, desigur fără să vrea sau să își dea seama cum ajută la aflarea adevărului, exact invers față de cum ar crede domnia sa:

¹⁷ Vasile MANEA, *Părintele Arsenie Boca, obiectivul "Bratu"*, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 19-20.

¹⁸ Care a ajuns a se îmbrăca, a gesticula, a vorbi ca Părintele Arsenie Boca. Dar aceasta o imprimă duhurile numai celor ce au idoli, de pildă fanilor starurilor de la Hollywood. În Ortodoxie, însă, Hristos și Sfinții eliberează eu-l prin noi și-l duce la găsirea și manifestarea unicității persoanei și asemănarea ei cu Hristos, care are în Sine toate modalitățile de a fi în iubire, iar nu o repetiție plictisitoare a unor șabloane.

*În perioada liceului, conform fostei sale colege, Lili Iliescu, **Julieta Constantinescu era o persoană inteligentă, obținând rezultate bune în fiecare an. S-a înscris la Facultatea de Teologie din București, urmând în paralel și cursurile Facultății de Filosofie. În 1948 a absolvit cursurile de filosofie și și-a dat examenul de licență în teologie, apoi s-a înscris la cursurile de doctorat în teologie pe care le-a frecventat timp de doi ani până în luna mai 1950 când s-a retras la M-rea Prislop, noua situație conducând la imposibilitatea frecventării cursurilor cu prezență obligatorie.***

Tunsă în monahism în ziua de 6 august 1950, de sărbătoarea Schimbării la Față, a devenit stareță la Prislop în anul următor [! – n.n.], mai precis la 1 octombrie 1951 [născută la 3 octombrie 1925, avea deci... 26 de ani fără două zile! Un cadou de ziua de naștere, din partea îndrăgitorului ei – n.n.], după ce mănăstirea fusese transformată în mănăstire de maici începând cu data de 12 aprilie 1950.

Arestată la 19 septembrie 1955 pentru „omisiunea denunțării” și „pentru că a întreținut legături cu fugarul Legionar Bordașiu Nicolae ce era urmărit pentru activitate subversivă legionară desfășurată după 23 august 1944”, fiind caracterizată de anchetatorii comuniști ca „inteligentă, încăpățânată, plină de misticism până la fanatism”. A fost eliberată la 13 octombrie 1955 din arest, după ce i se întocmiseră 16 procese-verbale de interogatoriu, se reîntoarce la M-rea Prislop. În 14 mai 1959 a fost alungată din Mănăstire, fiind acuzată că a făcut parte dintr-o Organizație subversivă, Rugul Aprins, pe când era studentă la Facultatea de Filosofie din București (1945- 1949) și care, încă din 12 ianuarie 1952, când i s-a deschis dosar de urmărire, „cauzează greutăți în munca de construire a socialismului în RPR”. Maica Zamfira a avut următoarele domiciliu (1939-1942 str. Vaselor 42; 1942-1945 Calea Moșilor 249; 1945-1947 str. Washington 40; 1947-1963 str. Litovoi Voievod 23; în iulie 1963 apare locuind cu mama sa la adresa din str. Țiglina 24, iar în 1976, în str. Dr. Petrini nr. 2), „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”. După scoaterea din mănăstire, a fost funcționară la Institutul de Documentare Tehnică, apoi colaborator extern - dactilografă la Editura Minerva din București până în 1977, când, schimbându-și domiciliul la Sinaia, pe str. Privighetorilor, la nr. 16, s-a angajat ca muncitoare țesătoare la Cooperativa „Covorul Popular” Comarnic, unde și-a completat vechimea în muncă și de unde s-a pensionat.

Maica Zamfira adoarme întru Domnul în ziua de 13 martie 2005 la Sinaia, în Duminica Izgonirii lui Adam din Rai [e vinovată și Eva că a sfătuit, și Adam că a primit. Nu întâmplător a rânduit Dumnezeu decesul ei chiar în această zi – n.n.], din perioada Triodului, fiind înmormântată în cimitirul M-rii Prislop la 17 martie 2005. Cu o zi înainte de adormirea sa fusese la parastasul de 40 de zile pentru cumnatul său preotul Savian Bunescu, la Biserica din satul Drăgănescu. [iată și așezământul care izgonește din Rai, rodul neascultării și centrării pe asemănarea cu sine – n.n.] [...]

Julieta Constantinescu mai avea un frate geamăn cu numele Romeo. [...]

Bordașiu a refuzat sub motivul că Julieta i-ar putea anula personalitatea dacă se va căsători cu ea (s.n.) [adică sublinierea aparține chiar domnului Florin Duțu – n.n.]. [...]

Julieta Constantinescu, într-un interogatoriu din 1955, după ce depășise criza sufletească din adolescență cu ajutorul îndrumărilor și rugăciunilor duhovnicului Arsenie Boca și după ce a îmbrăcat haina monahală, ajungând stareță la Prislop, a evocat întreaga situație: „Eu îl iubeam foarte sincer pe Bordașiu și din partea mea mă gândeam să mă căsătoresc cu el, dar Bordașiu, deși la început mă iubise și el, cu timpul el a început să mă respingă, eu totuși țineam la el și din această cauză am suferit mult. Eram într-un timp foarte decepționată și chiar am încercat să termin cu viața [...]. Deși el începuse să mă îndepărteze din anturajul său, eu totuși trăiam cu speranța că se va schimba și pentru acest lucru eu nu vroiam să mă îndepărtez de el, din contră, mergeam și eu unde mergea el”

In perioada liceului, conform fostei sale colege, Lili Iliescu, Julieta Constantinescu era o persoană inteligentă, obținând rezultate bune în fiecare an. S-a înscris la Facultatea de Teologie din București, urmând în paralel și cursurile Facultății de Filosofie. În 1948 a absolvit cursurile de filosofie și și-a dat examenul de licență în teologie, apoi s-a înscris la cursurile de

doctorat în teologie pe care le-a frecventat timp de doi ani până în luna mai 1950 când s-a retras la M-rea Prislop, noua situație conducând la imposibilitatea frecventării cursurilor cu prezență obligatorie.¹⁹

Vedem, indirect, că părinții săi, la momentul atât de important și definitiv pentru preocupările lor, al punerii numelui copiilor, nu au manifestat nici educație Ortodoxă și nici înțelepciune duhovnicească, fiindcă i-au numit pe frații gemeni Romeo și Julieta. Nu au manifestat vreo educație Ortodoxă fiindcă nu le-au dat numele unor frați gemeni sfinți, de pildă: Laurențiu și Florica (după Sfinții Mucenici Flor și Lavru, care le-ar fi fost ocrotitori până la moarte și poate nu ar fi căzut în atâtea și atâtea prăpăstii ale păcatului). Nu au avut nici înțelepciune duhovnicească fiindcă numind pe gemeni Romeo și Julieta, îi închina, poate fără să vrea, duhurilor insuflăte și purtate cu patos de opera lui William Shakespeare, sinuciderii și dragostei bolnăvicioase nepermise aducătoare de moarte (aplicate numele acestea la cei doi este sugerat chiar incestul sinucigaș, fiindcă acești Romeo și Julieta, spre deosebire de personajele celebre, nu erau din case rivale ci chiar frați. Cu toate acestea, față de incest, relația dintre un monah și o monahie este mult mai gravă. Aceasta datorită nunții de taină a cinului călugăresc cu Hristos, este un adulter și o lepădare de El. Nu numai atât, dar firea omului căzut în această ispită capătă o gravă avariere, prin prăbușirea de la năzuința asemănării radicale și depline cu Hristos, care este monahismul):

"Pentru că nu a fost niciodată o poveste de mai mult vai/Decât cea a Julietei și al ei Romeo."

[1.^ *Romeo and Juliet, Act 5, Scene 3, Lines 308–309*]²⁰

Nu numai atât, dar familia Maicii Zamfira a avut o educație precară și manifestări dezechilibrate și sălbatice, după cum am citit în articolul de mai sus. Cum să iasă altfel sărmanele roade ale lor?

Tatal Julietei, Traian Constantinescu, fusese capitan – comandant al Legiunii de Jandarmi Prahova; in timpul razboiului antonescian a facut parte din Comandamentul militar al C.a.p. Italiei, iar in septembrie 1950 se gasea "deblocat" din functie si era pensionar, vanzator la loteria populara din Bucuresti. Intr-un raport biografic al Maicii Zamfira intocmit de securitate in decembrie 1951, se arata ca domiciliul familiei era in Bucuresti, pe str. Litovoi Voevod la nr.23. In raport se sustinea ca tatal "a fost un element antisemit care in timpul razboiului antonescian a luat parte activa la scoaterea evreilor din Bucuresti". Dupa actul de la 23 august 1944 "s-a ascuns intr-o vila a fiului sau in soseaua Bonaparte, care era Maior activ si despre care se spune ca a savarsit acte de salbaticie in timpul razboiului anti-sovietic, iar in prezent este pensionar invalid de razboi si are tutungerie pe Str. Matei Millo."

Aurelian – nascut in 1916, care in timpul celui de al doilea razboi mondial fusese ofiter la Centrul de Concentrari Bucuresti si despre care se spunea ca in 1939, impreuna cu tatal sau (lor), pe atunci jandarm, umblau cu pistoalele prin capitala amenintand pe evrei ca ii impusca;²¹

De remarcat este că nici Părintele Arsenie Boca nu i-a schimbat numele pentru a avea vreo Sfântă ocrotitoare în monahism, ci i-a spus Zamfira după numele domniței care a ctitorit Prislopul, vădind mai degrabă interes față de o faimă istorică de rectitorie, decât evlavie față de Sfinții lui Dumnezeu:

O mărturie e faptul că Domnița Zamfira, fiica domnitorului muntean Moise Voda Basarab din București, refugiată în Ardeal după moartea tatălui ei, a auzit de Mănăstirea Prislop și de izvorul cu putere vindecătoare de lângă mănăstire. A venit să vadă mănăstirea și fiind impresionată de frumusețea ei, a băut și apa din izvorul din apropiere. Vindecându-se de boala de care suferea, Domnița Zamfira a restaurat biserica mănăstirii între anii 1564-1580, devenind a doua ctitoră a Mănăstirii Prislop.

Domnița Zamfira a împodobit biserica cu o pictură nouă în frescă, executată de vreun zugrav din Țara Românească și a dăruit bisericii o icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni, care a fost dusă în 1762 la Blaj, după incendierea bisericii din ordinul generalului Buc-cow, guvernatorul Transilvaniei și restituită în 1913 cu prilejul unei restaurări.

¹⁹ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 24-25, 160-171, 219-231, 229-235, 243.

²⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Romeo_%C8%99i_Julieta#cite_note-1>, vineri, 11 septembrie 2015.

²¹ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

Pe vremea domniței Zamfira se zice că au fost două mănăstiri, una de călugări și una de călugărițe, întrucât Domnița Zamfira a viețuit aici între anii 1575-1580. [suntem convinși că nu era vorba de vreo Mănăstire dublă, ca în cazul noului Prislop – n.n.] Tot atunci s-a înființat la Mănăstirea Prislop o școală pentru cântăreți și viitori preoți.

Starețul mănăstirii era pe vremea aceea Ioan de la Prislop, care a înmormântat-o pe Domnița Zamfira la anul 1580, iar la anul 1585 a ajuns mitropolit al Transilvaniei la Alba-Iulia. În 1587 a zidit catedrala din Alba-Iulia și reședința mitropolitană cu ajutorul lui Mihai Viteazu, pe care l-a întâmpinat la anul 1600 cu prilejul intrării sale triumfale în Alba-Iulia. [...]

Din 1762 mănăstirea a aparținut pe nedrept Bisericii Greco-Catolice până când actul istoric al revenirii preoților și credincioșilor uniți la Biserica Ortodoxă strămoșească din octombrie 1948, a avut urmări binefăcătoare și asupra Mănăstirii Prislop, care a reintrat în fâgașul ei ortodox de obârșie. După două secole de înstrăinare forțată, ctitoria Sfântului Nicodim și a Domniței Zamfira redevenea mănăstire ortodoxă, așa cum fusese mai bine de trei veacuri și jumătate. [din păcate a redevenit la arătare Ortodoxă, în realitate încălca și canoanele Sfintei Biserici, și tipicul, dar cel mai grav păstra duhul uniat de la Greco-Catolici prin Părintele Arsenie Boca – n.n.]

La 25 noiembrie 1948, Mitropolitul de atunci al Ardealului, Nicolae Bălan, a adus personal la Prislop, pentru restaurarea mănăstirii aflată într-o stare jalnică, pe Ieromonahul Arsenie Boca, până atunci starețul reînviatei mănăstiri brâncovenești de la Sâmbăta de Sus, care cu două veacuri în urmă avusese aceeași soartă ca și Prislopul, fiind distrusă cu tunurile din ordinul aceluiași general Buccow.

[Se pare că obștea actuală de la Prislop a păstrat superficialitatea cercetării istorice de la lider-ul lor spiritual Părintele Arsenie Boca, dezinformând pelerinii săi din spațiul virtual. Iată ce citim despre generalul

Adolf Nikolaus von Buccow (7 ianuarie 1712 - 18 mai 1764) [...]

În calitate de comandant militar al Transilvaniei a pus în aplicare măsurile de pacificare dispuse de Curtea de la Viena, măsuri îndreptate cu precădere împotriva rebelilor secuici și români ortodocși, motiv pentru care a rămas în memoria celor două grupuri etnice ca personaj negativ. A condus acțiuni de represalii împotriva secuicilor (vezi: Masacrul de la Siculeni) și de persecuții asupra românilor ortodocși din sudul Transilvaniei, dispunând închiderea și distrugerea mănăstirilor ortodoxe, cu excepția notabilă a mănăstirii Brâncovenești din Sâmbăta de Sus, distrusă abia în 1785.²² – n.n.]

Ca stareț al mănăstirii, Părintele Arsenie, licențiat în teologie la Sibiu și absolvent al Academiei de Arte Frumoase din București, începe imediat înfrumusețarea locului și restaurarea mănăstirii, ajutat de fratele Nicolae Zaharia, tot de la Mănăstirea Brâncoveanu – Sâmbăta de Sus.

În 1950, din lipsă de călugări, Prislopul devine mănăstire de călugărițe, prin hotărârea Episcopului Andrei Magieru al Aradului. [aceasta este dezinformare duhovnicească. Călugării au fost „aranjați” de Maica Zamfira – n.n.] [...]

În istoria mănăstirii s-au remarcat următoarele personalități:

** Sfântul Nicodim, întemeietorul și primul ctitor al mănăstirii, între anii 1399-1405;*

** Domnița Zamfira, a doua ctitoră a mănăstirii între anii 1560-1580, al cărei mormânt se află în pronaosul bisericii. Cu prilejul unor reparații din 1909, piatra funerară a fost ridicată pe peretele dintre naos și pronaos pentru a fi păstrată mai bine. În afară de această piatră funerară, scrisă în limba latină, în partea stângă a pronaosului se mai găsesc cinci pietre de dimensiuni diferite cu inscripții în limba slavonă, care se presupune, că sunt tot de pe mormântul Domniței Zamfira.*

** Starețul Ioan, pe vremea Domniței Zamfira, care a și înmormântat-o în 1580 în pronaosul bisericii Mănăstirii Prislop, ajuns mitropolitul Transilvaniei între anii 1585-1605; în anul 1600 a întâmpinat pe Mihai Viteazu cu prilejul intrării triumfale în Alba Iulia; [...]*

²² <https://ro.wikipedia.org/wiki/Adolf_von_Buccow>, sâmbătă, 12 septembrie 2015.

* *Protosinghelul Arsenie Boca, al treilea ctitor al mănăstirii, care, în afară de rolul covârșitor pe care l-a avut prin înzestrarea harică a duhovniciei, a conceput și a îndrumat toate lucrările de construcție și înfrumusețare a Mănăstirii Prislop, între anii 1948-1988, unele dintre acestea fiind chiar înfăptuite personal. În perioada 1960-1988 a pictat biserica din satul Drăgănescu de lângă București, icoanele de pe catapeteasma bisericii din Prislop și a realizat așezământul monahal din orașul Sinaia, astăzi metohul Mănăstirii Prislop. S-a săvârșit din viața la 28 noiembrie 1989 și este înmormântat în cimitirul Mănăstirii Prislop.*

* **Maica Stavroforă Zamfira Constantinescu, cea dintâi stareță a Sfintei Mănăstiri a Prislopului, între anii 1950-1959. [așadar anul petrecut ca monahie simplă nu a avut vreo stareță de care să asculte, ci un stareț care făcea ascultare de sfinția sa, sub amenințarea cu sinuciderea – n.n.]**

Pe lângă cele două hramuri ale Mănăstirii Prislop: 8 mai – Sfântul Ioan Evanghelistul și 14 septembrie – Ziua Crucii, se mai prăznuiesc și următoarele zile: 26 decembrie – Sfântul Nicodim, 13 septembrie – Sfântul Ioan de la Prislop, 28 noiembrie – pomenirea Părintelui Arsenie și 13 martie – pomenirea Măicuței Zamfira. [iată cum sunt puse deja în rândul praznicelor Sfinților tocmai parastasele celor ce aduc atât de mult venit Mănăstirii, dar și atâta pagubă duhovnicească și lucrare rătăcită de amăgire a unei țări întregi – n.n.]²³

Vedem că ceea ce și-au dorit, a fi ctitori faimoși de Mănăstire, au dobândit, dar:

Mat 16:26 ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? 27 Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale.

Ce citim despre numele de Zamfira? În dicționarul acesta Prof. Univ. dr. Aurelia BĂLAN-MIHAILOVICI, *Dicționar Onomastic Creștin*, Ed. Σοφία, București, 2009, numele de Zamfira și Zian sunt în mod surprinzător alăturate:

Zamfira v. Safir

Zean v. Zian

Să mergem acum la înțelesurile ce ne vin din etimologie:

Safir, Safira, prenume vechi în onomastica creștină europeană, mai puțin frecvent astăzi în forma sa primară. La baza lui stă subst. safir „piatra prețioasă” cu anumite caracteristici specifice. Prezent în ebraică sau aramaică, Saphira este un nume creștin, ce a intrat în circuit prin Noul Testament, unde este atestat acest prenume: „Iar un om, anume Anania, cu Safira, femeia lui, și-a vândut țarina” (Fapte 5,1) [...] redăm câteva variante și derivate: [...]Zamfir, Zamfira [...] Zamfirica, Zamfircă²⁴

Să vedem cine a fost Safira, după Sfânta Scriptură:

Fap 5:1 Iar un om, anume Anania, cu Safira, femeia lui, și-a vândut țarina. 2 Și a dosit din preț, știind și femeia lui, și aducând o parte, a pus-o la picioarele apostolilor. 3 Iar Petru a zis: Anania, de ce a umplut satana inima ta, ca să minți tu Duhului Sfânt și să dosești din prețul țarinei? 4 Oare, păstrând-o, nu-ți rămânea ție, și vândută nu era în stăpânirea ta? Pentru ce ai pus în inima ta lucrul acesta? N-ai mințit oamenilor, ci lui Dumnezeu. 5 Iar Anania, auzind aceste cuvinte, a căzut și a murit. Și frică mare i-a cuprins pe toți care au auzit. 6 Și sculându-se cei mai tineri, l-au înfășurat și, scoțându-l afară, l-au îngropat. 7 După un răstimp, ca de trei ceasuri, a intrat și femeia lui, neștiind ce se întâmplase. 8 Iar Petru a zis către ea: Spune-mi dacă ați vândut țarina cu atât? Iar ea a zis: Da, cu atât. 9 Iar Petru a zis către ea: De ce v-ați învoit voi să ispitiți Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor scoate afară și pe tine. 10 Și ea a căzut îndată la picioarele lui Petru și a murit. Și intrând tinerii, au găsit-o moartă și, scoțând-o afară, au îngropat-o lângă bărbatul ei. 11 Și frică mare a cuprins toată Biserica și pe toți care au auzit acestea.

Cam rea comparație:

- tot un A. însoțit de o Safiră, mințind lui Dumnezeu că ar renunța în chip monahal de toate averile lor (vrând să pară celorlalți că este așa);

²³ <<http://www.arsenieboca.ro/istoricul-manastirii-prislop>>, vineri, 11 septembrie 2015.

²⁴ Prof. Univ. dr. Aurelia BĂLAN-MIHAILOVICI, *Dicționar Onomastic Creștin*, Ed. Σοφία, București, 2009.

- în realitate au păstrat o parte pentru ei (cum au făcut și Părintele Arsenie Boca însoțit de Maica Zamfira cu proprietățile pe care le-au avut și de care vom vorbi mai jos, dacă ne ajută Dumnezeu);
- au murit, fără pocăință;
- ea a căzut și a murit după el, fiindcă a mințit și ea lui Dumnezeu, susținând sfințenia soțului ei în fața oamenilor;
- dar prin lucrarea Sfântului Duh și a Sfinților Apostoli li s-au descoperit înșelăciunea și păcatele în fața întregii Biserici care ia aminte.

O Doamne, dacă tot era Maica Zamfira piatra prețioasă a Părintelui Arsenie Boca, de ce nu i-a pus numele de Agata [αγαθός, η, ov = agathós, -e, -on „bun”, „prețios”]? Sfânta Mare Muceniță Agata, atât de râvnitoare pentru adevăr, feciorie și smerenie, ar fi ocrotit-o și apărât-o de amăgirea minciunii, îndulcirii de bărbați și de slava deșartă!

Însă nu este de mirare că Părintele Arsenie Boca i-a pus Julietei un astfel de nume, deoarece însuși sfinția sa a avut în familie o nefericire asemănătoare cu a ei: moștenirea unor nume și obiceiuri de proastă calitate. Nu numai atât, dar când și-a ales la călugărie, pentru sine numele de Arsenie, l-a ales nu pentru a fi ocrotit de Marele Arsenie, ci din slava deșartă, pentru a se arăta desăvârșit ca el:

*Vorbăria mi-a fost urâtă de când mă știu. Chiar numele călugăresc mi l-am ales pentru că Avva Arsenie își alesese nevoița tăcerii, prin care s-a desăvârșit interior.*²⁵

De ce oare nu l-a urmat prin nevoița tăcerii și a adus asupra sfinției sale și a adepților atâta primejdie prin multa vorbire în predici, scris și pictură, după părerea proprie, iar nu după adevăr?

De ce nu l-a urmat pe Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare:

1. *Avva Arsenie, fiind încă în palatele împărătești, s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: “Doamne, învață-mă, ca să știu cum mă voi mântui?” Și i-a venit lui glas zicându-i: “Arsenie fugi de oameni și te vei mântui”.¹¹*

2. *Avva Arsenie, după ce s-a dus la viața călugărească, iarăși s-a rugat, zicând același cuvânt.*

Și a auzit glas zicându-i: “Arsenie, fugi, taci, liniștește-te, că acestea sunt rădăcinile nepăcătuirii!”¹¹

Atunci de ce nu a fugit de oameni?

5. *I-a zis un oarecare, fericitului Arsenie: “Cum noi din atâta învățătură și înțelepciune, nimic nu avem, iar acești țărani și egipteni au dobândit atâtea fapte bune?” Zis-a avva Arsenie: “Noi din învățătura lumii nimic nu avem, iar acești țărani și egipteni, din ostenele lor au dobândit fapte bune”.¹³*

6. *L-a întrebat odată avva Arsenie pe un bătrân egiptean pentru gândurile sale iar altul văzând aceasta, i-a zis: “Avvo Arsenie, cum atâta învățătură latinească și elinească având, întrebi pe acest țaran pentru gândurile tale?” Iar el a zis către dânsul: “Învățătura latinească o am eu cu adevărat, dar alfabetul acestui țaran încă nu l-am învățat”.¹³²⁶*

Atunci de ce nu a renunțat la învățătura lumii și să se sfătuiască despre gândurile sale cu un duhovnic, fie el și țaran cu cartea, dar cu ostenele launtric, ca să dobândească fapte bune, adică smerite pentru Hristos?

Și însăși alegerea numelui pentru sine arată că nu a înțeles călugăria. Cei ce iubesc cu adevărat viața călugărească își taie voia în toate și cu atât mai mult la tunderea în monahism, care prin tăierea părului simbolizează rețezarea cu totul a gândurilor și voii proprii. Ei primesc numele în dar de la cei ce îi tund. Nu caută să-și pună singuri nume, ca un semn și făgăduință tainică a lepădării totale de sine.

Dar să vedem, mai amănunțit, asemănarea celor doi oameni atât de celebrii, ce s-au însoțit unul pe altul în toată aventura vieții pământești.

(2)

Asemănarea Arsenie – Zamfira

Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira – asemănarea în viață și năzuințe.

²⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

²⁶ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 1-6.

CURRICULUM VITAE al Părintelui Arsenie Boca sau o posibilă anexă pentru viitorul dosar de canonizare [...]

Nume: BOCA

Prenume: ZIAN-VĂLEAN (nume de monah: ARSENIE)

Rang monahal: PROTOSINGHEL

Data nașterii: 29 sept. 1910; botezul ortodox: 16 oct. 1910 [oare? Puțin probabil să fi fost botez Ortodox, după cum vom vedea mai jos, lucru dezvăluit chiar de ucenicii sfinției sale. Trei lucruri dorim să aflăm din toată inima prin acest studiu și-L rugăm pe Bunul Dumnezeu dar rugăm și pe toți cititorii să se intereseze în surse sigure, dovedite și să ne aducă și nouă la cunoștință dacă Părintele Arsenie Boca:

1. S-a botezat cu adevărat Ortodox?

2. A avut duhovnic, dacă da cum îl cheamă și de câte ori s-a spovedit în viață? S-a spovedit măcar pe patul de moarte?

3. S-a lepădat public (sau măcar particular) în scris sau prin viu grai, de toate învățăturile eretice și păgâne scrise, predicate și pictate de sfinția sa, și de toate amăgirile prin hipnoză și false proorocii pe care le-a adus închinătorilor sfinției sale, și de vătămarea pe care le-a produs-o fiindcă au făcut din preacuvioșia sa un idol?

Dacă răspunsul este „da” la toate trei întrebările, are șanse de mântuire și ne-am bucura din toată inima. Dacă răspunsul este „nu” durerea ne covârșește și nu putem grai nimic, ci doar stăm și plângem, rugându-ne pentru izbăvirea noastră și a întregii lumi de o astfel de rătăcire – n.n.]

H Locul nașterii:

Satul Vața de Sus, com. Vața de Jos, Hunedoara

Familia - Părinții (căsătorie mixtă):

Tatăl: Iosif-Petru (greco-catolic, [din acest motiv Părintele Arsenie Boca a deprins așezarea lăuntrică de căutare a sfințeniei specifică catolicismului (numită de Sfinții Părinți înșelare), pictura și predica de tip Uniat – n.n.] 24 Feb. 1881, orașul Brad - †19 iun. 1926; †45 de ani), pantofar.

[foarte aspru chiar și cu familia sa. Din acest motiv sfinția sa a început să intre ca și cu cizmele în viețile bieților oameni, forțându-i prin stilul iezuit ca un bici al lui Dumnezeu, cum am văzut mai sus, și forțând aranjarea căsătoriilor dintre oameni, multe dintre ele eșuând, deoarece nu ținea cont de dragostea între ei ci doar de simțirile și proorociile amăgitoare pe care le avea, iar uneori de interesul personal (de pildă pentru a scăpa el însuși de responsabilitatea unei relații bolnăvicioase și posesive dobândite din prea marea intimitate cu Julieta, după cum vom vedea mai jos) – n.n.]

Mama: Creștina (ortodoxă, 30 oct. 1892 - †6 dec. 1951; născută Popa în satul Vața de Sus, Hunedoara; †59 de ani în satul Hălmagiu, raion Gurahonț, regiune Arad), casnică (două clase primare). [de aici a dobândit superficialitatea studiilor teologice, medicale și de pictură, fălindu-se cu ele și fiind lăudat pentru ele de ucenicii lipsiți de discernământ datorită fascinației față de sfinția sa, dar în practică dovedindu-se necunoscător și al dogmelor Ortodoxe, și al științei medicale, și al Erminei picturii Sfintei Biserici, și, pe deasupra și lipsit de bun gust artistic – n.n.]

Cununii părinților: 7 nov. 1909, Vața de Jos (data divorțului: 22 mart. 1922)²⁷

[de aici a dobândit instabilitatea în relația de căsătorie cu Hristos, care este monahismul, părăsindu-L pentru a viețui 30 de ani cu femeia îngăduită lui chiar de către Dumnezeu pentru a-și vedea neputințele și a se întoarce de la slava deșartă că ar fi vreun desăvârșit vrednic de vedenii dumnezeiești (dar care l-a fascinat până la a părăsi pe toți, pe toate, și mai ales pocăința, pentru ea, fiindcă nu a ascultat de sfatul bătrânilor care îl iubeau:

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

²⁷ <http://www.petitiononline.com/pebru/canonizarea_printelui_arsenie_boca_-_sfantul_ardealului>, miercuri, 29 aprilie 2015

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!”

Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.²⁸) – n.n.]

(A) TATĂL

Tatăl sfinției sale a fost greco-catolic, cu purtări grosolane, lucru care l-a marcat pe preacuvioșia sa toată viața, păstrând o formare uniată și o asprime necuvioasă de bici al lui Dumnezeu:

*Subsemnatul m-am născut în 1910, septembrie 29, în Vața de Sus, jud. Hunedoara. Școala primară și liceul în orașelul Brad, același județ. De pe atunci mi se remarcă o anumită **înclinație spre singurătate și spre probleme de religie, chiar peste puterile mele de atunci. Așa spre pildă am o carte a lui Immanuel Kant: „Religia în limitele rațiunii” iscălită: „Boca Zian cl. IV. lic.***

[deja, după cum declară chiar el însuși, vedem tendința la idioritmie și la confuzia între filozofie, religii și credință, dar și forțarea peste puteri, care este specifică ispitirii de-a dreapta. De asemenea, este foarte interesant că în autobiografia pe care și-a făcut-o a presărat foarte multe laude de sine, arătându-se ca cineva special, cu preocupări înalte. Lipsește duhul smerit pe care îl regăsim de pildă în autobiografia Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, pe care o puteți găsi aici:

<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamt>, sâmbătă, 12 septembrie 2015 – n.n.]

La intrarea în cursul superior de liceu am rămas orfan de tată, care era cizmar de meserie și foarte bun pedagog cu fiul său. Știu până astăzi că m-a bătut odată pentru ca să nu mai pierd timpul - ceea ce i-am fâgăduit cu lacrimi și n-am uitat până acum, și de multe ori mi-a folosit în viață. [iată și bătăile până la lacrimi, care l-au făcut să folosească timpul pentru a fi aspru cu oamenii și deci a-l pierde și a-i pierde, fiindcă forțarea prin limbaj și ghicirea realității, ca și asprimea este mișcarea diavolească de înrobire a minții radical opusă Celui blând și smerit cu inima, care întărește libertatea prin convingerea iubirii înțelepte – n.n.]

In cursul liceului mi-au plăcut foarte mult: matematicile, fizica, religia, desenul și muzica.

Terminând liceul și luând bacalaureatul la prima prezentare, înclinam spre științele pozitive [de aici căderea prin explicarea științifică a celor ce fac parte din lumea nevăzută, deci neaccesibilă experimentului științific și cugetării trupești. De aici și căderea în înțelegerea eretică a împreunării trupești și geneticii, de care vom scrie, dacă ne ajută Dumnezeu, mai jos – n.n.], dar dacă aveam avere sau garantau tutorii pentru mine intram la aviație la Cotroceni, ceea ce n-a fost, împiedicându-mă sărăcia. Drept aceea a biruit înclinația contemplativă, sau speculativă [aici este o contradicție. Nu a biruit înclinația contemplativă, fiindcă nu a avut

²⁸ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, ²2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

loc o dezbatere între două alternative posibile, ci dorința pentru aviație a fost înfrântă de sărăcie și, neavând ce face, s-a dus către teologie cu... duh de aviator, executând luping-uri duhovnicești și neasigurându-și începutul ca un infanterist prin marșul la solul smereniei – n.n.] și în 1929 m-am înscris la Academia Teologică din Sibiu.

*In cursul teologiei mi-am vândut casa părintească spre a-mi putea continua studiile. Eram și bursier. Mamei nu i-am cerut niciun ajutor și nici nu mă înduram, **întrucât era divorțată de tata iar eu eram dat tatii prin sentința de divorț**, ca fiind, pe baza meseriei, mai sigur că mă va da la școală.*

*În timpul teologiei mi se lămuria frumusețea chipului viețuirii călugărești și doream să mă instruiesc, pe cât puteam, mai temeinic, cu deosebire în latura mistică a vieții. **Cu prilejul acela aveam următoarele note caracteristice: deprindeam pe mama cât mai fără mine și cât mai fără corespondență, ca oarecum să mă uite și să nu-i vie greu când va afla că m-am călugărit.***

[vezi apoi căderea din vedenia treptelor din Sfântul Munte, cum nu s-a mai ținut de începutul promițător – n.n.]

*Apoi, de la plecarea din Brad, mi-am pus o anumită disciplină austeră, care avea mai multe amănunte greu de crezut. **Așa de pildă mi-am propus ca toată vremea teologiei să nu fac nici o cunoștință cu fete. Ceea ce n-am reușit, întrucât tocmai în anul acela 1929 Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia, și m-am pomenit cu vreo câteva colege. Dar cunoștințe în oraș am izbutit să n-am. Asta am reușit toată vremea teologiei, deși făceam parte și din „Reuniunea de muzică Gh. Dima” din Sibiu, de sub dirij oral N. Oancea, și care era mixtă. Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor.***

[și-a remarcat slăbiciunea. Atunci de ce nu a luat aminte și s-a lăsat biruit de împreună șederea cu Maica Zamfira? Ori a îndrăgit-o mai mult decât pe idealul său din tinerețe, ori a fost amăgit de misiunea cea falsă de a o scăpa cu orice preț, chiar și cu pierderea sufletului ei și al lui prin unire nepermisă, ori a fost înșelat de cumplita rătăcire că ar fi ajuns la nepătimire. În afară de aceasta ar fi aflat, dacă ar fi studiat Sfinții Părinți, că trebuie să devină stăpân și pe imaginație, și pe contemplație, și pe mișcările rațiunii, și pe mișcările minții și atunci nu ar mai fi confundat vedeniile înșelătoare cu lumina necreată și adevăratele descoperiri – n.n.]

Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistica comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței.

[atât de nelămurit în credință era datorită căsătoriei mixte a părinților sfinției sale, încât a abordat problema nepătimirii prin metode trupești științifice și religioase ecumeniste, bizuindu-se pe sine, și chiar le-a practicat (fiindcă spune „prin proprie experiență”) din cauză că nu a cunoscut ce ne învață Sfinții Părinți:

Unii discută în contradictoriu despre credință și discuțiile [controversele] lor sunt fără sfârșit, dar nu e nevoie să ne sfădim, ci numai să ne rugăm lui Dumnezeu și Maicii Domnului, și atunci Domnul ne va lumina fără discuții și îndată ne va lumina.

Mulți au studiat toate credințele [religiile], dar adevărata credință nu au cunoscut-o astfel, așa cum trebuie, dar celui ce se va ruga lui Dumnezeu cu smerenie să-l lumineze, Domnul îi va face cunoscut cât de mult îl iubește El pe om

Oamenii mândri cred că înțeleg totul cu mintea lor, dar Dumnezeu nu le dă aceasta.

Dar noi îl cunoaștem pe Domnul: El ni S-a arătat prin Duhul Sfânt, și sufletul îl cunoaște, și de atunci se bucură, se veselește și se odihnește, și în aceasta stă viața noastră sfântă.

Domnul a zis: „Acolo unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu și va vedea slava Mea” [In 12, 26]. Dar oamenii nu înțeleg Scriptura; ea este ca pecetluită. Dar când Duhul Sfânt ne învață, totul va fi înțeles și sufletul se va simți ca în cer, căci același Duh Sfânt este și în cer, și pe pământ, și în Sfânta Scriptură, și în sufletele care iubesc pe Dumnezeu. Dar fără Duhul

Sfânt oamenii rătăcesc și, deși învață neîncetat, nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu și n-au cunoscut odihna în El.²⁹

Cheremon:

Îmi place că voi, înflăcărați de cea mai mare dragoste de a cunoaște adevărul, afirmați chiar unele idei greșite, dar prin a căror combatere apare mai bine dovedită și, ca să zic așa, mai bine cercetată puterea credinței creștine. **Ce înțelept s-ar folosi de propoziții atît de contrare, încît să creadă că puritatea cerească a castității, despre care ieri afirmați că nici prin harul lui Dumnezeu nu se poate dobîndi, a fost însușit chiar de păgâni, prin propria lor putere? 2. Dar fiindcă, fără îndoială, din dragoste pentru a cerceta adevărul faceți asemenea afirmații, ascultați ce avem de spus despre ele. Mai întîi nu este de crezut că filozofii au dobîndit această neprihană pe care o cerem noi și adăugăm la acestea că nu numai desfrânarea, dar nici măcar necurăția nu este pomenită printre noi. Ei au avut o mică parte de neprihană și anume înfrînarea trupească, prin care-și interziceau numai împreunarea. Dar această curăție lăuntrică și neîntreruptă a minții și a trupului n-au putut s-o dobîndească nu spun cu fapta, dar nici cu gândul. 3. Acel Socrate, cel mai faimos dintre ei, după cum spun ei înșiși, n-a roșit să mărturisească despre sine aceasta. Un fizionomist uitîndu-se la el, a zis : «Iată ochi de stricător al copiilor». Discipolii lui s-au repezit la fizionomist, voind să răzbune ocară adusă dascălului lor, dar se zice că acesta i-a oprit spunîndu-le ; «Lăsați-l prieteni, căci așa sînt, dar mă stăpînesc». Se dovedește foarte clar, așadar, nu numai prin afirmația noastră, ci și prin mărturisirea lor, existența nerușinării adică josnicia patimii, înăbușită de ei de nevoie, cu forța, dar fără să fie înlăturată din inima lor dorința și plăcerea acestei patimi. 4. Cu ce groază trebuie amintite acele cuvinte ale lui Diogene ? Pe acestea filozofilor acestei lumi nu le-a fost rușine să le repete ca pe ceva demn de amintire, dar care nu pot fi nici rostite nici auzite de noi fără jenă. Căci precum se spune, cuiva care trebuia pedepsit pentru adulter, i-a grăit așa: «Nu va, plăti cu viața ceea ce se dă gratis». Se vede bine deci că ei n-au cunoscut virtutea castității adevărate, care este dorită de noi. De aceea este destul de sigur că circumciziunea noastră, care este în duh, nu se poate dobîndi decît cu darul lui Dumnezeu și că ea există numai în aceia care au slujit lui Dumnezeu cu tot devotamentul lor. Deși multora, ba chiar tuturor li se poate dovedi întotdeauna că oamenii au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu și că șubrezenia omenească numai prin sine, adică fără ajutorul lui Dumnezeu, nu poate face nimic care duce la virtute, totuși, în nici o împrejurare nu se vede mai mult aceasta decît în dobîndirea și păstrarea castității. Dar să amânăm puțin discuția despre greutatea de a păstra întregă castitatea, și să vorbim pe scurt deocamdată despre mijloacele acestei păstrări. 2. Cine ar putea, întreb, să suporte fără nici o laudă a oamenilor, sprijinit numai de puterile sale, asprimea singurătății și hrana zilnică cu pîine uscată, mulțumindu-se doar cu atîta ? Cine, fără mîngâierea Domnului, ar putea să rabde neîntrerupta sete de apă, să răpească ochilor omenești acel dulce și desfătător somn de dimineață și să îngrădească prin regulă permanentă, mărginind la patru ore, toată odihna sa de noapte ? Cine, fără harul lui Dumnezeu, ar fi în stare să se achite de obligația cititului neîncetat, a muncii neîntrerupte, neavînd nici un interes pentru foloasele prezente ? 3. Acestea toate nu pot fi nici dorite de noi mereu fără însuflarea dumnezeiască, și nici înfăptuite fără ajutorul ei.³⁰**

Acest gând greșit, că putem să-l vedem chiar și la începuturile frămîntării pentru a afla adevărul lucrării lăuntrice la Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman din Dobrogea, a provenit la Părintele Arsenie Boca din lipsa de experiență (a modului cum lucrează smerenia și harul Sfântului Duh) și cunoștință (a Sfinților Părinți), dar mai ales din lecturile mult păgubitoare filozofice și religioase rătăcite (care toate au în comun că marșează pe păgânismul mîntuirii autonome, prin noi înșine, pentru a obține o „despătimire” trupească a faptelor bune fără colaborarea cu harul Sfântului Duh, prin care ar dobîndi pe Adevăratul Domn Iisus Hristos ca centru al existenței. Ele diferă ca particularități doar prin metodele realizării practice a acestui

²⁹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 16.

³⁰ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, pp. 532-534.

ideal și prin pomenirea diferiților zei/ hristoși mincinoși ca centru al slujirii lor). De aceea este de iertat. Problema amăgirii definitive (și în această problemă) i-a venit, însă, din modul său bolnăvicios de a lucra lăuntric prin biziurea pe sine, care l-a despărțit de Dumnezeu. Sfânta Scriptură numește acest mod vrăjitorie și închinare la idoli: *1Re 15:23 Căci nesupunerea este un păcat la fel cu vrăjitoria și împotrivirea este la fel cu închinarea la idoli. Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat, ca să nu mai fii rege peste Israel*”.

Dacă ar fi verificat acest gând și aceste practici cu duhovnicii Ortodocși, ar fi devenit iscusit în depistarea amăgirilor și nu i-ar fi devenit un crez pe care îl preda ucenicilor sfinției sale. Acest crez greșit, infatuat și mincinos este de fapt erezia pelaghiană a sfinției sale, dată anatema la Sfintele Sinoade 4, 6 și 7 Ecumenice³¹:

*In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârătoare de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.*³² așadar, după Părintele Arsenie Boca lucrarea lui Dumnezeu vine doar să crească și să rodească darurile Sfântului Duh, dar omul poate să se scoată singur din robie și să își repare firea doar prin nevoițe și voie bună!!! – n.n.]

Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofică din București, și-mi parvneau pe această cale.

[aici reia ideea păguboasă de mai sus, dar ne indică orientarea sfinției sale hinduse, care îl va marca până la moarte, practicând, după cum au mărturisit colegii sfinției sale chiar și Hatha Yoga, prin care a dobândit controlul atât de celebru asupra oamenilor, prin fulgerarea cu ochii, vezi mai jos – n.n.]

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei.

³¹ CANOANELE SINODULUI DIN CARTAGINA 418-424 d.H.

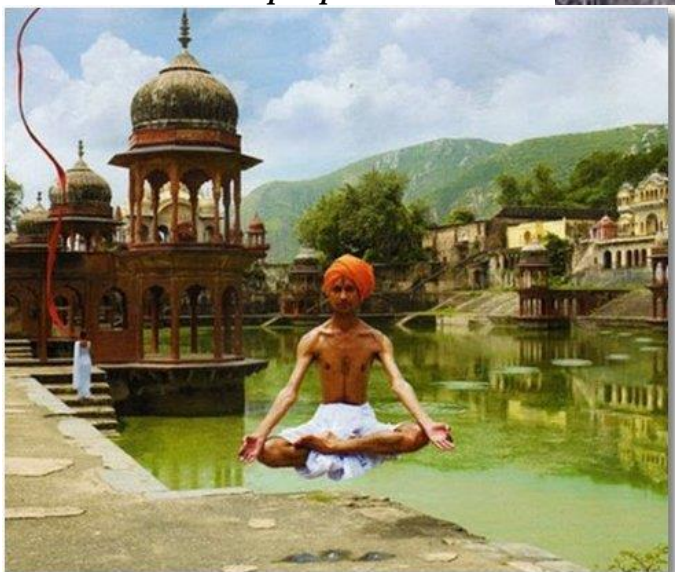
Deci după multele cercetări, și tractații ce a făcut sinodul, au așezat și 141 de canoane, care privesc la buna rânduială și așezarea Bisericii. Care sunt acestea de aici, pecetluite și întărite, hotărâtor și anume de cel al 2-lea canon al sinodului ecumenic al 6-lea. Iar simplu și nehotărâtor de cel întâi al sinodului 4 și de cel întâi al sinodului 7 iar pe al 89 canon al acestuia cu însăși zicerea îl pomeneste sfântul și ecumenicul sinod al 5-lea. Și prin întărirea aceasta ia oarecum putere ecumenică.

Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 347-348.

³² Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

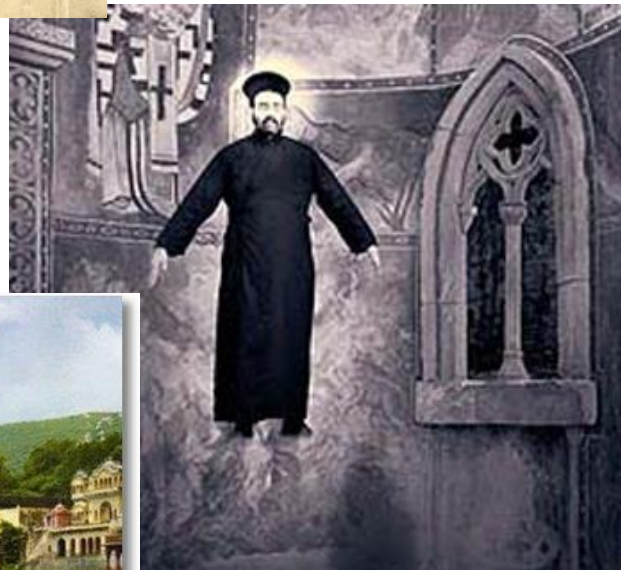
derii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.”³³

adevarata arta, pe care doar cei initiati si experimentati o puteau practica. In religiile orientale, una dintre diferentele semnificative dintre zei si oameni era aceea ca primii posedau darul zborului. Desi, aparent fara nicio explicatie, multi muritori au invatat, de-a lungul timpului, tehnicile artei unice a levitatiei. Brahmani, yoghini, pustnici, magicieni si fakiri si-au impresionat audienta cu abilitatile lor, infruntand gravitatia si incalcand multe reguli ale fizicii³⁴.

[ce strâmbă pregătire pentru călugărie: orientalistică. De aceea și ucenicii lui observau încântați că Părintele Arsenie Boca este, de fapt, de tânăr, ca un călugăr budist:

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmă că, încă din perioada șe-

Fenomenul levitatiei a fost privit din perspective diferite pe doua continente care descriu culturi foarte diferite: Europa si Asia. In vreme ce pe “batranul continent” levitatiea era un fenomen demonic (desi cel mai des “posedatii” erau chiar clerici), in Asia era o

³³ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

³⁴ <<http://www.descopera.ro/fenomenele-paranormale/4621780-levitatie-stiinta-pura-sau-posedare-demonica>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

În filmul de pe internet intitulat *Conferința Preotului Profesor Simion Todoran despre părintele Arsenie Boca*, 02.05.2014 la minutul 41, acesta spune că, de Rusalii, a slujit în Catedrala din Alba Iulia. Printre creștini era și A. Boca, care dintr-odată a dispărut, A treia zi a plecat la Sinaia, unde Boca i-a confirmat că a fost la Alba și zicea Boca despre sine: „Am avut o stare de levitație și m-am înălțat atât de la pământ...” în continuare, pr. Todoran spune că Boca zbura, iar, la minutul 1.01.40, „A. Boca mi-a zis: «Acolo unde mă duc vă ajut mai mult. » ”întreb: Oare acest preot aude ce vorbește? Când vorbește oare și gândește? [...]

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca*, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosiiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.» ” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.

La pag. 39, maica Tecla, mănăstirea Cârțișoara, spune: „Părintele mergea prin aer”. În cartea *Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu*, Sibiu, 2014, pag. 131-155, doamna Dorina Constanța Arnioni povestește cum l-a cunoscut, în 1974, pe A. Boca. I-a zis: „Te cheamă cu A cu D cu C”, apoi, pentru că se temea să nu fie un hoț Boca, îi zice: „Ai în buzunarul drept 100 lei” (tipic ghicitoarelor; n-am întâlnii la niciun Sfânt așa un mod de a atrage), apoi a început să-i vorbească despre Dumnezeu (întâi cu icoana, busuiocul și crucea, ca ghicitoarele, apoi...) iar pentru că ea punea mereu întrebări îi zice (pag. 137): „Nu mă mai întrerupe. Timpul meu e limitat.» De două ori mi-a spus asta. Și așa m-aștepta de mult. Și dintr-odată mi-a spus: «Acum nu mă atinge. Așteaptă puțin.» S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a tremurat puțin și am crezut că a leșinat Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care: trebuie să-i zgâlțâi ca să-și revină.. A stat așa o vreme, nemișcat, tremurând, după care a surâs dintr-odată și a zis: «Nu e căzui Am avut puțină treabă.» ”

Pag. 138: „Vibrația respectivă a fost. dorința măicuței Zamfira, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora că pr. întârzie să ajungă. Părintele stăpânea tehnica teleportării Când ne-am întors, maica: a zis: «Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele? Că tot aștepta ălălalt aci și de la o vreme se duse după voi.» ” (ălălalt era sigur satana care îi stăpânea pe amândoi. Nu există niciun sfânt care să se fi manifestat precum Boca, doar îndemonizații).

Culmea, artistul timișorean Ștefan Popa Popas, lepădat de ortodoxie și trecut la catolicism, declara în presă, în august 2014, că: „ A. Boca trebuie canonizat tocmai pentru că este singurul caz de teleportare din România.” întrebăm: Ce legătură: are teleportarea cu ortodoxia?³⁵

Poate așa și-a mângâiat sfinția sa dorul de a deveni aviator și abstenența de la spectacolul dansului de mai jos – n.n.]

Mă abțineam de la „voia în oraș”, ci stăam în curtea școlii cu poarta deschisă. Cu colegii nu ieșeam în oraș decât dacă trebuia în interesul școlii, a vreunui profesor, sau însoțiți de profesori, cum era cazul cu reuniunea de muzică. **N-am dansat și n-am învățat lucrul**

³⁵ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

acesta. [grozavă „performanță monahală”, apropiată de culmile „despătimirii”... trupești. Nu a dansat și nu a învățat să danseze. Altă dată se dădea exemplu că nu a fumat. Ce ținte își aleg și bieții oameni ca să se arate în fața altora că sunt virtuoși...

Se confirmă ce spunea Avva Cheremon mai sus: *Ei au avut o mică parte de neprihană și anume înfrânarea trupească.* Și de ce să pomenească ca laudă nezbântuirea, când ea ține de firescul omului? Oare nu a citit în Sfânta Scriptură: *Luc 17:10 Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.* Toate! Și cele ale trupului, și cele ale sufletului, și cele ale minții. Pentru toate suntem datori, ca să ajungem măcar la marele dar de a fi sluga lui Hristos, ba încă trebuie să le mai și ascundem: *Mat 6:17 Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, 18 Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.* – n.n.]

îmi dase tata grija asta și mai cu deosebire când eram teolog nu-mi puteam închipui să fac așa ceva. [...]

*Ieromonahul Arsenie.*³⁶

R. Vâlcii. 17 iulie 1945

(B) MAMA

Iar mama sfinției sale a completat paleta înșelării din familie, lărgindu-i spectrul de la raționalismul științific și rigiditatea apuseană moștenite de la tată, prin dăruirea simțirii vedeniilor amăgitoare cu tentă de pietism ortodoxist. Nefiind fericită în căsnicie și-a căutat împlinirea singurătății prin mângâierile amăgirii că rodul zămislit în ea și, deci, ea însăși ar fi persoane alese sortite să ajungă la culmile umanității, alături de Maica Domnului și Domnul nostru Iisus Hristos. Nu știm dacă de aici a venit și divorțul (căci impresia că ești un ales te face mândru și de nesuportat pentru cei din jur) sau mișcarea a fost inversă (și anume refugiarea în năluciri s-a produs datorită fugii de depresie și singurătate nespovedite) dar marea rătăcire a avut loc chiar de la zămislirea Părintelui Arsenie Boca, bizuindu-se pe vedenii și dorind faimă și slavă de mare Sfânt copilului său, în loc de lucrarea smerită de pocăință, mântuirea sufletului, iertarea păcatelor și alergarea la acoperământul Maicii Domnului. În felul acesta a transmis fiului său acest duh caracteristic, care s-a menținut în sfinția sa, din copilărie până la sfârșit deși evidentele căderi, prin părăsirea monahismului pentru a conviețui cu o femeie, ar fi trebuit să îl trezească.

Și din cauza relației bolnăvicioase cu Dumnezeu unirea trupească dintre Iosif și Creștina nu a ținut, ci au divorțat, transmitând fiului lor o instabilitate față de căsătorie, care l-a marcat toată viața, făcându-l să renunțe la nunta cea desăvârșită cu Hristos, de dragul conviețuirii cu o femeie instabilă, sub pretextul salvării ei de la sinucidere.

Dar să vedem ce mărturisesc despre aceasta ucenicii entuziasmați:

Mama Părintelui Arsenie

„Eu am fost pictat din pânțele maicii mele”

Ne spunea Părintele: “Când eram copil, în casa mamei mele era o icoană a Maicii Domnului care-mi plăcea foarte mult. Odată am întrebat-o pe mama:

De ce îmi place așa de mult acea icoană? Iar ea mi-a spus:

- Ei, dragul meu, cât te-am purtat în pânțele, foarte mult m-am uitat și m-am rugat la această icoană”.

Altădată ne-a spus: “Mama mea când a rămas însărcinată cu mine, s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a pictat-o în inima ei. A pictat-o rugându-se la Maica Domnului, cum se rugau Sfinții Ioachim și Ana:

[iată ce dezvăluire șocantă a mentalității Părintelui Arsenie Boca despre mama sfinției sale și implicit despre sine. Dacă mama sa avea rugăciuni ca și Ioachim și Ana înseamnă că rodul pântecelui ei este asemenea cu... – n.n.]

³⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

“Maica Domnului, îți cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, care să îți slujească ție, Maicii Domnului și Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer”. **Eu deja am fost pictat din pânțele maicii mele.** [de aici și îndrăzneala de a se picta pe sine pe pereții de la Drăgănescu ca pe Însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos – n.n.] **Când mama mea mergea să lucreze la câmp, înaintea ei apărea icoana Maicii Domnului datorită rugăciunilor ei.**[iață deja fenomenul Poltergeist sau doar al vedeniilor amăgitoare, accentul căzând nu pe mila Maicii Domnului ci pe puterea rugăciunilor Creștinei – n.n.]

După ce-am terminat studiile, mama credea c-am să mă stabilesc ca orice om la casa lui. Când a aflat ce intenții am [n. ed.: să se călugăresc], mi-a luat capul în mâini, m-a sărutat și m-a binecuvântat zicându-mi: „O, dragul meu și scumpul meu, de când mă rog eu pentru asta!”

[ce contradicție cu ce zicea tot sfinția sa despre această problemă în vedenia treptelor:

Părintele Zian:

– Mama mea, Creștina avea ochii albaștri, (mama Părintelui Arsenie Boca n.n.) ea m-a hărăzit din pânțele ei să mă fac preot. Acum mi-am adus aminte de ea că nu i-am scris de peste un an de zile. I-am spus că vreau să mă călugăresc și s-a supărat. Nu-i mai scriu pentru că vreau să o învăț să uite de mine. Nu știu dacă e bine sau e rău, voi ce ziceți?³⁷

oare când mințea? – n.n.] [...]

Mama sa s-a căsătorit și bărbatul

său a plecat și ea a rămas gravidă, având în pânțele pe viitorul Părinte Arsenie. Dar bărbatul său nu a mai venit și ea a trebuit să-l crească singură. Ea păzea oile satului și Părintele îi desena (că era pictor de mic!) flori pe mâneci, pe cot la haine și apoi ea cosea.

În viață am dansat și eu o dată - a spus mama Părintelui - am rotit un dans, atât a fost jocul meu în viață". [se pare că lauda virtuții de o „mare înălțime duhovnicească” ce o dobândește cel care își face datoria de a nu dansa, Părintele Arsenie Boca a moștenit-o de la mama sa – n.n.] **Maică-sa l-a crescut și el a învățat, și-a dat silința. Părintele învața lumea cum să trăiască, să nu curvească bărbatul cu femeia, ca în sărbători și duminica să nu aibă împreunare și să aibă copiii curați, căci Părintele așa a fost conceput.** (Mailat Elena, 87 de ani. Dej ani)

[mare jale pentru un Ortodox să audă acest cuvânt. În loc să te rușinezi, să pui ochii în pământ și să taci nepomenind de originea ta greco-catolică și de căderea mamei tale din Ortodoxie într-o astfel de căsătorie mixtă, să te mai și dai pe tine ca exemplu de concepere curată, când împreunarea cu un eretic este o relație mai rea decât adulterul. Ea este descrisă de Sfinții Părinți ca o relație perversă dintre două dobitoace ce se urăsc, ca între un lup și o oaie, după cum ne învață Sfântul Sinod al 6-lea Ecumenic:

CANONUL 72

Să nu fie iertat bărbatul dreptslăvitor a se împreuna cu muiere eretică, nici iarăși bărbat eretic a se însoți cu femeie dreptslăvitoare, ci deși s-ar afla ceva de acest fel că s-a făcut de

³⁷ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 172-186.

vreunul dintre toți, nunta să se socotească neîntărită, și nelegiuita însoțire să se dezlege, că nu trebuie cele neamestecate a se amesteca, nici cu oaia lupul a se împletici, și cu partea lui Hristos soarta păcătoșilor. Iar de va călca cineva acestea de noi hotărâte, să se ațurisească. Iar dacă unii încă întru necredință aflându-se, și încă nu sunt numărați în turma celor dreptslăvitori, s-au însoțit cu legiuită nuntă, între sineși, apoi, o parte adică binele alegându-l, a alergat la lumina Adevărului; iar cealaltă, se ține încă de legătura rătăcirii, neallegând a căutat către dumnezeieștile raze ale adevărului (însă de binevoiește cea necredincioasă a locui împreună cu cel credincios, sau dimpotrivă cel necredincios cu cea necredincioasă) să nu se despartă, după dumnezeiescul Apostol: „Că se sfințește bărbatul necredincios prin femeia credincioasă, și se sfințește femeia necredincioasă prin bărbatul credincios”. (I Corinteni: 7,14)

[Sinod 4, can. 14]

TĂLCUIRE

Poate că din învoirea aceasta, și din împreună locuința, se va povățui și cealaltă parte către buna cinstire; după zicerea a însuși acestui dumnezeiesc Apostol, că ce știi femeie de-ți vei mântui bărbatul? Și ce știi bărbate de-ți vei mântui femeia? (I Corinteni: 7,16) Teamă-se de certarea acestui sfânt sinod arhieriei cei ce slobod niște asemenea însoțiri, și nici întru un chip să ierte niște nunți ca acestea.³⁸

Am spus că relația trupească dintre tatăl și mama Părintelui Arsenie Boca, prin care acesta a fost zămislit, a fost mai necurată decât preadesfrânarea. Nu este o părere proprie sau o figură de stil retorică, ci învățătura Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit:

Iată ce înseamnă, cât de grav este și cum îndreaptă adulterul:

454. -Se numește curvie, păcatul sexual făcut de un bărbat și o femeie, a căror faptă se numește simplă curvie sau desfrânare. Dacă unul este necăsătorit, el face simplă curvie, iar cel căsătorit săvârșește preacurvie sau adulter, sau răsdesfrânare și se canonisește fiecare după situația și fapta sa. în Vechiul Testament curvia se pedepsește cu moartea: “Dacă fata s-a dovedit a nu fi fecioară, să se scoată la ușa tatălui său și să fie ucisă cu pietre, pentru că a săvârșit nelegiuire în Israel. Să se curețe astfel răul din mijlocul poporului” (Deut. 22, 13-21). Unirea căsătoriei legiuite are de scop nașterea de copii, pe când prin curvie se înfăptuiește numai păcatul osândirii de sine și de altul. “Fugiți de curvie! Orice păcat pe care îl face omul, este în afară de trup, dar cine curvește într-al său trup păcătuiește. Oare nu știți că trupul vostru este biserica Duhului Sfânt, care locuiește întru voi și, pe care l-ați primit de la Dumnezeu” (I Cor. 6,18-19). Curvarii, împărăția lui Dumnezeu, nu O vor vedea (I Cor. 6, 9-10; Gal. 5, 19-21; Efes. 5, 5; Apoc. 21,8).

[...] 464. -“Canonul 4, al Sf. Grigore de Nisa, izgonește de la împărtașanie pe preacurvar pe timp de optsprezece ani. Canonul 58 al Sf. Vasile îi îngăduie să se împărtașească după cincisprezece ani.

Canonul 20 Ancira dispune ca, canonisirea să se termine după șapte ani. Noi socotim că unul ca acela, după trei ani să se împărtașească, numai cu condiția ca, după ceasul al nouălea (15) zilnic, să mănânce mâncare uscată și să facă 250 metanii. Iar, de va fi neglijat și nu va împlini aceasta, va aștepta sfârșitul timpului hotărât de Părinți”. I. Post. 20.

Deci adulterul se canonisește chiar și doar cu trei ani, dacă se practică o pocăință mai aspră, iar dacă nu, cu 7-18 ani. Însă, căsătoria mixtă adică cu un eretic (dintre care fac parte și greco-catolicii, deci și tatăl Părintelui Arsenie Boca), nu lasă a se aduce pentru femeia căzută în astfel de rătăcire, chiar de ar fi credincioasă și pravoslavnică, nici prescuri și nici măcar miride (nu se poate pomeni la Sfânta Liturghie, ci i se fac doar paraclise, Sfântul Maslu și alte slujbe). Ea se poate se împărtași cu Sfintele Taine doar la moarte:

1201. -“Miridele sau părțicelele sînt în locul și reprezintă fața celor ce aduc prescurile în Biserică pentru a li se face împreunare cu Hristos. Drept aceea, câți fac păcate la arătare și nu se pocăiesc, nu trebuie a le primi prescurile niciunuia. Nici ale femeilor care au bărbați eretici sau păgâni, măcar că ar fi și credincioase și pravoslavnice, iar lumânări de ceară și

³⁸ Pidalion..., Ed. cit., p. 219.

untdelemn, cînd aduc aceste femei, se primesc întru nădejdea mîntuirii lor. Se fac paraclise și rugăciuni pentru ele și li se poruncește să dea și milostenii, iar liturghii pentru ele să nu se facă, nici miride să se scoată și nici să se împărtășească cu sfințele taine decît numai la sfârșitul vieții lor, cînd vor muri să se facă maslu și alte slujbe. In vremea vieții lor să le dea numai aghiasmă și anaforă, încă și acestea să le ia în anumite timpuri, ca să mărturisească că sînt credincioase și iau acelea pentru nădejdea mîntuirii lor și mai ales să nu cadă întru deznădejde și să se întoarcă la sfințire și credință și să nu meargă de tot la pieirea sufletească și lepădare de lege” -ILT, 161 (S. Tes. IX, 47).

Aceasta dacă rămâne cu ereticul până la moarte. Dacă, însă, procedează ca mama Părintelui Arsenie Boca, divorțând, își micșorează păcatul, dar este tot foarte grav, fiind canonisit astfel:

465. -“De va păcătui cineva cu o păgână, evreică, turcoaică, sau eretică neavînd soție legitimă, se canonisește trei ani, mîncînd hrană uscată după ora a noua (15) și făcînd zilnic cîte 200 de metanii. La fel se canonisește și femeia care nu are soț legitim, dacă va păcătui cu evreu, turc, eretic sau armean. Dacă bărbatul care are soție și, femeia care are bărbat legitim, ar păcătui cu astfel de persoane păgâne sau eretice, se canonisește palm ani sau cinci ani, mîncînd hrană uscată după ceasul al nouălea (15) și făcînd zilnic cîte 250 metanii”. -I. Post. 61.³⁹

Să nu vă mirați că am scris despre relația dintre tatăl și mama Părintelui Arsenie Boca. Este un caz evident despre nelămurirea sfinției sale în legătură cu credința, de interpretare a păcatelor grave ca fiind sfințenie doar pentru că le-a practicat preacuvioșia sa și/sau familia sa. Acest mod de înțelegere a virtuții și păcatului, adevărului și minciunii (copiat din catolicism - pe care ei îl aplică în privința papei) l-au preluat și ucenicii sfinției sale, fără discernământ: tot ce face Părintele sau familia lui (tata, mama, Maica Zamfira) sunt sfințenie absolută și învățătură Ortodoxă, iar toți cei care nu sunt de acord cu ei sunt rătăciți și invidioși. Este și motivul pentru care am făcut acest studiu: nu pentru a cleveti un om, de care ne doare, ci pentru a se face deosebirea între adevăr și minciună, virtute și păcat, după Sfânta Biserică Ortodoxă și nu după părerea unuia, chiar dacă celebru, ca să scăpăm de două vai-uri îngrozitoare:

Isa 5:20 *Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină; care socotesc amarul dulce și dulcele amar!*

Isa 5:21 *Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după gândurile lor!*

– n.n.]

Bunicul soțului meu se cunoștea foarte bine cu Părintele și povestea că la un moment dat Părintele i-a cerut să aducă de acasă o anumită poză pe care o făcuse cândva cu un bărbat. Aducînd poza la Părintele, acesta i-a spus că persoana cu care se pozase este tatăl său care plecase în America pe cînd el nici nu se născuse și pe care nu-l văzuse de fapt niciodată! [cînd a mințit? Cînd a spus că tatăl l-a bătut, ca în autobiografie, sau acum cînd zice că nu l-a văzut niciodată? – n.n.] (Mariana P. - Făgăraș)

• *Mama sfinției sale spunea că simțea că avea ceva luminos în pînțele și avea o mare bucurie. [iar unealta cea veche a diavolului prin care ne amăgește și omoară: SIMȚIREA FEMEIASCĂ Fac 3:6 De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mîncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mîncat și a dat bărbatului său și a mîncat și el. – n.n.]*

Iar Părintele spunea că tatăl său, plecînd în America l-a „lăsat curat în pînțele”. (Pr: Petru Vamvulescu) [cum poate fi cineva curat, fără Sfântul Botez?

199. -“Așijderea, s-a hotărât că oricine tîgăduiește, ori zice că pruncii cei mici și de curînd născuți din pînțele maicilor botezîndu-se, nu se botează întru lăsarea păcatelor, și că nu moștenesc nimic din păcatul strămoșesc al lui Adam, de care trebuie să se curețe prin baia renașterii (de unde urmează că la aceștia nu se înțelege forma botezului cea întru lăsarea păcatelor cea adevărată, ci cea mincinoasă) să fie anatema. Nu într-alt fel trebuie să se înțeleagă cele spuse de apostol: Precum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat

³⁹ Canoanele de mai sus sunt luate din [Ierom. Nicodim SACHELARIE], *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

moartea, și astfel moartea a trecut la toți oamenii, prin care greșeală toți au păcătuit, (Rom. 5,), fără numai în felul în care pururea le-a înțeles soborniceasca biserică, cea răspândită și întinsă pretutindena. **Deci, pentru canonul acesta al credinții și pruncii, care n-au putut săvârși nici unul din păcatele omului matur, cu adevărat întru iertarea păcatului strămoșesc, ei se botează și se curăță prin renaștere de tot păcatul moștenit prin nașterea cea veche a lui Adam**” Cart. 110.⁴⁰

– n.n.]

• **Mama Părintelui seamăna cu Părintele foarte mult** [noi credeam că invers. Doar Maica Domnului seamănă cu Fiul Său, fiindcă El este și Dumnezeu, iar Maica Domnului este după chipul și asemănarea desăvârșită cu El. Domnul nostru Iisus Hristos seamănă cu Ea ca om și Ea seamănă cu El ca Dumnezeu după har. Ucenicii sfinției sale cred că același lucru este valabil și în cazul Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]. *Odată a venit la mănăstire. Îi era dor de Părintele. Și Părintele a lăsat-o în biserică, nu a ieșit din altar. Și ea a stat, a tot stat, și dacă a văzut că Părintele nu mai iese, a început să plângă. A ieșit Părintele bucuros și a zis: Am vrut să te vedem cum plângi.* [deci apucăturile sfinției sale de bici al lui Dumnezeu, ce se bucură când face pe oameni să plângă fără temeii, doar ca să-i vadă suferind, le aplica și față de... mamă. Și atunci cum rămâne cu porunca Lui Hristos:

Mat 15:4 Dumnezeu a zis: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta

Deut 27:16 Blestemat să fie cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa! Și tot poporul să zică: Amin! Dar a face să plângă pe mama sa nu este un rău de o intensitate mai mare ca a o grăi de rău? – n.n.]

A sărutat-o și a mângâiat-o și i-a zis: „Nu mai plânge, că uite am venit ”. (Mailat Elena, 87 de ani, Dej ani)

Întâlnindu-se cu Părintele, mama i-a reproșat: „Ți-a fost rușine cu mine de n-ai vrut să spui la lume că eu sunt mama ta?” și i-a zis Părintele: „ Nu mamă, dar dacă spuneam lumea îți rupea hainele de pe matală când veneai încoace

A spus mama Părintelui, cu ocazia acestei vizite la mănăstire, că atunci când era însărcinată cu Părintele, a văzut soarele și luna în pântecul ei și nu știa ce va fi. Și a văzut și un peisaj. Când a venit la Sâmbăta a spus că a văzut exact peisajul de aici, cu munții și mănăstirea. [vai de capul nostru, de când i-au întins diavoli pitonicești cursă bietului Părinte! – n.n.] (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus) [...]

Părintele ne-a spus așa: Eu am fost pictat în pântecul maicii mele.

Fiindcă mama mea când o văzut că-i însărcinată s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a zis: „Maica Domnului, eu doresc acest copil să nu-mi fie pentru mine, ci să-ți slujească ție; pentru tine Doamne ”, Ea mergea în câmp la sapă și vedea înaintea ei, la sapă, cum săpa, icoana Maicii Domnului la care s-a închinat. Tot timpul ea vedea icoana aia. Mama a pictat icoana Maicii Domnului în sufletul ei și eu am ieșit pictor. Am fost pictat din pântec!”

[ucenicii rafinați, văzând hilarul acestor declarații, ca să îl scoată basma curată pe Părintele Arsenie Boca susțin că sunt misticism și nu trebuie ascultați, ci ar trebui studiate operele sfinției sale. Așa este, dar acolo ne îngrozim de ce găsim, ca fiind mai rău ca afirmațiile legendare de mai sus (care prind la oamenii fără cultură teologică axați pe spectaculos): minciuni, erezii, răstălmăcirii și același duh centrat pe sine. În afară de aceasta Sfânta Scriptură ne învață că: *1Ti 5:19 Pâră împotriva preotului să nu primești, fără numai de la doi sau trei martori.* Și iată ce mulți martori grăiesc la fel. noi nu credem că ar fi avut loc aceste lucruri la zămislire, dar suntem încredințați că Părintele Arsenie Boca astfel se propovăduia pe sine, ca pe cineva deosebit, forțând predica prin hipnoză și minuni strălucitoare, iar ucenicii sfinției sale fiind fascinați și paralizați în gândire, îl ascultau, îl credeau și îl adorau. Noi nu credem că Părintele Arsenie Boca ar fi avut vreo zămislire fără păcat, cum sugerează afirmația sfinției sale că a fost pictat (cu o expresie ce copiază imaculata concepție sau, mai rău, hulește că ar fi fost un fel de Buna-Vestire, în care mama lui era luna și el soarele, înlocuitor antihristic al Soarelui Dreptății), ci prin împreunarea plină de poftă necurată dintre un eretic și o biată Creștină amăgită.

⁴⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Oare nu întrevădem aceeași rătăcire origenistă a preexistenței sufletelor, care nu sunt create, ci doar pictate în trup? Iată cum a avut loc Buna-Vestire, pe care Părintele Arsenie Boca o sugerează ca repetată în cazul zămislirii sfinției sale:

Deci după asentimentul sfintei Fecioare, Duhul cel Sfânt s-a pogorât peste ea potrivit cuvântului Domnului, pe care l-a spus îngerul, curățind-o și dându-i în același timp și puterea de a primi Dumnezeirea Cuvântului și puterea de a naște. Atunci a umbrit-o înțelepciunea enipostatică și puterea prea înaltului Dumnezeu, adică Fiul lui Dumnezeu, cel deoștiință cu Tatăl, ca o sămânță dumnezeiască și și-a alcătuit Lui din sânghiurile ei sfinte și prea curate, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, pârga frământăturii noastre. Nu și-a alcătuit corpul pe cale seminală, ci pe cale creaționistă, prin Duhul Sfânt. Nu și-a alcătuit forma trupului treptat prin adăugiri, ci a fost desăvârșit dintr-o dată. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut ipostasă trupului. Căci Cuvântul dumnezeiesc nu s-a unit cu un trup care exista aparte mai dinainte, ci locuind în pântecul Sfintei Fecioare, și-a construit, fără ca să fie circumscris în ipostasa lui, din sânghiurile curate ale pururea Fecioarei, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, luând pârga frământăturii omenești, și însuși Cuvântul s-a făcut ipostasă trupului. În chipul acesta este simultan și trup: trup al Cuvântului lui Dumnezeu și trup însuflețit, rațional și cugetător. Pentru aceea nu vorbim de om îndumnezeit, ci de Dumnezeu întrupat. Căci fiind prin fire Dumnezeu desăvârșit, același s-a făcut prin fire om desăvârșit.⁴¹ Tot așa, Părintele Arsenie Boca sugerează că nu a fost creat prin cale seminală, ca în cazul tuturor oamenilor, prin unirea pătimașă a celor două semințe însuflețite și aprinse de poftă a tatălui și mamei, ci pe cale creaționistă, prin pictare. Dacă credeți că este vorba de vreo exagerare, veți vedea mai jos, chiar în scrierile sfinției sale, că sugera posibilitatea metempsihozei Sfântului prooroc Ilie, deci pictarea lui în înger, apoi în alt trup (al Sfântului Ioan Botezătorul), apoi iar în înger, fiindcă (după cum ne dezvăluie țărani fascinați de sfinția sa și Părintele Arsenie Papacioc) se credea și pe sine un tablou sau un avatar al lui. Probabil de aceea se picta pe sine în locul multor sfinți, pentru că persoanele, pentru sfinția sa, nu sunt unice, ci doar tablouri unele altora, sufletele preexistând. Despre aceasta vedeți mai amănunțit sus (la capitolul cu ereziile Părintelui) și jos (la capitolul cu învățăturile păgâne ale sfinției sale) – n.n.]

Și mai spunea Părintele: „De ce nu faceți și voi femeilor așa, să vă rugați la Dumnezeu cât sunteți însărcinate, să citiți Visul Maicii Domnului, [iață o altă dovadă de rătăcire în credință: sfātuia citirea Visului Maicii Domnului, o carte bogomilă, care îndeamnă la râvnă rătăcită care aduce înșelarea existenței automatismului în Mântuire. Fă rețeta X sau Y și precis te mântuiești fără pocăință, ca printr-un talisman. Ne mai mirăm că urma și sfinția sa aceeași cale? – n.n.] să citiți cărțile bisericești? Apoi. dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți”. (Miloșan Vionela, Recea, 71 ani)⁴²

Haideți să vedem acum ce asemănare este între cărțile Părintelui Arsenie Boca și cele bogomile, analizând Visul Maicii Domnului:

Visul Maicii Domnului

Visul Maicii Domnului, alături de "Epistolia Domnului Iisus Hristos", de "Cele 12 Vineri" și de alte asemenea cartulii și talismane, este o carte necanonica, adică neaprobata de Biserica și nevăzută ca fiind autentică și de un real folos duhovnicesc. Multi părinți s-au pronunțat asupra acesteia, ca fiind nefolositoare, spre pastrarea sanatații sufletesti a credincioșilor, însă, cu toate acestea, ea încă se mai găsește pe tarabele de suveniruri și chiar în unele pangare bisericești. Din păcate, obiceiuri aparute peste noapte încă mai concurează cu dreapta credință.

Se zice ca aceasta scriere s-a găsit în Mormantul Maicii Domnului, în Ierusalim. Zic astfel cei care îl recomandă (nu preoți): "Aceasta rugăciune cine o va citi cu credință în toată ziua o dată și o va purta la sine va fi pazit de toate relele și nu se va tine de inecare în râuri sau în mare, nici nu va muri de vreo moarte cumplită și de boala, își va afla mângăierea sufletului sau și insanatosire. Femeia însărcinată de o va citi în toate zilele, va năște cu ușurință, iar cei asupriți își vor dobândi dreptatea. Cel ce va fi suparat de dusmani și de duhul necurat, se va

⁴¹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., p. 83.

⁴² Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 5-7, 99.

izbavi, si la sfarsitul vietii sale, cu trei zile inainte de moarte sa, va vedea in somnul sau pe Prea Sfanta de Dumnezeu Nascatoare, cu ale carei rugaciuni, Hristos Dumnezeu mantuieste-ne pe noi. Amin"

Duhul si invataturile acestea nu apartin dreptei credinte. Se simte un fel de magie, un fel de credinta in talismane norocoase si altele asemenea. Textul, in majoritatea cartuliilor este de o traducere proasta, agramata si cu multe greseli, ceea ce indica foarte multe despre autorii si furnizorii acesteia. Astazi, s-au mai corectat din greseli.

Dupa cum am spus si mai sus, aceasta cartulie ar fi fost gasita in Mormantul Maicii Domnului. Se spune ca Maica Domnului ar fi avut un vis, mai inainte de Patimile Domnului, vazand si cunoscand din-nainte toate cele ce au urmat. Aceasta invatatura insa nu are nici un temei biblic sau patristic. Plus ca, de atatea ori Mantuitorul si-a vestit Patimile, iar cu siguranta Maica Sa nu era lipsita de aceasta cunostinta. Pe langa aceasta, intreg Vechiul Testament este plin de profetii mesianice despre Patimile lui Mesia.

Nici un sfant nu a cautat sa-l vada pe Domnul Hristos, pe Maica Domnului sau pe oricare alt sfant in viata fiind inca. De-a lungul vremii, Biserica s-a confruntat cu multe descoperiri si vedenii, dar parintii duhovnicesti le-au privit cu circumspectie si de multe ori au preferat sa le respinga decat sa cada in vreo greseala. Vedem aceasta mai ales in Pateric si in Vietile Sfintilor.

La un moment dat, unui pustnic ii apare inainte Hristos. Atunci el, speriat, inchide ochii si se ascunde, zicand: "Doamne, pleaca de la mine, caci sunt om pacatos. Nu in aceasta viata vreau eu sa te vad, ci in cea de dincolo imi doresc sa te vad."

Visul Maicii Domnului - Ce zic parintii duhovnicesti ?

Sfantul Diadoh al Foticeii ne indeamna sa nu primim nici vis, nici aratare, nici lumina, nici glas, nici stralucire, pentru ca de cele mai multe ori sunt batjocura a dracilor. Si chiar daca vedenia este de la Dumnezeu, El nu se supara daca nu o primim pentru ca stie ca din pricina dracilor ne aparam. (Filocalia, volumul 1).

Inalt Prea Sfintitul Antonie Plamadeala, spune foarte clar si cu durere: "Cu nimic nu e lupta mai grea decat cu traditiile intrate in constiinta poporului, chiar si cand acestea ajung sa fie absurde si sa-si piarda sensurile originale. Numai prin jertfe, vechiul poate fi biruit de nou, irationalul de rational."

Parintele Ilie Cleopa, fiind intrebat despre aceste cartulii cu provenienta indoelnică, spune: "Unele dintre aceste carti ne-au ramas de la bogomili, un fel de sectari ai bulgarilor (secolul XII). Acestea sunt carti apocrife, adica neaprobrate de Sfantul Sinod. Nu-i bun "Visul Maicii Domnului", nici "Epistolia". Dar Biserica le-a tolerat, le-a ingaduit, pentru ca multa lume s-a intors la pocainta dupa ele, dar nu sunt aprobate de Sfantul Sinod.

Cele mai bune sunt Acatistul Maicii Domnului si Paraclisul Maicii Domnului. Acestea au mare putere si sunt aprobate de toate Sinoadele Ecumenice. Sa le cititi in fiecare zi. Cititi Acatistul Bunei Vestiri, cel mai renumit; Acatistul Acoperamantului Maicii Domnului, cand ai o suparare mare, sa te acopere Maica Domnului; si Acatistul Maicii Domnului numit "Bucuria tuturor scarbitilor". Ai vazut in Ceaslov, cand ai scarbe mari si-l citesti, Maica Domnului iti da bucurie; si Paraclisul este pentru calmare. Cand esti nervos, cand ai suparare in casa si-i tulburat sotul sau sotia, cititi Paraclisul Maicii Domnului cu candela apansa la sfintele icoane si va linistiti. Aceasta putere are Paraclisul Maicii Domnului, ca sa dea liniste in familie si in casa."

Parintele Arsenie Papacioc, spune astfel: "Siguranta ca te vei mantui este o ispita grea care isi are radacina in mandrie, ispita a celui rau tocmai pentru a-l indeparta pe om de la mantuire. Atitudinea corecta este cea ortodoxa adica nadejdea mantuirii, nu certitudinea. Fratilor, fara spovedanie, fara dorinta de a ne curati viata, nu se mantuieste nici un crestin, chiar de ar purta la el toate talismanele din lume. (...) Vanzare buna celor care comercializeaza acesti idoli in miniatura: visul, epistolia, talismanul si bijuteria de la Ierusalim. Iar putin credinciosilor care le cumpara inselare usoara daca sunt slabi. Dar sa nu fie nimeni slab!"

Parintele Teofil Paraian, ajungand si el sa se pronunte asupra acestor cartulii, spune foarte clar: "Adevarul este ca in Sfanta Evanghelie se vorbeste despre Maica Domnului intamplator. Sfintii Evanghelisti nu si-au propus sa ne prezinte pe Maica Domnului. Daca citim ceea ce este scris in fiecare dintre Sfintele Evanghelii despre Maica Domnului, constatam ca de fapt Sfintii Evanghelisti nu si-au propus sa scrie anume despre Maica Domnului, ci despre Maica Domnului s-a scris in Sfanta Evanghelie in legatura cu Domnul Hristos, tangential, si de aceea putem gasi prea putine informatii in legatura cu Maica Domnului.

Credinciosii doresc sa stie multe despre Maica Domnului si pana la urma s-a ajuns si la niste plasmuiri, niste istorisiri despre Maica Domnului care vor sa umple acest gol, insa in realitate golul acesta este mai mult decat se poate spune despre Maica Domnului, mai ales de catre oameni necompetenti.

De exemplu "Visul Maicii Domnului" este o carte apocrifa care vrea sa spuna ceva despre Maica Domnului, ceva ce nu e in gandirea autentic ortodoxa. Si atunci suntem mai folositi sa avem in vedere putinele informatii despre Maica Domnului, ceea ce este autentic in gandirea ortodoxa si sa ne multumim cu putinul acela. Si putinul acela care il gasim in Sfintele Evanghelii despre Maica Domnului de fapt ne spune mai mult despre Maica Domnului decat acel mult care pana la urma este mai mult o umplutura."

Visul Maicii Domnului - textul in sine

"Dormind Prea Sfanta Fecioara de Dumnezeu Nascatoare in Muntele EIoanului, cand a fost in cetatea Betleemului, a venit acolo Domnul nostru Iisus Hristos si a intrebat-o: Maica mea Prea Sfanta dormi? Iara ea a zis: Fiul meu prea dulce si prea frumoase Iisuse am fost adormita si iata ca am visat strasnic vis pentru Tine. Si a zis Domnul: Spune, maica mea, visul ce ai vazut.

Si ea a zis: Fiul meu prea dulce, am vazut pe Petru in Antiohia si Roma si pe Pavel in Damasc, iar pe tine te-am vazut in cetatea Ierusalimului rastignit pe cruce, langa doi alhari. Carturarii, fariseii si necredinciosii, defaimandu-te foarte, te-au batjocorit si descult te-au judecat si cu otet te-au adaptat, cu trestie si cu toiag peste cap te-au batut, si in sfantul obraz te-au scuipat, si cununa de spini pe capul tau au pus, si unul din ostasi cu sulita in coasta te-a impuns, din care indata a iesit sange si apa. Soarele s-a intunecat si luna in roseata s-a schimbat. Catapetasma bisericii de sus pana jos in doua s-a despicat, intuneric mare s-a facut peste tot pamantul, de la al saselea pana la al noualea ceas, Iosif si cu Nicodim mi se parea ca te coboara de pe Cruce si cu giulgi curat te-au infasurat si in mormant te-au pus si in iad te-ai pogorat si usile cele de arama le-ai sfaramat si zavoarele cele de fier le-ai zdrobit, pe Adam si Eva scotandu-i afara si inviind a treia zi te-ai inaltat la ceruri si te-ai pus de-a dreapta Tatalui.

Iar Domnul a zis: Maica mea Prea Sfanta, adevarat vis ai visat si acestea toate voua sa le patimesc pentru neamul omenesc .Si de va scrie cineva visul tau si il va tine de la sine, il va purta in casa sa si il va pastra de cea casa dracul nu se va apropia si pe duhul cel necurat il va goni si ingerul lui Dumnezeu va sta tot deauna langa dansul, de-o dreapta si de navalirile si supararile dinspre oamenii cei rai va fi mantuit, si la drum de va calatori si va avea acest vis pe langa sine, acel om nu se va teme de grindina, de tunet, de fulger si va fi langa dansul indreptand calea lui ori incotro va merge. La dreapta judecata va afla mila si la iesirea sa din viata ma voi arata acelui om dinpreuna cu tine, Maica mea, si ingerul meu va lua sufletul lui ducandu-l in Imparatia Cerurilor, veselindu-se acolo cu toti dreptii, care din veac bine au placut Mie. Amin!"

Visul Maicii Domnului - Sa luam aminte !!

Cu cat un om cunoaste mai bine dreapta credinta si ii cerceteaza pe parintii imbunatatiti duhovniceste (in carti sau inca in viata fiind), cu atat acela isi va da seama de greselile si pericolele din aceasta cartulie aparuta fara nici o legatura cu Sfanta Scriptura sau cu Sfanta Traditie.

Textul se incheie cu o certitudine a mantuirii, ceea ce este dureros de gresit. Parintele Arsenie Papacioc, spune astfel: "Siguranta ca te vei mantui este o ispita grea care isi are radacina in mandrie, ispita a celui rau tocmai pentru a-l indeparta pe om de la mantuire.

Atitudinea corecta este cea ortodoxa adica nadejdeja mantuirii, nu certitudinea. Fratilor, fara spovedanie, fara dorinta de a ne curati viata, nu se mantuieste nici un crestin, chiar de ar purta la el toate talismanele din lume."

Acelasi mare parinte, mai spune: "Vanzare buna celor care comercializeaza acesti idoli in miniatura: visul, epistolia, talismanul si bijuteria de la Ierusalim. Iar putin credinciosilor care le cumpara inselare usoara daca sunt slabi. Dar sa nu fie nimeni slab!"

Teodor Danalache⁴³

În cărțile despre Părintele Arsenie Boca vedem același stil incult, pueril și fantastic, iar în cărțile, predicile și picturile sfinției sale vedem același accent pe vedenii și învățături simpliste, doar că acoperite cu o formă savantă, însă includ aceleași erezii. Stilul prin care se afișează el însuși este unul intelectual, filozofic, care dorește să epateze. Dar diferența între cele două categorii de cărți este doar una estetică, fiindcă minciuna conținutului este lucrarea cea mai gravă ce poate fi într-o carte. Un intelectual respinge cărțile simpliste, dar în schimb este fascinat de rafinamentul cugetării trupești, chiar dacă nu înțelege exact sensul primejdios, nestăpânind bine Dogmatica Ortodoxă.

De aceea fenomenul Prislop este foarte primejdios atât pentru oamenii fără carte (prin broșurile fantastice), cât și pentru intelectualii ce se iau după simțire, iar nu după învățăturile Sfinților Părinți. El trebuie combătut în ambele registre de lucru: dezvăluite minciunile legendei în aceeași măsură cu explicația ereziilor ascunse în spatele frazelor alambicate, părut duhovnicești de profunzime.

Însă nu trebuie judecat Părintele Arsenie Boca, sfinția sa a avut și...

(C) ALȚI DASCĂLI ÎNȘELAȚI

Despre Francisc de Assisi am vorbit mai sus, când ne-am edificat în privința picturilor eretice ale Părintelui Arsenie Boca. Despre Mircea Eliade vom vorbi mai jos, dacă ne va ajuta Bunul Dumnezeu, când vom vorbi despre picturile păgâne (de confesiune hindusă) ale sfinției sale.

Aici mai pomenim doar de doi: un arian contemporan Giovanni Papini și... fondatorul sadicilor iezuiți, mult amăgitul și înșelatul Ignățiu de Loyola, ale cărui practici Părintele Arsenie Boca le-a studiat și aplicat cu ardoare, aceasta fiind, poate, una din multele cauze pentru care a devenit... „bici al lui Dumnezeu”.

(I) GIOVANNI PAPINI

GÂNDURI CĂLUGĂREȘTI DE CRĂCIUN

I. Citire din „Viața lui Iisus” a lui G. Papini. Cap. I⁴⁴

Cum ar putea fi călugărească citirea unei cărți care propovăduiește pe Mântuitorul a fi un om bun, dar nu Dumnezeu? Este o realimentare a credinței ariene a Părintelui Arsenie Boca, de care s-a vorbit mai sus.

(II) IGNAȚIU DE LOYOLA

Dar în vremea aceea, tânărul Valeriu Boca se interesa și de „mistica comparată a diferitelor religii superioare”, pentru a vedea „prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice”⁷. în acest sens, s-a folosit și de studiile lui Mircea Eliade tipărite în prestigioasa „Revistă de filosofie”.

Referitor la interesul său de a cerceta fenomenul religios și dincolo de marginile Ortodoxiei, Nichifor Crainic își amintește într-un proces-verbal de interogatoriu: Afară de aceasta, am tradus și comentat cartea „Exercițiile” lui Ignățiu de Loyola. [...] fiind foarte curios să cunoască această metodă de viață spirituală, [Arsenie Boca] m-a rugat să i-o traduc și să o comentez.⁸

⁷ *Ibidem*, p. 13.

⁸ *Dosar informativ 2637/ 1*, p. 90.⁴⁵

⁴³ <<http://www.crestinortodox.ro/credinta/visul-maicii-domnului-97527.html>>, luni, 14 septembrie 2015.

⁴⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 378

⁴⁵ Vasile MANEA, *Părintele Arsenie Boca, obiectivul "Bratu"*, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 15-16.

*Preacuviosul Dorotei, recunoscut ca sfânt de către Biserica sobornicească, unul din cei mai alesi scriitori ascetici, a vietuit în chinovie, printre frați, iar după sfârșitul sfinților povățuitori și-a întemeiat propria sa mănăstire și a fost întâi-statator al ei. Sfântul Ioan Scararul atenționează ca cei înclinați spre cugetare semeată și alte patimi sufletesti nu trebuie nicicum să-și aleagă viața în pustnicie [aici a fost prima și marea greșală a Părintelui Arsenie Boca: cele mai multe din cele 66 de zile state în Sfântul Munte, le-a făcut idioritmice, de sine și s-a amăgit – n.n.], ci să petreacă în mijlocul obstii și să se mantuiască prin lucrarea poruncilor (Cuvantul 8, cap. 10, 18, 21, 25 - Cuvantul 27, cap. 13, 36): **caci orice fel de vietuire, fie în pustie, fie în chinovie, atunci când este potrivit cu voia lui Dumnezeu, și are ca țel a placea lui Dumnezeu, este preafelic (88 de capete ale Preacuviosului Simeon Noul Teolog). Din zavorarea de mai înainte de vreme odraslește înselarea dracească, nu numai cea care bate la ochi, ci și cea care este nevăzută la arătare: a cugetului, a sufletului, fără de asemanare mai primejdioasă decât cea dintâi, ca una care se tamaduieste foarte anevoie, iar adesea nici nu cunoaște tămăduire. Acest rod al înselării, care se întemeiază pe cugetarea semeată, este numit de către Sfinții Părinți "parere" (Ale Sfântului Grigorie Sinaitul, capetele 128,131,132), atunci când nevoitorul primește pareri mincinoase despre lucrurile duhovnicești și despre sine, socotindu-le adevărate. Parerilor și vedeniilor mincinoase le urmează întotdeauna, potrivit legăturii firești de simțire și de lucrare dintre minte și inimă, simțiri amăgitoare, desfătătoare ale inimii: ele nu sunt altceva decât lucrarea unei patimi subțiri a dulcetii și slavei deșarte. Cei molipsiți de către această înselare se fac propădăuitori ai unei învățături ascetice mincinoase, câteodată și ereziarhi, spre vesnică pierire a lor și a celor apropiați lor. Sfântul Isaac Sirul pomeneste, în cel deal 55-lea Cuvant, ca un oarecare Malpas a dus în pustnicie o viață foarte aspră de nevoitor, cu țelul de a atinge o înaltă stare duhovnicească, și a căzut în trufie și înselare demonica vădită, făcându-se întemeietor și capetenie a sectei evhaiților.***

*Ca pilda de carte ascetica scrisă în acea stare de înșelare numită "părere" putem da lucrarea lui Toma de Kempis, numită "Urmarea lui Hristos". Ea răsufală o patimă subțire a dulcității și o cugetare semeată, care naște în oamenii orbiți și plini pe deasupra peste măsură de patimi, o desfătare pe care ei o socot gustare a harului Dumnezeiesc. Nefericiții și întunecații ! Ei nu pricep, ca adulmecând damful subțire al patimilor care trăiesc în ei, se îndulcesc de el, socotindu-l în orbirea lor, mireasma a harului ! **Ei nu înțeleg ca de desfătarea duhovnicească sunt în stare doar sfinții, ca înaintea desfătării duhovnicești trebuie să meargă pocăința și curățirea de patimi, ca desfătarea duhovnicească nu sta în puterea păcătosului, ca el trebuie să se cunoască pe sine ca fiind nevrednic de desfătare, să o alunge, dacă aceasta va începe să-i dea târcoale, să o alunge ca pe un lucru nepotrivit cu el, ca pe o vădită și pierzătoare amăgire de sine, ca pe o mișcare subțire a slavei deșarte, a cugetării semețe și a patimii dulcității.** [ce bine dacă ar fi știut și Creștina aceasta și ar fi plâns pentru relația ei cu un eretic în loc să primească bucurii și lumini asupra rodului păcatului ei. I-ar fi transmis, poate, lacrimi de pocăință fiului ei și ar fi fugit bietul de el de înșelare – n.n.] **În pustnicie, au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonica Francisc de Assisi, Ignatiu de Loyola și alii nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la cea din Răsărit), recunoscători de ei ca sfinți.** "Atunci când Francisc a fost răpit la cer" spune scriitorul Vieții acestuia, "Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea întâietate, Fiului Sau Celui după fire, sau fiului după har - Francisc". Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât aceasta hulă, ce poate fi mai întristător decât aceasta amăgire ! [...]*

*Staretul arhimandrit Paisie Velickovski s-a stramutat în Muntele Athos, din Moldova, în anul 1747. În scurta vreme, a cercetat toate mănăstirile și schiturile, a stat de vorba cu numeroși batrani pe care parerea obsteașca a Sfântului Munte îi ținea de monahi foarte incercați și sfinți. Atunci, însă, când a început să-i întrebe pe acești monahi despre cartile Sfinților Părinți care au scris despre rugăciunea minții, s-a arătat nu doar ca nu aveau habar ca vor fi fost pe lume asemenea carti, ci și ca nu stiau nici macar numele sfinților Scriitori; Filocalia nu fusese, încă, tipărită în grecește (Din scrisoarea staretului Paisie către staretul Teodosie. Scrierile lui Paisie, ed. Pustiei Optina). Rugăciunea cu luare-aminte cere lepadare de sine, și puținii se hotărăsc să se lepede de sine. **Cel închis în sine prin luarea-aminte, care***

se afla in stare de uimire din pricina vederii pacatoseniei sale nu este in stare de vorbire multa si, indeobste, de scene de efect si actorie - unul ca acesta apare inaintea celor ce nu cunosc nevointa lui tainica oarecum ciudat, curios, "neispravit" in toate privintele. Usor este, oare, sa te deosebesti de parerea lumii ? Iar lumea, cum sa-l cunoasca pe nevoitorul adevaratei rugaciuni, cand nevointa aceasta este ea insasi cu totul necunoscuta lumii ? Altfel stau lucrurile cu cel aflat in amagire de sine ! Nu mananca, nu bea, nu doarme, iarna umbla doar in rasa, poarta lanturi, vede vedenii, pe toti ii invata si ii mustra cu o nerusinare plina de indrazneala [ca un bici al lui Dumnezeu – n.n.], fara nici o dreptate, fara rost, cu infierbantare a sangelui, infierbantare trupeasca, patimasa, si indemnat de aceasta infierbantrare nenorocita si pierzatoare. Sfant si gata ! [chiar și al Ardealului – n.n.] De multa vreme s-au facut bagate de seama gustul si inclinarea pe care le are societatea omeneasca spre asemenea lucruri: "rabdati", scrie Apostolul Pavel catre Corinteni, "de va robeste cineva, de va mananca cineva, de va ia ce e al vostru, de va priveste cineva cu mandrie, de va loveste cineva peste obraz" (2 Cor. 11, 20). In continuare, Sfantul Apostol spune ca el, fiind in Corint, nu a putut sa se poarte cu indrazneala si obraznicie: purtarea lui a purtat pecetea smereniei, a "blandetii si ingaduintei lui Hristos" (2 Cor. 10,1). O mare parte dintre nevoitorii Bisericii Apusene, socotiti in sanul acesteia ca foarte mari sfinti - aceasta dupa caderea ei de la Biserica Rasariteana si indepartarea Sfantului Duh de la ea - s-au rugat si au ajuns la vedenii, bineintele mincinoase, prin metoda pe care am amintit-o. Acesti paruti sfinti se aflau in cea mai cumplita inselare draceasca. Inselarea isi ridica, deja, in chip firesc capul pe temeiul hulirii impotriva lui Dumnezeu prin care este schimonosita la eretici credinta dogmatica. Purtarea nevoitorilor latinilor, cuprinsi fiind de inselare, a fost intotdeauna "extatica" din pricina neobisnuitei lor infierbantari trupesti si patimase. Intr-o asemenea stare se afla Ignatiu de Loyola, intemeietorul Ordinului iezuitilor. Inchipuirea lui era atat de aprinsa si de ațâtată, incat, precum el insusi spunea, avea nevoie doar sa o voiasca si sa intrebuinteze oarecare sfortare ca sa-i apara inainte, dupa bunul sau plac, iadul sau raiul. Aparitia raiului si iadului se savarsea nu doar prin lucrarea inchipuirii omenesti; lucrarea inchipuirii omenesti, de una singura, este neindestulatoare pentru aceasta: faptul se savarsea prin lucrarea demonilor, care isi uneau prisositoarea lor lucrare cu lucrarea neindestulatoare omeneasca, adaugand lucrare la lucrare, plinind o lucrare prin cealalta, pe temelia liberei vointe a omului care si-a ales si si-a insusit o indreptare mincinoasa. Se stie ca adevaratilor sfinti ai lui Dumnezeu vedeniile li se daruiesc numai si numai prin bunavointa si lucrarea lui Dumnezeu, iar nu dupa voia omului si nu prin propriile lui sfortari - se daruiesc pe neasteptate, foarte arareori, cand este neaparata nevoie, potrivit minunatei iconomii a lui Dumnezeu, iar nu la intamplare (Sfantul Isaac Sirul, Cuvantul al 36-lea). Nevointa aspra a celor aflati in inselare se insoteste, de obicei, de o adanca stricaciune sufleteasca. Dupa aceasta se poate masura vapaia care ii mistuie pe cei inselati. In sprijinul celor spuse stau povestirile din istorie si marturia Parintilor. "Cel ce vede duhul amagirii - in vedeniile care-i sunt infatisate", a spus Preacuviosul Maxim Cavsocalivitul, "foarte adesea este supus iutimii si maniei; buna-mireasma a smereniei ori rugaciunii, ori lacrimii adevarate nu incapa intr-ansul. Dimpotriva, unul ca acesta se lauda mereu cu virtutile sale, este plin de slava desarta si se deda intruna, fara frica, patimilor viclene (Convorbirea Preacuviosului Maxim Cavsocalivitul cu Preacuviosul Grigore Sinaitul, Filoc. rom., vol. 7).⁴⁶

De unde oare a putut cunoaște Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, atât de amănunțit, fenomenul Prislop și cum se va manifesta generatorul lui?

Iată ce impact a avut Ignatiu de Loyola asupra inițiatorului acestui fenomen:

*PĂRINTELE ARSENIE BOCA
DINCOLO DE CHIP*

⁴⁶ Sfântul Ignatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 22-23, 29-30.

Evanghelia aceasta prezintă pe Iisus în misiune „prin orașe și sate, propovăduind și binevestind împărăția lui Dumnezeu”. Era însoțit de cei 12 ucenici și de niște femei, cărora Iisus le făcuse bine și de aceea ele îl urmau și-I aveau de grijă din averile lor.

E un tablou simplu și impresionant.

Ignatiu de Loyola era un militar ambițios; din ambiție a creat ordinul iezuit, numai ca să facă și el ceea ce făcuse sfântul Francisc de Assisi. Metoda duhovnicească a lui Ignatiu de Loyola se bazează pe imaginație.

Îți reprezinți cu mintea pe Iisus într-o împrejurare oarecare și te închipui și pe tine amestecat printre auzitorii de atunci ai lui Iisus. Stăruie în această închipuire și în toate sentimentele ce le trezește această transpunere.

Pentru începător e o treabă de ajutor [zicând aceasta el acceptă această metodă de îndrăcire, tocmai la începătorii care nu au habar de cum se manifestă înșelarea. Probabil și sfinția sa a practicat-o, și crezând că amăgirea în care a căzut ar fi ceva pozitiv, a îngăduit-o la începători. Vedeți ce a pățit din cauza ei în gară, când văzând un drac l-a confundat cu Hristos. Pomenind mai apoi respingerea adevăratei duhovnicii față de această metodă, nicidecum nu o combate pe prima, cum am spera, ci doar o numește riscantă și se arată pe sine mare cunoscoător și comparator al celor două metode. Prin aceasta cu o perfidie sporită și acoperită de o falsă cunoaștere integrală lasă fără grija că va fi combătut vreodată momeala întinsă pentru cei neatenți și fascinați de experimentele Părintelui Arsenie Boca ca aducătoare de faimă, sfințenie și minuni. Mai mult, sfinția sa oarecum socotindu-l inferior pe Ignatiu de Loyola, iar lansează pe neobservatele, ideea că amăgitul Francisc de Assisi ar fi Sfânt. Astfel că ne propune ca bune două căi de înșelare, ca fiind lucrări duhovnicești de sfințire: cea a lui Ignatiu mai riscantă, cea a lui Francisc mai sigură – n.n.]; dar riscurile imaginației sunt ocolite în duhovnicia Răsăritului. (Năluciri, vedenii false, etc.) [dacă știai aceasta, părinte, de ce nu ai urmat și sfinția ta duhovnicia, ba mai îndemni și pe ucenicii începători ai sfinției sale să urmeze rătăcirea? – n.n.]

Răsăritul meditează fără imagini, chiar contra imaginilor, ba și vedeniile reale le refuză - nu din rea credință sau din duh de împotrivire, ci din grija de-a nu greși primind orice. Și se știe că Dumnezeu nu se supără când se stă pe acest punct de vedere.

Meditația ortodoxă [termenul de meditație este cu totul străin Ortodoxiei. Ea cunoaște contemplația, care este cu totul altceva – n.n.] e cu termenii care „nu pun tipar pe minte”, cum zice unul din sfinți, termeni care nu stărnesc nici o imagine. Iată câțiva termeni fără chip: „Eu sunt Adevărul”; „Dumnezeu este iubire”; „Duh este Dumnezeu”; „Cunoașterea de Dumnezeu este viața veșnică”, etc.

Dar fiindcă noi nu putem fi contemporanii lui Iisus, ca unii ce trăim în hotarele vremii, poate fi Iisus contemporanul sufletului nostru peste veacuri; contemporan peste timp și chip.

Iată o motivare și un cadru a rugăciunii meditative: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”. [ea nu este o tehnică și cu atât mai puțin o rugăciune meditativă. Este lucrarea dureroasă a pocăinței ce își cere iertare și cheamă pe dulcele Iisus în ajutor – n.n.]

Inspirăm atotprezența Sa în Preasfânt numele Său și expirăm chipul nostru de păcat...

Prislop, Marți XXI

10. X.49 Luca 8,1-3⁴⁷

(D) MÂNDRIA: DIN COPILĂRIE PÂNĂ LA SFÂRȘIT

De mic a manifestat mândrie, care s-a dezvoltat apoi, datorită învățăturilor înșelătoare din filozofie, religii, știința cu nume mincinos și vedenii în credința în pre existența sufletului, neluând aminte că omul este creat din părinții săi, deci nu poate să se zămislească oricând și oriunde, ca și cum ar fi pictat, contrazicând învățătura Sfintei Biserici:

*1923. -Sînt trei teorii despre suflet: a), a **pre existențialismului**, condamnat de Biserică (V. Dogmele); b). **traducianismul animal**, adică teoria prin care se arată că sufletul se transmite*

⁴⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 130-131.

de la părinți la copii ca și la animale, după regula pusă odată de Creator, neaprobată de Biserică; c). **învățătura creaționismului pe care o învață Biserica.** Sufletul fiecărui om este creat de Dumnezeu. Alte explicații de amănunt nu s-au dat. Se pare că această învățătură, într-o explicare mai pe larg, în care să se cuprindă și aspectele vieții de ereditate trupestă și sufletească, ar putea fi expusă cam astfel: **sufletul fiecărui om este creat de Dumnezeu, nu din nimicul absolut ca a lui Adam, ci din realitatea părinților născători asemenea cu Eva din Adam. Așa se explică mai bine paternitatea dumnezeiască a proprietății creaționale precum și a colaborării părinților pământești binecuvântați în viața și în urmașii lor.**⁴⁸

Așa se explică și de ce Părintele Arsenie Boca a semănat cu tatăl său în iniatism, în înșelare cu maica sa, în atracția față de învățăturile mincinoase cu amândoi și în instabilitatea față de monahism cu relația dintre ei. Desigur că un asemenea amestec unic nu putea să se zămislească din alți părinți, de niciunde. Și Iosif, și Creștina, și Zian sunt unicate în univers. În schimb, dacă ar fi preexistat sufletul, cum credea Părintele Arsenie Boca, putea ateriza oriunde, depinzând doar trupul cu arborele lui genetic și bolile lui de patimile „aeroportului”, fiind ca o îmbrăcămintă exterioară, cum propovăduia sfinția sa.

250. *Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și în stare să fie drepecți. Dar, trecând ei prin poarta nașterii pământești, iau în spate poveri părintești, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.*⁴⁹

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. [deci, în concepția sfinției sale este un mare dar făcut poporului Român. Noi am zice că un cuvânt smerit ar fi fost: „am primit un dar de la Dumnezeu să mă nasc Român și să devin Ortodox”. Ci, o, Doamne, prefă Tu această mare ispită și primejdie pentru neamul românesc: lucrarea și învățătura sfinției sale, ce duce în iad pe cei ce îl urmează și nu se pocăiesc, într-o trezire după gustarea amarului rătăcirii, ca un vaccin și o cale spre iscusință în lupta cu amăgirea. Ajută-ne să ne lămurim de primejdia și viclenia căii de la Prislop – n.n.]

Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. Și a reușit!

[doar că au ieșit tablouri nefericite, neșemănând cu Hristos ci cu sfinția sa – n.n.] (*Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus*)⁵⁰

Îmi spunea Părintele Arsenie că inima Sfinției Sale este la Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Sâmbăta, încă de când a fost zămislit în pântece de fericita mamă, Cristina. De copil zicea: „Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”. Așa îi vorbea Duhul Sfânt, Care era în el.

Nu pot să ascund bucuria aflării Sfintei Icoane a Maicii Domnului, la care s-a rugat Cristina, mama Părintelui Arsenie, și chiar Părintele Arsenie însuși, de mic copil. Pe dosul icoanei, care este din carton, se găsesc cuvintele scrise de Părintele Arsenie: Aceasta este icoana cea mai dragă a mamei mele, Cristina Boca. Privind la ea, la Maica Prea Curată, îi cerea cu lacrimi să-i dea și ei un băiat, și i-a dat, pe mine, Zian Boca, mai târziu Arsenie Boca. Rugați-va și voi, toți cei ce o priviți pe Maica Cerului, pe Maica Precista, cum ne-am rugat și mama mea și eu. Amin și slavă” [și iată... în loc să fie cuvinte de recunoștință față de Maica Domnului și Domnul nostru Iisus Hristos, la a căror asemănare ar trebui să ne poarte o Sfânta Icoană, sunt cuvinte de gravă mândrie, îndemnând la asemănarea cu sfinția sa și mama lui, tocmai în acea lucrare rătăcită care i-a dus pe amândoi la vedenii și primejdii veșnice numită: falsă rugăciune. Suntem îndemnați când o privim pe Maica Domnului să nu ne rugăm la Ea, ci să ne împăraștiem cu mintea și să ne gândim cum s-au rugat ei, și să îi imităm. Dar în felul acesta, tocmai când ar trebui să avem model direct, prin privirea simplă, chiar pe Născătoarea de Dumnezeu, ne-am abate spre alt model, desigur inferior. Dacă n-ar fi fost această patimă atât de prezentă în gândirea Părintelui (de a ne face pe noi după chipul și asemănarea lui), ar fi spus „rugați-vă, că și eu cu mama mea m-am rugat”. Dar și așa ar fi fost penibilă evidențierea

⁴⁸ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁴⁹ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 33.

⁵⁰ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 27.

de sine. Ne întrebăm, văzând catastrofele pictate la Drăgănescu, și roadele rugăciunilor în viețile lor, oare obiectul la care se închinau ei chiar era o Sfântă Icoană sau doar un tablou religios, o grozăvie neasemănată? – n.n.] .

*Să vă dea și vouă, celor care citiți și mă credeți, bucuria pe care am avut-o eu, Preotul Petru, când m-am închinat la această icoană. Am înțeles de la Sfinția Sa că Maica Domnului i-a învățat multe taine ale dumnezeirii Fiului ei și pe ucenici, și pe evangheliști, și pe sfinți și chiar și pe păcătoșii care se smeresc și cred în Cuvântul lui Dumnezeu. Stăpânirea ei este nebiruită și nelimitată asupra îngerilor și oamenilor. **Și cuvintele Părintelui Arsenie, ca ale unui ucenic adevărat al Maicii Domnului, erau curate ca un izvor tainic, venit de sus, care vindecă rănilor sufletești și trupești.** [Aici Părintele Petru greșește. Niciodată Maica Domnului nu a propovăduit erezii, fiindcă niciodată nu s-a propovăduit pe Sine, ci pururea îndemna pe ceilalți către Fiul Ei, numindu-se roabă. Chiar și atunci când constata că o vor feriți toate neamurile se uimea, umilindu-se, simțindu-se nevrednică și atribuind totul iubirii și măririi lui Dumnezeu:*

Ioan 2:5 Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune.

Luc 1:38 Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea.

Luc 1:46 Și a zis Maria: Mărește sufletul meu pe Domnul. 47 Și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, 48 Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor feriți toate neamurile. 49 Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic și sfânt este numele Lui. 50 Și mila Lui în neam și în neam spre cei ce se tem de El. 51 Făcut-a tărie cu brațul Său, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor. 52 Coborât-a pe cei puternici de pe tronuri și a înălțat pe cei smeriți, 53 Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară deșerți. 54 A sprijinit pe Israel, slujitorul Său, ca să-Și aducă aminte de mila Sa, 55 Precum a grăit către părinții noștri, lui Avraam și seminției lui, în veac.

Al patrulea cu greu s-a lăsat convins să ne vorbească. Ne povestea despre un om care mergea regulat la biserică, participând la sfintele slujbe, dar nu se împărtășea. La sfârșitul slujbei, când alții se împărtășeau, ar fi vrut și el să se împărtășească, dar se socotea nevrednic și păcătos. Stând mai deoparte și privind la icoana Maicii Domnului a văzut-o vie, iar ea, uitându-se cu blândețe la el, i-a zis: „De ce nu te împărtășești?”. „Preasfântă Stăpână, sunt nevrednic”, a răspuns el. Atunci Stăpâna i-a zis: „Vrednici nu vom fi niciodată, du-te și te împărtășește...”. Spunând acestea, tânărul a început să plângă în hohote și, așezându-se într-un colț, a rămas acolo, continuându-și pocăința.

Am rămas cu toții în tăcere, fără a mai îndrăzni a zice ceva.⁵¹

Așadar Părintele Arsenie Boca, procedând invers, este evident că, din păcate, nu a fost ucenicul Ei. – n.n.]

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. [ce promisiune diavolească batjocoritoare. În loc de Împărăția Cerurilor înălțimea redusă a avioanelor. Probabil arhiconul se referea la vămile văzduhului de unde era trimis să-l ispitească pe Părintele. Un cuvânt vulgar, care niciodată n-ar putea ieși din inima Maicii Domnului. Și ce nepotrivită comparație, când tocmai Sfântul Prooroc Samuel în vedeniile sale cerea sfatul duhovnicului său, socotindu-se și el rob, și pune a atâta preț pe ascultare:

1Re 3:4 A strigat Domnul către Samuel: „Samuele, Samuele!” Iar el a răspuns: „Iată-mă!” 5 Și a alergat la Eli și a zis: „Iată-mă! La ce m-ai chemat?” Acela însă a răspuns: „Nu te-am chemat. Du-te și te culcă!” Și s-a dus Samuel și s-a culcat. 6 Iar Domnul a strigat a doua oară pe Samuel: „Samuele, Samuele!” și acesta s-a sculat și a venit iar la Eli și a zis: „Iată-mă! De ce m-ai chemat?” și acela i-a zis: „Nu te-am chemat, fiul meu! Du-te înapoi și

⁵¹ <<http://www.sfaturiortodoxe.ro/povestiri-duhovnicesti.htm>>, luni, 14 septembrie 2015.

te culcă!” 7 Samuel nu cunoștea atunci glasul Domnului și cuvântul Domnului nu i se descoperise încă. 8 Dar Domnul a strigat pe Samuel și a treia oară. Și s-a sculat acesta și a venit la Eli și a zis: „Iată-mă! La ce m-ai chemat?” Atunci a înțeles Eli că Domnul cheamă pe copil. 9 Și a zis Eli către Samuel: „Du-te înapoi și te culcă și când Cel ce te cheamă te va mai chema, tu să zici: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!” Și s-a dus Samuel și s-a culcat la locul său. 10 Și a venit Domnul și a stat și a strigat ca întâia și ca a doua oară: „Samuele, Samuele!” Iar Samuel a zis: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!”

1Re 15:22 A răspuns Samuel: „Au doară arderile de tot și jertfele sunt tot așa de plăcute Domnului, ca și ascultarea glasului Domnului? Ascultarea este mai bună decât jertfa și supunerea mai bună decât grăsimea berbecilor.

– n.n.]

Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).

Dar înălțimile de har au fost împletite cu chinuri mucenicești și încercări de tot felul. De aceea, zicea: „Mă’,- dacă ați avea voi crucea mea, v-ar zdrobi! Dar să nu v-o dea Dumnezeu”. [cu alte cuvinte el este mai voinic, nu-i ca noi niște prăpădiți. Dar noi știm că din formele de iubirii de sine celei pătimase sunt tocmai mila de sine, trâmbițarea de sine și mult alt alai:

125. Parintele Cleopa adesea amintea pacatele izvorate din iubirea de sine și indemnă pe totii la pocainta, zicând: "Izvorul a toata rautatea si a tot pacatul este iubirea de sine! Iubirea de sine este iubirea nerationala fata de trup si este cea mai grea si mai subtire dintre toate patimile care robesc firea omeneasca. Din iubirea de sine se nasc: mila de sine, crutarea de sine, indreptatirea de sine, multumirea de sine, trambitarea de sine, lauda de sine, placerea de sine, parerea de sine si toate celelalte pacate stiute sau nestiute".⁵²

Eram deunăzi aici cu vreo 200-300 de oameni și am vrut să văd și eu ce pricep ei. Eu uit ce mi-a spus doctorul, că vorbesc un ceas pe zi, și zic: „Oameni buni, care-i cel mai mare păcat de pe lume?” Unul a spus că-i avortul, altul a spus că-i mândria, altul a spus că-i păcatul împotriva Duhului Sfânt. Mă rog, fiecare cum s-a priceput. Nici unul n-a spus adevărul. Și le-am spus eu: „Izvorul a toată răutarea și a tot păcatul și rădăcina tuturor răutăților este iubirea de sine!” Dar ei nu stiau ce înseamnă iubirea de sine. Iubirea de sine este iubirea neratională față de trup și este cea mai grea și mai subtire dintre toate patimile care robesc firea omenească. De aceea, acest lucru știindu-l Ziditorul nostru Dumnezeu, ne sfătuieste, zicând: Cine voieste să vină după Mine, să se lepede de sine, să-si ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

Acest păcat îl mai numesc oamenii „egoism”, sau „eu”, alții „folosintă de sine”, iar Sfântul Maxim Mărturisitorul numeste iubirea de sine „iubire nesocotită față de trup”. Ai voie să îngrijesti de trupul tău, să-l hrănești, să-l îmbraci, să-l odihnești, dar să nu faci alte fapte rele care-ti spune el, că te duci în fundul iadului. De aceea Mântuitorul, când a spus că urmăm Lui, această condiție a pus: Cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine... Lepădarea de sine este cea mai mare virtute care-l duce pe om la sfîntenie și la Rai.

Și iată așa iubirea de sine este maica și rădăcina și izvorul tuturor păcatelor. Am să vă spun măcar câteva fiice care izvorăsc din iubirea de sine. Iată din iubirea de sine se nasc: mila de sine, îngâmfarea de sine, cinstea de sine, încrederea în sine, rezemarea pe sine, bizuirea pe sine, înălțarea de sine, cutezanta de sine și nesimtirea, care-i moartea minții și moartea sufletului mai înainte de moartea trupului. Din iubirea de sine se nasc: vorbirea de rău, clewetirea, minciuna, gluma, râsul, săguirea, vorba desartă, osândirea. Din iubirea de sine se nasc: mândria, trufia, semetia, ura, zavistia, pizma, invidia, răutatea, tinerea de minte a răului, dorinta de răzbunare, lăcomia pântecelui, mâncare mai mult decât trebuie, mâncare a doua oară, un pahar mai mult decât trebuie, somn prea mult, întunecarea minții și betia. Din iubirea de sine se nasc: păcatele cu vederea, cu auzul, cu mirosul, cu gustul, cu pipăirea, închipuirea, înfumurarea, duplicitatea, rivalitatea, încăpătânarea, amărăciunea, ironia, ambitia, înșelătoria, cruzimea, neomenia, blasfemia, înfurierea năprasnică, lingusirea, împătımirea,

⁵² <<http://www.crestinortodox.ro/sfaturi-duhovnicesti/fapte-cuvinte-invata-tura-parintelui-cleopa-68528.html>>, luni, 14 septembrie 2015

obrăznicia, neastâmpărarea, iubirea de stăpânire, dorinta de a porunci la alții, prefăcătoria, îngâmfarea, neevlavia, nepocăinta, neluarea aminte, pregetarea, pierderea vremii în desert, rătăcirea gândului, răutatea, acedia, adică moleseala vointei. Din iubirea de sine se nasc: iubirea de bani, iubirea de plăceri, iubirea de avere, iubirea de agoniseală, iubirea de slavă. Din iubirea de sine se nasc: mâhnirea, întristarea, deznădejdea, descurajarea, împutinarea de suflet, îndoiala, nechibzuința, nesuferirea, nedreapta socoteală, iscodirea.

Nu vă mai spun alaiul întunericului, că, dacă v-as spune câte se nasc din iubirea de sine, mă apucă miezul nopții. Si nu putem spune la mănăstire că n-am gresit, pentru că totdeauna gresim lui Dumnezeu, cu iubirea de sine, numai că nu cunoaștem în ce fel și în ce chip ne robeste pe noi. Iată de ce a pus Mântuitorul prima condiție pentru a putea să-I urmăm Lui, ca mai întâi de toate să ne lepădăm de sine, adică de patimile amintite mai înainte.⁵³

Recunoașteți despre cine vorbea Părintele Cleopa? Desigur că nu despre Părintele Arsenie Boca, ci despre noi toți. Dar astfel de manifestări nu pot fi nici ale vreunui Sfânt. Așadar, nici să nu îl judecăm, dar nici să nu-l urmăm.

Ce taine minunate i-a descoperit Părintelui Arsenie Maica Domnului în Sfântul Munte Athos, prin Sfântul Serafim de Sarov, cum a auzit monahul Sebastian, cei nevăzător, de la Sâmbăta! Multe nu le-a putut mărturisi Părintele la nimeni. [ce bine că nu le-a transmis, pe câți i-ar fi înșelat cu cine știe ce învățături demonice. Căci Sfântul Serafim de Sarov se numea pe sine cu smerenie sârmanul Serafim, dar învățăturile de mai sus nu pot proveni de la el, căci sunt stricate de modul invers de a lucra, tocmai prin otrava cea mai puternică împotriva mântuirii sufletului: plăcerea de sine – n.n.]⁵⁴

De unde se vede că mândria nu l-a părăsit nici când a înaintat cu vârsta, lucrul este evident și mai jos, în autobiografia sfinției sale. De aici mai desprindem și că a fost superficial în studii, având o pregătire eclectică, mai degrabă ecumenistă, cu o puternică latură științifică de tip antropozofic, și doar sporadic Ortodoxă, atât în teorie cât și în practică:

Teza de licență în Academia Teologică rezuma strădaniile mele spre acea desăvârșire interioară a omului, și purta titlul: „încercări asupra vieții duhovnicești”. Terminam teologia prin 1933.

În vacanță mă ocupam cu pictura.

Pictura mi-a lungit școala. Căci aflând Mitropolitul Nicolae Bălan că am talentul acesta, m-a trimis anul următor 1933/34 la Academia de Arte frumoase din București, care am terminat-o în cinci ani. Profesori principali aveam pe dl. Francisc Șirato, Costin Petrescu și Fr. Reiner, ultimul de la Facultatea de medicină. La medicină de multe ori nu puteam merge din cauza frământărilor și grevelor studențești, care mă supărau pentru motivul că pierdeam vremea și cunoștințele de anatomie și antropologie cu profesorul meu, care de multe ori era pus în imposibilitatea să-și țină cursul. [deci, de unde ideea că a studiat medicina? De aici se vede că a făcut niște cursuri întrerupte, de care nici el nu era mulțumit, în vederea picturii. Atât de slabe au fost cursurile încât tablourile pictate de sfinția sa nu sunt nici măcar realiste ci doar caricaturiste, de tip sovietic și american, ca benzile desenate. Iar de înțelegerea eronată, ușuratică, eclectică, după „medicina pe înțelesul tuturor”, a geneticii și fiziologiei femeii vom vorbi la învățăturile sfinției sale păgâne, dacă ne va ajuta Dumnezeu – n.n.]

Abia aci m-am lovit de mișcările politice studențești, care mi-au produs o impresie neplăcută. În mișcări studențești n-am intrat nici de fapt, nici de drept, întrucât Academia de Arte frumoase nu era considerată în cadrul Universității, ci ca o școală aparte. Deci pe noi de la Belle-Arte ne tratau ca fiind în afară de studenții ce să se poată înscrie în centrul studențesc București. Am fost complet în afară de orice mișcare studențească sau înscriere în vreo mișcare politică. [...]

Școala mă absorbea total și n-aveam vreme de pierdut. (Bătaia din copilărie pentru a nu pierde vremea mă urmărea ca un înger păzitor.) [după metode se vede că îngerul păzitor era unul ca Jivril – n.n.]

⁵³ <<http://www.sinaxa.net/abc/2010/09/iubirea-de-sine/>>, luni, 14 septembrie 2015

⁵⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

Studiam foarte mult. Timpul ce-mi mai rămânea liber acasă îl foloseam citind și discutând teologie cu încă un coleg de-al meu care studia Conservatorul. [deci se specializa în „teologia muzicală”, adică după ureche – n.n.]

Așa s-a întâmplat că odată, plăcându-mi foarte mult scrierea mistică a sfântului Ioan Scărarul, am tradus-o în românește, în vreme de 5 luni. [probabil din franceză, singura limbă străină pe care o știa – n.n.] M-a ajutat foarte mult la încheierea convingerii mele de-a intra în călugărie. [minunată carte. Ar fi fost de folos să o aplice, mai ales în privința ascultării, și după ce a intrat în călugărie – n.n.] [...]

Colegi la școală am avut de toate soiurile și neamurile. Aveam, la alți profesori, pe unul Vulpescu; asta era comunist, purta cravată roșie, însă discuții n-am avut împreună nicio dată. Aveam coleg de clasă pe un evreu Ițhoc Steinberg - eram prieteni. Îi spuneam câteodată: Măi Steinberg, tu ești evreu și eu creștin, deci ar fi să fim unul împotriva altuia. Eu însă am să fiu mai bun ca tine și tu n-ai să te poți supăra pe mine, dacă în felul acesta te voi concura în viață. [prietenie prin concurență, probabil că... în smerenie. Interesant reper de depășire în lucrarea lăuntrică – n.n.]

Mai pe urmă, când am citit Biblia, am văzut că ultima misiune mondială e a evreilor, eventual a unei idei a evreilor. [se vede că Părintele ori credea în mesianismul evreiesc, ori spunea așa din linguşeală, ca să scape basma curată că nu este legionar, fiindcă declarația era făcută în 1945 și are o vădită tentă de manipulare politică, pentru a fi politic corect în viziunea comunistă – n.n.]

Am terminat Belleartele cu bine, am făcut anul de practică, la o biserică din Bixadul Oltului, care era de zugrăvit în frescă împreună cu profesorul meu Costin Petrescu. Îndată după terminarea aceluia an de practică, ce însă a fost mai scurt, am plecat, trimis de Mitropolitul Nicolae Bălan, în Sfântul Munte, ca să deprind călugăria de acolo. La plecare erau cele mai aspre cercetări ca nimeni din cei ce-au fost legionari vreodată să nu poată ieși din țară. Eu, neavând absolut nimic la activ, am obținut pașaport de călătorie: în Europa „sans Russie”, de la Prefectura poliției din Sibiu.

Iar întrucât eram diacon, am obținut și încuviințările speciale de la cele trei Patriarhii: a României, a Constantinopolului și a Atenei, precum și a celor două guverne: român și grec, precum că n-am nimic suspect la activ, ci simpla chemare către desăvârșirea interioară prin meșteșugul călugăriei.

M-am întors în țară la 8 iunie 1938. Țin minte data pe aceea, că intrând în țară pe la Moravița am văzut drapelele românești, de acel 8 Iunie de odată.

De la data aceasta, până la Paștile anului viitor când am intrat în călugărie, mi-am adunat unelte de pictură, materiale, am mai învățat la Chișinău cu niște meșteri ruși poleitura cu aur „cicanca”, și alte lucruri trebuitoare unui atelier de pictură.

În Vinerea Izvorului după Paștile anului 1939, am fost tuns în călugărie primind numele Arsenie.

Un an m-am ocupat cu gospodăria, eram primul și singurul călugăr la Mănăstirea Brâncoveanu - Sâmbăta de Sus jud. Făgăraș. De pictură nu-mi mai rămânea vreme. Al doilea an la fel. Până când m-am luat de grijă că am învățat pictura degeaba. [ce bine ar fi fost. De ce nu a învățat de la iconarii ruși canonicitatea? – n.n.] Se întâmplă în vremea asta că ne veneau oameni cu durerile lor și evlavie la Mănăstire și călugări. Mai intrase în călugărie Părintele Serafim Popescu. L-am rugat pe el să primească preoția - eu simțindu-mă nevrednic. [chiar frumos! Dar de ce oare nu a păstrat această lucrare până la sfârșit. Ar fi scăpat, poate, de toate primejdiile – n.n.] A primit-o. Așa au început slujbele la Mănăstire după puteri.

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. [aici se arată marea ispită a misiunii înainte de vreme, prin care a căzut până la a o salva pe Julieta de sinucidere, periclitându-și propria mântuire. Sunt unii oameni aleși pentru preoție prin chemare de sus făcând voia Domnului, pe alții îi cheamă ierarhia și, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, nu toți sunt aleși de Dumnezeu, fiindcă nu întotdeauna voia aproapelui (nici măcar a mulțimii) e bunăvoința lui Dumnezeu

(uneori este îngăduința Lui), dar sigur nu este după voia lui Dumnezeu cel care din voia proprie se aranjează ca preot, indiferent pe baza cărui raționament, cât de înalt. Vom vedea că sfinția sa nu se face preot la îndemnul ierarhilor, nici al duhovnicului său, de care nici nu pomenește, nici prin vreo chemare autentică de la Dumnezeu, ci din propria părere greșită, bizuindu-se pe sine, pe mulțime și raționând nu înalt ci josnic, bazat pe o minciună: – n.n.] **Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor.**[cuvânt eretic, potrivit Sfintei Evanghelii:

Ioan 9:2 Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?:3 Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

De la o astfel de înțelegere greșită se ajunge și la o concluzie foarte greșită: a te arunca în a da sfaturi la alții, nefiind încă sfătuit și a începe misiunea înainte de a începe pocăința – n.n.]

Așa m-am văzut silit să primesc preoția [nu a fost silit, ci a voit el însuși pe baza unui raționament greșit, statistic, neduhovnesc, care îl va face să meargă din greșeli în greșeli, după cum vom vedea – n.n.] **și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca - să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață.**

[pacea o dobândește omul numai când află voia lui Dumnezeu și se unește deplin cu ea, fără nici o despărțire. Iar aceasta se obține, cu adevărat, doar la despățimire. Restul e tulburare, osteneală și război:

Dar dacă Făcătorul celor văzute a semănat în fire în chip natural rațiuni duhovnicești de ale înțelepciunii și moduri de purtare cuviincioasă, atunci urmează că orice minte încununată cum se cuvine, cu virtute și cunoștință, împărățind, asemenea marelui Ezechia, peste Ierusalim, adică peste o deprindere ce nu vede decât pacea, sau peste o stare lipsită de orice patimi (căci Ierusalim se tâlcuiește “vederea păcii”), are toată zidirea în stăpânirea ei prin formele care o alcătuiesc. [...]

Iar făcând așa, fiecare poate ajunge la starea de pace, prin izbăvirea de patimi și se poate îndeletnici cu contemplarea lucrurilor.⁵⁵

Dar aceasta nu se poate dobândi în orice împrejurări. Aceasta o știa bine Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare. Mare pagubă a avut Arsenie cel mic că nu a luat aminte la învățăturile celui al cărui nume și l-a ales:

Trebuie să fugim de oameni, chiar și duhovnicești:

Zis-a avva Marcu către avva Arsenie: “Pentru ce fugi de noi?” Răspunse bătrânul: “Dumnezeu știe, că vă iubesc pe voi, dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu. Cele de sus, mii și milioane fiind, au numai o voie, oamenii însă, au multe voi. Deci nu pot să las pe Dumnezeu și să vin într-o petrecere cu oamenii”

Trebuie să avem răbdare îndelungă vreme:

3. Un frate oarecare șezând singur deosebi în Kellia, se tulbura. Mergând la avva Theodor din muntele Fermi, i-a spus acestuia despre tulburarea sa. Bătrânul i-a zis: „Mergi, smerește-ți gândul tău la supunere și petrece împreună cu alții!” După câțiva vreme s-a întors acesta către bătrânul și i-a zis lui: „Nici împreună cu oamenii nu mă odihnesc”. I-a zis bătrânul: „Dacă nici singur deosebi nu te odihnești, nici împreună cu alții nu te împaci, pentru ce-ai mai ieșit la viața călugărească? Au nu ca să suferi necazurile? Spune-mi, câți ani ai de când ești în chipul acesta?” Răspuns-a fratele: „Opt”. Zis-a lui bătrânul: „Cu adevărat eu am în chipul acesta șaptezeci de ani și nici într-o zi n-am aflat odihnă, iar tu în opt ani voiești să ai odihnă?” Și aceasta auzind fratele, întărindu-se s-a dus.²⁹

Mai ales, trebuie să nu ne angajăm în misiune mai înainte de a ne cunoaște realitatea duhovnicească și de a ne vindeca, stând la liniște:

2. Spunea un bătrân oarecare despre trei frați silitori care s-au sfătuit împreună să-și aleagă fiecare dintr-înșii câte o faptă bună, pe care păzind-o să se mântuiască prin ea. Deci cel dintâi și-a ales să fie împăciuitor, adică să se silească să-i împace pe cei pe care-i va vedea

⁵⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 234, 241.

că sunt învrăjbiți, după cuvântul Domnului ce este scris: «Fericiți sunt făcătorii de pace». Cel de al doilea și-a ales să cerceteze bolnavii și să le slujească lor, iar cel al treilea și-a ales fără-de-grija, adică viața liniștită și aceasta a mers de s-a sălășluit în pustie. Deci cel dintâi, care își alege să fie împăciuitor celor învrăjbiți, văzând că nu poate să-i împace pe toți și scârbindu-se de multa lor gâlceavă, s-a lăsat de acea slujbă și sculându-se a mers la fratele său care își alesese să slujească bolnavilor. Dar mergând la dânsul, l-a găsit pe acesta scârbit, că s-a săturat a mai sluji bolnavilor văzând că nu poate nici într-un chip să le facă tuturor pe voie. S-au sfătuit atunci amândoi să meargă la fratele lor cel din pustie, care și-a ales fără-de-grija. Și așa, sculându-se, au plecat spre dânsul și i-au spus amândoi întâmplările și supărările lor rugându-l să le spună el ce a isprăvit cu fără-de-grija lui în acea pustie? Acesta, tăcând puțin, s-a ridicat și mergând până la o baltă a adus apă cu un vas, a umplut un pahar cu apă și l-a adus la dânsii spunând: „Căutați, fraților, și vedeți bine cum este această apă”. Și era apa tulbure, pentru că atunci o luase din baltă. Zis-au frații: „Vedem, frate, că este tulbure”. Și punând-o să stea puțin, s-a așezat și s-a limpezit apa ca cristalul. Atunci luând-o așa limpede, iarăși le-a arătat-o lor, zicând: „Căutați acum, fraților și vedeți apa aceea care era tulbure, cum s-a limpezit”. Iar ei, căutând, se minunau, că își vedeau într-însa ca în oglindă, fețele lor. Apoi le-a zis: „Vedeți, fraților, și înțelegând să cunoașteți, că precum ați văzut apa aceasta cum era întâi tulbure și întunecată, iar acum o vedeți limpede și luminată, așa este și acel ce trăiește în lume cu oamenii: de tulburarea gâlcevilor lumefști este tulburat și întunecat și nu își vede păcatele și răutățile sale. Iar dacă se deosebește pe sine și iese din gâlceavă, atunci i se limpezește inima și mintea și toate simțirile lui. Astfel, își vede și își cunoaște păcatele și răutățile sale”.⁵⁶11

Pentru a avea darul păcii în mijlocul mulțimii trebuie să iubești norodul, nu să fii un „bici al lui Dumnezeu”:

Părintele Ioan din Kronștadt. Să ne oprim puțin asupra lui, căci el a trăit în vremea noastră și l-am văzut rugându-se cum nu i-am văzut pe alții.

Îmi aduc aminte cum, după Liturghie, când i s-a adus calul și trăsura și s-a urcat să șadă în ea, norodul l-a înconjurat cerându-i binecuvântarea și chiar într-o asemenea înghesuială sufletul lui rămânea neîncetat în Dumnezeu și în mijlocul unei asemenea mulțimi nu era împrăștiat și nu-și pierdea pacea sufletească. Cum a ajuns însă la aceasta? Iată întrebarea noastră.

A ajuns la aceasta și nu era împrăștiat, pentru că iubea norodul și nu înceta rugându-se pentru el Domnului:

„Doamne, dă pacea Ta poporului Tău.”

„Doamne, dă robilor Tăi Duhul Tău Cel Sfânt ca El să încâlzească inima lor cu iubirea Ta și să-i povățuiască la tot adevărul și binele.”

„Doamne, vreau ca pacea Ta să fie în tot poporul Tău, pe care l-ai iubit fără preget și L-ai dat pe Unul-Născut Fiul Tău ca să mântuiască lumea [In 3,16].”

„Doamne, dă-le lor harul Tău ca în pace și iubire să Te cunoască și să Te iubească pe Tine și să spună ca Apostolii pe Muntele Tabor: „Bine este nouă să fim împreună cu Tine” [Mt 17,4].”

Astfel, rugându-se neîncetat pentru norod, el își păstra pacea sufletului, noi însă o pierdem, pentru că nu este în noi iubire pentru norod.

Sfinții Apostoli și toți sfinții doreau mântuirea norodului și, stând în mijlocul oamenilor, se rugau fierbinte pentru ei. Duhul Sfânt le dădea puterea de a iubi norodul; și noi, dacă nu vom iubi pe fratele nostru, nu vom putea avea pace.

E bine ca fiecare să cugete la aceasta.[...]

Ce trebuie făcut pentru a avea pace în suflet și în trup?

Pentru aceasta trebuie să iubești pe toți oamenii ca pe tine însuși și să fii gata de moarte în fiecare ceas. Când sufletul își aduce aminte de moarte, el ajunge la smerenie și se predă cu totul voii lui Dumnezeu și dorește să fie în pace cu toți și să iubească pe toți oamenii.

⁵⁶ Patericul..., Pentru Avva Arsenie, 13; Pentru Avva Theodor din muntele Fermi, 2; Pentru fără de grijă și liniștea cu tăcere,

Când pacea lui Hristos vine în suflet, atunci el este bucuros să șadă ca Iov pe gunoi și să-i vadă pe ceilalți în slavă; atunci sufletul se bucuros că e mai rău decât toți. Taina acestei smerenii a lui Hristos e mare și cu neputință de dezvăluit. Din iubire sufletul dorește fiecărui om mai mult bine decât sine însuși și se bucură când vede că alții stau mai bine decât el și se întristează când îi vede că sunt chinuți. [și atunci cum ar fi putut Părintele Arsenie Boca să aibă pace, văzându-se pe sine mai mare decât pe ierarhii săi? – n.n.] [...]

Pe fratele trebuie să-l dojenim cu blândețe și cu iubire. Pacea se pierde dacă sufletul e cuprins de slava deșartă, dacă te ridici deasupra fratelui tău, dacă judeci pe cineva, dacă vei muștra pe fratele tău fără blândețe și iubire, dacă vei mânca mult sau te vei ruga cu moliciune - pentru toate acestea se pierde pacea.

Dacă ne facem obicei să ne rugăm din toată inima pentru vrăjmași și să-i iubim, pacea va rămâne totdeauna în sufletele noastre. Dar dacă disprețuim pe fratele nostru sau dacă-l judecăm, mintea noastră se întunecă și pierdem pacea și îndrăzneala la Dumnezeu. [și atunci cum ar fi păstrat Părintele Arsenie Boca pacea, dacă pentru a fi văzut bine de oameni declara unele și făcea altele, dacă se considera judecător al fraților, nu iubea și nu îndemna la iubirea de vrăjmași și se purta ca un bici al lui Dumnezeu? Și cum ar fi putut da altora (pacea) ceea ce nu avea? – n.n.]

E cu neputință ca sufletul să aibă pace dacă nu vom cere cu toată puterea de la Domnul să iubim pe toți oamenii. Domnul știa că, dacă nu vom iubi pe vrăjmașii noștri, nu va fi pace în suflet, și de aceea ne-a dat porunca: „Iubiți pe vrăjmașii voștri”. Dacă nu-i vom iubi pe vrăjmași, atunci sufletul va avea uneori o anume odihnă, dar dacă-i iubim pe vrăjmași, pacea rămâne în suflet ziua și noaptea. [așadar, Părintele Arsenie Boca, susținând rezistența anticomunistă în munți, după cum vom vedea mai jos, neîndemnând la iubirea de vrăjmași, putea da sufletului o anume odihnă a gândului, amețind conștiința (prin falsa mângâiere că osteneala din râvnă rătăcită este bună pentru patrie și Dumnezeu), dar nu putea aduce pacea care provine doar din iubirea de vrăjmași – n.n.]⁵⁷

Așadar, ca Părintele Arsenie Boca să fi putut da pace, ar fi trebuit ca multă vreme să stea la liniște, în ascultare de un bătrân, să își vadă păcatele și răutățile sale, să se despătimizească, să nu iubească slava deșartă, să nu fie duplicitar și mai ales să ajungă în a iubi norodul, devenind blând și smerit cu inima și îndemnând la iubirea de vrăjmași. Numai așa putea învăța și pe alții să ajungă la pace, atunci când sfinția sa o avea. Dar pentru aceasta ar fi trebuit să renunțe de a fi „bici al lui Dumnezeu”.

Sfinția sa, însă, a căzut în cursă: s-a aruncat în mijlocul tulburărilor pentru „a face pace”, tulburându-se pe sine și tulburând pe mulți. Așa a pierdut și ceea ce i se părea că are.

Ca să înțelegem gravitatea bolii sârmanului Părinte, să vedem cum descriu Sfinții Părinți starea lăuntrică a călugărului care stă în lume:

8. *Zis-a un bătrân: „Precum murind omul într-o cetate, nu mai aude glasurile oamenilor nici gâlcevile, ci odată ce a murit la alt loc s-a mutat unde nu sunt vorbele, lucrurile și gâlcevile omenești; așa și călugărul, când se îmbracă cu sfântul chip și se leapădă de această lume, dator este a-și lăsa părinții săi, rudele și toate neamurile și să meargă la loc unde nu este gâlceavă, nici tulburare, nici deșertăciunile acestei lumi. Iar cel ce se călugărește și nu va ieși dintre rudele și neamurile sale, sau din oraș, sat, ori casa sa, acela este asemenea cu mortul, care zace neîngropat în casă, și se umple casa aceea și tot locul de putoarea lui, pe lângă care casă toți cei ce trec se îngreșează de mare putoare se feresc și-și întorc fețele dintr-acolo. Așa și Dumnezeu se îngreșează și își întoarce fața Sa de la călugărul care petrece în lume, între neamurile, rudele și prietenii săi”.*⁵⁸

Cum ar fi putut da pace Părintele Arsenie Boca când însuși sfinția sa nu o avea, deoarece a plecat la propovăduire mai înainte de vreme, tocmai atunci când nu a fost voia lui Dumnezeu, ci voia sa, renunțând la călugărie pentru a sta cu lumea, neamurile, rudele și mai ales cu Maica Zamfira?

⁵⁷ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 38-39, 32, 40, 42.

⁵⁸ *Patericul...*, Pentru fără de grijă și liniștea cu tăcere, 8.

Ce ne învață Sfinții Părinți despre voia lui Dumnezeu în legătură cu preoțirea și propovăduirea?

Despre alegerea pentru preoție, Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că nu mulțimile trebuie să decidă prin presiuni (chiar dacă și ele au un cuvânt de spus), nici candidatul prin încredințarea în gândurile proprii (chiar dacă și el trebuie să accepte), ci ierarhia bisericească, căutând voia lui Dumnezeu. Pentru a o afla, nu trebuie să aibă criteriu hotărâtor de alegere mulțimile ale(r)gătorilor, nici vreun alt criteriu în afară de virtutea candidatului și iscusința lui în a îndruma pe ceilalți. Dacă nu face așa, și ierarhia bisericească poate greși, atrăgând mânia lui Dumnezeu, fiindcă nici ea nu este infailibilă:

Sunt însă cu totul de altă părere, pentru că socot că astfel de lucruri au nevoie de multă cercetare. Nu trebuie să te mulțumești numai cu părerea mulțimii, când e vorba să alegi un om vrednic de preoție, ci, o dată cu aceasta, trebuie să-l cercetezi și pe el mai mult decât orice și, mai presus de toate, viața lui. Când fericitul Pavel a spus: "Trebuie să aibă și mărturie bună de la cei din afară" (1 Tim. 3, 7), n-a înlăturat cercetarea amănunțită și temeinică și nici n-a spus că părerea mulțimii este o dovadă îndestulătoare a vredniciei lui. Că Pavel, după ce vorbise mai înainte multe despre însușirile sufletești ale celui ce are să se facă preot (1 Tim. 3, 1-6), a adăugat mai pe urmă și această condiție, ca să ne arate că la astfel de alegeri nu trebuie să ne mulțumim numai cu părerea mulțimii, ci trebuie adăugate și celelalte însușiri. Se întâmplă de multe ori ca părerea mulțimii să fie greșită; dar dacă cercetezi mai înainte viața și sufletul celui propus pentru preoție, nu mai poți bănui nici o primejdie din partea părerii mulțimii. De aceea Pavel cere să vezi și care e părerea mulțimii, după ce i-ai cercetat mai înainte viața și sufletul. Nu s-a mărginit să spună atât doar: "Trebuie să aibă o mărturie bună", ci a adăugat "și de la cei din afară", voind să arate că înainte de părerea mulțimii este nevoie de o cercetare amănunțită a celui propus pentru preoție. 63 [...]

Trebuie îndepărtată din sufletul preotului dorința iubirii de putere

Vrei să-ți arăt o altă față a acestei lupte pline de mii și mii de primejdii ?

Du-te și privește adunările generale, acelea mai ales în care au loc alegerile conducătorilor bisericești! Vei vedea că preotul este acoperit cu tot atâtea învinuiri pe cât este de mare numărul credincioșilor. Toți câți au dreptul la vot se împart în mai multe partide. Poți vedea că nici adunarea preoțească nu-i unită; preoții nu-s uniți nici ei asupra episcopului pe care-l au de ales. Fiecare are părerea lui: unul votează pentru cineva, altul pentru altcineva. Pricina acestei învălmășeli vine de acolo că nu urmăresc toți același lucru, singurul care ar trebui urmărit, anume virtutea sufletului. Dar mai sunt și alte pricini care determină alegerea unuia sau a altuia pentru această cinste. De pildă, un alegător spune: Să fie ales cutare, pentru că este de neam strălucit; alt alegător spune: Să fie ales cutare, pentru că este foarte bogat și nu are nevoie să trăiască din veniturile Bisericii; alt alegător propune pe altul, pentru că a trecut la noi de la eretici; alt alegător propune pe altul, pentru că este prieten cu el; alt alegător pe altul, pentru că e rudă cu el; iar alt alegător pe altul, care îl lingusește; dar nici un alegător nu propune pe cel mai vrednic, nici nu-i pune la încercare sufletul.

Departa de mine însă de a socoti aceste pricini ca vrednice de luat în seamă la alegerea preoților, încât n-aș îndrăzni să propun îndată pentru această dregătorie nici chiar pe unul cu multă evlavie, însușire de neapărată trebuință pentru preoție, dacă în afară de evlavie nu are și multă pricepere. Cunosc mulți oameni care au stat toată viața închiși în chilia lor, oameni istoviți de post, care, atâta vreme cât li s-a îngăduit să fie singuri și să se îngrijească numai de mântuirea lor, bine plăceau lui Dumnezeu și sporeau, nu puțin, în fiecare zi, filosofia lor. Dar când au venit între oameni și au fost siliți să îndrepte neștiințele credincioșilor, unii chiar de la început și-au părăsit posturile, pentru că nu erau destul de pregătiți pentru o slujire atât de mare; alții, siliți să rămână mai departe în posturile lor, n-au mai dus viața îmbunătățită de mai înainte și s-au păgubit și pe ei foarte mult și nici altora nu le-au fost de vreun folos.

Mai mult. Nu voi ridica la dregătoria cea mai înaltă nici pe unul care toată viața și-a cheltuit-o în cea mai de jos treaptă a slujirii bisericești și a ajuns la adânci bătrânețe, numai pentru

că-i respect vârsta înaintată. Pentru ce să fac asta, dacă el, cu toată vârsta lui înaintată, este tot nepotrivit pentru dregătoria aceea înaltă ?

Nu spun acum aceste cuvinte cu gândul de a ocări bătrânețile, **nici cu gândul de a legiui să fie îndepărtați negreșit de Ia astfel de dregătorii cei ce provin din rândurile monahilor - că s-a întâmplat că mulți monahi au împodobit cu strălucire această dregătorie -, ci pentru că mă străduiesc să arăt că dacă nici evlavia singură, nici bătrânețile adânci nu sunt îndesulătoare spre a arăta pe cineva vrednic de preoție, apoi cu atât mai mult nu îndreptățesc pentru preoție pricinile amintite mai sus: familia strălucită, bogăția, prietenia sau rudenia.**

Alții adaugă și alte pricini, și mai nesăbuite decât acestea: unii sunt primiți în cler ca să nu treacă cumva în rândurile vrăjmașilor Bisericii; alții, din pricina răutății lor, ca nu cumva să nu facă mari rele Bisericii, de sunt trecuți cu vederea.

Se poate închipui, oare, o mai mare nelegiuire ? Când s-a pomenit ca oameni răi și plini de nenumărate păcate să fie cinstiți tocmai pentru fapte pentru care ar trebui pedepsiți și să fie ridicați la vrednicia preoțească tocmai pentru fapte pentru care ar trebui să nu li se îngăduie nici pragul bisericii să-l treacă ?

Spune-mi, mai este nevoie să căutăm pricina mâniei lui Dumnezeu, când dăm unor oameni răi și nevrednici să pângărească niște lucruri atât de sfinte și prea înfricoșătoare ?

Când păstorirea credincioșilor este încredințată unor oameni cu totul nepotrivii sau unor oameni pentru care preoția este cu mult mai presus decât puterile lor, atunci Biserica nu se deosebește cu nimic de frământarea și învălmășeala apelor din strâmtoarea Eurip. [...]

Și nu se mărginesc numai la atâta, ci mai fac și alte păcate, mai nesăbuite. Nu numai că numesc în posturi din cler oameni nevrednici, dar mai îndepărtează și pe cei vrednici. Și astfel, ca și cum ar trebui să zdruncine trăinicia Bisericii pe două căi sau ca și cum n-ar fi de ajuns cea dintâi pricină pentru a aprinde mânia lui Dumnezeu, mai adaugă și pe a doua, tot atât de groaznică. **Că, după părerea mea, este tot atât de groaznic să îndepărtezi pe cei buni, ca și să numești pe cei netrebniți. Și se face asta, pentru ca turma lui Hristos să nu-și poată găsi din nici o parte nici mângâiere, nici odihnă.** [deci... de unde pace? – n.n.]

Nu sunt, oare, vrednice aceste fapte de mii și mii de trăsnete ? Nu sunt, oare, vrednice aceste fapte de un iad mai cumplit decât acesta care ne amenință? Totuși, "Cel ce nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu" (Iez. 18, 23; 33, 11), îndură și rabdă păcate atât de mari. Cum să nu te minunezi de iubirea Lui de oameni ? Cum să nu te uimească milostivirea Lui ? Oamenii lui Hristos distrug pe cele ale lui Hristos mai cumplit decât vrăjmașii și inamicii lui Hristos, iar Hristos, tot bun, le face încă bine și-i cheamă la pocăință. Slavă Ție, Doamne, slavă Ție ! Cât de mare e adâncul iubirii Tale de oameni! Cât de mare e bogăția răbdării Tale ! Oameni care au ajuns, datorită numelui Tău, oameni cu cinste și cu vază din niște oameni de jos și de nimic, se folosesc de cinstea ce le-ai dat-o împotriva Ta, Cel ce i-ai cinstit, și îndrăznesc să facă fapte de neîndrăznit: necinstesc cele sfinte, îndepărtează și izgonesc oameni vrednici și destoinici, pentru ca cei răi să aibă toată liniștea și deplina libertate ca să răstoarne tot ce voiesc.⁵⁹

După cum ați observat, la hirotonirea Părintelui Arsenie Boca, după cum a încercat chiar sfinția sa să ne convingă, nu s-a cercetat de către vreun ierarh sau duhovnic nici evlavia (din care o mare componentă este ascultarea și definitorie este lămurirea în credință), nici iscusința de a îndruma sufletele (pentru care era nevoie de blândețe nu de biciuire), ci mulțimile înfierbântate l-au silit chiar pe el să se decidă a se preoți și, deci, fără ca să o declare pe față, el singur s-a considerat vrednic de aceasta, chiar dacă mai întâi, în mod fățarnic, se declară nevrednic.

Sfântul Ioan Gură de Aur fuge de preoție, Sfântul Grigorie Teologul fuge de preoție. Însă Părintele Arsenie Boca aleargă către ea, mai întâi mimând smerenia (prin declararea că este nevrednic), pentru a se arăta mai înalt smeritul salvator al mulțimilor nevoiașe. În opinia preocupivioșiei sale, dacă nu s-ar fi preoțit (fiind vrednic, desigur, tocmai pentru că se declară nevrednic), nu ar fi putut avea parte de mângâiere, ajutor și mântuire toată acea „avalanșă de oameni” ce l-au „năpădit”.

⁵⁹ Sfântul Ioan GURĂ DE AUR, Sfântul Grigorie din NAZIANZ, Sfântul Efrem SIRUL, *Despre preoție*, Ed. Biserica Ortodoxă, București, 2004, pp. 63, 97-101.

După cum vom vedea mai jos, însă, realitatea duhovnicească în spatele a ce se vedea și care părea așa, a fost cu totul alta.

Pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, după voia Lui, Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit prin următoarele etape, după Sfântul Cuvios Nichita Stithatul:

1. *Socotesc că patru sînt cauzele virtuților îmbinate în treimea desăvârșită, care au mișcat la această scriere de folos pe cel ce, pornit de la cea de la început, a trecut de curând, de cea de la mijloc și a ajuns la treimea teologiei tainice. **Cea dintâi este libertatea, adică nepățimirea sufletului, care a înaintat de la lucrarea ostenitoare la contemplarea naturală a zidirii și de acolo a intrat în întunericul cunoștinței lui Dumnezeu.** A doua, curăția minții prin lacrimi și rugăciune, din care se naște cuvântul harului și izvorăsc undele înțeleșurilor. A treia este sălășluirea Sfintei Treimi în noi, din Care ies revărsările de lumină ale Duhului spre folosul fiecăruia din cei curățiți, pentru dezvăluirea tainelor împărăției cerurilor și pentru descoperirea vistieriilor lui Dumnezeu ascunse în suflet. **A patra, este trebuința care silește pe tot cel ce a luat talantul cuvântului cunoștinței, să-l propovăduiască, dată fiind amenințarea lui Dumnezeu, Care zice: «Slugă vicleană și leneșă, trebuia să dai argintul meu zarafilor și eu venind aș fi luat al meu cu dobândă» (Matei XXV, 27).** De aceasta temîndu-se și David, a zis : «Iată, buzele mele nu le voi împiedica, Doamne, Tu știi; dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea ; adevărul Tău și dreptatea Ta le-am grăit. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău de la adunare multă » (Ps. XXXIX, 11).*

2. *Începutul vieții după Dumnezeu este fuga totală de păcatul din lume, tăgăduirea voilor sufletului și mutarea cugetului pământesc, prin care, înălțîndu-ne spre cugetul dumnezeiesc, ne facem din trupești duhovnicești, omorâți lumii cu trupul și înviați cu sufletul și cu duhul, întru Hristos.*

3. *Cunoștința nemincinoasă a sufletului despre Dumnezeu, credința simțită cu disprețuirea celor văzute, și făptuirea virtuții, **despărțită de toată iubirea de sine, sînt, după Solomon, frînghia întreită care nu va fi ruptă degrabă de duhurile răutății.***⁶⁰

Deci, nici măcar prima etapă, începutul vieții duhovnicești de pocăință, din păcate, după cum ați observat, nu-l putem găsi la Părintele Arsenie Boca: sufletul sfinției sale se manifesta pătimaș, natura o cerceta eronat pe baza științei trupești și păgânismului mascat prin cuvinte apologetice părut Ortodoxe, iar pe Dumnezeu nu l-a cunoscut după credința cea dreaptă despre Teologie și Iconomie.

Sufletul sfinției sale se manifesta pătimaș, cu mânie, după cum am văzut, ca un „bici al lui Dumnezeu”.

Înțelegerea naturii îi era întunecată de cugetarea trupească având știința ca pretext, dar necercetată până la capăt . El nu contempla creația lui Dumnezeu în adevăr, după poruncile și dogmele Sfintei Predanii. După cum am citit mai sus, credea în preexistența sufletului. La capitolul despre învățăturile păgâne ale sfinției sale, vom vedea credința sa în reîncarnare/metempsihoză ca o excepție, răstălmăcirea geneticii în sensul unei predestinări trupești și deformarea fiziologiei împreunării trupești în sens tantric.

Nu intrase în întunericul cunoștinței lui Dumnezeu, ci zăcea în falsa lumină a necunoașterii lui Dumnezeu provenită din vedenii și din credințele eretice date anatema la Sfintele Sinoade Ecumenice, neînțelegând sau neînvățând Dogmatica Ortodoxă.

Nu trecuse, așadar, încă nici măcar de prima treaptă a vieții duhovnicești. Cum de a sărit direct la a patra, a propovăduirii silite?

Dar cele pe care le-a înșirat mai sus sfinția sa, în legătură cu hirotonia (că s-a decis singur la hirotonie datorită asaltului mulțimilor de care i-a fost milă, pentru a le mântui), în realitate, au fost cu totul altfel. Iată ce ne dezvăluie despre aceasta ÎPS Nicolae Mladin, mitropolitul mărturisitor al Ardealului:

Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.

⁶⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul VI, Ed. cit., pp. 211-212.

- *Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebases el, fără să mai facă vreo introducere.*

- *Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...*

- *Ce anume nu înțelegeți? - insistase Părintele Mladin.*

- *Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că așa vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...*

Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țigani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele Arsenie, ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:

- *Îl vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor. [...]*

Acestea sunt nedumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc.

- *Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... .*

- *Aveți dreptate, preacuvioase, i-am confirmat părerea. Tot la Bistrița, la despărțire, părintele Arsenie mi-a dat o carte introdusă în două plicuri mari, unul în altul, atrăgându-mi atenția, în mod special, să nu le dezlipesc și să nu umblu înăuntru, ci s-o dau în mâna părintelui Pandoleon. I-am respectat dorința, cu toată evlavia și frica. Dar, când am trecut cu traista prin Govora Băi, milițienii m-au crezut colportor. M-au dus la „Miliție”, m-au controlat și apoi m-au întrebat ce se află în plic.*

- *Nu știi, i-am răspuns. Un preot de la Bistrița mi l-a dat, ca să-l transmit unui preot de la Govora.*

- *Lasă că vedem noi îndată, au zis milițienii, ducând cartea acasă la șeful miliției.*

Peste puțin mi-au restituit plicul desfăcut. Era o carte de Rudolf Steiner, în care se vorbea despre clarviziune, aură etc.

Creștinii din vechime își începeau lucrarea cu pocăința, smerenia și dragostea, ajungând la sfințenie. E de mirare, deci, că cel ce își începe lucrarea cu practici oculte poate ajunge un impostor?⁶¹

- n.n.]

Haideți să citim mai departe, cu luare aminte, autobiografia Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu ne lăsa înșelați de aparențe și a-l lăsa chiar pe sfinția sa să-și vădească starea launtrică:

I-am învățat să fie curați față de oameni și față de Dumnezeu; să dea Cezarului ce e al Cezarului (ascultare cetățenească, dajdie, etc.)

{ iarăși o linguşeală de context, corectă din punct de vedere politic, pentru a se scuza, deși vedem cum, în realitate, susținând rezistența legionară cu alimente era părtaș la gestul sinucigaș al aceluia. Nu ținea cont nici măcar de realitatea țării, fiindcă legionarii și toți cei care participau la rezistența anticomunistă sporeau prigoana creștinilor. Prin împotrivirea la cotropitori le dădeau pretext de intervenție în forță justificată de apărare. Consecința rezistenței a fost sporirea arestării și măcelării în masă. Însă, în acest context, încă o dată, Părintele Arsenie Boca dovedește limpede că nu avea nici chibzuință bătrânească, nici duh proorocesc autentic, care i-ar fi spus de consecințele catastrofale ale revoltei lor împotriva unei orânduiri îngăduite de Dumnezeu (deci de fapt a fost o revoltă împotriva iconomieii lui Dumnezeu, Care a îngăduit comunismul datorită mării crize duhovnicești interbelice: părăsirea dreptei credințe, năvălirea

⁶¹ Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

sectelor, desfrânarea, ecumenismul și iubirea de avuții de-a stânga, iar de-a dreapta accentul pe ritualul extern în loc de lucrarea lăuntrică de pocăință, stilismul, începutul mișcărilor rătăcite de la Vladimirești, Prislop, Maglavit, Pucioasa, militarizarea religioasă dusă până la asasinat, însoțită de ideea eretică a jertfirii proprii pentru mântuirea neamului Românesc. A-ți vărsa sângele pentru mântuirea neamului este o idee antihristică, de înlocuire a lui Hristos. Numai Domnul nostru Iisus Hristos este Mântuitorul și numai El își poate vărsa sângele pentru mântuirea altuia, fiind singurul fără de păcat. Cei care cred că pot răscumpăra prin jertfa lor, cât de sublimă, pe alții, se consideră, poate fără să își dea seama, ca având capacitatea de a muri pentru alții. Aceasta înseamnă că ei cred că nu sunt vinovați de moartea lor personală, că moartea lor nu este o consecință a stricăciunii firii provenită din propriile păcate. În felul acesta se consideră pe ei înșiși, ca sunt ca Domnul nostru Iisus Hristos și-L pot înlocui. În realitate, însă, numai El neavând păcat a murit pentru păcatele altora, inversând sensul morții din consecință a păcatului spre stricarea și osânda firii, în putere activă a firii spre a osândi păcatul și a-l nimici, dată nouă prin Sfântul Botez. De aceea, pentru a înțelege din experiența proprie cumplita minciună a acestei mentalități eretice, cei care au crezut că își pot mântui neamul prin sângele lor au trecut prin niște torturi cumplite, cum nu au mai fost vreodată, ca să își cunoască cu adevărat neputința proprie și păcătoșenia proprie, și să astfel să se încredințeze din suferințele lor, pe viu, de Sfânta Evanghelie: *Luc 12:25 Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? 26 Deci dacă nu puteți să faceți nici cel mai mic lucru, de ce vă îngrijiți de celelalte? Ioan 15:5 căci fără Mine nu puteți face nimic. Mat 16:26 Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? și să mărturisească alături de Sfântul Ioan Înainte-mergătorul și Botezătorul Domnului că Singurul care poate lua păcatele altora asupra Sa este Iisus Hristos Mântuitorul lumii: Ioan 1:29 A doua zi a văzut Ioan pe Iisus venind către el și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii.)*

S-a întâmplat cu țara noastră cele ce s-au petrecut la robirea Ierusalimului:

Ier 21:1 Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia, când a trimis regele Sedechia la el pe Pașhurr, fiul lui Malchia, și pe Sofonie, fiul preotului Maaseia, ca să-i zică: 2 „Întrebă pentru noi pe Domnul, că Nabucodonosor, regele Babilonului, ne face război. Poate că va face Domnul cu noi ceva în felul minunilor Lui, ca să se depărteze de la noi”. 3 Iar Ieremia le-a răspuns: „Așa să spuneți lui Sedechia: 4 Domnul Dumnezeu lui Israel așa zice: „Iată, voi întoarce înapoi armele de război, care sunt în mâinile voastre și cu care vă luptați cu regele Babilonului și cu Caldeii, care vă impresară pe din afară de ziduri, și le voi aduna în mijlocul cetății acesteia; 5 Și voi lupta și Eu Însuși împotriva voastră cu mâna întinsă și cu braț puternic, cu mânie, cu urgie și cu multă furie. 6 Și voi lovi pe cei ce trăiesc în cetatea aceasta de la oameni până la animale și vor muri de ciumă cumplită. 7 Iar după aceea, zice Domnul, pe Sedechia, regele lui Iuda, pe slugile lui, pe popor și pe cei ce au rămas în cetatea aceasta pe urma ciumei, a sabiei și a foametei, îi voi da în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și în mâinile vrăjmașilor lor și în mâinile celor ce vor să le ia viața; și acela îi va lovi cu ascuțișul sabiei și nu-i va cruța, nici se va îndura să-i miluiască. 8 Iar poporului acestuia spune-i: Așa zice Domnul: Iată, vă pun înaintea calea vieții și calea morții: 9 Cine va rămâne în cetatea aceasta, acela va muri de sabie și de foamete și de ciumă; iar cine va ieși și se va preda Caldeilor, care vă impresară, acela va trăi și va fi luat ca pradă, 10 Că Eu Mi-am întors fața împotriva cetății acesteia, zice Domnul, în rău, nu în bine; și va fi dată în mâinile regelui Babilonului, care o va arde cu foc. 11 Iar casei regelui Sedechia să-i spui: Ascultați cuvântul Domnului! 12 Casa lui David, așa zice Domnul: Faceți judecată dis-de-diminează și scăpați pe cel asuprit din mâna asupritorului, pentru ca să nu izbucnească mânia Mea ca focul și pentru ca să nu se aprindă din pricina faptelor voastre cele rele, așa încât nimeni să n-o stingă. 13 Cetate a văii și stâncă din câmp, iată sunt împotriva ta, zice Domnul! O, voi, care ziceți: „Cine se va ridica împotriva noastră și cine va intra în sălașul nostru?” 14 Iată, sunt împotriva voastră! Dar Eu vă voi pedepsi după roadele faptelor voastre, zice Domnul, și voi aprinde foc în pădurea voastră și voi mistui totul împrejurul ei”. [...] Ier 22:8 Multe popoare vor trece prin cetatea aceasta și vor zice unii către alții: „Pentru ce a făcut Domnul așa cu

această cetate mare?” 9 Și li se va răspunde: „Pentru că locuitorii ei au părăsit legământul Domnului Dumnezeuului lor, s-au închinat la alți dumnezei și au slujit aceloră”.

Nici în acest caz, din păcate, Părintele Arsenie Boca nu numai că nu a fost prorocul lui Dumnezeu (ca Sfântul Proroc Ieremia) să îndemne la supunere (Sfinții Proroci nu erau duplicitari. Ei nu spuneau într-un fel la arătare, ca să se pună bine cu stăpânirea, iar în particular, cu cuvântul și cu fapta îndemnând la atitudinea inversă), dar nici măcar nu a urmat chibzuința bătrânească recomandată de Sfânta Evanghelie și Sfinții Părinți:

Luc 14:28 Că cine dintre voi vrând să zidească un turn nu stă mai întâi și-și face socoteala cheltuielii, dacă are cu ce să-l isprăvească? 29 Ca nu cumva, punându-i temelie și neputând să-l termine, toți cei care vor vedea să înceapă a-l lua în râs, 30 Zicând: Acest om a început să zidească, dar n-a putut isprăvi. 31 Sau care rege, plecând să se bată în război cu alt rege, nu va sta întâi să se sfătuiască, dacă va putea să întâmpine cu zece mii pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? 32 Iar de nu, încă fiind el departe, îi trimite solie și se roagă de pace.

CANONUL 9 al Sfântului Sfințit Mucenic Petru

Și pentru cei ce ca din somn sar de sineși la nevoie, care chinuiești, și voiește a trage, și trag asupra loruși ispite de a se lupta cu marea, și cu multa învăluire, iar mai ales și împotriva fraților aprind jeraticul păcătoșilor, și cu aceștia trebuie a ne împărtăși. Fiindcă în numele lui Hristos vin la aceasta, deși nu iau aminte la cuvintele Lui, ce învață: „Rugați-vă ca să nu intrați în ispită” (Matei: 26,41). Și iarăși a zice Tatălui în rugăciune: „Și să nu ne duci în ispită. Ci scapă-ne de vicleanul” (Luca: 11,4). Ci poate nu știi ei fugile cele ce de multe ori s-au făcut, ale însuși Stăpânului și Învățătorului nostru, de către cei ce voiau al vrăjmașui, și că uneori nici nu umbla de față printre ei (Ioan: 11,51; Marcu: 14,48). Că și când s-a apropiat vremea patimilor Lui, nu S-a dat pe Sineși, ci a așteptat până ei au venit asupra Lui, cu săbii și cu lemne. Deci zice către ei: „ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu fuști să mă prindeți”? „? Care și l-au dat pe El, zice, lui Pilat”. Însă cei ce după însemnarea Lui, și cei ce după scopul Lui umblând, au pățimit, aducându-și aminte de dumnezeieștile Lui cuvinte, prin care sprijinindu-ne pe noi pentru goane, zice: „Luați aminte pentru sine-vă. Că vă vor da pe voi la adunări, și în sinagogile lor vă vor bate pe voi”. Și vă vor da, a zis, dar nu pe sine-vă dați-vă. „Și vă veți duce la igemoni, și la împărați pentru numele Meu” (Luca: 21,12), dar nu pe sine-vă să vă aduceți. Fiindcă și voiește ca noi goniți fiind, a trece din loc în loc, pentru numele Lui, precum iarăși Îl auzim pe El zicând: „și de vă gonesc pe voi din cetatea aceasta, fugiți în cealaltă” (Matei: 10,23), că nu voiește de sine a ne duce noi către sateliții (gvardioși), și lăncierii diavolului. Ca să nu ne facem pricinuitori lor și de mai multe morți, ca cum silindu-i pe ei mai mult a se sălbătici, și a săvârși în faptă lucrurile cele aducătoare de moarte, ci a aștepta și a lua aminte de sine-ne: „Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită” (Matei: 26,41). Așa Ștefan cel întâi următorul Lui, mucenicie luând asuprăși în Ierusalim. Răpindu-se de cei fără de lege și aducându-se în adunare, cu pietre improșcându-se în numele Domnului Iisus Hristos, s-a slăvit, rugându-se și zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta” (Fapte: 7,60). Așa Iacov al doilea, prinzându-se de Irod, cu sabia i s-a tăiat capul (Fapte: 12,2). Așa Petru cel mai întâi dintre Apostoli, de multe ori prinzându-se și închizându-se, și necinstindu-se la urmă în Roma s-a răstignit. Și prea vestitul Pavel de multe ori fiind dat și până la moarte primejduindu-se, și mult nevoindu-se, și întru multele goane lăudându-se, și în necazuri, întru aceeași cetate, și lui i s-a tăiat capul cu sabia. Care întru cele ce s-a lăudat, a isprăvit. Și că, „În Damasc s-a slobozit cu coșnița noaptea peste zid” (II Corinteni: 11,32). Și a scăpat din mâinile celui ce căuta a-l prinde. Că ceea ce le stătea lor înainte era mai întâi, să binevestească și să învețe cuvântul lui Dumnezeu. Întru care mai întărind pe frați ca să rămână întru credință, ziceau ei și aceasta că: „Prin multe necazuri se cuvine noi a intra întru împărăția lui Dumnezeu” (Fapte: 14,21). Căci „căutau nu pe folosul loruși, ci pe cel al multora ca să se mântuiască” (I Corinteni: 10,33). Și de a zice lor multe la acestea spre a arăta cu deamăruntul, de nu, precum zice Apostolul: „Că nu îmi ajunge vremea a spune” (Evrei: 11,32).

TĂLCUIRE

Cei ce scoală din somn și mai ales după puțin somn, nu-și au cugetul lor statornic, ci tulburat și nestatornic. Cu aceștia dar a asemănat sfântul pe aceia, ce sar întru nevoița muceniciei, și nu umblă cu rânduială, ci sumește și fără chibzuire se aruncă întru dânsa, nearătată fiind și negândită de gonaci. Nici de față și în lucrare pusă, ci zăbovită de a trage pe creștinii cei ce se nevoiesc. Și își trag loruși adică ispită, iară celorlalți creștini le aprind mai mult pe muncile gonacilor, cu necuviincioasa lor pornire. Însă deși aceștia sunt vrednici de prihană, cu toate acestea, fiindcă pentru numele lui Hristos sar așa la mucenie, poruncește Sfântul prin canonul acesta, ca să se împărtășească cu ceilalți creștini, măcar că nu urmează pilda lui Hristos.⁶²

11. Zis-a un părinte oarecare: „Când vei vedea întărâtarea, tulburarea și venirea păgânilor asupra creștinilor, atunci fugi și tu și te ascunde, pe cât vei putea, dar să nu te dai pe tine în mâinile păgânilor prigonitori, părăndu-ți-se că mare lucru vei face de te vei da singur în mâinile lor. Că Dumnezeu nu voiește cele ce sunt mai presus de putință, deși sfinții mucenici singuri, de bună voia lor s-au dus și s-au dat în mâinile prigonitorilor, dar prin oarecare descoperire dumnezeiască făceau aceasta. Iar tu, când ți se va întâmpla fără de voia ta să cazi cumva în mâinile păgânilor prigonitori, cu bună nădejdea lui Hristos să rabzi vitejește toate ispitele și muncile ce ți se vor întâmpla, până la moarte. Iar cel ce nu fuge de ispite, ci se dă singur de bună voia sa într-însele, acela să piară într-însele, că noi avem poruncă să ne păzim de ispite pe cât vom putea și să ne rugăm pururea lui Dumnezeu, zicând: «Doamne, nu ne duce pe noi întru ispite!»”²⁸⁶³

Nu a înțeles Părintele Arsenie Boca de ce a trimis Dumnezeu necazurile, foametea, năvălirea altor neamuri, și războiul cel dintre noi:

Dacă împărații și conducătorii popoarelor ar cunoaște iubirea lui Dumnezeu, n-ar mai face niciodată războaie. Războiul este trimis pentru păcate și nu pentru iubire. Domnul ne-a făcut din iubire și ne-a poruncit să trăim în iubire și să-L slăvim.

*Dacă mai-marii ar păzi poruncile Domnului iar poporul i-ar asculta cu smerenie, mare pace și veselie ar fi pe pământ, dar din pricina iubirii de stăpânire și a neascultării celor mândri, toată lumea se chinuie.*⁶⁴

De aceea, în loc să lecuiască norodul de cauzele nefericirii sale, le-a amplificat, fiindcă nu a îndemnat la ascultarea cu smerenie de noua orânduire (trimisă spre pedepsirea rătăcirii duhovnicești a românilor) și la iubirea de vrăjmași, ci din atitudinea pe care a avut-o în legătură cu susținerea revoltei și luptei trupești, înțelegem că Părintele Arsenie Boca nu înțelegea Ortodoxia și nu avea harul Sfântului Duh, chinuindu-se pe sine și chinuind pe alții:

Dar cine nu iubește pe vrăjmași, acela nu poate cunoaște pe Domnul, nici dulceața Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt ne învață să iubim pe vrăjmași până într-atât încât sufletului să-i fie milă de ei ca de propriii copii.

Sunt oameni care doresc vrăjmașilor lor sau dușmanilor Bisericii pierire și chinuri în focul iadului. Ei gândesc așa pentru că n-au învățat de la Duhul Sfânt iubirea lui Dumnezeu, căci cel ce a învățat aceasta va vărsa lacrimi pentru întreaga lume.

Tu zici: „Cutare e un criminal și e bine să ardă în focul iadului”. Dar te întreb: „Dacă Dumnezeu ți-ar da un loc bun în rai și de acolo ai vedea arzând în foc pe cel căruia i-ai dorit chinurile iadului, nu-ți va fi milă de el, oricine ar fi, chiar dacă e un dușman al Bisericii?”

Sau vei avea și tu o inimă de fier? Dar în rai nu e nevoie de fier. Acolo e nevoie de smerenie și de iubirea lui Hristos, care are grija de toți.

Cine nu iubește pe vrăjmași n-are în el harul lui Dumnezeu.

Milostive Doamne, învață-ne prin Duhul Tău Cel Sfânt să-i iubim pe vrăjmași și să ne rugăm pentru ei cu lacrimi.

⁶² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 151, 69-71, 563-565

⁶³ *Patericul...*, Pentru răbdare, 11.

⁶⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 43.

Doamne, dă Duhul Sfânt pe pământ ca toate noroadele să Te cunoască și să învețe iubirea Ta.

Doamne, așa cum Te-ai rugat pentru vrăjmași, așa învață-ne și pe noi prin Duhul Sfânt să-i iubim pe vrăjmași.

Doamne, toate noroadele sunt zidirea mâinilor Tale; întoarce-le de la ură și rău spre pocăință, ca să cunoască toate iubirea Ta.

Doamne, Tu ai poruncit să-i iubim pe vrăjmași, dar aceasta este greu pentru noi păcătoșii, dacă nu e cu noi harul Tău.

Doamne, revarsă pe pământ harul Tău; dă tuturor noroadelor pământului să cunoască iubirea Ta, să cunoască că Tu ne iubești ca o mamă și mai mult chiar decât o mamă, fiindcă o mamă își poate uita copilul, dar Tu nu uiți niciodată, căci Tu iubești nemăsurat zidirea Ta și iubirea nu poate uita.

Milostive Doamne, întru bogăția milei Tale, mântuiește toate noroadele! [...]

Cine iubește pe vrăjmași va cunoaște degrabă pe Domnul prin Duhul Sfânt, dar despre cel ce nu-i iubește, nu vreau să scriu, ci îl plâng, căci se chinuie pe sine însuși și pe alții și nu cunoaște pe Domnul.⁶⁵

De ce nu îndemna la iubirea de vrăjmași ci le susținea înarmarea și chinul bieților oameni amăgiți de un fals ideal, al fericirii politice pe pământ, numit de Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov drept erezie?

De aici se vede că pretextul primirii preoției pentru a da pacea sufletească oamenilor este o declarația fățarnică și vicleană, o justificare pentru a se arăta smerit că simțindu-se nevrednic primește vrednicia, pentru a avea și faima de preot salvator al omenirii, și faima de om modest. Cum putea îndemna la pacea sufletească atunci când susținea moral și material chiar și pierderea păcii trupești, cu pretextul că îndeamnă la revoltă împotriva celor ce se lepădaseră de Hristos?

Cuviosul Paisie cel Mare se ruga pentru unul dintre ucenicii lui care se lepădase de Hristos și, pe când se ruga, i s-a arătat Domnul și i-a zis: „Pentru cine te rogi, Paisie?

Nu știi că el s-a lepădat de Mine?” Dar cuviosul continua să-i fie milă pentru ucenicul său, și atunci Domnul i-a zis: „Paisie, prin iubirea ta te-ai asemănat Mie”.

Așa se dobândește pacea, altă cale decât aceasta nu este.

Dacă cineva se roagă mult și postește, dar n-are iubire pentru vrăjmași, nu poate avea pace sufletească. Nici eu n-aș putea vorbi despre ea, dacă Duhul Sfânt nu m-ar fi învățat această iubire.

Sufletul păcătos, robit patimilor, nu poate avea pace, nici să se bucure de Domnul, chiar dacă ar avea toate bogățiile pământului și chiar dacă ar împărați peste lumea întreagă.⁶⁶

și, deci, chiar dacă ar izgoni comunismul din țară.

E de mirare că păcatele se țin lanț? Fiindcă sfinția sa era obișnuit să lucreze pentru ochii și urechile oamenilor, spre a-i atrage către sine, nu s-a înfrânat în a declara minciuni pentru a-și lua apărarea, devenind astfel duplicitar și, deci, iar a încălcat Sfânta Evanghelie:

Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Ca să înțelegem diferența între ce a declarat și ce a făcut, în realitate, Părintele Arsenie Boca, să cercetăm, ca de obicei, ce spun ucenicii fascinați, lăudătorii interesați, lăudătorii conjuncturali și ce spun oamenii lucizi, care n-au fost de acord cu sfinția sa, înfruntând curentul general de dragul adevărului:

Pe de altă parte, Securitatea nu a putut dovedi că ar fi fost membru sau simpatizant al legionarilor și constatăm că părintelui nu i-a fost frică să-i sprijine moral și cu alimente pe luptătorii din rezistența anticomunistă din munții Făgărașului, care erau aproape toți legionari. [deci, ucenicii sfinției sale îl propovăduiesc ca nefiind legionar cu acte, ci doar sprijinul legionarilor, susținând actul lor de a nu da Cezarului ce este al Cezarului.

⁶⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 8-9, 23.

⁶⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 39.

Cu toate acestea, după cum vom vedea mai jos în documentele din arhivă, Securitatea statului îl avea în evidență ca membru legionar, deși cumițit în timp datorită bolilor și supravegherii intense (de care era conștient) – n.n.] [...]

Legătura Părintelui Arsenie cu rezistența anticomunistă din munți

Între rezistența anticomunistă care exista în Munții Făgărașului și Părintele Arsenie Boca, în acea perioadă duhovnic la Sâmbăta, s-a spus și se mai spune că a fost o legătură, și anume că Părintele i-a ajutat „direct” pe luptătorii din munți, „moral și material”. Așa mărturisesc supraviețuitorii rezistenței anticomuniste, care, în 1995, au ridicat în fața Mănăstirii Sâmbăta o cruce-monument „în memoria celor ce s-au jertfit în luptele cu comunismul ateu”

[adevărată luptă împotriva comunismului ateu nu se poate face prin mijloacele lui dure, materialiste, ci doar prin lucrarea lăuntrică de pocăință și mărturisirea dreptei credințe. Războiul este una, revolta este alta. Sfinții au refuzat să-și omoare frații de dragul unei idei, oricât de înalte. Au preferat să fie ei omorâți: *Luc 21:16 Și veți fi dați și de părinți și de frați și de neamuri și de prieteni, și vor ucide dintre voi. 17 Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu. 18 Și păr din capul vostru nu va pieri. 19 Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.* Vezi Sfinții Mucenici Boris și Gleb, prăznuiți în 2 mai și Constantin Duca, pomenit în viața Sfântul Cuvios Vasile cel nou, prăznuit în 26 martie.

Și chiar de nu ar fi fost vorba de lupta împotriva propriilor frați Ortodocși și Români (deși printre cei ce slujeau de nevoie noii orânduiri este cunoscut că erau și astfel de oameni, după cum citim în cărțile mărturisitorilor), ci doar de revolta contra unor prigonitori cumpliți, fără de credință și omenie, de alt neam, atât de răi ca și lupii, un om cu adevărat duhovnicesc nu ar fi participat și nici nu ar fi susținut moral și/sau material lupta trupeză împotriva lor, fiindcă ar fi urmat pe Sfinții Părinți care ne învață așa:

Lăsând dar noi a cerceta (ca să nu se lungească cuvântul) pentru Carte și peceți, numai pentru Mielul acela să luăm aminte. De mirare este ceea ce s-a zis: „lată Leul? ci am văzut nu Leu, ci Miel, nume de Leu iar chip de Miel. Și iarăși: Chip al Mielului și putere a Leului, „lată a biruit Leul”. Și nu este de mirare că Leul biruiește pe cineva pentru că el este împărat al fiarelor, puternic, groaznic, răpind și răcnind, și nu numai fiarelor ci și oamenilor înfricoșat. Dar întru miel care-i puterea, care-i spaima, pe cine răpește și ce fel este a lui răcnet și cine se teme de el? Cum dar și pe cine poate el birui? Ci ca mai luminat să putem înțelege puterea și vitejia Mielului să mergem cu Sfântul Ioan Evanghelistul la nisipul mării și să vedem lupta lui, cu ce fel de vrăjmași și cum se luptă. „Și am stat pe nisipul mării și am văzut o fiară ieșind din mare șapte capete și zece coarne. Am văzut pe altă fiară ieșind din pământ având două coarne. Pe altă fiară înfricoșată întru adânc” (Apoc. 13, 16). Acestea toate s-au adunat spre război. Să vedem dar împotriva cui voiesc a ridica acestea război? Să-I auzim pe înger grăind către Ioan: „Aceștia cu Mielul lui Dumnezeu voiesc a face război”, iarăși de mirare! Acest fel și atâtea de înfricoșate fiare asupra unui miel se într-armează. Oare pe un miei cât de mică fiară nu-l poate birui? Pentru că un lup pe 1000 de oi !@ gonește, iar în Apocalipsă împotriva se scrie, că asupra unui miel atâtea fiare s-au adunat. Ce dar, oare le va birui pe ele Mielul? Spune îngerul că cu totul le va birui, zicând așa: „Mielul le va birui pe ele, că este Domn ai domnilor și împărat al împăraților” (Apoc. 16). Și cum Ie-a biruit pe aceia fiare Mielul? Spune Ioan că de vii le-a aruncat în Râul cel de foc.

Să luăm aminte aici arătării puterii pe care o are răbdătoarea și fără de răutatea blândețe, că chipul Mielului poartă blândețea, dar puterea leului. Cine este vrednic a lua Cartea cea cu peceți a Tainelor Dumnezeieștilor Daruri? Linișorul Miel. Cine este vrednic de Puterile cerești a fi lăudat și închinat? Neînrautățitul Miel. Cine este puternic ca pe fiarele cele înfricoșate și cumplite ce ieșeau din mare, din pământ, din adânc a le birui? Mielul cel blând. „Mielul ie va birui pe ele”. Cine domnește pe cele de sus și pe cele de jos? Răbdătorul și junghiatul Miel, Cel ce este Domn a! domnilor și împărat al împăraților. Mielul ce în Apocalips de Ioan este văzut este arătare a liniștitei blândeți, împreună și a nebiruitei Puteri a însuși Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, a iui Hristos Mântuitorul nostru, . Cei ce în Patima Sa cea de bunăvoie: „Ca o Oaie spre junghiere S-a adus și ca un Miel fără de glas era înaintea celui ce îl tunde pe el” (Isaia 53), Care ocărât fiind împotriva nu ocăra, pătimind nu îngrozea”

(1 Petru 2). Cea fără de răutate și îndelungă-răbdătoarea blândețea Acestuia, ce fel de bine n-a făcut și de care vrednicii nu s-a învrednicit, iar puterea, blândețea Lui, pe care fiară cumplită nu le-a biruit? Fiecare în Dumnezeiasca Scriptură să vadă și să judece, far nouă de aici luminat ne este a vedea, că blândețea Mielului împreună cu răbdarea și cu nerăutatea pe toate cele potrivnice le biruiește, ca cel ce voiește pe vrăjmașii săi fără de război a-i înfrânge, fără de arme a-i birui, fără de osteneală a-i îmblânzi și luiși a-i supune să fie blând, răbdător, liniștit, fără de răutate ca un miel, atunci îi va înfrânge, îi va birui, îi va îmblânzi și-i va supune. Bine ne învață întru aceasta Sfântul Ioan Gură de Aur la Matei cuvântul 53: „Pînă cînd vom fi oi, vom birui, deși nenumărați lupi ne vor înconjura pe noi, îi vom birui, și nu numai îi vom birui, ci și prea îi vom birui. De vom fi oi, vom birui, nu cu a noastră putere ci cu cea Dumnezeiască, ceea ce prin ajutorul său ne păzește, fiindcă precum păstorul paște pe oi, așa ne păstorește Dumnezeu și ne apără pe noi, ca să nu ne vatăm pe noi vrăjmașii noștri cei cu năravul de lupi. Dar dimpotrivă, de nu vom fi oi, ci vrăjmașilor celor ce se împotrivesc nouă ne vom ridica cu mânie și cu răutate ne vom scula asupra lor cu răzbunare, răsplătind rău pentru rău și ocară pentru ocară, atunci și noi înșine ne vom face lupi pierzând blândețea cea fără de răutate a oii și de aici nu mai putem birui pe vrăjmașii noștri, pentru că se ia de ia noi ajutorul și paza Păstorului nostru Dumnezeu; care numai Oilor celor blânde le este Păstor, iar nu lupilor. De vom fi lupi vom fi biruiți de cei ce vrăjmășuiesc asupra noastră, că se va depărta de Sa noi ajutorul Păstorului Cea ce nu pe lupi ci pe oi le păstorește și ne lasă celor ce împotriva ne vrăjmășuiesc pe noi și se duce”. Pînă aici Gură de Aur.

Iar nouă ni se cuvine a înțelege, că numai acelora le ajute Dumnezeiescul Ajutor care sînt cu blândețea oi, iar nu ș acelora care se prefac în lupi, voind a-i rupe pe potrivnicii lor și numai pe cei fără de răutate îi pasc, dar nu și pe învrăjbitori lor. Că Dumnezeu celor ce nu se răzbună El însuși îi răzbună iar nu și celor ce voiesc a se răzbuna singuri.⁶⁷

– n.n.]

și pe care monument, la „loc de cinste”, au trecut numele Părintelui Arsenie Boca, din următoarele motive: „În calitate de stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, a ținut ca nimeni altul flacăra credinței, împotriva comunismului ateu, aducând lumea lângă altarele lui Hristos. Am evaluat această rezistență ca fiind mai importantă decât lupta politică sau armată anticomunistă; Părintele Arsenie Boca i-a ajutat direct pe luptătorii din Rezistența făgărășeană, în anii 1945-1948, moral și material; Cu sprijinul său s-au ținut aici, în anul 1947, consfăturile ce au dus la o unitate de luptă a tuturor forțelor anticomuniste din țară; Pentru atitudinea sa anticomunistă, Părintele Arsenie a fost alungat, arestat în mai 1948, torturat de Securitate și condamnat la închisoare și Canal, peste tot fiind un exemplu de demnitate și un sprijin pentru frații săi de suferință. A fost ținut apoi cât mai departe de Sâmbăta, până la moarte, umilit și izolat, dar permanent căutat de năpăstuiții din regiune, cărora le dădea sfaturi și îmbărbătare. Pentru toate acestea **am socotit că Părintele Arsenie Boca a fost omul cu cel mai mare aport în lupta anticomunistă** [deci jertfa atâtor oameni care au răbdat reeducarea, torturile de neînchipuit ale propriilor camarazi, atâția ani de temniță, petrecerea în pustie, care au învățat ce este viața autentică de pocăință și rugăciune, adevăratul antidot împotriva comunismului (spre deosebire de falsul antidot care este rezistența în munți sau lupta politică, care de fapt a și eșuat), care au fost omorâți (fără să se facă hocus-pocus, sunt-nu sunt închis, scamatorii ieftine ca să scape de adevărata prigoană), iar care după eliberare au trăit fără a putea achiziționa apartamente și fără a merge cu femeia vieții lor la cinematograful și prin plimbări relaxante în munți, fără a avea slujba confortabilă de pictor bisericesc, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, sunt considerați inferiori lui. Dar atunci unde ne este discernământul? Oare îi facem hatâr pentru că este faimos și ca să ne punem bine cu acel curent care îl vede făcător de minuni și deci sfânt? Nu numai atât, dar, după cum am văzut, a contribuit la amplificarea prigoanei comuniste. Poate prin aceasta a avut cel mai mare aport în lupta anticomunistă, că a crescut tensiunea comuniștilor și a anticomuniștilor și în felul acesta, în loc să îi împace, i-a întărâtat. – n.n.] .

⁶⁷ Sfântul †Dimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, p. 280-282.

Și, ca un semn de înaltă prețuire, i-am trecut numele pe crucea ridicată la mănăstirea unde a fost atâția ani stareț. Fie-i pomenirea neîntinată!” (27)

Despre legătura Părintelui Arsenie cu rezistența din munți, în afară de supraviețuitorii rezistenței anticomuniste fâgărășene sau de alți foști deținuți politici (28) ne vorbește chiar Mitropolitul Ardealului, Î.P.S. Părinte Antonie Plămădeală.

„De rezistența din munți se vorbea și în ziare, deci nu era un lucru de care să nu se știe. Se știa că există grupuri de ofițeri, se știa de grupul din părțile Timișoarei, de grupul din Carpații Meridionali. Eu știam chiar mai mult decât atât. Am avut relații cu Părintele Arsenie Boca, la acea vreme stareț la Mănăstirea Brâncoveanu, care era mentor spiritual al întregii Transilvanii și chiar dincolo de hotarele munților. Veneam și-mi petreceam vacanțele aici. (...)

Student la București fiind am auzit de mișcarea de la Sâmbăta, dar nu numai eu, ci mulți alții. Cu banii pe care am putut să-i economisim din bursă, am venit într-o primă vacanță la Sâmbăta. (...) După ce am făcut o primă vacanță aici, după ce am avut o primă discuție cu Părintele Arsenie aici, el a pus cumva ochii pe mine. [iarăși ochii... Este obsedantă această metodă, chiar descrisă la figurat, ca în cazul de față. Să luăm aminte că ÎPS Antonie Plămădeală îl laudă. Deci să avem încredere și când ne va spune de relația de atracție fatală reciprocă cu Maicii Zamfira, cu multe tentative de suicid, în care Părintele Arsenie Boca și-a luat de la sine putere rolul de salvator al ei, pentru care a și renunțat la începutul de lucrare călugărească filocalică cu obștea de monahi ce se înfiripa la Prislop– n.n.] Deși aici veneau studenți de la Cluj și din alte părți, eu am devenit preferatul lui. (...)

În felul ăsta, el a căpătat în mine o încredere deosebită, atât de mare, încât ieșeam numai eu cu el uneori, la plimbare pe lac. O dată a avut îndrăzneală, dar și-a mărturisit și încrederea în mine, încredere pe care eu nu am călcat-o niciodată, că ne-am întâlnit acolo cu cei din munți, cărora el le umplea sacii cu mâncare. Asta deja vă poate spune ceva!

Cel care a ridicat de curând troița aceasta din fața Mănăstirii Brâncoveanu în memoria celor care au murit în rezistența din munți știe foarte bine aceste lucruri. Delegați de-ai lor, îmbrăcați în ciobani, veneau aici în mănăstire și Părintele Arsenie le umplea desagile cu pâine, cu slănină și cu de toate. La multe din acestea am fost și eu martor. Nu se poate spune, cum a spus un anumit părinte, care a șters numele Părintelui Arsenie de pe această cruce, că înseamnă că l-am politizat pe Părintele Arsenie. Nu este adevărat! Eu știu lucrurile așa cum s-au petrecut și nu înseamnă că îl politizez pe Arsenie și că îl scot din rândul sfinților așa cum încearcă el să o facă... El apăra atunci o cauză sfântă, care era a libertății și a credinței și îi ajuta pe cei din munți, indiferent de ce culoare politică erau ei.

Deci, eu am fost martor cum Părintele Arsenie le transmitea și le dădea traistele acestea pline cu alimente pentru cei din munți. Eu am fost martor, de mai multe ori, la convorbirile Părintelui Arsenie cu Nicolae Pătrașcu, cel care a fost după Codreanu și după Sima, conducătorii Mișcării Legionare din România, și cel care a făcut pactul cu Teohari Georgescu în legătură cu încadrarea legionarilor în noua societate. Sigur, era un pact de formă, pe care nu l-au respectat și pentru care Pătrașcu a fost după aceea arestat și a și murit în închisoare, dar eu am asistat la convorbirile lui Pătrașcu cu Părintele Arsenie Boca. Eu am asistat la convorbirile pe malul lacului ale Părintelui Arsenie cu cei parașutați prin anii aceia din Germania, care veneau să organizeze rezistența românească. Cred că printre ei era și Vică Negulescu, cel care a scris, de curând, o carte și ne spune că Părintele Arsenie era legionar cumva. [deci, iată: ajută pe legionari, stă de vorbă cu vârfurile lor, legionarii înșiși îl numără printre ei, iar apoi negăm că a fost legionar. „Nici usturoi nu a mâncat, nici gura nu i-a mirosit”, deși ca bucătar punea în toate usturoi în exces, și cine mânca din mâna sfinției sale începea să duhnească. Legionar cu faptele, renumele și titlul, dar fără a avea carnet de partid. Aceeași logică formală pe care o susținea și domnul Florin Duțu. Deși a stat în aceeași „casă, dulce casă” și se purta ca și cu o soție cu Maica Zamfira, dovada că nu au avut relații trupești este că... nu au avut certificat de căsătorie! – n.n.]

Nu! El o făcea în numele credinței creștine și în numele datoriei lui îi ajuta pe cei persecutați.” (29)

Cu toate acestea însă, „toți cei ce au participat la acele cursuri de spiritualitate creștină din anii 1946-1948, care alcătuiesc Cărarea Împărăției, știu foarte bine că Părintele n-a îndrumat pe nimeni la rezistență și nesupunere ci tuturora le-au spus că n-au căderea și puterea să împiedice ce trebuie să vină, îmbiindu-le trăirea cu toată sinceritatea a idealului creștin, sintetizat în Predica de pe Munte, pe care l-a mărturisit până în ultimele ceasuri ale vieții. Deci Dumnezeu este Cel care rânduieste ce trebuie să vină asupra oamenilor, în funcție de purtările lor, de ascultarea lor de Dumnezeu, și de încreștinarea vieții lor cea de toate zilele”. (30)⁶⁸”

[prin cuvânt direct public, poate, n-a îndrumat pe nimeni la rezistență și nesupunere, dar i-a sprijinit și organizat prin fapta și exemplul personal, prin oferirea locului de întâlnire, prin sprijin moral și material ca să reziste și astfel să nu se supună rânduiei îngăduite de Dumnezeu pentru pocăința noastră. S-a făcut astfel părtaș la păcate străine, încălcând cele poruncite nouă de Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 22:21 Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu. 22 Auzind aceasta, s-au minunat și, lăsându-L, s-au dus.* și de Sfântul Apostol Pavel: *Rom 13:1 Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite. 2 Pentru aceea, cel ce se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduiei lui Dumnezeu. Iar cel ce se împotrivesc își vor lua osândă.* Sfântul Apostol Pavel spunea acestea pe vremea când la stăpânire era cel care era propovăduit ca Dumnezeu. Deci avea tot o credință eretică (mai rea decât ateismul și îi prigonea pe creștini). Așadar porunca de mai sus este independentă de credința și atitudinile stăpânirii.

România	Rusia	90%
	Alte țări	10%
Grecia	Rusia	90%
	Alte țări	10%
Iugoslavia		50/50%
Hungaria		50/50%
Bulgaria	Rusia	75%
	Alte țări	25%

Dacă spui într-un fel și faci în alt fel, acesta se cheamă fariseism și viclenie, sau cel puțin duplicitate. Părintele Arsenie Boca, dacă ar fi lucrat duhovnicește, i-ar fi sfătuit să înceteze rezistența, le-ar fi pus masa ca unor oaspeți, dar nu i-ar fi aprovizionat. Dacă ar fi avut cu adevărat descoperiri de la Dumnezeu (și nu proorocii mincinoase), le-ar fi spus ce mare dramă și prigoană va genera în România rezistența lor nehibzuită și că nu va veni nici un american să ne scoată din comunism, datorită Conferinței de la Yalta:

Faimosul petic de hârtie privind împărțirea sferelor de influență scris de Churchill la Ialta și aprobat de Stalin, descoperit într-o bibliotecă din Germania în anii 1990. România: Rusia - 90%, ceilalți - 10%; Grecia: Marea Britanie (de acord cu SUA) - 90%, Rusia - 10%; Iugoslavia - 50-50%; Ungaria

- 50-50%; Bulgaria: Rusia - 75%, ceilalți - 25%⁶⁹

- n.n.].

După cum încearcă să ne convingă Maica Zamfira, nu a fost dovedit ca legionar:

Așa se explică de ce, arestat ca legionar în vara anului 1948, i s-a dat drumul după o lună, o lună jumătate, în orice caz la 1 septembrie era la mănăstire. Oricine își poate da seama că dacă ar fi fost dovedit legionar sau partizan, nu ar mai fi fost eliberat. Și de câte ori a fost arestat, tot așa i s-a întâmpat, încât chiar Patriarhul Justinian a făcut următoarea afirmație la Seminarul Monahal Horezu, în fața maicilor profesoare, care și ele participaseră la acele

⁶⁸ <<https://raduicoboaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-radu-iacoboaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015

⁶⁹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Conferin%C8%9Ba_de_la_Ialta#/media/File:Churchill_si_crucificarea_Romaniei.jpg>, miercuri, 16 septembrie 2015

cursuri de neuitat: "Nu știu ce-i cu omul acesta, că mereu e luat, și mereu eliberat, și de fiecare dată iese mai luminat".⁷⁰

Ucenicii sfinției sale, însă, se contrazic și în această chestiune. Ei se străduiesc, siliți de evidențele documentelor scrise din arhiva securității, să dovedească, datorită modei de a fi politic corecți, pentru a ușura calea canonizării forțate a Părintelui Arsenie Boca, că nu a fost legionar, ci doar persecutat cu această etichetă. Probabil că nu a avut carnet de membru, dar faptele lui îl arată legionar și responsabil moral de accentuarea prigoanei împotriva creștinilor prin sprijinirea rezistenței legionarilor.

Dar chiar și documentele de la securitate arată că era urmărit pentru legionarism:

Același ofițer Cocîrlea Constantin întocmea, în ziua de 29 septembrie 1989, când Părintele Arsenie împlinea 79 de ani, un raport cu propunerea de scoatere din s.i. [supraveghere informativă, n.n.] a numitului Boka Zian-Vălean: „raportăm că la data de

578 Ibidem, f. 18-19.

m Ibidem, f. 16.

580 Ibidem, f. 19.

261

„Și cărțile au fost deschise” Părintele ARSENIE BOCA

Q8.01.1985 a fost luat în S.I. numitul Boka Zian- Vălean, în etate de 79 de ani, domiciliat în Sinaia, str. Privighetorilor, nr. 16, jud. Ph., fost membru legionar. A fost luat în această formă în baza antecedentelor sale politice, pentru a se stabili dacă desfășoară activitate ostilă statului nostru. Din măsurile întreprinse rezultă că nu desfășoară activitate dușmănoasă împotriva orânduirii noastre socialiste și nu întreține relații cu elemente urmărite. în prezent este grav bolnav, imobilizat la pat și nu mai prezintă interes pentru securitatea statului. Motivată de cele raportate supunem aprobării scoaterea numitului Boka Zian-Vălean din supravegherea informativă prin neconfirmarea materialelor de primă sesizare”⁵⁸¹. Raportul este aprobat de un lt. colonel, în data de 29.09.1989, care adaugă la sfârșitul textului „și rămânerea în evidențele de securitate”, apoi semnat și de cpt. Teodor Gh., la 07.10.89, care adaugă primit probă de scris. După cum vedem și în acest ultim raport, Părintele rămăsese cu eticheta de fost membru legionar, deși nu a existat niciodată vreo dovadă în acest sens.

Iată că, de la 5 iunie 1943, când i s-a pus eticheta de legionar și când a fost furnizată prima notă informativă de postul de jandarmi de la Sâmbăta de Sus către serviciile secrete conduse la vremea aceea, în perioada mareșalului Ion Antonescu, de către fostul seminarist Eugen Cristescu, și până la data de 29

581 ACNSAS, fond Informativ, dosar 2710, f. 20.

262

„Și cărțile au fost deschise” Părintele ARSENIE BOCA

septembrie 1989, au trebuit să treacă 46 de ani pentru ca serviciile secrete să realizeze că Părintele nu desfășoară activitate ostilă statului, indiferent de regimul politic.

Și toate acestea nu din dragoste de țară, care l-ar fi îndrumat spre chibzuință și cântărirea consecințelor, ci tot dintr-o dorința misionară dezechilibrată, centrată pe sine, pentru a deveni liderul spiritual al legionarilor, semănând în felul acesta cu Corneliu Zelea Codreanu:

Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și statea luni de zile uneori. După aceea s-a făcut calugar, a stat în București pe la un frate al meu... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotarare, nu spunea cu ezitari, cum spun alți oameni, și cum și eu imi dau seama că nu pot defini lucrurile. El parca le spunea în așa fel ca dădea o siguranță omului care-l asculta. Avea ceva propriu; eu nu știu să fi pus într-un mod foarte complicat problemele; el le spunea într-un mod hotarat, așa fără ezitari. El avea un fel propriu al lui care impunea. Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine.

⁷⁰ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 339-340.

Corneliu Codreanu era si el o figura foarte interesanta; si atragea ca si Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic asa; acelasi spirit hotarat si sigur; alegea o cale si gata; mergea pe ea. Impresionau amandoi prin forma lor hotarata de a fi. Era un dar al lor. Cred ca e o oarecare asemanare intre ei, parca erau o piatra, o stanca. Eu n-am avut aceasta exactitate de a defini lucrurile, m-am leganat asa, in cunoasterea adevarului. Eu am pus foarte mult pret pe iubire, pe blandete, pe bunatate, pe valorile Treimii; scrisul meu a atras e adevarat, dar ca persoana n-am exercitat aceasta atractie pe care o exercitau Codreanu sau Arsenie Boca, si nu stiu cum e mai bine...⁷¹

Să vedem ce ne spune despre relația dintre și legionari, un alt martor contemporan, ucenic apropiat de preacuvioșia sa, dar care s-a trezit din influența sfinției sale, datorită inadvertențelor pe care le manifesta acesta față de Sfinții Părinți:

EXTRAS COPIE

*din declarația de la dosarul nr. 5101 al inform⁷². PAULIN LECA
dată la data de 18 iulie 1958.*

.. Astfel, pe când încă eram închis la închisoarea militară din Timișoara, am primit vestea de la părintele ARSENIE BOCA, prin RACHIERU IOAN, că, după eliberare, să vii la el ca să-mi spună el ce am de făcut. Auzisem de ARSENIE BOCA, 1942 când eram misionar în Transnistria. Venisem, înainte de a fi închis (eu), ca să-i cer un sfat în legătură cu preoția mea pe care încă nu o promisem. Mi-a dat sfatul (ARSENIE BOCA) să mă fac preot. După eliberarea mea din închisoare am venit la Sâmbăta. M-a primit cu multă dragoste. Am mijlocit la IPS BĂLAN ca să dau din noul anul IV și licența la Teologia din Sibiu. IPS BĂLAN mi-a spus că nu mă primește și atunci am dat licența la Suceava în anul 1947. -

Din vorbele lui ARSENIE BOCA, din predicile și din atitudinile lui, am constatat că el, amețit de aureola de sfânt creată în jurul lui, adulat de legionarii care se grupaseră în jurul lui, voia să devină (asta este părerea mea căpătată în urma observațiilor și deducțiilor mele) un fel de conducător al legiunii în sens spiritual. Voia cu alte cuvinte, să-i scoată pe legionari din sfera de influență a lui Codreanu și să-i grupe în jurul lui ca pe unii ce erau oameni de caracter, cu convingeri creștine și capabili de jertfa, intenționa să-i aducă în viața monahală. Legionarii de prin închisori îi cerea sfatul. Nu făcea nimic fără sfatul lui, iar cei ce veneau la Sâmbăta făcuse un fel de tabără de muncă, însufleșiți de prezența și avântul dat de ARSENIE BOCA. [...]

...Scopul cu care se grupau legionarii în jurul lui ARSENIE BOCA, era probabil, păstrarea unui duh legionar și după moartea lui Codreanu, desigur, pe un plan mai ridicat, mai duhovnicesc, dar dintre legionari nu am cunoscut acolo decât pe o studentă cu numele LAURA care venea și la conferințele de la Antim, pe una JULIETA, actuală stareță din Prislop, care și ea venea la Antim, pe SILVIU ION de la Vladimirești, unul căruia îi ziceam Gicu - (acesta nu era student, ci un lăcătuș) și alții al căror nume nu-l cunosc.

[...]

Copie

NOTĂ EXTRAS

⁷¹ Părintele Dumitru Stăniloae despre Părintele Arsenie Boca și Corneliu Zelea Codreanu:

<<http://www.apologeticum.ro/2010/11/parintele-dumitru-staniloae-despre-parintele-arsenie-boca-si-corneliu-zelea-codreanu/>>, sâmbătă, 16 mai 2015.

⁷² Informatori erau numiți toți oamenii care răspundeau la interogatoriile securității, fără a fi arestați. Dacă ar fi refuzat discuția ar fi fost clasați ca ostili noii orânduiri, dușmani ai poporului, arestați și condamnați. De multe ori aceștia încercau să apere persoanele vâdate, spunând informații deja cunoscute, dar dându-le nuanțe ce nu aveau implicații politice. Trebuia în același timp să declare și adevărul duhovnicesc, pentru a nu deveni mincinoși înaintea lui Hristos. Cu adevărat se confirmă cele spuse în Sfânta Evanghelie, că nimeni nu ar fi putut face față interogatoriilor fără să păcătuiască, dacă nu ar fi fost insuflați de Sfântul Duh: *Luc 21:12 Dar, mai înainte de toate acestea, își vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi și în temnițe, ducându-vă la împărați și la dregători, pentru numele Meu. 13 Și va fi vouă spre mărturie. 14 Puneți deci în inimile voastre să nu gândiți de mai înainte ce veți răspunde; 15 Căci Eu vă voi da gură și înțelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toți potrivnicii voștri.* Fără ajutorul lui Hristos nimeni nu ar fi putut face față interogatoriilor încrucișate, iar Părintele Arhimandrit Paulin Lecca a fost chiar arestat și condamnat la moarte pentru... legionarism. Vă rugăm să citiți la sfârșit și viața sfinției sale pe scurt, pentru a înțelege că nu a fost un trădător, ci un lucid, care a încercat să le analizeze pe toate în legătură cu Sfinții Părinți.

din sinteza din 17 septembrie 1957, dosar nr. 5101[¶] privind pe PAULIN LECA.

In octombrie 1951, agentul „NEGURĂ”³²⁹ ne-a semnalat că luând legătura cu PAULIN LECA în discuții îi spune că el a fost fiul sufletesc al lui ARSENIE la care a stat o lună de zile la mănăstirea Sâmbăta în perioada de ispitire și că dacă n-ar fi recunoscut pe trimisul lui Dumnezeu, părintele ARSENIE n-ar fi pășit cu atâta dragoste și elan în monahism. -

Părintele Arsenie a fost adevăratul continuator al operei lui Codreanu, al cărui suflet în urma jertfei sale a fost ridicat de îngeri la cer și că puterea dumnezeiască l-a inspirat pe părintele ARSENIE să vorbească adevărul în domeniul misticei încât chiar pe dușmanii lui îi impresionează fapt pentru care l-au ridicat și trimis în surghiun. -

Părintele ARSENIE era consultat prin anumiți oameni de credință (interpuși) de legionarii din închisori, în anumite cazuri grele, ce vor face. I-a vorbit de asemenea de profesorul NICHIFOR CRAINIC de care spunea că a rămas adevăratul conducător al legiunii lui Codreanu, iar conducătorul spiritual și duhovnicul legiunii a rămas părintele ARSENIE. -

A vorbit apoi de copiii legionari care au luat calea monahismului unde numai aici găesc o trăire mistică așa cum a arătat-o căpitanul și mai pe urmă părintele ARSENIE și NICHIFOR CRAINIC. A enumerat apoi pe fostul căpitan de marină SANDU TU- DOR, floare legionară înscris în monahism sub numele de AGATON, de VASILACHE, avocat fost legionar, care ascultând de glasul lui ARSENIE a intrat în monahism, de ANGHEL PAPACIOC și de alții. I-a mai spus agentului de o serie de preoți basarabeni, care au rămas credincioși legiunii și căpitanului însă agentul nu a reținut numele lor. -

[...]

Agentul a mai luat legătura și cu starețul ARSENIE BOCA de la Schitul Cornet și discutând despre LECA PAULIN i-a răspuns că îl cunoaște și că știe că a fost discipolul lui ARSENIE cât a stat la mănăstirea Sâmbăta, dar că ARSENIE este în surghiun la canal (aceasta era în anul 1951). -

PENTRU CONFORMITATE,

Lt. major Semnătură

[Dos. I 2637, voi. III, ff. 90-91]⁷³

– n.n. }

și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cuget curat, suflet purificat și trup curățit de patimi).

Despre această învățătură, martori îmi sunt toți cei ce-au ascultat povețele cele după Dumnezeu pe care li le-am dat: iubirea de Dumnezeu, iubirea de toți oamenii, fără deosebire și viața curată, care fac cu puțință reîntoarcerea noastră, a împlinitorilor, iarăși în împărăția de obârșie, de unde ne-a trimis Dumnezeu spre scurtă cercare a cumințeniei și a iubirii noastre, pe pământ, în stadia și arena vieții.

[iarăși ideea origenistă a preexistenței sufletului – n.n.]

Asta îmi este toată misiunea și rostul pe pământ, pentru care m-a înzestrat cu daruri, deși eu sunt nevrednic. Pentru asta sunt solicitat în toate părțile, ca să propovăduiesc iubirea lui Dumnezeu și sfințirea oamenilor prin iubire.

De alte gânduri și rosturi sunt străin.

Ieromonahul Arsenie.⁷⁴

R. Vâlcii. 17 iulie 1945

Am putea spune că aceste rânduri au fost scrise când încă Părintele Arsenie Boca nu trecuse prin suferințe ca să se coacă la minte și să învețe să fie smerit. Dar oare mai târziu s-a pocăit?

Iată cum scria despre sine la vârsta de 60 de ani, ca să nu zică unii că ar fi exagerări de-ale ucenicilor, cu care sfinția sa nu ar fi fost de acord:

⁷³ Florian BICHER, Romeo PETRAȘCIUC, Raluca TODEREL, *Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității. ANCHETELE, CANALUL SI PERSECUTIA. Opis de documente.*, Vol. II (Prislop, 1950-1959), Ed. Agnos, 2014, pp. 506, 490.

⁷⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

Purcedem așadar la scrierea și citirea acestei cărți despre Părintele Arsenie, fără pretenția de a fi completă sau definitivă, inspirați mai ales de cel de-al doilea exemplar al Bibliiei din chilie sfinției Sale (ediția 1936), care poartă o pecete: „Sfânta Patriarhie Română” și alte cinci peceți: „Sf. Mănăstire Brâncoveanu. Sâmbăta de Sus - Jud. Făgăraș”) în care, deschizând-o și răsfoind-o cu evlavie, am descoperit pe un petic de hârtie această însemnare: „Pomenire în contul împlinirii unei a doua maturități a vieții - 60 de ani - Sept. 970.” și: „Cât trebuie să treacă până ce împărăția Lui Dumnezeu cea dinlăuntru nostru, capătă evidența supremului sens al vieții acesteia ?” Pe o altă foiță de hârtie am găsit scrise mărunt aceste rânduri: „Brad, 12 Oct. 1969. Zilele centenarului Liceului”, iar pe verso: „Familiei Prof. Popa. Simplă consemnare a Recunoștinței. In care sunt cuprinși: înaintașii - părinții noștri - cei de față și urmașii. Că din curtea acestei case, în ceasuri târzii de meditație, mi-am luat zborul, aprinzându-mi destinul, de Duhul care a scris oamenilor această carte.

[cu alte cuvinte sfinția sa este, în opinia proprie, un zburător, cu destin de foc, purtat de Sfântul Duh care a insuflat Sfânta Scriptură. Dar din această proprie părere de sine, se vedea că nici nu se întâlnește încă cu Sfântul Duh, căci s-ar fi umilit și s-ar fi văzut cel din urmă dintre păcătoși și s-ar fi numărat printre târâtoarele pământului, iar nu printre cei cu aripi. Dar mai constatăm cu mare tristețe încă ceva și mai grav: nici nu pusesse încă, nici măcar la 60 de ani, începutul cel bun de pocăință – n.n.]

Arsenie, iconar și călugăr, [și el nu fusese niciodată iconar, ci doar pictor de tablouri religioase, și nici călugăr nu mai era, lepădându-se de ascultare, sărăcia de bună-voie și viețuind cu femeii – n.n.]

*Brad 12.X. 1969 în zilele Centenarului”.*⁷⁵

După cum puteți observa, toate alunecările sfinției sale s-au datorat dorinței de misiune pentru Hristos, dar fără de Hristos, afișând o smerenie arătată, dar pe care nu o avea în ascuns. Și aceasta fiindcă a început propovăduirea Lui mai înainte de vreme, mai înainte de a se face sălaș al Lui prin pocăință.

Din această cauză a căzut în:

- a se folosi de mentalitățile și practicile eretice ale religiilor,
- a accepta preoția fără a fi pregătit pentru ea și fără a o înțelege (cum poți să vindeci pe alții de patimi mai înainte de a te vindeca pe tine),
- a deveni liderul legionarilor, cu care avea în comun ideea că el și ei pot mântui pe ceilalți, fără a înțelege că viața noastră duhovnicească autentică constă tocmai în vederea propriilor păcate și nu ale celorlalți, nici măcar ale politicianilor,
- a o salva pe Maica Zamfira de la sinucidere (sinucigând duhovnicește monahismul la care începuse a sluji).

O concluzie foarte succintă și expresivă a autobiografiei Părintelui Arsenie Boca o găsim la Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie:

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimis pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi” (Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimis la școală, la trimis în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor la hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit căderea, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare

⁷⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, pp.

la Prislop⁷⁶. Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareță pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magieru și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să i-a binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce măi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”

Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.

Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian [...], zice: „nu am un cult pentru el”^{77 78}.

Să vedem cum descrie nepoata și marea admiratoare a Părintelui Arsenie Boca evoluția în mândrie a sfinției sale, ca și cum, fără să vrea, ar evidenția toate treptele căderii, inclusiv apariția puterii demonice de hipnotizare în urma vedeniilor înșelătoare de la Sfântul Munte, dar prezentate ca o mare evoluție spirituală.

Este interesant că încă din copilărie gustul pictural al Părintelui Arsenie Boca era înclinat spre tablourile religioase de tip uniat:

Pe urmele parintelui ARSENIE BOCA: Adolescentul din gradina cu flori

- De vorba cu d-na Zoe Daian, nepoata Parintelui ¶¶¶In gradina Ghetsimani¶¶¶Suntem la mijlocul anilor '20 ai secolului trecut. Intr-un sat din Ardeal, romanilor li se pregateste, nestiuta, o minune... Retras intre flori, ascuns sub ramuri de peri si de nuci batrani, un tanar licean gandeste la sfinti si proroci, invatand Biblia pe de rost. Adolescentul are o memorie fenomenala, o memorie a pioseniei si rugaciunii! Culcat toata ziua pe un tol in gradina casei, tanarul citeste fara oprire. Citeste si picteaza cu frenezie si cu indarjire, cu ochii deschisi, un singur vis: sa-L slujeasca pana la capat, cu toata fiinta sa, pe Iisus. Putini au intezarit atunci in baiatul tacut si sfios, frumos ca un zeu, dar dedicat intru totul credintei, pe cel ce avea sa fie marele Arsenie Boca, unul din cei mai mari duhovnici ai secolului XX... ¶¶Nestiute si minunate, din vremurile de-atunci au ramas pana azi putine dovezi. Totusi, poate prin bunavointa cereasca, doua din ele ne-au iesit in cale toamna aceasta, daruindu-ne bucurie adanca: o icoana necunoscuta pictata de parintele Boca in anii adolescentei si o alta "icoana", dar vie, a anilor de atunci - Zoe Daian, o distinsa doamna psiholog din Timisoara, ruda

⁷⁶ Vezi: Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

⁷⁷ Ibidem, p. 221.

⁷⁸ Din DVD-ul dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015

apropiata a parintelui Boca si, mai presus decat toate, martora a adolescentei lui. Icoana se numeste "Iisus in gradina Ghetsimani" si Il infatiseaza pe Mantuitor rugandu-se aprins la Dumnezeu Tatal, putin inainte de Martiriul Sau, caci Iisus stia de Patimile ce urmau sa vie si avea sa le indure pentru oameni. Si poate ca si viitorul Parinte Arsenie va fi intuit patimile si inaltarea ce-l asteptau la randu-i si pe el, pe cand isi picta tabloul acolo, in gradina unei case dintr-un sat transilvanean de demult... ¶*¶In ce-o priveste pe doamna Zoe Daian, ea se afla aievea in fata mea, vorbind incetisor, cu timbru cald si voce raspicata. Este nepoata Parintelui Arsenie, singura ruda in viata a lui, nepoata iubitoare care a crescut cu el in aceeasi casa si care mai tarziu l-a urmat peste tot, acolo pe unde Parintele a lasat semnele lui misterioase si sfinte. Perspectiva pe care mi-o infatiseaza despre Parinte - un altfel de Arsenie Boca, unul in plina efervescenta si formare, o imagine de dinaintea anilor care i-au consacrat emblema de sfant inspirat, fulgerand si binecuvantand multimile stranse in juru-i -, aceasta imagine neasteptata ma emotioneaza puternic: caci eu ma stradui sa merg mai departe pe drumul cel greu al apropierii de sfantul Ardealului - desi Parintele Arsenie ramane, cum spunea cineva, taina cea mare, greu de descifrat, a Ortodoxiei romane. ¶Acum insa, inchid ochii si ascult mai departe istorisirile d-nei Daian, incercand sa mi-l inchipui pe Parintele Arsenie Boca pe cand era doar un adolescent insingurat si noros, visand Evangheliile... ¶¶"Marioara, eu nu-s pentru lumea asta!" ¶¶Cu nepoata Parintelui am stat de vorba intr-o dupa-amiaza aurita a acestui inceput de toamna. In asteptarea intalnirii noastre, ma plimbam cu infrigurare prin centrul Timisoarei, cu Catedrala ei cea mare si istorica, si esplanadele din jur, stralucind cu eleganta si tihna lor imperiale. Apropiata revelatie despre Parintele Arsenie ma intimida putin. Si pe deasupra, mai eram emotionat si pentru ca nu mai fusesem in Timisoara de ani buni, de pe vremea in care, copil fiind, priveam cu ochi mirati pe cheiul Begai la niste chitaristi aproape neverosimili, catarati pe acoperisurile tramvaielor: un mic semn de libertate care avea sa se piarda repede, mai apoi. ¶Casa doamnei Daian nu e nici ea departe de centru, se afla intr-o aceeasi zona speciala a tihnei. Cand s-a deschis usa, o femeie distinsa si demna, cu demnitatea aceea scrobota, ardeleneasca, m-a poftit inaintea. Pe pereti, icoane, fotografii de familie (intre ele si ale Parintelui Arsenie) vegheau linistea umbroasa a odailor.

Un adolescent tacut si sfios

¶- Cum va inruditi cu Parintele? - am intrebat-o, curios, pe d-na Daian. ¶¶- Vedeti, Parintele era var primar cu tatal meu, Vasile Crucin. Tatal Parintelui Arsenie si cu bunica (mama tatei) au fost frati. Asa ca era o diferenta, intre noi doi, de o generatie. Si cand mama lui a ramas singura, prin moartea tatalui sau, fiind prea tanara, neamurile au obligat-o sa se recasatoreasca. Iar el n-a suportat asta si a venit si s-a refugiat la matusa lui, la bunica mea. Tata, auzind ca Parintele a plecat de acasa, s-a dus, l-a luat de acolo si l-a adus la noi, in comuna Buteni, judetul Arad, unde tata era invatator, directorul scolii. Cand Zianu (adevaratul lui nume) a venit acolo, eu nu eram nascuta inca. "Iisus in gradina Ghetsimani" a fost pictat in 1929, iar eu m-am nascut in 1930. ¶

¶- Cum era Parintele Arsenie Boca, in anii scolii? ¶¶- Era foarte modest si mai slabut. Nu-i placea sa iasa in evidenta. Era retras si timid. [unul din semnele mândriei ascunse sub forma de complexare (de care trebuie să ne spovedim, fiind indiciu pentru perfecționismul asociat cu dorința de a nu se face de râs) este și timiditatea – n.n.] Si ochii ii erau albastri; de fapt, uneori erau verzi, alteori erau albastri... Ca eu totdeauna il intrebam: "Tu ce ochi ai? Ca nu stiu niciodata, odata-s verzi, odata albastri!". Iar parul ii era negru ca abanosul. ¶¶- Cat a stat Parintele la dvs.? ¶¶- A stat ani multi, ca la noi ii era casa. De la noi se ducea mai tarziu, la liceu, la internat, la Brad. Mergea cu trenul 80 de km. Venea sambata si in vacante. La fel a fost si mai tarziu, cand Parintele s-a dus la Sibiu, la Teologie, sau cand a facut Belle-Artele la Bucuresti. Casa noastra

era casa lui. Locuiam in cladirea scolii. Aveam trei camere mari, cu toate acareturile, si Parintele isi avea acolo odaia lui, in care toata ziua citea, cand nu se ducea in gradina. Si toata lumea lui se invartea in jurul credintei si a cartilor religioase. Si cand nu citea, picta in gradina ori se ruga. Ii placea sa picteze cu precadere peisaje si scene biblice. Portrete, nu. Picta numai pe panza. Dar cel mai mult citea... Dupa 1930, cand m-am nascut eu, primise sarcina sa aiba grija de mine, sa nu fac vreo boacana.

Icoana pictata in anii scolii

Iar eu ma tineam ca un catel dupa el! Cat despre perioada de liceu a Parintelui, sa stiti ca a fost un elev foarte bun, chiar daca introvertit si retras. Ii placea sa invete orice. Era bun la toate, pentru ca era un copil serios. Isi lua in serios viata. Dar asta nu se intampla chiar totdeauna, uneori se mai copilarea si el. Imi amintesc ca la noi acasa, mama il punea, intre altele, sa adune ouale proaspete de prin cuibarele gainilor, iar el le bea! Si-i spunea mama: "Daca vreti prajituri, nu mai bea ouale!". Si Zianu radea, era fericit... Pe urma, dupa ce s-a dus la facultate, s-a mai maturizat si s-a schimbat. Dar ramasese tot inchis in sine, cenzurat si timid. In vacante, inasa, cand venea acasa, se simtea in largul lui. Ratacea prin sat, visa sub perii batrani din gradina, discuta cu tata, patimas si aprins. Mai tarziu, probabil, cand a-nceput sa cunoasca viata, si-a schimbat comportamentul. Era furtunos si necrutator cu oamenii si cu pacatele lor. Nu ierta. Le spunea in fata, in vazul tuturor. Cu familia inasa, Parintele a ramas toata viata lui foarte tandru. Imi amintesc, de pilda, ca Parintele tinea enorm la tatal meu si erau si apropiati ca varsta. Pe tata il chema Vasile, si in familie ii spuneau Lica. Seara, cand cinam, cand tatal meu ii zicea: "Ziane, ia un pic de tuica cu mine." "Ma, Lica, ma, bea tu linistit, fara mine" - refuza el. Si sa va mai spun niste intamplari despre curatia Parintelui. Parintii mei aveau foarte multi fini, le-a placut lor sa cunune. Si mama, cand era vreo nunta sau vreun botez, il indemna: "Ziane, vino cu noi la nunta, sa te distrezi si tu acolo, sa dansezi cu vreo fata, ca esti tanar!" Mama tot voia sa-i faca cunostinta cu fete din comuna. Si de fiecare data, Parintele ii raspundea la fel: "Eei, Marioara, Marioara, eu nu-s pentru lumea asta". Era pornit pe o alta cale... Toata viata lui a vrut sa-l slujeasca pe Iisus, inca de pe cand era mic. De asta nu-i placea lui nici societatea fetelor, dar nici a baietilor.

*

In primii ani de la Sambata

¶ In tot timpul cat ascultam istoriile d-nei Daian, silueta fastuoasa a unui pian cu coada scurta imi invaluisse privirea, sugerandu-mi, parca, un adagio la poveste. "Pianul acesta a fost al principesei Ileana si a stat mult timp la castelul Bran", mi-a explicat d-na Zoe, de parca mi-ar fi ghicit gandurile. "Si dupa ce domnita Ileana a fost nevoita sa plece din tara, in 1947, impreuna cu Regele, ea l-a daruit maestrului de vanatoare al Casei Regale, colonelul Ciorogaru, de la care l-a cumparat, apoi, tata. La pianul acesta obisnuia sa cante si Parintele Arsenie, atunci cand mai venea pe la noi, pe acasa, tot mai arar, caci incepuse prigoana si pentru el. Sa stiti ca parintele a avut parte de o educatie ardelenasca foarte serioasa. Tot asa cum eu am fost data de parinti la lectii de vioara si pian (am invatat chiar pe pianul acesta!), la fel si Parintele a primit o educatie muzicala serioasa. Ii placea mult muzica. Impreuna cu tatal meu, care canta foarte bine la vioara, faceau des

dupa-amieze de muzica. "¶¶"Asta-i imbracamintea mea!"¶¶- Din clipa in care Parintele a ajuns la Sambata si s-a calugarit, s-au produs in el schimbari profunde - a continuat doamna Zoe. Si asta s-a vazut mai ales dupa ce s-a dus la Muntele Athos si a avut viziunea aceea sfanta a Maicii Domnului! Atunci Parintele a venit acasa si ne-a povestit fericit si cutremurat intalnirea lui in Duh cu Maica.

D-na Zoe, in fata pianului la care a cantat si parintele Arsenie

Si tot cam pe atunci, a inceput sa se manifeste la el intuitia aceea cu totul aparte: numai ce privea omul si deja stia tot despre el, dar si spiritul inainte vazator. Le-am simtit si eu, caci oriunde m-am dus sa il vad - la Sambata, la Bucuresti sau la Draganescu - el a stiut de fiecare data ca vin, desi nu-l anuntam niciodata. ¶¶Dar cea mai fericita m-am simtit la Sambata! Atunci, prigoana rosie inca nu se napustise pe noi, iar eu am stat cu parintii mei, mai bine de trei saptamani, la manastirea care inflorise toata sub mana Parintelui. Si el, inconjurat de-acum de multimile de credinciosi, tot gasea timp sa se bucure si sa se mandreasca cu mine, nepoata lui, care atata ii semana, incat aveam chiar si aceleasi gusturi la mancare - ne placea amandurora mamaliga cu branza, cum observase bucatarul manastirii... ¶¶- Cativa ani mai tarziu, regimul cel nou l-a incoltit! Chiar daca el n-a facut nici un fel de politica. Spunea ca face politica Bibliei si a lui Dumnezeu. Dar ajuta pe toata

lumea, cu atat mai mult pe oamenii napastuiti. Si cand a fost intrebat in ancheta daca i-a ajutat pe partizanii din Fagaras, el nu a spus nici da nici ba. Ca nu voia sa minta. Asa ca l-au aruncat in inchisoare. ¶¶Ce i s-a intamplat acolo mi-a povestit cu gura lui chiar Parintele Arsenie. Au trimis un ofiter si doi soldati ca sa-l dezbrace de sutana, dupa ce l-au arestat.

In anii de liceu

Si astia s-au apropiat de el: "Popa, sa te dezbraci imediat de antieriu!", au poruncit. Si Parintele le-a spus: "Asta-i imbracamintea mea!". "Las' ca te dezbracam noi!" s-au rastit aceia si au facut un pas spre Parinte. Dar imediat s-au indepartat; nu se puteau apropia. Si s-au dus si i-au raportat sefului inchisorii. "Ei lasa ca ma duc eu si-l dezbrac!" Era un maior, asta. "Mai bine dezbraca-te tu", i-a zis maiorul - "sa nu te dezbrac eu!" "Asta-i imbracamintea mea!", a spus iar Parintele. Si s-a dus ofiterul spre el si imediat s-a indepartat ca impins de-un zid nestiut, si a zis: "Tu il ai pe dracul in tine!". "Nu, eu il am pe Dumnezeu in mine!", a rostit Parintele si asa a ramas tot timpul in inchisoare: in sutana. Si cand era scos la plimbare, in curte,

Parintele propovaduia cuvantul Domnului. Seful inchisorii i-a pus in vedere sa nu mai tina predici, ca prea se-adunau toti in jurul lui. Dar el n-a respectat nici ordinul asta. Mi-a povestit chiar el: "La un moment dat, l-am vazut si pe maior in multime, ascultand cu ochi mari cuvantul Evangheliei, pe care eu il propovaduiam". ¶¶- Si pentru ca nenorocirile vin in haita, atunci l-au luat si pe tatal meu la Canal! Il reclamase un coleg ca merge la biserica, tocmai el, ditamai profesorul si directorul scolii, si da exemplu prost comunei, asa ca l-au arestat si Canalul l-a mancat! Cand n-a mai putut da cu tarnacopul ca se imbolnavise, l-au dus la Ghencea, la inchisoare, si l-au operat de cancer la stomac. Cand a venit acasa, tata era doar o umbra stravezie. De altfel, la 50 de ani a murit!¶¶- Si dvs.? N-ati avut de suferit cu atatia "dusmani ai poporului" in familie?¶¶- Eu am scapat ca prin urechile acului! Eram studenta la Cluj cand aparuse la Decanat o lista cu studentii din parinti chiaburi si din familii din astea,

"deochiate". Iar in dosarul meu lipsea salariul tatalui, n-aveam de unde-l lua, ca el era la Canal, saracul. Si numai ce m-am vazut acolo, pe lista aceea a epurarii. Si cand m-au chemat la Rectorat sa dau seama, rectorita, Raluca Lipan, academician si chimist, Dumnezeu s-o odihneasca, m-a intrebat: "Care-i situatia ta, ce-i cu tata?". "Tatal meu nu lucreaza, e arestat si dus la Canal"- i-am raspuns.

In gradina din Buteni

"Si de ce-i tata la Canal?" "A fost reclamat ca merge la biserica si da un exemplu prost comunei!" Rectorita a stat, s-a uitat lung la mine si m-a intrebat: "Dar tu mergi la biserica?" "Da!", am raspuns. "Ei, bine, pentru acest "da", tu vei ramane in facultate!". Cum era sa spun nu? Cum sa tradez credinta? Doar eram, ca si tata, din spita Parintelui Arsenie!, a suspinat d-na Zoe, oprindu-se o vreme, inchisa in amintirile ei ingreunate de suferinta. ¶*¶- Cativa ani mai tarziu, am aflat ca Parintele fusese trimis in surghiun la Bucuresti, la atelierul de icoane al Patriarhiei, de la Schitul Maicilor. Asa ca m-am dus sa il vad si acolo. Si cand am ajuns, era un calugar la poarta schitului. "Il caut pe parintele Arsenie Boca", i-am spus. "Uitati-l! Stia ca veniti!", mi-a spus. Si, intr-adevar, unchiul meu venea spre poarta. In ziua aceea am vorbit mult amandoi. Zicea ca-i multumit si linistit. "Am avut si eu incercari, dar au trecut. Sa ne rugam necontenit", zicea. ¶Cand s-a sarbatorit centenarul liceului "Avram Iancu" de la Brad a venit si Parintele. Era imbracat cu o sutana alba. M-am dus si eu cu fiica mea, cu sotul meu, cu mama - ca sa ne binecuvanteze pe toti. A fost foarte fericit. La fel a fost si la biserica Draganescu cand am mers sa-l vad. Mai ca n-a chiuit pe schele ca m-a vazut iar. ¶¶Izvorul de la capul mormantului¶¶- Au mai trecut cativa ani si intr-o zi, cand am fost din nou la el, sa il vad, Parintele mi-a marturisit ca-si simte sfarsitul aproape. Si s-a dus atunci la manastirea Prislop, din Hateg, atat de draga inimii lui, si si-a ales un loc, zicand: "Aici vreau eu sa-mi fie mormantul". Locul ales de Parintele e extraordinar, parca-i rupt dintr-un psalm. Dar maicutele i-au spus: "Parinte, e tare frumos locul, dar nu are apa si nu-i nicaieri prin preajma vreun izvor!". Si el le-a spus: " O sa vina si izvorul!" La scurt timp, a aparut in padure, la doi-trei metri de capul mormantului, un izvor! Si nu mult dupa ce a rasarit de niciunde izvorul acela - s-a sfarsit si el, Parintele nostru Arsenie... ¶¶- Ati fost la inmormantare?¶¶- Nu, ca nu m-au anuntat! N-au anuntat pe nimeni din familie. Mai are o nepoata la Brad, dar ea n-a tinut legatura cu el, nu l-a cautat nicaieri pe unde a peregrinat Parintele. Asa ca n-a fost nimeni din familie. Parintii mei murisera si ramasesem numai eu: nepoata lui iubitoare care l-am cautat si l-am urmat peste tot. Doar crescusem cu el in casa. Iar el mi-a urmarit si mi-a ocrotit toata viata: unchiul Zianu, pe care l-am iubit asa de mult. Si pe care il urmez si azi, asa cum pot eu, la cei aproape 80 de ani pe care ii am, caci merg de cate 5-6 ori pe an la mormantul lui. Ce este acolo la manastirea Prislop nu am cuvinte destule sa va spun! Ploi de flori, oamenii care vin puhoai si saruta crucea, lipesc fotografiile si scrisori, haine... Imi spunea Maica Stareta, anul acesta, in iulie, cand am stat doua zile la manastire, ca vin foarte multi oameni cu carje, ajutati, si stau si se roaga si dupa asta isi lasa carjele acolo, se insanatosesc!

Pe cand viata parea un vis

- Spuneti-mi, doamna Daian, dvs. il simtiti pe Parintele Arsenie ca fiind sfant? Sfantul Ardealului, asa cum ii spun credinciosii?¶¶- Da, ii simt aproape tot timpul harul. Il simt seara si dimineata, atunci cand ma rog, si il simt ca ma ajuta in orice. Si pe deasupra, socot ca Parintele seamana cu Iisus. Ma uit in poze de multe ori si

mi-l amintesc cand era la Sambata, imbracat in sutana neagra sau in sutana alba, cu brau de piele, inalt, slab, cu o privire patrunzatoare si neiertator fata de pacate. Nu suporta si nu era bland cu cei care aveau pacate. ¶¶- Avea Parintele aura aceasta de sfințenie si cand era tanar? ¶¶- Da. A avut mereu asa, ca o patina de sfant... Un sfant intelept si furtunos, care a visat si s-a chinuit printre noi si al carui suflet "s-a suit la Dumnezeu ca un suvoi de foc", cum punea Parintele insusi. Un sfant a carui vreme nu s-a aratat inca...⁷⁹

(E) NUMELE PURTATE

De altfel nici sārmanul Pārinte Arsenie Boca nu a avut vreun Sfānt ocrotitor, cāci a fost numit, lipsind evlavia īn familia sfinției sale:

Zian

Prenume foarte rar, atestat doar īn Transilvania, care ar putea fi explicat prin subst. Zi + suf. -an, a cārui semnificație nu poate fi alta decāt binecuvāntarea zilei de naștere [...]

Vālean [din Valeriu, - n.n.]

Cei mai mulți lingviști apropie numele de semantica verbului lat. Valeo-, valere, cu sensurile „a fi puternic”, „a fi sārntos”⁸⁰

Așadar fiind dedicat zilei și anului, a uitat de veșnicie, fiind puternic și sārntos pentru Valea aceasta īnșelātoare a plāngerii, pentru a cārui faimā a pārāsīt ascunderea de dragul lui Hristos (īn care ar fi dobāndit īnālțimile smereniei ale veșniciei zilei a 8-a).

De aceea n-a ținut cont de ce zicea Sfāntul Apostol Pavel:

1Co 1:18 Cāci cuvāntul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mārntuim, este puterea lui Dumnezeu. 19 Cāci scris este: „Pierde-voi īnțelepciunea īnțelepților și știința celor īnvāțați voi nimici-o”. 20 Unde este īnțeleptul? Unde e cārțurarul? Unde e cercetātorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebunā īnțelepciunea lumii acesteia? 21 Cāci de vreme ce īntru īnțelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin īnțelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu sā mārntuiascā pe cei ce cred prin nebunia propovāduirii. 22 Fiindcā și iudeii cer semne, iar elinii cautā īnțelepciune, 23 Īnsā noi propovāduim pe Hristos cel rāstignit: pentru iudei, smintealā; pentru neamuri, nebunie. 24 Dar pentru cei chemāți, și iudei și elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și īnțelepciunea lui Dumnezeu. 25 Pentru cā fapta lui Dumnezeu, socotitā de cātore oameni nebunie, este mai īnțeleaptā decāt īnțelepciunea lor și ceea ce se pare ca slābiciune a lui Dumnezeu, mai puternicā decāt tārria oamenilor. 26 Cāci, priviți chemarea voastrā, fraților, cā nu mulți sunt īnțelepți dupā trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam; 27 Ci Dumnezeu Și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca sā rușineze pe cei īnțelepți; Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca sā le rușineze pe cele tari; 28 Dumnezeu Și-a ales pe cele de neam jos ale lumii, pe cele nebāgate īn seamā, pe cele ce nu sunt, ca sā nimiceascā pe cele ce sunt, 29 Ca nici un trup sā nu se laude īnaintea lui Dumnezeu.

Și numele ales de pārīnți ne indicā posibilitatea ca sā nici nu fi fost mārcar botezat Ortodox, deși ucenicii, fārā probe, se strāduiesc din rāsputeri sā dovedeascā contrariul.

Botezul īn cāsātoriile mixte:

Este un lucru cunoscut și recunoscut cā de obicei credincioșii de rānd nu prea fac mare caz de diferitele controverse teologice dintre ortodocși și greco-catolici, cel puțin dupā primul rāzboi mondial și anul 1948. Multe familii īn Transilvania erau mixte: soțul ortodox și soția greco-catolicā sau invers. Adeseori chiar preoții formau o familie mixtā, fapt ce nu īmpiedica armonia și dragostea familialā. Copiī erau botezați, mai ales dupā credința tatāluī⁸¹.

Iar dacā nu s-a botezat Ortodox nici mārcar nu s-a putut mārntui, așadar nicicum nu ar putea fi vorba de vreo sfințenie. Iatā ce ne īnvāță despre aceasta Sfāntul ierarh Diadoh al Foticeii:

⁷⁹ <<http://www.formula-as.ro/2009/886/spiritualitate-39/pe-urmele-parintelui-arsenie-boca-adolescentul-din-gradina-cu-flori-11617>>, luni, 21 septembrie 2015.

⁸⁰ Prof. Univ. dr. Aurelia BĀLAN-MIHAILOVICI, *Dicționar Onomastic Creștin*, Ed. Σοφία, București, 2009.

⁸¹ Pr. Nicolae STREZA, *Mārțurii despre Pārintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strāmoșeascā", 2009, p. 257.

76. Unii au născocit că atât harul, cât și păcatul, adică atât Duhul adevărului, cât și duhul rățacirii se află ascunse în mintea celor ce s'au botezat. Ca urmare zic că o persoană îmbie mintea spre cele bune, iar cealaltă îndată spre cele dimpotrivă. **Eu însă am înțeles din dumnezeieștile Scripturi și din însăși simțirea minții, că înainte de Sfântul Botez harul îndeamnă sufletul dinafară spre cele bune, iar Satana foiește în adâncurile lui, încercând să stăvilească toate ieșirile dinspre dreapta ale minții. Dar din ceasul în care ne renaștem, diavolul e scos afară, iar harul intră înăuntru. Ca urmare aflăm că precum odinioară stăpânea rățacirea asupra sufletului, așa după Botez stăpânește adevărul asupra lui.** Lucrează de sigur Satana asupra sufletului și după aceea ca și mai 'nainte, ba de multe ori chiar mai rău. Dar nu ca unul ce se află de față împreună cu harul (să nu fie!), ci învăluind prin mustul trupului mintea, ca într'un fum, în dulceața poftelor neraționale. Iar aceasta se face din îngăduirea lui Dumnezeu, ca trecând omul prin furtună, prin foc și prin cercare, să ajungă astfel la bucuria, binelui. „Căci am trecut, zice, prin foc și apă, și ne-ai scos pe noi la odihnă.1)

77. **Harul se ascunde, cum am zis, din însăși clipa în care ne-am botezat în adâncul minții. Dar își acopere prezența față de simțirea minții. Din moment ce începe însă cineva să iubească pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într'un chip negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții.** Prin aceasta, cei ce vrea să țină cu tărie lucrul pe care l-a aflat, vine la dorința să vândă cu multă bucurie toate bunurile cele de aici, ca să cumpere cu adevărat țarina în care a aflat ascunsă comoara vieții. Căci când va vinde cineva toată bogăția lumească, va afla locul în care stătea ascuns harul lui Dumnezeu. Fiindcă pe măsura înaintării sufletului, își descopere și darul dumnezeiesc bunătatea lui în minte.2) **Dar atunci îngăduie Domnul și dracilor să supere sufletul, ca să-l învețe să facă deosebirea între bine și rău și să-l facă mai smerit prin aceea că pe măsură ce se curățește simte tot mai multă rușine de urâciunea gândurilor drăcești.**

78. Suntem după chipul lui Dumnezeu3) prin mișcarea cugetătoare (mintală) a sufletului. Căci trupul este ca o casă a sufletului. Deci fiindcă prin greșeala lui Adam nu numai trăsăturile sufletului s'au întinat, ci și trupul nostru a căzut în stricăciune, Cuvântul cel Sfânt al lui Dumnezeu s'a întrupat, dăruindu-ne ca un Dumnezeu apa mântuitoare prin Botezul Său, ca să ne naștem din nou. Căci ne renaștem prin apă, cu lucrarea Sfântului și de viață făcătorului Duh. Prin aceasta, îndată ne curățim și sufletul și trupul, dacă venim la Dumnezeu din toată inima. Căci Duhul Sfânt, sălășluindu-se în noi, alungă păcatul. Fiindcă nu este cu puțință ca, odată ce fața sufletului este una și simplă, să fie prezente în el două persoane, cum au socotit unii. Căci dacă harul dumnezeiesc se împreună prin Sfântul Botez cu trăsăturile chipului ca o arvună a asemănării, unde mai poate încăpea persoana celui rău, mai ales dat fiind că nu există nicio împărțășire între lumină și întunec?1) **Deci noi alergătorii pe drumul sfințelor nevoințe, credem că șarpele cel cu multe înfățișări e scos, prin baia nesticăciunii, afară din cămările minții.** Nu trebuie să ne mirăm că după Botez gândim iarăși cele rele împreună cu cele bune. Căci baia sfințeniei șterge pata noastră de pe urma păcatului, dar nu preschimbă acum puțința de a se hotărî în două feluri a voinței noastre și nici nu oprește pe draci să ne războiască, sau să ne grăiască cuvinte înșelătoare. Aceasta, pentru ca cele ce nu le-am păzit când eram în starea naturală, să le păzim, cu puterea lui Dumnezeu, după ce am luat armele dreptății.

79. Precum am zis, Satana prin Sfântul Botez e scos afară din suflet. Dar i se îngăduie, pentru pricinile mai 'nainte pomenite, să lucreze în el prin trup. Căci harul lui Dumnezeu se sălășluiește în însuși adâncul sufletului, adecă în minte. Pentru că „toată slava fiicei împăratului, zice, e dinăuntru*,2) nearătată dracilor. De aceea din adâncul inimii însuși simțim oarecum izvorând dragostea dumnezeiască, când ne gândim fierbinte la Dumnezeu. Iar dururile rele de aci înainte se mută și se încuibeză în simțurile trupului, lucrând prin natura ușor de influențat a trupului asupra celor ce sunt încă prunci cu sufletul. Astfel mintea noastră se bucură pururea, cum zice dumnezeiescul Apostol, de legea Duhului,3) iar simțurile trupului sunt atrase de lunecușul plăcerilor. De aceea harul, lucrând prin simțirea minții, învelește trupul celor ce sporesc în cunoștință cu o bucurie negrăită, iar dracii, lucrând prin

*simțurile trupului, robesc sufletul, îmbiindu-l ucigașii, cu sila spre cele ce nu vrea, mai ales când ne află umblând fără grijă și cu nepăsare pe calea credinții.*⁸²

Nu ne miră lucrurile acestea. Chiar numele familiei sfinției sale ne spune multe:

Boca este nume italian și spaniol, deci tot specific catolicismului:

- Italiană:

Bocca del lupo = Gura Lupului

Aboca:

Orașul Sansepolcro (Sfântul Mormânt) din Italia, are ca suburbie Aboca, unde se află Aboca S.p.A., societate agricolă, care din 1978 produce suplimente alimentare și dispozitive medicale care conțin plante aromatice.⁸³

- Spaniolă:

Boca a boca = gură la gură. Este și un film cu acest titlu, în care un actor își pierde cariera deoarece este sedus de către o femeie, care îl implică într-o crimă.⁸⁴

Așadar, nu întâmplător, dacă cineva merge la mormântul de la Prislop (și-l consideră asemenea unui Sfântului Mormânt), unde este îngropat cel care și-a stricat cariera de ieromonah Ortodox misionar (datorită seducției de către o femeie), este ucis și înghițit de gura lupului celui înțeleghător, după ce este drogat cu otravă gândită și simțită, prezentată comercial ca o minune aromatică.

Oare tatăl Părintelui Arsenie Boca chiar o fi fost român latinizat de Școala Ardeleană sau era pur și simplu un străin de neamul nostru?

*Vorbăria mi-a fost urâtă de când mă știu. Chiar numele călugăresc mi l-am ales pentru că Avva Arsenie își alesese nevoița tăcerii, prin care s-a desăvârșit interior.*⁸⁵

De ce oare nu l-a urmat pe Sfânt prin nevoița tăcerii și a adus asupra sfinției sale și a adepților atâta primejdie prin multa vorbire în predici, scris și pictură, după părerea proprie, iar nu după adevăr?

Iată că Părintele și-a ales numele de Arsenie din mândrie, pentru a se desăvârși. Dar nu a urmat pilda patronului său pe care singur și l-a numit. Dacă dorea să se desăvârșească cu adevărat nu trebuia să caute desăvârșirea ci pocăința, iar pentru aceasta era nevoie să fie *bărbătesc* în ascultare și *viguros* în smerenie:

*Arsenie, Arsenia, prenume ce reproduc un nume de persoană din greacă, Ἀρσένιος (Arsenios) cunoscut în prima perioadă creștină și în forma latină, Arsenius, forme ce reproduc adjectivul ἄρσενιος (arsenios) și ἀρσενικός (arsenikós), cu sensul „bărbătesc”, „viguros”.*⁸⁶

A uitat de ceea ce ne învață Însuși Mântuitorul:

Mat 16:24 Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. 25 Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla. 26 Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? 27 Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale. 28 Adevărat grăiesc vouă: Sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în împărăția Sa.

Sa știi cititorule, căci când vei citi în seminția lui Cain, pe Enoh, pe Maleleil, pe Matusalem, pe Lameh, sa nu socotești ca sunt aceia care puțin mai pe urma în cea dreaptă seminție a lui Set s-au născut, și drepti au fost, ci alții, neplăcuți lui Dumnezeu, măcar de sînt și cu aceleași nume. Pentru ca mulți sînt și păcătoși de un nume cu dreptii, și drepti de o numire cu păcătoșii. Însă numele cel cinstit nu face pe om drept și sfânt, de-i va fi viața răzvrătita, nici numele cel

⁸² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., pp. 368-372.

⁸³ <<https://it.wikipedia.org/wiki/Sansepolcro>>, miercuri, 2 martie 2016.

⁸⁴ <[https://es.wikipedia.org/wiki/Boca_a_boca_\(pel%C3%ADcula\)](https://es.wikipedia.org/wiki/Boca_a_boca_(pel%C3%ADcula))>, miercuri, 2 martie 2016.

⁸⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

⁸⁶ Prof. Univ. dr. Aurelia BĂLAN-MIHAILOVICI, *Dicționar Onomastic Creștin*, Ed. Σοφία, București, 2009.

necinstit nu face pe om necinstit și păcătos , de-l va fi viața îmbunătățită. Doi Iuda erau in ceata Apostolilor, unul Iscariotean, iar altul frate lui Dumnezeu (Matei 10, 4; Ioan 14, 22). La amândoi un nume, ci viața deosebita, unul vânzător, altul propovăduitor al numelui lui Iisus Hristos. Unul lepădat se făcu, iar altul frate Domnului după trup (Mt. 27, 3, 5; Iuda 9). Unul s-a spânzurat și a pierit, iar altul pentru Hristos pătimind, cununii cerești s-a învrednicit.⁸⁷

Dacă dorea să asemene cu Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare, să fie cu adevărat desăvârșit, nu trebuia să caute desăvârșirea, ci permanentul început al pocăinței, adică trebuia să cugete și să trăiască asemenea Sfântului smerenia:

100. *„Sfârșitul cuvântului, auzi-l tot”, a zis Ecleziastul: „teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui, că aceasta este tot omul” (1 Eccl. 12, 13). Eu, zice, îți arăt calea cea mai de căpetenie și mai cinstită a mântuirii; „teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui“. Nu e vorba de frica începătoare, cea din pricina pedepselor, ci de cea desăvârșită și desăvârșitoare, pe care suntem datori să o avem, pentru dragostea Celui ce a poruncit. Căci dacă de frica pedepselor nu facem păcatele, vădit este că dacă n’ar sta înaintea noastră pedepsele, le-am face, având intenția pornită spre păcat. Dar dacă ne ținem departe de cele rele, nu „pentru amenințarea chinurilor, ci pentru că le urîm, împlinim virtuțile din dragoste pentru Stăpân, temându-ne să nu cădem. Căci prin aceea că ne temem, nu trecem cu vederea nimic din cele poruncite. Aceasta este frica curată, ce are loc pentru binele însuși. Ea curățește sufletele noastre, având aceeași putere cu dragostea desăvârșită. Iar cel ce are această frică și păzește poruncile, acesta este tot omul cel desăvârșit și fără cusur. Cunoscând deci acestea, să ne temem de Dumnezeu și să păzim poruncile Lui, ca să fim desăvârșiți și împodobiiți prin virtuți,. Iar având o cugetare smerită și o inimă sdrobotită, să cântăm neîncetat Domnului, rugăciunea dumnezeescului și marelui Arsenie; „Dumnezeul meu, nu mă părăsi, că nici un bine n’am făcut înaintea Ta, ci dă-mi mie, pentru milostivirea Ta, să pun început“. Căci toată mântuirea noastră stă în îndurările și iubirea de oameni a lui Dumnezeu. Lui fie slava și stăpânirea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.⁸⁸*

(3) [Cum se amestecă Părintele Arsenie Boca în relația intimă dintre Nicolae și Julieta

fortându-i. De ce procedează așa, excepțional, arătând pentru ea o afecțiune deosebit de apropiată, deoarece pentru toți ceilalți (și pentru toate celelalte) se purta ori ca un bici al lui Dumnezeu, ori cu o evidentă superioritate? – n.n.]

Despre amestecul nepermis (și acesta pune o mare întrebare: de ce atâta insistență pentru a o mărita împotriva voii peșitului, pentru a se debarasa de insistențele și pretențiile ei, când pentru ceilalți ucenici și celelalte ucenicie Părintele era atât de neimplicat, rece, distant și indiferent, dând soluții de multe ori de o asprime îngrozitoare) al Părintelui Arsenie Boca, pentru a se căsători Maica Zamfira cu Nicolae Bordașiu se va vorbi mai jos.

Totodată, Maica Zamfira Constantinescu fusese arestată la 19 septembrie 1955 pentru „omisiunea denunțării”³²⁶ și „pentru că a întreținut legături cu fugarul legionar Bordașiu Nicolae ce era urmărit pentru activitate subversivă legionară desfășurată după 23 august 1944, a avut cunoștință că la Mănăstirea Sâmbăta de Sus și la Prislop sunt ascunși diferiți legionari urmăriți de organele de stat’ . A fost eliberată după câteva zile de interogatorii.

În ce împrejurări îl întâlnește Părintele Arsenie Boca pe Nicolae Bordașiu?

După cum arătam la sfârșitul capitolului trecut, în anul 1947, prin luna iulie-august, au mers în pelerinaj la M-rea Brâncoveanu mai mulți studenți teologi din București cu scopul de a lua parte la slujbele bisericești, de a asculta predicile Părintelui, dar și de a participa la treburile mănăstirii. Printre aceștia se aflau și Nicolae Bordașiu și Julieta^{327 328} Constantinescu (viitoarea maică Zamfira), care „față de Bordașiu avea oarecare afecțiuni”³²⁹. Julieta îl cunoscuse pe Nicolae Bordașiu la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, încă din

⁸⁷ Sfântul †Dimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, pp. 75-77, 72.

⁸⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAEI, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV., p. 234.

anul 1945, având cu acesta, conform declarațiilor dânzei, „relații de colegialitate, de prietenie, în această perioadă eu [Julieta Constantinescu, n.n.] am început să-l simpatizez și pot spune că am fost condusă de el, de la facultate până acasă de câteva ori. Alte relații nu am avut cu el”³³⁰. Această simpatie crește și Julieta Constantinescu are intenția de a se căsători cu Nicolae Bordașiu, dar acesta o respinge deoarece „nu prea ține la ea”³³¹, însă aceasta nu renunță și îl roagă chiar pe Părintele Arsenie Boca să vorbească cu el, însă răspunsul celui curtat este categoric: „nu intenționează să se căsătorească cu Julieta”³³².

Julieta Constantinescu, într-un interogatoriu din 1955, după ce depășise criza sufletească din adolescență cu ajutorul îndrumărilor și rugăciunilor duhovnicului Arsenie Boca și după ce a îmbrăcat haina monahală, ajungând stareță la Prislop, a evocat întreaga situație: „Eu îl iubeam foarte sincer pe Bordașiu și din partea mea mă gândeam să mă căsătoresc cu el, dar Bordașiu, deși la început mă iubise și el, cu timpul el a început să mă respingă, eu totuși țineam la el și din această cauză am suferit mult. Eram într-un timp foarte decepționată și chiar am încercat să termin cu viața [...]. Deși el începuse să mă îndepărteze din anturajul său, eu totuși trăiam cu speranța că se va schimba și pentru acest lucru eu nu vroiam să mă îndepărtez de el, din contră, mergeam și eu unde mergea el”³³³.

Studenta Julieta Constantinescu, în starea depresivă în care se afla, apelează la ajutorul Părintelui Arsenie Boca, pe care-l reîntâlnește în București, rugându-l să-i fie mijlocitor pentru căsătoria ei cu Nicolae Bordașiu și să intervină pe lângă tatăl lui

331 Ibidem, voi. 4, f. 8.

332 Ibidem, f. 8.

333 Ibidem, voi. 3, f. 13.

162

„Și cărțile au fost deschise” Părintele ARSENIE BOCA

Bordașiu, care să-și convingă fiul să se însoare cu Julieta. Aceste întâmplări se petrec în timpul misiunilor printre greco-catolici încredințate de către Patriarhul Iustinian Părintelui Arsenic:

„Cu ocazia acestei misiuni, în deplasarea pe care am făcut-o la mănăstirile greco-catolice de lângă Blaj, din Cluj și din Bihor, fiindu-mi în cale am mers la tatăl călugărului Io van Silviu care era preot într-o comună de lângă Oradea și la tatăl lui Bordașiu Nicolae, care, de asemenea, era preot în comuna Tihiaga Raion Oradea, Scopul acestei vizite a fost de a discuta despre posibilitatea căsătoriei lui Bordașiu Nicolae, fiul preotului [Gheorghe, n.n.] Bordașiu, cu Julieta Constantinescu. În discuțiile pe care le-am avut cu preotul Bordașiu am aflat că fiul lui este dispărut și chiar el ne-a afirmat că nu se poate vorbi de căsătorie deoarece nu cunoaște unde se găsește fiul lui.

Vreau să precizez că preotul Bordașiu cunoștea despre sentimentele care existau între Julieta și fiul lui, Bordașiu Nicolae, deoarece mai înainte de a merge eu acolo, nu pot preciza anul, a fost și Julieta care i-a adus la cunoștință despre sentimentele și intențiile pe care le are ea cu fiul lui.

După ce am văzut că nu pot să rezolv nimic în privința Julietei, ne-am continuat misiunea în Beiuș și apoi am mers la București pentru ca să relatez patriarhului ce am rezolvat din misiunea încredințată și totodată voiam să-mi continui drumul la Mănăstirea «Tudor Vladimirescu» din Tecuci.

Fiind în București i-am făcut o vizită Julietei acasă și cu această ocazie i-am comunicat rezultatul negativ obținut de la preotul Bordașiu în legătură cu căsătoria ei cu Nicolae Bordașiu.

⁸⁹ 327Ibidem, f. 8

328Julieta Constantinescu mai avea un frate geamăn cu numele Romeo.

329ACNSAS, fond Penal, dosar 1659, voi. 1, f. 157.

330 Ibidem, vol. 3, f. 10.

Vreau să precizez că, despre misiunea încredințată de patriarh avea cunoștință și Julieta și înainte de a pleca ea m-a rugat să trec și pe la tatăl lui Bordașiu Nicolae pentru ca să aranjez cu el situația lor.

Discutând despre faptul că nu am putut să rezolv nimic cu tatăl lui Bordașiu, Julieta a început iarăși să se frământa. Eu văzând tulburarea ei, fiind în drum spre Mănăstirea «Tudor Vladimirescu» cred că am invitat-o și pe ea să meargă cu mine.

Ajunși la mănăstire eu am căutat să-mi rezolv misiunea încredințată de patriarh și cum la mănăstire se găsea și preotul mănăstirii, Iovan Silviu [...]. Iovan Silviu a afirmat către mine și Julieta că Bordașiu Nicolae s-ar putea să se găsească la Timișoara și ne-a precizat că el ne face o scrisoare către fratele său sau cumnatul său, nu-mi aduc bine aminte, care ar putea să ne mijlocească o întâlnire cu fugarul prin intermediul unei a treia persoane pedagog [...].

Eu cu Julieta am ajuns la Timișoara într-una din zilele lunii iunie - după masă - și conform adresei pe care o aveam am mers la fratele sau cumnatul lui Iovan Silviu [...]. Înspre seară, eu împreună cu Julieta și cu fratele sau cumnatul lui Iovan, am plecat la o școală unde urma să găsim pe a treia persoană, care era pedagog la școală [...]. Pedagogul ne-a răspuns că poate să facă acest lucru în ziua următoare, fixându-ne locul și aproximativ ora.

A doua zi a venit și Bordașiu Nicolae și la propunerea mea de a merge unde găzduim noi, el a acceptat. Aci am discutat despre intimitățile care există între el și Julieta. Am discutat despre posibilitatea ieșirii lui din situația de fugar pentru a se putea căsători cu Julieta. I-am propus să se prezinte patriarhului căruia să-i expună situația și să-i ceară sfaturi. Alte propuneri nu i-am făcut și nici alte discuții nu am purtat cu el, decât numai despre intimitățile care existau între el și Julieta.

Bordașiu Nicolae în tot timpul discuțiilor a refuzat să accepte o căsătorie cu Julieta și în urma acestui lucru ne-am despărțit [...].

După această întâlnire Julieta a fost foarte frământată și eu văzând-o în această situație, am hotărât să mergem încă o dată să discutăm cu Bordașiu Nicolae [...]. Având adresa, în ziua următoare de la prima întâlnire, de dimineață am mers, eu și cu Julieta, la locuința unde stătea ascuns Bordașiu Nicolae. L-am găsit acasă și am stat de vorbă cu el 1-2 ore. În discuțiile purtate cu el, am insistat să revină asupra refuzului de a se căsători cu Julieta. Și de data aceasta am primit un refuz din partea lui, motivând că el nu poate să se gândească în situația în care se găsește la o căsătorie [...]”³³⁴.

Julieta nu se liniștește: „în timpul acesta Julieta devenea tot mai tulburată și pentru a-i ameliora starea i-am promis că mă voi duce din nou la Bordașiu pentru a-l sfătui să nu fie atât de categoric în răspunsul lui. În aceeași zi spre seară am mers singur la Bordașiu, i-am arătat că răspunsul lui categoric de a se căsători cu Julieta ar putea atrage după sine și alte fapte grave pe care este capabilă Julieta în situația ei să le comită. Cu toată insistența mea, Bordașiu a refuzat sub motivul că Julieta i-ar putea anula personalitatea dacă se va căsători cu ea (s.n.). A doua zi am plecat cu Julieta la Prislop. Acolo Julieta nu s-a liniștit și i-am promis că voi face o ultimă încercare, adică voi trimite o scrisoare lui Bordașiu pe care o va duce Plămădeală Leonida. Am scris eu personal o scrisoare lui Bordașiu [...].

Plămădeală a plecat dar s-a întors imediat și mi-a înapoiat scrisoarea [...]. Bordașiu nu mai era la fosta adresă. Plămădeală plecase după o lună [cu scrisoarea, n.n.]. De la sfârșitul verii anului 1949 nu mai cunosc nimic despre fugarul Bordașiu Nicolae”³³⁵.

Cât despre omisiunea denunțării, Părintele Arsenie, ca un duhovnic adevărat, a mărturisit că a vrut să-l salveze din situația de fugar: „Cu această ocazie am discutat și situația lui de fugar, căutând a-l scoate din această stare.

În acest sens nu am ajuns la nici un rezultat. Nu l-am denunțat în primul rând dintr-un motiv pur personal profesional, iar în al doilea rând voiam ca să-i aranjez situația lui la patriarh

³³⁵ Ibidem, f. 13-16. [...]

⁹⁰

⁹⁰ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 160-171.

(4) [Pentru a o salva pe Maica Zamfira de la sinucidere, Părintele Arsenie Boca o face stareță

Mai întâi obține aprobarea de a preface Prislopul în Mănăstire de maici, prima etapă din viața lor de familie. Ce interesantă concepție de formare „duhovnicească” avea Părintele Arsenie Boca: de la o fată grav avariata mintal prin tentative multiple de sinucidere o face imediat nu soră, nu rasoforă, nu maică toate supuse sub ascultare, ci direct... stareță!!! Cum le va îndruma pe surori, nefiind formată în ascultarea smerită? Și ce șantaj sentimental o fi intervenit ca starețul de la Prislop să-i predea ei stăreția? – n.n.]

25 noiembrie 1948 - 14 mai 1959²⁵ Mănăstirea Prislop²⁶ din Țara Hațegului, jud. Hunedoara. Venit inițial pentru a fi un sprijin în „lămurirea poporului revenit la ortodoxie”, adică a greco-catolicilor⁹¹, rămâne la Prislop. Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, într-o scrisoare către Episcopul Andrei Magieru al Aradului, anunță oficial că îi dă „arhieriasca binecuvântare Părintelui Arsenie de a trece în eparhia Aradului” deoarece, de la 1 aprilie 1949, județul Hunedoara a intrat sub jurisdicția canonică a Episcopiei Aradului conform noilor arondări ale episcopiiilor. La 12 aprilie 1950, Episcopul Andrei aprobă, la cererea Părintelui Arsenie, „transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici, deocamdată cu cel mult zece maici, care vor fi deservite în cele religioase de doi preoți duhovnici”. Părintele Arsenie ceruse, la 11 aprilie 1950, alături de adresa în care îl informa pe Episcopul Andrei de plecarea Ierodiconului Antonie Plămădeală, aprobarea de a transforma Mănăstirea Prislop în mănăstire de maici, argumentându-și propunerea în felul următor: „dat fiind faptul că am rămas numai doi preoți călugări [Părintele Arsenie Boca și Dometie Manolache, - n.n.] la Mănăstirea Prislop și dispozițiile sunt pentru un număr măcar de zece, iar acest număr nu-l putem ajunge cu călugări, apoi Mănăstirea fiind cercetată mai mult de femei, și lipsa mănăstirilor de maici din Eparhie, cu smerenie vă rugăm să binevoiți a ne aproba transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici”^{28 29}.⁹²

(5) [Locuințele conviețuirii Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira

Astăzi, aceasta se numește, mai cu delicatețe, parteneriat civil sau uniune consensuală, înlocuindu-se termenul de concubinaj, care implică mai multe. În această stare au conviețuit timp de 30 de ani, cu mici întreruperi. Nu știu dacă cineva se gândește și la unirea trupescă între cei doi, nimeni nu i-a fotografiat așa și nici nu avem mărturii oculare ale acestui aspect, după cele pe care le cunoaștem noi. Însă aceasta nu este așa de important, după cum se va vedea în capitolul *Ce spun despre această cădere... Sfinții Părinți*. Căderea sau mântuirea unui om începe și este în minte. Nu întotdeauna aceasta se manifestă până la trup. Aceasta nu înseamnă că nu este un păcat *Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui*. Și astfel de prilejuri apar și când te uiți pe fereastra chiliei, darămite când viețuiești atâta vreme cu o aceeași femeie în același apartament – n.n.]

Cine mergea la începutul anilor '60 prin București, mai precis pe strada Litovoi Voievod, pe șoseaua Armatei Sovietice, pe bulevardul Republicii, pe strada Academiei, pe Lipsani sau Magheru, la Atelierele de Ia Schitul Maicilor, ori la Biserica Boteanu sau la Biserica Domnița Bălașa, îl putea întâlni pe Părintele Arsenie Boca, în civil, purtând „mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej”, purtând în mână o „servietă neagră”⁴⁷⁹⁹³, urmărit permanent de spionii Securității Statului. Părintele mai fusese în București în anii '30, când studiase artele frumoase cu maestrul Costin Petrescu, apoi în anii '40, după război, împreună cu Principesa Ileana; în 1947 fusese văzut de teologul Dudu Velicu, omul Siguranței, la Facultatea de Teologie, la un curs de mistică ortodoxă predat de Părintele Dumitru Stăniloae, ultima oară vizitând Bucureștii în 1949, când depusese Patriarhului Iustinian, raportul despre greco-catolici.

⁹¹ 26 La 1 august 1960, Departamentul Cultelor aprobă „transformarea postului de preot călugăr de la Mănăstirea Prislop, în post de îngrijitor, plătit din bugetul de stat cu 400 lei” (AAA, clasa IE, dosar 317, 1949, f. 399), după ce „în urma aplicării Decretului 410/1959 al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, Mănăstirea Prislop din raionul Hațeg, regiunea Hunedoara, rămâne fără de viețuitoare, la 27 iunie 1960”

⁹² Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 24-25.

⁹³ 478 ACNSAS, fond Informativ, dosar 2710, f. 9.

479 ACNSAS, fond Informativ, dosar 2637, voi. 1, f. 302, „etate cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten, părul încărunit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii...”.

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul. [ce afirmație de râs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul, nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil⁴⁸¹ și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa”⁴⁸²⁹⁴, iar, din iulie 1963⁴⁸³, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi vândut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16.⁹⁵

Surpriza cea mare apare când cercetăm ultimul domiciliu, un adevărat conac boieresc cu două clădiri și teren uriaș proprietate personală, la Sinaia unde au proprietăți regele și protipendada țării, înconjurat de gard și poartă sculptată, având în el multe sculpturi achiziționate pe comandă, toate construite și finanțate din fondurile personale ale Părintelui Arsenie Boca, din 1969, când oamenii nu puteau sta decât la stat, cu chirie, iar dacă aveau spațiu excedentar, erau obligați să ia străini în casă.

Asezamantul monahal de la Sinaia – ctitorit de Parintele Arsenie Boca

BY ANOMISMI44

Din 1969, **Parintele Arsenie Boca – Sfântul Ardealului, a construit, din fondurile sale, un asezamant format din două corpuri de cladire, la Sinaia.** A vietuit aici cu mai multe maici, și ele expulzate din Manastirea Prislop. Asezamantul este numit și metoc al Manastirii Prislop. **Poarta din lemn sculptat, gardul, pietrele mari din curte, una pe post de masa și alta de lavita, dar și forme ovoide de pietre mari, au ramas “semnatura” inconfundabila a gustului artistic al Parintelui, aici.** De la Sinaia a plecat spre Prislop, trupul neînsuflit al Parintelui, la începutul lui decembrie 1989, spre a fi înhumat. Parintele a trecut la Domnul la 28 noiembrie 1989 și a fost înmormântat la Prislop la 4 decembrie 1989. Între 1969 și 1989, parintele s-a deplasat mereu între Sinaia, București (respectiv satul Draganescu – în apropierea capitalei, unde a pictat întreaga biserică de acolo, numită azi “Capela Sixtina a Ortodoxiei Romanesti”) și Prislop (din vreme în vreme), unde a ramas duhovnic al maicilor de acolo până la sfârșitul zilelor sale, **deși din 1959 nu a mai avut dreptul de a sluji și de a îmbraca hainele preotesti.** În 1988 a ajuns pentru ultima oară la Prislop, în trup fiind încă. **La Sinaia a avut atelier de desen și pictură și camera de lucru unde a scris și a citit.** La Sinaia au ramas manuscrise de mare valoare, parte din ele publicate după 2003, în primul rând prin stradania Parintelui Daniil Stoenescu și a Maicii Maria Suci.

Asezamantul monahal de la Sinaia se găsește și azi, la fel ca și mormantul Parintelui de la Prislop, în buna randuială – prin smerita și adanca iubire a maicilor de aici. Spre exemplificare, adaug mai jos câteva fotografii de acolo.

“Observam ca cu cat timpul adauga veacuri dupa veacuri, creind perspectiva, cu atat Iisus e mai mare și mai apropiat de noi. Cel nascut de doua ori, o data în vesnicie și a doua oară în timp, a antrenat vesnicia în timp, încat veacurile repeta Nasterea Lui ca o renastere a lor. Timpul inevitabil se învecheste; numai vesnicia e mereu noua și mereu aceeași. Cu vesnicia a invaluit Iisus viata.” (Parintele Arsenie Boca, paragraf din “Un Om Nou se naste” – publicat de Maica Zamfira în revista Gandirea, nr. 6-7/1998).

⁹⁴ 480 Ibidem, f. 42.

481 Ibidem, f. 322.

482 Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

⁹⁵ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

O poveste despre metocul de la Sinaia, [se poate citi în întregime, aici](#). Redau numai un mic fragment din ea:

“[...] – Daniel, tu știi unde este metocul? Clatină din cap, nu știa. Este ascuns și totuși la îndemâna oricui... după căutările de care ți-am spus, renunțasem, mi-am zis poate nu vrea să îl arate, mă resemnasem și apoi într-o sâmbătă noapte, pe neașteptate, l-am visat. Arsenie Boca mergea în fața unei mulțimi, nu s-a uitat la mine și nu mi-a vorbit, dar știa că îl văd, simțeam fizic lucrul acesta, știa exact ce vreau, înțelegi? Îl simțeam, Daniel, îl simțeam și mă simțea.”⁹⁶

Să redăm acum fotografiile în dimensiune normală, pentru a se vedea mărimea luxului locuinței celui ce ar fi trebuit să respecte unul din voturile monahale: *Sărăcia de bună-voie*.

Sărăcia, desigur, s-a evaporat, rămânând doar un jurământ în fața altarului, batjocorit:

⁹⁶ <<https://anomismia.wordpress.com/tag/metocul-manastirii-prislop/>>, miercuri, 17 februarie 2016.

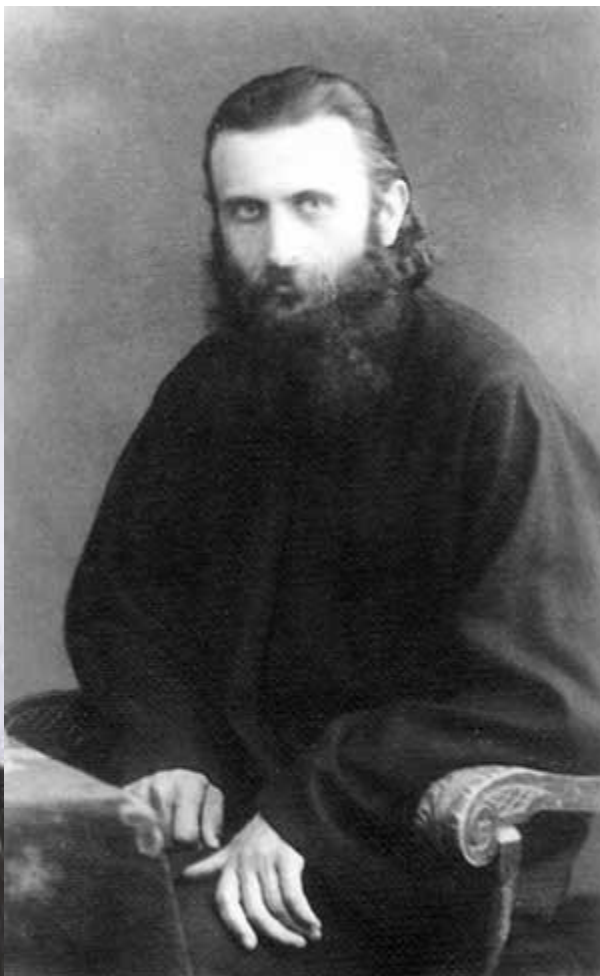
Ditamai, nu?

Se înțelege limpede, fără comentarii, că Părintele Arsenie Boca nu a fost un martir cum ni se sugerează de mass-media bine plătită, ci un colaborator strâns și bine plătit al puterii politice de atunci, colaborare fructificată azi prin presiunea din partea ei pentru canonizarea sfinției sale, care ar duce la un căderea poporului Ortodox de la Dreapta Credință la religia oficială New-Age.

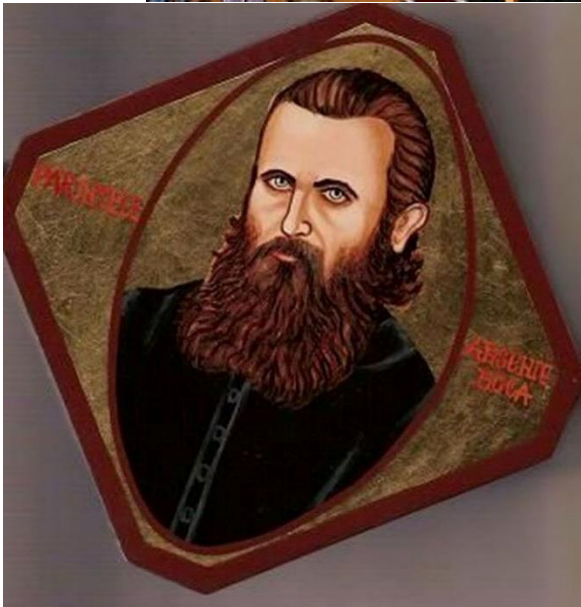
Să nu ne mirăm că Părintele Arsenie Boca a fost apreciat ca evlavios de oameni ai de vârf duhovnicesc ai Bisericii, mai înainte de a cunoaște amăgirea lui. Nici chiar Sfinții nu sunt infailibili. Mai avem un caz celebru cu Grigori Efimovici Rasputin care a înșelat pe Sfinții Mucenici Romanov:

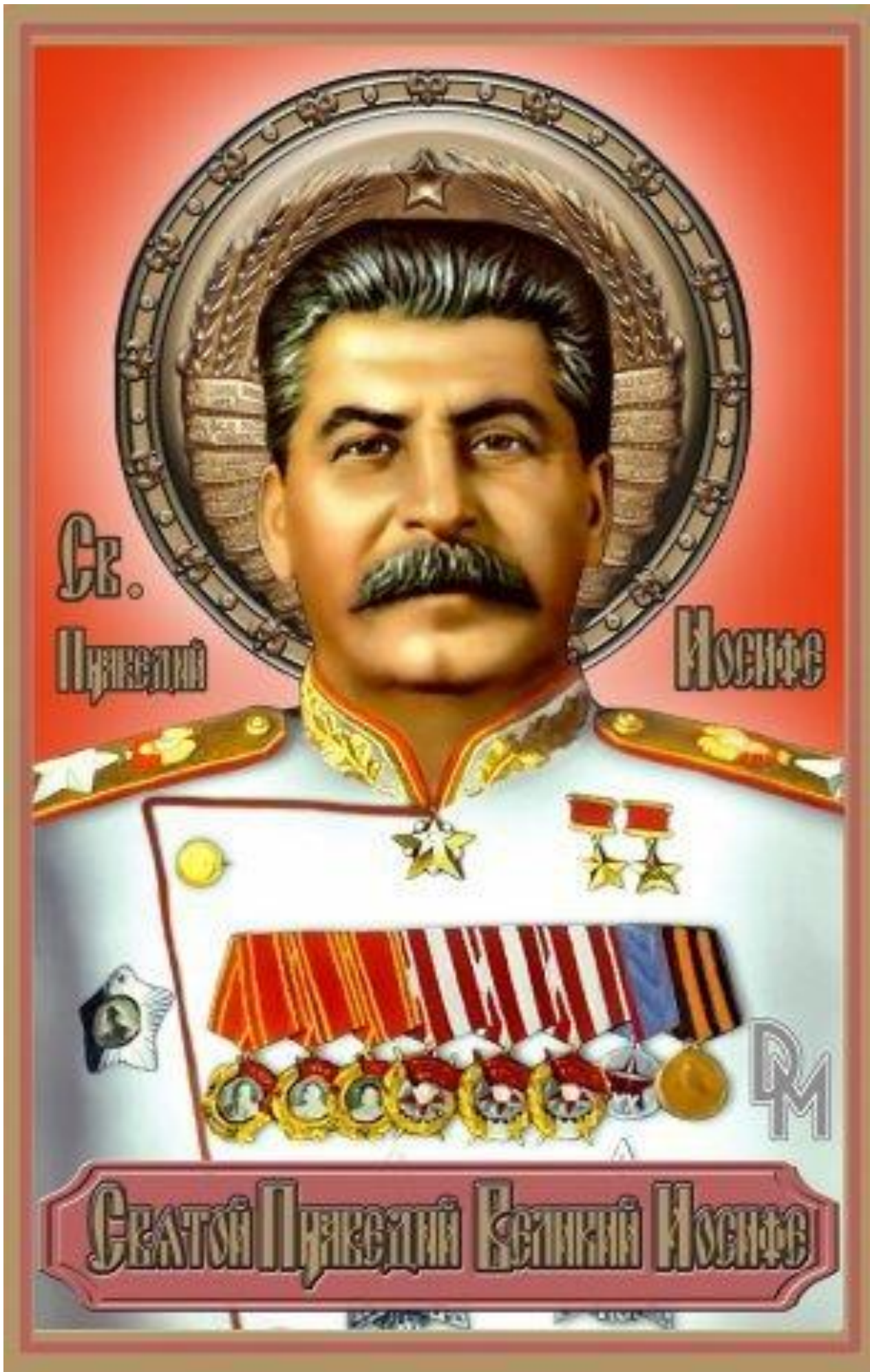

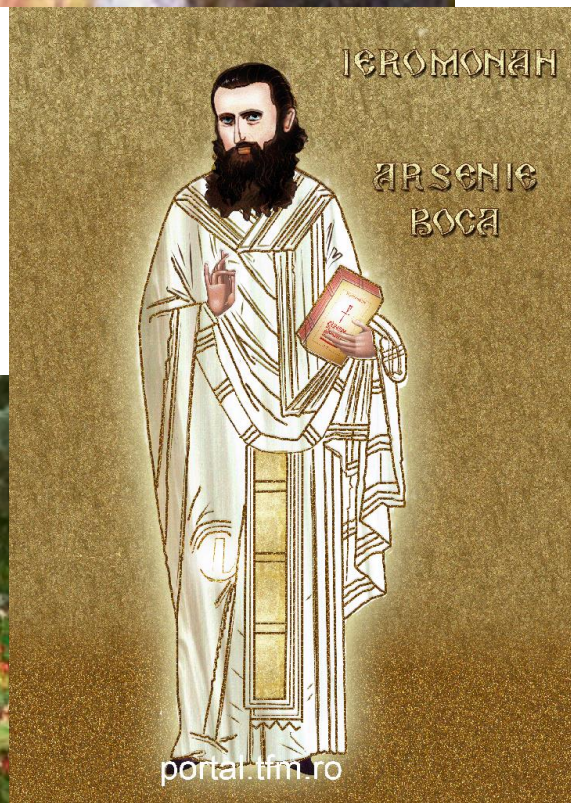
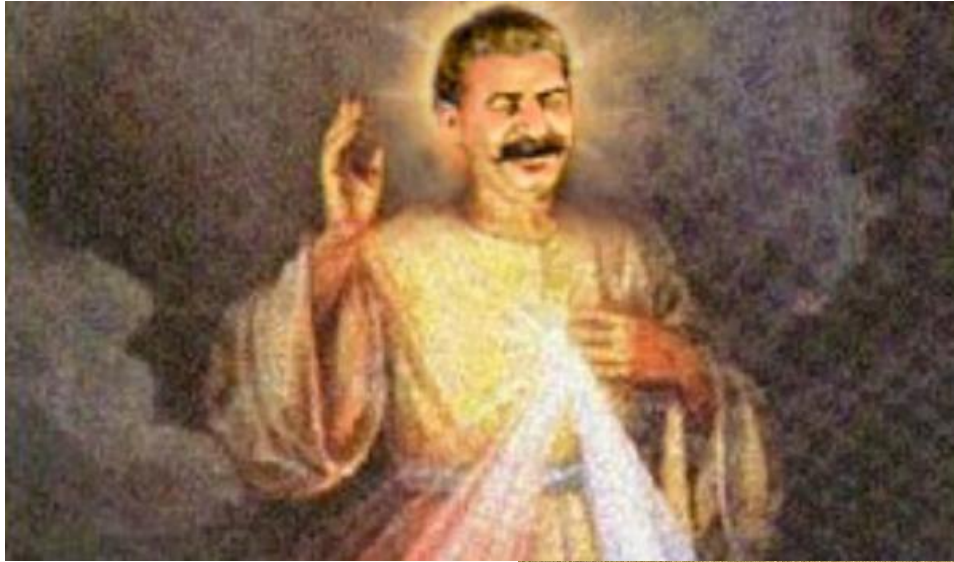

(6) [Unde duce o relație de dragoste dintre un călugăr și o călugăriță care nu și-au păzit vederea

A stat împreună cu Maica Zamfira, mai întâi în casa mamei ei, apoi, în casa lor comună, cumpărată ca de o adevărată familie de gospodari, doar că nu erau cununați la Sfânta Biserică. Aveau o atitudine de mare apropiere, de căsătoriți unul față de altul, mergând împreună chiar și la filme, sugerând tuturor că sunt soț și soție: – n.n.]

In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959, când Boca Zian s-a retras din mănăstire [a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitolul precedent, n.n.], a plecat împreună cu Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent. Prin anul 1963 și-au cumpărat o casă din contribuția la amândoi [pe strada Gh. Paloș nr. 24, n.n.]. Din această cauză printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme

legale de căsătorie (s.n.) [dar nu în aceasta stă posibilitatea sau nu a căderii în împreunare. Nu formele legale arată dacă sunt sau nu cei doi un trup, ci gesturile, cuvintele, privirile lor scot în evidență această unire, lucruri ușor de observat de vecini – n.n.] . Mărturiile oamenilor de valoare, duhovnicești, cum este cazul colegului de la atelierul de pictură, Părintele Sofian Boghiu, care „a spus că Arsenie Boca nu este căsătorit”, arată că era vorba despre o legătură de paternitate duhovnicească [nicidecum, ci arată că nu are forme legale de căsătorie, fiindcă nu a spus că nu a căzut cu ea sau cu vreo alta și că e fecior ci doar că „nu este căsătorit”. Părintele Arsenie Papacioc mărturisește, însă, că erau de mult, de la Sâmbăta de sus, „în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate” ba, chiar a încercat să-l avertizeze pe Părintele Arsenie Boca (care susținea, vorbind de căderea maicii Veronica cu Gigel⁹⁷, că ar fi vreo tactică între ei), că „- **Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!⁹⁸**”. Din păcate, ca de obicei, Părintele Arsenie Boca nu a luat aminte și nu a ascultat, bizuindu-se pe părerea de sine și o falsă nepătimire de care se credea în stare. – n.n.], *Maica Zamfira mărturisindu-i stările sufletești Părintelui Arsenie, după cum Sf. Grigorie de Nazianz le îndemna pe fecioare: „întâi de toate slujește-L pe Dumnezeu, apoi cinstește-l pe preot, Hristosul văzut, care-ți arată viața. Spre el să zbori zorită; de el să ascuți fără murmur, Prin el să urci bucură; lui să-i spui căderile tale, Pentru ca, după ce te-ai clătinat puțin, să pleci din nou spre înălțimi. Moartă să fii pentru toți ceilalți...”*.

În plus, aflăm, de la informatorul cu numele conspirativ „Neacșu”, dintr-o notă din 16 aprilie 1963, că Părintele nu locuia doar cu Maica Zamfira care, „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”, ci „locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa [Ecatarina Constantinescu, n.n.]”.

Zvonul respectiv circula pe baza faptului că cei doi mergeau împreună în haine civile, dar acest lucru se petrecea din ordinul Securității Statului, din 14 mai 1959, încuviințat de mai marii Bisericii, în care se menționa să-și lepede hainele monahale și să îmbrace costume civile, despre care oamenii nu știau și nici măcar cei recrutați ca agenți informatori nu luaseră cunoștință și habar nu aveau ce înseamnă monahismul, afirmând în notele de început ale urmăririi, când făceau referire la cei doi: „Boca Arsen[i]e împreună cu soția sa Julieta Constantinescu [19 iulie 1963, n.n.]”. Dar, într-o adresă a Securității, din 22 iunie 1963, deci cu o lună înainte, se spunea că „Boca Zian Arsen[i]e nu este căsătorit”, precum și peste doi ani, la 6 iunie 1965, când, un maior de Securitate, după verificări la starea civilă, menționa că „printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.)”. Presupunerea că ar fi căsătoriți apare în contextul în care Securitatea, „în scopul pătrunderii mai concrete pe lângă Boca Arsen[i]e în vederea obținerii de informații cu privire la concepțiile, legăturile ce le are și atitudinea prezentă a celui urmărit cât și a soției sale Julieta Constantinescu, fost[ă] stareț a mânăstiri Prislop și semnalată că a activat în organizația legionară

[...]

Rezultatele urmăririi sunt prezentate în tabelul alăturat. Spionii Securității au notat fiecare mișcare a Părintelui: taxarea biletelor de tramvai; o excursie la Sinaia; cumpărarea a Vi pâine neagră; shopping-ul de la magazinul de vopseluri și produse chimice și de la magazinul Victoria, la raionul de parfumerie de unde a achiziționat o pastă de ras Palmier; cumpărarea de gheață și a două pachețele de bicarbonat de sodiu; înghețata de la Cofetăria Scala; vizionarea filmului Acord Final la cinema Republica; schimbarea buteliei; vizitele la Biserica Boteanu; participarea la hirotonia episcopului Visarion; privitul în vitrinele unui anticariat etc.

[...]

20:35 — la Cofetăria Scala au mâncat câte o porție de înghețată și au discutat 20:57 - merg la cinematograful Republica de pe B-dul Magheru, unde, alături de „2 individe care locuiesc

⁹⁷ Care până la urmă s-a sinucis.

⁹⁸ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwyvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

la aceeași adresă cu «BRATU», au intrat în sala de spectacol la balcon și au ocupat locuri în loje unde au vizionat filmul «Acord Final»⁹⁹

23:15 – filmul se termină și toți merg spre casă, unde ajung la 23:45.¹⁰⁰

Așadar... Happy end.

Ne gândim că, totuși, Sfântul Grigorie de Nazianz sau Teologul, nu mergea nici la film, nici la teatru, nici la hipodrom cu fecioarele pe care le îndruma, cu atât mai puțin să stea în aceeași casă cu ele.

Sfântul Ierarh recomanda fecioarelor să asculte de duhovnic, dar nu să viețuiască cu el.

Cele de mai sus se petreceau în data de 3.09.1962! Amnistia Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și a tuturor deținuților mărturisitori a avut loc în anul 1964. Toți oamenii duhovnicești se chinuiau, în timp ce Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira aveau o viață de huzur comunist, fiind la adăpost de orice bănuială, fiindcă erau acoperiți de o permanentă supraveghere, care le furniza dovada palpabilă că sunt fideli regimului, construindu-le în același timp și imaginea viitoare de „prigoniți” și „mărturisitori”.

Se confirmă așadar, chiar de ucenici, fără să vrea, ceea ce a mărturisit doamna Lidia Stăniloae și Părintele Arsenie Papacioc:

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivise proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!”

Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât. [...]

Într-o zi, venind acasă, am găsit-o pe mama cu fața plânsă, cu ochii roșii. „Ce s-a întâmplat?” Fusese în oraș și o întâlnise pe Julieta Constantinescu, respectiv maica Zamfira, fosta

⁹⁹ Accord final (1938)

<http://www.imdb.com/title/tt0029837/plotsummary?ref=tt_ov_pl>

duminică, 17 mai 2015

Plot Summary

Showing one plot summary

A young American violinist is betting with his European organizer that he will marry the tenth girl he meets the next day within 2 months. If he fails, he loses his Stradivari, if he wins he will get \$30,000, but he falls for her roommate. To be near to her, he enrolls under a false name at the local conservatory of music. To get the \$30,000 to get his violin back, he agrees to do a concert tour, starting at the local town, but he refuses to let the conservatory's director conduct and wants one of his co-students, but the director won't allow the orchestra to play under another conductor. Now the problem is to get an orchestra within a few days....

- Written by Stephan Eichenberg eichenbe@fak-cbg.tu-muenchen.de

Acest film prezintă mai multe asemănări interesante cu viața Părintelui Arsenie Boca.

¹⁰⁰ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243.

stareță de la Prislop. Cum am mai spus, după desființarea mănăstirii se stabilise împreună cu părintele Arsenie la București, în casa părinților ei. „Am auzit c-a murit părintele Stăniloae”, i-a spus ea mamei cu o totală lipsă de tact. „Nu-i adevărat! Niciodată!”

„Zâmbea când m-a întrebat!” a adăugat mama cu amărăciune. „A traversat strada ca să vină la mine. Și mi-a strigat de la zece pași, „am auzit că părintele Stăniloae a murit!” „N-a murit!”

Sunt destui care se bucură să răspândească asemenea vești, dar n-a murit. Știu sigur!” a ripostat mama.

Am plâns amândouă toată ziua și apoi am încercat să ne convingem una pe alta că așa ceva nu era posibil. Nu putea să moară, era dincolo de orice îndoială. „Aș fi simțit, aș fi visat, aș fi aflat într-un fel!” spunea mama. „Sunt sigură că e în viață!”¹⁰¹

De aici se vede și calitatea proastă de om necompătitor, fără sensibilitate duhovnicească, răspânditor cu bucurie pentru suferințele altora, deci având caracteristicile invidiei, a Maicii Zamfira. În timp ce alții sufereau real în închisori din partea comunismului, Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira stăteau, e adevărat că supravegheați, dar având proprietăți personale și bucurându-se de libertatea relativă de atunci, cu salarii consistente, batjocorind pe cei ce nici nu știau măcar dacă le mai trăiesc rudele victime ale comunismului.

- Așa am cunoscut-o eu pe Julieta... Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Un act de sinucidere?

Părintele Arsenie Papacioc:

- E... a simulat că... [sinuciderea, n.n.] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întrebat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?... ». Și așa, dăscălind-o, au rămas în intimitate, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai...

[...]

Iar, după ce m-am eliberat din închisoare, am mai avut o întâlnire cu el, înainte de asta mult, înainte de asta care v-am spus-o acum, tot acolo la București.

Se căsătorise Veronica și m-a întrebat ce zic:

- Zic: un prunc la anul, blând și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai vorbim un pic... și la botez... Asta e Veronica cu Gigel, un prunc la anul. Știți...după Coșbuc¹⁰².
- Nu, zice. Nu cred. Cred că face din tactică.
- Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?! [...]
- Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,

Părintele Ioanichie Bălan:

- De unul singur, permanent...

Părintele Arsenie Papacioc:

¹⁰¹ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, ²2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

¹⁰² Nunta Zamfirei, de George Coșbuc, ultima strofă:

Și-a zis: - "Cât mac e prin livezi,
Atâția ani la miri urez!
Și-un prinț la anul! blând și mic,
Să crească mare și voinic, -
Iar noi să mai jucăm un pic
Și la botez!"

- *Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.*

Părintele Ioanichie Bălan:

A stat în București cu ea, tot timpul, da... ”¹⁰³

Așadar Maica Zamfira este cea care l-a influențat decisiv pe Părintele Arsenie Boca să iasă din ascultare și să se încreadă în vedenii, doar ca să o aibă pe ea ca singura uceniță, luându-l de la toți și de la toate, ajungând la grava amăgire de a-i picta mâinile ei în locul mâinilor Maicii Domnului:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Loctiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”..., cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizatoare și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este părtașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rățăcitelor și rățăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rățăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...¹⁰⁴

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

¹⁰³ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

¹⁰⁴ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

cii

Iată acum mâinile unei vrăjitoare celebre:

Și mâinile Maicii Domnului:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Mai-Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci... Părintele Arsenie Boca.

Așa biserica – transformată în parasinagogă – păstorită de cumnatul ei să devină o afacere de familie, având ca centru pe Părintele Arsenie Boca în locul lui Hristos, al Sfinților Ioan Botezătorul, Vasile cel Mare, Gheorghe, Oprea Miclăuș, Ștefan cel nou, Paisie de la Neamț și în locul Maicii Domnului pe Maica Zamfira.

Nu este de mirare că cea mai de frunte propovăduitoare și practicantă a arsenismului, care nu avea nevoie să slujească din nou ca preot Părintele Arsenie Boca, fiindcă îl considera oficial ca un episcop, regizoarea a toată deruta post decembristă de la Prislop este tocmai sfinția sa.

Ne întrebăm: ce inteligență și farmece personale a avut de a putut așa de mult să hipnotizeze pe hipnotizator? Păcat că nu le-a pus în slujba lui Hristos ci a unui om, luându-l de la Hristos și ca amăgindu-l în fapt să se amăgească și pe sine, amândoi fiind înșelați de ispitorul ce ne vânează prin plăcerea de sine, chiar și în doi.

Să plângem toți cu lacrimi și suspinuri adânci, rugându-L pe mult milostivul Dumnezeu să-i ierte și să ne ferească și pe noi de marea înșelare: a te avea pe tine centru, în locul lui Hristos.

5. CE SPUN DESPRE ACEASTĂ CĂDERE... MARI NOȘTRI DUHOVNICI

cei care prin multele lor suferințe și lupta pentru adevăr pot fi cu adevărat model de sfințenie, pe care, dacă va hotărî și Sfântul Sinod, după trecerea vremii, pentru a nu mai fi în viață cei care i-au cunoscut și pot influența prin mijloace trupești opinia publică, după verificarea vieții și învățăturilor sfinților lor, vor putea fi și canonizați, pentru a fi urmați ca pilde de toți dreptmăritorii creștini:

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Talentat. Făcuse Belle-Arte, pe lângă teologie... Și... împreună cu Julieta. Cine este Julieta? Era un curent foarte puternic în România, cu arsenismul, mai ales la București. El era la Sâmbăta. Când te duceai acolo era cel mai mare har dar să-ți întrebi privirea cu el. Îți dai seama... Părintele Ioanichie Bălan:*

- *Doar cu privirea...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Bucureșteancă?*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Era studentă la Teologie, colegă cu Antonie (Plămădeală). Nu știu de unde e ea. Eu m-am dus la facultatea de Teologie, acolo. Și am vorbit cu studenți. S-au bucurat când le-am spus că plec la mănăstire. Și m-au condus până la poartă Antonie Plămădeală, care era și el student, și Julieta. N-am primit nicio alintare, nu nimic: Domnilor, am venit să vă văd. Așa am cunoscut-o eu pe Julieta... Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Un act de sinucidere?*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *E... a simulat că... [sinuciderea, n.n.] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întreat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?... ». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimitate, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai...*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Păi da, că e...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareț... Arsenie.*

Noi l-am învinuit că: nu ții cont, nu ții legătura cu Biserica, (noi cei de la Antim¹⁰⁵), și te invităm să iei parte la sfățuire cu noi aicea... uite așa.... N-a primit, pentru că el era... nu putea să-și hrănească antimandarele lui.

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Da, da... scopurile...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Credea în metempsihoză, adică în reîncarnare, lucruri dovedite, nu se puneau problema. Eu personal sunt convins de asta, adică... așa cum cu multe lucruri l-am prins... Și... a rămas mare*

¹⁰⁵ Aici Părintele Arsenie, gândind bisericeste, arată că nu a fost opinia lui, ci a multora, inclusiv a celor de la Sfânta Mănăstire Antim, care învățau din minunata lucrare a Rugului Aprins, reînvierea lucrării lăuntrice a Filocaliei, pe care Părintele Arsenie Boca - de dragul Maicii Zamfira și a propriei lucrări spectaculoase - a refuzat să o practice, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și alții l-au îndemnat să o facă. Vezi și informațiile valoroase din cartea Arhimandritului Paulin Lecca și a doamnei Lidia Stăniloae.

prieten cu Julieta... Când s-a făcut mănăstirea Prislop, pentru ca să-l aducă Biserica și pe el într-o oficializare, într-o apropiere de unitate, l-au numit stareț la Prislop. El cu Antonie, care era diacon, absolvenți de teologie amândoi, și cel care a murit... Dometie, care a fost până la urmă la Râmeț. Acela era preot de mir și s-a călugărit la Prislop, cu stareț Arsenie... Julieta, care acum era într-o fază nouă, din punct de vedere al Bisericii...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Teoloagă...

Părintele Arsenie Papacioc

- Teoloagă... s-a dus acolo, că erau nedespărțiți: „Antonie, tu ce cauți aici. Aici suntem noi acum. Lasă că te aranjez eu...” [cuvintele Julietei către Antonie Plămădeală, n.n.]. Părintele Antonie a început să fie urmărit. A dispărut...

Părintele Ioanichie Bălan:

- A mers la Slatina...

Părintele Arsenie Papacioc:

- A intrat în „diaspora”. A dispărut... Justiția îl căuta. Pe Antonie îl chema Leonida Plămădeală, dar el acum călugărit era Antonie și...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Securitatea n-a știut, n-a știut și l-a lăsat în pace.

Părintele Arsenie Papacioc:

- L-am primit eu la Slatina, că eu eram egumen la Slatina. I-am făcut și eu o fițuică să stea aici, l-am ocrotit și l-am folosit ca diacon.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, capabil, bun de condei..., l-am apucat și eu, eram aici, că am venit și eu atunci...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Eram prieteni, în sfârșit... L-am trimis la Râșca să conducă, fiindcă noi aveam vreo 6-7 mănăstiri sub control...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Trebuia să ții inventare...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Noi am scos Sihăstria din starea de schit de sub Secu-Neamț, era și Sihla, aveam și Putna, aveam multe sub control... în sfârșit. Când mă duceam la Iași, trimis de mănăstire fiindcă eram egumen, cu ocazia hramului, mergea cu mine un însoțitor și mănăstirea mi l-a dat pe Antonie, de data aceea... Antonie fiind cu mine acolo, umbla și el, eu îmi vedeam de treaba mea, eram la capul Sfintei Paraschiva și părintele Eftimie, starețul de la Bistrița...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Acum e episcopul de la Roman...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo... Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.] ...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Cu Sfânta în familie...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Cu Julieta stareț.

Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie... M-am întâlnit cu el, odată. Eram stareț la Cheia. Și m-am dus pe la București pe la consilierul acesta, să iau cruciulițe și alt material de colportaj. La Institutul Biblic, m-am întâlnit cu Arsenie. El era la consilieri. Când a ieșit el de acolo, el m-a luat:

- Aaa, Ce faci, părinte Arsenie?
- Vino la noi la Mănăstire...

- *N-am nevoie, (zice), lasă că-mi ții sfinția ta locul, știi...tot Arsenie.*
- *Zic: Părinte eu țin locul meu, nu țin locul nimănui, să știți...*

A fost ultima mea întâlnire cu el. Dar, după ce m-am eliberat din închisoare, am mai avut o întâlnire cu el, înainte de asta mult, înainte de asta care v-am spus-o acum, tot acolo la București.

Se căsătorise Veronica și m-a întrebat ce zic:

- *Zic: un prunc la anul, blând și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai vorbim un pic... și la botez... Asta e Veronica cu Gigel, un prunc la anul. Știți...după Coșbuc¹⁰⁶.*
- *Nu, zice. Nu cred. Cred că face din tactică.*
- *Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Doar patimile...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Și a dovedit.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Deci nu v-ați mai vorbit cu Părintele Arsenie?*

¹⁰⁶ *Nunta Zamferei, de George Coșbuc, ultima strofă:*

*Și-a zis: - "Cât mac e prin livezi,
Atâția ani la miri urez!
Și-un prinț la anul! blând și mic,
Să crească mare și voinic, -
Iar noi să mai jucăm un pic
Și la botez!*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu facă greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel. Să facă un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *De unul singur, permanent...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *A stat în București cu ea, tot timpul, da... »¹⁰⁷*

Foarte interesant este că informațiile de mai sus, dezvăluite de Părintele Arsenie Papacioc cu mult înainte de a se deschide dosarele securității, au fost confirmate chiar de ucenicii Părintelui Arsenie Boca, desigur cu o altă interpretare... hipnotizată de prejudecata că și sfinția sa și Maica Zamfira sunt sfinți mai mari ca alții, astfel că ei pot face excepție de la turma lui Hristos, putând să încalce canoanele Bisericii și bunul simț românesc, fără a fi vătămați. Să le reamintim, făcând o paralelă, ***citând mai întâi din Părintele Arsenie Papacioc (cu litere înclinate și îngroșate)***, iar mai apoi, ***din ucenicii îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca (cu litere doar înclinate în cazul domnului Daniel Guță și înclinate și subliniate în cazul lui anomismi)***, ca să vedem cum îi confirmă cuvintele:

- ***Părintele Arsenie Papacioc:***

- ***Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.***

¹⁰⁷ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

- **Părintele Ioanichie Bălan:**
- **Bucureșteancă?**
- **Părintele Arsenie Papacioc:**
- **Era studentă la Teologie, colegă cu Antonie (Plămădeală). Nu știi de unde e ea. Eu m-am dus la facultatea de Teologie, acolo. Și am vorbit cu studenți. S-au bucurat când le-am spus că plec la mănăstire. Și m-au condus până la poartă Antonie Plămădeală, care era și el student, și Julieta. [...]Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?...**

S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

- **Părintele Ioanichie Bălan:**

-

Un act de sinucidere?

- **Părintele Arsenie Papacioc:**

E... a simulat că... [sinuciderea, n.n.] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întrebat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?... ». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimitate, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai... [...] Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareș... Arsenie.

Mama ei a fost casnica toata viata, iar familia mereu saraca. Primele trei clase primare le-a facut la Cernavoda, iar din a patra familia s-a mutat la Bucuresti. A absolvit apoi, in 1944, liceul Regina Maria din Bucuresti, dupa care s-a inscris la cursurile Facultatii de Teologie din Bucuresti si ale Facultatii de Filosofie, si le-a absolvit in 1948, cand si-a luat licenta in Teologie. A trecut apoi la doctorat, in cadrul Institutului Teologic, dar datorita intrarii in monahism, in 1950, in perioada de pregatire a tezei de doctorat, in final a renuntat la sustinere. In ultimii ani de facultate Preotul Profesor Gheorghe Cristea o caracteriza "cam dezechilibrata in ceea ce priveste mintea", [...]În acea peioada de studentie fusese "un element decazut" si ca ar fi "dat dovada de acte de indisciplina si comportare morala nesanatoasa" [...] ar fi avut relatii sentimentale cu mai multi profesori de la teologia bucuresteana.

[...]Din alta sursa, o alta tentativa de sinucidere a Julietei Constantinescu (prima) s-ar fi consumat in vara anului 1947 sau a anului 1948, cand Parintele se afla inca la Manastirea Brancoveanu de la Sambata de Sus, si cand studenta Julieta s-a aruncat in lac sa se inece, fiind salvata de Parintele Arsenie.

[...]Il cunoscuse pe Parintele Arsenie inca de la Manastirea Sambata, din 1946, in sa la Prislop venise cu gandul sa ramana si sa devina monahie. Inca de la inceputul sederii ei acolo, a demonstrat o personalitate aparte, complexa dar si foarte hotarata. Un exemplu graitor din primele luni de asezare la Prislop il reprezinta un episod legat de o confruntare indelungata cu o alta tanara voind sa acceada spre calugarie, pe nume Maria Culeac. Aceasta venise la Prislop in aprilie 1949 ca sora de manastire, in sa in toamna anului 1949, a savarsit un act pentru care va primi pedeapsa apriga din partea surorii Julietei Constantinescu si a Parintelui Arsenie. In fapt, sora Maria a mers singura pe un deal din fata manastirii si a inceput sa cante "Internationala". Aflandu-se in camera Parintelui Arsenie la acel moment, Julieta Constantinescu a trantit geamurile si a amenintat pe Parintele ca daca nu o da afara din manastire, ea se va sinucide, ceea ce a si incercat, inghitind pastile. Parintele a reusit sa o salveze, dandu-i lapte. Acest episod este descris in vol. al II-lea al cartii "Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente".

Pana in septembrie 1950, Maica Zamfira "incercase in nenumarate randuri sa se sinucida, luand pastile in cantitate mare, iar cu o lama de ras a incercat sa-si taie vinele de la mana. Urmele se vad si azi cauza ar fi fost o dragoste neimpartasita. Staretul (n.n. Parintele Arsenie)

cauta sa-i satisfaca toate dorintele, incat in ultimul timp a devenit conducatoarea manastirii” (din vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”). La 8 septembrie 1950 la Manastirea Prislop a venit in vizita si pentru sarbatoarea de hram Episcopul Andrei Magieru al Aradului – poate si fiindca staretul Arsenie intervenise pentru ca sora Maria Culeac, aflata in vesnica disputa cu Maica Zamfira, sa fie trimisa la alta manastire. Dupa aceasta disputa Maica Zamfira a stat la pat bolnava, unde asa o va gasi si inspectorul de la Ministerul Cultelor, la 13 septembrie 1950. Imediat dupa aceasta data, Maica Zamfira si Parintele Arsenie vor pleca la Bucuresti. Este perioada in care Maica Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea. Disputa cu sora Maria Culeac continua, iar Parintele Arsenie era la mijloc. Pana la urma sora Maria Culeac a fost trimisa la Manastirea Bistrita.

La doar 25 de ani, maica Zamfira a devenit stareță a mănăstirii Prislop, în momentul în care locul fusese transformat în așezământ de maici.

[...]

Julieta Constantinescu l-a cunoscut pe părinte în 1946, iar trei ani mai târziu a ajuns la mănăstirea Prislop, unde a fost tunsă în monahism și a devenit apoi stareță. Mărturiile unor apropiați ai săi din acei ani o prezentau ca fiind o tânără cu o personalitate complexă, foarte hotărâtă, însă în unele cazuri cu o atitudine dusă la extrem. Ar fi încercat de mai multe ori să se sinucidă, iar cel care a salvat-o a fost părintele Arsenie Boca, potrivit unor mărturii prezentate în dosarele de urmărire a părintelui. „Până în septembrie 1950, Maica Zamfira “încercase în nenumărate rânduri să se sinucidă, luând pastile în cantitate mare, iar cu o lamă de ras a încercat să-și taie vinele de la mână. Urmele se văd și azi, cauza ar fi fost o dragoste neîmpărtășită. Starețul (n.n. Părintele Arsenie) căuta să-i satisfacă toate dorințele, încât în ultimul timp a devenit conducătoarea mănăstirii” (din vol. al II-lea al cărții „Părintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente)”

Și... a rămas mare prieten cu Julieta... Când s-a făcut mănăstirea Prislop, pentru ca să-l aducă Biserica și pe el într-o oficializare, într-o apropiere de unitate, l-au numit stareț la Prislop. El cu Antonie, care era diacon, absolvenți de teologie amândoi, și cel care a murit... Dometie, care a fost până la urmă la Râmeț. Acela era preot de mir și s-a călugărit la Prislop, cu stareț Arsenie... Julieta, care acum era într-o fază nouă, din punct de vedere al Bisericii...

- **Părintele Ioanichie Bălan:**
- **Teoloagă...**
- **Teoloagă... s-a dus acolo, că erau nedespărțiți:**

Antonie, tu ce cauți aici. Aici suntem noi acum. Lasă că te aranjez eu...” [cuvintele Julieței către Antonie Plămădeală, n.n.]. Părintele Antonie a început să fie urmărit. A dispărut... [...]

Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.]...

- **Părintele Ioanichie Bălan:**
- **Cu Sfânta în familie...**
- **Părintele Arsenie Papacioc:**
- **Cu Julieta stareță.**

In septembrie 1950 Manastirea Prislop era deja transformata in obste de maici, iar Julieta Constantinescu – tanara de 24 de ani, deja cu numele de Maica Zamfira, fusese aleasa staretă. In obste erau atunci 15 vietuitori, dintre care 4 barbati si 11 femei.

Intre barbati era pe atunci si tanarul calugar Stelian (Dometie) Manolache, in varsta de 26 de ani, cel care dupa o vreme va sluji ani buni, pana la trecerea Dincolo, la Manastirea Ramet din jud. Alba. Atat Stelian (Dometie) Manolache cat si Leonida (Antonie) Plamadeala (cel care va deveni mai tarziu Mitropolitul Ardealului), fusesera inchinoviati monahi de Parintele Arsenie, la Prislop, in toamna anului 1949. In noiembrie 1952 obstea de la Prislop cuprindea 17 vietuitori.

„Această fată care venise din București să viziteze Mănăstirea Prislop nu a mai voit să plece de la mănăstire, deși eu și colegul meu i-am arătat călugărului B.A. și ei personal, că șederea unei fete între călugări și între noi care eram mai tineri, atâta timp (două - trei luni), nu este potrivită și deci am cerut călugărului să îi spună să plece de la mănăstire. Din această cauză s-au iscat certuri între noi, fapt pentru care B.A. mi-a pus în vedere mie și colegului să ne căutăm alt loc dacă nu ne place acela, iar până la urmă a plecat această fată, Constantinescu Julieta; pe urmă am plecat și eu, din cauza că mereu m-am certat cu călugărul B.A. pentru plecarea acestei fete, iar el fiind mereu trist și supărat. [...] La auzul celor spuse de noi, că ea ar fi bine să părăsească mănăstirea, s-a supărat pe mine și pe colegul meu și nu a mai vorbit cu noi, decât cu călugărul B.A., cu care studiau împreună toată ziua. Totodată disperată că va pleca din mănăstire, i-a spus călugărului B.A. că dacă o va alungă se va sinucide, fapt pentru care B.A. motiva față de noi reținerea ei în mănăstire”, se arată în declarația călugărului Antonie [Plămădeală – n.n.], prezentată în cartea biografică. [...]

Părintele Arsenie Papacioc:

- **Și e normal acum să faci o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie... [...] Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu faci greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel.**

Să faci un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.

Părintele Ioanichie Bălan:

- **Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...**

De asemenea, Maica Zamfira a fost cea care a încercat mereu, cu forta, sa alunge misticismul popular exagerat creat de oameni in jurul Parintelui Arsenie, cel datorita caruia, in mare masura, Parintele a fost anchetat, inchis si urmarit intreaga sa viata... Ea a încercat in schimb, atat inainte cat si dupa trecerea Dincolo a Parintelui, sa aduca in zona realitatii si a practicii ortodoxiei celei adevarate, chipul luminos al Marelui Traitor Crestin si al Marelui Duhovnic care a fost si ramane Parintele Arsenie Boca. [...]Este perioada in care Maica Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea.

Stareța Zamfira a reacționat la scurt timp, trimițând o scrisoare patriarhului Justinian, prin care solicita ajutorul pentru a-l elibera pe preot. De asemenea, a mers de mai multe ori la Ministerul Cultelor, pentru a cere ajutor în demersul ei pentru a-i reda libertatea călugărului de la Prislop. Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru [este foarte interesant că pentru sfinții lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului

- **Dar, după ce m-am eliberat din închisoare, am mai avut o întâlnire cu el, înainte de asta mult, înainte de asta care v-am spus-o acum, tot acolo la București. Se căsătorise Veronica și m-a întrebat ce zic:**

- **Zic: un prunc la anul, blând și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai vorbim un pic... și la botez... Asta e Veronica cu Gigel, un prunc la anul. Știți...după Coșbuc¹⁰⁸.**

¹⁰⁸ Nunta Zamfirei, de George Coșbuc, ultima strofă:

Și-a zis: - "Cât mac e prin livezi,
Atâția ani la miri urez!
Și-un prinț la anul! blând și mic,

- *Nu, zice. Nu cred. Cred că face din tactică.*
- *Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Doar patimile...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Și a dovedit.*

Cu ceva vreme în urma am încercat să culeg date pentru a creiona o schiță de portret a omului care a stat cel mai îndelung și în toate împrejurările, în imediata apropiere a Parintelui Arsenie Boca: Maica Zamfira Constantinescu.

Este vorba de aproape 43 de ani în care Maica Zamfira i-a fost în preajmă...

Informatorii care ajungeau la Prislop vorbeau despre faptul că în perioada în care părintele a fost dus în unitatea de muncă forțată de la Canalul Dunăre – Marea Neagră, stareța l-a vizitat de mai multe ori. De asemenea, alte mărturii păstrate în dosarele CNSAS, arătau că i-a fost alături și a încercat să îi ofere ajutorul și în anii următori, în care duhovnicul a fost arestat și trimis în mai multe închisori. [...]

Patru ani mai târziu, maica Zamfira și părintele Arsenie au fost îndepărtați din mănăstirea Prislop și li s-a interzis să mai poarte veșmântul monahal, lui pentru toată viața, iar ei până în 1964, când a avut loc amnistia preoților anticomuniști. Preotul a fost angajat la atelierul de pictură al Patriarhiei, iar potrivit unor mărturii, cei doi au locuit împreună pentru o perioadă, într-o casă în București.

„Din anul 1959 a venit în București dimpreună cu fosta stareță de la Prislop Julieta Constantinescu. Unii spuneau chiar că Arsenie Boca este căsătorit cu aceasta. În momentul de față, Boca este angajat la atelierul de pictură de la Patriarhie. Nu are încă buletin de București. Acum a fost trecut pe tabel pentru a i se elibera buletin. El nu mai umblă în haine clericale și nici nu mai poartă barbă. Participă cu regularitate la slujbele religioase de la Patriarhie, în sărbători.

Se ferește însă că să mai aibă legături cu diferiți credincioși și credincioase, care îl admiră și ar vrea să stea de vorba cu el”,

Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai...

[...]

O altă notă informativă din 1965, întocmită de locotenentul major Ștefan Băjenariu, arăta că Julieta Zamfira Constantinescu, „din dosarul informativ ce îl avem asupra lui Boca, după izgonirea din mănăstire, trăiește cu acesta într-o casă cumpărată de amândoi în București, dar nu sunt căsătoriți”, informau autorii cercetării.

[...]

Un moment de cumpănă în viața stareței de la Prislop s-a petrecut în anul toamna anului 1955, când părintele Arsenie a fost arestat din nou și condamnat la șase luni de detenție, pentru „omisiunea de denunț” a legionarului Nicolae Bordașiu [care ar fi trebuit să fie soțul Maicii Zamfira, dar, văzând caracterul femeii, din înțelepciune a refuzat, deși Părintele Arsenie Boca s-a străduit cu toate mijloacele să-i căsătorească, încercând chiar să-i forțeze „duhovnicește”– n.n.], căutat de autorități.

[...]

Fosta stareță rămăsese în atenția Securității, datorită legăturilor strânse cu Arsenie Boca, păstrate și în anii următori când ea s-a mutat la Sinaia, iar Arsenie Boca rămăsese în București.

În 1968, părintele Arsenie Boca a fost găzduit de familia surorii maicii Zamfira, în satul Drăgănescu, de lângă București, unde a început pictarea bisericii, la care paroh era preotul

*Să crească mare și voinic, -
Iar noi să mai jucăm un pic
Și la botez!*

Savin Bunescu, soțul surorii Zamfirei [deci, biserica din Drăgănescu este o afacere de familie – n.n.].

Din anul 1977, duhovnicul Arsenie Boca s-a mutat la Sinaia, mai aproape de ucenica sa. În ultimii ani ai vieții lui, ea a fost cea care l-a îngrijit.

Maica Zamfira Constantinescu s-a ocupat de organizarea funeraliilor părintelui, înmormântat la Prislop, fiind apoi cea care a făcut posibilă publicarea unei părți a lucrărilor acestuia.¹⁰⁹

Părintele Arsenie Papacioc:

- ***Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,***

- ***Părintele Ioanichie Bălan:***

- ***De unul singur, permanent...***

- ***Părintele Arsenie Papacioc:***

- ***Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.***

- ***Părintele Ioanichie Bălan:***

A stat în București cu ea, tot timpul, da...¹¹⁰

Imediat după aceasta data, Maica Zamfira și Părintele Arsenie vor pleca la București.

Și ce este mai interesant: chiar Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, confirmă cele de mai sus, prin mărturiile ce le-au dat securității, după cum am văzut în subcapitolul rezervat informațiilor din dosarele prezentate de unul din cei mai mari admiratori ai Părintelui Arsenie Boca, Florin Duțu¹¹¹:

Iată ce declara chiar Maica Zamfira:

Julieta Constantinescu, într-un interogatoriu din 1955, după ce depășise criza sufletească din adolescență cu ajutorul îndrumărilor și rugăciunilor duhovnicului Arsenie Boca și după ce a îmbrăcat haina monahală, ajungând stareță la Prislop, a evocat întreaga situație: „Eu îl iubeam foarte sincer pe Bordașiu și din partea mea mă gândeam să mă căsătoresc cu el, dar Bordașiu, deși la început mă iubise și el, cu timpul el a început să mă respingă, eu totuși țineam la el și din această cauză am suferit mult. Eram într-un timp foarte decepționată și chiar am încercat să termin cu viața [...]. Deși el începuse să mă îndepărteze din anturajul său, eu totuși trăiam cu speranța că se va schimba și pentru acest lucru eu nu vroiam să mă îndepărtez de el, din contră, mergeam și eu unde mergea el” [...]

Iată ce declara chiar Părintele Arsenie Boca:

După ce am văzut că nu pot să rezolv nimic în privința Julietei, ne-am continuat misiunea în Beiuș și apoi am mers la București pentru ca să relatez patriarhului ce am rezolvat din misiunea încredințată și totodată voiam să-mi continui drumul la Mănăstirea «Tudor Vladimirescu» din Tecuci.

Fiind în București i-am făcut o vizită Julietei acasă și cu această ocazie i-am comunicat rezultatul negativ obținut de la preotul Bordașiu în legătură cu căsătoria ei cu Nicolae Bordașiu.

Vreau să precizez că, despre misiunea încredințată de patriarh avea cunoștință și Julieta și înainte de a pleca ea m-a rugat să trec și pe la tatăl lui Bordașiu Nicolae pentru ca să aranjez cu el situația lor.

¹⁰⁹ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

¹¹⁰ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

¹¹¹ Care a ajuns a se îmbrăca, a gesticula, a vorbi ca Părintele Arsenie Boca. Dar aceasta o imprimă duhurile numai celor ce au idoli, de pildă fanilor starurilor de la Hollywood. În Ortodoxie, însă, Hristos și Sfinții eliberează eu-l prin noi și-l duce la găsierea și manifestarea unicității persoanei și asemănarea ei cu Hristos, care are în Sine toate modalitățile de a fi în iubire, iar nu o repetiție plictisitoare a unor șabloane.

Discutând despre faptul că nu am putut să rezolv nimic cu tatăl lui Bordașiu, Julieta a început iarăși să se frământe. Eu văzând tulburarea ei, fiind în drum spre Mănăstirea «Tudor Vladimirescu» cred că am invitat-o și pe ea să meargă cu mine.

Ajunși la mănăstire eu am căutat să-mi rezolv misiunea încredințată de patriarh și cum la mănăstire se găsea și preotul mănăstirii, Iovan Silviu [...]. Iovan Silviu a afirmat către mine și Julieta că Bordașiu Nicolae s-ar putea să se găsească la Timișoara și ne-a precizat că el ne face o scrisoare către fratele său sau cumnatul său, nu-mi aduc bine aminte, care ar putea să ne mijlocească o întâlnire cu fugarul prin intermediul unei a treia persoane pedagog [...].

Eu cu Julieta am ajuns la Timișoara într-una din zilele lunii iunie - după masă - și conform adresei pe care o aveam am mers la fratele sau cumnatul lui Iovan Silviu [...]. Înspre seară, eu împreună cu Julieta și cu fratele sau cumnatul lui Iovan, am plecat la o școală unde urma să găsim pe a treia persoană, care era pedagog la școală [...]. Pedagogul ne-a răspuns că poate să facă acest lucru în ziua următoare, fixându-ne locul și aproximativ ora.

A doua zi a venit și Bordașiu Nicolae și la propunerea mea de a merge unde găzduim noi, el a acceptat. Aci am discutat despre intimitățile care există între el și Julieta. Am discutat despre posibilitatea ieșirii lui din situația de fugar pentru a se putea căsători cu Julieta. I-am propus să se prezinte patriarhului căruia să-i expună situația și să-i ceară sfaturi. Alte propuneri nu i-am făcut și nici alte discuții nu am purtat cu el, decât numai despre intimitățile care existau între el și Julieta.

Bordașiu Nicolae în tot timpul discuțiilor a refuzat să accepte o căsătorie cu Julieta și în urma acestui lucru ne-am despărțit [...].

După această întâlnire Julieta a fost foarte frământată și eu văzând-o în această situație, am hotărât să mergem încă o dată să discutăm cu Bordașiu Nicolae [...]. Având adresa, în ziua următoare de la prima întâlnire, de dimineață am mers, eu și cu Julieta, la locuința unde stătea ascuns Bordașiu Nicolae. L-am găsit acasă și am stat de vorbă cu el 1-2 ore. În discuțiile purtate cu el, am insistat să revină asupra refuzului de a se căsători cu Julieta. Și de data aceasta am primit un refuz din partea lui, motivând că el nu poate să se gândească în situația în care se găsește la o căsătorie [...]”³³⁴.

Julieta nu se liniștește: „în timpul acesta Julieta devenea tot mai tulburată și pentru a-i ameliora starea i-am promis că mă voi duce din nou la Bordașiu pentru a-l sfătui să nu fie atât de categoric în răspunsul lui. În aceeași zi spre seară am mers singur la Bordașiu, i-am arătat că răspunsul lui categoric de a se căsători cu Julieta ar putea atrage după sine și alte fapte grave pe care este capabilă Julieta în situația ei să le comită. Cu toată insistența mea, Bordașiu a refuzat sub motivul că Julieta i-ar putea anula personalitatea dacă se va căsători cu ea (s.n.). A doua zi am plecat cu Julieta la Prislop. Acolo Julieta nu s-a liniștit și i-am promis că voi face o ultimă încercare, adică voi trimite o scrisoare lui Bordașiu pe care o va duce Plămădeală Leonida. Am scris eu personal o scrisoare lui Bordașiu [...].

Câtă atenție deosebită doar pentru o singură persoană feminină, comportament cu totul deosebit față de relația cu celelalte admiratoare ale sfinției sale, intervenind în intimitățile a doi oameni și forțând nota căsătoriei, cu o asemenea insistență ce are pecetea interesului personal. Sugestia ce apare din desfășurarea propriei descrieri este că aceste insistențe datorate tulburărilor și șantajelor sentimentale ale Julietei sunt generate de dorința imperioasă ca să fie astfel degajat de propria responsabilitate față de ea, cu care s-a încărcat la Sâmbăta în urma actului ei sinucigaș, prin care au ajuns:

„în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate”

De aceea Părintele Arsenie Papacioc, chiar a încercat să-l avertizeze pe Părintele Arsenie Boca (care susținea, vorbind de căderea maicii Veronica cu Gigel¹¹², că ar fi vreo tactică între ei), ca și cum ar vorbi despre alții: „- **Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!**”¹¹³.

¹¹² Care până la urmă s-a sinucis.

¹¹³ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

Deși acum e un mare interes pe acest subiect obsedant, noi nu l-am fi abordat dacă era vorba doar de o cădere a unor monahi, de undeva din cotloanele întunecate a le istoriei, fiindcă prin pocăință toate se pot curăți și nu vrem să cădem în osânda clevetirii vreunui preot sau a vreunei monahii. Nu putem să nu înțelegem cu durere condițiile grele de alungare a monahilor, din acea perioadă. Săracii... au pățimit multe suferințe. Dar căderile lor nu trebuie ridicate la rangul de sfințenie, ci numai prigoana însoțită de pocăință, dacă a avut loc. Desigur că Părinții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, fiind preocupați de binele Bisericii, ca duhovnici, știau multe și puteau vădi în chip binecuvântat acest păcat notoriu pentru a ne feri pe noi de primejdia înșelării.

6. CE SPUN DESPRE ACEASTĂ CĂDERE... SFINȚII PĂRINȚI

Un frate oarecare din Tebaida ne spunea nouă: „Eu, fraților am fost feciorul unui jertfitor idolesc. Deci, când eram copil, îl vedeam pe tatăl meu de multe ori seara și dimineața mergând în capiște, închinându-se și tămâind idolii. Odată am mers și eu după tatăl meu în taină, neștiindu-mă el, ca să-l văd ce face, dacă merge în capiște și cum se închină. Iar dacă am mers și am intrat în capiște, l-am văzut pe satana șezând ca un împărat pe un scaun împărătesc și toți ostașii lui stând înaintea sa. Și a venit unul din draci și i s-a închinat. Iar el l-a întrebat: „De unde vii și ce ai făcut?” Răspuns-a dracul și a zis: „Iată în cutare parte am fost și am ridicat sfadă, război mare și multă vărsare de sânge am făcut între oameni și am venit să-ți spun”. Zis-a lui satana: „În câte zile ai făcut acestea?” Răspuns-a dracul: „În treizeci de zile”. Măniindu-se a poruncit și l-a bătut pe el, zicând: „Numai această slujbă mi-ai făcut în atâtea zile?” Apoi a venit altul, închinându-i-se iar el l-a întrebat și pe acela: „De unde ai venit?” Răspuns-a: „Am fost pe mare și am ridicat furtună asupra unei corăbii cu mulțime de oameni și s-au înecat toți și am venit să-ți spun”. Apoi l-a întrebat: „În câte zile ai făcut aceasta?” Răspuns-a: „În douăzeci de zile”. Și a poruncit de l-au bătut și pe el, zicând: „Pentru ce numai așa puțin lucru și așa puțină slujbă mi-ai făcut în atâtea zile?” Iată și al treilea a venit și i s-a închinat. Atunci l-a întrebat și pe el: „De unde ai venit?” Iar acela a răspuns zicând: „În această cetate s-a făcut o nuntă. Și am pornit sfadă și război mare între nuntași, între mire și mireasă și multă vărsare de sânge am făcut și am venit să-ți spun”. Și l-a întrebat pe dânsul: „În câte zile ai făcut aceasta?” Și a zis: „În cinci zile”. Și a poruncit ca să-l bată și pe acela, zicând: „Pentru ce în cinci zile numai atâta slujbă și lucru mi-ai făcut?” După aceasta a venit altul și i s-a închinat. Și l-a întrebat și pe acela: „Dar tu de unde ai venit?” Răspuns-a acela, zicând: „Eu, stăpâne, patruzeci de ani sunt de când pururea mă lupt cu un călugăr sihastru în pustie, iar în această noapte l-am împins și l-am aruncat în curvie. Satana auzind aceasta, s-a sculat și l-a sărutat și luând cununa care era pe capul lui, a pus-o pe capul aceuia. Și l-a pus pe scaun aproape de dânsul, zicând: „Cu adevărat, bun lucru și plăcută slujbă mi-ai făcut, vrednic ești de cinstea mea că ai făcut o biruință ca aceasta. Acestea eu văzându-le cu ochii mei și cu urechile mele auzindu-le, am cunoscut că mare este cinul călugăresc. Și așa, lăsând lumea, am venit în pustie, povățuindu-mă Domnul Dumnezeu la calea mântuirii.”¹¹⁴

Din punctul de vedere al abordării noastre, prin prisma amăgirii, însă, cunoaștem că de multe ori satana dă poruncă demonilor desfrânării să se apropie de inima celor ispitiți, bărbat și femeie, mai ales dacă sunt călugări, să-i atragă unul de altul prin admirație și fascinație, cu pretext duhovnicesc, și să-i facă să desfrâneze în taină, fără ca să o simtă, printr-o poftă mascată de „iubirea duhovnicească”. Tot el le poruncește cu strășnicie duhurilor trimise ca în nici un caz să nu-i facă să cadă trupește unul cu altul, fiindcă vederea necurăției adusă până la faptă le dezvăluie amăgirea mascată de până atunci și îi ridică la pocăință făcându-i să-i scape din gheare, arzându-l pe satana prin vederea păcatului propriu și smerenia ce apare după aceea. Mântuitorul ne previne despre aceasta arătându-ne cumplita slăbiciune și dându-ne și antidotul pentru a ști cum să ne ferim de ea:

¹¹⁴ *Patericul...*, Pentru multe feluri de patimi și războaie ale curviei, ce se ridică asupra robilor lui Dumnezeu, 12.

Mat 5:27 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârșești adulter”. 28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. 29 Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pe tine, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. 30 Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pe tine, taie-o și o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă.

În afară de asta cetele diavolești, după cum spune Sfântul Macarie cel Mare sunt de două feluri: ai poftelor (care acționează la cei robiți de plăcerile trupești) și ai îngâmării (ce acționează la vrăjitori și eretici) și înclinăm să credem că, după manifestări, diavolul n-ar fi vrut să scape ocazia unei așa grandioase subtile înșelări de-a dreapta, prin îngâmfare, ce putea amăgi așa de mulți, datorită marilor capacități cu care a fost înzestrat fascinantul întemeietor de mișcare de mase de la Prislop. Astfel că e posibil să-l fi ferit chiar el însuși de căderea cu trupul pe Părintele Arsenie Boca pentru ca să aibă impresia că a ajuns la nepătimire și încredințat de aceasta să se propovăduiască pe sine ca cel mai bun exemplu de urmat:

Odată mi-a spus: „Măi, să nu cumva să judecați pe preoți, căci cei ce judecă pe preoți ajung la judecata lui Dumnezeu. Și ei greșesc, și ei sunt oameni. Dacă zice cineva ceva rău de preoți, să mă dai exemplu pe mine...

[De ce nu pe Hristos, pe Sfântul Ieromonah Visarion Sarai, pe dascălul dascălilor și cel mai mare teolog al secolului XX Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, măcar din recunoștință că el l-a promovat de a ajuns celebru la Sfânta Mănăstire Sâmbăta de Sus, sau pe vreun alt contemporan evlavios al Părintelui. În opinia sfinției sale nu mai era vreun alt exemplu pozitiv atunci? – n.n.]¹¹⁵

*Nu te feri a face tot lucrul cu smerită cugetare, nici iarăși de dezbate. Și de vei fi silit a râde să nu ți se vadă dinții tăi. Și de vei fi silit a vorbi cu femei, întoarce-ți fața ta despre vederea lor și așa vorbește cu dânsule, Iar de monahii depărtează-te ca de foc și ca de cursa diavolului, precum și de întâlnirea și de împreună vorbirea și vederea lor, ca să nu se răcească inima ta din dragostea lui Dumnezeu, și ca să nu-ți pângărești inima cu noroiul patimilor; măcar de ar fi și surori ale tale după trup, ca și de cele străine ferește-te. De amestecarea cu ai tăi ferește-te ca să nu se răcească inima ta din dragostea lui Dumnezeu.*¹¹⁶

Dar diavolul, uneori, mai aplică și un alt truc. Dacă totuși cei doi cad, din neatenție, în împreunare trupească, după o pocăință scurtă, la care se face și el părtaș în sensul sădirii unor sentimente ce mimează umilința fierbinte, ce merge pe aceleași cărări ale senzațiilor înșelate (vezi celebrul caz al lui Francisc de Assisi), le retrage iar pofta trupească sesizabilă și îi convinge că, acum, odată căzuți, sunt cu experiență și nu mai pot cădea altădată, și iar îi aduce în starea dinainte, dar agravată prin faptul că au ignorat evidența la care i-a chemat Dumnezeu.

Sau, iar este posibil, dacă mentalitatea se strică foarte mult prin practicarea credinței păgâne, cum a fost și cazul Părintelui Arsenie Boca, după cum vom vedea mai jos, să amestece în cap ideea că păcatul desfrânării nu-i păcat, ci dătător de sănătate sau chiar îndumnezeitor, după cum citim în *Cărarea Împărăției* și în toate scrierile hinduse, mai ales în cele tantrice, dar nu numai. Atunci se practică și desfrânarea fățișă și se păstrează și ideea că s-a ajuns la desăvârșire.

*Mai bine-ți este a mânca venin de moarte, decât a mânca cu femeie, măcar de ar fi și maica sau sora ta.*¹¹⁷

Ca bărbatul să poată sta împreună cu femeia în aceeași locuință și să nu desfrâneze nici măcar în duh, trebuie să fi ajuns amândoi la nepătimire:

Cineva se teme de Dumnezeu ca să nu-L supere cu ceva - aceasta e întâia iubire. Cineva are mintea curată de gânduri - aceasta e cea de-a doua iubire, mai mare decât prima. Cineva

¹¹⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturiile din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 99.

¹¹⁶ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

¹¹⁷ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408

are în chip simțit harul în sufletul său - aceasta e a treia iubire, încă mai mare. Cea de-a patra și desăvârșita iubire de Dumnezeu e atunci când cineva are harul Duhului Sfânt în suflet și în trup. Trupul unuia ca acesta se sfințește și după moarte se va preface în sfinte moaște. Așa a fost la marii sfinți mucenici, la proroci și la cuvioși. Cine a ajuns la această măsură rămâne neatins de iubirea trupească. El se poate culca liber cu o fată, fără a încerca față de ea nici un fel de dorință. Iubirea lui Dumnezeu e mai puternică decât iubirea de fată spre care este atrasă toată lumea, afară de cel ce are harul lui Dumnezeu în deplinătate; pentru că dulceața Duhului Sfânt renaște omul întreg și-l învață să iubească pe Dumnezeu în deplinătate. Pentru deplinătatea iubirii dumnezeiești, sufletul rămâne neatins de lume; chiar dacă omul trăiește pe pământ în mijlocul altora, din iubirea lui pentru Dumnezeu el uită tot ce este în lume. Nenorocirea noastră stă în aceea că, din pricina mândriei minții noastre, nu stăruim în acest har și el părăsește sufletul, și sufletul îl caută plângând și suspinând, și zice: „Sufletul meu tânjește după Domnul”.¹¹⁸

După cum ați înțeles deja, având acest fel de ispită continuă prin mândria că este mai deosebit și nu trebuie să asculte de vreun povățuitor, Părintele Arsenie Boca nu putea să fi ajuns la nepătimire. Dar nu numai atât, după cum vom vedea mai jos, trupul sfinției sale nu s-a prefăcut în Sfinte Moaște ci are un aspect negru și respingător, ca o mare și ultimă dovadă că nu trebuie să-l urmărim în nimic, nici în a fi în neascultare, dar nici în sta în aceeași casă cu o femeie care nu ne este mamă, soție, soră sau fiică, nici măcar cu pretextul misiunii creștine.

Cum că nu se cade ca întâlnirile femeilor să se facă fără de pază

Pentru stăpânirea gândurilor și înfrânarea patimilor, din destul am zis mai sus.

Dar trebuie nu numai de acestea să ne păzim, ci și de întâlnirile cu femeile pe cât este cu putință să fugim, de nu vreo nevoie oarecare netrecută ne-ar sili spre întâlnire. Încă și vreo nevoie de ne va ajunge, ca de foc trebuie să ne ferim și prea iute și grabnică despărțirea să o facem, căci iată ce zice pentru aceasta Înțelepciunea lui Solomon (Pilde 26, 27): "Va lega cineva foc în sân și hainele lui nu le va arde? Sau va călca cineva peste cărbuni de foc și picioarele lui nu le va arde?" Iar de va zice careva că dintru a se întâlni cu femeile și de a petrece împreună multă vreme, nu se vatămă, apoi să știți că unul ca acesta sau nu se împărtășește firii bărbătești, în mijlocul amândurora firilor stând - precum spun că sunt famenii cei din naștere, de vom zice că aceia au nepătimire către femei, uităm ce zice înțeleptul că pofta famenului este stricând fecioria fetei - sau deși s-au împărtășit firii bărbătești, dar unul ca acesta fiind înecat de patimi nu mai simte că pătimește, întocmai fiind cu oamenii beți sau cu cei ieșiți din minte cari cele mai cumplite pătimind, socotesc că sunt afară de pătimire.

Dar cum să zicem (ceea ce nu este de zis) că este cineva care nu se îmboldește de patimă bărbătească; deși el nu pătimește, nu îi va amenința însă pe alții că adică, nu pătimește? Căci deși unul ca acesta n-ar avea sminteală, întâlnindu-se des cu femeile și vorbind, dar oare puțină pagubă pricinuieste celor cari îl văd întru asemenea întâlniri?

Să nu se înșele unul ca acesta, căci oricum ar fi se primejduiește. La asemenea întâlniri pătimește vătămare în gânduri; dar cum ne va încredința pe noi că și femeia este fără pătimire? Căci adeseori aceea fiind mai slabă cu firea, pătimește sminteală în cuget din pricina celui care face întâlnirile fără de pază. El adică nu s-a rănit, dar a pricinuit rănire fără ca să cunoască ... De multe ori femeia, ca și cum din dragoste duhovnicească, venind la călugăr începe cu ochii a se umple de păcat; căci prin căutături obraznice se vânează de chipul apropielui și pe fecioria cea dinăuntru (pe care Mirele Hristos o iubește mai ales) a sufletului cu gânduri necurate o strică.

Pentru ca să înțelegi mai bine, frate ori soră, cât de multă pază se cuvine să avem a nu da pricină smintelii, voi aminti o pildă de la Sfântul Macarie:

În vremea când se făcea prigoană pentru credința creștinească, unul dintre creștini suferise multe chinuri grozave din partea tiranului, fusese spânzurat pe lemn și tot trupul lui era rănit, apoi a fost aruncat în temniță în stare jalnică. Acolo îi slujea la cele de nevoie o călugăriță.

¹¹⁸ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 63.

Dar pentru că nefericita de ea petrecea adesea cu el fără de pază, a căzut la urmă în păcatul curviei acolo în închisoare. O cădere jalnică și vrednică de plâns. Prin urmare iată că nici sângele acestui mucenic pe care l-a vărsat pentru Hristos, nici rănile cele grozave, nici strămoștoarea temniței, și nici măcar evlavia cea multă a călugăriței, n-au putut să le ajute spre a nu cădea în păcat, pentru că nu s-au păzit de pricinile păcatului.

Ce-ți ajută ție iscusința la vorbă și bărbăția sufletului, dacă nu vei fi cu pază și mai ales de nu vei fugi de pricinile smintelilor și de întâlnirile zăbavnice cu femeile.

Căci Sfântul Apostol Pavel nu ne îndeamnă să stăm de vorbă și să ne luptăm (când este vorba de sminteala trupească), ci mai vârtos ne poruncește: fugiți de curvie (I Cor, cap.6.18). Deci ca nimic din cele zise să nu se întâmple trebuie să fugim, de este cu puțință, cu desăvârșire de întâlnirile cu femeile, iar de nu este cu puțință cu desăvârșire cel puțin să ne ferim de întâlnirile cele dese și cu zăbavă (adică lungi) cu femeile; nu pentru că urâm neamul lor, să nu fie! Nici nu ne lepădăm de rudenia lor. Ci mai ales le povățuim și cu pilde voim a le folosi după puțință pe cele care cu adevărat voiesc a-și păzi cinstea, dar mai ales pe cele cari au îmbrățișat cinul monahicesc și au intrat în stadiul luptelor pentru curățenie, de vreme ce acestea se nevoiesc asemenea cu noi pentru același scop. Iar de întâlniri dese și vorbiri lungi să ne ferim, ca nu cumva să se facă aducere aminte a patimii pe care am lepădat-o și pe care am oprit-o, cu darul Domnului nostru Iisus Hristos. Amin ¹¹⁹.

Dar chiar și cei desăvârșiți, și cei nepătimitori, se fereau de a viețui cu femeile, iar dacă nu o făceau ajungeau să fie batjocoriți de draci. Nu există niciodată, nici un fel de nevoie reală pentru ca un monah să viețuiască împreună cu o monahie. Orice pricină, cât de binecuvântată ar părea, blagoslovită de orice autoritate bisericească, sau chiar și forțată de contextul istoric sau de moment, fiind de fapt o cursă diavolească:

5. **Zis-a ucenicul lui Avva Sisoe către dânsul: „Părinte, ai îmbătrânit, haide dar să mergem aproape de lume”. Zis-a lui starețul: „Unde nu este femeie, acolo să mergem”. Zis-a ucenicul lui: „Și care este locul acela unde nu este femeie, fără numai singură pustia?”. Și i-a zis lui starețul: „Deci dar în pustie mă du”. Și s-a liniștit acest stareț în muntele lui Avva Antonie 70 de ani, numai puțin petrecând mai-nainte cu Avva Or în Schit, și vezi cum încă tot se îngrădea pe sineși.**

6. **Un frate a întrebat pe un stareț, zicând: „De se va face nevoie să vină cineva în vorbire cu o femeie, cum se cade să o întâmpine pe dânsa?”.**

Și a răspuns bătrânul: „Nevoia aceasta este de la diavolul, că multe și din multe feluri de pricini, de ca și cum ar fi de nevoie, punându-le înaintea vicleanul, ca pe cel ce se nevoiește împotriva lui cu una dintr-aceasta să-l robească și să-l pogoare cu sineși în prăpastia pierzării; însă, precum ai zis, de se va face vreodată nevoie de vorbă cu o femeie, să nu o lași să vorbească mult cu tine.

Încă și tu când vei grăi, încheind în puține graiuri, zi cât mai multe pricini și degrab las-o pe dânsa; iar dacă vei zăbovi cu dânsa, nu vei putea scăpa de putoarea ei, ci gândul tău, de dânsa umplându-se, se va moleși și va cădea de aici înainte".

[...]II.

A lui Grigorie Dialogul

In vreme ce povestesc, Petre, lucrurile bărbaților celor mai mari, de năprasună am venit întru pomenirea lui Andrei, Episcopul cetății Fundis [Oraș din vechea Italie], adică de ce a făcut întru dânsul Dumnezeiasca milostivire. Prin care, pe cei ce citesc îi îndeamnă mai vârtos a se păzi, **ca cei ce trupul lor cu înfrânarea și l-au sfântit să nu cuteze a locui cu femei, ca nu cumva sub o atât de mare cădere cu gândul să se supună, că, de față fiind fata, pofta o zădărește, și spre rău o pleacă pe dânsa.** Că pentru lucrul ce-l povestesc eu aici nu este îndoielă, pentru că atâtea mărturii sunt câți locuiesc în cetatea aceea.

¹¹⁹ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408-410.

Deci acest preacucernic bărbat, viața sa plină o petrecea de fapte bune, și prin înfrânare păzirea cea dinlăuntru cu sfințenie o păzea. Și avea o călugărită oarecare ce de multă vreme locuia împreună cu sine, și n-a voit să o lepede pe ea din episcopie sau dintru grija sa, întru vestire fiind despre curăția sa și a aceleia, lăsând-o pe dânsa să locuiască cu el în episcopie. Dar, dintru aceasta, obișnuitul întru răutate vrăjmaș a cercat intrare de ispită în sufletul episcopului.

Și a început să vâre frumusețea aceleia în ochii lui cei gânditori și, pe pat culcându-se, i-a gătit acestuia a gândi cele ce nu se cuveneau.

Într-o zi, un jidov din părțile Campaniei, venind în Roma, apucându-l pe dânsul seara pe cale și neavând unde să găzduiască, a poposit spre a rămâne în capiştea lui Apollon, ce era aproape de locul acela. Și temându-se de spurcăciunile ce se făceau în acel loc, măcar că nu avea credință în Cruce, pe sineși cu semnul crucii îngrădindu-se, s-a culcat. Iar pe la miezul nopții, liniște fiind din pricina pustietății locului, și pentru singurătatea sa sperându-se, zăcea treaz.

Și de năprasnă uimindu-se, a văzut norod mult de duhuri viclene cum mergea înainte ca într-un alai al unei stăpâniri. Iar cel mai întâi decât ceilalți a șezut în scaunul său, și au început duhurile cele ce stăteau înaintea lui să cerceteze faptele și izvodirile lui, căutând să se înștiințeze câtă răutate și vicleșug dintr-înșii a lucrat fiecare. **Iar când toți îi povesteau lui cele ce au lucrat asupra oamenilor, unul, în mijloc sărind, a vestit ispita și tulburarea cărnii ce s-a ridicat în sufletul episcopului Andrei prin frumusețea călugăritei ce locuia împreună cu dânsul în episcopie.**

Deci aceasta auzind-o proestosul celorlalte duhuri, vicleanul diavol, foarte cu dulceață o a primit și a mărturisit cum că mare câștig i s-a adus lui, anume că a înduplecat suflet de bărbat sfânt în greșeala pierzării. Iar dracul cel ce a vestit acestea, adăugând a zis: „Până în ziua trecută n-am încetat supărându-l pe el, și gândul lui a-l trage n-am putut, iar ieri, spre seară, l-am făcut a se atinge cu împătımire pe dinapoia sfintei fecioare cu mâna sa”. Atunci, vicleanul diavol, vechiul vrăjmaș al neamului omenesc, pe acesta mângâcios chemându-l, a zis: „Ceea ce ai început, silește-te a împlini, ca întru căderea lui, tu singur între ceilalți semnul biruinței să-l dobândești”.

Deci acestea văzând jidovul și auzindu-le, întru mare frică și înghesuială [strâmtorare] a căzut. Iar diavolul, proestosul duhurilor celor viclene, le-a poruncit acelor să caute să afle cine este cel care a cutezat a se culca în casa lor. Și venind duhurile vicleșugului, și cu demănuntul cercându-l, dacă l-au văzut pe el cu semnul crucii pecetluit, mirându-se, au zis: „O, nevoie, vas pângărit și pecetluit este”; și aceasta lui vestind-o, toată tulburarea duhurilor celor viclene s-a făcut nevăzută.

Iar jidovul cel ce a văzut și a auzit acestea, îndată s-a sculat, și la Episcop cu sârguință a venit, și aflând-l pe dânsul în biserică, l-a luat deosebi. Și căuta a se înștiința de la dânsul de ce fel de ispită este cuprins. Iar el, rușinându-se, nu mărturisea. Atunci a zis jidovul: „Au nu pe roaba lui Dumnezeu cutare ți-ai răzimat ochii tăi prin dragoste urâtă?”. Iar Episcopul se lepăda chiar și de acestea. Și a zis jidovul: „Pentru ce te lepezi? Au nu până la aceasta te-ai pogorât? Ieri, spre seară, au nu cu împătımire ai apropiat mâna dinapoia ei?”

Atunci, Episcopul, cu graiurile acestuia vădit fiind, cu toată smerita cugetare a mărturisit cele pe care mai-nainte le tăgăduia. Și vrând jidovul a-i mângâia rușinea greșelii lui, i-a povestit lui cum a cunoscut aceasta, și cele ce le-a auzit întru adunarea duhurilor celor viclene. **Iar acestea auzindu-le Episcopul și cunoscându-le, îndată la pământ plecându-se, pe sineși la rugăciune s-a dat; și numaidecât din episcopie nu numai pe roaba lui Dumnezeu aceea, ci și toată partea femeiască pe care o avea spre slujba episcopiei a lepădat-o,** iar capiştea lui Apollon, biserică a Fericitului Apostol Andrei o a făcut.

Și s-a izbăvit și de băntuiala cărnurilor sale, cu darul lui Dumnezeu izgonindu-se desăvârșit de la dânsul, iar pe jidov către veșnica viață l-a tras: că tainele credinței pe dânsul învățându-l, și cu apa Botezului curățindu-l, în sânul Sfintei Biserici l-a adus. Deci s-a făcut

ca jidovul cel ce spre mântuirea altuia alerga, întru a sa a sosit, iar dintru aceasta puternicul Dumnezeu l-a adus pe altul la viață bună, de unde pe altul într-însa a fi păzit a binevoit.¹²⁰

Dar să vedem și un caz nefericit, foarte asemănător cu al Părintelui Arsenie Boca:

Acestea și multe alte părintești sfătuiri și învățături punându-le înaintea Cuviosul Ioan fraților care veniseră la dânsul, a adus și oarecare povestiri despre cei înalți la minte și despre cei ce nădăjduiesc spre sine și a spus povestirea aceasta: A fost un oarecare monah, care petrecea în pustia cea de aproape, bine nevoindu-se în peșteră, mâncând pîine din osteneala mâinilor sale, se rugîndu-se neîncetat și sporind în fapte bune.

Deci, văzîndu-și viața sa curată și cinstită, a început a se înălța în sine cu părerea, socotindu-se că este îmbunătățit și sfânt și nădăjduia că niciodată nu va aluneca. Dar într-o seară târziu, cu voia lui Dumnezeu, a venit la dânsul ispititorul într-o nălucire de femeie preafrumoasă, ca rătăcită prin pustie, și, găsind ușa deschisă, a intrat în peșteră și, căzând la picioarele monahului, l-a rugat s-o lase să se odihnească în peșteră, deoarece o apucase noaptea. Iar el, făcându-i-se milă de dânsa, a primit-o, netemîndu-se de cădere, pentru că nădăjduia în sine. Și a întreat-o de unde vine și cum a rătăcit în acea pustie. Iar ispititorul, cel cu chip de femeie, mințind multe, a întins către el vorbă lungă, prin cuvinte înșelătoare. Și, ascultând cu luare-aminte, a început a se porni spre pofta păcatului. Apoi, spunând amândoi cuvinte desfrânate, monahul se tulbura cu gândurile și, aprinzîndu-se într-însul văpaia de pofta desfrânării, s-au învoit la păcat, și acum se începea fărădelegea. Dar deodată femeia aceea, chiuind cu mare glas, s-a stins ca o umbră din mâinile lui și s-a făcut nevăzută.

Atunci, îndată s-a auzit în văzduh glas de diavoli mulți, care râdeau, hohoteau, îl ocărau și-i ziceau: "Cel ce se înalță, se va smeri! Deci tu te-ai înălțat pînă la ceruri, iar acum ai căzut pînă la iad". Acel monah, văzîndu-se așa batjocorit, a căzut în deznădejde și, lăsându-și chilia și pustia, a ieșit în lume. Într-o cădere ca aceasta l-a pogorât cea mai înainte înălțare de minte a lui.¹²¹

Având în vedere aceste realități dureroase ale firii căzute, descrise mai sus, chiar dacă am închide ochii la evidențe și am admite că și Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira ar fi ajuns amândoi la nepătimire și desăvârșire, și așa au păcătuit împotriva Sfintei Învățăturii Ortodoxe. Pentru aceasta, ca de obicei, să vedem ce spun despre aceasta, Sfinții Părinți:

Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

1. *Păzirea vederii. Ce este vederea și ce ochii*

Pentru că să meargă cuvântul după rânduială, vino să fac pomenire Sfințitei tale desăvârșiri care sunt dulcelele cele potrivnice ale fiecărui organ al simțurilor și cum se cuvine să-ți păzești mintea de ele.

Primul organ al simțurilor care ne întâmpină este cel al vederii. El este numit de către cercetătorii firii [omenești] „simțul cel împărătesc”, iar de teologi „cel care se supune Duhului dumnezeiesc” și „rudenia minții”.¹

Înțelepciunea populară zice: „Ochii sunt mai credincioși decât urechile”. Ochii sunt cele două făclii ale trupului - după cuvântul Domnului (Mt 6, 22). Astronomii îi numesc cei doi luminători ai feței, iar filosofi - primii doi furi ai păcatului.

Un înțelept îi numește cele două ventuze ale sufletului pe care acesta, întocmai ca o caracatiță, le întinde și . ia de departe cele ce îi plac.

Sau, ca să-l citez pe Marele Vasile, ochii sunt cele două mâini fără trup cu care sufletul le apucă pe cele văzute pe care le iubește și sunt departe, iar cele pe care nu le poate apuca cu mâinile (mai ales ochii cei frumoși), pe acestea le apucă iarăși cu. ochii și le dobândește. Vederea este pipăire mai subțire decât pipăirea mâinilor, dar mai groasă decât pipăirea imaginației și a minții, după cum spune [Sfântul] Vasile în Cuvântul pentru feciorie: „Printr-o oarecare pipăire și vedere îl amăgește pe suflet către dulceață prin aruncarea ochilor și, ca și

¹²⁰ Everghetinos, Ed. Egumenița, Editura Cartea Ortodoxă, s.l., 2009, <<https://archive.org/details/Everghetinosul-Volumul-II-ii>>, <<https://archive.org/details/EverghetinosulVol.Iii-iv>>, joi, 10 septembrie 2015, pp. 379, 372-373.

¹²¹ *Viețile Sfinților* apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 27 Martie, p.395-396.

cu niște mâini netrupești, se atinge de cele dorite de departe. Iar acelea de care nu se poate atinge cu mâinile trupului le cuprinde pătimaș prin aruncarea ochilor.”

De la ochii aceștia taie, deci, imaginile și frumusețile acelor trupuri care îndeamnă sufletul la îndrăgiri urâte și necuvioase. Căci ai auzit zicând-pe Marele Vasile: „Ochii să nu se desfete cu spectacolele prostești ale scamatorilor sau cu privirea trupurilor, care leagă în suflet ghimpele plăcerii” (P.S.B. 17, Omilia XXII către tineri, p. 578, ed. 1986).

Înțeleptul Solomon zice: Ochii tăi drept să caute, și genele tale drept să clipească (Pr 4, 25), iar Iov mărturisește: Legătură am făcut cu ochii mei, și nu voi căuta spre fecioară (Iov 31, 1). -

La acest simț te rog să-ți pui întreaga atenție, Stăpâne al meu, deoarece acest simț, după cum am spus, se aseamănă cu un fur și mai ales cu șeful tâlharilor, din cauză că răpește cu iuteală mintea și, alunecând într-o clipă prin ochi, aleargă la locul păcatului. Acolo s-a uitat cu împătımire, s-a amestecat cu idolul frumuseții, și l-a întipărit într-o clipă în creier prin risipirea duhurilor, a îndulcit sufletul cu idolul, a trimis înlăuntru dorința și pofta, în cămara inimii și, fără a mărturisi păcatul, l-a lucrat - după Marele Vasile. Aceasta este. ceea ce Domnul a zis: Tot cela ce caută la femeie spre a o pofti pre ea, iată, a preacurvit cu dânsa întru inima sa (Mt 5, 28).

De aceea Solomon [ne atenționează] să nu fim prinși de proprii ochi și zice: Să nu te biruiască pofta frumuseții, nici să te vânezi cu ochii tăi (Pr 6, 25). Iar Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu, aducând problema în discuție, oprește chiar și vederea cea superficială: „Să nu te răpești împreună cu genele tale, de este cu puțință, nici [să fii răpit] de vederea cea superficială” (Cuvânt la duminica cea nouă}', [iar] Nichita Stithatul tâlcuiește acest lucru astfel: „De este cu puțință, să nu te răpești cu genele tale nu numai de. vederea cea iscoditoare și mult cercetătoare, ci, de este posibil, nici măcar de cea pătrunzătoare, [dar] întâmplătoare și în treacăt, păzindu-te cu dinadinsul până și de vederea cea superficială, pe care să o ții [în frâu]. Iar pentru greutatea lucrului stă înainte cuvântul «de este cu puțință». Este însă o [scăpare] aceea de a privi cu o căutare simplă. Căci [cunoscând] aceste două [feluri de vedere], spunem că a privi cu iscodire este ca o înmulțire [a păcatelor], iar a privi superficial este ca o împușinare [a lor].”

2. Ce se cade a face cineva când va fi răpit cu ochii

Iar dacă un fur ca acesta va reuși să te răpească vreodată, să te nevoiești ca măcar să nu lași idolul Afroditei - adică al poftei celei urâte - să se întipărească în sufletul tău. Și cum asta? Sau să năzuiești la Dumnezeu prin rugăciune, acest lucru fiind mai puternic, căci: A Domnului este mântuirea (Ps 3, 8), după cuvântătorul de psalmi, sau să-ți întorci imaginația spre un alt gând oarecare. Că idol pe idol și imaginație pe imaginație se șterg. Căci, zice înțelepciunea populară, „cui pe cui scoate”.

O astfel de lucrare se vede că făcea și Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „Vederea m-a răpit pe mine, dar m-am ținut. Idol al păcatului nu mi-am făurit. Idolul a stătut și am scăpat de încercare.” Auzi, a stat - zice - idolul păcatului și nu s-a întipărit în imaginație, iar omul s-a slobozit imediat de ispită, adică de învoirea și [drept urmare] de fapta păcatului.

Sfântul Ioan Gură de Aur și Sfânta Singlitichia te sfătuiesc să folosești următorul meșteșug pentru a scăpa de patima ta, adică de idolul acelei fețe care s-a întipărit în imaginația ta și cu care diavolul nu încetează a te supăra: scoate cu mintea ochii idolului aceluia, scoate-i carnea de pe obraji, taie-i buzele, scoate-i pielea de deasupra care se arată a fi frumoasă și gândește-te că ce se ascunde dedesubt este atât de greșos încât omul nu suferă a o vedea fără urâciune și îngreșoare.

Nu este-altceva decât o căpățână despuiată și un os înroșit, plin de sânge și înfricoșat la vedere. Că Gură de Aur zice: „Nu lua aminte nici aici la floare, ci treci mai în profunzime cu gândul și, ridicând cu gândul de jur împrejur pielea cea frumoasă, ia aminte la cele ce zac sub ea”. (Omilia VII Ia Epistola a II-a către Corinteni). Iar preaînțeleapta Singlitichia zice: „De

se ivește în cămările minții o nălucire de vedere necuvioasă, se cade a o schingiui cu cuvântul și astfel să se taie ochii [acelui] idol, să i se scoată carnea din obraji, să i se taie și buzele și să se vadă închegarea cea urâtă de oase goale și astfel să se socotească ce era [de fapt] cea dorită. Astfel poate fi oprit gândul de la rătăcirea cea deșartă. Căci cea iubită nu era nimic decât numai sânge și oarecare flegmă amestecată. Trebuie însă să ne reprezentăm în gândul [nostru] că din toată ființa celui îndrăgit izvorăsc răni greu mirositoare și putrezite și, ca să spun pe scurt, se înfățișează ochilor celor lăuntrici asemenea unui mort. Căci așa se cade a ne îndepărta de dulcea pătimire.” (Marele Atanasie în Viața Sfintei Singlitichia).

Paza celor cinci simțuri

125

3. *Vederea întipărește mai adânc pe idolii săi înlăuntru decât alte simțuri; de ce?*

In al doilea rând, să-ți păzești bine vederea, pentru că acest simț este mai subțire² și mai pătrunzător; pentru că este mai pătrunzător, este mai dorit și, de minte; Pentru că este mai dorit, idolii săi se zugrăvesc mai adânc pe tabla închipuirii și de aceea se șterg cu mai multă greutate. De aceea, atât sfinții cuvântători de Dumnezeu, cât și toți Părinții neptici hotărâsc îndeobște că ochii văd lucrurile cele văzute prin ipostasie.

Acestea [de mai sus] le vedem împlinindu-se prin lucrarea lor: ștergem mai ușor chipurile pe care le-am închipuit prin celelalte organe ale simțurilor, iar pe cele pe care le-am întipărit în imaginația noastră prin ochii noștri iscoditori fie [le ștergem] după mult timp și cu multă osteneală, fie nu le putem șterge deloc. Fie treji, fie în somn, aceste chipuri nu încetează a ne asupri și a ne supăra. într-un cuvânt, îmbătrânim și murim împreună cu ele. 4

4.

Arhiereul se cade să fugă de vorbirea cu femei

Ia aminte, te rog fierbinte, Stăpâne al meu preaiubit, și păzește-te bine de împrietenirea ochilor tăi cu privirea cea iscoditoare a fetelor frumoase, ca nu cumva să te biruiască pofta de frumusețe. Și într-adevăr, în mare primejdie te afli și pentru că ești tânăr și pentru că, fiind arhiereu, nu se poate să nu întâmpini niște fețe ca acestea care, chiar dacă sunt privite de departe, aruncă în inimă săgețile dezmiardării. De este posibil, să nu dorești a întâmpina vreodată niște fețe ca acestea sau a stă la vorbă [cu ele], chiar dacă convorbirea s-ar datora mărturisirii - căci așa hotărâsc Sfinții Părinți. Mi-aduc aminte că în canonul al 18-lea al Sinodului al VII-lea (ecumenic) se spune că atunci când se va afla arhiereul afară în vreo mahala și s-ar afla acolo și femei, acelea să se îndepărteze de acolo atâta timp cât arhiereul este de față și să nu îndrăznească a-i sluji în vreun fel.

„Dacă s-ar afla că cineva a adus în episcopie sau în mănăstire roabă sau slobodă pentru a i se încredința o slujbă, să se mustre, iar stăruiind să se caterisească. Iar dacă, întâmplător, în suburbii ar fi femei și ar vrea episcopul sau egumenul să facă un drum acolo, nici o încredințare de slujbă să nu se dea vreunei femei, fiind de față episcopul sau egumenul, cât timp stă el acolo, ci, pentru a nu fi bănuț, să stea în altă parte, până se va duce episcopul.” (Canonul 18, Sinodul VII Ecumenic, Pr. C. Dron, Canoanele, p. 426, București, 1933) 5

5.

Ce să facă cineva când vorbește cu femeile

Credem că acest canon oprește ca femeile să nu vină nicicum la vederea arhiereului. Dar fiindcă acest lucru nu e cu putință, atunci apleacă-ți privirile când vorbești cu femeile și adu-ți înainte faptul că Dumnezeu este de față sau închideți [ochii] cu totul, lucrul acesta fiind desăvârșit.⁴

Iar gura ta să cânte: Mai înainte am văzut pe Domnul înaintea mea pururea, că de a dreapta mea este, ca să nu mă clătesc (Ps 15, 8). Să nu fii singur, ci să ai împreună cu tine unul sau doi, ca să nu dai prilej vrăjmașului celui ce te luptă pe tine.

Odată s-a dus Isidor, preotul Schitului, la Alexandria, ca să se întâlnească cu Patriarhul Teofil, iar după ce s-a întors s-au adunat Părinții și l-au întrebat: „Cum se află lumea, Avva?

Ce fac oamenii?” Iar el a răspuns: „Eu față de om n-am văzut decât fața Patriarhului”. Atunci ei l-au contrazis: „Oare s-au prăpădit și s-au scufundat oamenii, Avva?” Iar el a răspuns: „Nu, dar m-am silit pe mine a nu vedea față de om”. Și toți s-au minunat de păzirea lui cea cu dinadinsul.

Aceasta este o pildă din care Prea Sfinția ta poți să înveți cât este de rău a-ți lăsa ochii să se răspândească ici și colo. Pentru că din această răspândire nu se poate câștiga nimic altceva decât dezmierdări și patimi pierzătoare. De aceea și Simeon, care se numește Noul Teolog, poruncește să nu-și întindă cineva ochii săi, nu numai la fețe de femei sau de [oameni] mai tineri [ca ei], ci nici la fețe de bătrâni și cărunți. Iar Prea Sfinția ta-să-i păzești [ochii] măcar de ale femeilor și de ale celor mai tineri,⁵ rugând pe Dumnezeu cu înțeleptul Sirah și zicând: Doamne, Părinte și Dumnezeuul vieții mele! înălțarea ochilor nu-mi da mie, și pofta o întoarce de la mine (Sir 23, 4).

Să te păzești mai ales să nu vezi acele chipuri spre care mai înainte ai ajuns a lua patimă și poftă, în inima ta. Pentru că dacă le vezi pe acestea, diavolul te luptă cu îndoit război; pe dinăuntru cu patima și cu pofta pe care le-ai dobândit mai înainte, iar pe dinafară cu privirea feței acelora.

6. Pilde despre cei ce nu și-au păzit ochii

Păzește bine, Stăpânul meu, precum zice Pavel: mie nu-mi este cu lene, iar vouă de folos (Filip 3, 1). Păzește-ți ochii tăi cei amăgitori și fugi de dezmierdările străine. Să ai mare strajă la aceste părți ale ochilor, căci prin ele intră cei mai mulți furi și pradă cetatea sufletului.

Dacă și-ar fi păzit ochii lor, nici strămoșii noștri nu ar fi fost izgoșiți departe de Dumnezeu și din Rai: rodul pomului este ...plăcut ochilor. (Fac 3, 6) zice femeia. Auzi? A văzut, a pățimit, a luat, au mâncat și au murit.

Dacă și-ar fi păzit ochii, fiii lui Dumnezeu, adică ai lui Set, nu s-ar fi scufundat în apa potopului: Văzând fiii lui Dumnezeu pe fetele oamenilor că erau frumoase, și-au luat lor femei din toate care au ales (Fac 6, 2).

De și-ar fi păzit sodomitenii ochii ca să nu-i vadă pe cei doi îngeri, nu ar fi fost arși cu totul de potopul cel de foc.

A văzut Sihem, fiul lui Hemor, pe Dina, fiica lui Iacob, și a îndrăgit-o pe ea, iar pentru aceasta a fost ucis de frații ei împreună cu tot norodul. (Fac 34, 2).

A văzut David din casă pe Batșeba că se scâldea și a căzut într-o îndoită groapă: a preacurviei și a uciderii (vezi 2 Rg 11, 2). Dar după aceea, prin pocăință, cu totul s-a înțelept și și-a învățat a-l ruga pe Dumnezeu ca să-i întoarcă ochii de la frumusețea deșartă: întoarce ochii mei să nu văd deșertăciune (Ps 118, 37).

' în ediția 1826 a Pazei... în loc de „vouă”: „ție”.

7. Din dorința de a vedea se naște dragostea, iar din a nu vedea nu se naște dragostea [îndrăgirea]

De ce să vorbesc fără rost când este mărturisită, adevărată și necontrazisă de nimeni această expresie prea vestită care zice că „din vedere se naște dragostea și, dimpotrivă, a nu îndrăgi se naște din a nu vedea”? Acest lucru îl arată și acest mic cuvânt al lui Sirah ce zice: Curvia muierii întru ridicarea ochilor (Sir.26,10).

Știind aceasta, mulți dintre greci au câștigat a: nu îndrăgi din a nu vedea.

Alexandru nu s-a învrednicit a le vedea pe fiicele lui Darie care erau foarte frumoase, după cum spune Sfântul Vasile cel Mare (în Cuvânt către tineri) [vezi P.S.B. 17, p. 574].

Kir n-a învrednicit-o pe Pantia, soția lui Avradat, a-l vedea- și nici Camvis pe preoteasa Artemidei, care erau deosebite de celelalte cu frumusețea.⁶

Fermecătoare este și [pilda] despre smintirea provocată de frumusețe pe care o povestește aici un avă din Pateric:

„Iată frumusețea goală [văzută, simplă], însă pe cea nevăzută n-o primește mintea. Ceea ce nu primește mintea, nu pornește imaginația. Neispitindu-se imaginația, nici patima nu pornește. Iar patima nepornindu-se, cele dinlăuntru au liniște. Așadar, [frumusețea] cea nevăzută dă liniște celor lăuntrice,”

Iar una și mai și o zice un înțelept oarecare: „Cel ce își aruncă ochii la frumusețe străină, nu fecioară, ci desfrânată își are lumina ochiului”. Astfel se unește cu Sfântul Isidor care zice: „Nu numai trupul cel nepipăit, ci și aruncările ochilor - care se numesc din această cauză lumini - se cade să fie fecioare” {Epistola 1273 către Pavel preotul}. Genele sunt făcute de fire spre a închide ochii înlăuntru ca pe niște fecioare în cămări, ca să se rușineze ca niște fecioare când ies afară din cămările lor și nu fără de rușine văd fețele, după cum același Isidor a zis.

Dumnezeiescul Ioan Scărarul a zis: „Să fugim, ca să nu vedem, nici să auzim de fructul din care ni s-a poruncit să nu gustăm. Căci m-aș mira să ne socotim mai tari ca proorocul David.” (Cuvântul XV, cap. 64, p. 239, FR 9, ed. 1980).¹²²

Că ucenicii Părintelui Arsenie Boca îl consideră mai mare decât împăratul David este un lucru clar. Dar dacă sfinția sa s-a considerat așa este foarte grav. Dacă a stat cu Maica Zamfira într-o casă, chiar dacă nu a căzut trupește, a căzut prin această gândire, că ar fi nepătimitor, mai mare ca Sfântul Împărat și Prooroc David.

Să vedem ce spun despre aceasta și Sfintele Sinoade Ecumenice, gura fără de greșală a Domnului nostru Iisus Hristos:

CANONUL 3 (Sinodul I ecumenic)

A oprit desăvârșit marele sinod, nici episcopului, nici prezbiterului, nici diaconului, nici măcar vreunui din cei ce sunt din cler, a-i fi cu puțință să aibă împreună locuitoare muier; afară numai decât maică, sau soră, sau mătușă, sau de singure fețele acele cu care ar putea scăpa de tot prepusul.

[Sinod 6, can. 5; Sinod 7, can. 22, 23; Ancira, can. 19; Cartagina, can. 45; Vasilie, can. 88]

TĂLCUIRE

Cei ierosiți (adică sfințiți), și clericii nu se cuvine a pricinui vreo pricină de presupus, și de sminteală poporului, pentru aceasta și canonul acesta rânduiește, că, marele sinodul acesta, cel întâi adică, desăvârșit a oprit, a nu avea stăpânire și voie, nici episcopul, nici prezbiterul, nici diaconul, nici altcineva din clerici să aibă muier străină în casa sa, și a locui împreună cu dânsa, afară numai maică, sau soră, sau mătușă, sau singure fețele acelea care nu dau presupus.[...]

CANONUL 18 (Sinodul VII ecumenic)

Nesmintitori faceți-vă și celor din afară (II Corinteni: 6, 3), zice dumnezeiescul Apostol. Iar a petrece muieri în episcopii, sau și în monastiri, este lucru pricinuiitor de toată sminteala. Deci de se va vădi vreunul că a dobândit roabă, sau slobodă în episcopie, sau în monastire, spre încredințarea vreunei slujbe, să se certe. Iar stăruind să se caterisească. Iar de s-ar întâmpla prin satele lor a fi muieri, și ar voi episcopul, sau egumenul, a merge întru acelea, de față fiind episcopul, sau egumenul, nicidecum să se încredințeze vreo slujbă vreunei muieri întru acea vreme, să petreacă întru alt loc deosebi, până ce se va duce episcopul sau egumenul de acolo, pentru neprihănirea.

[Sinod 1, can. 3; Sin 6, can. 6; Sinod 7, can. 22; Ancira, can. 19; Cartagina can. 45; Vasilie, can. 89]

TĂLCUIRE

Dumnezeiescul Apostol Pavel poruncește să nu dăm sminteală, nici celor din afară, adică celor ce nu sunt de o credință cu noi. Pentru aceasta Sfinții Părinți prin canonul acesta opresc de a se afla muieri prin episcopii, și monastiri, pricinuind aceasta mare sminteală și prihană

¹²² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 121-130.

*arhierilor, și egumenilor, înaintea creștinilor, și acelor de străină credință. Iar dacă pe la metoacele episcopilor, sau a monastirilor s-ar întâmpla a fi muieri, și a merge arhierul, sau egumenul acolo, în câtă vreme vor fi ei acolo, ele să fie depărtate.*¹²³

Așadar, nu numai împreunarea trupească cu Maica Zamfira e un păcat grav, ci și locuirea celor doi, fiindcă dau bănuială de aceasta. Canonul nu spune că ar putea fi vreo excepție în cazul celor nepătimitori, fiindcă cei răniți sunt și toți ceilalți din preajma lor. Nu putem avea lipsa de minte să credem că ar putea fi toți oamenii dintr-o localitate, sau toți cei ce cunosc pe cei nepătimitori, și ei nepătimitori. Iar dacă nu sunt nepătimitori sunt împinși de vedere la judecată și astfel să îi părăsește harul Sfântului Duh și își pierd pacea:

Toți oamenii vor să aibă pacea, dar nu știu cum să ajungă la ea. Paisie cel Mare s-a mâniat și l-a rugat pe Domnul să-l izbăvească de mânie.

*Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Paisie, dacă nu vrei să te mânii, nu dori nimic, nu judeca pe nimeni, nu urî pe nimeni, și nu te vei mai mânia”*¹²⁴.

Alunecarea lor a fost, însă, mai veche, de când, amăgit de ispita sa centrală (că poate face excepție de la Sfinții Părinți din motive misionare, că el însuși prin metode personale sau chiar prin metode duhovnicești ar putea mântui pe cineva), învins de șantajul ei sentimental că ar putea să o salveze de la sinucidere, Părintele Arsenie Boca preface Mănăstirea de călugări într-una de maici, rămânând duhovnicul lor:

CANONUL 47 (Sinodul V-VI ecumenic)

Nici în monastirea bărbătească femeie, nici în femeiască bărbat, să doarmă. Că afară de toată poticnirea, și de sminteală se cade a fi credincioșii, și a-și îndrepta viața lor, către buna cuviință, și apropiată Domnului; iar de va face cineva aceasta, ori cleric de ar fi, ori mirean, să se afurisească.

[Sinod 7, can. 18, 20, 22]

TÂLCUIRE

Rânduiește canonul acesta, că nici o femeie de obște, să doarmă noaptea în monastire bărbătească, nici bărbat de obște iarăși, în monastire femeiască. Pentru că de obște creștinii, se cuvine a nu pricinui vreo sminteală, și prepus altora, ci să-și petreacă viața lor cu bună cuviință, și bineplăcută Domnului. Și cu mult mai vărtos se cuvine a păzi despre aceasta monahii, căci dimpotrivă, și loruși își pricinuiesc sminteală, aprinzând focul cel în fire sădit al poștei, și bărbații, și femeile; și altora pricinuiesc sminteală, dându-le prepusuri necuviincioase pentru dânșii. Și care o ar face aceasta, să se afurisească, ori cleric de ar fi, ori mirean.[...]

CANONUL 20 (Sinodul VII ecumenic)

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită monastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. Iar dacă oarecare împreună cu rudeniile voiesc a se lepăda de lume, și a urma vieții monahicești, bărbații adică, de trebuință este a se duce în monastire bărbătească, și femeile a intra în monastire femeiască. Că acest lucru este bine plăcut lui Dumnezeu. Iar cele ce până acum sunt îndoite, ție-se, după canonul sfântului părintelui nostru Vasilie, și după așezământul lui, așa închipuiască-se. Nu petreacă într-o monastire monahi, și monahii; că preacurvie mijlocește împreuna petrecere. Nu aibă vreun monah îndrăzneală către monahie, sau monahia către monah, în deosebire a vorovi. Nu se culce monah în monastire femeiască.

Nici împreună să mănânce îndeosebi cu monahia. Și când se aduc cele de trebuință, de la bărbăteasca parte către cele împărțășitoare (canonice), afară de poartă să le ia egumenia monastirii femeiești, cu oarecare bătrână monahie. Iar de s-ar întâmpla, vreo rudenie monah a veni să vadă pe ruda sa, în ființa egumeniei, vorbească cu aceea, prin puține și scurte cuvinte.

[Sinod 6, can. 46, 47; Sinod 7, can. 18, 20, 22]

¹²³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 110, 253-255

¹²⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 37.

TĂLCUIRE

Monastire îndoită Zonara zice, că ar fi fost două monastiri învecinate, și atât de apropiate, încât se auzeau glasurile de la una la alta. Iar alții oarecare, cu care se unește și Valsamon, zic că ar fi fost una și aceeași monastire, întru care petreceau bărbați și femei împreună, însă nu străini după trup, ci rudenii unii cu alții. Eu a-și zice că mai adevărată se vede a fi, a doua socotiță, după voroava cea din început, și după conglăsuirea canonului acestuia adevărindu-se. Dar rânduirea, pe care mai jos o pomenește canonul marelui Vasilie, despre îndoitele monastiri, prea adevărată și ne împotrivă zisă dovedește pe întâia socotiță. Deci ori într-un chip, ori întru altul canonul acesta poruncește a nu se mai face de acum acest fel de îndoite monastiri, ca niște pricinuitoare de sminteală. Iar câte au apucat a se face acest fel, să petreacă după așezământul, și legiuirea marelui Vasilie, care este aceasta, adică: monahi și monahii, să nu împreună locuiască într-o monastire, fiindcă preacurvie urmează acestei împreună locuințe. Să nu aibă îndrăzneală monahul îndeosebi a vorbi cu monahia, sau monahia cu monahul. Să rămână monahul în monastire femeiască, nici să mănânce împreună cu monahie. Și când aduc monahii din monastire bărbătească cele de trebuință spre îndestularea vieții monahiilor, să le lase afară de poarta monastirii, și de acolo egumenia cu alta oarecare monahie bătrână să le ia înlăuntru. Iar dacă vreun monah ar voi să vadă pe o monahie rudenia a sa, de față fiind egumenia s-o vază, și să vorbească cu ea puține cuvinte, și în grabă să se ducă²⁵⁰.

²⁵⁰ Acestași marele Vasilie, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. Și fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlavioși, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte.

Iar când vorbesc împreună, să fie două de față, sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii.

Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepusul, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărarea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și aleselor monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dânsii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepusul; însăși aceasta se rânduiește de acestași marele Vasilie, într-alt loc, că de vor fi două monastiri aproape vecinate, și una ar fi săracă, iar cealaltă îndestulată, trebuie cea îndestulată, a ajuta pe cea săracă, ca una ce este datoare, și sufletul a-și pune unii pentru alții, după poruncă. Iar de nu ajută se cade cea săracă a răbda îndelung, și urmând lui Lazăr a se bucura pentru nădejdea veacului celui viitor, de sărăcia aceasta, rămânându-le lor mângâiere și bucurie. Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine.

Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze. [...]

CANONUL 22 (Sinodul VII ecumenic)

Lui Dumnezeu toate a le da, și nu voințelor noastre a ne robi, mare avuție este. Că „ori de mâncați, ori de beți, dumnezeiescul Apostol zice, toate întru slava lui Dumnezeu faceți-le” (I Corinteni: 10, 31). Deci Hristos Dumnezeuul nostru în Evangheliile sale începuturile păcatelor a poruncit a le tăia. Că nu numai preacurvia de dânsul se muncește, ci și pornirea cugetului spre apucare de preacurvie s-a osândit, zicând el: „Cel ce caută la muiere spre a o pofti pe ea, iată a preacurvit cu ea în inima sa” (Matei: 5,29). Deci de aici învățându-ne, datori suntem a curăți gândurile. Că „deși toate sunt slobode, dar nu toate folosesc” (I Corinteni: 10,23), ne învățăm din apostolescul glas. De nevoie dar este fiecărui bărbat să mănânce pentru ca să vieze, și la cei ce viața le este cu nuntă, și cu fii, și cu așezarea mirenească, a mânca împreună

bărbații cu femeile, este lucru din cele neprihănite, numai să aducă mulțumirea celui ce dă hrana, și nu prin oarecare meșteșugiri muieresti, adică prin satanicești cântece, de alăute, și curvești răsfrângeri. Asupra cărora vine proorocescul blestem, cel ce zice așa: „Vai celor ce cu alăute și cu cântări beau vinul, iar la lucrurile Domnului nu se uită, și la lucrul mâinilor lui nu gândesc” (Isaia: 5,13). Și dacă cândva ar fi unii ca aceștia între creștini, îndreptează-se. Iar de nu, să se țină pentru dânșii cele canonicești așezate de cei mai înainte de noi. Iar celor ce viața le este liniștită și singuratică. Cel ce s-a împreunat cu Domnul Dumnezeu a ridicat jugul monahicesc, „va ședea cu singurătate și tăcere” (Plângerile lui Ieremia: 3,27). Dar însă și celor ce au ales ieratică viață, nicidecum le este iertat îndeosebi a mânca împreună cu muieri. Fără numai oareunde cu oarecare temători de Dumnezeu și evlavioși bărbați, și femei.

Ca și aceasta împreună mâncare să aducă spre isprava duhovnicească. Și cu rudenii încă aceasta facă-o. Și iarăși, dacă în călătorie se va întâmpla cele ale trebuinței de nevoie a nu le purta cu sineși monahul, sau bărbatul ieraticesc, și de nevoie ar voie să poposească, ori în case de obște, ori în casa oarecărui, să aibă voie el a o face aceasta, fiindcă trebuința îl silește.

[Apostolic, can. 42, 43; Sinod 1, can. 3; Sinod 6, can. 5, 46, 47; Sinod 7, can. 18, 20; Cartagina, can. 45, 69; Ancira, can.19; Laodiceea, can. 24; Vasilie, can. 89]

TĂLCUIRE

Rânduiește acest canon, că mirenii cei ce au femei și copii, a mânca și împreună a bea cu femeia și alți bărbați, nu este lucru de prihană, însă și aceștia nu se cade a bea vinul cu giucăreli și satanicești cântece, și cu răsfrângeri curvești de jocuri, ori cu răcnete, ca să nu moștenească blestemul, și vaiul acela cel aduce Isaia asupra celor ce fac unele ca acestea, și care nu cercetează lucrurile Domnului. Ci trebuie să mulțumească lui Dumnezeu, celui ce-i hrănește. Iar de nu se vor îndrepta și nu vor înceta de unele ca acestea, să primească certările, a afurisirii adică, cele ce canoanele sinoadelor celor mai dinainte le-au rânduit asupra unor creștini ca aceștia. Și mirenii adică acest fel. Iar monahii cei ce s-au fâgăduit lui Dumnezeu a se liniști cu singurătate și a tăcea, ridicând jugul nevoinței asupra lor, după aceea a lui Ieremia. Dar încă și toți cei ierosiți, nicidecum au voie a mânca împreună cu femei, îndeosebi, singuri cu singure, măcar rudenii de le-ar fi, decât fiind împreună bărbați și femei evlavioși și temători de Dumnezeu. Și dacă de mare nevoie ar fi silit în călătorie poposind să intre în case de obște, sau în casa cuiva. Și atunci însă cu evlavie și cu frica lui Dumnezeu, ca nu monahii, și cei ierosiți, văzând femeile cu poftă și cu patimă, să preacurvească în inima lor, care lucru îl osândește Domnul. Ci și măcar de nu s-ar sminti ei de a lor privire (care lucru este foarte rar), ci ca să nu smintească pe ceilalți, nu se cuvine a face aceasta.¹²⁵

CANONUL 23 Nichifor Mărturisitorul (CĂLUGĂRIȚELE NU SE CUMINECA DE CĂLUGĂRI PRESBITERI TINERI)

Nu se cuvine călugărițelor să se împărtășească de la călugărul prezbiter tânăr, când acesta slujește și împărtășește.

(47 Trulan; 18, 20, 22 sin. VII ec.)

De la această alunecare, mică la arătare, dar mare în lucrare, au ajuns, după mărturia Părintelui Arsenie Papacioc, vai nouă!, să se lepede și de călugărie:

Părintele Arsenie Papacioc:

- Cu Julieta stareță.

Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli...

Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...¹²⁶

CANONUL 25 Nichifor Mărturisitorul (CEI CE LEAPĂDĂ CĂLUGĂRIA SUNT CA CEI DAȚI ANATEMEI)

¹²⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.207, 253-255.

¹²⁶ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

Pe cel ce a lepădat sfânta schimă călugărească și nu se îndreaptă nu se cuvine a-l băga în casă, ci să se părăsească.

(81, 83 ap.; 3, 6, 7, 16 sin. IV ec.; 10 sin. VII ec.; 16 Cartag.; 11 sin. I-II)

CANONUL 7 (Sinodul IV ecumenic)

Cei ce odată în cler s-au rânduit, și monahi, am hotărât, ca nici la oaste, nici la dregătorie lumească să vie. Sau aceasta îndrăznind-o, și necăindu-se ca să se întoarcă la aceasta, care pentru Dumnezeu mai-nainte o au ales, să se anatematisească.

[Apostolic, can. 6, 81, 83; Sinod 4, can. 3, 6; Sinod 1 și 2, can. 11; Cartagina, can. 18; Sinod 3, can. 1]

TÂLCUIRE

Poruncește canonul acesta ca clericii și monahii, nici ostași să se facă, nici lumești dregătorii să ia asuprași, iar cei ce îndrăznesc acestea, și nu se căiesc să se întoarcă iarăși la rânduiala cea mai dinainte a vieții, care pentru Dumnezeu o au fost ales, să se anatematisească. Pentru ce însă canonul 83 al apostolilor îi caterisește numai pe aceștia, iar acesta și anatematisește? Ori că acela zice, după Zonara, și după ceilalți tâlcuitori, pentru acei ce, purtând chipul clericului, vin la unele ca acestea. Iar acesta zice pentru cei ce leapădă și chipul clericului, și al rânduielii monahicești, și iau asuprași unele ca acestea. Dar poate pentru că aceste zice pentru aceia, ce, după ce odată îndrăznesc a face unele ca acestea, nu mai vor a se pocăi, și a se întoarce la viața cea dintâi (care cel apostolesc nu zice), pentru aceasta ca pe unii ce nu se pocăiesc, mai tare i-au pedepsit pe aceștia. [...]

CANONUL 16 (Sinodul IV ecumenic)

Fecioara care s-a afierosit pe sine stăpânului Dumnezeu, așijderea încă și monahii să nu fie iertat a se căsători. Iar de se vor afla făcând aceasta, să fie neîmpărtașiți. Am hotărât însă ca să aibă stăpânia iubirii de oameni pentru aceștia, episcopul locului.

[Sinod 4, can. 7; Sinod 6, can. 44; Cartagina, can. 19; Vasilie, can. 6, 18, 19, 20, 60]

TÂLCUIRE

Din vechi, unele femei în chip mirenesc fiind, se afieroseau pe sineși lui Dumnezeu, precum aceasta se arată din canonul, 45 al sinodului 6 și mărturisirea să feciorească, stăpâne fiind cugetărilor sale, și după ce mai multă vreme se ispatea de rămân în mărturisirea lor, se numărau împreună cu celelalte fecioare (că fecioară una ca aceasta se numește, după canonul 18 al marelui Vasilie). Dar și chipul cel negru îl îmbrăca, după canonul 45 al sinodului 6. Pentru aceasta și canonul acesta rânduieste, că fecioarele acestea, dar și monahii încă, care, ori cu chip tăcut, primesc necăsătoria, ori și întrebându-se mărturisesc să feciorească după canonul 19 al marelui Vasilie; aceștia, zic, nu este iertat a se căsători, și a-și călca făgăduințele și mărturisirile ce au dat către Dumnezeu. Căci, dacă tocmelile ce fac oamenii între sineși le adeverează numele lui Dumnezeu luându-se în mijloc, precum zice Teologul Grigorie, cât de mare este primejdia a se afla aceștia călcători tocmelilor acelora, ce dea dreptul le-au făcut către Dumnezeu? Și dacă după marele Vasilie (aschitecesc așezământ 21) monahul, ca unul ce și-a adus trupul său ca pe un rod și l-a afierosit lui Dumnezeu, nu îl mai stăpânește pe el ca pe o afierosire dumnezeiască, nici este drept a-l avea spre întrebuințarea și slujirea rudelor sale, cu cât mai vârtos nu poate a-l avea spre întrebuințarea trupestii împreunări? Iar de s-ar afla unii făcându-o aceasta, să se afurisească, însă stăpânirea să o aibă episcopul locului, de a arăta iubire de oameni asupra acestora, și ori a ușura certările lor, ori și a scurta vremea certărilor, nu însă rămâind neruptă însoțirea, ci după ce se vor despărți cei împreunați unul de altul. Că curvie, ori mai bine a zice preacurvie este, nu nuntă ceea ce s-a făcut, după marele Vasilie în canonul 6 și 18 al său.¹²⁷

¹²⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 155, 160-162.

Nu putem avea ca pretext că încălcarea canoanelor a dus la ceva bun. Dacă ar fi avut credință curată în Dumnezeu, s-ar fi lăsat în grija Lui și i-ar fi ajutat, să trăiască în lume, cu sfiala cuvenită cinului îngeresc, împlinindu-și vocația de singurătate monahală. Dacă apare vreo nevoie de a se încălca Sfintele Canoane (ceea ce nu este cazul nostru) trebuie după aceea (dar chiar și în timpul acela) pocăință reală, însemnând căutarea unei soluții duhovnicești. 30 de ani nu au găsit? Este exclus ca Dumnezeu să nu le fi ajutat dacă ar fi vrut. Dacă erau așa de mult primite rugăciunile sfinților lor, fiindcă ucenicii îi consideră sfinți, oare nu au fost ascultați ca să se supună rânduielilor Sfintei Biserici? Aceasta înseamnă că ori nu au dorit să viețuiască după Sfintele Canoane, ori nu s-au rugat, ori nu au fost primite rugăciunile lor. Dar toate aceste variante arată, indirect, că modelul lor nu numai că nu este unul de sfințenie, dar nici de pocăință reală. Să ne rugăm așadar fraților, cu toții, dacă se poate cu lacrimi, ca să ierte Dumnezeu neputințele și păcătoșenia noastră, să ierte neputința aceasta a sfinților lor și să nu îngăduie ca exemplul lor negativ să fie urmat ca un model de sfințenie.

Ideea că se poate face binele amestecat cu răul este greșită și Sfinții Părinți ne descoperă că este o mare capcană, prin care vrăjmașul mântuirii noastre vrea să ne ducă prin vicleșug la rău (de cele mai multe ori prin pretext misionar):

DEOSEBIREA BINELUI ȘI A RĂULUI

Starețul socotea că așa cum pentru a cerceta adevărul căii noastre către Dumnezeu principiul călăuzitor de încredere este a doua poruncă, cea pentru iubirea aproapelui, tot astfel criteriul sigur spre a deosebi binele de rău este nu atât scopul în sine, oricât de sfântă și înaltă ar fi expresia sa exterioară, cât mijloacele alese pentru atingere aceluia scop.

Singur Dumnezeu este absolut. Răul, neființând prin sine însuși, ci fiind doar împotrivirea fapturii slobode față de Ființa cea dintru început, față de Dumnezeu, nu poate fi absolut, drept care răul în stare pură nu există și nu poate exista. Tot răul săvârșit de către fapăturile slobode trăiește neapărat ca parazit pe trupul binelui; el neapărat trebuie să-și afle o îndreptățire, să se înfățișeze investmântat în haina binelui, și nu arareori în cea a binelui celui mai înalt. Răul întotdeauna și neapărat se va împleti într-o oarecare măsură cu o căutare aparent pozitivă, și aceasta este latura sa care «ademeneste» omul. El încearcă să înfățișeze aspectul său pozitiv omului ca pe o valoare atât de însemnată încât, pentru a fi atinsă, toate mijloacele sânt îngăduite.

În viața empirică a omului nu este cu putință a ajunge la binele absolut; în toată facerea omului este prezentă o oarecare nedesăvârșire. Prezența nedesăvârșirii în binele omenesc pe de-o parte și, pe de altă parte, neapărata prezență a aparentului bine pe care și-l atribuie răul, face ca deosebirea binelui de rău să fie cât se poate de anevoioasă.

Starețul socotea că răul întotdeauna lucrează ca «înșelare», ascunzându-se sub chipul binelui; pe când binele, spre a se înfăptui, nu are nevoie de împreună-lucrarea răului. Drept aceea, acolo unde se ivesc mijloace nu bune (viclenie, minciună, silnicie, și altele asemenea), începe un târâm străin duhului lui Hristos. Binele nu se atinge prin mijloace rele, iar scopul nu îndreptățește mijloacele. «Binele dobândit nu prin mijloace bune nu este un bine» - iată legământul lăsat nouă de către Apostoli și Sfinții Părinți. Dacă binele nu arareori biruiește, și prin prezența sa îndreptează ceea ce fusese rău, ar fi nedrept a gândi că răul ar fi adus binele, că binele ar fi rezultatul răului. Aceasta este cu neputință. însă puterea lui Dumnezeu face ca acolo unde ea se ivește totul să se tămăduiască fără urmă căci Dumnezeu este plinătatea vieții și făurește viața dintru nimic.

De aceea, ca de obicei, nu am spus acestea spre a-i judeca (dacă au căzut sau nu în adulterul cel mai grav – ca al ereticilor – adică în împreunarea trupească între un monah și o monahie), ci pentru a ne ruga pentru sfințiile lor și pentru a împreună-înțelege că nu pot fi canon în Sfânta Biserică Ortodoxă, fiindcă pilda lor ar duce la lepădarea Sfintei Predanii:

„Fii, Doamne, în ajutorul meu. Zi sufletului meu: Mântuirea ta sânt Eu”. Cine va putea birui pe diavolul acesta, care a ridicat război asupra mea, de nu-l va supune și nu-l va birui dreapta Ta? Se amăgește acela care socotește că prin a sa putere biruiește patima trupească și păzește curăția, dacă ploaia milostivirii Tale nu va stinge văpăile cele trupești; nici nu va putea sufletul să ajungă la curțile Tale, dacă nu-l vei duce Tu singur acolo. Pentru că dulceața

trupească este o fiară vicleană, ce se ascunde în pustia deșertăciunii vieții spre înghițirea sufletelor. De ai săi dinți de va scăpa cineva, este dator să-Ți dea mulțumire din tot sufletul, Ție, Dumnezeu, Mântuitorul nostru, căci prin Tine este izbăvirea dintr-o pierzare ca aceasta. Tot așa și fericitul și plăcutul Tău Iosif a scăpat, cu ajutorul Tău, din mâinile desfrânatei, ca din dinții unei fiare neîmblânzite, pentru care, plângând tatăl său, grăia:

„O fiară cumplită a mâncat pe fiul meu!” Căci, cu adevărat, femeia lui Putifar a sărit asupra lui ca o fiară cumplită și ca o leoaică zgâria cu unghiile pe Iosif, mielul cel fără de răutate, atrăgându-l spre fărădelege. Și care fiară poate să fie mai cumplită, decât diavolul și femeia? Trupul și sângele ridicându-se în tânăr din fire și aprinzându-l spre poftă, iar femeia, îndemnându-l mai mult prin facerea cu ochiul, prin podoaba hainelor, prin frumusețea feței, prin îmbrăcămintea cea de mare preț, prin bogății, prin stăpânire și prin cuvinte amăgitoare, atrage la pierzare și la moarte pe cel mai înțelept. Și minunat lucru este cum a scăpat de vânarea acelei fiare viclene! Nu în deșert zicea tatăl său: „Mare lucru îmi este aceasta, dacă fiul meu este viu”. Pentru că din mare și de la moarte s-a izbăvit, mai cumplită fiind această grea ispită, decât aceea când voiau frații lui să-lucidă. Și a scăpat numai cu ajutorul Tău, o, Atotputernice Dumnezeu!, pentru că Tu ai fost cu dânsul.¹²⁸

Chiar dacă ei ar fi nepătimitori, ceilalți pătimitori le-ar urma exemplul și ar cădea într-o mare înșelare amestecată cu desfrânare, dogmatizată ca sfințenie.

Deci, încă o dată, vă rugăm din toată inima, urmați cuvântul Sfântului Siluan Athonitul, nu-i judecați, ci rugați-vă lui Dumnezeu ca să-i ierte pentru cumplita amăgire în care au trăit:

inimii care a învățat să iubească îi este milă pentru orice faptură. Dar omul e făptura cea mare. De aceea, dacă vezi că s-a rătăcit și se pierde, roagă-te pentru el și plângi dacă poți; iar dacă nu poți, atunci suspină cel puțin pentru el înaintea lui Dumnezeu. Domnul iubește sufletul care face așa, pentru că atunci el se aseamănă Lui.

Așa se ruga Cuviosul Paisie cel Mare pentru ucenicul lui care se lepădase de Hristos și se căsătorise cu o evreică, ca Domnul să-l ierte. și Domnul a fost atât de bucuros de această rugăciune, că a vrut să-l mângâie El însuși pe robul Său și i S-a arătat și i-a zis: „Paisie, de ce te rogi pentru acesta, care s-a lepădat de Mine?” Dar Paisie a zis: „Doamne, Tu ești milostiv, iartă-l!” Atunci Domnul i-a zis: „O, Paisie, prin iubirea ta te-ai asemănat Mie!” Atât de plăcută e Domnului rugăciunea pentru vrăjmași.

Eu însumi sunt un mare păcătos, dar scriu despre milostivirea lui Dumnezeu, pe care sufletul meu a cunoscut-o pe pământ prin Duhul Sfânt.¹²⁹

B. AU PĂSTRAT CELE TREI VOTURI MONAHALE?

Domnul Florin Duțu dorește să ne convingă următoarele:

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul.¹³⁰

Oare acesta este adevărul?

Desigur că din multa iubire fără rațiunea hrănită din Sfinții Părinți, eroul favorit trebuie să fie un cumul al tuturor calităților existente sau inventate și atunci hârtia suportă orice complimente îi facem. Însă realitatea este nu poate fi altceva decât o oglindă a adevărului, iar Adevărul este Domnul nostru Iisus Hristos. Despre El a grăit Sfântul Duh prin Sfinții Părinți. Și dacă dorim să aflăm realitatea trebuie să luminăm faptele cu învățăturile din Sfânta Predanie.

¹²⁸ *Viețile Sfinților...*, 19.03, pp. 275-276.

¹²⁹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 88-89.

¹³⁰ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

Așadar noi nu putem lua drept bune vederile entuziasmăte ale celor fascinați de strălucitorul magnet de la Prislop, ci trebuie să cercetăm realitatea duhovnicească a aceluia pentru a ști dacă putem să ne închinăm sfinției sale ca unui călugăr Sfânt sau măcar îmbunătățit.

Din păcate, realitatea (dureroasă) este cu totul alta.

Studiul vieții sfinției sale ne arată o încălcare evidentă (după Sfintele Canoane) a tuturor celor trei voturi monahale, până la sfârșit.

Mai există șansa vreunei pocăințe publice de care noi, însă, nu știm. Ea ar putea exista, dar să fie ascunsă de ucenicii stăpâniți de:

- fata morgana a unei idei fixe de sfințenie (mai presus de realitatea evidențelor și declarațiilor Părintelui. Ei se fereșc să le vadă datorită nădejdi ce și-au pus-o că propovăduindu-l sunt scutiți de ostenele pocăinței și că se vor mântui cu siguranță, fără durerea vederii păcatului propriu, analizat la lumina Sfintei Predanii);
- dorința câștigului financiar enorm provenit de pe urma comercializării imaginii de Sfânt al Ardealului (mai presus de toți Sfinții și ajutor în toate), la care contribuie din plin duhurile mincinoase (cointeresate de susținerea ideilor eretice otrăvitoare lansate prin Părintele Arsenie Boca, demonstrându-le ca fiind adevărate prin false și spectaculoase minuni);
- pur și simplu... hipnoză la modul cel mai concret și real al termenului;
- dezinformare, încrezându-se în autoritatea unuia sau altuia, poate a duhovnicilor, care, la rândul lor, neavând timp de studiu, nici ei nu au cercetat în amănunțime, ci merg după simțiri și/sau păreri și/sau zvonuri;
- ... alte motive (poate).

În orice caz, datorită lipsei de lămurire din cunoașterea fenomenului Prislop-Drăgănescu în lumina Sfinților Părinți s-a produs un dezechilibru care a făcut din acesta un subiect de bășcălie ironică numit „Cioca-Boca”¹³¹ îndreptat împotriva Sfintei Biserici (văzută fals, datorită lui, ca un fel de legendă de adormit copiii proști numită ortodoxism). Ce departe este acest „look” duhovnicesc de sobrietatea înțelegătoare a Celei care are în Ea știința științelor și arta artelor, cum este numită lucrarea lăuntrică (pentru care S-a răstignit Hristos și care este prezentă doar în Sfânta Ortodoxie și nicidecum în ortodoxism):

¹³¹ Cioca-Boca este și o localitate în județul Iași.

¹³² <http://www.ziarultricolorul.ro/wp-content/uploads/2015/05/BOCA.gif>, joi, 24 septembrie 2015.

¹³³ <http://www.argesplus.ro/wp-content/uploads/2015/06/LACRIMI.gif>, joi, 24 septembrie 2015.

O icoană cu Arsenie Boca lăcrimează atât de tare, că poți face duș la ea

A dat norocul peste el! Un român a cumpărat o icoană făcătoare de minuni cu Arsenie Boca și când a ajuns acasă a constatat că icoana lăcrimează atât de puternic, că a montat-o afară, lângă buda din fundul curții, și acum are și duș în fundul curții. icoana_lacrimi_dus.jpg

Vecinii lui Nea Costel, drojdier, care stă în satul Roșu, de lângă Capitală, spun că nu e corect și nu înțeleg de ce îi plânge tocmai icoana lui, că el e un bețiv ordinar, iar ei dau mii de lei la biserică. De când are icoana, Nea Costel nu mai miroase a secărică și a spirt, ca de obicei, ci a mir, pentru că dacă aprinzi niște tămâie sub ea, icoana lăcrimează cu mir.

Femeile din satul Roșu, șmechere, au început să vină pe la Nea Costel ca să-și facă tratamente la păr gratis. Sătencele spun că lacrimile lui Arsenie hidratează bine palmele imediat după ce vii de la sapă, și dacă te dai cu niște mir poți să nu te mai speli 2 luni, atât de bine poate ascunde mirosul de bălegar.¹³⁴

Unui ungar din Harghita i-a apărut Arsenie Boca în vis, dar n-a înțeles nimic: "Nem tudok románul!"

Miracol irosit în județul Harghita! Supus unei enorme presiuni mediatice, Arsenie Boca a clacat și, probabil pe fondul oboselii, i-a apărut în vis nu unui român ortodox, cum era normal, ci unui etnic maghiar din Harghita, care nu doar că este protestant, dar nici măcar nu înțelege mai deloc limba română.

"Repetat la el de mult ori «Nem tudok románul», dar el continuat să vorbit românul la mine", a povestit a doua zi etnicul maghiar. "Spus la el să tacă, că vrut să dorm, dar degeaba. Văzut și barbă la el, crezut că este hipster și vrea să ceară bani la mine, așa că am ignorat la el. Dar el tot vorbit la mine doi ore."

Vestea apariției lui Arsenie Boca s-a răspândit cu repeziciune printre ortodocșii români, care efectiv au luat cu asalt locuința etnicului maghiar. Ei sunt convinși că

134

<http://www.timesnewroman.ro/life-death/o-icoana-cu-arsenie-boca-lacrimieaza-atat-de-tare-ca-poti-face-dus-la-ea>>duminică, 27 septembrie 2015.

Arsenie Boca i-a transmis acestuia un mesaj extrem de important pentru țară și vor să-l hipnotizeze pe maghiar, în speranța că astfel va putea reproduce vorbele lui Arsenie Boca.

Etnicul maghiar, în schimb, a ales să profite de naivitatea ortodocșilor români și a pus o taxă de 5 lei pentru toți cei care vor să intre în dormitorul în care l-a visat pe Arsenie Boca. În doar câteva ore, acesta a strâns deja câteva mii de lei. Mai mult, a primit și o ofertă de colaborare din partea unui anume Daniel, care i-a promis că îi va dubla veniturile dacă se asociază cu el.¹³⁵

[Unui român care nu s-a mai bărbierit din ianuarie i-a apărut chipul lui Arsenie Boca pe față](#)

Cunoscut pentru aparițiile sale miraculoase, Arsenie Boca s-a ivit astăzi în cel mai neobișnuit loc cu putință: pe fața cuiva! Un român care nu se mai bărbierise din luna ianuarie a avut un șoc când s-a uitat în oglindă și a văzut chipul celebrului pustnic. În prezent, acesta e convins că a fost martorul unui miracol.

“Știți, e foarte trendy să-ți lași barbă în zilele noastre, așa că astă-iarnă am hotărât să încerc și eu”, spune Onufrie Rîuleț, șomer din sectorul 4 al Capitalei. “La început mi-au ieșit doar câteva fire răzlețe, eram cât pe-acți să renunț, dar prin martie aveam deja o bărbuță destul de sexy. Am lăsat-o să crească în continuare câteva luni.”

“Când m-am uitat din întâmplare într-o oglindă am rămas mască: mi-a apărut Arsenie Boca pe față! E un semn divin, cred. Ar trebui să joc la loto?”, se întreabă Rîuleț.

Mii de pelerini au început să sosească la domiciliul tânărului pentru a atinge chipul lui Arsenie Boca de diferite obiecte, sperând să obțină astfel binecuvântarea martirului. “Zici că-i aieva, poți chiar să-l tragi de barbă pe sfântul! Așa minune nu mi-a mai fost dat să văd!”, exclamă o credincioasă ajunsă la fața locului.

[Arsenie Boca, minune, religie](#)

Scris de [Vasile](#) | Joi, 21.05.2015 15:17

[Savanții au decis: pe giulgiul din Torino nu e chipul lui Iisus ci al lui Arsenie Boca](#)

O controversă veche de zeci de ani se apropie de sfârșit după ce savanții și clericii care studiază giulgiul din Torino au obținut o serie de informații suplimentare cu privire la identitatea omului care apare acolo. Conform acestora, pe giulgiul din Torino apare doar chipul lui Arsenie Boca.

¹³⁵ <<http://www.timesnewroman.ro/life-death/unui-ungur-din-harghita-i-a-apatut-arsenie-boca-in-vis-dar-n-a-inteles-nimic-nem-tudok-romanul>>, duminică, 27 septembrie 2015.

Cercetătorii au lămurit și cum chipul lui Arsenie apare pe giulgiu cu mult înainte de acesta a se naște. „Prin rugăciune cuantică, un procedeu descoperit de Arsenie Boca la Prislop în 1956 și apoi redescoperit în 1778, martie 1812 și 15 august 1507”, a declarat Luca Dirisio, specialist în industria textilă și teolog.

În urma acestei descoperiri România a solicitat ca giulgiu să fie transportat în țară, mânăstirea Prislop. Autoritățile italiene au refuzat, momentan cererea, motivând că va începe să lăcrimeze și asta ar putea deteriora țesătura.¹³⁶

Nu suntem singuri! Cultul lui Arsenie Boca la 10 popoare de pe mapamond

Musulmanii se roagă mereu cu fața la Arsenie Mecca;
Pentru succes la vânătoare, eschimoșii se închină la Arsenie Foca;
În Armenia e la modă Arsenie Boca;
În Israel, mulți speră ca Arsenie să fie Moca;
Toată America de Sud e înnebunită după Arsenie Coca;
Geologi de pretutindeni îl studiază cu credință pe Arsenie Roca;
Când e carnaval, brazilienilor le place Arsenie Conga;
Republica Centrafricană are un gust amar de pe urma lui Arsenie Bokassa;
Rușii sunt atât de evlavioși că nu pot trăi fără Arsenie Vodka;
Americanii scot milioane de dolari din Arsenie Boca-Cola.¹³⁷

Cioca boca cioca boca
Bat ciocanele mereu
Cioca boca cioca boca
Si îndoiaie fierul greu
Cioca boca cioca boca
I-auzi cum mai cântă-n cor
Cioca boca cioca boca
Glasul bubuitor.¹³⁸

Descoperă România. 11 lucruri despre Mânăstirea Prislop, locul unde este Arsenie Boca

¹³⁶ <<http://www.timesnewroman.ro/life-death/savantii-au-decis-pe-giulgiu-din-torino-nu-e-chipul-lui-iisus-ci-al-lui-arsenie-boca>>, duminică, 27 septembrie 2015.

¹³⁷ <<http://www.timesnewroman.ro/monden/nu-suntem-singuri-cultul-lui-arsenie-boca-la-10-popoare-de-pe-mapamond>>, duminică, 27 septembrie 2015

¹³⁸ <<http://www.cantecedecopii.com/cantec-ciocanele/>>, miercuri, 23 septembrie 2015

Cea mai mare minune e când vine fiscul și dispare profitul;
Se spune că dacă atingi un desfăcător de crucea sfântului vei avea parte doar de bere rece toată viața;

Nu sunt toți pelerini. Sunt mulți cercetători, care vor să vadă cu ochii lor cum se trăia în evul mediu;

Producătorii BBC, când au nevoie de imagini cu oameni primitivi, trimit pe cineva cu camera ascunsă;

Mănăstirea este amplasată într-un loc magic. Este la o altitudine care favorizează prostia și dacă tragi aer în piept în curtea mănăstirii îți scade IQ-ul cu 10 puncte;

În plin sezon de moaște, un șezlong la Prislop costă mai mult decât la Mamaia;
E singurul loc din lume unde locurile în genunchi sunt mai scumpe decât cele pe scaun;
Se vând atâția magneți de frigider, că pe o rază de 20 de km busola arată doar către Prislop;
La Prislop este un enoriaș, supranumit Rotula de Aur, care deține recordul la înconjurat biserica în genunchi: 9 secunde;

Dacă ții iPhone-ul în apă sfințită de la Prislop bateria va ține de 2 ori mai mult;
Superstițioșii spun că noaptea se aude un vâjâit, semn că sfântul face minuni. De fapt, sunt mașinile de numărat bani.¹³⁹

Asta miracol! Iconița cu Arsenie Boca dintr-un parbriz a început să izvorască benzină

Zilnic au loc miracole, dar în societatea de azi este foarte important ca acele miracole să fie și utile. Cum este și cazul miracolului de la Sintești-Ilfov, unde unui credincios i-a început să-i lăcrimeze icoana de la parbriz benzina.

„Inițial am crezut că s-a spart iar pompița și îmi intră iar benzină prin torpedou. Dar, când m-am uitat cu atenție, era chiar icoana cu Arsenie cea care lăcrima cu tristețe, parcă încerca să-mi zică ceva”, a spus Leonte Iancu, fericitul posesor al miracolului. La fața locului, pentru confirmare, s-a prezentat o echipă mixtă formată din reprezentanți OMV și BOR. „În calitate de mitropolit OMV trebuie să verific cifra octanică a benzinei și să o vând, pentru că tot ce

e resursă petrolieră în țara asta ne aparține nouă, conform contractului încheiat cu domnul Năstase”, a declarat un director din OMV.

Afirmațiile au stârnit iritare din partea reprezentantului bisericii, care a avertizat că „tot ce este creștinesc ne aparține nouă, prin voia lui Dumnezeu, și trebuie taxat cum se cuvine. Cum a spus și Iisus, dai Cezarului ce e al Cezarului, da' dai și un ban la catedrală”. Conform măsurătorilor oficiale, icoana lăcrimează jumătate de litru de benzină pe zi.¹⁴⁰

¹³⁹ <http://www.timesnewroman.ro/it-stiinta/descopera-romania-11-lucruri-despre-manastirea-prislop-locul-unde-este-arsenie-boca>, duminică, 27 septembrie 2015.

¹⁴⁰ <http://www.timesnewroman.ro/monden/asta-miracol-iconita-cu-arsenie-boca-dintr-un-parbriz-a-inceput-sa-izvorasca-benzina>, luni, 28 septembrie 2015.

Noi nu suntem de acord cu batjocorirea Părintelui Arsenie Boca, chiar dacă era amăgit și roadele lui amăgesc pe mulți. Cei de la publicațiile de mai sus au un spirit fin de observație (ridiculizând exact lucrurile specifice făcute de diavoli pentru a fermeca pe cei creduli, vrând să ne batjocorească prin fenomenul Prislop) chiar dacă lovind și în ierarhi, și în Sfânta Biserică se vede că sunt necredincioși. De ce nu există glume despre Părinții Cleopa, Ioanichie Bălan și Arsenie Papacioc? Simplu: fiindcă lor nu li s-a făcut o campanie grotescă de canonizare pentru manipularea forțată a opiniei publice, iar ei și ucenicii lor nu aveau manifestări penibile. Deși aceste caricaturi și satire par de râs, nouă ne provoacă plânsul: a ajuns Sfânta Biserică Ortodoxă Română, monahismul și neamul românesc, cât și evlavia populară (deviată prin superstiția Prislop) un subiect de râs, bîrfă și batjocură doar datorită unor ucenici fără discernământul bazat măcar pe bunul simț (al echilibrului și evitării exceselor) specific Românilor, dacă nu bazat pe Sfinții Părinți, cum ar fi trebuit. Dar, să nu uităm, curentul de acest gen de prost gust își are negreșit izvorul în lucrarea bazată pe minuni și succese populare ale hipnotizatorului de mase de la Prislop, care a dat dușmanilor Sfintei Biserici prilej, materie și formă de a ne dezgina și face de rușine. Ei nu au de pierdut prin Părintele Arsenie Boca: dacă nu este canonizat critică Sfânta Biserică ca neglijentă cu Sfinții Ei celebri, iar dacă (Doamne ferește, vom ajunge la o așa părăsire a harului Sfântului Duh!) vor forța ierarhia prin presiuni politice să îl canonizeze (noi cunoscând ca vrednici pe ierarhii noștri suntem convinși că nu vor ceda, și de ar fi să li se verse sângele), O vor batjocori ca pe O instituție ce favorizează legendele și speculează credulitatea ca să scoată bani de la oamenii necăjiți și înșelați. Ca bonus, ar avea de aici pretext să facă ecumenismul să triumfe, fiindcă aceasta este de fapt esența învățaturii teoretice și practice a Sfântului Ardealului.

Iată ce ne învață despre aceasta Părintele Gheorghe Anițulesei:

În SUA, scientologii, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim” Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii sunt disperați după un trai bun. Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca. O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogați - Argeș, jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămăligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. Mă tem că fenomenul Boca va ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie. Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineață au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul.

Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce n-au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i mai importantă decât orice icoană, sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spun: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. Înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii. Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox. Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „Înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri

prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască¹⁴¹.

Voturile monahale sunt:

1. Fecioria;
2. Sărăcia de bună-voie;
3. Ascultarea.

1. CUM AU ÎNCĂLCAT FECIORIA

Am văzut aceasta studiind relația sfinției sale cu Maica Zamfira. Nu este nevoie de o relație trupească pentru a se strica fecioria, deși contextul conviețuirii a 30 de ani în aceeași casă arată cu o mare probabilitate o astfel de relație (să ne ferească Dumnezeu de existența sau de judecarea ei!). Lipsa pazei simțurilor asociată cu părerea de sine că ești un astfel cineva (mai altfel decât toți) care poate încălca Sfintele Canoane fără a se vătămă (dar smintind pe mulți) poate duce la pierderea fecioriei minții sau fecioria nebună, după cum este numită de Sfânta Evanghelie:

Mat 25:1 Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. 2 Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte [...]10 Deci [...] a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis. 11 Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. 12 Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.

La aceasta se adaugă învățăturile spurcate (provenite din păgânism și dovedite ca mincinoase - de către știința autentică - și eretice - de către învățăturile Sfinților Părinți. Vedeti, la subcapitolul învățături/picturi păgâne ale Părintelui Arsenie Boca, mai amănunțit despre acest subiect) despre necesitatea obligatorie a împreunătrăirii trupești pentru menținerea sănătății femeii și povățuirea la o contracepție calendaristică, care scoate la lumină ce patimi de ocară avea în sufletul său următorul de o viață a Maicii Zamfira. Nu ne dăm seama dacă aceste învățături sunt o consecință a relației sfinției sale cu Julieta sau, invers, de mila diavolească (îmbolnăvită de astfel de învățături) sau perversă pentru sănătatea ei a ajuns să-i fie consort.

Dar nu numai față de Maica Zamfira, care l-a luat de la toți și de la toate, a avut Părintele Arsenie Boca o relație necuviincioasă, ci față de multe alte femei (după cum și Maica Zamfira a avut astfel de relații cu alți bărbați, după cum am văzut în capitolul dedicat sfinției sale).

A) RELAȚIA CU FEMEILE ÎNAINTE DE CĂLUGĂRIE

Declara (în acea autobiografie de la Râmnicu Vâlcea presărată cu inexactități și omisiuni/minciuni compusă spre lauda de sine, și asortată contextului politic pentru a se pune bine cu noua stăpânire) că fugea de ele. Deși va fi cunoscut, nu după multă vreme de contemporanii lui (dar și de noi prin fotografii), ca un bărbat frumos la vedere, cuceritor prin priviri și admirat de multe evlavioase pentru ochii lui albaștri, pentru anii descriși în autobiografie ca epoca „*fugii de femei*”, avem imagini ce lasă a înțelege că această idee poate corespunde cu realitatea.

Pe atunci, se vede că nu era chiar greu pentru el să fugă, deoarece nici ele nu prea aveau de ce să-l caute, fiind complexat și timid.

Totuși se întrezare un efort de a te cuceri ca să fi numai al lui prin privirea fixă și stăruitoare (fața lui Zian sugerând încredințarea sa că este un ales).

¹⁴¹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca*, s. Ed, s.l., s.a., <<https://www.scribd.com/doc/271060731/Pr-Ani%C5%A3ulesei-Gheorghe-Fenomenul-Arsenie-Boca>>, duminică, 27 septembrie 2015, pp. 23-26.

Felul său de a-și etala virtuțile pentru a impresiona pe ceilalți (necunoscând datoria creștină de a-ți ascunde nevoițele pentru a nu fi lăudat), fuga de oameni (care nefiind asociată cu lucrarea în ascuns, dă să se înțeleagă o frică de insucces, nu o dorință de liniștire, mai ales că în vacanțe nu mergea la o chilie singuratică, ci la cei care îl apreciau), dar și tentativele de înfrânare trupească exagerată, (provenite din păcate nu din cercetarea Sfinților Părinți ci din preocupările sale experimentale de dominare a voinței după îndrumările a tot felul de religii), le recunosc și alții:

63 *Părintele Teodor Bodogae, fiind colegul său de bancă la Academia Teologică, a lăsat o mărturie importantă despre felul de a fi al studentului Zian Boca: „cu toate că am șezut alături, pe aceeași bancă, vreme de patru ani, pe când făceam studiile de Teologie la Sibiu, totuși n-am ajuns să-i pot cunoaște toate adâncurile sufletului. Rețin totuși câteva aspecte pe care le socot concludente [...] firea sa puțin sociabilă, retrasă, introvertită. Vacanțele le petrecea adeseori, la o rudenie a sa [la vărul său Vasile Crucin, director de școală și învățător în Buteni, Arad, n.n.]. Ne-a impresionat tăria cu care răbda frigul, fiind îmbrăcat adeseori în îmbrăcăminte redusă. Tot astfel abținerea de la bucate mai grele, renunțând regulat la «porția» de carne din institut.*¹⁴²

*Un frate l-a întrebat pe avva Motie: „De mă voi duce să rămân în vreun loc, cum voiești să petrec acolo?” Și i-a zis bătrânul: „De vei locui în vreun loc, să nu voiești să-ți scoți ție nume în ceva, cum ar fi că nu ieși la pravilă, sau că la pomană nu mănânci. Căci acestea fac nume deșert și pe urmă găsești numai supărare, fiindcă oamenii unde găsesc acestea, acolo aleargă”. Zis-a lui fratele: „Dar ce voi face?” l-a răspuns bătrânul: „Oriunde vei locui, urmează întocmai cu toții, și orice vezi că fac cei cucernici către care ai vestire, fă și tu și te odihnește. Pentru că aceasta este smerenia – să fii întocmai cu dânșii. Astfel, oamenii văzându-te că nu ieși din rânduială, te vor avea întocmai cu toții și nimeni nu te va supăra”.*¹⁴³

Cu toate acestea, după cum mărturisește chiar de sfinția sa, în ascuns le dorea pe fete, ba chiar pe una a și curtat-o pentru a se căsători, doar că nu a avut succes, fiind pe atunci cam insipid după cum îl arată fotografiile. Deși privirea lui parcă tot vrea să pună stăpânire pe privitor, fiind ochii deschiși nefiresc de mari, totuși, în acea perioadă, este oarecum moleșit de simțuri (explicabil mai ales prin muzica care cultivă slava deșartă pe care o cânta sfinția sa la flaut și pian) și părerea bună de sine, mai ales prin teologia nefăcută din dor de Ortodoxie, ci doar din conjunctură financiară, ispitire și dorință de a fi posesorul unor cunoștințe înalte care să impresioneze pe mulți. Lucrul acesta este vădit și de experimentarea a tot felul de religii, arătând că de fapt nu a iubit Ortodoxia ca pe singura credință mântuitoare, ci ca pe una presărată printre alte religii superioare, dar care, datorită contextului, i-a furnizat sfinției sale trambulină pentru succesul public. Dacă ar fi fost evlavios le-ar fi cunoscut pe celelalte, dar în alt mod, apologetic, pentru a le combate, nicidecum pentru a le experimenta din îndoială: ia să vadă ce efecte au și ele. După cum combatem vrăjitoria fără a o practica, tot așa trebuie să o facem fără a-l practica și cu păgânismul (care este religia vrăjitorilor, la care făcea reclamă Mircea Eliade, autorul favorit al Părintelui Arsenie Boca, al lui Gregorian Bivolaru și al multor altor guruși)].

¹⁴² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

¹⁴³ *Patericul...*, Pentru Avva Motie, 1.

După cum se vede în fotografie, sfinția sa nu avea acel duh de jertfă, prezent la Părintele Arsenie Papacioc, care îți dă o tensiune de căutare (specifică celui ce nu-i pasă de ce zic alții ci doar de Adevăr):

*Cu toate că își propusese ca, în timpul studenției, să nu facă nicio cunoștință cu fete, nu a reușit acest lucru deoarece, din anul 1929, Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia. Astfel, Zian Vălean Boca se pomenește cu câteva colege. **Are intenția să se căsătorească cu fiica lui Brașca Dumitru.** Nu știm dacă această fată era una dintre colegele de teologie sau făcea parte din „Reuniunea de Muzică Gheorghe Dima”, care era mixtă. Informația despre căsătorie o aflăm dintr-un interogatoriu din 1955, când Părintele va fi anchetat și întrebat despre Nichifor Crainic pe care-l ascunsese la Sâmbăta de Sus, în iarna anului 1944, când acesta era pribeag în țara sa, urmărit de organele de stat: „Văzându-i dorința lui [a lui Nichifor Crainic, în toamna anului 1944, n.n.] de a se muta, am mers la familia Brașca Dumitru din Sibiu pe care-l cunoșteam întrucât îi curtam fata cu care intenționam să mă căsătoresc”¹⁴⁴*

Nu s-au căsătorit.
Explicația?

Este simplă: era cam urâțel, plin de sine, retras și sărac... fără perspective ca mirean. Nu avea de ce să fie iubit de fete.

(după cum se vede și în una din fotografiile din vremea aceea – prima din acest subcapitol numit „Relația cu fetele înainte de călugărie” avea o bărbie tăiată, luată mai apoi ca automodel de preacuvioșia sa la reprezentările tuturor Sfinților din tablourile pe care le-a pictat. Bărbia tăiată și capul turtit, asociate cu urechile, îi dădeau aspect de „cap pătrat”, dreptunghiular, sau cel puțin hexagonal.

În fotografia din dreapta are o privire mieroasă și vicleană, tipică unui copil răzgâiat ce vrea să fie apreciat de toată lumea și care se crede „buricul pământului” și/sau un ales de tipul „băiatul mamei, ca el altul nu-i”, chiar ca într-o formulă de As. Reamintim că asul este o carte de joc inventată pentru a huli Sfintele Taine)

Pe deasupra mai era și:

- complexat de bătăile de la tată și de divorțul din familie (care a avut loc când el avea doar 11 ani);
- necitit (sau cu lecturi superficiale eclecticice din toate domeniile, doar pentru a impresiona pe alții și a se afirma că este un filozof enciclopedist, cu tentă religioasă, fără, însă, să le înțeleagă în profunzime pentru a lovi în gândire);
- încrezut și cu dispreț pentru ceilalți (provenit din părerea de sine că este un ales, însământată în el de mamă);
- și, în plus, sărac lipit pământului (singurul dar și mare avantaj, pe care, însă, din păcate, nu l-a fructificat spre a se lepăda de lume, ci l-a prefăcut în dezavantaj prin vânarea unei cariere în Sfânta Biserică).

Cu ce ar fi putut atrage vreo fată?

Poate că și datorită acestui eșec, la care se adăuga și interesul finanțării bisericești prin bursă pentru studii, s-a reprofilat spre o călugărie (care în acest caz ar fi din insucces în dragoste), unde a reușit (după

¹⁴⁴ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 64-66.

ce și-a lăsat barba să crească și a exersat cu mult talent privirea în oglindă) să dobândească admirația multelor ucenițe și să cucerească prin faimă și hipnoză pe femeia vieții lui: Maica Zamfira și, pe deasupra, să dobândească și proprietăți multiple (într-o vreme în care nici mirenii nu aveau voie să le aibă) și faimă internațională.

B) RELAȚIA CU FEMEILE DUPĂ CĂLUGĂRIE

Odată ajuns călugăr și lăsând barba să-i crească, fiindcă barba este icoana firească a bărbatului desăvârșit, a devenit făt-frumosul pe care îl cunoaștem cu toții din reclame. De aceea a și fost inundat de femei, parcă exact pe măsura inversă în care la începutul vieții sale fusese respins de ele. La aceasta se adaugă și ochii lui albaștri (de care unii spun că dacă ar fi fost negri Părintele Arsenie Boca nu ar fi fost așa de faimos ca Sfânt... între femei). Din păcate, nu este vorba, însă, doar de o armonie dăruită vederii prin materia și forma artistic asortate de Dumnezeu, ci ochii aceia atât de impresionanți iradiiau cu energii subfirești ce paralizau și pe bărbați, dar cu mult mai mult pe femei:

*La 12 aprilie 1950, Episcopul Andrei aprobă, la cererea Părintelui Arsenie, „transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici, deocamdată cu cel mult zece maici, care vor fi deservite în cele religioase de doi preoți duhovnici” . Părintele Arsenie ceruse, la 11 aprilie 1950, alături de adresa în care îl informa pe Episcopul Andrei de plecarea Ierodiaconului Antonie Plămădeală, aprobarea de a transforma Mănăstirea Prislop în mănăstire de maici, argumentându-și propunerea în felul următor: „dat fiind faptul că am rămas numai doi preoți călugări [Părintele Arsenie Boca și Dometie Manolache, n.n.] la Mănăstirea Prislop și dispozițiile sunt pentru un număr măcar de zece, iar acest număr nu-l putem ajunge cu călugări, apoi **Mănăstirea fiind cercetată mai mult de femei**, și lipsa mănăstirilor de maici din Eparhie, cu smerenie vă rugăm să binevoiți a ne aproba transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici”^{28 29}. [multe pretexte, inventate cu iscusință, dar un singur raționament: să nu se sinucidă Julieta – n.n.]¹⁴⁵*

De aceea unii ierarhi au sesizat că avea o privire vicleană, aici fiind în armonie cu ucenicii care declarau (fără a-și da seama ce spun):

Înaltpreasfințitul Pimen:

„Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”¹⁴⁶

În cartea Părintele Arsenie Boca, mărturia : părintelui Pantelimon (de la Ghighiu), pag. 62: „Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza” (hipnotiza)¹⁴⁷

După ce se întorceau de la mănăstire, țărani povesteau, de-a dreptul cutremurați, cum le citise gândurile acel monah. Părintele fascina mulțimile cu darul sau de-a ști totul despre fiecare credincios pe care îl privea în ochi [...]

In scurt timp, el ajunsese să fie considerat un fel de "oracol divin"! [...]

Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oară, dede parte, am simțit ca înmarmuresc. Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albaștri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, așa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafirească [noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească, sau în afară de fire – n.n.] iti străpungea ființa, pur și simplu. Te simțeai împietrit și parcă înfricosat de păcatele pe care urma să le mărturisești. [...]

Când a ajuns înaintea părintelui Arsenie, Lucia Chima a înmărmurit, cuprinsa de muțenie. Isi amintește și acum, de parca s-ar fi intamplat ieri. [...] "In acea clipa am inceput să plâng. Tremuram din tot trupul. [...]

¹⁴⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 24-25.

¹⁴⁶ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

¹⁴⁷ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, p. 10.

Lucia Chima s-a întors la Sinea Noua copleșita de aceasta prima intalnire cu părintele Arsenie Boca. "Parca eram fermecata. Timpul trecea, dar eu nu ma puteam desface de amintirea lui." ¹⁴⁸

Duhurile necurate, având această fereastră deschisă pentru înșelare la Sâmbăta de sus și apoi la Prislop au început să-i facă și ele reclamă prin vise și simțiri, pe lângă mulțimea purtătorilor de zvonuri senzaționale și rezolvări confortabile, fără pocăință (decât cel mult trupească), alimentați de falsele proorocii și minuni: Iată ce sens îi dă acestui episod din viața sa, chiar Părintele Arsenie Boca:

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. [...]Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca - să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață.¹⁴⁹

În realitate, însă, a fost o altă cauză a năvălirii oamenilor și preoțirii Părintelui Arsenie Boca. ÎPS Nicolae Mladin, mitropolitul mărturisitor al Ardealului, ne arată adevărul:

Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!” Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... ¹⁵⁰

Astfel că Părintele Arsenie Boca, după ce este girat de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae (care din prea multa lui candoare, de a vedea pe oameni mai buni decât sunt, nu l-a analizat la timp, ci l-a prezentat ca pe un ucenic Ortodox al preacucerniciei sale), devine rapid un răsfățat al opiniei publice și centru al atenției feminine de toate clasele și vârstele.

Este uimitor, însă, cum Maica Zamfira a putut să pună mâna pe el, stăpânindu-l pentru sine până la capătul vieții. Ce duhuri mai puternice decât ale lui (provenite din tainița cumplită a deznădejdiei și a sinuciderii dacă nu i se face voia) a putut avea ca să-l ia „de la toți și de la toate”? Cum a putut să farmece pe hipnotizator? Oare doar cu șantajul pastilelor și al tăierii venelor, sau mai este un secret între ei, cenzurat și nepublicat?

Răul, însă, nu s-a oprit aici. De dragul ei s-a făcut la început o Mănăstire mixtă (ce hidoșenie!) cu el stareț, apoi călugării „nefiind cumiți și ascultători” ca să rabde nelegiuirea, unii fugind ca de un balaur de un asemenea amalgam, iar alții fiind alungați de stareța starețului, s-a prefăcut într-o Mănăstire de maici, având un pictor ca duhovnic. Dar neregula canonică nu a încetat, deoarece la vremea aceea Părintele Arsenie Boca avea doar 40 de ani (!!!), fiind prea tânăr și lipsit de experiență pentru așa ceva:

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită monastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. [...]

Aceastași marele Vasile, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. Și fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlaviști, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte. Iar când vorbesc împreună, să fie două de față, sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii. Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepusul, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo

¹⁴⁸ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

¹⁴⁹ Autobiografia **Ierom. Arsenie**. R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11.

¹⁵⁰ **Arhimandrit Paulin LECCA**, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și alesele monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dânșii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepus; [...]

Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine. Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze¹⁵¹

După ce au fost alungați din Mănăstire am fi putut răsufla ușurați că, văzându-și căderea, s-ar fi smerit și apucat de pocăință, fiecare, separați unul de altul, plângându-și călugăria pierdută. Din păcate nu a fost așa, ci făcând o asociație de duhuri amăgitoare cei doi, după o perioadă de acalmie, au început a face prozeliti izolați, cum vedem în istorisirea apariției lor sub forma a două țigănci, el având și stigmate. Mai apoi (în colaborare cu sora și cumnatul ei), și-au făcut un sediu de prozelitism personal-familial la Drăgănescu, unde din nou a început Părintele să fie înconjurat de admiratoare, (sub supravegherea vigilentă a Maicii Zamfira pentru a nu fi văduvită) și consimțământul tacit al securității.

Din păcate, nici sfârșitul lor nu are semne de pocăință:

- În cazul ei fiindcă s-a lăudat și a făcut prozelitism pe mai departe Arseniolatriei.
- În cazul lui, fiindcă deși oprit pe mai departe de la preoție, deci fără pretextul inițial că ar fi duhovnic la maici, Părintele Arsenie Boca se stinge (din cauza bolii) înconjurat de 12 femei, conviețuind cu ele în aceeași casă.

Aceasta este consecința tragică necunoașterii rânduielilor monahale, și nesupunerii față de Sfânta Predanie: mai înainte de vreme, fără a dobândi nepătimirea, sau măcar o experiență reală a propriilor căderi și nepuțințe, și fără a studia de la Sfinții Părinți firea omenească cea stricată și mijloacele de vindecare ale ei, s-a apucat de misiune în popor, fără pază, centrată pe atracția oamenilor către propria persoană.

Planul acesta diabolic de vrăjire al României a avut succes, tocmai fiindcă poporul nu cunoștea Sfinții Părinți:

55) Respinge, ca unul ce nu ești vrednic, bucuria ce ți-a venit, cu mâna smereniei, ca nu cumva primind-o prea ușor să primești lup în loc de păstor 362.

56) Nu alerga spre vedere, pînă nu e timpul vederii, ca urmărind frumusețea smereniei, să o ajungi și să te unești în veacul veacului cu ea, într-o nuntă prea curată 363. [...]

60) Dracii îl războiesc cumplit pe cel ce se liniștește (pe sihastru), ca, nefolosindu-se acesta cu nimic din pustie, să vină în lume. Dar pleacă de la noi care petrecem în lume, ca simțindu-ne nerăzboiți în ea, să rămânem cu cei din lume 493.

61) Unde sîntem războiți, acolo luptăm fără îndoială și noi, cu tărie, cu vrăjmașul. Căci cînd nu luptăm noi împotriva lui, ni se face și el prieten 494.¹⁵²

62) Petrecând pentru un timp în lume pentru vreo trebuință oarecare, sîntem acoperiți de mina lui Dumnezeu, poate pentru rugăciunea părintelui nostru și ca să nu se hulească și Domnul prin noi. Dar uneori nu sîntem ispitiți și din pricina nesimțirii și a faptului că avem de mai înainte multă cercare și săturare din cele văzute, vorbite și făcute. Sau, poate dracii se depărtează și ne părăsesc pe noi de bună voie, făcînd să se umple locul golit de toate celelalte, de închipuirea de sine a noastră.

¹⁵¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

¹⁵² 492. Poate fi și un adânc vecin cu adâncul liniștii și al vieții în Dumnezeu.

493. «Gândurile rele își iau ființa din alegerea noastră și din reaua lucrare a dracilor. Iar cele bune din fire — căci am fost făcuți buni —, din alegere, datorită libertății, și din îndemnul îngerilor. Deci cele rele își iau ființa din două izvoare, iar cele bune, din trei. Să ne aducem deci aminte de cel ce zice : «Stați împotriva diavolului și va fugi de la voi» (Iac. 4, 5). Deci să stăruim în nevoie. Dimpotrivă, nerăzboirea noastră de către el în lume este o viclenie a lui și nu un semn al iubirii de oameni».

494. Cînd sîntem războiți de demoni înseamnă că noi înșine luptăm împotriva lor.

Căci cînd nu luptăm împotriva lor, ne sînt prieteni, pentru că facem prin noi înșine ceea ce le place lor.

63) *Ascultați și o altă meșteșugire și viclenie a acestui amăgitor, toți cei ce v-ați hotărât să vă deprindeți în neprihănire, și păziți-vă! Mi-a istorisit careva dintre cei ce au suferit cererea vicleniei, că de foarte multe ori dracul trupurilor se retrage cu desăvârșire, insuflând călugărului o evlavie la culme, ba poate punând în mișcare în el și izvor de lacrimi în timpul cât șade cu niște femei și vorbește cu ele, sfātuindu-l să le îndemne să gândească la moarte, la judecată, la neprihănire. Aceasta pentru ca, nenorocitele, câștigate prin cuvânt și prin prefăcuta evlavie, să alerge la lup, ca la păstor. Și apoi născându-se obișnuința și îndrăzneala, nenorocitul să sufere căderea.*

64) *Să fugim, ca să nu vedem, nici să auzim de fructul din care ni s-a poruncit să nu gustăm. Căci m-aș mira să ne socotim mai tari ca proorocul David. Acest lucru este cu neputință⁴⁹³. Atât de înaltă și de mare e lauda neprihănirii, că unii dintre părinți au îndrăznit să o numească nepătimire.¹⁵³*

Dar sfinția sa, care (după cum zice el însuși) a tradus (probabil din franceză) pe Sfântul Ioan Scărarul, timp de 5 luni, cum se poate dezvinovăți că nu a știut? E adevărat că poate nu l-a înțeles launtric. Sau poate că avea (a făcut) de fapt o traducere așa de proastă, încât nu s-a putut folosi nimeni de ea pentru a se mântui, fiindcă nici chiar traducătorul nu a înțeles nimic. Indiferent care este explicația, preacuvioșia sa nu a urmat sfaturile atât de folositoare ale dascălului dascălilor în cele călugărești, și este mult mai păgubit ca admiratoarele lui deoarece cunoaște multe, dar nu face:

Luc 6:46 Și pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun?⁴⁷ Oricine vine la Mine și aude cuvintele Mele și le face, vă voi arăta cu cine se aseamănă:⁴⁸ Asemenea este unui om care, zidindu-și casă, a săpat, a adâncit și i-a pus temelia pe piatră, și venind apele mari și puhoiul izbind în casa aceea, n-a putut s-o clintească, fiindcă era bine clădită pe piatră.⁴⁹ Iar cel ce aude, dar nu face, este asemenea omului care și-a zidit casa pe pământ fără temelie, și izbind în ea puhoiul de ape, îndată a căzut și prăbușirea acelei case a fost mare.

Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.⁴⁸ Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere.

2. CUM AU ÎNCĂLCAT SĂRĂCIA DE BUNĂ-VOIE

Sărăcia de bună-voie au încălcat-o împreună deținând mai multe proprietăți, lucru foarte ciudat pentru acele vremuri. Este evident din studiul vieții celor doi protagoniști de la Prislop că au fost aranjați foarte bine cu sistemul, pentru o viață lumească confortabilă. Deși fotografiile după prima închisoare arată o mare suferință a Părintelui Arsenie Boca, însăși Maica Zamfira recunoaște că sfinția sa a fost arestat puțin și a ieșit mai întărit din închisoare:

Așa se explică de ce, arestat ca legionar în vara anului 1948, i s-a dat drumul după o lună, o lună jumătate, în orice caz la 1 septembrie era la mănăstire. Oricine își poate da seama că dacă ar fi fost dovedit legionar sau partizan, nu ar mai fi fost eliberat. Și de câte ori a fost arestat, tot așa i s-a întâmplat, încât chiar Patriarhul Justinian a făcut următoarea afirmație la Seminarul Monahal Horezu, în fața maicilor profesoare, care și ele participaseră la acele cursuri de neuitat: “Nu știu ce-i cu omul acesta, că mereu e luat, și mereu eliberat, și de fiecare dată iese mai luminat”.¹⁵⁴

¹⁵³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAIE, *Filocalia*, Volumul IX (Scara Sfântului Ioan Scărarul), Ed. cit., pp. 182, 22-23.

¹⁵⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 339-340.

La aceasta au contribuit atât relația de rudenie pe care o avea Maica Zamfira cu Patriarhul, demonstrațiile de magie pe care le făcea Părintele Arsenie Boca cu securiștii, asemănătoare cu cele ale lui Simon Magul, Chinops și Eleodor, dar desigur că și compromisiurilor cu sistemul. Este inexplicabil altfel ca cineva socotit ca și o căpetenie spirituală a legionarilor să fi avut o detenție așa de ușoară comparativ cu chinurile la care erau supuși legionarii înșiși (sau alți deținuți nefericiți nelegionari doar pentru că erau preoți sau mireni evlavioși Ortodocși) și să fie pedepsit doar cu o supraveghere informativă (care mai mult îi asigura pază și argumente că este fidel regimului, încadrându-se în limitele unei familii obișnuite de tip socialist). Nu ne-am lămurit dacă aceste compromisuri le-a făcut după torturi și înțelegerea întârziată (ce dovedește lipsa harului proorociei) a ireversibilității socialismului în România sau a fost de la început un agent infiltrat pentru a susține/instiga revolta legionarilor și anticomuniștilor și a furniza securității pretextul lichidării lor. Fotografiiile încercănate, ce îndeamnă la milă și dorința noastră de a-l vedea ca pe un amăgit, pentru a nu îl urî din râvnă pentru dreptate și adevăr, ne îndeamnă să credem în prima variantă.

*Este perioada in care Maica Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea. Disputa cu sora Maria Culeac continua, iar Parintele Arsenie era la mijloc. Pana la urma sora Maria Culeac a fost trimisa la Manastirea Bistrita.*¹⁵⁵

Însăși faptul că nu a reintrat într-o mănăstire și nu a recăpătat preoția cum au făcut-o atâți luptători autentici împotriva materialismului ateu (atunci când s-a relaxat prigoana), confirmă cele spuse de Părintele Arsenie Papacioc (el însuși legionar întemnițat încă mai dinainte de venirea comuniștilor, dar care din dragostea autentică față de călugărie a evitat conviețuirea cu vreo femeie, iar din ascultare față de Părintele Cleopa și Patriarh a părăsit pustia, reușind să reintre în Mănăstire și să-și reia oficial preoția):

[Părintele Arsenie Boca nu din cauza prigoanei a încetat a fi ieromonah ci]

- *Cu Julieta stareță.*

*Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...*¹⁵⁶

Părintele Arsenie Boca (spre deosebire de majoritatea Românilor, care pe atunci trăiau cu chirie la stat) în urma compromisiurilor pe care le-a făcut și faptului că s-a încadrat în tipul de familie comunistă, lepădându-se de preoție și călugărie, a avut mai multe proprietăți, ultima fiind chiar de o proporție boierească, construită (cine putea construi pe atunci așa ceva, în afară de membrii de partid, securiștii și colaboraționiștii? De unde fonduri și aprobări? Din pensia unui prigonit marginalizat și salariul consoartei de dactilografă și mai apoi țesătoare? Oare?) chiar de sfinția sa în stațiunea turistică nr. 1 în topul României (Sinaia) trăind în ea cu 12 femei și înzestrând-o cu sculpturi:

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul. [ce afirmație de răs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul, nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

*În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil⁴⁸¹ și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa”⁴⁸²¹⁵⁷, iar, din iulie 19 6 3 483, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi*

¹⁵⁵ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

¹⁵⁶ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

¹⁵⁷ 480 Ibidem, f. 42.

481 Ibidem, f. 322.

482 Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

vând ut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16. [...] **Maica Zamfira a avut următoarele domiciliu (1939-1942 str. Vaselor 42; 1942-1945 Calea Moșilor 249; 1945-1947 str. Washington 40; 1947-1963 str. Litovoi Voievod 23; în iulie 1963 apare locuind cu mama sa la adresa din str. Țiglina 24, iar în 1976, în str. Dr. Petrini nr. 2), „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”.** După scoaterea din mănăstire, a fost funcționară la Institutul de Documentare Tehnică, apoi colaborator extern - dactilografă la Editura Minerva din București până în 1977, când, **schimbându-și domiciliul la Sinaia, pe str. Privighetorilor, la nr. 16, s-a angajat ca muncitoare țesătoare la Cooperativa „Covorul Popular” Comarnic, unde și-a completat vechimea în muncă și de unde s-a pensionat.**¹⁵⁸

Informatorul Tâmplaru Ion consemna, în nota informativă nr. 193, predată pe 4 iunie 1989 Securității orașului Sinaia: „**Informează că în zilele de 18-25 mai a fost la domiciliul meu Boca Zian Vălean, preot călugăr pensionar, pictor bisericesc, pentru a desena modele de sculptură pe care eu le sculptez, lucrări ce urmează să fie montate la casa construită la Sinaia prin asociere cu alte călugărițe. Cu această ocazie mi-a relatat că are domiciliul stabil în Sinaia, strada Privighetorilor nr. 14. A mai precizat că deși are domiciliul la Sinaia, unde de fapt și locuiește și își petrece cea mai mare parte a timpului, primește pensia de la Patriarhie, unde merge în mod periodic. Nu și-a mutat pensia la Sinaia, motivând că el este foarte cunoscut ca pictor bisericesc și l-ar fi solicitat prea mulți preoți pentru a le executa diferite lucrări de pictură, însă el nu mai dorește să lucreze [ce bine!!! Am scăpat de alte hule pictate! – n.n.] , fiind bătrân și bolnav. Cu acest prilej, mi-a vorbit despre viața și activitatea lui astfel: Mi-a povestit că a fost preot la mănăstirea Prislop (preot călugăr), că în tinerețe a fost călugăr pentru o perioadă în Grecia, timp în care a lucrat și pictură religioasă. Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a [u] comportat într-un mod corespunzător cu el. [vedeți că nu a suferit persecuții la canal, ci a avut regim ușor. Să citească dornicii de mărturisitori, cum se desfășura în acel timp reeducarea la canal și să se întrebe: dacă era așa de primejdios pentru comunism, Părintele Arsenie Boca, de ce a fost scutit? Foarte dubios. Ori hipnoză, ori compromis, ori neputința unei adevărate mărturisiri pentru care Dumnezeu l-a scutit– n.n.] [...] Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate. În prezent duce o viață retrasă, nu face și nu primește vizite și este preocupat de starea sănătății, cât și pentru a mă ajuta în executarea sculpturilor și altor lucrări pe care le are de făcut la casă. [...] Atentă, Securitatea stabilea că pe lângă informatorul Tâmplaru Ion, pe lângă Părintele Arsenie Boca „va fi dirijat cu sarcini” și informatorul Dobrin. Rezoluția dată de ofițerul de securitate este următoarea: „Sarcini: Să stabilească dacă posedă la domiciliu literatură necorespunzătoare și legionară; deplasările pe care le face și scopul lor; comentariile ce le face; cu privire la relațiile ce le are cu diferiți preoți; dacă are un rol de îndrumare și coordonare a activității celor 12 călugărițe cu care domiciliază”¹⁵⁹**

Sărăcia de bună-voie au încălcat-o împreună deținând mai multe proprietăți, lucru foarte ciudat pentru acele vremuri. Este evident din studiul vieții celor doi protagoniști de la Prislop că au fost aranjați foarte bine cu sistemul, pentru o viață lumească confortabilă. Dar ne întrebăm: la ce le-au folosit toate acestea când au murit?

Am lăsat la sfârșitul acestui subcapitol, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului, fotografiile cu locul unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), în care a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

¹⁵⁸ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

¹⁵⁹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Deși amator de proprietăți și dulcetuiri ale femeii, în privința ascultării, am putea spune că Părintele Arsenie Boca a fost un neascultător profesionist, de la începutul formării sfinției sale până la sfârșit. Dar fiindcă mulți fac referință la actul de reabilitare al sfinției sale, suntem datori să lămurim cu multă precizie, dar și delicatețe acest subiect.

În actul de reabilitare se spune (documentul fiind aprobat de către un mare admirator și următor al învățăturilor sfinției sale), pentru a fi scuzat de toate cele pe care le-a făcut:

*Se menționează că, deși s-a considerat nevinovat, reintrând chiar în serviciul Sfintei Patriarhii, la Atelierul de la Schitul Maicilor, cu încadrarea de muncitor pictor, **Părintele Arsenie nu a voit să încalce decizia unui ierarh, în semn de adevărată ascultare călugărească, ne-maislujind, ci doar participând la slujbe, ca și cântăreț de strană, rămânând încă duhovnic, fără a spovedi, ci doar în înțelesul de îndrumător spiritual, pentru generații de preoți și credincioși, care i-au păstrat și îi poartă o recunoștință aleasă.**¹⁶⁰*

Suntem datori să analizăm și această problemă: a fost decizia unui ierarh, sau nu? A ascultat de această decizie participând la slujbe doar ca un cântăreț de strană, sau a continuat să slujească preoțeste încălcând Sfintele Canoane și făcându-se vrednic de caterisire (chiar dacă ar fi fost oprit de la slujire în mod nedrept), formând în acest fel o parasinagogă?

Din păcate, după cum confirmă direct chiar mai sus și acest act de reabilitare (el însuși fiind foarte neclar, și acest din punct de vedere. Frazele ce urmează una alteia se și contrazic între ele) Părintele Arsenie Boca a fost oprit de la slujire de către un ierarh (după cum se înțelege indirect și din celelalte documente, și chiar din bălbăiala promotorilor sfinției sale pe acest subiect). Iar după aceea de nenumărate ori a încălcat această decizie, neascultând nici în această privință de ierarhi (ca nici în celelalte), schimbând în felul acesta destinația așezământului de la Drăgănescu din Biserică Ortodoxă în parasinagogă închinată lui personal, manifestare mascată a păgânismului, uniaticismului și ecumenismului (de variantă numită teorie a ramificațiilor).

Pentru a înțelege mai amănunțit aceasta, însă, este nevoie să cercetăm motivele și consecințele caterisirii sfinției sale. Ucenicii îi construiesc, (și) în legătură cu aceasta, nu numai o aură de victimă mărturisitoare Ortodoxă împotriva comunismului, ci și un nimb de luptător împotriva greco-catolicismului (răsucind pe dos cu o perversiune avocătească uluitoare toată succesiunea logică a defectelor, scăderilor și căderilor iraționale a sfinției sale, ca să pară virtuți). Ei sugerează că a fost caterisit ba la complotul uniaților, ba la complotul securității, ba la complotul ecumeniștilor, ba la porunca comuniștilor, ba la complotul evreilor și masoneriei, fiindcă a fost legionar, deși nu a fost legionar. Vedeți ce încălceală și bălbăială de concluzii, fiindcă au evitat să mărturisească (să caute) adevărul?

Pentru a vedea realitatea acestei chestiuni va trebui să dezbatem și atitudinea preacuvioșiei sale față de greco-catolici, cu care se înrudea trupește prin tată, sufletește prin mentalitatea uniatică a mamei (ce avea o evlavie amăgită de tip catolic), iar „duhovnicește” atât prin dogme cât și prin porunci. Prin dogme datorită formării greșite (datorită studiului învățăturilor unor religii mincinoase – pe care le-a crezut superioare –, scrierilor ereticilor latini și însușirii unei picturi necanonice după model apusean). Prin porunci datorită practicii unei lucrări lăuntrice axată pe bizuirea de sine, specifică celor ce se aseamănă cu papa (în năzuința lui de a fi autonom și înlocuitor pe pământ al lui Hristos, neurmând ascultării sobornicești și Sfintei Tradiții).

A) ATITUDINI LITURGICE NECANONICE FAȚĂ DE ERETICI

La început, a încercat să păstreze un fel de linie „Ortodoxă” laxă, după aparențe, omițând, însă, că lumina nu se poate amesteca cu întunericul (2Co 6:14 *Nu vă înjuțați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul?:15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?*). Datorită educației

¹⁶⁰ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 346-350.

sale uniate, considera că și greco-catolicii și catolicii au biserică și preoție, la care se poate merge, dacă te-ai născut la ei și te poți mântui și așa. Astfel că nu a arătat oamenilor adevărul: că își pierd sufletele dacă nu se convertesc la Ortodoxie, cum ar fi făcut orice Sfânt autentic (chiar dacă ar fi fost persecutat, cu atât mai mult dacă era îndrăgit). El a sugerat că alegerea între greco-catolicism și Ortodoxie se poate face după cum vrem, mai degrabă în funcție din ce sat/neam ne tragem (fiindcă, după sfinția sa, și uniații, și latinii, ar avea preoți și biserici valide):

Aici în Copăcel, Copăcenii noștri nu știu mai nimic despre Părintele Arsenie. În vremea aceea Copăcelul era în marea majoritate greco-catolici și Părintele nu primea pe greco-catolici și pe catolici. Zicea: „Mergeți la Voila, la biserica voastră, la preoții voștri”, chiar dacă oamenii se duceau de dragul lui.

Părintelui nu puteai să-i spui că ești altceva decât ești, că te știa cine ești.¹⁶¹

Cu totul altfel procedau Sfinții adevărați ai lui Hristos:

De aici, înconjurat de mulțimi, s-a îndreptat spre Deva și Orăștie, ajungând apoi la Săliștea Sibiului. Pretutindeni era întâmpinat de mii de credincioși, se trăgeau clopotele bisericilor din satele prin care trecea. Iar prin cuvintele sale mobiliza pe ascultători, întărindu-i în credința strămoșească. Efectul predicilor sale a fost uluitor, încât episcopul unit Inochentie Micu relata: „La îndemnul lui, în multe locuri poporul nu mai merge la biserică, nu se servește de preoții uniți, morții și-i îngroapă fără prohod și fără mângâierile duhovnicești, copiii și-i boțează prin femei bătrâne și se întâmplă și alte pagube duhovnicești de felul acesta”.

A rămas câteva zile la Săliște, unde a izbutit să întărească în legea străbună pe credincioșii din Mărginimea Sibiului, care au devenit apoi cei mai înflăcărați apărători ai ortodoxiei. Pe locul unde a propovăduit la Săliște s-a ridicat mai târziu schitul numit „de la Fântâna Foiții”, cu hramul Izvorul Maicii Domnului.

Și-a continuat drumul spre Sibiu, dar autoritățile - informate de succesul predicilor sale - au dispus arestarea lui și a celor trei negustori care îl însoțeau, închiși la Sibiu, lui Visarion i s-a luat un lung interogatoriu, din care se desprind și câteva din datele biografice pe care le-am notat aici. La întrebările puse în legătură cu predica sa împotriva uniației - principala acuză ce i se aducea - a refuzat să răspundă. Cu aceasta, misiunea lui Visarion poate fi socotită ca încheiată. Ea a declanșat însă o adevărată mișcare de rezistență în fața uniației în toată Transilvania, care a durat mai bine de 15 ani și în cursul căreia nenumărați preoți și credincioși au îndurat suferințe fizice și morale, iar unii au primit cununile muceniciei pentru apărarea dreptei credințe.

Din Sibiu, Visarion a fost trimis în închisoarea din Deva, de acolo la Timișoara, Osiek (în Croația) și Raab (azi Győr, în Ungaria), ca, în cele din urmă, să fie închis în feroasa temniță de la Kufstein, în Munții Tirolului. Aici se crede că a și murit, ca sfânt mărturisitor pentru Ortodoxie. Cei trei însoțitori ai săi au fost închiși la Sibiu și Timișoara, fiind eliberați numai după un an.

Marele cărturar Samuil Micu scria că lui Visarion „îi ieșise vestea că e sfânt”. Poporul dreptcredincios din Transilvania așa l-a socotit întotdeauna. A dobândit sfințenie prin moartea lui mucenicească la Kufstein. Drept aceea, Sfântul Sinod al Bisericii noastre în ședința sa din 28 februarie 1950, a hotărât ca ieromonahul Visarion să se numească cu sfinții și să se cinstească după toată pravila sa ca sfânt mărturisitor, alături de cuviosul ieromonah Sofronie de la Cioara și credinciosul țaran Oprea Miclăuș din Săliște. Canonizarea lor solemnă s-a făcut în Catedrala din Alba Iulia, la 21 octombrie 1955; de atunci, ei sunt cinstiți după cuviință în această zi, ca oricare din sfinții și mucenicii bine plăcuți lui Dumnezeu, căci prin jertfa vieții lor, ca și mulți alți preoți și credincioși transilvăneni, a supraviețuit Biserica Ortodoxă românească.

¹⁶¹ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 93.

„Izvor de lumină și de dreaptă credință te-ai arătat, Cuvioase Visarioane, și facerile tale de bine peste tot. s-au revărsat; iar noi laudă aducem Atotputernicului Dumnezeu și cântăm: Aliluia”¹⁶²

Mai apoi, Părintele Arsenie Boca a început să se amestece cu ei, trecând cu vederea Sfintele Canoane, sub pretextul misiunii, care însă nu atinge esențialul adică convertirea la Ortodoxie ci, dimpotrivă, le spunea că e bine să rămână în credința lor, având chiar și Sfinte Taine valide, care nu e diferită de a noastră decât prin cuvinte, doar să facă drăgălașele de fapte bune, și confirma aceasta prin prezența sa în mijlocul lor. Ba, mai mult, chiar ținea slujbe în bisericile lor.

Așa au început să vină pentru Părintele Arsenie la Sâmbăta de Sus și credincioși greco-catolici, pe care Părintele îi primea cu aceeași dragoste și răbdare ca și pe cei ortodocși, arătându-le că și unii și alții au aceeași origine, ca neam, ca limbă și credință și că deosebirea sunt minime, numai prin cuvinte și că înaintea lui Dumnezeu contează credința în Fiul Său Iisus Hristos, în Maica Domnului și în Sfintele Taine, dar mai ales în viața creștină și schimbarea ei.

Așa s-a făcut că, chiar înainte de 1948, anul în care majoritatea parohiilor greco-catolice cu credincioșii lor s-au întors la Ortodoxie, Părintele Arsenie era invitat nu numai să slujească ci și să predice și în parohii greco-catolice. Mergea acolo și era primit cu toată cinstea ce se putea da unui om al lui Dumnezeu, din ale cărui învățături și sfaturi se foloseau și aceia.

Nu vorbesc de satul meu, din care chiar o familie de greco-catolici, familia lui Gianii Bica, au fost cei dintâi care au alergat la Mănăstire și au răspândit vestea despre Părintele Arsenie și apoi au alergat acolo împreună ortodocși și greco-catolici [vedeți că oamenii cu gusturi uniate și cei ce le urmează – deci cei fără discernământ – sunt primii și cei mai mari admiratori ai Părintelui Arsenie Boca? Aceasta se explică prin faptul că duhul pe care îl emana sfinția sa era unul greco-catolic, după proverbul românesc cine se aseamănă se adună. Și atunci de unde ideea greșită că a fost prigunit tocmai de uniați? – n.n.] ; cunosc însă bine cazul unei parohii greco-catolice, Bărcut, dincolo de Olt către Cincu Mare, distanță de mănăstire de peste 30 de km. De acolo își avea originea cumnatul meu Ioan și care avea acolo moștenite niște pământuri la care ne duceam în acele vremuri să le lucrăm și uneori se întâmpla să rămânem acolo și Dumineca, după cum se întâmpla, și mergeam la biserica greco-catolică de acolo la Sfânta Liturghie.

Am cunoscut acolo și familia preotului greco-catolic și rudeniile cumnatului meu. între acestea era Achim, văr cu cumnatul meu, care mergea la mănăstirea Brâncoveanu și având doi cai buni, ducea cu căruța sa și pe alți credincioși din sat. Așa au cunoscut pe Părintele Arsenie bine și odată l-au invitat să meargă la Bărcut, cu acordul preotului lor; Părintele a acceptat și într-o duminică, după ce s-a terminat programul la mănăstire, a plecat cu Achim cu căruța lui și cu vreo 10 credincioși - avea o căruță mare și cai buni - la Bărcut. Pe drumul până acolo vă puteți închipui cât a vorbit Părintele Arsenie cu acei credincioși și spre seară au ajuns acasă și tot satul s-a strâns la biserica greco-catolică, cu preotul lor, unde Părintele a predicat și i-a învățat să fie buni credincioși creștini, să se spovedească și împărtășească regulat, să postească, să-și schimbe viața în bine, să păzească poruncile lui Dumnezeu. Poate că atunci va fi și spovedit pe unii, nu știu sigur.¹⁶³

Iată ce ne învață Sfinții Apostoli despre aceasta:

CANONUL 45

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se ațurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească.

¹⁶² Pr. Prof. Dr. Mircea PĂCURARIU, *Sfinți Daco - Romani Și Români*, Ed. Mitropoliei Moldovei Și Bucovinei, Iași, 1994, Ed. electronică, APOLOGETICUM 2006, <<http://ortodox.dyndns.org/text/text-pdf/Mircea%20Pacurariu%20-%20Sfinti%20daco-romani%20si%20romani.pdf>>, sâmbătă, 13 iunie 2015, pp. 70-71 .

¹⁶³ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, pp. 258-259.

[Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9]

TĂLCUIRE

Canonul acesta rânduiește, că oricare episcop, sau prezbiter, sau diacon numai împreună s-ar ruga, dar nu și împreună ar liturghisi, cu ereticii, să se afurisească. Că cel ce împreună se roagă cu afurisiții (precum acest fel sunt ereticii) trebuie împreună a se afurisi și el, după canonul 10 al acestorași Apostoli. Iar de au iertat ereticilor acestora să lucreze vreo slujire, ca și clerici, să se caterisească. Fiindcă oricare cleric va și liturghisi (împreună liturghisi) cu cel caterisit (precum unii ca aceștia sunt și ereticii, după canonul 2 și 4 al soborului 3) împreună se caterisește și el, după al 11-lea al Apostolilor. Că se cuvine pe eretici să-i urâm și să ne întoarcem fețele despre ei, dar nu cândva și să ne rugăm împreună cu ei, sau să iertăm lor a lucra vreo slujire bisericească, ori ca niște clerici, ori ca niște ierei¹⁶⁴

Nu e de mirare aceasta. Deoarece se trăgea din greco-catolici, îi aprecia mai mult decât pe Ortodocși, crezând că este suficientă pentru mântuire râvna trupească pentru ritual și împărtășania deasă (fără pregătire duhovnicească prin spovedanie și paza echilibrată a minții, prin dureroasa pocăință):

Părintele Arsenie zicea de credincioșii din Micăsasa - o localitate aproape de Blaj —, că-rora le-am fost păstor opt ani, că, deși în cea mai mare parte au fost greco-catolici, sunt mai credincioși decât sătenii mei, de lângă Novaci, pe care nu-i văzuse niciodată. Și, într-adevăr, primii veneau vineri seara la Sfânta Liturghie mai înainte sfințită din Postul Sfințelor Paști, ajunați, după muncă grea, și se împărtășeau peste o sută de oameni. Veneau și copiii lor duminica și dintre profesori, deși era pe timpul comuniștilor.¹⁶⁵

Apogeul rătăcirii, însă, l-a atins Părintele Arsenie Boca atunci când a dat Sfintele Taine ereticilor.

• *Erau greco-catolici atunci, dar care simțeau ortodox. Foarte multă lume din sat de aici mergea acolo la mănăstire pentru că era ortodoxă. La început nu i-a primit la împărtășanie pe greco-catolici, dar le-a dat binecuvântare ca să meargă să ceară aprobare de la vlădică, de la episcop, ca să fie împărtășiți. și a venit Mitropolitul Bălan și a spus că se pot spovedi și împărtăși. (Greavu Tonta, 55 ani)¹⁶⁶*

Însuși faptul că i-a trimis să întrebe, forțând pe ȚIPS să dezlege cele de nedezlegat pentru favorul sfinției sale, arată că nu cunoștea/nu respecta Sfintele Canoane, din motive fals misionare (această capcană care l-a făcut să cadă în multe), ca să amăgească bieteile conștiințe, în loc să le convertească la adevăr:

35. -... ”Fiindcă monahii (M-rii Sinai) întreabă dacă se cade a se da panaghia (pâinea binecuvântată) la masă, închinătorilor armeni, noi zicem să le dați lor și anafora, căci sînt creștini și pentru aceasta vin de se închină la locurile sfinte din îndepărtări. Pentru noi, deși sînt schismatici și, din pricina unor învățături greșite, sînt eterodocși, dar sînt creștini cu credința și cer cu evlavie sfințire de la noi, pe care trebuie să le-o dăm . “Căci” a nu da cele sfinte căinilor se înțelege despre cei fără credință, cum sînt iudeii, mahomedanii și maniheii și alții, care se fățărnicesc a fi creștini, fără a fi cu adevărat creștini, de aceea și urmează: “ca nu cândva, întorcându-se, să calce în picioare cele sfinte și să ne rupă și pe noi, căci sînt porci, iar cei ce caută cele sfinte cu credință și le primesc cu evlavie, nu sînt de soiul porcilor”.

Ascultați și pe Domnul, care zice: “Cel ce nu este împotriva noastră, cu noi este; și pre cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară”. Taina cea mare a împărtășirii să nu le-o dați; Iar, dacă vreunul s-ar îmbolnăvi și ar voi să rămână în mănăstire și s-ar lepăda de învățătura lor, mărturisind credința ortodoxă, să fie învrednicit și de Sfânta Împărtășanie. Aceasta este credința

¹⁶⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, ȚNeofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, ȚNeofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61.

¹⁶⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

¹⁶⁶ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 93.

Bisericii sobornicești... "Voi să nu luați sfințire de la ei, pentru că sînt eterodocși..." - Scris. Patr. Ghenadie II, (+ 1456)¹⁶⁷.

Chiar dacă ȋPS sa, șantajat sentimental, a cedat (deși Părintele Gheorghe Anițulesei ȋși punea ȋntrebarea daca nu cumva este un zvon mincinos, lucru pe care ȋl credem și noi), ȋnsa Sfntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane, nu a fost de acord, definind (chiar daca indirect, prin cuvntul „pocaința”) comuniunea liturgica cu uniații ca fiind păcat (pocaința se lucreaza ȋn urma unui păcat, nu ȋn urma unei fapte bune), fcnd astfel, din nou, să biruie Sfintele Canoane:

Decizia Sinodului BOR privind comportamentul sacramental si liturgic al clerului si credincioșilor ortodocși

In ședința de lucru, din zilele de 8-9 iulie 2008, Sfntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane a luat in discuție ȋmprtșirea ȋnaltpreasfințitului Părinte Nicolae, Mitropolitul Banatului, la o Liturghie greco-catolica si concelebrarea Preasfințitului Părinte Sofronie, Episcopul Oradei, cu un ierarh greco-catolic la slujba de sfințire a Aghiazmei Mari.

Sfntul Sinod a dezaprobat gesturile necanonice ale celor doi ierarhi, care au produs tulburare in Biserica. Apoi, Sfntul Sinod a luat act de regretul si pocaința acestora, pe care le-a primit ca prim semn de ȋndreptare.

In legătura cu comportamentul sacramental si liturgic al ierarhilor, preoșilor, diaconilor, monahilor, monahiilor si credincioșilor mireni ai Bisericii Ortodoxe Romane in relație cu alte culte, pe temeiul Sfintelor Canoane si al ȋnvtturii de credință ortodoxa, Sfntul Sinod a hotrt ca nu este ȋngduit niciunui ierarh, preot, diacon, monah, monahie sau credincios mirean din Biserica Ortodoxa Romana sa se ȋmprtșeasc euharistic in alta Biserica creștină. De asemenea, nu este ȋngduit niciunui cleric ortodox sa concelebreze Sfintele Taine si Ierurgii cu slujitori ai altor culte.

Cei ce nu se supun acestei hotrri pierd comuniunea cu Biserica Ortodoxa si, in consecință, vor suporta sancțiuni canonice corespunzătoare stării pe care o ocupa in Biserica: depunerea din treapta sau caterisirea, in cazul clericilor, si oprirea de la ȋmprtșanie a credincioșilor mireni.

BIROUL DE PRESA AL PATRIARHIEI ROMANE Sursa: basilica.ro¹⁶⁸

Nu este aceasta de mirare, fiindcă **despre eretici avea tot concepții necanonice:**

Deși avem acest cuvnt scris pe seama sfinției sale:

- Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă, fie ei arhieriei, preoși de mir, călugări sau mireni. ȋnapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți, ale celor 7 sinoade ecumenice, altfel, la iad - cu arhieriei cu tot. Ferească Dumnezeu.¹⁶⁹

Din păcate, această carte, poate cea cu ȋnvtturile cele mai apropiate de Ortodoxie (deși tonul și acuzele la adresa ierarhiei sunt de factură zelot, care provoacă dezbinare), este dezavuată chiar de Părintele Arsenie Boca, după cum susține (cu un facsimil autograf al Părintelui) Maica Zamfira. Oare nu cumva se leapădă de ea tocmai pentru frazele ce evidențiază esența ecumenismului, atât de mult ȋndrgit și propovăduit ȋn scrieri, ȋn picturi, ȋn toate vedeniile de tip catolic, ȋn toate trăirile și modul de a lucra și gndi al sfinției sale?

I se atribuie câteva scrieri, intre care Pravila Alba, un manuscris care i s-a furat modificat apoi și rescris. Circulă pe numele Părintelui, ajungând pn ȋn Franța. Dăm in original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Alba:

„Pravila Albă – model de strmbare a unui original furat”¹⁷⁰.

Chiar dacă ar fi fost ȋmpotriva unirii cu ereticii, totuși avea o concepție necanonică despre cine sunt ei:

¹⁶⁷ ȋerom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

¹⁶⁸ <<http://www.greco-catolica.org/a393-decizia-oficiala-a-sinodului-bor-ips-nicolae-corneanu-si-ps-sofronie-drincec-au-fost-iertati.aspx>>, sâmbătă, 13 iunie 2015

¹⁶⁹ ȋerom. Arsenie BOCA, *Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți*, Ed. Agaton, 2006, p. 407.

¹⁷⁰ ȋeromonah Arsenie BOCA, *Cărarea ȋmprției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003.

Ereticii

E bine să precizăm aci că sunt și „Hristoși mincinoși” după cum însuși ne-a prevenit.

Pe ce-i cunoaștem ? Este cineva meșter în falsuri, care se va arăta mai către urmă. Îi cunoaștem pe aceea că toți hristoșii mincinoși nu sunt fiii Tatălui, întrucât nu-și lasă adepții să spună sau să se roage cu rugăciunea „Tatăl nostru”; nu sunt fiii Maicii Domnului, întrucât spun rele de Maica Domnului; nu-i lasă să-și facă semnul Crucii, că-i unealtă de ocară; nu-i nici icoană care să-L arate, că acestea ar fi „chipuri cioplite”, idoli; nu-i nici întemeietorul Bisericii, întrucât „ei” sunt biserică, apăruiți ca ciupercile după Reformă (cca. 2000 în U.S.A., 1000 în Franța) și prolifică în progresie, neavând nici unii vechimea primei Cincizecimi a Pogorării Sfântului Duh, ziua întemeierii Bisericii creștine.

Deci ereticii, sectarii, numai sunt creștini, au căzut din creștinism.

Primul eretic a fost Cerint, în veacul apostolic pe care l-a combătut Sfântul evanghelist Ioan. Altul, însemnat, Arie, combătut și lepădat de Biserică la Sinodul I ecumenic. Apare în pictură de două ori.

Ereticii au fost cauza principală a convocării Sinoadelor ecumenice pentru stabilirea dogmatică a doctrinei creștine. Au fost și ierarhi eretici; de pildă Nestorie, condamnat de Sinodul din Efes, la 431, cum arată reprezentarea Maicii Domnului din stânga tâmplei¹⁷¹

După cum vedem mai sus, Părintele Arsenie Boca nu considera eretici decât pe protestanți și cei rupți din ei. Ecumenismul său era așadar de factură uniată, considerând, după cum vom vedea mai jos, că romano-catolicii și greco-catolicii au credința dreaptă, ca și toți ereticii care spun Tatăl nostru, cinstesc pe Maica Domnului, Sfânta Cruce și Sfintele Icoane, și nu sunt dați anatema direct prin enumerare concretă de Sfintele Sinoade Ecumenice, chiar dacă au apărut după Reformă. Deși combate pe Arie și Nestorie ca persoane, totuși în scrierile lui propovăduiește arianismul și nestorianismul, iar pe Wulfila episcopul arian îl pictează ca Sfânt, cu nimb, tocmai în Sfântul Altar. Toată această ignoranță, ce l-a dus să slujească uniaticismul toată viața, lăsându-l ca un testament pictat în Biserica Drăgănescu (unde apare de două ori Vaticanul ca „Una Sfântă Sobornicească și Apostolească Biserică”), i s trage de la necunoașterea Sfintelor Canoane ale Sfintei Biserici Ortodoxe, care iată ce zic:

CANONUL 1 al Sfântului ierarh Vasile cel Mare

Că botezul acela a judecat cei vechi a se primi, care nimic iese afară de credință. Drept aceea pe unele le-au numit eresuri, iar pe altele schisme; și pe altele parasinagoguri (nelegiuite adunări). Deci eresuri pe cei cu totul lepădați și după însuși credința sunt înstrăinați. Iar schisme, pe cei ce pentru oarecare cauze bisericesti și întrebări putincioase de a se vindeca, între cei despărțiți. Iar parasinagoguri, pe adunările cele ce se fac de nesupușii prezbiteri, sau episcopi, și de ne învățatele popoare. Precum, dacă vreunul fiind cercetat în vreo greșală, s-a dezbinat de la slujbă (Liturghie), și nu s-a supus canoanelor, ci luiși și-a răzbunat proiestoșia și slujirea, și s-a dus împreună cu acesta, oarecare părăsind soborniceasca Biserică. Una ca aceasta este parasinagogă. Iar schisma, este a fi cu deosebire pentru pocăință de cum sunt cei în unire cu Biserica. Iar eresuri, precum al maniheilor, și al valentinienilor, și al marchioniștilor, și al înșiși pepuzienilor acestora. Că dea dreptul deosebirea este pentru însăși credința cea întru Dumnezeu. [...]

TĂLCUIRE

După procuvântare, prin urmare răspunde sfântul la cele ce Sfântul Amfilohie l-a întrebat. Și urmând a zice pentru botezul schismaticilor cataron (curaților) adică a navatienilor și de al ereticilor pepuzieni, adică ale montaniștilor, mai înainte și mai obștesc face pe cuvânt, și pe despărțirea acelor vechi o pomeneste. După care alții se zic eretici, iar alții schismatici, și alții parasinagogi. Și parasinagogi sunt prezbiterii și episcopii cei nesupuși, care căzând în oarecare greșală s-au caterisit de preoția și arhieria lor canoniceste. Însă nevrând a se supune canoanelor, cu de sineși stăpânire ș-au izbândit, și lucrau deosebi cele ale preoției sau ale arhieriei. Și împreună cu dânșii au urmat și alții, lepădându-se înșiși de soborniceasca Biserică. Iar schismatici se numesc, acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică, nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericesti lesne de îndreptare. Iar eretici se numesc aceia a cărora osebirea îndată și dea dreptul pentru credința cea întru Dumnezeu.

¹⁷¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, pp. 17-18.

Adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori, și desăvârșit depărtați. Deci parasinagogii se unesc iarăși cu Biserica prin pocăința cea binecuvântată, și prin întorcere. și cei ce dintr-înșii au fost preoți, și clerici, întorcându-se întru aceeași rânduială se primesc, a căreia au fost. Iar ereticii cei mai sus arătați și înșiși pepuzienii, pentru care este cuvântul, și câți alții, întorcându-se la dreaptaslăvire, se botează ca elinii. Fiindcă Părinții cei vechi numai Botezul acela au judecat a se primi, care nicicum iese din credință, iar al ereticilor, ca unul ce este afară din dreapta credință, au judecat desăvârșit să se lepede.¹⁷²

Ce simplu ar fi fost să creadă și să propovăduiască despre eretici că sunt cei despărțiți de Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit datorită unei credințe greșite în Dumnezeu. Iar Romano-catolicii și greco-catolicii, în afară de multe alte erezii, primesc credința că Sfântul Duh purcede și de la Fiul sau adaosul Filioque la Crez. Această credință este dezvăluită drept eretică de un sinod de pe vremea Sfântului ierarh Fotie cel Mare, aprobat chiar de papa Ortodox al Romei din acea vreme, înainte de căderea lor de la Sfânta Biserică Ortodoxă din anul... 1009:

*Sinodul din 879-880 d.Hr. de la Constantinopol, care a avut loc pe când Patriarh al Constantinopolului era Sfântul Fotie cel Mare – această mare personalitate patristică –, a prezentat din toate punctele de vedere o importanță foarte mare și un interes excepțional, cu atât mai mult cu cât acest mare Sinod a avut loc înainte de ocuparea tronului Vechii Rome de către franci și de introducerea oficială a lui Filioque și, desigur, înainte de întreruperea comuniunii euharistice pe care Patriarhul Constantinopolului a impus-o Papei Romei în 1009. Acesta este motivul pentru care vom analiza câteva puncte caracteristice ale Sinodului, considerat al VIII-lea Sinod Ecumenic, puncte de un interes deosebit mai ales pentru zilele noastre. În cercetarea acestei teme am citit în primul rând Actele Sinodului, atât cât s-a păstrat din ele, precum și diferite studii teologice asupra Sinodului.*¹⁷³

Nu numai atât, dar iată ce spun Sfinții Părinți despre acest eres latin, sau romano-catolic cum este numit mai modern, într-o sinteză de o mare limpezime a Marelui Sfânt Cuvios Nicodim Aghioritul, comentând canonul 46 al Sfinților Apostoli:

CANONUL 46

Episcopul, sau prezbiterul, ereticesc botez primind, sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2]

62 PIDALION

TÂLCUIRE

Dreptslăvitorii creștini se cuvine a se feri de eretici, și slujirile lor a le urî. Iar mai vârtos însuși ereticii se cuvine a se muștra și a se înțelepți de către episcopi și prezbiteri, doar cumva vor înțelege și se vor întoarce, din rățăcirea lor. Pentru aceasta și canonul acesta rânduiește, că, oricare episcop, sau prezbiter, ar primi ca de drept și adevărat botezul ereticilor⁷⁹ sau jertfa ceea ce se proaduce de dânșii, unul ca acesta, poruncim ca să se caterisească. Fiindcă ce conglăsuire are Hristos cu diavolul? Sau ce parte are credinciosul cu cel necredincios? Căci cei ce primesc cele de către eretici, sau și ei au aceleași socoteli ale acelora, sau cel puțin nu au osârdie spre a-i scoate pe dânșii din cacodoxia lor. Că cei ce binevoiesc (adică se învoiesc) la slujbele acelora, cum pot a-i muștra pe ei ca să lepede eresul lor cel cacodox și rățăcit.

79 Pentru aceasta și Sfântul Ieromartirul Chiprian care a stătut episcop al Calcedonului, și tot soborul cel dimprejurul său, cel de optzeci și patru de episcopi, ce s-au adunat în Calcedon, urmând apostolescului acestuia canon care leapădă botezul ereticilor de obște, încă și apostolescului canon 68 celui ce zice, că cei de eretici botezați sau hirotonisiți, este cu neputință, a fi ori creștini, ori clerici. Urmând ei zic, canoanelor acestora, au așezat canon prin

¹⁷² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 441-443.

¹⁷³ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2014/02/11/ips-hierotheos-vlachos-despre-al-optulea-sinod-ecumenic-879-880-respingerea-primatului-papal-si-condamnarea-ereziei-filioque/>>sâmbătă, 13 iunie 2015.

care leapădă botezul ereticilor, și al schismaticilor împreună. Dovedindu-o aceasta, și din alte multe Scripturelnice ziceri, iar mai ales din acea apostolească: „Un Domn, o credință, un Botez” (Efeseni: 4). Că dacă, zic ei, una este soborniceasca Biserică, și unul este Botezul cel adevărat, cum poate fi adevărat botezul ereticilor, și al schismaticilor, de vreme ce ei nu sunt înlăuntru în Biserica cea sobornicească ci s-au rupt dintr-însa prin eres? Iar de este adevărat botezul ereticilor și al schismaticilor, și este adevărat și cel al drept slăvitoarei și al soborniceștii Biserici, apoi nu este un Botez, precum Pavel strigă, ci două. Care este prea cu necuviință. Aduăgă însă ei și aceasta, că socoteala aceasta, de a nu primi botezul ereticilor, ne este nouă și proaspătă a lor, ci veche, și de cei mai dinainte ai lor cercată, canonul acestui sobor și sfântul a toată lumea al 6-lea sobor (cu canonul al doilea) l-au pecetluit. și de unde mainainte era canon de localnic și particularnic sobor, acum este canon de a toată lumea sobor, ca unul ce de acesta s-a pecetluit.

Într-un glas cu Sfântul Chiprian și cu soborul cel de lângă el, și Firmilian cel ce a stătut exarh al soborului celui din Iconia (pe care marele Vasilie în întâiul său canon, îl numește al său, ca pe unul ce era episcop al Chesariei), strică și leapădă botezul ereticilor. Că scriind către Sfântul Chiprian, zice acestea, dar cine, măcar de ar fi ajuns și la vârful săvârșirii și al înțelepciunii, poate a se întări, și a crede, că singură suprachemarea celor trei nume ale Sfintei Treimi, este destulă spre iertarea păcatelor, și spre sfințenia Botezului, de nu este adică drept slăvitori, și acela ce botează? Citește toată epistolia acestuia, care se află în cartea cea pentru cei ce au patriarhisit în Ierusalim (cartea 1, cap 16, paragraf 4) de nevoie fiind la această pricină. Să unește la această socoteală și marele Vasilie, pe ale cărui canoane așijderea le-a pecetluit cel al 6-lea sobor a toată lumea (în canonul 2) că adăugând în întâiul său canon a zice, care Botezuri sunt primite, și care neprimite, în două le împarte pe acestea, zicând: Că, botezul ereticilor: adică al celor cu totul despărțiți de Biserică, și care după însăși credință sunt osebiți de cei drept slăvitori, și a cărora osebire privește dea dreptul la credința cea întru Dumnezeu, s-au părut bine cuvântată pricină celor din început cu totul a se lepăda. Iar botezul schismaticilor, sau socotit adică a fi de cuviință de către soborul cel de lângă Chiprian, și Firmilian al nostru, să se lepede și acesta; fiindcă schismaticii cei ce se numesc curați zic, și înfrânați, și de sac purtători, și idroparastații (adică cei ce săvârșesc Liturghia numai cu apă), și alții, sau despărțit la început de Biserică, și despărțindu-se numai aveau în sineși darului Duhului Sfânt, fiindcă darea acestuia se tăiasă. Pentru aceea ca niște mireni făcându-se, nici dar duhovnicesc aveau, nici stăpânire de a boteza, sau a hirotonisi; și după urmare cei ce se botezau de dânșii, ca de mireni botezându-se, au poruncit să se boteze cu adevăratul Botez al Bisericii cei sobornicești, dar însă fiindcă s-au socotit de cuviință de către oarecare părinți ai Asiei, să fie primit botezul schismaticilor, pentru oarecare economie a multora, fie primit. Însă însemnează, că botezul schismaticilor, care în întâiul său canon îl primește marele Vasilie, în cel 47 al său îl leapădă, zicând, noi cu un cuvânt, pe cei curați, și înfrânatici, și de sac purtători, pe toți îi botezăm. Iar de este la voi oprit Botezul al doilea, pentru oarecare economie, precum este și la Romani, cuvântul nostru însă să aibă putere de a strica adică pe botezul acestora. Drept aceea dacă pe botezul schismaticilor îl strică marele Vasilie, pentru că le lipseau săvârșitul, dar, de prisos este de a mai întreba cineva de se cuvine să boteze pe eretici. Iar în canonul al 20 al său hotărâtor zice, că pe eretici nu-i primește Biserica, fără a-i boteza. Această socotință o are și marele Atanasie, și pe ale acestuia cuvinte le-a pecetluit soborul al 6-lea că zice, întru al treilea cuvânt asupra arienilor: „Arienii se primejduiesc și întru însăși plinirea tainei, a Botezului zic. Căci, dacă deplinirea prin Botez se dă în numele Tatălui, și al Fiului, iar arienii nu zic Tată adevărat, fiindcă tăgăduiesc pe întocmai ființa cea dintr-însul, tăgăduiesc însă și pe adevăratul Fiu, și pe altul din nou plăsmuindu-l cu nălucirea lor zidit din cele ce nu au fost, pe acesta îl numesc Fiu, cum dar Botezul cel ce se dă de dânșii, nu este cu totul nefolositor, și zadarnic? și se vede adică după mască, că este Botez, dar cu adevărul nici un ajutor are către credință, și către buna cinstire. Că nu cel ce zice Doamne, acela dă și pe adevăratul Botez, ci cel ce zice și cheamă numele, și care are și credință dreaptă. Pentru aceasta dar și Mântuitorul nu a poruncit Apostolilor să boteze chiar numai, ci mai întâi le-a

zis să învețe pe cei ce vor să se boteze, și așa să-i boteze în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh, pentru ca să se facă credința dreaptă din învățatură, și cu dreaptă credință să se adauge săvârșirea botezului. Pentru aceasta și multe alte eresuri, zic numai numele Sfintei Treimi, dar fiindcă nu le cugetă acestea drept, nici credința o au sănătoasă, și nefolositor au și pe Botezul cel dat de dânșii, fiind lipsiți de buna cinstire. Drept aceea urmează, că cel ce se stropește de dânșii, mai mult se spurcă cu păgânătatea, decât se izbăvește de ea. Deci și cei ce cugetă cele al arienilor, măcar de și citesc cele scrise, și zic numirile Sfintei Treimi la Botez, însă amăgesc pe cei ce iau Botez de la dânșii, fiindcă sunt mai necinstitori de Dumnezeu decât ceilalți eretici. Dar și Teologul Grigorie într-un glas, cu sfinții cei mai-nainte ziși, zice în cuvântul cel la Sfântul Botez, către arieni, sau și către macedonieni întinzându-se, care se catehiseau. Iar de schiopătezi încă, și nu primești deplinirea dumnezeirii Fiului și a Duhului, caută pe altul să te boteze, sau mai bine zice, să te înece în apa botezului, fiindcă eu nu am voie a despărți dumnezeirea Fiului, și a Duhului, de dumnezeirea Tatălui, și a te face mort, în vreme ce se cuvine a doua oară a te naște prin Botez. Încât nici darul Botezului să-l aibă, nici pe nădejdea care se naște prin Botez, pierzând în puținele slăviri ale celui de o ființă și de asemenea ființă mântuirea ta. De vreme ce pe oricare din cele trei ipostasuri o ai pogori din vrednicia dumnezeirii pe toată Sfânta Treime o pogori din aceasta, și pe sineți te lipsești de deplinirea cea prin Botez. Zice încă și dumnezeiescul Hrisostom (în voroava cea la început, era Cuvântul) „Nu te amăgească pe tine o ascultătorule adunările ereticilor, că au Botez dar nu luminare. și se botează cu trupul, iar cu sufletul nu se luminează.” Ci și Sfântul Leon în epistolia cea către Nichita zice: „Nici un eretic dă sfințenie prin Taine.” Iar Ambrosie în cuvântul cel pentru cei ce se catehiesc, zice: „Botezul celor rău cinstitori de Dumnezeu, nu sfințește.” Acestea așa zicându-se, cu dreptate s-ar nedumeri cineva, pentru ce sfântul a toată lumea sobor al 2-lea și al 7-lea canon al său, încă și cel al 6 a toată lumea sobor în canonul 95 al său, nu a lepădat botezul tuturor ereticilor, după apostoleștile canoanele acestea și după soborul cel de lângă Sfântul Ciprian, și după toți ceilalți mari de Dumnezeu înțelepțiți Părinți mai sus pomeniți, ale căroră conscripturi, însuși acest al 6-lea a toată lumea sobor, precum am zis, în al 2-lea canon al său, l-a pecetluit, ci al altor eretici le-au primit botezul, iar al altora nu? Pentru ca să se facă dar lesne de înțeles dezlegarea nedumeririi acesteia, este trebuință a ști cineva mai-nainte, că două feluri de chivernisire, și de îndreptare, se păzesc în Biserica lui Hristos. Un fel se numește scumpătatea, iar celălalt, se numește economie și pogorământ. Cu care chivernisesc mântuirea sufletelor iconomii Sfântului Duh, uneori cu unul alteori cu altul. Deci Sfinții Apostoli în canoanele lor cel mai-nainte zice, și toți pomeniții Sfinți, au întrebuițat scumpătatea, și pentru aceasta desăvârșit leapadă botezul ereticilor; Iar soboarele acestea două de toată lumea, au întrebuițat economia, și botezul arienilor și al macedonenilor l-au primit, și al altora. Iar pe al evnomianilor, și al altora încă, nu l-au primit. Pentru că, mai ales în vremea soborului al 2-lea arienii și macedonenii erau în putere, și nu numai că erau mulți întru mulțime, ci aveau și mari puteri lângă împărați, și pe lângă stăpânitori, se aflau și la senat. Drept aceea, întâi pentru ca să-i tragă la dreapta slăvire, și să-i îndepărteze mai cu lesnire, și alta pentru ca să nu se întâmple mai mult să-i sălbăticească asupra Bisericii, și asupra creștinilor, și răul mai rău să se facă, au iconomisit lucrul așa, dumnezeieștii Părinți aceia iconomisindu-și cuvintele lor cu judecată (Psalm 111,5). Și s-au pogorât a primi botezul lor. Iar cum că, acestea nu le zicem de la sine-ne, și cu cuvinte goale, mărturii sunt la aceasta la acești doi mari Părinți, Vasilie zic, și Grigorie. Că marele Vasilie, temându-se de împărăteștile și dregătoreștile puteri, ale luptătorilor Duhului, și îngrijindu-se ca nu cumva să năvălească, asupra Bisericii Chesariei, care atunci era Finix singur înființat al Ortodoxiei, au întrebuițat economia, și până la destulă vreme nu nime arătat Dumnezeu pe Duhul cel Sfânt. Iar marele Grigorie vrând a arăta puterile și sălbăticia arienilor, și macedonienilor, în însuși recomenduiorul cuvânt ce îl face către cei 150 episcopi ai acestui 2 a toată lumea sobor, zice, pentru dânșii acestea: „Cu adevărat fiare cumplite au căzut asupra Bisericii, care nici după însemnarea noastră cruțându-ne, ci nerușinându-se a fi decât vremea mai puternici”. Unde arată, că și cu toate că împăratul era drept slăvitor, și cu toate că drept

slăvirea s-a înfățișat, și sobor de toată lumea asupra lor s-a făcut, însă ei încă erau grei și sălbatici asupra dreptei slăviri, și mai puternici decât creștinii. Au zis însă și mai sus marele Vasilie, că, Botezul celor curați (adică al navatianilor) pe care l-au primit și al 2-lea și al 6-lea sobor (l-au primit pentru iconomia celor mulți) căci de nu ar fi fost cuvântul acesta al iconomiei, cu soborul al 6-lea ne s-ar fi împotrivit și luiși, și soborului al 2-lea de toată lumea, primind el botezul oarecărora eretici, și canoanele lui Vasilie pecetluindu-se (adică întărindu-se), care în canonul 1 și în cel 47 desăvârșit strică botezul ereticilor? Au doară nu citea aceste canoane lui Vasilie? Sau pentru ce să nu facă osebite, și să zică, că pecetluiește pe toate celelalte canoane ale lui, afară numai de cel 1 și 47? Arătat este dar, că, au lăsat să înțelegem noi, că marele Vasilie întrebuințează scumpătatea, iar el, și cel al 2 a toată lumea au întrebuințat iconomia, și așa nu se vede vreo împotrivă zicere, sau împotrivire între dânșii, și cuvântul acesta al iconomiei este pricina cea mai întâi și domnitoare, pentru care soboarele acestea, botezul altor eretici l-a primit, și al altora nu. Însă pe lângă cuvântul iconomiei au stătut și a doua pricină, pentru care a făcut așa. Iar aceasta este, căci, ereticii aceia al căror botez le-au primit soboarele acestea, păzeau neschimbat felul, și materia Botezului ortodocșilor, și se botezau după forma soborniceștii Bisericii; Iar ereticii aceia, al căror botez nu l-au primit, au schimbat săvârșirea Botezului și o au stricat, adică chipul felului, să zicem așa, chemarea, sau întrebuințarea materiei, adică a afundărilor și a ieșirilor din apă. și cum că aceasta a stătut pricina, martori vrednici de credință sunt, mai întâi însuși cuvintele canonului al 7 al soborului 2. Că pentru ce alta, botezul evnomianilor, și al savelianilor nu l-au primit, iar pe al arienilor și al macedonenilor l-au primit, de vreme ce de o potrivă, și evnomianii, și arienii, și macedonenii sunt cu totul cumpliti eretici? (fiindcă Evnomie asemenea ca Arie hulea asupra dumnezeirii a Unuia Născut Fiului Tatălui, zicându-L pe El zidire a Tatălui, și slujitor precum se vede în cuvântul al 2-lea al marelui Vasilie cel asupra lui Evnomie; și asemenea că Macedonia hulea asupra dumnezeirii Duhului, zicându-L pe El că este al treilea cu firea după Tatăl, precum se vede aceasta în cuvântul al 3-lea al marelui Vasilie cel asupra lui Evnomie). și savelianii, și arianii, sunt întocmai după eresuri, precum zice Teologul Grigorie.” Întocmai este spre păgânătate, și savelianește a împreuna, și arienește a despărți, cea întâi adică cu fața, iar cea a doua, cu firile. și iarăși, că răul în amândouă este de-o potrivă, măcar deși se află în cele potrivnice. și socoteala lui Savelie introduce iudaismul, după sfințitul Fotie, iar cea a lui Arie, bagă elenismul? Pentru ce dar cei ce sunt deopotrivă după eresuri, nu s-au primit deopotrivă de către sobor? Arătat este, că arienii, și macedonienii se botezau fără schimbare, ca și dreptslăvitorii, în trei afundări, și în trei scoateri, și în trei chemări ale Sfintei Treimi, fără a schimba nici felul chemărilor nici materia apei (că măcar deși arianul Ualie a pus lege ca botezul să se facă într-o afundare, precum zice Dositei la Dodecavilion foaia 86 însă legea aceasta nu s-a ascultat, nici s-a întărit, ci a rămas nelucrătoare la arieni. Fiindcă nici pomenire de aceasta cât de puțin canonul nu face, într-o cele ce pomenește botezul ereticilor, nici Zonara, sau Valsamon, sau Aristin, sau Anonimul (cel nenumit). Tâlcuitorii canoanelor o zic aceasta. Și măcar de au schimbat arianii și chemările Botezului după Chedrin, și după aceștia Dositei, zicând în numele Tatălui celui mai mare, și al Fiului celui mai mic, și al Sfântului Duh celui și mai mic; Dar nu au făcut schimbarea aceasta înaintea soborului al 2-lea ci în urmă, precum aceștia Dositei zice). Iar evnomianii schimbând chipul materiei Botezului, numai într-o afundare se botezau; precum însăși cuvintele ce le are canonul arată anume: „Că pe evnomiani, zice, care într-o afundare se botează și cel precum și savelianii chipul materiei botezului, adică pe cele trei chemări stricându-le, învăța, că Tatăl, și Fiul, și Duhul sunt o față. Iar cum că se boteza după chipul Botezului Bisericii ereticii aceia al căror botez soborul l-a primit, martor este și Zonara tâlcuitorului canoanelor. Că citind canonul al 7-lea al soborului 2 acestea zice anume: „Nu se botează dar de al doilea aceștia, căci despre Sfântul Botez la nimic se osebesc de noi, ci întocmai ca și creștinii, se botează”. și cum că dimpotrivă, nu după forma Botezului Bisericii, se botezau ereticii aceia, al căror botez nu l-au primit, martor este iarăși aceștia Zonara zicând: „Aceștia dar, și toți ceilalți eretici a se boteza Sfinții Părinți au legiuuit. Că ori nu s-au norocit de dumnezeiescul Botez, sau norocindu-

se, nu drept nici după chipul dreptslăvitoarei Biserici, s-au norocit de el". Deci pentru că ereticii aceea păzeau chipul apostolescului Botez, canoanele acelor două soboare, i-au primit ca botezați. Și nu numai pentru aceasta, ci și pentru iconomie, precum am zis. Că de le-ar fi lipsit iconomia, negreșit nu ar fi stătut împotriva apostoleștilor canoane, care poruncesc dimpotrivă, adică să nu primim botezul ereticilor. Toată teoria, care până acum o am făcut aici, nu este aici de prisos, mai ales este și prea de nevoie, de obște adică pentru toată vremea, iar mai ales pentru ziua de astăzi, pentru gâlceava cea mare, și prigonirea cea multă, ce se face pentru botezul latinilor, nu numai între noi și latini, ci și între noi, și între cei de o cugetare cu latinii. Deci urmând celor zise fiindcă locul apostolescului canon o cere, zicem că botezul latinilor este minciunonumit botez. Și pentru aceasta, nici după cuvântul amărănțimei este primit, nici după cuvântul iconomiei. Nu este primit după cuvântul amărănțimei, întâi pentru că sunt eretici. Și cum că latinii sunt eretici, nici o trebuință este acum să arătăm vreo dovadă. Că însuși aceasta, că avem atâta ură și atât întoarcere, iată atâtea veacuri despre dânșii, este arătată dovadă, căci ca pe niște eretici îi urâm, adică precum și pe arieni, sau pe savelieni, sau pe macedonienii cei luptători de Duh. Dar de ar pofti cineva a înțelege și din cărți eresurile lor, acestea le va afla toate, în cărțile preasfântului patriarh al Ierusalimului Chir Dositei biciul papistașilor, cu prea înțeleptele lor surpări. Însă în destulă știință poate să ia și din cârticica înțeleptului Miniat cea numită piatra smintelii. Ajungă însă câte despre dânșii Sfântul Marcu al Efesului (în adunarea 25 cea în Florenția) de față a zis așa: Noi pentru nimic alta ne-am dezbinat de latini, decât pentru că sunt, nu numai shismatici, ci și eretici, pentru aceasta nici se cuvine măcar a ne uni cu dânșii. Încă și marele ecleziarh Silvestru zicea (cart 9 cap 5): „Osebirea latinilor, este eres, și așa o au avut cei mai-nainte de noi. Deci mărturisit fiind, că latinii sunt prea vechi eretici, mai întâi îndată din aceasta sunt nebotezați, după marele Vasilie de mai sus și după Chiprian și Firmilian sfințiții cei mai-nainte de el; pentru că mireni făcându-se ei, fiindcă s-au rupt din dreptslăvitoarea Biserică, nu mai au cu sineși pe darul Sfântului Duh, prin care dreptslăvitorii ierei săvârșesc Tainele. Aceasta este o dovadă, care este atât de mare și ne împotriva zisă, cât sunt mari, și căroră nu li se poate zice împotriva, și canoanele marelui Vasilie, și ale Ieromartirului Ciprian, fiindcă au luat, și mai ales au întărire de la Sfântul a toată lumea al 6-lea sobor. Al doilea latinii sunt nebotezați, pentru că nu păzesc cele trei afundări la cel ce se botează, precum din început au primit de la Sfinții Apostoli dreptslăvitoarea Biserică. Latinii cei mai-dinainte mai întâi stricănd apostolescul Botez, cu pravățul și cu nădejdea întoarcerii aceloră și a cunoștinței, pentru ca să nu se facă fiară mai sălbatică asupra Bisericii, fiindcă era mulțime prea multă, și puternici întru lucrările cele din afară. și au nimerit pravățul acesta și nădejdea. Pentru că cu iconomia aceasta și mai blânzi sau făcut aceia către cei dreptslăvitori, și atâția s-au întors la buna cinstire, încât, în puțin, ori desăvârșit au lipsit, ori prea puțini au rămas. Deci și cei mai-nainte de noi asemenea au iconomisit, și au primit botezul latinilor, mai ales după chipul cel al doilea. Pentru că papismosul atunci era în dricul său, și toate puterile împăraților Europei le avea în mâinile sale, iar împărăția noastră își da duhul. Drept aceea de nevoie era, că de nu s-ar fi făcut iconomia aceasta, papa, ar fi ridicat neamurile cele apusenești asupra celor răsăritenești, și ar fi robit, și ar fi ucis, și alte nenumărate răutăți le-ar fi făcut. Dar acum când relele cele de acest fel nu ni le pot face, fiindcă au pus asupra noastră dumnezeiască pronie, acest fel de păzitori care și însăși trufașilor aceloră desăvârșit le-au smerit sprânceana. Acum zic, când nimic asupra noastră poate turbarea papismosului, ce mai trebuie iconomie? Că iconomia are măsuri și hotare, și nu este veșnică și nehotărâtă. Pentru aceasta și Teofilact al Bulgariei zice: „cel ce face ceva după iconomie, nu chiar ca un lucru bun, face aceasta: Ci ca un lucru trebuincios la o vreme (tâlcuirea la cap 5 stih 11 către Galateni). În destul am iconomisit, zice Teologul Grigorie în lauda cea către Atanasie: „Nici (socoteala) cea străină primind-o, nici pe a noastră stricănd-o, care cu adevărat ar fi rea iconomie. Așa zic și eu. Cu adevărat întrebunțau turnare, adică puțină apă pe creștetul copilului turnând. Care încă și acum pe la oarecare locuri se lucrează. Iar cei mai mulți cu o legătură de peri de porc, de trei ori aruncă puține picături de apă pe fruntea pruncului.

Iar între alte locuri, precum au vestit nouă de acolo întorcându-se la noi oarecine, că puțin bumbac (care fieștecine poate ști câtă apă au ridicat bumbacul) zice, împlântându-l în apă, ung cu acela pe copil, și așa îl botează. Deci, nebotezați sunt latinii, pentru că nu fac cele trei afundări și scoateri, după apostoleasca predanisire. Pentru aceste trei afundări, cât sunt de nevoie și de neapărate, spre deplinirea Botezului, nu zicem. Cel ce poștește, cetească, ci după toată nevoia, cetească cartea prea mult învățatului, și preaînțeleptului Evstratie Arghentios. Ci și noi la apostolescul canonul al 50-lea vom zice, câtă trebuință de acum cere. Iar dacă oarecare dintre însuși latinii și dintre cei ce cugetă latinește, ar propune cele trei chemări ale Sfintei Treimi, nu trebuie a se face că au uitat cele ce au auzit mai sus de la Sfințitul Firmilian, și de la marele Atanasie; cum că sunt adică nelucrătoare dumnezeieștile numele acelea din gura ereticilor scoțându-se. Pentru că de nu ar fi aceasta, negreșit ar trebui să credem, că și babornișile fac minuni, fiindcă descântă cu dumnezeieștile nume; deci când latinii, și ca nișteeretici botez nu pot da, pentru că au pierdut darul cel începător desăvârșirii, și pe lângă aceasta, au răsturnat și apostolescul Botezul acelor trei afundări. Deci, zic, cei ce primesc stropirea latinilor, socotească ce au să răspundă, la stăpânirea acestui apostolesc canon, încă și la a celui după acesta adică al 47-lea! știu ce propun nenumiții apărători ai latinescului minciunobotez. Că propun că obișnuia Biserica noastră a-i primi cu ungerea Sfântului Mir pe cei ce din latini se întorceau. și că se află și oarecare rânduială tipărită, care arată în ce chip să-i primim. și către acestea chiar și cu dreptate răspundem acestea. Cum că ajunge că mărturisești, că cu Mir îi primeau; apoi, eretici sunt. Că pentru ce cu Mir dacă nu erau eretici? Deci eretici fiind mărturisiți, nu este de crezut, că dreptslăvitoarea și apostoleasca Biserica, ar fi vrut cu dinadinsul să strice apostoleștile și soborniceștile canoanele acestea, ce mai sus le-am însemnat. Ci precum se vede, și precum de cuviință este a crede, că oarecare mare iconomie au vrut să întrebuițeze pentru latini Biserica, având și pilda pravășului său, pe acel mare și Sfânt al doilea de toată lumea sobor. Că au iconomisit soborul al 2-lea precum am zis, și a primit botezul arianilor, și al macedonienilor, rea iconomie este aceasta, când printr-înșă, nici pe latini putem ai întoarce, și noi călcăm scumpătatea sfințitelor canoane, și primim minciunobotezul ereticilor.” Că a iconomisi se cuvine unde nu se face călcare de lege, zice dumnezeiescul Hrisostom. Iar cum că cu iconomie s-au făcut închipuirea aceea, dintru aceasta este arătat, că până atunci răsăritenii botezau pe apusenii cei ce se întorceau. Precum o mărturisește aceasta localnicul sobor cel din Laterano Romei; Care s-a făcut la anul de la Hristos 1215 că zice acesta în canonul 4 că răsăritenii nu liturghiseau, acolo, unde mai-nainte ar fi liturghisit apusean, de nu ar fi făcut mai-nainte Apă Sfântă, spre curățire. Și apoi zice, că răsăritenii al doilea boteza pe apusenii cei ce veneau la Biserica răsăritului, adică ca pe unii ce nu aveau Botez Sfânt și apostolesc (dodecavivlion a lui Dositei foaia 8, 24). Deci, când până atunci, după mărturia a însuși vrăjmașilor, răsăritenii îi botezau, arătat este, că în urmă pentru mare iconomie au întrebuițat chipul mirului, fiindcă nu folosea slăbiciunii cei mai de pe urmă a neamului nostru, să ațâțe mai mult mânia papismosului, și cu aceasta încă, fiindcă atunci surpaseră și stricaseră toate cele rău făcute în Florența, și multă latinească mânia era pentru acestea. Drept aceea, și după ce au trecut iconomia trebuie să-și aibă locul lor amărănțimea și apostoleștile canoane.¹⁷⁴

B) ȘI-AU FORMAT O PARASINAGOGĂ

Având această concepție despre eretici, nu este de mirare că atunci când a fost caterisit (sau oprit de la slujire) și-au format o parasinagogă.

Citind prea multele cărți scrise despre sfinția sa observăm o mare confuzie și dezbinare între ucenici în ceea ce privește viața și învățăturile preacuvioșiei sale. Unii zic într-un fel și îi critică pe ceilalți că ar fi rigoriști, alții zic invers, supărați pe cei dintâi că nu respectă adevărul „absolut”, pe care îl cred a fi infailibil, numindu-i lacși. Singurele lucruri comune sunt ochii intenși, proorociile, minunile spectaculoase și faptul

¹⁷⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 62-66.

că îl văd pe Părintele Arsenie ca un Sfânt cum n-a mai fost și nu va mai fi vreodată. Dar tocmai acestea îi vădesc lucrarea a fi legendară, deci nu aghiografică, cu manifestări de puteri numite azi paranormale, deci neortodoxe, având ca centru personalitatea controversată a unui om (iar nu pe Hristos Dumnezeu – Omul, Calea, Adevărul și Viața, cum este în viața oricărui Sfânt autentic). Aceasta este roada faptului că și rădăcina acestei mișcări numite arsenism, adică tocmai Părintele Boca a viețuit așa de confuz... crezând că atrage pe toți la Dumnezeu... dar neapărat prin sine. De aceea nu a avut alte criterii lămurite în afară de cuvântul „eu” abătându-se de la lumina lină și fără de greșală a Predaniei, singura temelie care nu se poate clătina, fiind sprijinită tocmai pe „Tu Doamne, ale Tale dintru ale Tale”, adică pe Piatra Hristos sau Tu care devine un alt Eu pentru mine în fața căruia eul propriei persoane se șterge pe sine din smerenie ca Eu-l să-l lumineze în toate.

Iată cum se punea pe sine Părintele Arsenie Boca, din copilărie, ca un centru al mântuirii (privită ca o aducere la Hristos, dar neapărat prin el însuși):

*Îmi spunea Părintele Arsenie că inima Sfinției Sale este la Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Sâmbăta, încă de când a fost zămislit în pântecul de fericita mamă, Cristina. De copil zicea: „**Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos**”. Așa îi vorbea Duhul Sfânt, Care era în el¹⁷⁵.*

Oare Duhul Sfânt poate fi mincinos ca să îi spună că este Zian: „*Eu sunt Zian*”? La nici un Ortodox să nu fie o astfel de hulă în veac! Sfântul Duh este Persoană dumnezeiască, Zian persoană omenească, ce ar fi vrut să dobândească Duhul Adevărului, dar amăgindu-se a primit un duh mincinos. Acesta îl ispitea pe micul Zian să cheme pe oameni la el, ca la un vehicul indispensabil de dus la Hristos, și în felul acesta să pară oamenilor că slujesc în chip Ortodox lui Hristos, dar de fapt să vină la Zian, ce le va spune vorbele duhului amăgitor. *Mat 24:24 Că se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, și vor da semne mari și minuni, cât să amăgească de va fi cu puțință, și pre cei aleși.*

Acest mod de cea mai subtilă înșelare îl va păstra, din nefericire, Părintele Arsenie Boca, chiar și în testamentul duhovnicesc al sfinției sale:

Dreptul Judecător privește spre aceștia spunându-le și spunându-ne prin cuvintele Părintelui Arsenie: „Nu găsesc la voi nici o asemănare cu Mine!”

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

*Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoși!*¹⁷⁶

După autorul acestei cărți, un ucenic atât de pasionat de Părintele Arsenie Boca (poate cel mai intens și autoritar propovăduitor al curentului de la Prislop, după Maica Zamfira), Dumnezeu Cuvântul are nevoie să ne vorbească prin cuvintele picturii de la Drăgănescu. Ce oroare! În loc să vorbească Părintele Arsenie Boca cuvintele lui Dumnezeu – Cuvântul, Hristos vorbește prin cuvintele Părintelui. Dar această frază (provenită dintr-o râvnă scăpată de cenzura minții, subliniată și de ultima frază care nu așteaptă decizia cu discernământ a Sfântului Sinod) este foarte sugestivă pentru realitatea launtrică a misiunii preacuvioșiei sale, fiindcă mesajul Părintelui nu s-a folosit de cuvântul lui Dumnezeu, nici chiar când l-a pictat, decât pentru a ne face asemenea sfinției sale, pierzând din înțelegere asemănarea cea smerită cu Hristos. Pictura bisericii de la Drăgănescu în loc să semene cu Hristos și Maica Domnului seamănă desăvârșit cu Arsenie Boca, lucru atât de evident din tablourile ce îi reproduc etapele fizionomiei sfinției sale din întreaga lui viață, dar puse ca tablouri ale lui Hristos și a altor Sfinți. Astfel că și Hristos este pus să vorbească prin cuvintele sfinției sale, și tablourile Lui sunt făcute să semene cu preacuvioșia sa, ca și să-L forțeze pe Dumnezeu să îndemne pe oameni prin cuvânt și înfățișare să semene cu Arsenie.

Psa 49:17 Iar păcătosului i-au zis Dumnezeu: pentru ce tu povestești dreptățile mele și iei așezământul meu de lege prin gura ta? 18 Iar tu ai urât învățătura, și ai lepădat cuvintele mele înapoi. 19 De vedeai furul, alergai cu el, și cu cel prea curvar partea ta puneai. 20 Gura ta a înmulțit răutatea, și limba ta a împletit vicleșuguri. 21 Șezând împotriva fratelui tău ai clevetit,

¹⁷⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

¹⁷⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 193.

și împotriva fiului maicii tale ai pus sminteală, acestea ai făcut și am tăcut. 22 Ai socotit fără-delege, că voi fi fie asemenea; muștra-te-voi și voi pune înaintea feței tale păcatele tale.

Ce smerit este Hristos de rabdă aceste hule pictate de atâta vreme, pentru a ne lămuri și noi de misterul fenomenului Prislop!

Iată cât de diferit priveau Sfinții Părinți această problemă (a Mântuirii în Hristos și a slujirii de aducere la El):

Zosima a răspuns: "De unde am venit acum, nu este nevoie a spune aceasta, ci am venit pentru folos, părinte; pentru că am auzit de lucrurile cele mari și vrednice de laudă ale voastre, care pot să împrietenească pe suflet cu Dumnezeu". Iar egumenul i-a zis: "Singur Dumnezeu, frate, Cel ce vindecă neputințele sufletului, Acela să ne învețe pe noi și pe tine voile Sale cele dumnezeiești și să ne povățuiască pe toți a face cele folositoare. Pentru că om pe om nu poate să-l folosească, dacă fiecare nu va lua aminte la dânsul totdeauna și, trezindu-se cu duhul, va lucra cele folositoare, avînd pe Dumnezeu în ajutorul lor. Ci, deoarece dragostea lui Hristos te-a pornit ca să ne vezi pe noi cei săraci și bătrâni, petreci cu noi, dacă pentru aceasta ai venit; și pe noi toți ne va hrăni cu darul Sfîntului Duh, Păstorul cel bun, Care și-a dat sufletul Său izbăvire pentru noi"¹⁷⁷.

Așadar nici un om nu poate duce pe altul la Hristos, ci, dacă vrea omul, Hristos Însuși îl aduce la Sine, prin intermediul unuia și al altuia, ca să nu capete dependență de un singur om și să-și facă idol din el: *Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui.*

Doar Hristos poate zice (și ne spune cu atâta dragoste reală și vindecătoare):

Mat 11:28 Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.

Despre ispita a sfinției sale de a se pune pe sine ca centru al mântuirii (cu momeala prin care a fost înșelat că el face misiune pentru Hristos), din care cauză a și ajuns la întunecarea rațiunii (ce a izvorât astfel învățături necanonice și eretice) scrie, indirect, și Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

Deci Biserica prealăudată a lui Dumnezeu, avînd rațiunile virtuții și ale cunoștinței, care întrec rațiunile timpului și ale firii și străbat spre măreția celor veșnice și inteligibile, are "mai mult de douăsprezece miriade de bărbați, care nu-și cunosc dreapta sau stînga lor". Căci cel ce, din pricina virtuții legiuite, și-a uitat de patimile din trup, ca de unele ce sunt la stînga și, din pricina cunoștinței fără greșală a faptelor sale, nu e stăpînit de boala părerii de sine, ca de una ce e la dreapta, a devenit bărbat ce nu-și cunoaște dreapta lui, întrucît nu iubește slava ce se destramă, nici stînga, întrucît nu se lasă atîțat de patimile trupului .

Așadar prin "dreapta" Scriptura înțelege, după cum se vede, slava deșartă de pe urma așa ziselor isprăvi, iar prin "stînga", neînfrînarea ce răsare de pe urma patimilor de rușine. Pe acești bărbați ce nu cunosc dreapta și stînga lor, îi are orice suflet luminat de vederile celor spirituale (inteligibile). Pentru că tot sufletul care își retrage puterea cugetării de la contemplarea naturii și a timpului, are cugetările⁵⁸⁴ (584 în grecește cugetările, λογισμοί sunt de genul masculin.) naturale ca pe niște bărbați ce au trecut de numărul doisprezece, sau ca pe niște rațiuni ce nu se mai ostenesc cu cele ce sunt sub fire și sub timp, ci se îndeletnicesc cu înțelegerea și cunoașterea dumnezeieștilor taine și de aceea nu cunosc dreapta sau stînga lor. Căci cunoașterea virtuților după rațiunea lor, adică recunoașterea adevărată prin trăire a cauzei virtuților , face pe cei părtași de ea să nu mai cunoască de loc insuficiența și excesul de virtute, care stau de cele două părți ale mijlociei virtuților, ca dreapta și stînga.

Pentru că dacă în rațiune nu se află nimic contrar rațiunii , e limpede că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu va mai cunoaște câtuși de puțin poziția celor fără rațiune. Fiindcă nu e cu putință să privească deodată două lucruri care se contrazic și să cunoască pe unul din ele manifestându-se deodată cu celălalt.

Căci dacă în credință nu se află nici o rațiune a necredinței și dacă prin fire lumina nu poate fi cauza întunericii și diavolul nu se poate arăta deodată cu Hristos, e vădit că nici

¹⁷⁷ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 01.04.

*ceea ce-i contrar rațiunii nu poate exista la un loc cu rațiunea. Iar dacă ceea ce-i contrar rațiunii nu poate să se afle la un loc cu rațiunea, e vădit că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu poate cunoaște poziția celor contrare rațiunii. El cunoaște virtutea numai așa cum este, dar nu cum e socotită. De aceea nu cunoaște nici dreapta prin exces, nici stânga prin insuficiență, fiindcă în amândouă acestea, se poate constata iraționalul. Căci dacă rațiunea este hotarul și măsura lucrurilor, ceea ce e fără hotar și fără măsură, sau e peste hotar și peste măsură, e lipsit de rațiune și de aceea contrar rațiunii. Căci amândouă acestea aduc la fel celor ce se mișcă astfel, căderea de la ceea ce există cu adevărat. Una din ele prin faptul că îi face să-și îndrume cursul vieții spre ceva nedefinit și nelămurit și să nu aibă pe Dumnezeu ca scop, întrucât din pricina lipsei de măsură a minții își iau ca țintă să se abată de la dreapta tot mai spre dreapta; iar cealaltă, prin faptul că îi abate și ea de la scop, îndrumându-le cursul vieții numai spre cele ce țin de simțuri, întrucât din pricina lipsei de putere a minții, îi face să socotească drept țintă ceea ce se circumscrie prin simțuri. Acestea nu le cunoaște și nu le pătimește cel ce ascultă numai de rațiunea virtuții și hotărniceste prin ea toată mișcarea minții sale, încât să nu poată cugeta peste rațiune sau fără rațiune.*¹⁷⁸

Ce putem noi învăța din cuvântul de mai sus, ca o concluzie dureroasă pentru rătăcirea de la Prislop și ca un avertisment pentru a nu ne amăgi în propria noastră lucrare lăuntrică, nici măcar atunci când vrem să slujim altora să-L găsească pe Hristos?

Să nu ne abatem nici la stânga nici la dreapta de la toată Sfânta Tradiție, și de la pocăința în ascultare, fiindcă numai în Sfânta Biserică harul Sfântului Duh a dat echilibrul rațiunilor și cine își formează învățătura după propria părere, în neascultare, având ca diferite surse de formare învățăturile religiilor comparate (chiar provenite de la un savant de renume internațional ca Mircea Eliade), își pierde acest echilibru și începe să-și cunoască ba dreapta (îndrumându-și cursul vieții prin exagerări spre ceva nedefinit și nelămurit, nemaiaivând pe Dumnezeu ca scop), ba stânga (având drept țintă ceea ce se circumscrie prin simțuri adică genetica și știința cu nume mincinos ca tâlcuire mincinoasă a Sfințelor Scripturi, pictarea după vedenii, impresionarea prin ochii fulgerători și cutremurările în adâncurile trupului, ghiciri ale faptelor trecute și sugestii de întâmplări viitoare ca mulțimea celor ce urmează să hrănească slava ce se destramă a celor ce sacrifică pocăința, deci mântuirea, pentru misiunea lor fără dreptă socoteală), și ajunge mai apoi, pe furie, poate fără să își dea seama, să se lase ațâțat de patimile trupului.

Aceasta este și explicația faptului că rațiunile scrierilor și preacuvioșiei sale se contrazic între ele, dar mai ales contrazic Sfânta Tradiție, arătând că nu sunt insuflate de Sfântul Duh ci de duhurile mincinoase ce i-au sădit pierzarea prin vedenii. Altminteri, dacă ar fi căpătat sfințenia pe care i-o proclamă cu emfază ucenicii, scrierile preacuvioșiei sale nu s-ar fi contrazis între ele (ba renegă reîncarnarea, ba o prezintă sub altă formă, ba respinge ecumenismul ba îl apără sub formă de uniatism, ba îl blamează pe Origen, ba îi susține învățătura ca și cum ar fi Ortodoxă, ba propovăduiește ascultarea și respingerea vedeniilor, ba nu ascultă și se ia după ele, ba propovăduiește fecioria, ba dependența sănătății firii femeiești de împreunare, etc.) și n-ar fi contrazis nicăieri, nici în scris, nici în pictură Sfânta Predanie, ci ar fi avut această caracteristică prezentă la toți Sfinții Părinți: ***Pentru că dacă în rațiune nu se află nimic contrar rațiunii, e limpede că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu va mai cunoaște câtuși de puțin poziția celor fără rațiune. Fiindcă nu e cu puțință să privească deodată două lucruri care se contrazic și să cunoască pe unul din ele manifestându-se deodată cu celălalt. Căci dacă în credință nu se află nici o rațiune a necredinței și dacă prin fire lumina nu poate fi cauza întunericului și diavolul nu se poate arăta deodată cu Hristos, e vădit că nici ceea ce-i contrar rațiunii nu poate exista la un loc cu rațiunea. Iar dacă ceea ce-i contrar rațiunii nu poate să se afle la un loc cu rațiunea, e vădit că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu poate cunoaște poziția celor contrare rațiunii. El cunoaște virtutea numai așa cum este, dar nu cum e socotită.***

Abaterile sfinției sale de la învățătura și faptele Ortodoxiei i-au sădit o cunoaștere încețoșată care i-a influențat profund și pe ucenicii predați necondiționat persoanei lui. Ei se contrazic unii cu alții, se contrazic și pe ei înșiși, având neclare și biografia și învățăturile Părintelui Arsenie Boca. De aceea ne este foarte

¹⁷⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 430-432.

greu a reconstitui adevărul vieții și lucrării sfinției sale, făcând slalom printre exagerări și păreri preconcepute contagioase. Astfel că ne cerem iertare că am fost obligați să facem deducții, cu scopul de a îl apăra pe Părintele Arsenie Boca de osândirea că ar fi fost un vrăjitor cinic și viclean, lucru care ne-ar stârni spre ură. Am urmărit firul roșu al înșelării, care ne îndeamnă pe toți la rugăciunea cu compătimire pentru mântuirea sfinției sale și a noastre, dar în același timp ne și ferește de a ne contamina de minciunile propovăduite de sfinția sa.

Această încâlceală în credința arsenică se vede și în privința opiniilor legate de caterisirea Părintelui.

De pildă, domnul Florin Duțu, din râvna de a arăta sfințenia Părintelui Arsenie Boca, îl prezintă ca fiind o victimă prigonită de greco-catolici. Ca să ne poată convinge de aceasta se bâlbâie informațional, îngrozitor și vrednic de compătimire:

1. Arată că securitatea prigonea pe cei ce sprijineau pe greco-catolici, dar s-a lăsat influențată de cei ce apărau pe greco-catolici, tocmai împotriva Părintelui Arsenie Boca care ar fi putut desființa greco-catolicismul!!!
2. Ca să scape de clevetire și bârfe pe favoritul său (pe care îl copiază și în îmbrăcăminte, și în gesturi, și în fizionomie – da, nu vă mirați, există și un nou look: Arsenie Boca), reproduce și compune clevetiri și bârfe publice, în scris, cu ajutorul documentelor securității, împotriva tuturor membrilor Episcopiei Aradului de atunci, ba chiar împotriva întregii populații din jurul Sfintei Mănăstiri Prislop. Ne întrebăm: dacă are atâta încredere în aceste documente care îi acuză de corupție și atac împotriva Sfintei Biserici pe ceilalți membri ai Episcopiei, de ce nu crede când aceste documente îl acuză de corupție și atac împotriva Sfintei Biserici chiar și pe Părintele Arsenie Boca. Sau invers, dacă le crede pe ultimele mistificări îndreptate împotriva Părintelui Arsenie Boca, de ce nu le consideră și pe primele mistificări îndreptate împotriva celorlalți membri ai Episcopiei, ba chiar împotriva unui episcop de atunci? Nu este aceasta o dovadă a pătimirii raționale pe care o are din emoția admirativă față de Părintele Arsenie Boca?
3. Mai putem crede că această carte este scrisă *Sine ira et studio* (este o expresie latină, care se traduce prin „fără ură și părtinire”), mai ales când îl vedem cum se lansează împotriva părinților de mare statură duhovnicească ai neamului, care, spre deosebire de Părintele Arsenie Boca, au mers întotdeauna după Sfinții Părinți și în ascultare, cu adevărat prigoniți pentru Hristos și de comuniști, iar acum și de Florin Duțu? De altfel și în aceasta este instabil domnul Florin Duțu, fiind pecetluit (cum sunt mulți) pe ochii înțelegători ai minții de ideea hipnotică „*Arsenie Boca = Sfântul Ardealului = unicatul Bisericii Ortodoxe*”, încât mai întâi îi numește prigoniți, iar apoi prigonitori, și acuzându-i că bârfesc, îi bârfește (când ei de fapt apără Sfânta Biserică de o mare amăgire, cum au făcut și Sfântul Ierarh Atanasie cel Mare cu Arie, Sfântul Ierarh Epifanie al Salaminei cu Origen, Sfântul Cuvios Ioan Damaschin cu ereticii ce au atacat de-a lungul istoriei Sfânta Biserică, și mulți alții). Îi numește invidioși, dar nu cunoaște ce înseamnă invidia: *Invidia sau pizma este păcatul care ia naștere în inima omului (Marcu 7, 21) și care prilejuiește părere de rău pentru binele aproapelui și bucurie pentru nenorocirea și suferința lui.*¹⁷⁹, dar părinții care dezvăluie amăgirea Părintelui Arsenie Boca, o fac tocmai pentru că se mâhnesc de nenorocirea și suferința sfinției sale și se străduiesc prin lămurirea ucenicilor lor și ai preacuvioșiei sale să i-o curme, sau măcar să i-o micșoreze. Le pare cu adevărat rău de faima Părintelui Arsenie Boca, dar aceasta nu este binele lui, ci răul lui. Și cum ar putea să invidieze pentru o faimă pe cineva ce nu a urmat Sfinților Părinți, dobândind astfel faimă rea. Ce nevoie ar avea să invidieze, chiar dacă i-ar interesa cumva faima, cum susțin cei ce îi bârfesc că invidiază, când ei înșiși au cinstea și recunoașterea tuturor ca fiind modele autentice ale evlaviei? Cine i-a surprins

¹⁷⁹ *Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă*, Ed. cit., p. 224.

vreodată în neascultare? Cine îi poate vădi că s-au abătut de la Sfinții Părinți (cum de nenumărate ori a fost surprins Părintele Arsenie Boca în chiar scrierile și picturile sfinției sale)? Vădit este că astfel de acuzații ce li se aduc provin din faptul că, de fapt, ucenicii nu au contraargumente (la afirmațiile de bun simț ale celor ce trag un semnal de alarmă asupra fenomenului de la Prislop) valide, care să poată rezista la o cercetare rațională, după învățăturile Sfinților Părinți, și atunci acuză pe ceilalți de patimi, mai întâi, ca datorită acestui zgomot pe care îl fac, să nu fie acuzați chiar ei, prin evitarea repetiției.

Dar, haideți să citim acum chiar cuvintele domnului Florin Duțu:

14 mai 1959, Episcopia Aradului, condusă efectiv de grupul foștilor greco-catolici, [cei care conduceau episcopia Aradului erau, după Florin Duțu, greco-catolici și tocmai ei conving biata securitate naivă și dezinformată că Părintele Arsenie Boca face parte din cei care trebuie eliminați, alături de greco-catolicii care instigă populația să nu adere la Ortodoxie, vezi mai jos - n.n.] care prospera deoarece „afacerile acestui grup sunt așa de grozave, încât se par de domeniul fanteziei pentru un neinițiat”⁴⁰⁶, emite actul de excludere al Părintelui Arsenie Boca, bătut la mașina de scris, în care se precizează: „privitor la îndepărtarea din mânăstiri a viețuitorilor care prin activitatea lor dăunează interesele bisericești, Decidem, Ieromonah⁴⁰⁷ Arsenie Boca, duhovnic la mânăstirea de maici Prislop — să părăsească îndată localul susnumitei mânăstiri. Numitul va ieși din mânăstire fără rasă⁴⁰⁸ (s.n.),

urmând ca Episcopia noastră să-i pună la dispoziție suma de bani necesară pentru ași (sic!) achiziționa un costum civil¹⁸⁰. [...]

Alături de Părintele mai erau propuse și alte persoane pentru motive precum: „a compus și difuzat versuri cu conținut batjocoritor și indecent la adresa tov. Stalin”, „a multiplicat manifeste instigatoare”; greco-catolicii erau acuzați că „au instigat populația să nu adere la ortodoxie și au răspândit manifeste cu caracter instigator religios”.

[...]

Părintele Arsenie Boca, ținând cont că „ar face mai multă treabă pe teren decât toți episcopii ortodocși”²⁴⁸, promise, de la Patriarhul Iustinian și Mitropolitul Nicolae Bălan, misiunea de a merge pe la toate mânăstirile greco-catolice de maici din Ardeal, rămase încă nerevenite la ortodoxie [iar biata securitate, care combătea pe greco-catolici, nu știa, săraca, că dacă l-ar fi lăsat pe bietul Părinte Arsenie Boca să lucreze mai departe, ar fi scăpat cu totul de dușmanii lor greco-catolici - n.n.] de pe urma Decretului 358 de la 1 decembrie 1948, al înaltului Prezidiu al Marii Adunări Naționale, privind desființarea Bisericii Greco-Catolice (Unită cu Roma) din România și revenirea la ortodoxie a membrilor acesteia, după ce la 17 iulie 1948 fusese anulat Concordatul cu Vaticanul (semnat în 1927). Scopul misiunii era de a le convinge pe maicile greco-catolice să îmbrățișeze ortodoxia, unul dintre mijlocele folosite fiind și „încercarea de a amesteca călugărițele de la mânăstirile greco-catolice din Cluj, Blaj, Bihor, Beiuș, cu călugărițele ortodoxe luate de la Mânăstirile Bistrița - Vâlcea și Tudor Vladimirescu - Tecuci”²⁴⁹ 250.

Despre celălalt duhovnic de la Sâmbăta, Serafim Popescu, aflăm dintr-o notă informativă din 17 noiembrie 1948 (m legătură cu misiunile încredințate de patriarh privind trecerile greco-catolicilor la ortodoxie), în care se menționează că „preotul catolic Louis Barraï

¹⁸⁰ 405 ACNSAS, fond Documentar, dosar 71, f. 272-274.

⁴⁰⁶ ACNSAS, fond Informativ, dosar 361252, vol. 1, f. 43.

⁴⁰⁷ Părintele Arsenie Boca era sigur protosinghel, încă din 1949, poate chiar arhimandrit conform AAA, clasa I, dosar 13, 1950, [act. 3550/1955, n.n.].

⁴⁰⁸ Conform propunerilor din referatul din 6 oct. 1958, al gen. col. Alexandru Drăghici (M.A.I.) „să li se interzică portul hainelor călugărești și să nu li se mai permită reînțoarcerea în mânăstiri” [ACNSAS, fond Documentar, dosar 71, f. 22].

Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 201-202.

pretinde că la Mănăstirea Casa Domnului din Blaj, fostă mănăstire asumpționistă a fost instalat călugărul ortodox Serafim de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus Făgăraș. Numitul pretinde că această situație le convine catolicilor, deoarece Serafim nu este destul de autoritar și face prea puține convertiri la ortodoxie. **Catolicii s-au temut ca în acest loc să nu fie instalat Arsenie Boca, stareț la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, deoarece numitul ar fi făcut ravagii printre greco-catolici cu autoritatea și puterea lui**". [așadar securitatea știa, de ce nu l-a păstrat pe Părintele Arsenie Boca să facă ravagii printre dușmanii ei greco-catolicii? - n.n.]

Direcțiunea Regională de Securitate Brașov informează Direcțiunea Generală a Securității Poporului din București, în data de 10 mai 1949 că „starețul Boca Arsenie a plecat la 3 mai 1949 la Patriarhie, fiind chemat de patriarh”²⁵¹. Cu siguranță, cu această ocazie a depus și Referatul din 18 iunie 1949, pe care l-a înaintat Patriarhului Iustinian Marina, cu privire la rezultatele misiunii ce-i fusese încredințată în primăvara anului 1949 prin ordinul nr. 617/1949 al Cabinetului Patriarhal²⁵².

În concluziile acestui referat, Părintele Arsenie evidențiază faptul că poporul greco-catolic nu are rezerve față de revenirea la ortodoxie, însă probleme ridică ierarhii și preoții lor care nu sunt dispuși să renunțe, cu atât mai mult cu cât s-au bucurat și se bucură de diverse privilegii oferite de Vatican, printre care și studii la Roma: „poporul într-adevăr a împlinit clauza uniției: «Legea să stea pe loc!». Cunosc destul poporul unit. N-am avut cu el dificultăți dogmatice. Cu cărturarii e altceva. Deși cărturari, nu toți se pot ridica la înălțimea unui eveniment ce se petrece odată la 250 ani. Pe urmă toți au obligația de obraz, pentru înlesnirile de studii la Roma, obligații care li se par mai hotărâtoare în cumpănă²⁵³”, în plus „convingerile dogmatice și vederile liturgice sunt esențial deosebite [între ortodocși și cărturarii greco-catolici, n.n.]. Nu sunt numai cele 4 puncte, cum credeam toți până acum și ne-am înșelat, sunt toate. Clerul greco-catolic și-a însușit toată dogmatica și mentalitatea catolică. Când s-au întâlnit cu pozițiile ortodoxe, am văzut că, lăsând lucrurile așa, în aceste condiții, unificarea n-are sorți de izbândă, ci e un prilej de și mai mare vrajbă. Catholicismul i-a făcut cazuiști, iezuiți și inovatori, nesocotind autoritatea soboarelor ecumenice”²⁵⁴.

[dacă așa raporta Patriarhului, de ce pe oameni îi învâța invers?

Catolici

• Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)

• Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)¹⁸¹

Așa au început să vină pentru Părintele Arsenie la Sâmbăta de Sus și credincioși greco-catolici, pe care Părintele îi primea cu aceeași dragoste și răbdare ca și pe cei ortodocși, arătându-le că și unii și alții au aceeași origine, ca neam, ca limbă și credință și că deosebiriile sunt minime, numai prin cuvinte și că înaintea lui Dumnezeu contează credința în Fiul Său Iisus Hristos, în Maica Domnului și în Sfintele Taine, dar mai ales în viața creștină și schimbarea ei.¹⁸²

Această duplicitate ne dă de înțeles că de fapt și sfatul final al raportului, de a nu se amesteca călugărițele greco-catolice cu cele Ortodoxe, ce le-ar fi ajutat să cunoască și să iubească Ortodoxia, dând cu ochii de adevăr, putea fi unul duplicitar. Iar dacă ucenicii sfinției sale ar sugera că altfel vorbea (după adevăr) față de Patriarh și altfel vorbea (după diplomație) față de poporul greco-catolic necunoscător, ca să îl atragă prin amăgire la Ortodoxie, suntem datori a sublinia că nici un Sfânt Ortodox nu se exprimă cu vicleșug, din motive misionare, ci expune întocmai deosebirile între doctrine, limpede și convingător, astfel încât oamenii să nu se convertească orbește, ci să-și formeze mintea (și deci pocăința) după Adevăr: *Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.* - n.n.]

¹⁸¹ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

¹⁸² Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, pp. 258-259.

In finalul raportului înaintat, recomanda patriarhului să se mențină mănăstirile greco-catolice, călugărițele să nu fie alungate sau amestecate pe la ortodocși. Însă regimul comunist, proaspăt instalat, a luat decizia inversă, desființând mănăstirile greco-catolice și împrăștiind călugărițele²⁵⁵. [noi spunem că, după argumentele prezentate de domnul Florin Duțu, s-ar dovedi tocmai contrarul a ceea ce dorea să arate autorul cărții și anume că deja securitatea și-a dat seama de duplicitatea Părintelui Arsenie Boca în privința greco-catolicismului și de aceea l-a și arestat. Așa am avea o reală consecvență logică: „Securitatea vrând să desființeze greco-catolicismul, aflând că cel pus ca să lupte împotriva lui era duplicitar, pentru a nu fii sabotată, îl arestează și îi pune la cale oprirea din slujire, ca nu cumva să fie biruită prin vicleșug de greco-catolicism. Pentru a se convinge de fidelitatea lepădării lor de greco-catolicism îi pune pe cei proaspăt convertiți la Ortodoxie să semneze actul de îndepărtare al Părintelui Arsenie Boca, care prin învățăturile lui duplicitare și falsele lui minuni împiedica, tocmai victoria securității împotriva greco-catolicismului”. Expunerea de mai sus a domnului Florin Duțu este ilogică: „Securitatea, fiindcă voia să desființeze greco-catolicismul, arestează pe cel care ar fi putut să desființeze greco-catolicismul, la complotul unor greco-catolici, pe care îi lasă liberi. Mai apoi, după ce îi arestează, din motive financiare, îi repune în treapta lor preoțească. Totuși pe marele luptător împotriva greco-catolicismului (pe care îl eliberează tocmai datorită minunilor care îi dovedesc puterea de biruință împotriva greco-catolicismului) nu îl mai fac preot, deși ar putea desființa definitiv greco-catolicismul, prin misiune și minuni” - n.n.]

[...]

Deci, toată Episcopia a fost condusă până la 20 martie a.c. [1960] de Vancu și Oros [ambii foști greco-catolici, n.n.], de la 1 ianuarie 1959 [s.n.]”⁴²⁴. încă de la data de 8 ianuarie 1956, într-o notă informativă de la Securitate, se specifică:

„VANCU P. este

colaboratorul nostru [s.n., având nume conspirativ CRIȘAN, n.n.]”⁴²⁵. Mai târziu, lt. col. de securitate David Mihai, susține într-un raport informativ că: „Preotul pensionar Vancu Petru este în baza de lucru atît el cît și Bilboacă Victor au fost informatorii organelor de securitate”⁴²⁶. Prin sentința 562/1961 a fost condamnat la 15 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare⁴²⁷, „abuz în serviciu în baza art. 245 pct. 2”⁴²⁸, fiind consilier economic al Episcopiei Ortodoxe Române din Arad și-a însușit din fondurile bisericii 111 040 lei, păgubind totodată avutul episcopiei cu suma de 17 440 lei prin plata unor cheltuieli de deplasare, sau cheltuieli neprevăzute în afara limitelor îngăduite de acte normative în vigoare”⁴²⁹. Susține că d-1 Berariu Pavel, jurisconsultul eparhiei s-ar fi dedat la acte de imixtiune în problemele eparhiale, bazat pe faptul că este nepotul prin alianță al Prea Sfinției Sale”⁴³⁰. Executarea pedepsei (la început a lucrat în atelier la coșuri, „unde nu a putut să-și realizeze norma”⁴³¹, apoi îl găsim la „brigada de decojit răchita”⁴³²) a început la 3 mai 1960 și ar fi trebuit să expire la 29 aprilie 1975⁴³³, însă este grațiat special⁴³⁴, cu intervențiile Ministrului Bunaciu Avram⁴³⁵, prin Decretul 411 din 24 iulie 1964, fiind pus în libertate la 29 iulie 1964 ⁴³⁶. în închisoare îi mărturisește unui coleg de celulă că „este condamnat la 15 ani închisoare corecțională pentru faptul că a tipărit mai multe calendare decât era legal întrucât el este de profesie preot”⁴³⁷. De la 1 octombrie 1964 este reintegrat în viața preoțească, fiind numit preot în com. Șimand, jud.

Arad, de unde în anul 1973 va ieși la pensie⁴³⁸ [de ce domnul Florin Duțu nu-l privește și pe sfinția sa ca o victimă a securității? Iată ceva și mai interesant pentru toți deținuții: după trecerea prigoanei sunt reintegrați în preoție. Ne întrebăm: de ce singurul nereintegrat în preoție și călugărie rămâne Părintele Arsenie Boca? Era el, oare, de fapt cel mai primejdios susținător al greco-catolicismului, cum vedem în pictura bisericii Drăgănescu, și securitatea i-a blocat în felul acesta lucrarea, sau avea el însuși motive personale ca să nu ia înapoi preoția și călugăria, fiindcă de fapt sfinția sa se lepădase de ele, cum arată Părintele Arsenie Papacioc? - n.n.] . Odată cu venirea episcopului Visarion Aștileanu, și acesta fost greco-catolic, la Arad, episcop

care „se pretează la acte ce-l dezonorează”⁴³⁹ și care „și-a bătut joc de legiuirile Bisericii Ortodoxe Române și de tot ce-i bun ortodox”⁴⁴⁰, ajungând să fie judecat și de Sf. Sinod pentru că „în cadrul episcopiei din Arad s-a organizat un nucleu de oameni, care au și unele antecedente penale, dar sunt și afaceriști și sunt ținuți sub oblăduirea episcopului”⁴⁴¹, „lupta se duce pentru a se grupa cât. mai mulți foști preoți greco-catolici și aceasta se alimentează de către prea-sfinții (?) Oros și Vancu - care au fost greco-catolici și condamnați și au influență și asupra episcopului [Iată pe ce își bazează dovezile incontestabile domnul Florin Duțu: pe declarațiile unor informatori plătiți pentru a denigra, care nici măcar nu cunoșteau cum se numesc episcopii (preasfințiți) și numesc preasfinți pe niște preoți de mir - n.n.]”⁴⁴², Vancu este reactivat și îl vom găsi la Episcopia Aradului, unde împreună cu Cornel OROS (tot fost greco-catolic) formează un duet ce favorizează greco-catolicismul, declarând preoților ortodocși care veneau cu probleme la episcopie că: „Ce nu-ți convine?! Eu cu OROS conducem episcopia și episcopul acționează cum îi spunem noi! [cu ce dovedește această propoziție că ar favoriza acest grup tocmai greco-catolicismul? Aceasta arată, că eventual, își apărau interesele personale. În privința Părintelui Arsenie Boca, însă, din păcate, avem mărturii clare ale ucenicilor și ale sfinției sale din scrieri, viață și picturi, că susținea ideile uniaste (pictura Vaticanului ca una sfântă și sobornicească biserică, pictarea lui Francisc de Assisi ca Sfânt, stilul catolic al picturilor, învățăturile că nu ar fi deosebiri doctrinare între catolici și Ortodocși, că și catolicii ar fi o strană a Bisericii, toate acestea fiind exact lucrurile pe care marșează greco-catolicii pentru uniație), dar cu privire la cei de mai sus cu ce se argumentează tocmai mărturisirea lor de credință greco-catolică, sau presiunea lor pentru biruința uniatismului? - n.n.]

[...]

Episcopia Aradului încapă pe mâna foștilor greco-catolici care din forțare și oportunism făcuseră trecerea la ortodoxie.

[priviți câți oameni acuzați de greco-catolicism, ca să scoată pe unul cu fața curată. Oare se spală o față de noroi, dacă se împoașcă altele cu același noroi? - n.n.] 212 [...]

La 20 iulie 1960, stareța Cristina, îi recomanda Mitropolitului, printr-o scrisoare, să pună paznic la mănăstire un om străin de loc deoarece ar avea o altă atitudine față de cei care vor să o distrugă, pentru că cei mai mulți săteni din Silvașul de Sus sunt dușmanii mănăstirii, fiind foști greco-catolici și, praful se va alege de tot ce e aici, iar silvășenii se luptă care mai de care să ocupe postul de paznic la mănăstire [nu se mulțumește să acuze doar conducerea episcopiei și pe însuși episcopul locului, dar și pe bieții oameni din jurul Sfintei Mănăstiri - n.n.]⁷⁵. Stareța îl recomanda ca om de încredere și de nădejde pe cel care întocmise o cerere către episcopie, adică pe Ștefan Vasile din com. Șugag, care declara: „după stabilirea mea ca paznic la Mănăstire mă voi căsători fapt [pe] care nu l-am făcut până acum din cauză că părinți[i] sunt săraci, frați suntem mulți, așa că și p[i]edici au fost multe. Acum însă, când am auzit de acest post m-am bucurat că pot și eu să-mi fac un rost”^{475 476}. 218 [...]

7 august 1959 - 13 februarie 1961 pictor secund³⁰ la Biserica „Sf. Elefterie” din București, alături de pictorul Vasile Rudeanu. „Cu fratele meu mai mic lucrează un fost preot Boca [iată că și domnul Florin Duțu recunoaște că Părintele Arsenie Boca a fost oprit sau s-a lăsat de preoție - n.n.]. Fratele meu Rudeanu Vasile este infirm, dar pictează în momentul de față la biserica Elefterie. Acest preot a fost stareț la Mănăstirea Sâmbăta [...]. Fratele meu și un alt prieten Șelariu (?) Constantin care lucrează cu ei sunt foarte mirați de multă lume din provincie care vine să-l vadă la biserica Elefterie, unii cu scrisori, alții cu pachete” [...]

Printre alții, sunt acuzați de activitate subversivă și următorii: Dumitru Stăniloae, Bartolomeu Anania, Sandu Tudor, Silviu Iovan, Adrian Făgețeanu, Benedict Ghiuș, Arsenie Papa-cioc, Sofian Boghiu etc., „cu toții țineau întruniri secrete strângând numeroși tineri cărora le făceau educație împotriva regimului democrat popular”³⁹³. 393 Ibidem, f. 94-95. [acum îi face împreună-prigoniți cu Părintele Arsenie Boca, pentru a-i crește sfinției sale credibilitatea și valoarea din asocierea la aceleași suferințe cu sfințiile lor - n.n.] [...]

Cauzele care au condus la această denigrare sunt - trebuie să o spunem - declarațiile pline de erori și tendențioase ale unor duhovnici cu priză la publicul ortodox, dar neinformați, cum au fost Arsenie Papacioc (1914-2011), Adrian Făgețeanu (1912-2011), Ioanichie Bălan (1930-2007), dar și anumite insinuări ale doamnei Lidia Stăniloae (n. 1933) din cărțile de memorii pe care le-a publicat⁵⁸⁹. [acum îi face tendențioși, eronați și neinformați, ba chiar, cum vom citi mai jos, confecționatori de biografii mincinoase, strâmbători ai adevărului, bârfitori, judecători inchizitoriali, deci un fel de torționari prigonitori, măcar din punct de vedere intelectual, tot pentru a-i crește credibilitatea și valoarea Părintelui Arsenie Boca, cel atât de mult iubit. Pentru aceasta, fiind prins de valul argumentației, vrea să dovedească cu emfază că el însuși (Florin Duțu) ar cunoaște mai multe decât contemporanii evenimentelor descrise (care l-au cunoscut în viață și pe el și pe martorii lui autentici, văzând cu ochii și discernând cu mintea și manifestările lor). Cum ar putea cineva, doar din documentele măsluite tendențios de securitate și răstălmăcite într-un mod pățimaș, să știe mai bine despre o persoană decât cei care l-au cunoscut, și care prin viața lor sobră și jertfită pentru adevăr pot fi numiți cu adevărat martori autentici? Dar iată că tocmai documentele aduse în favoarea sfințeniei Părintelui Arsenie Boca îi vădesc amăgirea - n.n.]

Astfel, s-au oprit să-i confecționeze o biografie și să-l judece în mod inchizitorial, pe Părintele Arsenie Boca, fără a cerceta faptele, documentele din arhive și fără a lua în considerare mărturiile autentice. Totodată, pe Internet a circulat o înregistrare în care apar monahii Arsenie Papacioc și Ioanichie Bălan. Pentru că, în istorie bârfele fac carieră mai mare decât faptele, această înregistrare a fost ascultată de diverși mireni și mulți monahi, care au luat de bune afirmațiile acestora, dar care au fost demontate foarte ușor pe baza documentelor prezentate în cuprinsul cărții. [dimpotrivă, documentele prezentate în cursul cărții au subliniat tocmai cele susținute de Părintele Arsenie Papacioc, pas cu pas: atât lăsarea de preoție cât și împreună viețuirea cu Maica Zamfira, văzuți de toți prin manifestările lor ca soț și soție - n.n.]

Vom analiza în continuare erorile care alcătuiesc un model de strâmbare a adevărului¹⁸³

Până acum am analizat contradicțiile ucenicilor cu ei înșiși. De la domnul Florin Duțu, făcând slalom printre erorile contradictorii de logică ale domniei sale, aflăm că:

*Episcopia Aradului[...]emite actul de excludere al Părintelui Arsenie Boca, bătut la mașina de scris, în care se precizează: „privitor la îndepărtarea din mânăstiri a viețuitorilor care prin activitatea lor dăunează interesele bisericești, Decidem, **Ieromonah Arsenie Boca, duhovnic la mânăstirea de maici Prislop — să părăsească îndată localul susnumitei mânăstiri. Numitul va ieși din mânăstire fără rasă.** [nu se arată că ar fi fost exclus din monahism, ci doar dezbrăcat de veșminte și alungat din Sfânta Mânăstire - n.n.]*

*7 august 1959 - 13 februarie 1961 pictor secund la Biserica „Sf. Elefterie” din București, alături de pictorul Vasile Rudeanu. „Cu fratele meu mai mic lucrează **un fost preot Boca** [nu se specifică de ce este numit „fost” preot. Este caterisit sau s-a lăsat singur de preoție după cum arată Părintele Arsenie Papacioc, martor ocular al evenimentelor și cunoscător (nu al teoriilor oficiale din documentele securității ci) al informațiilor primite de la colegii sfinției sale de celulă, cinstiți și de aceeași baricadă cu Adevărul întemnițat? Iar dacă, totuși, Părintele Arsenie Boca a fost caterisit, cu ce motiv? Ca favorizant al greco-catolicismului? Din deturnarea unor fonduri care a dăunat intereselor bisericești? Din prea intima apropiere de Maica Zamfira, datorată conviețuirii necanonice în aceeași Mânăstire și mai apoi în aceeași casă? Din practicile vrăjitoarești (2062. -Preotul vrăjitor sub orice formă este caterisit. -Trebnic, p. 515, Laod. 36.¹⁸⁴)? Din cauze necunoscute? Sau din cauza prigoanei? Singurul motiv binecuvântat ar fi fost să fie caterisit doar din motive de prigoană, dar atunci, după încetarea ei, ar fi primit înapoi preoția (ca și toți ceilalți deținuți sfințiți cunoscuți și eliberați, atât de populari și ei pentru mase, care cu argumente autentic duhovnicești (iar nu prin false minuni) biruiau ateismul „Printre*

¹⁸³ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243, 206-218, 221-222, 194-195, 267.

¹⁸⁴ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

alții, sunt acuzați de activitate subversivă și următorii: Dumitru Stăniloae, Bartolomeu Anania, Sandu Tudor, Silviu Iovan, Adrian Făgețeanu, Benedict Ghiuș, Arsenie Papacioc, Sofian Boghiu etc., „cu toții țineau întruniri secrete strângând numeroși tineri cărora le făceau educație împotriva regimului democrat popular”¹⁸⁵ - n.n.]

Părerea noastră, ca o concluzie la studiul dorit imparțial și savant, dar în realitate pasionat și illogic al domnului Florin Duțu, este să nu judecăm pe nici unul din cei de mai sus, nici măcar pe informatorii securității, ba nici măcar pe liderii comuniști. Vremurile atât de grele prin care au trecut, necredința ucigașă ce a bântuit lumea cu violență, au scos la iveală slăbiciunea firii omenești înecată în patimi și numai cineva contemporan cu ei ar putea să-și dea seama de greutatea, deși chiar și acela, doar parțial. Fiecare om este supus diferit (chiar în aceleași vremuri și în aceleași situații) la greutatea și neputințe diferite, în funcție de ce fel de smerenie are nevoie pentru a își vindeca propriul eu căzut. Noi nu vrem să acuzăm pe Părintele Arsenie Boca de nimic. Cine știe ce am fi făcut noi dacă eram în locul sfinției sale. Harul Sfântului Duh este cel ce lucrează virtutea, iar noi oamenii suntem niște pământ păcătos.

În toată această aglomerare de informații care ne îneacă azi din toate părțile, în chip programat, un singur lucru căutăm, cu sete de adevăr. S-a conformat sfinția sa învățăturilor Sfintei Biserici în toate aceste situații de ispitire, pentru ca să poată fi model de Sfânt Ortodox? Ca o mare pierdere pentru noi, cu durere, observăm, însă, că și de această dată... nu.

Vom continua cu cercetarea dacă până la sfârșitul vieții s-a schimbat în vreun fel, prin minunata și atotvindecătoarea pocăință. Fiindcă dacă s-a căit pentru cele greșite ale sfinției sale, toate vor fi privite ca o experiență cutremurătoare de cunoaștere a propriei neputințe și, deci, ca o scară care merge mai întâi în jos, spre smerenia autentică, pentru ca apoi să ducă prin lacrimi la o autentică sfințenie.

Acum să analizăm contradicțiile între ucenici, cu privire la acest subiect.

*Stateam față în față la o masă lungă din curtea casei parohiale, sub un nuc mare, batrân, noduros, în stanga și-n dreapta noastră se așezau din când în când pe scaune oameni care-si povesteau necazurile, cereau sfat, unii veneau doar să-l vada, să-l asculte, căci pe **atunci părintele apărea rar și nu avea voie să spovedească. Avea niște ochi mari, umezi, albaștri - cel puțin așa i-am văzut eu - și se uita fix la mine.** [iată hipnoza, dar iată și oprirea de la slujbă. Faptul că nu avea voie confirmă că a fost oprit și nu că s-a oprit singur, din musturarea conștiinței sau din smerenie... - n.n.]¹⁸⁶*

Mărturisesc că sunt tot mai surprins de modul cum se încearcă astăzi îngroparea ortodoxiei și a memoriei și exemplului de mărturisire al marilor duhovnici români. În plus, se poate vorbi deja astăzi despre o dictatură la nivelul instituției (ierarhiei) din Biserica Ortodoxă Română! [auziți ce admiratori are Părintele Arsenie Boca: cei ce se pun mai presus de instituția Bisericii Ortodoxe Române și O judecă. Și nu se opresc aici ci o decretează public că este dictatură, iar pe ierarhi Ei dictatori. Deci se pune deasupra Sfântului Sinod care e cel ce ajută pe arhieriei să se corecteze dacă greșesc... dar cu supunerea fiască și înțelegerea realităților dure în care trăim (ierarhii fiind primii loviți și încercând cu puținele lor mijloace să ne fie nouă scut împotriva loviturilor, negândit de crude) cum rămâne? Unde sunt virtuțile creștine ale milei, compătimirii, a înțelegerii neputințelor, unde este dorința de a nu ne dezbină, unde este lupta împotriva clevetirii celorlalți, când autorul se manifestă el însuși ca un clevetitor? - n.n.]

Vezi numai cazul din județul Vaslui, care desigur nu este unul singular în România... Accesați spre exemplu acest link: [...nu dăm link-ul ca să nu devenim și noi poștașii diavolului, adică ai clevetitorului - n.n.]

Încercând să descopăr motivele reale ale caterisirii părintelui martir al temnițelor comuniste Arsenie Boca, [iată că a fost caterisit - n.n.] **aflu că Răzvan Codrescu și cei de la For-**

¹⁸⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243, 206-218, 221-222, 194-195, 267.

¹⁸⁶ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15, 55-58, 67-68.

mula As sustin exact contrariul, că părintele nu a fost caterisit, ci doar i s-a interzis să slujească. [iată că nu a fost caterisit, ci doar oprit să slujească. Alba-neagra – n.n.] **Descoperim însă adevărul accesând site-ul primei mănăstiri unde părintele Arsenie Boca a fost stareț și duhovnic. Dar un aspect foarte interesant: LIPSESC NOTELE DE SUBSOL.** [cum să afli adevărul într-un loc unde se neglijează sursele, deci verificarea. Intri pe terenul minat al părerilor personale. De altfel, după cum se vede, și autorul este mânat de același stil: a-și expune propriile păreri ca adevărul absolut– n.n.] **Poate că s-a dorit în mod expres protejarea surselor față de prigonitorii de ieri și de astăzi ai părintelui (securiștii, masonii)...** [iată deja suntem introduși într-o atmosferă de catacombă a Prislopului. Ca și cum admiratorii Părintelui Arsenie Boca ar fi prigoniți. Dar nu este evident câtă campanie electorală i se face de puterea politică prin mass-media? Oare mass-media luptă împotriva securității și masoneriei? Cum este prigoană când se organizează emisiuni periodice și pelerinaje care aduc bani grei și cărți abundente și repetitive, fără autocenzura Sfinții Părinți, și cu atât mai mult fără cenzura securității. Iar întrebăm: unde a dispărut logica fanilor Părintelui Arsenie Boca? Nicăieri nu o găsim... – n.n.]

Părerea mea este că părintele Arsenie Boca a fost caterisit [deci, iată acesta este adevărul absolut din părerea proprie a domnului Radu Iacoboaie – n.n.] **tocmai pentru convingerile sale antiecumeniste** [după cum vom vedea mai jos, la secțiunea care vorbește despre Părintele Arsenie Boca față în față cu ecumenismul, după scrierile sale recunoscute oficial și mărturiile ucenicilor, în sfinția sa regăsim figura marcantă a unui atlet al ecumenismului, adept al teoriei ramificațiilor de nuanță uniată, dar mascat momentan de fanii zeloți în antiecumenist convins, pentru a putea fi canonizat, cum citim chiar în textul de mai jos – n.n.] **și anticomuniste** [poate ca politică, dar ca și concepții despre robia de împreunarea trupească și prin răstălmăcirile „științifice” aduse la Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție se apropie mult de ateismul științific și evoluționism, mentalități tipic comuniste care propovăduiau pe deasupra și planning-ul familial (planificarea numărului de copii dorit în familie prin mijloace contraceptive, adică a păstra plăcerea împreunării dar a hotărî câți copii să ai. Toate mijloacele contraceptive sunt pruncuci-gașe la modul cel mai concret, mai puțin prezervativul și calendarul care păstrează doar voia potrivnică voii lui Dumnezeu, adică moartea directă a sufletului, încălcând cea mai importantă poruncă creștină „facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ” sau *Mat 16:24 Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.* Iar sinele adevărat este alegerea omului. Dacă alege ce vrea el este omul cel vechi și mort ce nu se poate mântui. Dacă alege voia lui Dumnezeu este omul cel nou pe care îl învie și mântuiește Hristos. Primul ce a introdus acest principiu oficial, ca politică de stat, fiind Lenin. Dar despre aceasta vom dezbate mai pe larg la secțiunea de învățături păgâne ale Părintelui Arsenie Boca în legătură cu împreunarea trupească – n.n.], **de asemenea și pentru zădărnicierea sporirii evlaviei poporului român în acest om al lui Dumnezeu.** [nu este vorba de o reală evlavie ci de agitație provocată programat și forțat de sus (tocmai de forurile politice ale noii ordini mondiale ecumeniste și stăpânitorii văzduhului), de o amăgire generată de campania de propagandă și de lucrările demonice de la mormântul Părintelui. Sfântul Irineu de Lyon: "Evlavia își va păstra frumusețea și echilibrul atâta timp cât adevărul va sălășlui în suflet și puritatea în trup". Învățăturile sfinției sale nesustținând nici adevărul, nici puritatea în trup, nu pot duce la evlavie – n.n.] **Dacă citim cu atenție, constatăm că opiniile sfinției sale față de ecumenism de pildă sunt cele mai radicale!** „Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica ortodoxă, fie ei: arhieriei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți ale celor șapte Soboare Ecumenice, altfel la iad cu arhieriei cu tot. Ferească Dumnezeu!” (*Talanții împărăției, p.197*) [după cum vom aminti acesta este un text apocrif. Concepția genuină a Părintelui Arsenie Boca se regăsește atât în pictura de la Drăgănescu cât și în propria sinistă explicație pe care a dat-o ei:

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele doua catedrale

emblematică - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu. [...]

Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia: [...] Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărâdelegilor, se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând **Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma.** [...] **Aceste două Biserici istorice stau pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului.** [...] **Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred într-o singură, sfântă, sobornicească și apostolică Biserică”.**¹⁸⁷ – n.n.]

[...]

Spicuim și de pe site-ul amintit doar ceea ce consider că în cazul de față este mai important.

„VIAȚA ȘI LUCRAREA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA (de pe site-ul mănăstirii Brâncoveanu din Sâmbăta de sus)

Părintele Arsenie a rămas duhovnic al Mănăstirii Prislop până în 1959, când, prin actul Episcopiei Aradului nr. 2407/1959 semnat și parafat de Prea Sfințitul Episcop Andrei Magieru, a fost îndepărtat din mănăstire [iată că nu se spune nimic de caterisire – n.n.]. (51) La fel s-a procedat și în cazul stareței Mănăstirii Prislop, Monahia Zamfira Constantinescu, cu actul nr. 2408/1959. [Sfinția ei nu avea cum să fie caterisită. Dar iată încă o contradicție: nu mai avem de-a face cu un grup de greco-catolici, ci chiar cu †PS Andrei Magieru, despre care domnul Florin Duțu, dorea, cu orice chip, să ne convingă că era manipulat din cauza bolii și bătrâneții. În realitate erau atâtea alte semnale care îi puteau arăta Preasfinției sale că Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit caterisit... Nu știm, deci, nici după aceste cuvinte cum a fost în realitate – n.n.] Prin urmare maicile au fost alungate iar mănăstirea desființată. (52) În incinta ei s-a organizat un Cămin de bătrâni. (53) (...)

Pribegia în București

După ce a fost alungat de la Prislop, Părintele Arsenie și-a început pribegia în București. A fost angajat la Biserica Sfântul Elefterie ca pictor secund pe lângă pictorul Vasile Rudeanu, iar în 1961 a fost angajat la Atelierul de pictură al Patriarhiei de la Schitul Maicilor cu încadrarea de muncitor pictor [deci, nu ca ieromonah. Așadar, era încă oprit de la slujire – n.n.]. (55)

Este foarte important să amintim aici că „Părintele Arsenie nu a voit să încalce decizia unui ierarh, în semn de adevărată ascultare călugărească, nemaisslujind, ci doar participând la slujbe, ca și cântăreț de strană, rămânând încă duhovnic, fără a spovedi, ci doar în înțelesul de îndrumător spiritual, pentru generații de preoți și credincioși, care i-au păstrat și îi poartă o recunoștință aleasă” [de aici deducem că a rămas în ascultare călugărească, deci ar fi rămas un fel de călugăr, iar decizia de oprire de la slujirea preotească a fost a unui ierarh și nu a sa personală, (din smerenie sau lepădare). Numai că doar ascultarea, chiar și călugărească, nu poate face pe călugăr, dacă el viețuiește cu o femeie. Sunt trei voturi, pe lângă ascultare: sărăcia de bunăvoie și fecioria.

Cum a încălcat aceste două voturi concomitent, chiar domnul Florin Duțu dezvăluie, fără să vrea: sărăcia de bunăvoie încălcată prin achiziționarea unor proprietăți, iar fecioria prin împreună achiziționarea lor și împreună viețuirea cu Maica Zamfira în acele proprietăți. Despre păstrarea sau nu a fecioriei vom avea un capitol aparte. *In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira,*

¹⁸⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-179.

după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959, când Boca Zian s-a retras din mănăstire [a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitolul precedent, n.n.], a plecat împreună cu Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent. Prin anul 1963 și-au cumpărat o casă din contribuția la amândoi [pe strada Gh. Paloș nr. 24, n.n.]. Din această cauză printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.) [...] Presupunerea că ar fi căsătoriți apare în contextul în care Securitatea, „în scopul pătrunderii mai concrete pe lângă Boca Arseni[je] în vederea obținerii de informații cu privire la concepțiile, legăturile ce le are și atitudinea prezentă a celui urmărit cât și a soției sale Julieta Constantinescu, fost[ă] stareță a mănăstirii Prislop și semnalată că a activat în organizația legionară¹⁸⁸ a fost studiată pentru recrutare numita Ionescu Ana [...] născută la 17 februarie 1909 în București, de profesie funcționar dactilografe, în prezent secretară la cabinetul direcției ICAB, domiciliată în str. Nicolae Tomescu nr. 22, R.V.I. Lenin [...] candidata a fost căsătorită cu Ionescu Nicolae, născut în anul 1885, fost funcționar, de profesie funcționar [...]. Boca Arseni[je] împreună cu soția sa Julieta Constantinescu a vizitat pe candidată la domiciliu într-un interval de paisprezece zile de două ori în luna august-septembrie 1962. Aceste vizite au durat aproape două ore fapt care ne dă dreptul să credem că se află în relații destul de bune” [...] După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul. în anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil⁴⁸¹ și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa” iulie 1963 483, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi vândut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16.¹⁸⁹ Iată o concluzie logică după gândirea domnului Florin Duțu: Părintele Arsenie Boca și-a ținut călugăria prin următoarele lucruri 1. fără haină monahală pentru tot restul vieții (30 de ani); 2. în care viețuiește cu două femei și 3. cumpără cel puțin două proprietăți. Deci călugăr fără haine, fără feciorie, decât (eventual) trupească, fără sărăcie de bunăvoie. A mai rămas totuși, măcar... ascultarea. Deși până acum am văzut că Părintele orice a încercat, dar de ascultare s-a ferit întotdeauna. Dar să zicem că, măcar acum, în această situație limită, măcar această ascultare a împlinit-o, datorită pocăinței. Chiar dacă ar fi făcut ascultarea călugărească de a nu sluji ca preot, nu înseamnă că era în continuare și călugăr, încălcând celelalte două voturi. Însă, după cum am văzut mai sus, specificul cel mai pregnant al Părintelui Arsenie Boca, prin care a și căzut în mare amăgire, a fost tocmai neascultarea. Dar măcar ascultarea de a nu mai sluji preotește a dus-o până la capăt? Din păcate, după cum vom vedea mai jos... nu. A încălcat și decizia ierarhului de a nu mai sluji, cum a încălcat de multe ori ascultarea, și ca mirean, și ca monah, față de cei ce îi doreau mântuirea, cât și față de Sfânta Biserică și de învățăturile ei canonice și dogmatice– n.n.] (56) [...]

Pe de altă parte, Securitatea nu a putut dovedi că ar fi fost membru sau simpatizant al legionarilor [Maica Zamfira era oare legionară și sfinția sa nu? – n.n.] și constatăm că părintelui nu i-a fost frică să-i sprijine moral și cu alimente pe luptătorii din rezistența anticomunistă din munții Făgărașului, care erau aproape toți legionari. [deci, nu era legionar ci sprijinul lor – n.n.] [...]

Legătura Părintelui Arsenie cu rezistența anticomunistă din munți

¹⁸⁸ Deci securitatea ne spune că a fost legionară. Dacă ne încredem în aceste documente ca fiind reale, trebuie să credem și în această informație.

¹⁸⁹ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 220-231.

Între rezistența anticomunistă care exista în Munții Făgărașului și Părintele Arsenie Boca, în acea perioadă duhovnic la Sâmbăta, s-a spus și se mai spune că a fost o legătură, și anume că Părintele i-a ajutat „direct” pe luptătorii din munți, „moral și material”. Așa mărturisesc supraviețuitorii rezistenței anticomuniste, care, în 1995, au ridicat în fața Mănăstirii Sâmbăta o cruce-monument „în memoria celor ce s-au jertfit în luptele cu comunismul ateu” și pe care monument, la „loc de cinste”, au trecut numele Părintelui Arsenie Boca, din următoarele motive: „În calitate de stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, a ținut ca nimeni altul flacăra credinței, împotriva comunismului ateu, aducând lumea lângă altarele lui Hristos. Am evaluat această rezistență ca fiind mai importantă decât lupta politică sau armată anticomunistă; Părintele Arsenie Boca i-a ajutat direct pe luptătorii din Rezistența făgărășeană, în anii 1945-1948, moral și material; Cu sprijinul său s-au ținut aici, în anul 1947, consfăturile ce au dus la o unitate de luptă a tuturor forțelor anticomuniste din țară; Pentru atitudinea sa anticomunistă, Părintele Arsenie a fost alungat, arestat în mai 1948, torturat de Securitate și condamnat la închisoare și Canal, peste tot fiind un exemplu de demnitate și un sprijin pentru frații săi de suferință. A fost ținut apoi cât mai departe de Sâmbăta, până la moarte, umilit și izolat, dar permanent căutat de năpăstuiții din regiune, cărora le dădea sfaturi și îmbărbătare. Pentru toate acestea **am socotit că Părintele Arsenie Boca a fost omul cu cel mai mare aport în lupta anticomunistă** [deci jertfa atâtor oameni care au răbdat reeducarea, torturile de neînchipuit ale propriilor camarazi și atâția ani de temniță, care au petrecut mai apoi în pustii, care au învățat ce este viața autentică de pocăință și rugăciune, adevăratul antidot împotriva comunismului (spre deosebire de falsul antidot care este rezistența în munți sau lupta politică, care de fapt a și eșuat) care au fost omorâți (fără să se facă hocus-pocus, sunt-nu sunt închis, scamatorii ieftine ca să scape de adevărata prigoană), iar care după eliberare au trăit fără a putea achiziționa apartamente și fără a merge cu femeia vieții lor la cinematograful și prin plimbări relaxante în munți, fără a avea slujba confortabilă de pictor bisericesc, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, sunt considerați inferiori lui. Dar atunci unde ne este discernământul? Oare îi facem hatâr pentru că este faimos și ca să ne punem bine cu acel curent care îl vede făcător de minuni și deci sfânt?– n.n.]. Și, ca un semn de înaltă prețuire, i-am trecut numele pe crucea ridicată la mănăstirea unde a fost atâția ani stareț. Fie-i pomenirea neîntinată!”. (27)

Despre legătura Părintelui Arsenie cu rezistența din munți, în afară de supraviețuitorii rezistenței anticomuniste făgărășene sau de alți foști deținuți politici (28) ne vorbește chiar Mitropolitul Ardealului, Î.P.S. Părinte Antonie Plămădeală.

„De rezistența din munți se vorbea și în ziare, deci nu era un lucru de care să nu se știe. Se știa că există grupuri de ofițeri, se știa de grupul din părțile Timișoarei, de grupul din Carpații Meridionali. Eu știam chiar mai mult decât atât. Am avut relații cu Părintele Arsenie Boca, la acea vreme stareț la Mănăstirea Brâncoveanu, care era mentor spiritual al întregii Transilvanii și chiar dincolo de hotarele munților. Veneam și-mi petreceam vacanțele aici. (...)”

Student la București fiind am auzit de mișcarea de la Sâmbăta, dar nu numai eu, ci mulți alții. Cu banii pe care am putut să-i economisim din bursă, am venit într-o primă vacanță la Sâmbăta. (...) După ce am făcut o primă vacanță aici, după ce am avut o primă discuție cu Părintele Arsenie aici, el a pus cumva ochii pe mine. [iarăși ochii... Este obsedantă această metodă, chiar descrisă la figurat, ca în cazul de față. Să luăm aminte că ÎPS Antonie Plămădeală îl laudă. Deci să avem încredere și când ne va spune de relația de atracție fatală reciprocă cu Maicii Zamfira, cu multe tentative de suicid, în care Părintele Arsenie Boca și-a luat de la sine putere rolul de salvator al ei, pentru care a și renunțat la începutul de lucrare călugărească filocalică cu obștea de monahi ce se înfiripa la Prislop– n.n.] Deși aici veneau studenți de la Cluj și din alte părți, eu am devenit preferatul lui. (...)”

În felul ăsta, el a căpătat în mine o încredere deosebită, atât de mare, încât ieșeam numai eu cu el uneori, la plimbare pe lac. O dată a avut îndrăzneală, dar și-a mărturisit și încrederea în mine, încredere pe care eu nu am călcat-o niciodată, că ne-am întâlnit acolo cu cei din munți, cărora el le umplea sacii cu mâncare. Asta deja vă poate spune ceva!

Cel care a ridicat de curând troița aceasta din fața Mănăstirii Brâncoveanu în memoria celor care au murit în rezistența din munți știe foarte bine aceste lucruri. Delegați de-ai lor, îmbrăcați în ciobani, veneau aici în mănăstire și Părintele Arsenie le umplea desagile cu pâine, cu slănină și cu de toate. La multe din acestea am fost și eu martor. Nu se poate spune, cum a spus un anumit părinte, care a șters numele Părintelui Arsenie de pe această cruce, că înseamnă că l-am politizat pe Părintele Arsenie. Nu este adevărat! Eu știu lucrurile așa cum s-au petrecut și nu înseamnă că îl politizez pe Arsenie și că îl scot din rândul sfinților așa cum încearcă el să o facă... El apăra atunci o cauză sfântă, care era a libertății și a credinței și îi ajuta pe cei din munți, indiferent de ce culoare politică erau ei.

Deci, eu am fost martor cum Părintele Arsenie le transmitea și le dădea traistele acestea pline cu alimente pentru cei din munți. Eu am fost martor, de mai multe ori, la convorbirile Părintelui Arsenie cu Nicolae Pătrașcu, cel care a fost după Codreanu și după Sima, conducătorii Mișcării Legionare din România, și cel care a făcut pactul cu Teohari Georgescu în legătură cu încadrarea legionarilor în noua societate. Sigur, era un pact de formă, pe care nu l-au respectat și pentru care Pătrașcu a fost după aceea arestat și a și murit în închisoare, dar eu am asistat la convorbirile lui Pătrașcu cu Părintele Arsenie Boca. Eu am asistat la convorbirile pe malul lacului ale Părintelui Arsenie cu cei parașutați prin anii aceia din Germania, care veneau să organizeze rezistența românească. Cred că printre ei era și Vică Negulescu, cel care a scris, de curând, o carte și ne spune că Părintele Arsenie era legionar cumva. [deci, iată: ajută pe legionari, stă de vorbă cu vârfulurile lor, legionarii înșiși îl numără printre ei, iar apoi negăm că a fost legionar. „Nici usturoi nu a mâncat, nici gura nu i-a mirosit”. Legionar cu faptele, renumele și titlul, dar fără a avea carnet de partid. Aceeași logică formală pe care o susținea și domnul Florin Duțu. Deși a stat în aceeași „casă, dulce casă” și se purta ca și cu o soție cu Maica Zamfira, dar dovada că nu au avut relații trupești este că nu au avut certificat de căsătorie... – n.n.]

Nu! El o făcea în numele credinței creștine și în numele datoriei lui îi ajuta pe cei persecutați.” (29)

Cu toate acestea însă, „toți cei ce au participat la acele cursuri de spiritualitate creștină din anii 1946-1948, care alcătuiesc Cărarea Împărăției, știu foarte bine că Părintele n-a îndrumat pe nimeni la rezistență și nesupunere

[prin cuvânt direct public, poate, dar i-a sprijinit prin fapta și exemplul personal, să reziste și astfel să nu se supună rânduiei îngăduită de Dumnezeu pentru pocăința noastră. S-a făcut astfel părtaș la păcate străine, încălcând cele poruncite nouă de Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 22:21 Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu. 22 Auzind aceasta, s-au minunat și, lăsându-L, s-au dus. și de Sfântul Apostol Pavel: Rom 13:1 Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite. 2 Pentru aceea, cel ce se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduiei lui Dumnezeu. Iar cel ce se împotrivesc își vor lua osândă. Sfântul Apostol Pavel spunea acestea pe vremea când la stăpânire era cel care era propovăduit ca Dumnezeu. Deci avea tot o credință eretică mai rea decât ateismul și îi prigonea pe creștini. Așadar porunca de mai sus este independentă de credința și atitudinile stăpânirii.*

Dacă spui într-un fel și faci în alt fel, acesta se cheamă fariseism și viclenie. Părintele Arsenie Boca, dacă ar fi lucrat duhovnicește, i-ar fi sfătuit să înceteze rezistența, le-ar fi pus masa ca unor oaspeți, dar nu i-ar fi aprovizionat. Dacă ar fi avut cu adevărat descoperiri de la Dumnezeu (și nu proorocii mincinoase), le-ar fi spus ce mare dramă și prigoană va genera în România rezistența lor nechibzuită și că nu va veni nici un american să ne scoată din comunism, datorită Conferinței de la Yalta:

Faimosul petic de hârtie privind împărțirea sferelor de influență scris de Churchill la Ialta și aprobat de Stalin, descoperit într-o bibliotecă din Germania în anii 1990. România: Rusia - 90%, ceilalți -

Rusia	
Rusia	90%
Alte țări	10%
Germania	50/50
Yugoslavia	50/50
Alte țări	25%

10%; Grecia: Marea Britanie (de acord cu SUA) - 90%, Rusia - 10%; Iugoslavia - 50-50%; Ungaria - 50-50%; Bulgaria: Rusia - 75%, ceilalți - 25%¹⁹⁰

– n.n.],

ci tuturora le-au spus că n-au căderea și puterea să împiedice ce trebuie să vină, îmbiindu-le trăirea cu toată sinceritatea a idealului creștin, sintetizat în Predica de pe Munte, pe care l-a mărturisit până în ultimele ceasuri ale vieții. Deci Dumnezeu este Cel care rânduiește ce trebuie să vină asupra oamenilor, în funcție de purtările lor, de ascultarea lor de Dumnezeu, și de încreștinarea vieții lor cea de toate zilele”. (30)¹⁹¹”

Deci, până acum am aflat ba că a fost caterisit, ba că a fost doar oprit de la slujire, ba că a fost legionar, ba că n-a fost legionar, ba mai mult: admiratorii sfinției sale vor să ne convingă că a fost călugăr fără să fie călugăr, având doar numele de călugăr, dar și acela cu adaos de soț și soție.

Să vedem acum care este varianta oficială:

În 1959 i se înscenează nereguli financiare pentru a fi scos abuziv din monahism și pentru a i se interzice să slujească la altar (post-mortem, în 1998, se revine asupra deciziei din 1959).

https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca

Deci a fost și dezbrăcat de călugărie și oprit de la slujirea preotească, pentru nereguli financiare. Așadar nici monah, nici preot, pentru bani.

HOTĂRÂRE

*Sinodul mitropolitan întrunit la 9 noiembrie 1998, luând în dezbateră situația ambiguă de la Mănăstirea Prislop, privită cu precădere din punct de vedere istoric și care se răsfrânge negativ asupra întregii obști din prezent, socotește potrivit ca după Revoluția Română, când s-au limpezit aspecte critice din trecut, să reabiliteze pe toți slujitorii și viețuitoarele de aici, cu osebire pe toate maicile și surorile din perioada Decretului 410/1959. **Aparte socotește cazul Prea Cuviosului Părinte Protosinghel [deci protosinghel, iar nu Arhimandrit cum sugerează unii – n.n.] Arsenie Boca, îndepărtat din mănăstire prin actul Episcopiei Aradului nr. 2407/1959 semnat și parafat [mai jos vom vedea o contradicție, că nu ar fi putut semna decât cu o ștampilă, nu ar fi putut și semna, și parafa. Nu se spune nimic de caterisire, ci doar de îndepărtarea din Mănăstire – n.n.] de Prea Sfințitul Episcop Andrei Magieru. [deci nu grupul terorist greco-catolic, ci Preasfințitul Episcop Andrei, după rânduială. Așadar până la judecata mitropolitului, sau a Patriarhului sau a Sfântului Sinod, Părintele Arsenie Boca nu mai avea dreptul să slujească, chiar dacă ar fi fost caterisit sau oprit de la slujire pe nedrept – n.n.] De asemenea și cazul Cuvioasei Maici Zamfira Constantinescu, împotriva căreia s-a procedat identic [și ea este îndepărtată din Sfânta Mănăstire – n.n.], cu actul nr. 2408/1959 (ambele decizii se anexează în copie). Fundamentarea prezentei hotărâri este următoarea:***

Motivarea deciziilor este superficială, poate mai mult încă, incorectă, anume: “activitate ce dăunează intereselor bisericești”, pentru Părintele Arsenie și “neascultare și nerespectarea dispoziției date de autoritatea bisericească”, pentru Maica Zamfira. Or, este cunoscut faptul că Părintele Arsenie a lucrat constant, potrivit intereselor bisericești, restaurând în acest răstimp mănăstirea în cauză, prin angajarea personală în toate muncile de aici: tencuiala pentru pregătirea frescei, ridicarea schelei pentru pictura ce urma să o execute personal, sculptarea iconostaselor și a stranelor, în general lucrarea întregului mobilier, restaurarea bisericii și a clădirilor anexe, la care a adăugat altele noi, înzestrându-le cu toate cele privind gospodăria (saivan de oi, grajd de vite etc.), pentru a nu între lăsa amenajarea și decorarea întregii curți, un adevărat parc natural, străjuit de o clopotniță pe stâncă, în admirația tuturor.

¹⁹⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Conferin%C8%9Ba_de_la_Ialta#/media/File:Churchill_si_crucificarea_Romaniei.jpg>, miercuri, 16 septembrie 2015

¹⁹¹ <<https://raduiacoboae.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduiacoboae-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015

[ziduri, ziduri, ziduri. Interesele bisericești nu se reduc la acestea, ci constau mai ales din lucrarea sufletului, fiindcă Biserică înseamnă Împărăția Cerurilor: *Mat 4:17 De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor.* A fost un gospodar admirat Părintele Arsenie Boca. Aceasta este și lucrarea care se vede. Dar cu cea lăuntrică? De obicei, cine se ocupă de ziduri, se împrăștie și nu mai are timp de pocăință. Dar, spre deosebire de alții, sfinția sa a avut capacitatea și dorința de preocupare și de suflete și încă una cu impact, de o tărie ce marchează ireversibil veșnicia. Păcatul cel mare este, însă, că nu s-a ocupat mai întâi de sufletul preacuvioșiei sale și, după ce ar fi ajuns la nepătimire și ar fi primit darul stăreției duhovnicești să se ocupe de ale altora, de aceea le-a povățuit, din lipsă de experiență și amăgire, în direcția inversă mântuirii: a necredinței și a relei credințe. Căci minunile sunt pentru cei necredincioși, iar minciunile formează pe cei rău credincioși. Ce bine ar fi fost să mărturisească cu smerenie adevărul (sunt păcătos și neputincios și am nevoie să fiu sfătuit, nu să dau sfaturi), să renunțe la găunosul succes cu pretext misionar, rămânând într-o umilă ascultare și să fi povățuit, mai apoi, pe (poate) mai puținii care ar fi venit la el, spre o pocăință nu numai în faptele trupului evident păcătoase pentru toți, dar și în laturile sufletească și duhovnicească, în ferirea de păcatele (mai subtile dar și mai primejdioase) de-a dreapta (care omoară omul, fără să simtă, crezând că-și lucrează desăvârșirea). – n.n.]

- *Toate lucrările efectuate după anul redeschiderii, adică 1976 și pe parcursul a mai mult de două decenii, au respectat planurile Prea Cuvioșiei Sale, viața însăși a mănăstirii fiind tributată rânduielilor pe care cu obștea încropită în 1949 și transformată în mănăstire de maici în luna aprilie 1950, le-a respectat cu sfințenie. De subliniat că, obștea nu s-a înstrăinat nici un moment de viața Bisericii Ortodoxe Române [Părintele Arsenie Papacioc, totuși, spune că au adus inovații neortodoxe:*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu facă greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel. Să facă un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *De unul singur, permanent...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.*

Părintele Ioanichie Bălan:

A stat în București cu ea, tot timpul, da... ”¹⁹² – n.n.]

, ci s-a reorganizat pe măsura posibilităților, de-a lungul unui deceniu, în localitatea Sinaia, unde Așezământul compus din două case în str. Privighetorilor nr. 16, timp de 30 de ani, adică până în prezent, s-a considerat un adevărat metoc al Mănăstirii Prislop, ajutând permanent mănăstirea și prosperitatea ei.

- Se menționează că, deși s-a considerat nevinovat, reintrând chiar în serviciul Sfintei Patriarhii, la Atelierul de la Schitul Maicilor, cu încadrarea de muncitor pictor, Părintele Arsenie nu a voit să încalce decizia unui ierarh, în semn de adevărată ascultare călugărească, nemaislujind, ci doar participând la slujbe, ca și cântăreț de strană, rămânând încă duhovnic, fără a spovedi, ci doar în înțelesul de îndrumător spiritual, pentru generații de preoți și credincioși, care i-au păstrat și îi poartă o recunoștință aleasă. [iată ceva foarte

¹⁹² <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

interesant: se specifică de oprirea sfinției sale de la slujirea preoțească, inclusiv de la duhovnicia care dezleagă păcatele chiar de către un ierarh. Dacă este așa, ori cade teoria că un grup de teroriști greco-catolici l-au alungat din Mănăstire și că PS Andrei Magieru nu ar fi știut ce semnează, fiind bătrân și bolnav, căci un ierarh l-a oprit de la slujire, (considerându-se actul de alungare din Mănăstire echivalent cu un act de oprire de la slujire), ori ÎPS Nicolae Corneanu avea cunoștință despre un alt ierarh care l-ar fi oprit de la slujire, cu o altă pricină, printr-un alt act. Un lucru este, însă, cert: caterisit sau nu, nu avea voie să slujească nici ca duhovnic ce spovedește, nici ca preot, în altar, ci doar să participe la slujbe ca un simplu cântăreț de strană. Chiar dacă n-ar fi fost caterisit, oprirea de la slujire a fost valabilă până la moarte, lucrând ca o adevărată caterisire – n.n.]

De subliniat că, atât în timpul vieții, personal, Prea Cuvioșia Sa, cât și după moarte, obștea mănăstirească, nu a împărtășit deviațiile unora dintre credincioși. [decî se recunoaște că (cel puțin) unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca au deviații – n.n.]

In ceea ce privește pe Maica Zamfira, neascultarea ei a constat în refuzul ducerii la îndeplinire a deciziei amintite. [totuși, și aici, se mărturisește neascultarea ei – n.n.] (De observat însă că numerele succesive ale actelor denotă caracterul premeditat al acestora legat de două personalități ce nu intrau direct în prevederile decretului arătat).

- Din mărturiile celor care au trăit evenimentele din 1959 și imediat următoare, rezultă că P.S. Episcop Andrei, în momentul redactării actelor de referință, nu era în măsură de a iscăli valid [și atunci cum a semnat și parafat? – n.n.]. În plus, a făgăduit că va rechema imediat pe cei îndepărtați, după ce va primi avizul Patriarhului Justinian. [totuși dacă nu era în măsură de a iscăli valid, cum de era lucid astfel că a făgăduit? În ce ar fi constat invaliditatea Preasfinției sale? Iar dacă Părintele Arsenie Boca nu a fost chemat înapoi după detensionarea situației politice, de ce? Iată trei patriarhi nu-l repun în slujirea preoțească, deși prigoana fierbinte încetase pentru toți cei care au fost opriți de la slujire, chiar și pentru cei dintre membrii cei mai vechi ai mișcării legionare, de exemplu Părintele Arsenie Papacioc. Nu înseamnă, oare, aceasta, că ierarhii au cunoscut mai multe din motivele opririi Părintelui Arsenie Boca de la slujire și că acestea nu erau, de fapt, politice? – n.n.] (Pentru edificare se anexează scrisoarea Maicii Teofana. Totodată, se citează lucrările Pr. Prof. M. Păcurariu, Istoria Mănăstirii Prislop, P. Berariu, Episcopul Andrei Magieru).

- Odată cu reluarea vieții monahale la Prislop, în 1976, ierarhii Eparhiei Aradului, în asentimentul preoților și cu concursul credincioșilor, au păstrat caracterul îndătinat al sfintei mănăstiri, așa cum l-a reliefat Părintele Arsenie.

în consecință, respectând dreptarul bisericesc, se anulează Deciziile nr. 2407 și 2408/1959, considerând reintegrați în viața obștii prislopene pe toți cei împricinați. [de aici se înțelege că nu ar fi fost alte decizii de caterisire, decât cele 2 de alungare din Mănăstire. Un motiv în plus să credem că oprirea de la slujirea preoțească nu a fost comandată politic, căci, în acel caz, s-ar fi făcut prin acte scrise, datorită presiunii securității. Astfel că, mai degrabă, oprirea de la slujire pare a avea o pricină care ar ține de spovedania personală a Părintelui Arsenie Boca. Iar dacă există, totuși, un alt act, nepomenit în această hotărâre, înseamnă că ar fi fost compromițător pentru memoria sfinției sale, de aceea nu a fost pomenit, sau că nu a fost anulat, din motiv că oprirea de la slujirea preoțească a fost o decizie corectă pentru motive duhovnicești, cauzate chiar de Părintele Arsenie Boca. Astfel că această Hotărâre a Sinodului Mitropolitan, deși făcută tocmai pentru a reabilita memoria Părintelui Arsenie Boca, de către admiratorii sfinției sale, dezvăluie pentru cititorii treji cu mintea niște reale și grave probleme duhovnicești ale protagonistului de la Prislop – n.n.] [...]

A doua ediție a Cărării împărăției înmănunchează două momente de o egală valoare și însemnătate.

Primul moment îl constituie Hotărârea Sinodului Mitropolitan întrunit la 9 noiembrie 1998 semnată de înalt Prea Sfințitul Părinte Dr. Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului [iată că nu era prigonit de ecumeniști. Se cunosc abaterile uniate ale ÎPS Nicolae Corneanu, numit și atlet al ecumenismului, sancționate chiar de Sfântul Sinod al

Bisericii Ortodoxe Române. Deci teoria că Părintele Arsenie Boca ar fi prigonit de ecumeniști cade. Observați ce apreciat era sfinția sa și câte laude i s-au adus, deci nu am putea spune că ÎPS sa ar fi semnat această Hotărâre fiind silit de cineva sau de împrejurări, sau că i-ar fi fost neplăcută. Mai mult, după cum vom vedea mai jos, în loc să se eschiveze ca de ceva contrar credinței ÎPS sale, chiar aduce o „Smerită închinare Părintelui Arsenie”, așadar îl admiră, are evlavie la sfinția sa, chiar i se și închină, și îi urmează exemplul, avându-l ca model, credința și mentalitatea sa fiind un rod al pictorului de la Drăgănescu. – n.n.] , *Prea Sfințitul Părinte Dr. Timotei Sevcicu Episcopul Aradului și Hunedoarei și Prea Sfințitul Părinte Dr. Laurențiu Streza Episcopul Caransebeșului, prin care se revine asupra deciziilor de alungare din Mănăstirea Prislop a Părintelui Protosinghel Arsenie Boca, a maicii starețe stavrofora Zamfira Constantinescu, care a refuzat să execute dispoziția de alungare semnată de consilierii infiltrați în Episcopia Aradului, în vreme ce Prea Sfințitul Părinte Dr. Andrei Magieru, Episcopul de atunci al Aradului era bolnav, nemaiputând semna decât cu o ștampilă* [iată cine lansează acest zvon al neputinței episcopului: tocmai Maica Zamfira. Dar dacă nu ar fi semnat Preasfinția Sa ordinul, de cine a făcut ascultare călugărească, ca față de un ierarh, Părintele Arsenie Boca. Iar avem un atac asupra logicii. De fapt, prin aceasta, și Maica Zamfira dezvăluie, desigur fără să vrea, toate cele date pe față în legătură cu acest subiect, chiar puțin mai sus, în Hotărârea Sinodului Mitropolitan – n.n.] și de alungare a tuturor maicilor din Mănăstire în decurs de un an de zile (1959-1960), precum și desființarea Mănăstirii Prislop, în care s-a organizat un cămin de bătrâni. Prin aceeași Hotărâre, Așezământul monahal din Sinaia, a doua ctitorie de zidire și duhovnicie a Părintelui Arsenie, a fost recunoscut ca metoc al Mănăstirii Prislop.

Al doilea moment de egală valoare și însemnătate îl constituie “Smerita închinare” a înalt Prea Sfințitului Părinte Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului, care exprimă ca nimeni altul până acum momentul de întâlnire cu Părintele Arsenie. [iată că și Maica Zamfira confirmă modul de lucru al Părintelui Arsenie Boca, pe care o să-l vedem mai jos, după cum l-am văzut de atâtea ori, până acum: privire intensă și sugestie instantanee. Nicăieri în Sfânta Evanghelie nu vedem că Mântuitorul ar fi făcut așa. El dorea să ne păstrăm libertatea și să nu luăm decizii pripite, silite, exterioare prin sugestie – n.n.]

Asemuind această “smerită închinare” a înalt Prea Sfințitului Părinte Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu cu crinul unei bune vestiri, crescut din trecerea soborului Mănăstirii Prislop vreme de 40 de ani (1959-1999) prin pustia acestui veac (după ce vreme de 10 ani restaurase Mănăstirea găsită într-o stare de păărăginire cumplită), și cu bucuria că acest crin ne-a fost trimis de Dumnezeu prin cel mai ales reprezentant al generațiilor de studenți dintre anii 1943-1948, generații care l-au descoperit pe Părintele Arsenie și l-au cercetat, cum spune atât de simplu și frumos o tânără studentă de atunci¹, aducem mulțumirile și adâncă recunoștință a soborului Mănăstirii Prislop înalt Prea Sfinției Sale Părintelui Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu, Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Dr. Timotei Sevcicu și Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Dr. Laurențiu Streza.

Monahia Zamfira Constantinescu

1 Otilia Răduleț Aroneasa: “Am avut fericirea să-l cunosc în timpul vacanțelor de Paști din anii 1945-1946 la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. Cu generozitatea cunoscută, accepta să răspundă întrebărilor grupului nostru de studenți călăuzindu-ne prin hățișul “certitudinilor” științifice spre imensa bucurie pe care ți-o poate da credința și rugăciunea. Dimensiunea spirituală a Părintelui Arsenie nu poate fi cuprinsă în cuvinte, iar eu cunosc mult prea puțin din tot ce el a reprezentat pentru neamul nostru.” Evocări, capitol din Lacrima prigoanei, Ed. Gordian, Timișoara, 1994, p. 48.

Această mărturisire este o dovadă că tineretul, ajuns în fața Părintelui Arsenie, avea preocupări mai străfunde și mai serioase decât politica. [iată cum îi laudă ca pe un bun model pe cei care îl laudă pe Părintele Arsenie Boca. Lauda la laudă trage. Vedem însă că și ÎPS Nicolae Corneanu, atletul ecumenismului laudă pe celălalt, poate cel mai mare atlet al ecumenismului

din România, Părintele Arsenie Boca, ca pe un mentor al său. Haideti să vedem și cum a fost întâlnirea între cei doi atleți ai ecumenismului... la antrenamente - n.n.] [...]

SMERITĂ ÎNCHINARE PĂRINTELUI ARSENIE [...]

N-am avut prilejul să merg la mănăstire să-l întâlnesc dar odată a venit el la Facultate când ne-am întâlnit: el un impunător și harismatic monah, eu un tânăr timid și lipsit de experiență. Nu mai știu dacă am schimbat mai mult de câteva vorbe. Am rămas însă marcat de privirea sa pătrunzătoare și de întreaga înfățișare care impunea respect și venerație. Atunci am simțit [știut să fie că diavolul atacă și ne conduce prin simțire, fiindcă după cădere mintea s-a făcut slugă simțirii, în loc să slujească lui Dumnezeu prin căutarea împlinirii poruncii Lui. Dar chiar căderea a fost aceasta: mintea s-a luat după simțirea binelui și răului și nu a ascultat porunca. Dacă vrem să ne mântuim, noi nu trebuie cu nici un chip să ne ghidăm după simțiri, indiferent cât de înalte sau evlavioase ar fi și la ce lucruri bune ne-ar îndemna, ci numai după poruncile lui Dumnezeu, ca să nu murim în acea zi negreșit:

5. *Gândului rău îi premerge patima. Iar pricina patimii este simțirea [percepția prin simțuri], precum pricina relei întrebuițări a acesteia este mintea.*

6. *Încuie simțirea și războiește închipuirea [prejudicata]; și dezlăcănează patimile cu armele poruncilor.*¹⁹³

– n.n.]

dorința de a urma aceeași cale a monahismului ca și el, dorință pe care au și pus-o în aplicare câțiva din colegi.... †*ÎPS NICOLAE Mitropolitul Banatului*¹⁹⁴

[iar avem privirea specifică, iar avem sugestia... dar folosite pentru ce? Pentru a intra în calea monahală (bun lucru, dar scopul anexat? Rău:) ca să devină un ucenic lăudător al sfinției sale și, de aici, în timp, un următor al său în ale ecumenismului. Iar dacă poate ajunge chiar și mitropolit, să-i țină partea tocmai la vârful ierarhiei. Ce eficient: câteva vorbe și doar o privire... și se schimbă viața unui om. Dar cu libertatea și deliberarea rațională după poruncile lui Hristos (pentru a participa mintea, împărăteasa minții), cum rămâne? Și nu spune aceasta din cauză că îl disprețuim pe ÎPS Nicolae Corneanu... Să nu fie în veac! Este unul din ierarhii pe care i-am îndrăgit de mult, un chip de blândețe și înțelepciune bătrânească. Numai că alunecarea Înalt Preasfinției sale de tip uniat a tulburat Sfânta Biserică Ortodoxă, nu numai din România și nu putem să nu observăm că, măcar o parte din aceasta, provine de la admirația filouniatului de la Drăgănescu. Și nu numai atât, dar și gestul de împărtășire comună cu greco-catolicii a fost explicat ca urmarea unei simțiri, lucru cultivat de Părintele Arsenie Boca și transmis prin privire și admiratorilor săi. Cu aceeași durere prin care vedem apropierea de demoni, prin vedenii a Părintelui Arsenie Boca, vedem și apropierea ÎPS Nicolae Corneanu de Părintele Arsenie Boca. Ce bine ar fi fost ca Părintele atât de îndrăgit de noi, să nu se fi contaminat de la demoni și Mitropolitul atât de îndrăgit de toți, să nu se fi contaminat de la preacuvioșia sa. Altfel ar fi fost istoria bisericească acum. Vedeți ce pagube mari a adus Sfintei Biserici Ortodoxe Române Părintele Arsenie Boca, atât prin metode cât și prin faptul ca a îndrumat greșit atâtea și atâtea generații de mireni și teologi?... - n.n.]

Pentru că un element foarte important al fenomenului de la Prislop este simțirea atât de puternică, va trebui să lămurim acest fenomen, după Sfinții Părinți.

Simțirea de la mormântul Părintelui Arsenie Boca este o componentă foarte importantă a amăgirii. Ea este prezentă la foarte mulți și pe mulți îi convinge că preacuvioșia sa este Sfânt, determinându-i să devină ucenicii lui necondiționați. Simțirea de acolo mimează umilința, și dă șuvoi de lacrimi pe obraji, fiind un spectacol la arătare, mai ales în condiții publice, dar nu numai. Însă este diferită de umilința autentică care se unește cu rațiunea păcătoșeniei, neputinței și nimicniciei proprii, uimită de bunătatea lui Hristos. Umlința Ortodoxă este, așadar, o simțire inteligibilă, a minții, ascunsă în chilie, care uneori nici măcar nu este

¹⁹³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 19.

¹⁹⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 346-350,

simțită în simțire de cel care se umilește, ca să nu se mândrească cu smerenia lui. Nu are nici lacrimi, nici înfierbântări ale inimii, ci doar o înțelegere liniștită, o sinteză a două cunoașteri: neputința proprie și ajutorul lui Dumnezeu. Ea vine prin osteneala dureroasă și gândită a voinței. Minteă împrăștiată în multe se prefăce - prin voința astfel curățită prin experiență - în mireasa cea mai simplă și robită de dorul lui Dumnezeu, prin smerenia lui Hristos. Ea nu poate fi reprodusă la comandă și nu este spectaculoasă, nefiind văzută nici de cel ce o are, nici de cei din afară.

Din păcate manifestarea umilinței de la Prislop este artificială, brutală și strălucitoare, instantanee și reproductibilă la comandă în momentul în care ajungi la mormânt (numit hulitor și antihristic ca „sfântul mormânt” de către cei fascinați), și lucrează prin simțirea senzuală, arma prin care șarpele ne-a robit de la început, și prin care lucrează cel mai mult asupra firii. De aceea ea are un caracter demonic. Și fiindcă tocmai această simțire atrage atât de mulți oameni către Părintele Arsenie Boca (și felul său de a lucra eficient în simțire), neglijând orice rațiune (care dă semnale de alarmă că cele de acolo nu sunt Ortodoxe), considerăm că trebuie să explicăm acum ce este simțirea, care simțire trebuie folosită și care trebuie învinsă.

Un exemplu de simțire de la mormântul Părintelui Arsenie Boca:

- *Schimbarea mea s-a petrecut eu viteza și tăria unui fulger, îmbrăcată subțire, cu pantofi decupați și talpă de plută, mă plimbam ca un fotomodel printre oameni. La mormântul Părintelui însă, ceva s-a năruit în mine. Am început să plâng fără conținere și prin fața ochilor îmi treceau toate păcatele pe care le săvârșisem. Nu știu cât timp am stat la mormânt, dar când am revenit în curtea bisericii, aveam un dor cumplit de mântuire, un dor sfâșietor să rămân acolo, să nu mă mai despart de Părintele. Era peste puterile mele să mai plec. Prietenii care mă așteptau la mașină nu au înțeles nimic Credeau că am înnebunit, că trec priatr-o criză de delir mistic. Într-o secundă am lăsat în urmă tot: o carieră strălucită, o casă superbă în cartierul Primăverii din București, luxul și toate deșertăciunile vârstei. Am câștigat infinit mai mult: ajutorul și mângâierea Părintelui. (Maica Marin Mân. Prislop)¹⁹⁵*

Poate va părea aspru ce spunem, dar credem, în lumina Sfinților Părinți, că mai bine i-ar fi fost aceste biete maici amăgite să rămână în lume, poate să guste și păcatul, dar să ajungă la adevărata pocăință. Adevărata pocăință nu robește nici unui loc, și nici unui om. Ea îl are ca centru doar pe Hristos. Sfinția sa a fost violată în minte, hipnotizată prin fulgerul simțirii, cum altă dată fulgera Părintele Arsenie Boca prin privire și a pierdut ce avea mai de preț: libertatea, deci și iubirea adevărată. Ceea ce s-a năruit în ea este chiar persoana ei, și persoana este capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Gravitatea cea mare a căderii sufletului ei, este arătată tot de sfinția sa, care nu vorbește nicidecum de îndrăgostirea de Hristos, cum ar fi de dorit nu numai pentru monahii (care ar trebui să fie miresele lui Hristos, iar nu ale lui Arsenie), ci și pentru orice creștin cu adevărat ucenic al lui Hristos. Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne învață că orice lucrare care nu are în centrul ei pe Hristos este pierdere veșnică pentru noi. În acest hal, asemănător năruirii lui Dyonisios Farasiotis în ashram, a fost adusă biata Maică Marin de lucrarea amăgitoare de la Prislop și câți alții, oare, nu sunt victimele acestei hăde simțiri, echivalentă cu foșnetul cozii balaurului celui roșu, care a tras după el a treia parte din stelele cerului. E nevoie ca Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul să intervină pentru ei să-i scape. Dar ei, oare, vor aceasta? Au evlavie oare la altcineva decât Părintelui Arsenie Boca? Auzit-au oare și de Părintele Paisie? Înțeles-au oare înțelepciunea pocăinței care o transmitea, diametral opusă mesajului amăgitor de la Prislop, orb și înfocat?

Apo 12:3 Și alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărățești. 4 Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ.

E adevărat că unii sfinți se folosesc de termenul numit simțirea minții, prin care se descoperă bunătățile harului, pe măsură ce se curățește și simte rușinea urâciunii gândurilor drăcești (iar nu instantaneu):

¹⁹⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 120.

77. *Harul se ascunde, cum am zis, din însăși clipa în care ne-am botezat în adâncul minții. Dar își acopere prezența față de simțirea minții. Din moment ce începe însă cineva să iubească pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într'un chip negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții. Prin aceasta, cei ce vrea să țină cu tărie lucrul pe care l-a aflat, vine la dorința să vândă cu multă bucurie toate bunurile cele de aici, ca să cumpere cu adevărat țarina în care a aflat ascunsă comoara vieții. Căci când va vinde cineva toată bogăția lumească, va afla locul în care stătea ascuns harul lui Dumnezeu. Fiindcă pe măsura înaintării sufletului, își descopere și darul dumnezeiesc bunătatea lui în minte.*²⁾ *Dar atunci îngăduie Domnul și dracilor să supere sufletul, ca să-l învețe să facă deosebirea între bine și rău și să-l facă mai smerit prin aceea că pe măsură ce se curățește simte tot mai multă rușine de urâciunea gândurilor drăcești.*¹⁹⁶

Dar tot ei, în același context, ne învață că este o opoziție între simțirea minții și cea a simțurilor, din care face parte și simțirea generată de vedere, deci și de privirea fascinantă la Părintele Arsenie Boca:

74. *Când sufletul ajunge la cunoștința de sine, produce și din sine o oarecare ardoare și sfială iubitoare de Dumnezeu. Căci nefiind turburat de grijile vieții, naște o anumită dragoste plină de pace, care caută cu măsură pe Dumnezeul păcii. Dar e desfăcut de grabă de la acest gând, fie pentru că pomenirea lui Dumnezeu e furată de simțuri, fie pentru că firea își cheltuiește repede virtutea sa din pricină că e săracă. De aceea înțelepții Elinilor nu aveau cum trebuie ceea ce credeau că au dobândit prin înfrânare, deoarece mintea lor nu stătea sub înrâurirea înțelepciunii netrecătoare și adevărate. Dar ardoarea venită în inimă de la Preasfântul Duh este întregă numai pace. Apoi ea nu slăbește nicidecum și cheamă toate părțile sufletului la dorul după Dumnezeu. Ea nu iese afară din inimă și înveșelește tot omul cu o dragoste și cu o bucurie fără margini. Se cuvine deci, ca după ce o cunoaștem, să căutăm să ajungem la ea. Căci dragostea naturală este un semn al firii însănătoșite prin înfrânare. Dar ea nu poate duce mintea la nepătimire, ca dragostea duhovnicească.*

Pentru a face deosebire între simțirea minții și unde simțurilor este, așadar, nevoie să discernem între dragostea subfirească (demonică), naturală (a firii însănătoșite prin înfrânare) și cea duhovnicească. Dar pentru aceasta este obligatoriu ca nu simțirea să ne ghideze la ceea ce avem de făcut ci înrâurirea înțelepciunii celei netrecătoare și adevărate, ce se poate găsi doar în învățătura Ortodoxă.

Simțirea minții și vederea duhovnicească este una negrăită, nevăzută și inteligibilă și se poate confunda cu emoțiile sufletului căzut și neîncercat, provenite tocmai din simțuri, care însă acoperă, anihilează și derutează adevărata lucrare lăuntrică, fiind exact vrăjmașa de moarte a simțirii minții duhovnicești:

1Co 2:11 *Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el? Așa și cele ale lui Dumnezeu, nimeni nu le-a cunoscut, decât Duhul lui Dumnezeu. 12 Iar noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de Dumnezeu; 13 Pe care le și grăim, dar nu în cuvinte învățate din înțelepciunea omenească, ci în cuvinte învățate de la Duhul Sfânt, lămurind lucruri duhovnicești oamenilor duhovnicești. 14 Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește. 15 Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el însă nu-l judecă nimeni; 16 Căci „Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe pe El?” Noi însă avem gândul lui Hristos.*

Deosebirea și opoziția dintre cele două simțiri este redată prin experiențe de însuși Sfântul Apostol și Evanghelist Luca:

Luc 24:13 *Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaiszeci de stadii, al cărui nume era Emaus. 14 Și aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. 15 Și pe când vorbeau și se întrebau între ei. Și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. 16 Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască. 17 Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de întristare. 18 Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea? 19 El le-*

¹⁹⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., pp. 368-372.

a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor. 20 Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhieriei și mai-marii noștri; 21 Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. 22 Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineală la mormânt, 23 Și, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. 24 Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut. 25 Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! 26 Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească aceea și să intre în slava Sa? 27 Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcut lor, din toate Scripturile cele despre El. 28 Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. 29 Dar ei Îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. 30 Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. 31 Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. 32 Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuta Scripturile?

Vedem cum ochii trupești nu pot recunoaște realitatea duhovnicească a prezenței Mântuitorului (*erau ținuți să nu-L cunoască*), deși inima lor ardea nearsă (dar nu de îndulcirea simțurilor prin vederea frumuseții feței, a fulgerării ochilor, simțirea emoției convertitoare sau altor fermecătorii ale trupului), ci de cuvintele lui Hristos și de înțelesurile Sfințelor Scripturi. Doar când se deschid ochii minții (deci simțirea minții) Dumnezeu este cunoscut, dar exact simultan se face nevăzut de ei. Aceasta este o mare învățătură pentru lucrarea lăuntrică: ochii trupești (care văd prin simțirea trupului) nu pot vedea cele nevăzute care se pot vedea (simți) negrăit, necreat, nevăzut, neînțeles pentru cugetarea și simțirea trupească. Astfel că cele două categorii de simțire (vedere):

- Sunt antagoniste (îndulcirea simțurilor duce la întristarea minții și îndulcirea minții duce la întristarea simțurilor, iar simțurile fură omul lăuntric de la curăția minții, singura care poate simți cu adevărat bunătățile harului și urâciunea gândurilor diavolești),
- fac parte din categorii diferite (sensibile respectiv inteligibile și mai presus de cunoaștere),
- sunt denumite cu aceleași cuvinte doar fiindcă cele trupești sunt simboluri acoperite ale celor duhovnicești (folosite ca unelte de înțelegere și convertire spre lucrarea minții în suișul său prin curățire și iluminare, dar chemate la desăvârșirea spiritualizării prin har. În etapa curățirii simțurile trebuie desfăcute de folosirea lor prin iubire sau ură nerațională. În etapa iluminării ele sunt folosite pentru pătrunderea sensurilor duhovnicești ale creației, duse prin simțirea inteligibilă în fața rațiunii care le alege și le oferă minții ca să le afierosească lui Dumnezeu. În etapa desăvârșirii însă, ele se odihnesc, oprindu-se din lucrare, mintea odihnindu-se de activitatea ei, fiindcă atunci lucrează în ea Însuși Dumnezeu ce se odihnește întru Sfinții Săi).

Dar să vedem ce spun despre aceasta Sfinții Părinți:

Trupul este stăpânit de minte

Deși trupul, ca unul ce este material [grosier], se pleacă în mod firesc la dulceața celor simțite, el poate fi adus, ocârmuit și purtat ca într-un frâu de către minte - când aceasta are rațiunea întregă. Dumnezeiescul Damaschin spune că [deosebirea] între sufletul rațional și nerațional aceasta este: cel nerațional se poartă și este stăpânit de trup și de simțuri, iar cel rațional stăpânește trupul și simțurile. Căci așa s-a rânduit de Dumnezeu: partea rațională să o stăpânească pe cea nerațională, iar cea mai bună s-o supună voii sale pe cea mai rea. De aceea, când [partea nerațională] pofteste, nu se pornește îndată la faptă și la dobândirea poftei, ci este oprită de către stăpânul ei, mintea.¹⁹⁷

Simțirea o au și animalele, ele fiind definite ca făpturi cu duh de viață, de creștere, înmulțire și simțire. Ele se disting de plante (care nu au decât duh de viață, de creștere și înmulțire). Oamenii au în plus, față de animale, mintea, prin care conduc firea, deci ar trebui să conducă și simțirea.

¹⁹⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., p. 101.

La oameni este specifică simțirea inteligibilă, care se folosește de cea sensibilă, în slujba rațiunii, pentru a găsi sensurile lumii exterioare. Rațiunea lăuntrică le aduce pe acestea minții inteligibile care le închină cu simplitate (dacă a reușit să-și învingă împrăștierea) lui Dumnezeu.

A se conduce cineva după simțirea senzuală este ceva dobitocesc, iar a se conduce cineva după simțirea inteligibilă, este o inversiune a ierarhiei lăuntrice și duce la amăgire. Mentea este împărțită și, prin rațiune decide: 1. ce este de făcut, în funcție de poruncile dumnezeiești; 2. ce este de păstrat prin contemplație ca înțelegere, în funcție de dogme și 3. ce este trăit, prin credință. Dacă vrea să se mântuiască alege, la fiecare din punctele de mai sus tocmai 1. Calea, 2. Adevărul și 3. Viața, adică pe Hristos.

Deci, simțirea este o bună slugă, dar un rău stăpân. Dacă ne conduce ne face robi patimilor (fie simțite, fie gândite). Simțirea (slujind păcatului) fuge după plăcere și fuge de durere (aceasta este legea păcatului), dar rațiunea, (slujind minții) fuge de plăcere prin înfrânare și păstrează durerea spre vindecare prin răbdare (aceasta este legea minții). Etapa de curățire a sufletului este tocmai lupta cu iubirea nerațională și cu ura nerațională, adică tocmai cu dominația simțirii, care ne stăpânește prin poftă și mânie. Etapa de iluminare a sufletului constă tocmai ca din simțire, prin simțirea inteligibilă, să aleagă rațiunea numai sensurile dumnezeiești ale întregii firi, cu care este unit omul prin simțire. Etapa de desăvârșire este odihna de toate cele ale firii în simplitatea care se desparte de toate chipurile (inteligibile și sensibile), pentru a se uni cu Dumnezeu Cel simplu, care și El se odihnește atunci, lucrând prin cel desăvârșit dumnezeiește, care este și scopul tuturor scopurilor.

Vedeți fraților că în toată lucrarea lăuntrică este nevoie de 1. Înfrânarea; 2. darea sensului celui bun și 3. în final, încetarea simțirii? Numai așa bucuria naturală sădită în noi de Dumnezeu se avântă cu dragoste duhovnicească spre Mirele de taină, vindecându-se, după multe osteneli, de nebuna stricare și transformare (care a venit prin cădere) în plăcerea de sine simțită și gândită?

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

„Simțirea trupului este lemnul cunoștinței binelui și răului.

Căci în ea se află adevărata pornire nerațională, de care omul a luat poruncă dumnezeiască să nu se atingă cu încercarea prin faptă. [însă] nu a păzit-o.”[...]

„Când (simțurile) nu primesc simțirea lucrurilor, se va câștiga biruința fără luptă” (Cuvântul 44, p. 230). [...]

23.

Casa cea gândită a sufletului trebuie să aibă și portar

*Ia aminte să ai și un portar care să păzească această casă, însă nu vreo femeie - adică simțirea cea smerită * (*Cu sensul de „slabă”). sau înțelegerea cea neputincioasă după cum avea Ievoste și pentru aceasta a fost omorât; ci gândul cel viteaz și atent, după cum filosofează dumnezeiescul Nil [...]*

Iar Sfântul Talasie zice: „Semnul că mintea se îndeletnicește cu cele inteligibile Îl avem în aceea că disprețuiește toate cele ce desfătează simțirea” (FR 4, Cuviosul Talasie Libianul și Africanul, Suta a doua, cap. 45, p. 27). [...]

Astfel, mai întâi [să vină] la simțirea și la bizuirea [atât] pe această zidire văzută [materialnică], cât și pe dumnezeiasca Scriptură. în al doilea rând, de la această simțire să fie dusă de mână de către povățuirea rațională la înțelepciunea, bunătatea, puterea, darul, dulceața, precum și la celelalte lucrări și slujiri ale Ziditorului care se văd- în zidiri și în Scriptură. Iar în al treilea rând, cu aripile lucrării celei înțelegătoare, atât cât este cu putință, să se suie de la aceste lucrări și slujiri ale Lui la cunoașterea și privirea însăși a Ziditorului [acestor] creații și a Dătătorului dumnezeieștii Scripturi, Care face niște lucrări ca acestea. [...]

Ți-ai păzit simțurile tale cele din afară ca să nu-și dobândească dulcelele cele simțite; ți-ai păzit simțirea cea din afară a nălucirii [închipuirii] ca să nu-și închipuiască chipurile cele pătimașe și ți-ai păzit mintea și inima ta de patimi și de gândurile cele pătimașe. Să ascuți acum care sunt dulcelele duhovnicești și care ale minții, pentru care am zis la început.

Șase sunt locurile dulcelelor celor duhovnicești

Șase socotesc că sunt cele mai importante izvoare, locuri și materii din care se nasc și ies dulcelele minții:

1. *Lucrarea dumnezeieștilor porunci și împlinirea voii celei dumnezeiești;*
2. *Câștigarea faptelor bune care îndumnezeiesc;*
3. *Cuvintele dumnezeieștilor Scripturi;*
4. *Rațiunile zidirilor;*
5. *Rațiunile economiei celei în trup a Domnului;*
6. *Privirea la cele ce sunt și la săvârșirile lui Dumnezeu [la creația lui Dumnezeu].¹⁹⁸*

Să vedem ce ne învață despre lupta, supunerea, convertirea, folosirea și încetarea simțirii de către minte prin lucrarea de pocăință Sfântul Cuvios Talasie Libianul și Africanul, izvorătorul de mir:

40. *Vederea [contemplarea] celor supuse simțurilor este o lucrare comună a minții și a simțirii. Dar cunoștința celor inteligibile este numai a minții*

41. *Este cu neputință minții să se îndeletnicească cu cele inteligibile, de nu va tăia afecțiunea față de simțire și față de cele supuse simțurilor.*

42. *Simțirea e dusă de o împătımire firească spre cele supuse simțurilor și fiind atrasă de acelea trage după sine și mintea.*

43. *Încovoie simțirea spre slujirea minții și nu-i da vreme ca să o tragă ea pe aceea spre sine.*

44. *Când se întâmplă ca mintea să se îndeletnicească cu cele supuse simțurilor, atrage simțirea la ea, ridicând în minte cele ce stau în față. I*

45. *Semnul că mintea se îndeletnicește cu cele inteligibile îl avem în aceea că disprețuiește toate cele ce desfătează simțirea.*

46. *Când mintea e deschisă spre vederea celor inteligibile, are față de ele o plăcere cu anevoie de pierdut.*

47. *Când mintea se îmbogățește de cunoștința Unității, a pus cu totul stăpânire și pe simțire.*

48. *Împiedică-ți mintea să se învârtească în jurul celor supuse simțurilor, ca să nu-și rodească prin ele plăceri și întristări.*

49. *Cele cu cari se îndeletnicește mintea întru cele dumnezeiești, își fac și din partea pătimitoare [pasională, afectivă] armă dumnezeiască. (Vezi și Maxim Mărturisitorul, Ambigua. P, G, 91, 1113.)*

50. *Este cu neputință minții să se pătrundă de cunoștință, I de nu-și va fi apropiat mai înainte partea pasională din sine prin virtuțile sale.*

51. *Mintea se face străină de cele ale lumii, atunci când își taie orice afecțiune față de simțire.*

52. *De firea părții raționale a sufletului ține să se îndeletnicească cu cunoștința lui Dumnezeu; iar de a celei pasionale, să îmbrățișeze dragostea și înfrânarea.*

53. *Este cu neputință minții să zăbovească la un lucru supus simțurilor, dacă n'a câștigat o patima față de el.*

54. *Minte desăvârșită este aceea care sa îmbibat de cunoștință; iar suflet desăvârșit este acela care sa țesut cu virtuțile.*

55. *Afecțiunea minții față de simțire o face roabă plăcerilor trupului.*

56. *Mintea e clintită din locul cunoștinței, când partea pasională [afectivă] a sufletului iese din virtuțile sale.*

57. *Am luat putere să ne facem fii ai lui Dumnezeu. Dar nu ne vom face, de nu ne vom dezbrăca de patimi.*

58. *Nimenea să nu-și închipuie că a ajuns fiu al lui Dumnezeu în chip actual, dacă nu a dobândit încă în sine trăsăturile dumnezeiești.¹⁹⁹ [...]*

5. *Gândului rău îi premerge patima. Iar pricina patimii este simțirea [percepția prin simțuri], precum pricina relei întrebuițări a acesteia este mintea.*

¹⁹⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 116, 211, 300, 401, 102, 279.

¹⁹⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., pp. 14-15.

6. Încuie simțirea și războiește închipuirea [prejudecata]; și dezlădăcinează patimile cu armele poruncilor.²⁰⁰ [...]

83. Pricinile gândurilor rele sunt păcatele; a păcatelor, neascultarea; a neascultării, înșelăciunea simțirii; iar a înșelăciunii acesteia, negrija minții de a o păzi pe aceasta.²⁰¹

Ca o concluzie adâncă despre acest subiect, iată ce ne spune Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, părintele duhovnicesc al Sfântului Cuvios Talasie și dumnezeiescul învățător al Ortodocșilor:

Cum și cîte sînt mișcările sufletului.

Diferite înțelesuri ale dualității materiale depășite de sfinți-, și care este unitatea în Treime (Sfântul Grigorie de Nazianz, Cuv. III, Despre pace, cap. 8 ; P.G. 35, 1166).

Iar prin ceea ce spune că sfinții s-au ridicat mai presus de doimea materială, pentru unimea cugetată din Treime, bănuiesc că arată ridicarea lor peste materie și formă, din care constau corpurile, sau peste trup și materie despre care, depășindu-le, a spus că s-au unit cu Dumnezeu și s-au învrednicit să se împreune cu lumina preacurată. Aceasta înseamnă că au lepădat afecțiunea sufletului față de trup și prin trup față de materie, sau, vorbind în general, toată mișcarea simțitoare față de natura sensibilă familiară și au îmbrățișat sincer numai dorința de Dumnezeu, pentru unimea cugetată în Treime, cum am spus înainte. Căci cunoscând că sufletul stă la mijloc între Dumnezeu și materie, având puterile care îl unesc cu amândouă, adică mintea cu Dumnezeu și simțirea cu materia, simțirea față de cele sensibile prin relația activă au lepădat-o cu desăvârșire din dispoziția lui și prin mintea singură s-au familiarizat negrăit cu Dumnezeu. și văzând astfel sufletul întreg unit, în chip neștiut, cu Dumnezeu întreg, ca pe un chip cu modelul său, prin minte, rațiune și duh, avînd, pe cît se poate, înrudirea cu El prin asemănare, au cunoscut tainic unimea cugetată în Treime 229.

Dar poate că învățătorul a numit și iuțimea și pofta doime materială, pentru faptul că sînt legate de materie, și puteri ale părții pasionale a sufletului, ce se răzvrătesc împotriva rațiunii, putînd sfâșia mintea în multe, dacă aceasta nu și le subjugă de la început, silindu-le cu știință. Cu adevărat fericit e cel ce le stăpânește și le convinge pe acestea să se miște cu cuviință spre cele ce trebuie, avîndu-le subjugate sub stăpînirea rațiunii; sau cînd le părăsește cu totul și se lasă dus numai de plăcerea bărbătească a cunoașterii în iubire, prin rațiune și contemplație, și s-a concentrat în unica și singura mișcare curată de cele multe și simplă și neîmpărțită a puterii atotbărbătești a acelei dorințe, prin care și-a fixat filosofic statornicia fără sfârșit în jurul lui Dumnezeu, în identitatea mișcării neîntrerupte a dorinței. Căci a ajuns nu numai la unirea adevărată și fericită cu Sfânta Treime, ci și la unitatea înțeleasă din Sfânta Treime, ca unul ce a devenit simplu și neîmpărțit și uniform după putere, după ce, fiind simplu și neîmpărțit după ființă, s-a făcut simplu după deprinderea virtuților, imitînd, după puțință, bunătatea ce rămîne la fel și lepădînd însușirea puterilor împărțite după fire pentru harul lui Dumnezeu cel unic 230.

65. Tălcuire privitoare la partea pasivă (pasională, pătimitoare) a sufletului și la împărțirile generale și subîmpărțirile ei.

Căci partea pasivă (pasională, pătimitoare) a sufletului se împarte, cum se spune, în cea care e supusă rațiunii și în cea care nu e supusă rațiunii. și pe cea care nu e supusă rațiunii o împart în cea vegetativă, pe care o numesc naturală, și în cea vitală, pe care o numesc iar naturală. Fiecare din acestea se activează independent de rațiune. Și se spune că nu e supusă rațiunii, deoarece nu e condusă de rațiune, căci a crește, sau a fi sănătos, sau a trăi nu depinde de noi.

Iar cea care e supusă rațiunii se împarte tot în două, în poftă și iuțime, și se zice că e supusă rațiunii pentru că în cele bune se conduce de rațiune și se supune ei. Pofta iarăși o împart în plăcere și întristare, căci pofta satisfăcută produce plăcere, iar nesatisfăcută, întristare. Și iarăși în alt mod, pofta se ramifică, zic, în patru, cu ea cu tot: pofta, plăcerea, frica și întristarea. Căci deoarece dintre lucruri unele sînt bune, altele rele, iar acestea sînt sau prezente

²⁰⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 19.

²⁰¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 25.

sau viitoare, binele așteptat l-a numit poftă, iar pe cel prezent, plăcere, pe când răul așteptat l-a numit frică, iar pe cel prezent, întristare. Astfel plăcerea și pofta sînt și se văd în legătură cu cele bune, fie cu adevărat bune, fie socotite bune; iar întristarea și frica, în legătură cu cele rele.

Întristarea iarăși o împart în patru : în supărare, în necaz, în pizmă și milă. Supărarea spun că este întristarea ce amuțește pe cei în care se ivește, din pricina trecerii în adânc a cugetării; necazul e întristarea ce îngreunează și supără din pricina unor împrejurări neplăcute și pizma e întristarea pentru bunurile altora ; iar mila e întristarea pentru relele altora. Dar toată întristarea au spus că e rea prin firea ei. Chiar dacă omul bun se întristează pentru relele altora, pentru că e milos, nu se supără cu anticipație, pentru că aceasta premerge voinței, ci de pe urma unei împrejurări. Dar contemplativul rămîne și în acestea nepătimitor, unindu-se pe sine cu Dumnezeu și înstrăinîndu-se de cele de aici.

229. După ce a înfățișat diferite modele ale trecerii prin lume la Dumnezeu, despre care a vorbit sfințiri Grigorie de Nazianz în cuvintele puse în fruntea cap. 10, sfântul Maxim abordează a doua idee a Sfîntului Grigorie, afirmată în textul amintit: depășirea doimii materiale de către sfinți și ajutorul ce-l primesc pentru această depășire din partea Treimii. Sfîntul Maxim consideră că trecerea principală de la lume la Dumnezeu constă într-o depășire a stării de dualitate spre unitate. Dar el își dă seama că trebuie precizat acum în ce constă dualitatea care trebuie depășită și unitatea Treimii spre care se face această depășire și care o ajută.

Sfîntul Grigorie de Nazianz declarase acea dualitate «materială». Sfîntul Maxim consideră că orice dualitate poate fi numită materială, chiar dacă un membru al dualității nu e material. Dualitatea umană e materială, pentru că e provocată de materie care e deosebită de spirit și care ține spiritul uman separat de Dumnezeu, deci într-o dualitate față de El.

Dualitatea aceasta care trebuie depășită se poate arăta, după sfântul Maxim, între materie și formă. În acest caz depășirea dualității ar însemna o deplină asimilare a desăvârșirii în corpul uman, o biruire a faptelor haotice care se opun raționalizării trupului, o biruire a lor prin spiritul uman unit cu Dumnezeu. Căci dualitatea aceasta provine și dintr-o prea mare atașare a trupului la materie. În acest caz trupul e despărțit de spirit. Sfinții despart de materie afecțiunea trupului, cînd îl fac pe acesta stăpînit întreg de spirit și unit cu Dumnezeu. Spiritul care pune stăpînire pe trup este puterea cugetătoare (mintea) prin oare sufletul e unit cu Dumnezeu. Spiritul, punînd stăpînire pe trup și unind prin aceasta trupul cu Dumnezeu, înlocuiește sau copleșește simțirea prin care de obicei sufletul activează în trup. Ca urmare, în trup nu mai domnesc senzațiile, ci cugetarea unită cu Dumnezeu, sau simțirea minții, cum spun unii Părinți urmînd Sfîntului Grigorie de Nyssa. Aceasta produce și ea o plăcere, o plăcere superioară. Astfel s-a învins dualitatea între simțirea sufletului, lucrătoare în trup, și mintea sufletului care caută unirea cu Dumnezeu, producîndu-se unirea trupului cu partea cea mai înaltă a sufletului, sau cu mintea și prin aceasta cu Dumnezeu. Această unificare o dă unitatea Treimii. Această unitate e trăită apoi de omul însuși în sine. Căci el s-a unit cu Dumnezeu cel Unul și s-a făcut asemenea Lui, unitate în treime, său în minte, rațiune și duh, cum Dumnezeu însuși e Minte, Logos și Duh Sfânt. Afirmînd această unificare a trupului cu spiritul în sfinți, sfântul Maxim respinge origenismul care prevedea lepădarea trupului la întoarcerea spiritului în pliomă.

230. O altă dualitate materială depășită de sfinți e aceea a iuțimii și a poftei. Și aceasta e numită dualitate materială, pentru că e legată sau stimulată de materie. Ambele sînt puteri ale părții pasionale a sufletului și ca atare se răzvrătesc împotriva rațiunii și o sfâșie în tendințe contradictorii, cînd rațiunea nu le stăpînește. Fericit e cel a cărui rațiune le stăpînește pe acestea, convingîndu-le să se miște spre cele ce se cuvîne, sau cînd le părăsește cu totul și se lasă condus numai de unica dorință de a cunoaște pe Dumnezeu. Acela a depășit dualitatea și orice sfâșiere și nestatornicie, fiind întreg stăpînit de mișcarea neînteruptă și bărbătească a acelei dorințe. Acela cunoaște în iubire, prin rațiune și contemplație, numai pe Dumnezeu și dorește să-L cunoască în modul acesta tot mai mult. Mișcarea lui, însuflețită de unica dorință a cunoașterii lui Dumnezeu, e curată pentru că nu se mișcă spre nimic impur; și e simplă,

*pentru că nu-și schimbă direcția când spre un obiect, când spre altul, sau spre mai multe deodată. Mișcarea cea unitară spre Dumnezeu este mișcarea spre bine pentru care a creat Dumnezeu ființa umană; e mișcarea tuturor spre Unul, Care are în El totodată iubirea.*²⁰²

Din păcate, ucenicii Părintelui Arsenie Boca nu fac distincție între simțirea minții și cea căzută. Îndulcirea de minuni, care se adresează plăcerilor exterioare ale simțirii, este însoțită cu simțiri ce mimează umilința, dar care sugerează că ești un ales al Părintelui Arsenie Boca, adresându-se plăcerii subtile, sufletești de sine. Roadele unei astfel de lucrări se văd: devi un misionar care ești încredințat că slujești Ortodoxia, dar în realitate ai ca centru al misiunii tale pe Părintele Arsenie Boca.

O ungueroaică ortodoxă cu suflet de român – Florescu Csilla Gyöngyvér traduce în limba ungară scrieri ale Părintelui Arsenie

– Eu am crezut că acest gând al traducerii este gândul meu, dar sunt convinsă că părintele Arsenie a rânduit așa. Nu știu de ce m-a ales pe mine, am simțit, pur și simplu, chemarea lui. Nu pot explica... Am avut o dorință imensă de a face ceva. Gândul acesta mi-a venit în vara lui 2004 când am constatat, de fapt, că lumea și maghiarii „mei” nu înțeleg cum să trăiască întru Hristos. O parte din ei trăiesc necununați, nebotezați. Și am zis, că nu au ce citi, nu au de unde afla învățături mântuitoare, fiindcă ei nu au acces la scrierile ortodoxe. Traducând cărțile am avut senzația că sunt singura ortodoxă maghiară de pe globul pământesc [vedeți părerea de sine – n.n.]. Nu știam de niciun ortodox maghiar atunci. Așa simțeam că sunt singură. Aveam doar binecuvântarea duhovnicului meu și binecuvântarea Preasfințitului Părinte Daniel, atunci Episcop vicar de Vârșeț, care a fost ucenicul părintelui Arsenie. Cu greu am început. Nu cunoșteam termenii duhovnicești în limba maghiară, aveam doar o carte de rugăciuni și Hymnologionul în limba maghiară. Dar simțeam chemarea părintelui Arsenie și minunile prin care mă ajuta să duc la bun sfârșit această lucrare.

– L-ați cunoscut personal pe părintele Arsenie Boca? – Nu l-am cunoscut. Nu aveam cum, din păcate. Pe vremea când trăia părintele Arsenie, eu eram încă atee. Și când mă gândesc că pe vremea când eram studentă la Brașov și părintele Arsenie atunci picta biserica din satul Drăgănescu, de lângă București, dar mai venea și la Sinaia cu siguranță, acolo avea atelierul de pictură, iar eu eram așa de aproape de el dar eu nici de Dumnezeu nu știam atunci, darămite de părintele Arsenie.... Deci, nu l-am cunoscut personal, dar când am ajuns la mormântul lui, și am îngenuncheat... Parcă-l cunoșteam. Parcă era rudă cu mine. Asta am simțit. [...]

– Cu ajutorul părintelui duhovnic ați ajuns să-l cunoașteți pe părintele Arsenie? – Consider că rugăciunile lui m-au ajutat. De părintele Arsenie am aflat din revista „Formula AS”, dar atunci era doar o curiozitate pentru mine. Într-o bună zi, în vara lui 2002, trecând prin zona Hațegului, am zis să intrăm cu familia la Mănăstirea Prislop. Și atunci l-am simțit pe părintele Arsenie, îngenuncheată la mormântul lui și rugându-mă lui. – După traducerea cărților părintelui Arsenie Boca, cum au fost acestea apreciate de maghiarii din România? – N-am făcut lansări de carte. Ele au ajuns la câțiva oameni din mână-n mână. Am făcut câteva cadouri, și câteva am vândut la un preț minim. Eu nici nu știam, cu adevărat, unde îi găsesc pe acei maghiari interesați de aceste cărți. Ei cu siguranță există și în timp probabil că se vor afla. Din mână-n mână, de la om la om, așa cum am aflat și eu de părintele Arsenie, sper să afle cât mai mulți interesați de părintele Arsenie, atât din România, cât și Ungaria, sau din alte țări. Pentru că sunt convinsă de faptul că părintele Arsenie Boca este sprijinitor puternic al Misiunii Ortodoxe Maghiare. Ne ajută pe noi maghiarii să ne apropiem de Ortodoxie. Pentru că de la traducerea cărților lui încoace, tot ce mi s-a întâmplat a fost sub semnul lui [unde este semnul lui Hristos, Sfânta Cruce, unde sunt Sfinții Părinți? Peste tot doar Părintele Arsenie Boca și semnul lui... dar aceasta nu este Ortodoxia – n.n.]. Cărțile au fost traduse de mine, dar corectate au fost de Annamária Abodi, o creștină ortodoxă convertită

²⁰² Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Ambigua – Tâlcuiri ale unor locuri cu multe și adânci înțelesuri din Sfinții Dionisie Areopagitul și Grigorie Teologul, Părinți și Scriitori Bisericești*, 80, Ed. Institutului Biblic și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1983, pp. 182-185.

și ea de la reformați. Mult am mai căutat o persoană care să se ocupe de corectura traducerii. După un an de căutări, Dumnezeu și părintele m-au ajutat să dau de ea. Fără sprijinul Annamariei nu puteau să apară cărțile. Am cunoscut persoane ortodoxe dar și maghiari care nu sunt ortodocși, dar se pare că se vor converti. Și încet, încet ei apar din ce în ce mai mulți, așa se pare că ei există, dar nu știu încă unii de alții. Cărțile acestea sunt dăruite și de maghiari și de români la cunoștințele lor maghiare și astfel sunt citite de tot felul de oameni. Recent am aflat de o doamnă romano-catolică din România, care se oprea de la facerea de copii, dar după ce a citit cartea „Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină” („A házasság felemelése a Szentség magaslatára”) a luat decizia să rămână însărcinată la vârsta de 37 ani. Ea mărturisește că revine periodic la capitolele din carte care au marcat-o. Astfel, cartea părintelui Arsenie Boca a devenit un reper de viață pentru această cititoare maghiară

[am fi dorit și noi să devină un reper pentru maghiari Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur, Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, sau dacă doreau ceva contemporan, dar cu un mesaj curat Ortodox, după Sfinții Părinți, Sfântul Cuvios Ioan Iacov Hozevitul, cu hrana sa curată duhovnicească. Când colo Părintele Arsenie Boca grăind în chip mincinos, împotriva Sfinții Părinți, despre relația dintre bărbat și femeie, după omul cel vechi – n.n.]²⁰³

Vedeți că sârmana amăgită nu vorbește decât odată de Hristos, nicăieri de Maica Domnului sau de Sfinții Părinți, ci doar de simțiri, minuni și de 22 de ori (în acel articol din care am citat acest scurt fragment) despre Părintele Arsenie Boca. Practic, ea nu s-a convertit la Ortodoxie, ci la arsenism.

Din păcate, după cum observăm, misiunea ortodoxă maghiară, devine din ce în ce mai centrată pe Părintele Arsenie Boca, care nu transmite cu nici un chip un mesaj Ortodox. Atei, reformați, romano-catolici, se convertesc la un Ortodoxism bazat pe simțiri, minuni și păreri personale ale unui ieromonah înșelat, nefiind interesați de tâlcuirea Sfinților Părinți. Nu putem să nu observăm afiliația pregătirii și simțirii lor cu a unui părinte uniat. Nu putem să nu ne îndurerăm că acum este cu mult mai greu pentru ei să devină cu adevărat Ortodocși, când s-au convertit la falsa Ortodoxie. Scăparea de înșelarea subtilă din Ortodoxie (numită ortodoxism) este cu mult mai dificilă decât scăparea din înșelarea mult mai grosolană a ereziilor recunoscute ca atare.

Mai primejdioasă este falsa convertire, decât împotrivirea fățișă provenită din căutarea cu osârdie a adevărului (mai presus de simțiri și minuni). Un astfel de om căutând adevărul va suferi în conștiință tensiuni uriașe cu care nu va putea face compromisuri, până nu ajunge la liman, adică la dreapta credință. În schimb dacă este încântat de minuni și simțiri, mai având și girul părutei Ortodoxii, cu greu va scăpa din ghearele hădei mulțumiri de sine. când vede diavolul că omul începe să îi scape din gheare din ateism, viață necurată, erezii, ca să nu-i scape de tot, îl îndreptează prin simțiri potrivite și minuni ticluite, spre cea mai primejdioasă rătăcire: falsa Ortodoxie. Astfel că Părintele Arsenie Boca este, azi, una din cele mai redutabile arme de înșelare.

51. Părintele Arsenie a plecat de la Mănăstirea Prislop în mai 1959, înainte de decretul din 10 noiembrie 1959, decret aplicat în luna mai 1960, după Paști, și care avantaja călugării cu studii teologice. Deci nu a plecat o dată cu decretul, așa cum scrie P.S. Daniil, în „Chipul Cetății”, o revistă din Sibiu. (cf. Arhimandritul Teofil Părăian) [iar contradicții între ucenici – n.n.]

52. Din mărturiile celor care au trăit evenimentele din 1959 și imediat următoare, rezultă că P.S. Episcop Andrei, în momentul redactării actelor de referință, nu era în măsură de a iscăli valid

[refren des repetat de toți ucenicii pentru a scuza pe Părintele Arsenie Boca. Vom vedea că acest zvon (lansat de inteligentul impresar numit Maica Zamfira), deși îl susține textual și Hotărârea de reabilitare a preacuvioșiei sale, este contrazis logic chiar în cadrul aceluiași document și de însele faptele Părintelui Arsenie Boca (la arătare doar) supus deciziei. Dacă decizia

²⁰³ <<http://vestitorul.blogspot.ro/2011/04/o-unguroaica-ortodoxa-cu-suflet-de.html>>, marți, 9 februarie 2016.

nu era semnată de vreun ierarh de ce ar fi urmat-o (și încălcat-o doar în ascuns, ca să nu fie prins)? Și de ce s-a reabilitat bisericește pentru a nu mai fi încadrat între cei ce pot cânta doar la strană, dacă aceasta era doar o decizie politică? Și de ce ar fi fost lăudat Părintele Arsenie Boca ca un ascultător de ierarhul său, dacă decizia era a unui grup terorist greco-catolic, cum susțin admiratorii? S-ar fi spus că a fost nedreptățit politic și chiar ar fi mărturisit împotriva uniților și de frica consecințelor financiare și sociale Părintele Arsenie Boca a făcut ascultare de înalta stăpânire politică de atunci fiind o mare pildă, pentru toți Români, de supunere necondiționată față de stat– n.n.].

În plus, a fâgăduit că va rechema imediat pe cei îndepărtați, după ce va primi avizul Patriarhului Justinian. [dacă nu era validă semnătura, cum era validă promisiunea? Argumentație cusută cu ață albă – n.n.] (vezi: Hotărârea Sinodului Mitropolitan, cuprinsă în Căderea împărăției, ediția a 2-a, Editura Sfintei Episcopii a Aradului, 2000, pp. 347-348)

53. Prin Hotărârea Sinodului Mitropolitan întrunit la 9 noiembrie 1998 semnată de Î.P.S. Părinte Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului, P.S. Părinte Timotei Sevcicu Episcopul Aradului și Hunedoarei și P.S. Părinte Laurențiu Streza Episcopul Caransebeșului, se revine asupra deciziilor de alungare din Mănăstirea Prislop a Părintelui Protosinghel Arsenie Boca și a maicii starețe stavrofora Zamfira Constantinescu și „socotește potrivit ca după Revoluția Română, când s-au limpezit aspecte critice din trecut, să reabiliteze pe toți slujitorii și viețuitoarele de aici, cu osebire pe toate maicile și surorile din perioada Decretului 410/1959”. în consecință, se anulează Deciziile nr. 2407/1959 și 2408/1959, considerând reintegrați în viața obștii prislopene pe toți cei împričinați. Prin aceeași Hotărâre, Așezământul monahal din Sinaia a fost recunoscut ca metoc al Mănăstirii Prislop, (vezi: ibid., pp. 346-348) 90 Gânscă

Să vedem acum care sunt pedepsele bisericești, ca să înțelegem ce s-a întâmplat cu Părintele Arsenie Boca:

PEDEPSELE ȘI APLICAREA LOR

Art.4 - Chiriarhul și instanțele de judecată bisericească aplică persoanelor supuse judecării, după gravitatea cazului, în conformitate cu dispozițiile canonice și ale prezentului Regulament, următoarele pedepse:

A. Pedepse vremelnice

- a. Avertismentul sau dojana duhovnicească;*
- b. Pierderea oficiului de paroh pe timp limitat sau definitiv;*
- c. Oprirea de la săvârșirea anumitor lucrări sfinte;*
- d. Oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte pe un anumit timp;*
- e. Canonisirea la sfintele mănăstiri sau la catedrală, până la o lună de fiecare dată, cu obligația de a lua parte activă la întregul program liturgic;*
- f. Transferarea.*

B. Pedepse definitive

- a. Pierderea definitivă a rangurilor bisericești;*
- b. Pierderea pentru totdeauna a dreptului de a fi ridicat la un rang ierarhic sau administrativ;*
- c. Depunerea - pierderea definitivă a dreptului de a săvârși vreo lucrare sacră, fără pierderea calității de preot, cu puțința de a activa în administrația bisericească;*
- d. Caterisirea;*
- e. Destituirea (pentru cântăreți și paracliseri);*
- f. Excluderea din monahism (pentru monahi și monahii).*

Patriarhia română

Mitropolia ortodoxa română a Europei occidentale și meridionale

Regulamentul de procedură al instanțelor de disciplină și de judecată ale mitropoliei ortodoxe române a Europei occidentale și meridionale acest regulament are la bază regulamentul de procedura al instanțelor disciplinare și de judecată ale bisericii ortodoxe române modificat de către adunarea mitropolitană conform articolului 85 din statutul canonic al Mitropoliei ortodoxe române a Europei occidentale și meridionale

Limours 2003

Text cu modificările aprobate de Adunarea Mitropolitană din data de 15 noiembrie 2003²⁰⁴

Să vedem cum nu asculta Părintele Arsenie Boca de decizia Sfintei Biserici de a nu mai sluji ca preot. Deși oprit de la slujirea preoțească (sau chiar caterisit) chiar dacă era fără haine preoțești în loc să stea la strană și doar să cânte citea în altar pomelnicele ca un preot valid (este ilar, nu era îmbrăcat în haine preoțești, sortite trupului, ca să nu se vadă ce făcea, dar cele importante ale preoției, care țin de suflet și se pot ascunde le făcea, dovedind neascultare. A spune că era ascultător fiindcă nu avea hainele preoțești pe el, chiar dacă făcea cele ale preotului – încalcând și mai mult Sfintele Canoane care spun că preotul trebuie să poarte măcar epitrahil – este o argumentație de răs. Este la fel cu raționamentul că dovada sigură că nu a avut loc vreo împreunare trupească între sfinția sa și Maica Zamfira este că nu au avut certificat de căsătorie. Dar ucenicii ne-au obișnuit cu astfel de argumente):

*Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar **Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preoțești, neavând voie să slujească)** [dar citirea pomelnicelor însoțită de șederea în altar, nu este slujire preoțească. După Sfintele Canoane, da. Vom vedea mai jos – n.n.] , a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta pictorului”.*

După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: „Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama”. (Bălan Silvica —Făgăraș) ²⁰⁵

[aici avem o declarație personală că împreunarea trupească cu Maica Zamfira nu s-a făcut. Dacă este să o credem (fiindcă cel ce minte în dogme este foarte probabil să mintă și în declarațiile în care se laudă pe sine), se confirmă atunci amăgirea cea mare prin care vrăjmașul i-a menținut în părerea de sine că sunt nepătimitori. Dar dogmele mincinoase pe care le credea, predica, scria și picta sunt dovada că nu avea cum să fi ajuns la nepătimire, fiindcă din curăția sufletului se naște curăția minții, adică despărțirea de neștiință (sau de știința cu nume mincinos). Iar noianul poruncilor (date de Dumnezeu prin Sfânta Biserică în Sfintele Canoane) încalcate de Părintele Arsenie Boca arată că nici măcar nu începuse lucrarea de pocăință. Cum putea ajunge la nepătimire?

Deci era în amăgire și/sau mințire:

76. *Hristos este Mântuitorul lumii întregi și a dăruit oamenilor pocăința spre mântuire.*

77. **Pocăința naște păzirea poruncilor; iar păzirea poruncilor aduce curăția sufletului.**

78. *Curăția sufletului înseamnă izbăvirea de patimi; iar izbăvirea de patimi naște dragostea.¹*

79. **Suflet curat este acela care iubește pe Dumnezeu; iar minte curată, aceea care s'a despărțit de neștiință.**

80. *Luptă pentru poruncile lui Hristos până la moarte; căci curățindu-te prin ele, vei intra în viață.*

81. *Folosește-te de trup ca de un slujitor al poruncilor, păzindu-l cu toată puterea nesupus plăcerilor² și fără boală.²⁰⁶*

1Ti 6:20 O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotrivrile științei mincinoase, 21 Pe care unii, mărturisind-o, au rățăcit de la credință. Harul fie cu tine! Amin.

– n.n.]

L-am intalnit pe părintele Arsenie pentru prima oara în 1984, când am fost în pelerinaj la biserica din satul Draganescu, în apropierea Bucureștiului, pe care o pictase. *In anii aceea, părintele era surghiunit, fusese îndepărtat de la Sambata, dar veștile despre el mergeau din om în om. Acolo unde se afla ca isi face apariția părintele, se ducea si lumea, grabnic. Unii au umblat după el o viata întreaga, fara sa apuce sa-l mai vada. Eu am avut norocul [ce bine că noi creștinii nu credem în noroc – n.n.] asta la 24 de ani. Era înainte de Sf. Paste, chiar in*

²⁰⁴ <<http://www.mitropolia-paris.ro/content/texte/ridj.ro.pdf>>, joi, 24 septembrie 2015

²⁰⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 101.

²⁰⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 17

Miercurea Mare din Saptamana Patimilor. N-am sa pot uita tot restul vieții mele acea intalnire! Când am pasit in biserica, după un lung si obositor drum, lumea aștepta la rând, așezata pe cateva șiruri. Părintele Arsenie vorbea cu glas tunător, de răsună tot naosul. Era inalt ca un brad sau cel puțin asa mi s-a părut mie. Paloarea chipului pare sa il asemuie cu sfinții pictati de el insusi in fresca

[din păcate s-a pictat pe sine în frescă nu numai cu paloarea ci și cu asemănarea, în locul sfinților – n.n.] . **Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oara, dedeaparte, am simțit ca inmarmuresc** [iar privire, iar simțire – n.n.] . *Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albaștri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, asa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafireasca*

[noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească – n.n.]

iti străpungea ființa, pur si simplu. Te simțeai împietrit si parcă infricosat de păcatele pe care urma sa le mărturisești. [nicăieri în Sfânta Evanghelie sau în Sfânta Tradiție nu se spune că Mântuitorul proceda (cu ucenicii Săi sau oamenii păcătoși ce veneau la El) cu o asemenea lucrare: înmărmurire prin privire. El a restaurat firea și i-a redat valoarea ei delicată respectând libertatea tuturor și întărind-o. Mântuitorul nu lucra prin impresionarea simțirii, ci prin înțeleptirea gândirii. Mântuitorul dădea curaj și se smerea întotdeauna punând accent pe frumusețea și credința celui ce se pocăiește, redându-i curajul, pacea, și astfel libertatea în Dumnezeu: *Mat_9:3 Si văzând Iisus credința lor, au zis slăbănogului: îndrăznește fiule; iartă-ți-se ție păcatele tale. Mar_10:49 și stând Iisus, au zis să'l cheme pre el. și au chemat pre orbul, zicându-i lui: îndrăznește; scoală-te că te cheamă. Luc_8:48 Iar el i-au zis ei: îndrăznește fiică; credința ta te-a mântuit, mergi în pace.* – n.n.]

Părintele vorbea rar si apasat. Dadea in vileag relele oamenilor, de fata cu toata lumea, ca sa se rușineze fiecare, ca la Judecata de Apoi. Unii isi pierdeau curajul, infricosati de ceea ce știau ca făcuseră, si ieșeau din rând, părăsind biserica inainte de a ajunge pana in fața părintelui. Acei «dezertori», cum îi numea el, nu pu-teau suporta sa fie ținuiți drept în inimă [...] Părintele tuna si fulgera la creștini, iar eu ma faceam tot mai mica, pe măsură ce ma apropiam de el. **Cu epitrahilul tras peste un halat,** [deci, iată că purta și veșminte preoțești, ca să fie tacâmul neascultării complet – n.n.] *cu o căciulă pe cap si cu pantofii incaltati in galoși, părintele Arsenie catehiza, predica, muștra si binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au infricosat...* ²⁰⁷

Dar să vedem, a fost caterisit, oprit de la slujire sau s-a lăsat singur de ea, ca să aibă circumstanțe atenuate în ochii noștri că mai slujea din când în când? În realitate, însă, dacă s-ar fi lepădat de preoție și călugărie, era, mult mai grav:

Mar 8:38 Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinții îngeri.

Ar fi trebuit să facă pocăință publică și să fie reabilitat de ierarhii săi oficial după lepădare.

Iată ce ne spune despre acest subiect lucidul, mult încercatul și chibzuitul mărturisitor (constant de-a lungul întregii vieți) al adevărului ... Părintele Arsenie Papacioc:

Mai întâi de toate a fost arestat.

Părintele Ioanichie Bălan:

- *A fost arestat?*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știi ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat*

²⁰⁷ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15, 55-58, 67-68.

din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. [...] Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...
208

Când aude aceasta domnul Florin Duțu se înfierbântă în partea de mijloc a inimii și strigă din adâncul sufletului său pasionat, strivind penelul de hârtie, sau butoanele de tastatură, străduindu-se să afișeze o răceală intelectuală și o imparțialitate academică (însă nu îi reușește figura, transpar sentimentele domniei sale față de cei doi părinți Arsenie... printre rânduri. „Pentru unul mumă, pentru altul ciură”):

*„Este foarte multă lume care-l denigrează, din păcate, pe Părintele Arsenie Boca, fără să-l cunoască, din nefericire”⁵⁸⁸. Cauzele care au condus la această denigrare sunt - trebuie să o spunem - **declarațiile pline de erori și tendențioase ale unor duhovnici cu priză la publicul ortodox, dar neinformați***

[Declarațiile nu sunt tendențioase, ci spuse pe șleau, din punct de vedere al interpretării fenomenului Prislop. Erori, din punct de vedere informațional nu sunt, deoarece sunt confirmate de documente și de ucenici, chiar dacă aceștia din urmă răstălmăcesc faptele (din primirea cu entuziasm fără discernământ a tot ceea ce făcea Părintele ca fiind sfințenie). Nu vedem cum ar putea fi mai bine informați cei care l-au cunoscut doar din documentele deformate ale securității, și povestirile legendare ale fanilor, decât cei care l-au cunoscut personal și au văzut cum se manifestă, fără a se lăsa hipnotizați și având, în plus, experiența lucrului cu oamenii de la Sfânta Spovedanie, care i-au făcut să fie duhovnici renumiți.

Considerăm că denumirea „cu priză la oameni” nu este numai jignitoare, dar și gratuită, nepotrivită cu realitatea. Priza la oameni o au oamenii care hipnotizează mulțimile băgându-le în priză și le face spectacol ca la un televizor ținut în priză, sau mai mult, le vâra curenți ca din priză prin simțire, fulgere în orbire ca la scurtcircuitul a două fire ținute în priză, proorocii și minuni diavolești cu priză la masele necredincioase care fug de pocăința veritabilă (cea răbdătoare a necazurilor și ascunsă).

În afară de aceasta și documentele de la securitate, și declarațiile ucenicilor entuziasmați confirmă înțelegerea profundă și reală a fenomenului pe care o aveau duhovnicii enumerați mai jos, și observațiile de finețe duhovnicească ale doamnei Lidia Stăniloae, care ne transmite în felul acesta și înțelegerea Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae despre evoluția bietului amăgit de la Drăgănescu, pe care l-a lansat, dar a și încercat, fără rezultate, să-l corecteze pentru a se putea mântui— n.n.],

cum au fost Arsenie Papacioc (1914-2011), Adrian Făgețeanu (1912-2011), Ioanichie Bălan (1930-2007), dar și anumite insinuări ale doamnei Lidia Stăniloae (n. 1933) din cărțile de memorii pe care le-a publicat⁵⁸⁹.

Astfel, s-au oprit să-i confecționeze o biografie și să-l judece în mod inchiizitorial, pe Părintele Arsenie Boca, fără a cerceta faptele, documentele din arhive și fără a lua în considerare mărturiile autentice.

[documentele din arhive nu au avut cum să le ia în considerare, fiindcă nu au avut acces la ele, dar tocmai aceasta arată autenticitatea mărturiilor sfinților lor, arătând că au cercetat, cu multă atenție asupra aspectelor launtrice, faptele Părintelui Arsenie Boca, fiindcă toate informațiile date de ei se confirmă de documente. Dacă le-ar fi avut am fi spus că ar fi brodat o istorisire rău intenționată pe baza datelor documentare, ca să ne înșele. Dar când ne-au spus realitatea și datele spuse de ei se confirmă, după adormirea lor, tocmai în documentele din arhivele de la securitate, chiar dacă deturnate în interpretare de ucenicii pictorului de la Drăgănescu, atunci avem o dovadă de nezdruncinat că au spus adevărul (aceste documente nu au fost întâmplător scoase la lumină tocmai după ce s-au dus la Domnul duhovnicii cunoscuți și echilibrați, ci ca să nu mai poată riposta cu luciditate și autoritate, apărând turma Ortodocșilor de interpretările convenabile celor interesați de succesul afacerii Prislop-Drăgănescu). Interesant

²⁰⁸ Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, - Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

este că tocmai cei care îl iubesc pățimaș pe Părintele Arsenie Boca scociorăsc toate documentele și având anihilată puterea discernământului (datorită patimii raționale față de sfinția sa), aduc la cunoștința noastră, desigur crezând că îl laudă, tocmai cele care demonstrează adevărul spuselor duhovnicilor de mai sus și amăgirea îngrozitoare de care era robit protagonistul de la Prislop – n.n.]

*Totodată, pe Internet a circulat o înregistrare în care apar monahii Arsenie Papacioc și Ioanichie Bălan. [mai este în continuare: <https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM> – n.n.] **Pentru că, în istorie bârfele fac carieră mai mare decât faptele***

[bârfa este acuzarea unui om din răutate, nu dezvăluirea pericolului amăgirii lui pentru a apăra pe Ortodocși de înșelare. Să vedeți cum vorbesc despre eretici și patimile lor de ocară marii noștri Sfinți Părinți. Dăm numai un exemplu din Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin, numit de Sfântul Sinod al 7-lea ecumenic (deci în mod infailibil) „Luminătoriu carele luminează în lume, cuvânt al vieții fiind”²⁰⁹, cum grăiește despre Nestorie (tatăl gândirii Părintelui Arsenie Boca, căci erezia lui o susținea și pictorul de la Drăgănescu când spunea: **El [Iisus Hristos] personal, intrupat în persoană omenească a venit la noi să ne spună toate despre soarta noastră**)²¹⁰.

după cum au spus urătorul de Dumnezeu Nestorie, Diodor²⁸⁷, Teodor al Mopsuestiei²⁸⁸ și adunarea lor cea diavolească; [...]

Hristos. Această denumire a născocit-o spurcatul, pângăritul Nestorie, cel cu cuget iudeu, vasul necurăției, pentru a desființa termenul: „Născătoare de Dumnezeu“, ca supărător și spre a necinsti pe singura care cu adevărat este mai cinstită decât toată zidirea, pe Născătoarea de Dumnezeu, chiar dacă ar crăpa el împreună cu Satan, tatăl său. [...]

Astfel urgisitul de Dumnezeu Nestorie s-a semețit să numească purtător de Dumnezeu pe cel născut din Fecioară. [...]

ci ascultând³⁸⁴ de prostul Nestorie, născocesc o unire relativă și o simplă locuire a Cuvântului în om, „neștiind nici ce vorbesc, nici despre ce lucruri dau adevărit”³⁸⁵²¹¹

– n.n.], *această înregistrare a fost ascultată de diverși mireni și mulți monahi, care au luat de bune afirmațiile acestora, dar care au fost demontate foarte ușor pe baza documentelor prezentate în cuprinsul cărții. [dimpotrivă, au fost confirmate pas cu pas, deși domnul Florin Duțu s-a străduit cu multă osteneală să prezinte albul negru și negrul alb – n.n.]*

Vom analiza în continuare erorile care alcătuiesc un model de strâmbare a adevărului. Ce susțineau dumnealor? [...]

*Adevărul: Dezinformare de la un capăt la celălalt. Am prezentat pașii care au condus la alungarea din Mănăstire a Părintelui Arsenie Boca într-un capitolul special: **Părintele a fost eliberat din închisoare în 1956, iar din Mănăstire a fost scos în 1959; nu s-a lăsat de preoție, ci a fost silit să părăsească mănăstirea din ordinul securității și cu acordul scris al episcopiei; cauzele arestării, au fost altele decât cele susținute de Părintele Arsenie Papacioc.**²¹²*

Ca să pară om de știință și cărturar, să se exprime academic și să aibă un aer imparțial, domnul Florin Duțu a făcut un mare efort. În realitate, după cum vedem cu durere, bietul autor este un om rănit rațional. Este prins mult mai tare (decât transpare în scris) de modul de a lucra în oameni a duhurilor de la Prislop (pățimaș și întunecat), având ca o accentuare a acestei pasiuni interesul personal de a fi un renumit autor de cărți apologetice în favoarea pictorului de la Drăgănescu, la care se asociază nu numai încasările abundente provenite din vânzări, dar să-l ferească Dumnezeu de lucrul cel mai grav: gândirea că în acest fel are mântuirea asigurată în mod lejer, fără a lucra blândețea, smerenie, dragostea mai presus de orice și oricine a adevărului.

²⁰⁹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatic*, Ed. Predania, București, ²2011, p.15

²¹⁰ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 276.

²¹¹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 86, 99, 121.

²¹² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 266-269.

Am aflat cu mâhnire de manifestările domniei sale în legătură cu cei doi Părinți Arsenie (pe unul iubindu-l nerațional iar pe altul urându-l nerațional) din comentariile unor cititori ai site-ului:¶
<<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonice-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/a-parintele-stavrofor-profesor-doctor-dumitru-stanioloae/comment-page-1/#comment-10>>, sâmbătă, 26 septembrie 2015:

teodor spune:

13 august 2015 la 15:02 Editare

Doresc sa fac o mica paranteza referitor la acest scriitor Florin Duțu. Acestuia i-am spus ca eu mă îndoiesc de sfințenia p. A. Boca si i-am adus ca argument înregistrarea cu Părintele Papacioc si Părintele Bălan. Știți ce mi-a zis? „Dar si Părintele Papacioc a avut relații trupești cu maicile de la Cozia”, ca ASA A CITIT EL IN ARHIVELE SECURITATII(citez pe Florin Duțu). Sa mă ierte Părintele Papacioc, un adevărat Arsenie, ca nu i-am luat apărarea, ca doar citisem viată lui scrisa de Sorin Alpetri. Preotul la care m-am spovedit a zis ca oricum îmi răceam gura degeaba cu el. Flori Duțu îmi oferise sa-i vând in librăria mea cărțile lui despre p. A. Boca si l-am refuzat. Atenție mare ca acest om nu are discernământ intre o mărturisire si calomniile Securității. Aș fi dorit sa-i spun ca Părintele Arsenie Papacioc nici mi-rean nu lua seama la fete sau sa joace hora cu ele, d-apoi când era Ieromonah.

Ar mai fi de adăugat că Părintele Arsenie Papacioc a avut mari averi, provenea dintr-o familie echilibrată cu 6 copii, era mai profund intelectual și mai frumos ca tânăr față de Părintele Arsenie Boca, firesc fiind să fie înconjurat de multe femei dornice să i se dăruiască. La toate a renunțat pentru Hristos, venind la Sfânta Cruce a sărăciei de bună voie, fecioriei și ascultării, iar mai apoi la chinul războiului (primind în pânțece rana unei baionete și luptând mai departe, cruțând viața vrăjmașului care îl împunsese și ducând, așa rănit cum era, grupul de militari condus de el la biruință), la urcușul pe Sfânta Golgotă a prigoanelor grele (11 ani pușcărie grea, cu torturi de nedescris, văzându-și de nenumărate ori moartea cu ochii) prinzând și cea mai grea reeducare (cea de la Aiud). De cum s-a eliberat și-a reluat preoția și călugăria. Toate acestea sunt realități care demonstrează că declarația despre relația sa trupească cu maicile de la Cozia este o clevetire josnică, adusă unui mare viteaz Ortodox. Spre deosebire de sfinția sa, Părintele Arsenie Boca era un biet orfan, provenit dintr-o familie descompusă prin divorț, având o educație eclectică și eretică, precară și superficială, venind la Mănăstire pentru a huzuri, fiind răsfățatul renumit al tuturor, atrăgând masele și femeile prin hipnoză, false minuni și proorocii, despre care nu știm să își fi tăiat voia vreodată față de cineva (în afară de Maica Zamfira – deci nu a înțeles taina sfintei ascultări, deși o cerea la alții), și cunoaștem chiar de la ucenici că a avut proprietăți (lucru de o mare raritate în vremea aceea când toți stăteau cu chirie și proprietățile erau de stat. Este foarte posibil ca acestea să fi fost) dobândite în urma compromisiunilor cu orânduirea socialistă prin renunțarea la preoție și călugărie pentru a conviețui timp de 30 de ani cu Maica Zamfira în aceleași locuințe, ca o familie model socialistă, ajungând, ca un apogeu, la sfârșitul vieții a conviețui în aceleași proprietate cu 12 maici. Prigoana sfinției sale a fost dură doar o lună și ½ (lucru văzut și din fotografii. Ce greu trebuie să fi fost torturat Părintele ca să dobândească asemenea cearcăne), după aceea, însă, a fost eliberat imediat și tot ceea ce a urmat a fost de ochii lumii, o privire de libertate superficială. Și atunci, de ce această schimbare și diferență față de toți ceilalți prizoniți ca legionari și mărturisitori Ortodocși. Ce a înmuiat atât de mult condițiile represive împotriva sfinției sale? Oare manifestările demonice care le regiza față de temniceri, oare vreun pact cu diavolul sau compromisul pe care l-a făgăduit în urma torturilor (și apoi împlinit după 3 ani, timp în care s-au făcut formalitățile necesare ca să pară prigonit și obligat să părăsească Prislopul, ca să nu se vadă că se lăsase singur de preoție și călugărie)? Sau poate că informațiile foarte clare pe care le dădea despre legionari și ceilalți prizoniți, l-au făcut un agent secret, cu joc dublu, al securității. Toate aceste amănunte nu le putem ști cu precizie deoarece despre Părintele Arsenie Boca securitatea a ținut și ține, a fabricat și fabrică multe dosare despre sfinția sa. De unde știm că nu ar fi vreun dosar, să zicem... ABK666, în care să fie trecut pactul sfinției sale cu securitatea că va fi cuminte, va conviețui cu Maica Zamfira, va trimite unde paranormale în favoarea noii ordini mondiale de atunci și de acum, cu condiția ca să i se fabrice o imagine de Sfânt și să fie canonizat după moarte pentru a fi mai eficient în lepădarea de Ortodoxie a României? Desigur că și pactul cu diavolul și pactul cu securitatea pot fi reale, dar sunt simple speculații pe care nu vrem să le credem, fiindcă l-am urî, chiar și fără să vrem, deși suntem datori să iubim pe vrăjmași. Noi credem că a fost amăgit și neavând

harul Sfântului Duh nu a putut răbda tortura și astfel a încercat prin ceea ce credea că este sfințenie și un compromis minor, să supraviețuiască vremurilor foarte grele prin care a trecut și ne rugăm lui Dumnezeu să ia aminte la durerile sfinției sale, să îl ierte pentru toate lucrările și învățăturile amăgite și să scape Sfânta Biserică Ortodoxă de posibila lui canonizare. Dar pentru aceasta este nevoie să ne trezim cu toții la pocăință, să ne lepădăm de rătăcirile lui și să cădem cu lacrimi și rugăciuni la Dumnezeu să ne ierte și să îl ierte. În același timp nu putem să nu observăm că imaginea lui de mare martir și duhovnic al secolului XX este umflată fără logică, dintr-un duh legendar, chiar dacă acum, la modă, este exprimarea lui în limbaj rece și academic. Informațiile concrete evidențiate fără să vrea, chiar de îndrăgitorii sfinției sale, după cum vom vedea, susțin tocmai căderea la compromis, în urma unei torturi de o lună și ½ (cine știe, Doamne, ce a fost în sufletul sfinției sale atunci, săracul?), continuată cu o prigoană formală și o viață lejeră, mai bună decât a unei familii de nivel mediu social de atunci. A fost privat de libertate (per total) în mai puțin de doi ani (22 de luni și 18 zile). Din aceștia a stat la canal 14 luni și trei zile, având regim boieresc față de alți deținuți (care erau acolo torturați) manifestându-și pentru distracție și confort puterile paranormale. În închisoare a stat cu totul doar 8 luni și 15 zile (din care, spun ucenicii, a fost schingiuit doar 1 lună și ½, la București), în rest făcând închisoare formală din care se întorcea radiind de bucurie. Nu a trecut nici prin cruntul Pitești și nici prin tragicul Aiud, cum ar fi fost logic, ca o urmare a informațiilor expuse în dosar că era considerat o căpetenie legionară, căpetenie spirituală a lor, ci doar a fost trecut prin închisori ca să poată primi la sfârșit diplomă de mărturisitor și să fie un contact de încredere pentru manipularea altora. Acest lucru nu ar fi fost posibil dacă nu ar fi făcut pact cu stăpânirea și nu s-ar fi folosit de puterile diavolești pentru a paraliza și induce hipnotic conducerea închisorilor. Mai mult, institutul Elie Wiesel își dă acordul pentru canonizarea sfinției sale (deși este foarte violent nu numai față de legionari, dar și față de preoții naționaliști și cei care poartă ii, dacă nu sunt țărani). Aceasta ne arată că pactul continuă și după moarte. Noi nădăjduim că nu este un pact conștient al Părintelui Arsenie Boca ci o milă a lui Dumnezeu care i-a văzut slava deșartă și l-a cruțat, fiindcă fără harul Sfântului Duh nu ar fi putut răbda, iar harul se dă celor smeriți, iar dacă ar fi reușit prin puterile diavolești cu care lucra în închisori, cotele mândriei sale ar fi ajuns la un nivel îngrozitor chiar și pentru preacuvioșia sa. Ce n-ar fi inventat ucenicii atunci, dacă ar fi avut fapte concrete cu care să se laude și ce putere ar fi dobândit scrierile și picturile sale primejdioase dacă ar fi fost susținute de autoritatea unor fapte cu adevărat mărețe. Dar Dumnezeu nu a îngăduit aceasta, din milă și ocrotire față de noi, ca văzând realitatea să ne dumirim despre fenomenul Prislop. Ca să înțelegem că așa lucrează Dumnezeu, să ne amintim că acesta este și motivul pentru care și Origen s-a lepădat de Hristos înainte de a muri (și, după cum se știe, și Părintele Arsenie Boca s-a lepădat de călugărie și preoție, în urma celor pătimate în închisoare, deoarece a fost prin credința în preexistența sufletului, ucenicul lui Origen):

(1) Lângă celelalte păgânești hule ale lui Origen, pre care le povestește Sfântul Epifanie la Eresul 64, au fost una și aceasta, cum că munca oamenilor celor necredincioși și a dracilor va avea sfârșit și, după o vreme, și cei necredincioși, și dracii vor veni la starea lor cea dintâi. Pentru care hule și în vremea nevoinței și a mărturisirii sale, când vrea să se încununeze cu cunună mucenicească, de Dumnezeu s'au părăsit, și la închinarea de idoli au căzut (că de ar fi lăsat Dumnezeu să se facă mucenic, nu puțină vătămare în Biserica lui Hristos s'ar fi făcut, ca ale unui sfânt atuncea cărțile lui primindu-se), și de Sfinții Părinți, la Soborul al 5-lea cu săgeata anatemei s'au săgetat. (Tom 2 al Faptelor Soboarelor, foaia 340)²¹³

Iar învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt, după cum am văzut, date anatema de toate cele 7 sinoade ecumenice.

Când a ieșit din închisori, s-a mutat împreună cu stăpâna inimii sale, Maica Zamfira, ducând o viață mult mai lejeră decât omul cu nivel de confort mediu din socialism, lucru dovedit prin proprietățile sfinției sale și modul de a se îmbrăca. Supravegherea informativă i-a fost ca un mare scut, după cum declară chiar sfinția sa (vedeți mai jos) prin care nu mai putea nimeni să îl acuze că încalcă ordinea socialistă și, ca bonus, îi adăuga la palmaresul de victimă, alte file și cununi pentru opinia publică postdecembristă. Acest plan, era alcătuit cu grijă încă de pe atunci de mai marii ce priveau strategic (folosindu-se de pionii spioni ce nu știau ce fac), pentru a-i spori cu filele din dosarul securității pe cele din dosarul de canonizare de

²¹³ Sfântul Cuvios Ioann DAMASKIN, *Descoperire cu amăruntul a Pravoslavnicii Credințe*, tâlcuirea și notele aparțin Sfântului Ierarh Grigorie Dascălul 1806 tipărită prima oară la Iași, Ed. Predania, București, 2011, p. 249.

după moarte. Așa vor putea urmașii lor la tronul stăpânirii să se folosească și după moartea lui de imaginea de mărturisitor și făcător de minuni a preacuvioșiei sale, asociată cu duhurile diavolești ce i-au slujit toată viața, ca să continue acțiunea de a sprijini noua ordine mondială prin ecumenism și spirit(ual)ism de tip New Age. Chiar dacă micii/marii lideri nu au cunoscut/consemnat acestea (ca să nu fim adepți ai teoriei conspirațiunii, fiindcă noi credem că toate le îngăduie Dumnezeu pentru păcatele noastre personale), duhurile necurate ce orchestrează pregătirea terenului (ahtiat de show magic) pentru primirea lui antihrist și care conduc prin patimi pe cei ce nu-L urmează pe Hristos, au știut-o și dorit-o. Am vorbit așa, datorită preocupării și interesului pentru politică, dar noi credem că Dumnezeu este cel ce îngăduie asupririle când copilașii lui oamenii de dragul dulceților trecătoare de aici uită de veșnicie și își pierd sufletul. Așa și cu Părintele Arsenie Boca, și el copilaș al lui Dumnezeu, îndulcitu-sa de sine și părăsindu-l Dumnezeu ca să se trezească și mântuiască. A căzut, a fost slab și nu știm dacă s-a trezit și plângea sau nu în inima lui. Nu-l putem judeca, ci îl plângem și nu vrem să deviem în politică, urâciunea pustiirii, fiindcă prin aceasta lucrează stăpânitorul acestei lumi, ca să umple inima (locul cel sfânt) cu deșertăciune și înșelare, iar noi, cei ce ne plângem păcatele, suntem datori și să ne supunem *Rom 13:1 înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.*

Cele pe care le-am pus în paralel, ne arată credibilitatea și verticalitatea Părintelui Arsenie Papacioc (printre altele și un mare artist plastic necunoscut publicului, ce ne-a lăsat ca testament capodopera sfinției sale, vrednică de orice Sfânt Părinte „Singur Ortodoxia”) și în același timp precaritatea și șerpuirea amăgitului de la Prislop (care ne-a lăsat ca sinistru testament al auto adorării așezământul de la Drăgănescu, de prost gust și centrat pe sine ca un obiect de cult al propriei personalități și vieți). Este evident pentru orice om (fără prejudecăți din ce aude de la alții sau simțiri înșelate de vise, vedenii și stări induse la Prislop), că putem avea încredere în afirmațiile Părintelui Arsenie Papacioc, iar în ale Părintelui Arsenie Boca și a ucenicilor nu, deoarece fiind amăgiți, chiar și fără să vrea transmit duhul amăgirii mai departe.

Poate că am păcătuțit, exprimându-ne cam dur despre erorile logice ale domnului Florin Duțu și despre sârmanul, cu adevărat săracul Zian, dar ne supără nedreptatea atât în apărarea minciunii ridicată la rang de sfințenie, cât și în bârfirea celor ce ne trag cu milă semnalul de alarmă pentru a ne trezi din amăgire. Am dori să nu îi judecăm, ci să ne rugăm pentru domnia sa și pentru toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca să revină la cumințenia și frumusețea lină și lăuntrică a Ortodoxiei.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Unii discută în contradictoriu despre credință și discuțiile [controversele] lor sunt fără sfârșit, dar nu e nevoie să ne sfădim, ci numai să ne rugăm lui Dumnezeu și Maicii Domnului, și atunci Domnul ne va lumina fără discuții și îndată ne va lumina.²¹⁴

Părintele Arsenie Papacioc ne arată că Părintele Arsenie Boca a fost arestat pentru proorocii despre ruși, domnul Florin Duțu vrea să ne convingă că a fost arestat datorită credinței Ortodoxe curate și strălucitoare, puternice împotriva comunismului, la complotul greco-catolicilor.

Primul se confirmă chiar de ucenici:

• Odată mi-a zis că, într-o noapte, către ziuă, ne vor ocupa trei țări: Ungaria, Bulgaria și Rusia. Atunci eu am zis: „Ungurii or să ne ocupe pe noi?”, iar el mi-a spus: „Și pe cei ce ne vor ocupa va veni ploaie de foc”. (Chiș Aurelia, 93 ani, corn. Boiu, jud. Mureș)²¹⁵

Al doilea se contrazice chiar pe sine însuși (după cum vom vedea mai jos), demonstrând chiar el însuși ca mincinoasă propria teorie a conspirației comunisto-uniat împotriva (epi)centrului de la Prislop. Dar pentru a înțelege aceasta trebuie să cercetăm ce „propaganda fide” îi fac ucenicii săi fideli în legătură cu caterisirea sfinției sale.

Până acum am observat că tot ceea ce ne-a dezvăluit Părintele Arsenie Papacioc despre Părintele Arsenie Boca s-a confirmat prin documentele furnizate de ucenici, printre care chiar și de domnul Florin Duțu. A mai rămas să dezlegăm misterul opririi de la slujire a Părintelui Arsenie Boca: se datorează uneltirii greco-catolicilor, prigoanei comuniste sub pretextul legionarismului, sfinția sa fiind considerat căpetenia spirituală a legionarilor, sau faptului că s-a lăsat în închisoare și de preoție, și de călugărie cum ne arată Părintele Arsenie Papacioc?

²¹⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit. p. 16.

²¹⁵ *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015.

Înainte de a analiza acest subiect important, ar fi bine să facem un mic paralelism între viața canonică, mărturisitoare și verticală a Părintelui Arsenie Papacioc, mai puțin mediatizată (deoarece *Ioan 15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște.*) și viața (din păcate atât de șerpuitoare și necanonică) atât de cunoscută, popularizată și răspândită prin toate mijloacele văzute și nevăzute, finanțate și gratuit din râvnă aprinsă a Părintelui Arsenie Boca.

Nu trebuie să uităm ceva: mai există o contradicție în cartea domnului Florin Duțu în legătură cu relația dintre cei doi Părinți Arsenie (dar, în cazul de față dezinformatul informator al securității este... chiar Părintele Arsenie Boca):

*Anghel Papacioc, viitorul Părinte Arsenie Papacioc, fost legionar, vine să-i ceară sfat, după ce fusese eliberat din închisoare ca urmare a înțelegerii dintre legionarul Nicolae Petrașcu și comunistul Teohari Georgescu: „un alt legionar care m-a vizitat la Mănăstirea Sâmbăta de Sus a fost Anghel Papacioc, nu știu de unde era originar. El a venit la mine cu scopul să intre în călugărie. Întrucât știa și meseria de sculptor în lemn, eu l-am trimis la M-rea Cozia unde el a mers și a și stat câțva timp, apoi a fost la M-rea Antim din București, apoi a mers la o mănăstire din Moldova, însă nu știu la care mănăstire. Când a venit la mine în anul 1945/1946 mi-a spus că este legionar și că a venit de la închisoare, că nu mai vrea să aibă de-a face cu politica și că vrea să se facă călugăr”*²¹⁶

dar aceasta se află în contradicție flagrantă cu ceea ce ne spune chiar Părintele Arsenie Papacioc despre întâlnirea cu Părintele Arsenie Boca:

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părinte... căzuse în forma aceasta a proorociei... cândva... și a sfințeniei și a intrat duhul ăsta al mândriei... El, sfințiile voastre erați foarte mici...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Nu, nu țin minte...

Părintele Arsenie Papacioc:

- și eu eram mic. Și înainte de a mă duce la mănăstire auzisem nu știu ce... era o mișcare în studențime...

Părintele Cleopa Ilie:

- Da, da, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și eu m-am dus la el... la Sâmbăta... era curentul acesta arsenist, foarte puternic.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, în numele lui, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- M-am dus la el, pentru că voiam să plec la mănăstire și voiam o binecuvântare. Și când m-am dus acolo la Sâmbăta m-am dus foarte greu, străin... nu prea cunoșteam. Nu eram așa un om de tupeu să-mi fac loc. M-am dus după adresă. Și stând la masă era acolo stareț un părinte Serafim. Mult m-am folosit de părintele Serafim, nu de Arsenie, de Serafim m-am folosit.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, Părintele Serafim Popescu...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele Arsenie era la o masă fără așternut pe ea... cam lățimea asta... așa... eu aici și el aici, că era într-o vineri și se luase masa și mi-a pus și mie ceva. **Și Arsenie Boca și-a pus mâinile așa... Niște ochi albaștri, puternici... la mine așa... fix.... Eu când am văzut zic: vezi de treabă, domnule. Eu nu eram prost, eram băiat citit... într-un fel... Ce înseamnă**

²¹⁶ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 113-114.

antimandarul acesta? să nu-l... L-am simțit. Cât era de puternic curentul despre el, pentru mine, zic, gata. [iată un om înțelept: parează paralizia pe care Părintele Arsenie Boca o inducea la toți, dintr-o privire, prin hipnoză. Dintr-un foc se lămurește și scapă din foc, neintrând în circuitul general al curentului: privire, simțire, robire (de toată viața). Această biruință greu de imaginat și dobândit a primit-o în dar de la Dumnezeu fiindcă toată viața s-a condus nu după simțire, ci după gândire, în frica de Domnul. — n.n.] **Și nu mi-a mai trebuit... Mi s-au întâmplat niște lucruri de o mare trăire** [atenție! Nu simțire, ci trăire, fiindcă a blocat calea simțirii prin privire – n.n.] **pe care am avut-o eu acolo. A vrut să vină către mine că eram într-o margine de pădure. [vedeți? Nu îi convenea că a fost refuzat, văzând capacitatea Părintelui Arsenie Papacioc, ar fi vrut să-l paralizeze și cu false prooroci, ca să-l aibă ca sclav adulator – n.n.] S-a întors din drum. Eu m-am rugat mult la Dumnezeu să nu vină... Nu știa lucrarea mea.** [lucrarea celor smeriți este singura la care nu au acces dracii și nu o cunosc. Și vedem că era o lucrare smerită, fiindcă nu s-a încrezut în prima biruință, ci s-a rugat la Dumnezeu să-l ferească de alt atac demonic. Doamne, doamne de ce nu iau aminte oamenii la acest Arsenie să-l urmeze și se duc buluc după celălalt, înșelat? Fiindcă *Mat 7:14 strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află.* – n.n.] **Am plecat la mănăstire. Mi-am văzut de treabă.** ²¹⁷

Lucrul acesta este confirmat și de Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa:

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”. ²¹⁸

Vedeți de ce era silit Părintele Arsenie Papacioc să arate problemele Părintelui Arsenie Boca? Pentru a feri oamenii să-și piardă credința. Din milă față de ei se lăsa bănuț de invidie și își asuma pomenirea de rău, ca să ferească pe alții de căderea în rău.

Avem, așadar, cuvântul a doi (Părintele Arsenie Boca și ucenicul impresar al sfinției sale Florin Duțu), contra a doi: Părintele Arsenie Papacioc și ucenicul minunatului întru pocăință și misiune Părintele Cleopa Ilie

Ce ne facem? Pe cine credem?...

Credem în Cuvântul lui Dumnezeu:

1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el?

Cum să știe mai bine Părintele Arsenie Boca și Florin Duțu de ce a venit și de ce a plecat de la Sâmbăta de sus Părintele Arsenie Papacioc, decât chiar Părintele Arsenie Papacioc?

Dar în privința credibilității cuvintelor, învățăturii, lucrării lăuntrice și pildei de urmat a celor doi Arsenie, în cine putem avea mai mult încredere, când sunt diametral opuse? Pe care cale să o credem și să o urmăm? Papacioc sau Boca? Mărturia cui o primim ca adevărată? Primul merge pe calea tuturor Sfinților Părinți, al doilea pe o cale proprie, cum nu ne învață Ortodoxia...

Ioan 5:31 Dacă mărturisesc Eu despre mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată. 32 Altul mărturisește despre Mine; și știu că adevărată este mărturia pe care o mărturisește despre Mine. 33 Voi ați trimis la Ioan, și el a mărturisit adevărul. 34 Dar Eu nu de la om iau mărturia, ci spun aceasta ca să vă mântuiți. 35 Acela (Ioan) era făclia care arde și luminează,

²¹⁷ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

²¹⁸ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015.

și voi ați voit să vă veseliți o clipă în lumina lui. 36 Iar Eu am mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrurile pe care Mi le-a dat Tatăl ca să le săvârșesc, lucrurile acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.

Este nevoie să comparăm faptele celor doi, ca după roade să cunoaștem pomul și să vedem care este sursa adevărului:

Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. 16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? 17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. 18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. 20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște. 21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. 22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? 23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea. 24 De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele și la îndeplinește asemenea-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe stâncă. 25 A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă. 26 Iar oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le îndeplinește, asemenea-se-va bărbatului nechibzuit care și-a clădit casa pe nisip. 27 Și a căzut ploaia și au venit râurile mari și au suflat vânturile și au izbit casa aceea, și a căzut. Și căderea ei a fost mare.

Am luat aceeași sursă de referință, Wikipedia, scrisă de ucenicii fiecăruia, pentru a încerca să facem paralelismul în condiții de egalitate. În legătură cu stilul scrierii, prima remarcă este prezența exagerărilor, mascate de o imparțialitate academică la biografia Părintelui Arsenie Boca, iar la ai Părintelui Arsenie Papacioc o strădanie de dragoste cu sobrietate, în și pentru adevăr. Și din aceasta se văd roadele lor în ucenicii fiecăruia, specifice diferenței dintre cele două lucrări launtrice ale fiecărui dintre cei doi Arsenie

(1) Părintele Arsenie Papacioc

Arsenie Papacioc (n. 15 august 1914, satul Misleanu, comuna Perieți, județul Ialomița; d. 19 iulie 2011, Techirghiol) a fost un duhovnic ortodox român. Din anul 1976, era duhovnicul Mănăstirii Sfânta Maria din Techirghiol. Părintele Papacioc a trecut prin pușcăriile comuniste unde a pățimit alături de Părintele Iustin Pârvu, Ioan Ianolide, Valeriu Gafencu, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu și alții.[1] A fost arestat și condamnat sub regimul mareșalului Ion Antonescu, în 1941, pentru participare la rebeliunea legionară și apartenența la Mișcarea Legionară[2]. S-a călugărit în 1946, după eliberare și s-a nevoit la Mănăstirea Antim din București până în 1949. Între 1949-1950 a fost sculptor la Institutul Biblic, iar în anul 1951 a devenit preot la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. Între 1952-1958 a fost preot la Mănăstirea Slatina. În vara anului 1958 a fost arestat din nou, pentru că făcea parte din grupul „Rugul Aprins”. Condamnat la 20 de ani de muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la închisoarea Aiud.[3]

Biografie[modificare | modificare sursă]

Considerat unul dintre cei mai importanți duhovnici ai Ortodoxiei,[4] Arsenie Papacioc s-a născut în 1914 ca al șaptelea copil al părinților Vasile și Stanca. Casa părintească se afla în satul Misleanu, comuna Perieți din județul Ialomița. Numele civil al lui Arsenie a fost Anghel.

În 1932 a absolvit școala de Arte și Meserii din București, și a devenit la 18 ani membru al Mișcării Legionare, activând într-un cuib din orașul Slobozia. În decembrie 1933, a revenit în București pentru a participa la tabăra legionară de la Bucureștii Noi, unde se ridica “Casa Verde” – sediul central al mișcării. După satisfacerea serviciului militar, Anghel Papacioc pleacă la Brașov, unde se angajează la fabrica de armament “Malaxa”, unde lucra, în calitate

de maestru șef, fratele său, Radu. În decembrie 1938 este internat lagărul de la Miercurea Ciuc. După abdicarea regelui Carol al II-lea și instaurarea regimului legionar Anghel Papacioc devine șef de plasă (conducător legionar imediat subordonat șefului de județ) la Zărnești, și primar la Zărnești din octombrie 1940. După „rebeliunea legionară” din ianuarie 1941 a fost judecat și condamnat la 6 ani de închisoare. În 1942 după ce trece granița spre Iugoslavia, este prins de patrurile germane și predat grănicerilor români, este judecat de Tribunalul Militar pentru trecere frauduloasă a frontierei și condamnat la șase ani de închisoare. Este încarcerat la Aiud, până în septembrie 1946. În ianuarie 1947, pleacă la mănăstirea Cozia unde starețul Gherman Dineăț îl primește ca „frate”. În 1948 e trimis la schitul Cioclovina, care aparținea de mănăstirea Tismana, unde a stat până în luna ianuarie 1949 când, la cerere, a plecat la mănăstirea Sihăstria, unde era stareț arhimandritul Ilie Cleopa. Aici a stat până în luna septembrie 1949, când a fost trimis la mănăstirea Antim – Institutul Biblic, la atelierul de sculptură. A fost rânduit călugăr, sub numele de Arsenie și a slujit aici până în iunie 1950, când a plecat la mănăstirea Slatina. De aici este arestat în 1958 și condamnat la 20 de ani de închisoare pentru uneltire contra ordinii sociale. A trecut prin închisorile din Brașov, Aiud și Jilava, fiind eliberat în 1964.

După ce a primit preoția, Arsenie a fost numit spiritual la Seminarul Monahal de la Neamț. A urmat mutarea la Mănăstirea Slatina, unde a fost egumen. De aici a fost arestat și dus la Suceava, ținut în anchetă nouăzeci de zile, bătut și chinuit pentru acuzații fără nici un suport real. După ani de detenție la închisoarea de la Aiud, a fost eliberat și i s-a permis să slujească la o parohie din Ardeal. De aici, a ajuns, în 1976, la Mănăstirea Sfânta Maria - Techirghiol.[5]

„Am fost al șaptelea copil la părinți, născut în 1914, la 15 august, comuna Perieți, satul Misleanu, județul Ialomița. Părinții se numeau Vasile și Stanca. Tata a fost agent sanitar peste șase sate și a contribuit masiv la construcția Bisericii din sat. Mă cheamă Papacioc. Pentru că tatăl bunicului meu a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. și de aici vine numele. Era aromân și i s-a spus: «Popa cu cioc» - Papacioc. Dar la origine ne chema Albu. Și bunicul meu a venit cu mii de oi din Macedonia și s-a instalat pe Ialomița, unde era câmpie. Satele erau rare...”

—Părintele Arsenie Papacioc - mărturie despre sine[6]

În 2006, Arsenie Papacioc a suferit o intervenție chirurgicală, încheiată cu succes. A fost internat în urma unei hernii de disc.[7]

Despre ecumenism, Arsenie Papacioc a afirmat: „Sunt împotriva! Pe viață și pe moarte împotriva! Ce ecumenism?”[8]

Cronologie[modificare | modificare sursă]

15 august 1914 – s-a născut în satul Misleanu, com. Perieți, din județul Ialomița.

1941 – a fost arestat și condamnat, sub regimul mareșalului Ion Antonescu, pentru apartenență la mișcarea legionară.

1946 – este eliberat din închisoare și se călugărește. Își face anii de ucenicie monahală la Mănăstirile Cozia și Antim din București.

1947 – se retrage într-o pădure și trăiește ca un pustnic aproape doi ani.

1949 – este călugărit la Mănăstirea Sihăstria, sub ascultarea duhovnicilor Arhimandritul Cleopa Ilie, în calitate de stareț, și Ieroschimonahul Paisie Olaru.

1949-1950 – este sculptor la Institutul Biblic.

1951 – este hirotonit preot la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. Poartă numele de Părintele Anghel.

1952-1958 – este preot la Mănăstirea Slatina-Suceava.

1958 – este arestat din nou, pentru ca făcea parte din grupul "Rugul Aprins". Condamnat la 20 de ani muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la Închisoarea Aiud.

1965 – este numit paroh în comuna Filea de Jos, din eparhia Clujului; a mai fost preot și duhovnic la Mănăstirile Căldărușani, Dintr-un Lemn și Cernica.

1969 – 1970 – este stareț al Mănăstirii Cheia-Prahova;

din 1976 – este duhovnicul Schitului Sfânta Maria-Tomis, întemeiat de Patriarhul Justinian la Techirghiol

2011 - moare pe 19 iulie.

Cărți[modificare | modificare sursă]

Convorbiri duhovnicești - 2 vol. (1984-1986)

Ne vorbește Părintele Arsenie (2004)

Veșnicia ascunsă într-o clipă (2004)²¹⁹

Singur Ortodoxia

Cuprins

Întâmpinare5

CUVÎNTUL I7

Despre unitatea Bisericii; despre dialogurile cu cei care s-au desprins de Biserică; despre ecumenism.

În care se arată că unitatea Bisericii ține de Mântuitorul Hristos, care este Calea, Adevărul și Viața.

CUVÎNTUL II31

Despre Sinoade, despre dogme, despre drumul spre mântuire; despre schismă și despre eres; despre succesiunea apostolică.

În care se arată că singurul drum mântuitor este cel al Bisericii Ortodoxe.

CUVÎNTUL III55

Despre o nouă mentalitate și un nou limbaj “teologic”, adică despre biserici nedepline, biserici surori și altele ca acestea.

În care se arată că dragostea se bucură numai de Adevăr.

CUVÎNTUL IV67

Despre rugăciunile împreună cu schismaticii și ereticii, care acum se numesc și “rugăciuni ecumenice”; și altele, tot “ecumenice”.

În care se arată că trebuie să ne rugăm în Adevăr, în practica Adevărului, așa cum s-a predanisit de către Biserica drept-măritoare.

CUVÎNTUL V81

Despre revenirea la Ortodoxie, adică: Rânduiala cum se cuvine să primim pe schismatici și pe eretici, care vin la drept măritoarea credință, Precum se spune în Molitvelnicele autentice.

ULTIMUL CUVÎNT.....89²²⁰

Autobiografia Părintelui Arsenie Papacioc (să vedeți diferențe de profunzime și smerenie față de autobiografia Părintelui Arsenie Boca:

I. Părintele Arsenie Papacioc - mărturie despre sine

²¹⁹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Papacioc>, vineri, 25 septembrie 2015.

²²⁰ <<https://www.scribd.com/doc/244102289/Arsenie-Papacioc-Singur-Ortodoxia-pdf>>, luni, 28 septembrie 2015, pp. 2-5.

Pe 15 august 2014, se implinesc 100 de ani de la nasterea parintelui Arsenie Papacioc.

- As dori sa ne spuneti daca va amintiti anumite crampeie din copilaria sau din tineretea cuviosiei voastre?

Am fost al saptelea copil la parinti, nascut in 1914, la 15 august, comuna Perieti, satul Misleanu, judetul Ialomita. Parintii se numeau Vasile si Stanca. Tata a fost agent sanitar peste sase sate si a contribuit masiv la constructia Bisericii din sat.

Ma cheama Papacioc. Pentru ca tatal bunicului meu a fost preot in Macedonia, in nordul Greciei. Si de aici vine numele. Era aroman si i s-a spus: "Popa cu cioc" -Papacioc. Dar la

origine ne chema Albu. Si bunicul meu a venit cu mii de oi din Macedonia si s-a instalat pe Ialomita, unde era campie. Satele erau rare... Si am intrebat eu, am "sondat" eu - ca nu l-am apucat, cam cate oi avea. L-ar fi intrebat un boieras de pe-acolo, din Ialomita: "Domnule - Mircea il chema - Papacioc, primeste si oile mele in cardurile matale!", "Dar cate oi ai?", "Am saptezeci!", "Eu numai caini am saptezeci!". Si dupa asta am aflat cate oi avea!

Aveam cinci-sase ani si m-a batut un baiat. Era un obicei prost pe acolo, cand se intalneau copiii din satele vecine sa se ia la bataie. Pe mine m-a prins la marginea padurii si cu o crenguta de salcam cu ghimpi mi-a facut picioarele numai sange, fiindca eram in pantaloni scurti. Tatal meu avea o autoritate peste sase sate, ca era agent sanitar. Si am zis: Nu-i spun lui taticu', ca-l bate si nu-I place lui Dumnezeu. Mai bine sa rabd. Va inchipuiti ce am fost in stare sa gandesc la o varsta, cand un sentiment de razbunare e intr-o stare mai intensa la copii. Nu-i vorba de rezultatul unei educatii, pe care de fapt am avut ocazia sa mi-o completez in inchisori, manastiri!

Eram elev la scoala primara, clasa I, unde am luat premiu si mi-au pus coroana pe cap. Cu ocazia aceasta am memorat o poezie pe care o invatasem de la o sora de-a mea mai mare:

"Florica frumusea, cine-ti dete viata oare? Si culori stralucitoare? Cel ce-ti dete tie, tot El imi dete si mie, El e Tatal tau si-al meu si Se cheama Dumnezeu!"

Apoi o intrebam pe mama mea, cand dadea oaia din picior inainte de culcare: De ce da din picior? Iar mama-mi zicea: "Se-nchina, mama...!" Vasazica, eu de ce sa nu ma-nchin?!

Problema care se pune este ca in fiecare zi sa putem cuceri Vesnicia. Acesta este idealul. A avea cineva gandul sa ajunga ceva in viata - profesor, etc, e un scop omenesc, nu un ideal. Idealul este sa slujesti la ce e mai inalt posibil. Daca tu nu stii ca slujesti lui Dumnezeu, Care e Vesnic, ai sa te impotmolesti. Trebuie sa fii atent: "stai, ca asta nu tine de Vesnicie, deci nu o fac!"

Pana la varsta de douazeci de ani am facut si sport. La data aceea am fost primul la intreceri interscolare la viteza si al doilea la sarituri, care s-au desfasurat in Bucuresti. Invatam si faceam miscare, foarte mult mi-a ajutat! Intr-un meci de fotbal am sarit peste un jucator, nu mai puteam sa-l ocolesc, eram in viteza mare, si cum eram blond, gazetele m-au numit: Pantera blonda. Intr-o zi, la antrenament, am tras puternic cu mingea si am lovit din greseala, in cap, o fata care nu avea ce cauta pe teren. Am simtit nevoia sa ma duc sa-mi cer scuze. Am apreciat varsta ei cam la 14-15 ani. Zice: "Domnule Pantera blonda!" Zic: "Nu ma cheama asa. Ma cheama Anghel Papacioc!" Dar ea: "Asa-i ca acum ma numesc si eu sportiva?" Eu mi-am dat seama de naivitatea ei cand a zis asa. "Nu! Deocamdata esti numai lovita!" I-am zis: "Du-te, fetito si roaga-te la Maica Domnului!" Si am insistat sa se roage la Maica Domnului, lucru pe care-l faceam si eu la vestiar. N-am mai vazut-o de atunci. Dupa saptezeci de ani m-am trezit cu o doamna batrana cu doua stranepoate de mana la Techirghiol: "Parinte, eu sunt fata pe care ati lovit-o cu mingea in cap! Parinte, m-am rugat la Maica Domnului si m-a ajutat, asa cum m-ati povatuit, si am reusit in toate!"

- Am aflat ca ati avut un frate care a murit impuscat...

Acel om, care l-a impuscat pe fratele meu, mi-a cazut, cum se spune, "in mana...", aveam o functie mare. Si puteam, pur si simplu, sa-l omor si eu... . Iar celui care-l impuscase pe fratele meu i-am trimis vorba: "Eu iti pun paza la poarta! Cu nici un chip n-ai sa patesti nimic!"... Care mi-a fost puterea...? Am zis asa: daca eu ma razbun, Cerul nu mai e dator la mine, dar nici fratele meu nu mai e dator la mine... Si a murit el, dupa ani de zile, de chinuri de constiinta...

Daca nu te razbuni, ramane Dumnezeu dator la tine. La El este toata razbunarea. Razbunarea nu te rezolva, din contra, dupa ce te-ai razbunat, ramai mai departe dator la Dumnezeu foarte mult, dar asa ramane Dumnezeu dator la tine, ca sa ma exprim in forma asta noua de a prezenta lucrurile. Chiar daca n-ar fi datorita de a implini porunca iubirii, ca trebuie sa iubim si pe vrajmasi si pe raufacatori, totusi, ca strategie, lucrarea diavolului e foarte primejdioasa, de a te acuza foarte puternic fara sa-ti dea ragaz de explicatii: "ai dat om la moarte!" Si nu puteai sa-i spui ca n-ai dat om la moarte, deoarece cu dracul nu poti sa ai explicatii, pentru ca el ia faptul asa cum e. Si atunci trebuie sa tii cont tot de porunca iubirii, ca sa poti sa-l tai pe acest drac! Dar ai voie sa te aperi de raufacatori, ca spune Mantuitorul: "Daca ai sti cand vine furul, nu l-ai lasa sa-ti sparga casa!" si sigur ca te vei lupta cu el, nu o sa stai numai cu mainile intinse sa nu-i dai loc, ca el da peste tine. Sigur ca trebuie sa te aperi si din toata treaba asta el poate sa iasa ranit. Deci este voie sa te aperi cu orice chip!

- Din perioada detentiei va amintiti vreun episod care ar parea mai paradoxal?

Ne-au luat cu trenul de la Brasov dupa terminarea anchetei si ne-au dus la Vaslui, la munca fortata. Dupa ce am coborat in gara, cativa ne-am dus dupa apa, eu m-am razletit mai mult. Intre timp, a venit un camion si i-a imbarcat pe detinuti, ducandu-i in partea cealalta a orasului, unde era lagarul de munca. Eu m-am trezit singur in gara cu lanturile pe picioare. Am tras o spaima cumplita fiindca mi-era teama sa nu fiu acuzat de tentative de dezertare. Niciodata nu m-am speriat de libertate ca atunci. Am iesit repede din gara si am luat-o direct pe centrul soselei care traversa orasul, in vazul tuturor, purtandu-mi lanturile cat mai la vedere, ca sa nu fiu intalnit ascuns printre oameni si sa fiu acuzat ca am vrut sa scap. Lumea se mira si-si facea cruce, dar eu imi vedeam de drum. De atunci imi aduc aminte de Vaslui ca de cel mai lung oras din tara, cu o singura strada interminabila la capatul careia am ajuns dupa un mars fortat si drept, iar colegii, cand m-au vazut, saltau de bucurie ca m-au recuperat, m-au tinut pe brate ca sa-mi taie fierarul niturile de la lanturi, pentru a iesi la munca!

- In ce fel ati facut primii pasii in viata monahala?

Cand a fost sa plec la manastire, acum vreo cincizeci de ani, au vrut sa ma opreasca foarte multi insi, chiar unul din cei cu nume mare, ministru al Cultelor pe atunci, spunandu-mi ca in manastire sunt caderi si decaderi de tot felul. Dar eu i-am raspuns ca ma duc la manastire pentru Hristos. Nu ma intereseaza ce este acolo, ci invatatura lui Hristos: "Cel ce iubeste pe tata ori pe mama mai mult decat pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce iubeste pe fiu ori pe fiica mai mult decat pe Mine, nu este vrednic de Mine. Si cel ce nu-si ia crucea si nu-Mi urmeaza Mie, nu este vrednic de Mine!". Si m-am intalnit cu ei dupa zeci de ani. Si m-au intrebat: "Ce ai vazut acolo?", "Ce ati spus voi am gasit, dar nu credeam sa gasesc si sfinti! Am gasit si sfinti!"

Am avut un inceput calugaresc foarte prigonit. Am avut intentia sa merg la Manastirea Frasinei, care avea un metoc in Ramnicu Valcea. Acolo l-am intalnit pe Staretul manastirii. Nu vazusem manastire in viata mea si am auzit si eu de Frasinei. N-a fost Dumnezeu absent, dar trebuia sa fii dibaci sa intelegi prezenta Lui. Eram in tren la clasa a IV-a, in vagoane unde se transportau si animale. In vagon, un grup de tineri canta cantece religioase. Eram atat de fericit si ziceam in sinea mea: "Uite, ingerii cum imi canta!" Acolo in tren am intalnit un colportor care cunostea toate manastirile. Era ingerul pazitor pentru mine, care eram un strain. El m-a condus la metocul manastirii Frasinei. Batranul Simeon, staretul Manastirii Frasinei, mi-a zis: "Nu te primesc, frate. Te vad ca esti nitel mai invatat si nu te pot pune la boi. Si atunci ce-o sa zica fratii: pe acesta il tii la cancelarie, iar pe noi ne pui la greu!" Staretul a gresit in aprecierea lui, insa nici eu nu puteam sa-i dovedesc nebunia mea pentru Hristos.

Pentru ca atunci sa pleci la manastire, daca ai biruit in lume, sa te ia in primire ca pe o sluga, ca pe un rob - asta inseamna ca tu ai ajuns la un grad de mare daruire, de nebunie - sa stii sa existi fara "eul" din tine. Altfel nu rezisti. De acolo de la metoc am plecat la Manastirea Cozia, era iarna, vecernia se tinea in trapeza. M-am dus mai intai in Biserica sa ma inchin, intentionand sa pasesc spre icoana Mantuitorului, dar m-am oprit in fata icoanei Maicii Domnului si am zis: "Ma va duce Maica Domnului si la Mantuitorul!" M-au pus sa citesc catisma de la Vecernie. Si am inceput sa citesc, am citit. Intre timp m-a interpellat un Parinte, Ghervasie: "Asculta, Frate Anghela! De unde stii sa citesti?", pentru ca el nu stia carte. "Eu asa m-am nascut, Parinte. Nu stiu de cand!" M-am umplut de un mare folos. Si am stat de vorba cu un domn, mult mai tarziu, care dorea sa faca niste manastiri dupa placul lui, nu dupa Traditia Ortodoxa, pe care au inteles-o foarte putini si i-am spus intamplarea cu Ghervasie: "Domnule, uite cine a tinut monahismul, un nestiutor de carte, care era un mare traitor in inima lui si traia monahismul intreg prin el!" Si acum il pomenesc pe Ghervasie, ca un mare exemplu care mi s-a dat, deci ca pe un mare invatat. Pe mine ma interesa sa intru intr-o permanenta legatura cu Dumnezeu.

Dupa ce am intrat in monahism, m-am simtit foarte mic si neinsemnat, dar incurajat puternic de importanta tainei acestei daruiri. Imensa valoare a focului nasterii din nou, intr-o silueta smerita a fiintei tale, lucru care in lume nu se poate trai si cunoaste, pentru ca nu exista Crucea de Aur a Taierii Voii. Aici ies la iveala multele neputinte din om si asa simti nevoia sa te umilesti, fermentul cel mai important pentru formarea personalitatii duhovnicesti a omului nou, Calugarul - si cu darul lui Dumnezeu se ascute mintea si se smereste inima si nu stii de unde cunosti lucruri ascunse tie pana acum. Aici stii, ca omul smerit nu se vede niciodata smerit si fiecare are o masura de umilinta, care nu-i altceva decat o grozava arma de aparare impotriva duhurilor rele, ca este lucrarea darurilor date cu placere de mana Stapanului tau. Se descopera la nesfarsit posibilitati de viata curata si un fel de a fi prezent cu sufletul si de a simti asa cum spune Fericitul Augustin ca "Dumnezeu vrea sa-ti daruiasca mai multe bunatati decat ceri tu!" si esti indemnata spre o mare nadejde si cum spune Solomon: "Cine a nadajduit spre Domnul nu s-a rusinat!". Dar cea mai mare multumire o am catre nemarginita bunatate a lui Dumnezeu, ca ne-a dat de am cunoscut mijlocitoare pe Maica Domnului, aparatoarea desavarsita a vinovatilor. Spre a ne schimba viata ne trebuie numai o vointa tare si o incredere mare in mila Maicii Domnului si a atotputernicului ei ajutor. in manastire mi-am aprins sufletul de bucurie, daruindu-ma rugaciunilor Maicii Domnului, apararea neajunsa a noastra a celor slabi.

M-au numit paraclisier inca din primele zile. Acolo era o candela "neadormita" la Maica Domnului. Era mare criza de ulei, nu erau sosele si nu aveam ulei... Dimineata, cand deschideam usa de la Biserica si ma uitam daca mai arde candela... si cand vedeam ca arde, mergeam in genunchi de la usa de afara pana la candela, de bucurie ca nu s-a stins... nu-mi dadeau ulei si candela ardea noaptea si ziua... era lucrarea Maicii Domnului.

La manastire se vine cu-n dor mare, cum se spune -o nebunie pentru Hristos, de a te rastigni pentru El, de a suferi ocară, lovirea, prigonirea infrangerii marelui dusman, orgoliul, si se pazeste si se incearca sincer spre marea nadajduitoare a mantuirii, smerita smerenie si vei simti adevarata libertate dorind sa-i iubesti cu adevarat pe toti.

Adica sa primești umilinta, spinii coroanei Lui, cuiele, sulita si moartea pentru El. Nu este vorba de un dor omenesc, ca nu traim prin vedere, ci prin simtire. Este vorba de un dor de cruce si cruce inseamna sa duci ce nu-ti convine, cu drag, nu silit. Dorul acesta de a te rastigni pentru Hristos, gandindu-te ca a fost palmuit si insangerat. Cum ti-ar fi fost tie daca ai fi vazut scenele acestea? Ai fi fost nepasator? Faceai ceva in favoarea Rastignitului, ca sa-I usurezi suferintele? Iata, poti face acum... Asa iti vei usura patimile grozave si vei fi candva si undeva un mic mantuitor. Cand auzi ca-i pe viata si pe moarte, asta te sperie. Nu te gandesti ca in fond traiesti foarte bine, ai mancare la timp, ai somn la timp, dar ai venit la manastire sa fii mai mult sufletesc decat trupesc si mi se pare ca pe undeva o ducem mai mult trupeste, cum ne convine. Totul e sa faci ce nu-ti convine, pentru ca daca ai renuntat la tine in tot felul, in

masura aceea vine Dumnezeu la tine. Sa nu se insele cineva ca se poate si altfel. Deci, dusmanul numarul unu in calea progresului tau duhovnicesc esti tu - renunta la tine! Te-ai lepadat de lume, ai intrat in manastire, dar leapada-te si de tine, frate, de mandria si de pretentiile tale. Scopul venirii la manastire nu este sa fac o legatura administrativa simpla sau falsa intre cel mai mare si mine. N-ar avea nici un scop duhovnicesc, ar fi o adunatura cu scopuri materiale si n-ar forma pe nimeni in sens de ridicare in sus cu harul lui Dumnezeu. Si ne smerim si pentru neamurile noastre. Sa va ganditi la lucrul acesta cand aveti ocazia sa va smeriti, ca o faceti si pentru fiecare din rudele voastre.

In ceea ce priveste relatiile intre vietuitori exista psihologic o dorinta la cate unul sa nu-l lase pe celalalt sa se ridice, doreste sa ramana la nivelul lui. Isi gaseste scuze in greselile celuilalt, se accepta in defecte unul pe altul si se imprietenesc - greseala mare. Tu ai o particularitate a ta, de ce te-ai nivelat cu acela care iti da motive sa te indreptatesti? Mergi dupa harul pe care-l ai tu. Daca poti, sa-i strecori si lui ceva, sa se imbunatateasca ... in tot cazul, daca nu poti, fii linistit ca ai nadejde de mantuire.

M-au intrebat la un interviu de ce m-am facut calugar? "M-am facut calugar sa ma iau la lupta cu Dumnezeu si sa-L birui".

E foarte indrazneata afirmatia... In Vechiul Testament se spune despre Iacov care se lupta cu Dumnezeu - si L-a biruit. Ce inseamna?

Omul este creat dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu. Omul este singura veriga de legatura intre Creator si creatie. I s-a incredintat marea raspundere sa raspunda de soarta creatiei. Daca am afirmat ca ma iau la lupta cu Dumnezeu, n-am folosit o figura de stil... Noi, cei care am venit la manastire, am implinit cuvintele Sfintei Scripturi. Sfantul Vasile cel Mare spune: "Care-i cuvantul cel mai de varf al Sfintei Scripturi sa-l pot ajunge?" si-l remarca Mantuitorul cand spune tanarului bogat: "Vrei sa fii desavarsit? Lasa-ti toate si vino dupa Mine!". Ai lasat toate, te-ai lepadat de lume, dar acum trebuie sa te lepezi si de tine! Omul in societate isi sustine voia sa poata rezolva problemele ce apar... in manastire trebuie sa ne taiem voia libera, deci cu cine te lupti? Cu Creatorul vointei libere! Teoretic e usor, dar practic?... Tot ce se spune despre om, ca poate sa se indumnezeiasca dupa har, eu am incercat si am vazut ca se poate. Unde ma gasesc, ma gasesc ca un om neputincios, dar sunt pe drum...A-ti taia voia inseamna sa te pierzi in ceea ce ai fost ca personalitate in lume si sa te regasesti in ceea ce este ingerul - de aceea ne numim cin ingeresc.

Si sfaturile mele pentru o serie intreaga de fii duhovnicesci care vin aproape zilnic sa-mi spuna ca vor sa plece la manastire sunt: nu te duci la manastire ca sa gasesti manastire, sa faci tu manastire! Prin felul de a asculta, prin staruinta de a-ti taia voia, prin maniera de a sti sa fii cuminte, tu faci manastire...Efortul de a-ti pastra curatia si saracia nu este atat de grozav, desi nu este usor pentru ca nu este vorba de a renunta tu singur; este vorba de atacurile dracesti cu mare ravna si mare "fierbinteala" si cu mare unitate cu draci sa te puna in situatia de a calca voturile calugaresti.

Taierea voii caracterizeaza varful Sfintei Scripturi care spune:"Vrei sa fii desavarsit?" - desavarsirea o da tocmai aceasta taiere a voii, care este extraordinar de mare lucru.

M-au numit profesor de educatie la manastirea Turnu. Si am anuntat subiectul pentru un an de zile la elevi: Despre Iisus Hristos. Dupa un trimestru au venit comunistii din Ramnicu-Valcea sa-mi schimbe subiectul sa nu mai predau pe Hristos, sa predau A.R.L.U.S. [ARLUS este acronimul pentru Asociația Română pentru strângerea Legăturilor cu Uniunea Sovietică, o asociație al cărei scop declarat era cunoașterea reciprocă și promovarea legăturilor de prietenie dintre România și URSS – n.n.], adica pe dracul. Si eu zic: "Cum? Nu se poate! Toata viata mea am luptat impotriva dracului si acum sa colaborez?" N-am primit. Cu nici un chip. Mi-am dat demisia. Staretul meu, Ghermano, era si el profesor, tot de educatie, dar la alte clase. Si el a primit sa colaboreze cu comunistii. Eram un baiat disciplinat, cand va zic "Staretul meu", va zic ca de un om mare, ca era staretul meu. Am fost sincer cu plecarea la manastire. Mi-am dat demisia de la Scoala. Nu mi-au primit-o. Mi-am dat a doua demisie. Nu mi-au primit-o. Imi dau a treia demisie, si nici nu ma mai intereseaza ca o primiti sau nu o

primiti. Si nu m-am mai dus. Cu nici un chip. Pur si simplu Staretul m-a chinuit. M-a mutat din chilia unde eram cu fratii; sub cerdacul lui Mircea la Cozia, acolo unde pietrele erau mucezite din cauza Oltului, ca batea in ele. Eram fericit, va rog sa ma credeti. Dar eram si hotarat: "daca ma da afara ma duc in alta manastire, dar nu plec de voia mea!" Era o mosie de 300 ha pe care erau proprietare sase manastiri, printre care si Cozia, si se situa la 2 km de Caracal in comuna Comanca.

Acolo trimiteau lunar cate un frate din manastire sa supravegheze mosia cu oamenii de la celelalte. in sfarsit, Staretul, ca sa scape de mine, el, care la inceput ma declarase un inger, acum eram un drac, m-a trimis acolo si m-am dus cu mare placere. in sfarsit, niste lucruri mi s-au intamplat acolo! Daca eu n-aveam in viata mea si astfel de intamplari... o frumusete de lucruri... dar cu suferinta! Fara jertfa nu se poate face nimic!

...M-am intalnit cu Parintele Gherontie Balan care mi-a sugerat sa caut sa ajung la Sihastria la Parintele Cleopa. M-am folosit de Parintele Cleopa dintr-un inceput, cand l-am vazut ca slujeste la Sfanta Liturghie incaltat in opinci ... eu, care doream o viata retrasa de modernism... De asemenea l-am apreciat intotdeauna pe Parintele Paisie Olaru. A fost foarte asezat, a fost un mare duhovnic. Zic mare, pentru ca avea o mare dreapta judecata. Nu se grabea sa se repeada la canoane, cand era vorba de marturisire. Avea o cumpanire sanatoasa. Nu se grabea sa respecte un duh al locului, care era foarte aspru in canonisiri. Cumpanea personal dupa om, dupa pocainta, dupa intensitatea inimii. Nu e vorba de a aplica canoanele asa cum sunt. Ele au elasticitatea lor. Chiar Sf. Vasile cel Mare in canonul 74, da aceasta libertate duhovnicului, sa aprecieze personal penitenta care trebuie aplicata celor care se spovedesc. Nu-l interesa marturisirea in sine, canonisirea in sine, ci salvarea fiintei omenesti. Caci zice Sf. Ioan Gura de Aur: "Ani vrei sa-i dai? Nu! Vindeca-i rana!" Acesta este scopul. Sa-l ajuti sa se mantuiasca pentru ca Hristos, daca este vorba, nu a venit sa anihileze fiinta omeneasca, ci a venit sa o transfigureze. Nu se pune problema unei chinuiri pentru mantuire, ci a unei stari de prezenta continua, intr-o cautare a lui Dumnezeu cu inima...

Prin urmare, pe Parintele Paisie il caracteriza o foarte mare dreapta judecata si mai ales, il caracteriza iubirea fiilor duhovnicesti, cu care se identifica.

Imi amintesc cand am plecat (la putin timp dupa stabilirea in Sihastria) in asa-zisa pustie. Era o iarna foarte grea si eram frate de manastire, recunoscut de cei din obstea Sihastriei. In sfarsit am plecat intr-o forma foarte tainica, fata de ceilalti parinti. O zapada mare de tot, a nins 13 zile neintrerupt zi si noapte. Si la plecare Parintele Paisie mi-a dat 18 bucati de zahar.

Mai tarziu i-am scris Parintelui Cleopa de acele 18 bucati de zahar. Si mi-am pus de atunci problema mereu. De ce el mi-a dat zahar, cand Parintele Cleopa imi daduse o traista de pesmeti, ca singura mea hrana? Si sigur m-am gandit ca te mai si indulceste in amarul acesta al singuratatii, al pustiei - mai ales ca era si un moment foarte greu, era o zapada foarte mare. Si i-am spus Parintelui Cleopa si spun mereu, ca: aceste bucati de zahar nu s-au terminat nici acum!

Cand m-am dus la Sihastria sa-l vizitez, cu putin timp inaintea mortii, era in pat. Am fost anuntat ca vin si ca vreau sa-l vizitez. Statea intins in pat si am ingenuncheat ca sa fim la acelasi nivel. Nimic nu s-a spus atunci, nici macar "blagosloviti" unul altuia, ci mi-a zis: "Am pacatuit, sunt hot, sunt curvar, sunt mandru!" si a inceput sa-mi spuna la pacate dintr-o data,

iar eu asistand la marturisirea acesta, am zis la randul meu: "Asa am facut si eu, asa am facut, asa am facut si eu...!" Asta a fost ultima noastra intrevedere. Pe Parintele Paisie il pomenesc cu multa placere. Nu a fost numai un simplu Parinte, ci a fost si un mare traitor, dragii mei. Sa purtam grija pomenirii lui.

- Unde ati primit tunderea in monahism?

Patriarhul era plecat. Si atunci l-au contactat telefonic: "il calugarim pe fratele Anghel?". "Calugariti-l imediat!". Si am spus: "Pe seama Manastirii Sihastria, nu pe a Manastirii Antim!". La slujba de tundere in monahism Parintele Sofian a citit rugaciunile si Parintele Benedict m-a tuns, iar nasul - Parintele Petroniu, pe care nu eu mi l-am ales, a tras la sorti numele de Arsenie.

Am sculptat niste cruce - mai facusem niste sculpturi - caci ma gandeam: "Sa-mi faca altul crucea de calugarie?". Si atunci am facut o cruce de calugarie exact ca a mea si Parintelui Petroniu. Eu, atunci, eram in serviciul Institutului Biblic si ma ocupam de sculptura, si de grafica.

221

Fiind in biserica, in mantie, m-am dus la strana sa vad cand se sarbatoreste Sfantul Arsenie si l-am gasit pe 8 mai, o data cu Sfantul Apostol Ioan Evanghelistul. Dar ziua in care am fost calugarit era 26 septembrie: tot Sfantul Ioan Evanghelistul!

Diacon m-au hirotonit, la Calamfidești, langa Radauti, iar preot - la o manastire de maici langa Botosani, la Gafton (pentru ca acolo era slujba arhierasca). Hirotonia intru preot am primit-o exact la un an dupa calugarie, 26 septembrie 1950, ziua pomenirii Sfantului Ioan Evanghelistul, Apostolul iubirii. Lucrul acesta m-a incurajat foarte mult si nu l-am considerat fara semnificatie in marea raspundere preoteasca si calugareasca.

Un frate al meu dupa trup, dupa ce am fost calugarit si a vazut aspectul ceremonial de acolo, a venit la chilia mea si m-a intrebat asa: "Parinte, am voie sa mai vorbesc cu Sfintia ta?" El era mai mic decat mine ca ani si nu era invatat, era un baiat crestin, traitor. Si i-am raspuns: "Ai voie, dar sa tii cont ca eu nu prea am voie!"

- Ce amintiri v-au ramas de la "Rugul Aprins"?

Acolo, la Antim, se discuta foarte mult despre rugaciunea lui Iisus. Aveam "Sbornicul" adus de un ieromonah rus, Ioan Kulaghin. Noi ii spuneam "Ioan cel strain". Eram foarte influentati de el, caci era un mare traitor. Si mai era acolo un Parinte, Gheorghe Rosea, de asemenea mare traitor, care, cand a vazut crucea de calugarie pe care o sculptasem, a spus ca imi da un "Sbornic", numai sa-i fac si lui o cruce. I-am zis: "Nu iau nici un Sbornic, nu fac nici o cruce. Pentru ca nu sunt de acord cu ce se discuta aici.

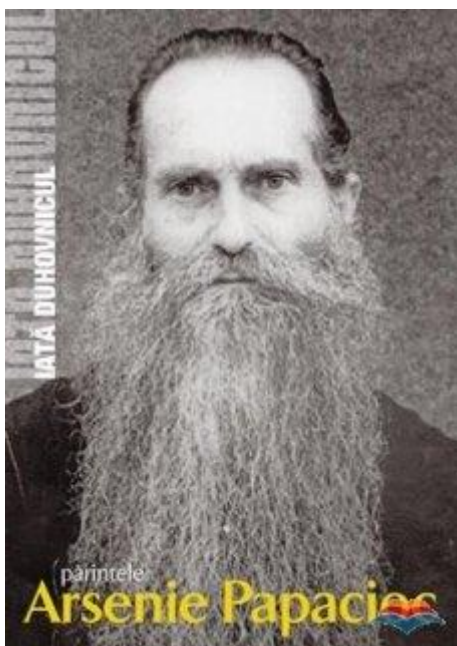
Prea multa vorba despre rugaciunea inimii. Rosteste-o tainic si taci! Asta e tot. Pentru ce trebuie sa asteptati indicatii? N-ai simtit nici pana acum ca tu esti omul lui Hristos?" Si a venit un tanar la mine, a batut la usa la chilia mea si a zis smerit: "Saru mana, parinte! Vreau sa-

²²¹ Coperta 1 (din cartea „Singur Ortodoxia”): Crucea de călugărie a părintelui Arsenie Papacioc.

mi dati si mie Sbornicul." Iar cartea nu exista decat in doua-trei exemplare in tot Bucurestiul. A aparut acum, dar atunci nu era de gasit. Iar eu ii zic: "Da, va dau cu placere!" Si am luat o pereche de metanii si i-am dat-o. Ii zic: "Poftiti! Taci si zi! Aceasta este Sbornicul!".Nu ignoram "Sbornicul", dar eram nitel pornit pentru a zice rugaciunea, pentru a o trai cu orice chip. Acesta a fost punctul meu de vedere: o tacere adanca inseamna o rugaciune adanca! "Taci si zi!" Nu te va mantui faptul ca tu ai fost intr-o imprejurare induhovnicita cu exemple si cu citate extraordinare, nemaiintalnite, asa ca sa satisfaca numai ratiunea ta. Nu te mantuiesti! Asta este una din marile greseli care se face de catre lumea care si-a pus sincer problema: abandoneaza intr-o oarecare masura si nu tintesc cu orice chip la idealul cel mai inalt, cucerirea vesniciei in fiecare zi, in fiecare clipa daca se poate! Se multumesc cu realizari foarte mici, care de fapt nu sunt realizari. Pentru ca, daca nu esti stapan pe tine, n-ai o acoperire in ceea ce esti. Ca sa poti sa rezisti, trebuie sa fii sincer pe o pozitie de smerenie cu orice chip. Numai atunci poti sa lovesti cu orice chip pe draci si sa stai de vorba cu slabiciunile tale. Nu te poti realiza imediat, dar sa fii mereu pe pozitia de a lupta impotriva patimilor.

Si atunci am avut o intalnire, adica m-am dus la Parintele Daniil (Sandu Tudor), cu o treaba in chilia dansului. Statea in clopotnita. M-am dus acolo cu sfiala, ca il respectam noi toti, acolo, dar eram liberi, stiti. Eram Fratele Anghel atunci. Si mi-a spus asa: "Frate Anghel, plangi?" Zic:"E un lucru asa de mare ce ma indreptateste sa intreb: "Sfintia voastra plangeti?", "Da!" raspunde el. Zic: "Nu va suparati, sunteti mai putin ortodox!" Mi-am luat curajul sa vorbesc fata de un parinte care era o mare valoare. "Pentru ca nu stiti sa taceti, sa pastrati valoare Vesnica plansului dumneavoastra!". A tacut si mi-a facut o reclama ... pe-acolo, prin manastirea Antim si de-atunci ma numeau "Arsenie, omul lui Dumnezeu". Acum nu va mai spun ca toti oamenii aceia care erau divini, ce sa va mai spun, luati asa pe rand toti, ca erau destui: Parintele Benedict Ghius, Parintele Sofian, Petroniu, Parintele Agaton (Sandu Tudor) erau oameni de care te foloseai numai daca le vedeai miscarile, chiar daca nu asteptai nici un raspuns. Nu erau multumiti cu ce spun, se cunostea ca doreau sa spuna intr-un cuvânt tot ce exista, tot ce se poate spune. Daca erai receptiv la astfel de patrundere a sufletului celui din fata ta, insemna ca Dumnezeu are pretentii de la tine, ca deja ai o mare raspundere. Punctul meu de vedere pe care l-am exprimat la Antim nu era de a teoretiza, ci era de a trai. Si am ramas cu el. Si astazi imi spun mie si altora tot asa.

Iată duhovnicul: părintele Arsenie Papacioc ²²²

II. duminică, 19 iulie 2015

III. Viața necenzurată a Părintelui Arsenie Papacioc – Apostolul iubirii al Neamului românesc

Copilăria – “Eram eu mic, dar gândeam mai bătrânește”

Părintele Arsenie, pe numele de botez Anghel, s-a născut în anul 1914, într-o zi de mare praznic, la 15 august, praznicul Adormirii Maicii Domnului. S-a născut din părinții binecredincioși, Vasile și Stanca, în comuna Perieți, satul Misleanu, județul Ialomița. Tatăl, Vasile, era agent sanitar peste șase sate și unul dintre principalii ctitori ai bisericii din sat. Numele de Papacioc i se trage de la tatăl bunicului, care a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. Și pentru că era „popă” cu cioc, i s-a spus Papacioc, dar numele original era Albu.

²²² <<http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie 2015.

Încă din copilărie Părintele Arsenie era foarte evlavios, fiind atras de bogăția spirituală a Bisericii. Părintele însuși mărturisește: „Datorită educației din familie am conștientizat încă de mic prezența lui Dumnezeu lângă noi. Și asta mi-a ajutat enorm. **Eram eu mic, dar gândeam mai bătrânește.** Mergeam la biserică, eram singur din familie care postea...”^[1].

Micul Anghel nu era un copil ca oricare, el se deosebea de ceilalți printr-un comportament smerit și care nu căuta să iasă în evidență cu nimic, ba de cele mai multe ori cedând în fața lor. Părintele povestește cum într-una din zile, copiii din satele vecine, care obișnuiau să sară la bătaie, l-au încolțit și cu o

crenguță de salcâm cu ghimpi i-au însângerat picioarele. Cu toate că putea să profite de autoritatea tatălui său, micul Anghel nu s-a grăbit să-i pârască pe rău-făcătorii lui. Și-a zis întru sine că mai bine să rabde decât să se îndreptățească, **simțind, de la acea tânără vârstă, că răzbunarea nu este plăcută lui Dumnezeu.** Talentul său de artist i se conturează încă de pe acum. Căci fiind în clasa I a școlii primare, unde a luat premiul I, compune poezii și învață meșteșugul sculpturii. Tot în școala primară este primit ca membru al revistei *Vraja* unde fratele său mai mare era redactor.

Până la vârsta de 20 de ani, tânărul Anghel practică diverse sporturi și obține unele medalii la întrecerile interșcolare din București, fiind primul la viteză și al doilea la sărituri. Părintele mărturisește că mișcarea din tinerețe l-a ajutat foarte mult în viață, antrenându-i spiritul vigilent și o stare de prezență continuă pe care o recomandă tuturor. Renumit fiind pentru viteza sa la alergări, Anghel este poreclit *Pantera blondă* deoarece într-un meci de fotbal, fiind în mare viteză, a sărit peste un jucător neputând să-l ocolească altfel.

Tinerețe legionară

După ce absolvă Școala de Arte și Meserii din București, pătruns de un puternic sentiment naționalist, înflăcăratul Anghel intră în Mișcare a Legionară, fiind captivat de personalitatea căpitanului Codreanu și de mulți alți intelectuali mistici ai Mișcării. Doritor de luptă pentru frumusețea unui adevăr, în fruntea căruia se afla Arhanghelul Mihail, Părintele Arsenie se implică trup și suflet în cadrul Mișcării Legionare, **evidențiindu-se printr-un deosebit simț organizatoric și calități de bun strateg.** Este repede remarcat de Codreanu, căpitanul Mișcării, și primește rang de instructor legionar. Adeseori când era întrebat despre Mișcarea Legionară, Părintele Arsenie obișnuia să răspundă: „N-ai să pricepi, dar un lucru trebuie să înțelegi și să te temi: patronul Mișcării Legionare este Arhanghelul Mihail și i-am spus troparul: Unde umbrează darul tău, Mihaile Arhanghele, de acolo se gonește toată lucrarea diavolului, că nu suferă să rămână lângă lumina ta Lucifer, care a căzut din cer. De aceea ne rugăm ție: săgețile lui cele de foc îndreptate cu vicleșug împotriva noastră, stinge-le prin mijlocirea ta, vrednicule de laudă, Mihaile Arhanghele”.

Răspunderea de român îl costă

După terminarea stagiului militar, Anghel pleacă la Brașov, și se angajează la fabrica de armament Malaxa, unde maistru șef era chiar fratele său, Radu. Datorită activității sale legionare, **în decembrie 1938 este arestat sub Carol al II-lea și trimis în lagărul de la Miercurea Ciuc**, unde era închisă toată floarea intelectualității românești. Este eliberat în 1940 și participă la înlăturarea lui Carol al II-lea de la putere. Activează ca secretar al unui avocat în comuna Zărnești din județul Brașov. Datorită darului său oratoric, neînfricatul Anghel **ajunge degrabă simpatizat de locuitorii comunei care îl și aleg primar**. „În trei zile am scos toți ungurii de acolo, asta am făcut în primul rând” – povestește Părintele Arsenie. „Revenise axa: Budapesta-București-Zărnești. Bineînțeles că nu m-am jucat cu viața mea, dar aveam o răspundere de român”.

Această răspundere de român avea să-l coste însă enorm de mult pe acest tânăr înnobilit cu calități creștinești, capabil de un sacrificiu și jertfă fără margini.

Arestat sub regimul Antonescu

În 1941, după rebeliunea înscenată de Antonescu și germani, Părintele Arsenie este arestat din nou alături de toți ceilalți capi ai Mișcării Legionare. Este judecat de către Tribunalul Militar Brașov și condamnat la șase ani de închisoare. Acești șase ani avea să-i petreacă în închisoarea Aiudului, unde ia contact cu mulți dintre trăitorii mistici ai Mișcării Legionare, alături de care a format un grup de rugăciune ne-

încetată, ce avea puterea să coalizeze și să îmbărbăteze multe suflete prin calea credinței în Hristos. Aici îi încolțește în inimă dorința de curățire și desăvârșire prin viața monahală, prin lepădarea tuturor celor lumești spre unirea cu prea frumosul mire Hristos. Avându-l sfetnic în suferință și prieten devotat pe Părintele Marcu de la Sihăstria (Costică Dumitrescu), zis Fachirul, tânărul Anghel avea să treacă prin închisoare ca printr-o grădină a Raiului. Considerând monahismul ca cel mare lucru în creația lui Dumnezeu, mai presus chiar și de tainele îngeresci, tânărul cu un nume de înger ardea de râvna de a intra în mănăstire.

Intră în viața monahală

„M-am făcut călugăr ca să mă iau la luptă cu Dumnezeu și să-L birui”

Eliberat în septembrie 1946, fratele Anghel se hotărăște să își dedice viața Mântuitorului Iisus Hristos. Îndrumat de un colporator care cunoștea toate mănăstirile, tânărul Anghel ajunge la metocul mănăstirii Frăsinei. „Bătrânul Simeon, starețul Mănăstirii Frăsinei, mi-a zis: Nu te primesc, frate. Te văd că ești nițel mai învățat și nu te pot pune la boi. Și atunci ce-o să zică frații: pe acesta îl ții la cancelarie, iar pe noi ne pui la greu! Starețul a greșit în aprecierea lui, însă nici eu nu puteam să-i dovedesc nebunia mea pentru Hristos”.

De aici pleacă mai departe spre mănăstirea Cozia, unde este bine primit de frații de acolo. Este rânduit paraclisier și deprinde repede rânduiala mănăstirească. Tot aici a sculptat și ușile împărătești de la bolnița mănăstirii. Exersând ascultarea și tăierea vocii, Părintele se silea să dobândească virtuțile călugărești în desăvârșirea lor. „**În mănăstire trebuie să ne tăiem voia liberă, spune Părintele, deci cu cine te lupți? Cu Creatorul voinței libere! Teoretic e ușor, dar practic?!** Tot ce se spune despre om, că poate să se îndumnezeiască prin har, eu am încercat și am văzut cât se poate. A-ți tăia voia înseamnă să te pierzi în ceea ce ai fost ca personalitate în lume și să te regăsești în ceea ce este îngerul – de aceea ne numim cin îngeresc”.

Remarcat pentru calitățile sale intelectuale, fratele Anghel este numit profesor de educație civică la mănăstirea Turnu. Încă de la început, Părintele le-a anunțat elevilor subiectul pentru un an de zile: despre Hristos. După primul semestru au venit comuniștii la el să-i schimbe subiectul, îndemnându-l să predea materialismul și doctrina comunistă. „Să predau ALRUS, adică pe dracul. Și eu zic: Cum? Nu se poate! Toată viața mea am luptat împotriva dracului și acum să colaborez?” Astfel, Părintele își dă demisia din catedra de profesor chiar dacă starețul se împotriva, obligându-l să pactizeze cu regimul comunist.

De aici începe un șir de prigoniri și defăimări ale starețului la adresa fratelui Anghel. „Eram fericit, vă rog să mă credeți. Dar eram și hotărât: Dacă mă dă afară mă duc în alta mănăstire, dar nu plec de voia mea!” Mănăstirea Cozia era așezată pe o moșie de 300 de hectare și se situa la 2 km de Caracal, în comuna Comanca. Acolo trimeau lunar câte un frate din mănăstire să supravegheze moșia și muncitorii care o lucrau. Starețul, ca să scape de Anghel, l-a trimis la Comanca să îngrijească recolta. Fratele Anghel primește cu multă bucurie ascultarea și pleacă spre Comanca. Aici avea să întâmpine multe lipsuri, greutate și neplăceri. Are parte însă și de multe mângâieri și bucurii duhovnicești. Printre acestea se număra și întâmplarea cu capra. Părintele obișnuia să se roage în magazia plină cu grâne. Iarnă geroasă și lupii de afară au înspăimântat însă și capra Părintelui, care țipa cu disperare să intre și ea în magazie. „Nu puteam că erau boabe pe acolo pe jos și trebuia să mă ocup de ea. Și am băgat-o, am luat-o așa de un corn și de ureche și am tras-o lângă mine, să stea cuminte. N-am avut de lucru... am îngenuncheat-o pe genunchii dinainte, ca s-o imobilizez. Și îmi făceam rugăciunile. **Când m-am dus a doua zi, capra a venit și s-a așezat singură în genunchi ca rândul trecut. Vă dați seama unde mă trimisese Gherman, starețul, la ce mare fericire?**”

La Sihăstria

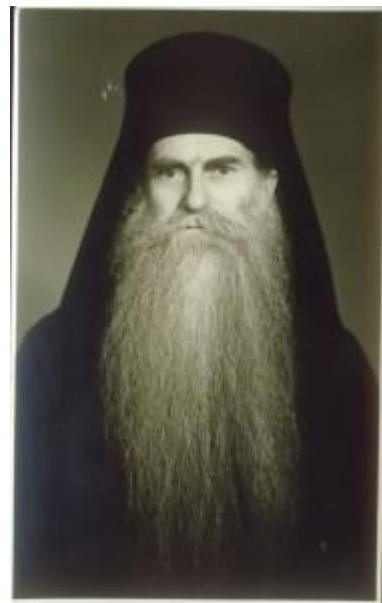

La Comanca este sesizat de Părintele Gherasim Iscu (cel care avea să fie martirizat în temnițele comuniste), starețul mănăstirii Tismana, care era uimit de faptul că o așa personalitate ca Părintele Arsenie este ținută închisă sub obroc, într-un loc neștiut de nimeni. Este trimis de ascultare la schitul Cioclovina de lângă Tismana, la 4 km în munte. Aici Părintele se ocupa cu albinăritul, dar ascultarea era destul de anevoioasă, deoarece stupii erau greu de păzit de urși și de lupi. „**Luam tava noaptea, băteam și fu-**

geau urșii. Nu mă lăsam deloc: am făcut o grădiniță acolo și udam grădina”. Lupii însă aveau să-l păzească pe Părintele Arsenie de o nouă arestare, deoarece, datorită lupilor, securiștii nu au putut trece să-l aresteze. Ajutat de Părintele Gherasim Iscu, fratele Anghel este chemat de mitropolitul Firmilian să predea ca profesor spiritual la seminarul din Craiova. Însă nu a apucat să îndeplinească această ascultare, deoarece la presiunile Securității, mitropolitul Firmilian este silit să îl îndepărteze din seminar. Ajunge la mănăstirea Sihăstria, pentru a cere sfatul Părintelui Cleopa, la începutul anului 1949. De teama Securității, alungat din orice mănăstire, prigonit de „frații” săi, aici părinții l-au primit cu bucurie și l-au rânduit bucătar. Dragostea și mărimea de suflet a fratelui Anghel, i-au cucerit repede pe frații și părinții obștii de la Sihăstria. Părintele își amintește cu drag: „Îi întrebăm pe frați dacă le place mâncarea, la care ei răspundeau: Nu ne place, frate Anghel, dar ne e drag de frăția ta”. Între fratele Anghel și Părintele Cleopa se leagă o strânsă prietenie duhovnicească. Părintele Cleopa îl avea la mare evlavie și îl punea adesea să predice sau chiar să îi țină locul în mănăstire, atunci când Părintele era plecat sau dus cu oile.

Rugător aprins la mănăstirea Antim: Arsenie – omul lui Dumnezeu

Nu apucă însă să se bucure prea mult de liniștea de la Sihăstria, pentru că, datorită talentului său în desen și sculptură, este chemat, spre sfârșitul anului 1949, la Institutul Biblic din București, unde desena și sculpta în miniatură. Era stabilit la Mănăstirea Antim, alături de mari duhovnici trăitori și intelectuali, precum: Părintele Petroniu Tănase, Părintele Daniil Sandu Tudor, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Sofian Boghiu. Aici îi rânduieste Dumnezeu mănăstirea de metanie, chiar dacă el cu sufletul era tot la Sihăstria și astfel **este călugărit cu numele Arsenie (pe care l-au tras la sorți) de către Părintele Benedict, naș fiindu-i Părintele Petroniu.** Părintele depune jurământul monahal în ziua de 26 septembrie, la pomenirea Sf. Ioan Evanghelistul, Apostolul iubirii, față de care păstra o deosebită evlavie și care avea să îl ocrotească cu harul său de aici înainte. Se știe că mai presus de toate, Părintele Arsenie prețuia virtutea iubirii și propovăduia iubirea, cu inima sa caldă, pe tot pământul acestei țări binecuvântate și mult asuprite, prin lume și prin mănăstiri, prin pustietăți, prin canale și prin închisori.

Aici, la Antim, participă la întrunirile mistice ale Rugului Aprins, alături de oameni de înaltă trăire, precum Vasile Voiculescu sau Părintele Stăniloae, întruniri duhovnicești, care au atras mii de tineri studenți. Nu era însă întotdeauna de acord cu liderii acestei mișcări a Rugului Aprins. De pildă Părintele Arsenie nu era de acord cu prea multă teoretizare a rugăciunii inimii, și în loc de manualul de rugăciune, care era Sbornicul, indica un metanier mai degrabă, punând accentul mai mult pe trăire decât pe teoretizare. „Prea multă vorbă despre rugăciunea inimii – le atrăgea smerit atenția Părintele. Rostește-o tainic și taci. Asta e tot! Pentru ce trebuie să aștepți indicații? N-ai simțit nici până acum că tu ești omul lui Hristos”? Și de atunci îi rămăsese porecla Arsenie, omul lui Dumnezeu!

Profesor spiritual la Seminarul de la Neamț, activitatea misionară de preot

Îndeletnicindu-se cu sculptura în miniatură, Părintele Arsenie începe să aibă probleme cu vederea. Acesta este de fapt și un pretext de a cere ieșirea din eparhie și revenirea la mănăstirea Sihăstria. Cererea i se aprobă și revine astfel la mănăstirea lui de suflet, Sihăstria. După puțin timp, la insistențele și recomandarea Părintelui Cleopa, este hirotonit diacon la mănăstirea Calafindești, lângă Rădăuți și exact la un an după călugărie, tot de praznicul Sf. Ioan Evanghelistul, pe 26 septembrie, este hirotonit întru preot la mănăstirea Agafton. Chiar dacă nu și-a dorit preoția, ca unul ce iubea mai mult smerenia și prefera să rămână un monah anonim, Părintele Arsenie prinde curaj sub ocrotirea marelui Apostol al iubirii și se dedică trup și suflet acestei vocații – preoția și duhovnicia.

Harul său duhovnicesc și pedagogic nu este lăsat în umbră și este numit profesor spiritual la seminarul mănăstirii Neamț. Aici slujea zilnic Sfânta Liturghie și se ocupa de educarea și formarea tinerilor seminariști, viitori preoți. Părintele povestește o întâmplare miraculoasă petrecută în timpul unei Sfinte Liturghii, în care le explica elevilor proscomidia și cum se săvârșesc Sfintele Taine. În timp ce le explică faptul că datorită necredinței preotului Sfintele Taine se pot transforma în carne și sânge și care este rânduiala canonică în astfel de situații, diaconul cu care slujea, era cuprins de îndoială în privința celor relatate de Părinte. „Ce gândea diaconul cu care slujeam, că tocmai în momentul acela consuma Sfintele? Că n-o fi chiar așa cum spune Părintele Arsenie! **Și s-a umplut gura de sânge, carne în loc de pâine, el a căzut jos și potirul pe proscomidiar...** Eu eram la un metru jumătate de ușa diaconească, pentru că era paraclisul mai mic. M-am întors și l-am muștrat și și-au revenit în chipul pâinii și al vinului... El s-a îndoit, nu trăia prin credință. Dar pentru care motiv te pregătești pentru preoție”?

Egumen la mănăstirea Slatina

În 1950, la cererea Patriarhului Justinian, Părintele Cleopa este chemat să întemeieze o obște monahală la mănăstirea Slatina de Suceava. Părintele Cleopa acceptă cu condiția să fie însoțit de prietenul și sprijinul său de nădejde, Părintele Arsenie. Astfel Părintele Arsenie este numit egumen la mănăstirea Slatina, iar părintele Cleopa – stareț peste 120 de călugări. „Nu era mănăstire – mărturisește Părintele Arsenie – era o Academie! Cu teologi mari ca: Părintele Dosoftei, Întăit Antonie, Părintele Gherontie, Părintele Emilian, mare duhovnic...

Nu oameni cu titluri din acestea academice, nu ăștia sunt oamenii lui Dumnezeu”! În scurt timp mănăstirea Slatina ajunge mănăstirea cu cea mai renumită viață de obște din țară, un model de viață duhovnicească, dragoste și armonie, din care se inspirau toate celelalte mănăstiri.

Pe lângă celelalte calități și virtuți călugărești, smerenia, dragostea, nevoința, ascultarea, Părintele Arsenie era și un neînfricat mărturisitor, luptător pentru dreptate și adevăr. Iată un exemplu relevant, relatat de Părintele: „S-a ivit o neînțelegere în timpul ăsta cât eram la Slatina cu Părintele Cleopa care era stareț, datorită amestecului cu intenții speculative ale exarhului locului... Fiind în altar, ne-am luat la ceartă – era o ceartă de duhovnici. Zic: Părinte Cleopa, de ce ai susținut așa?

A intervenit Părintele Emilian: Dragostea îndelung rabdă, se milostivește, nu se aprinde de mânie...! Zic: Așa este, dar se bucură numai de adevăr! Au rămas mirași cei care erau de față”.

În pustie, împreună cu Părintele Cleopa

Arzând de dragostea pentru Hristos și de nevoințe mai înalte, Părintele Cleopa se retrage la pustie în munții Stânișoarei, de pe lângă Slatina, nu însă fără prietenul său, Părintele Arsenie. Chiar dacă era „pustnic din întâmplare”, așa cum obișnuia să se smerească Părintele Arsenie, și iubea mai mult viața de obște, a dragostei de frați, decât pe cea aspră a pustiei, ține totuși pasul alături de Părintele Cleopa în nevoințe și singurătate. Despre experiența pustiei Părintele Arsenie consemnează: „N-am cedat, mi-a ajutat Maica Domnului, mi-am ținut poziția pustnicească. Pustia este un lucru de foarte mare laudă. Trebuie să înțelegem că rugăciunile unui pustnic ajută lumea enorm de mult. Nu există pustnicii valabile dacă nu ai toată lumea așa cum este ea în inima ta! Eu nu eram în măsura unui pustnic... **Trebuie să te duci ca un erou în pustie, după ce ai biruit lumea**”.

Pustia îl învață pe Părintele să înțeleagă glasul naturii și mișcările ei, dar și să fie exigent cu sine însuși spre a face față luptei cu diavolul, care uneori se dă corp la corp în pustie. „În pustie, ne spune Părintele, problemele erau acestea: să-l poți ține la distanță pe diavol. Se atinge de tine dacă te are la mână cu ceva. Nu se poate rezista decât dacă te stăpânește o

autentică smerenie. **O smerită smerenie.** Niciodată nu te vezi smerit. **Smerenia este arta de a sta la locul tău.** Și aș putea să spun cu îndrăzneală că: N-am fost în pustie! Atât numai că suportam rigoarea iernii care era grozavă, nu vedeai lumea, erai în pustie dar nu asta însemna pustia. Pustia înseamnă cu orice chip o stare de dincolo de ființa omenească, dincolo de socoteli omenești înalte, pentru că viața duhovnicească nu este o viață calculată, este o viață trăită fără cuvinte.

Presimte din nou arestarea

„Cine fuge de prigoană, fuge de Dumnezeu, spune Sf. Teodor Studitul. Biserica are nevoie de prigoane, pentru că te trezesc, te țin prezent și în luptă”.

Fiind încă împreună cu Părintele Cleopa în pustie, sunt prinși în pădure de o furtună puternică. Părintele Cleopa dormea sub un brad iar Părintele Arsenie sub alt brad, la distanță de circa 2 metri, când un șarpe iese dimineața de sub culcușul unde dormea Părintele Arsenie. La scurt timp după ce s-a ridicat, la sfatul Părintelui Cleopa, a trăsnit și bradul, sfărâmându-se. „Am avut o presimțire că mă arestează. M-au arestat într-adevăr”.

Căutat de 89 de ofițeri și 3 camioane, Părintele este ridicat de la Slatina, chiar la terminarea slujbei de noapte, la care a slujit. „Iar eu le-am spus așa: **S-a cutremurat muntele și a ieșit un șoarec!** Puteați să-mi dați un telefon și veneam singur. Ce vă trebuia teatrul ăsta?” Și m-au dus la Miliția din Suceava.

anchetă necruțătoare și detenția cea mai cruntă

„Sunt sigur că îngerii din ceruri erau geloși pe noi, pentru că ei nu au această suferință dincolo de firea noastră”

Dacă în pustie era nemulțumit că nu ajungea să Îl cunoască și să Îl iubească pe Dumnezeu după cum ar fi vrut, simțindu-se lipsit de acea smerenie jertfitoare, după care mereu râvnea, temnița, cu toate torturile și umilirile ei, avea să i-o ofere, după cum însuși mărturisește: „În închisoare, omul se apropie foarte mult de divinitate, pentru că oricine este înțepat, vrea să

scoată ghimpele. Iar acolo instrumentul cu care putea fi scos ghimpele nu era decât Dumnezeu! La El apelam... Nimic nu te poate elibera decât conștiința ta că ești pe cruce și s-o accepți cât se poate mai mult... Desăvârșit – e mai greu... Numai Mântuitorul a acceptat-o desăvârșit”.

Anchetat în beciurile Securității de la Suceava, pe un motiv nefondat că „a scris mult”, i se fabrică un dosar din care să reiasă activitatea sa legionară din cadrul grupului Rugul Aprins. Legat la ochi toată noaptea, într-o cameră în care abia mai încăpea, are bucuria sufletească însă să îl întâlnească în aceeași cameră de tortură pe Părintele Marcu Fachirul, prietenul său de la Sihăstria, pe care poate Părintele Arsenie l-a prețuit cel mai mult.

De la Suceava sunt transportați a doua zi, tot legați la ochi, tocmai la București, unde se judecă procesul. Părintele nu se lasă cuprins de frică nici de data aceasta, ci mai mult, are puterea să îi înfrunte eroinic pe anchetatori: „Ancheta a durat 90 de zile și a fost foarte nesuferită. Bătaii, ciocniri, mă trăgeau de barbă în tot felul... Pană la urmă s-a speriat și anchetatorul. Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a retezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știi ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”

A fost condamnat la 40 de ani muncă silnică, pentru a fi siguri că nu va mai fi eliberat și de astă dată. Dar planurile lui Dumnezeu erau altele.

Temnița Aiudului – cerul pe pământ

Odată cu Părintele Arsenie, au mai fost arestați și Părintele Stăniloae și Vasile Voiculescu, față de care Părintele nutrea un mare respect și căruia i-a fost și duhovnic. Cea mai mare parte a Aiudului o petrece la Zarcă, unde erau închiși în regim de exterminare cei mai puternici și necompromiși dintre deținuți. Părintele însuși socotește o minune faptul că a supraviețuit acestui regim de exterminare, în urma căruia mureau majoritatea. **Dar nu numai că a supraviețuit, dar simțea celula cer, și nicidecum durere.**

„Secretul ăsta era: prezența lui Dumnezeu continuă, știind pentru ce suferi. Asta ca o scuză materială, ca un autodialog, ca să zic așa, dar lucrul acesta nu se raționaliza: **trăiam pe Dumnezeu, eram în cer. Nu puteai face teatru acolo;** în foc, nu poți să spui: mai așa sau așa; e foc, arzi pe toate părțile fără să te mistui. Sau te mistui încet, încet... Lucru foarte greu de înțeles și de prezentat: simțeau că e un har foarte ascuns, care pălea sabia dușmanului, ceea ce m-a făcut să spun: „Dumnezeu dă formă clipelor istoriei!” Acesta era un semn pe care poate nu l-ar înțelege lumea. **Descopereai frumusețea și Dumnezeu din om, descopereai lucrurile acestea – simț de mare finețe,** care există în om când ești prezent. Dacă nu ești prezent, cazi, ești vândut. Nu aveai ce să cedezi, nu ne jucam

cu viața. Aici, la Aiud, nu se mai punea problema Mișcării Legionare, voiau să ne dărâme complet din credința în Hristos. Acesta a fost obiectivul lor mai înalt decât celălalt”.

De aceea Părintele contracara tot cu rugăciunea, pentru că de ea se temeau cel mai tare. Este binecunoscut curajul Părintelui Arsenie atunci când spovedea prin morse pe deținuți, cu o sfoară legată la gât în loc de epitrahil, sau când săvârșea Sfânta Liturghie aproape zilnic: „Aveam o bărdică cu apă și 300 grame de pâine de orz. Considerăm bărdica drept potir și treceam prin toate momentele Sfintei Liturghii. Pe urmă împărțeam pâinea aceea la deținuți și le spuneam: Nu pot să spun că este Sfânta Împărțășanie, fiindcă sunt destule elemente lipsă, dar că este mai mult decât anaforă v-o pot spune!”

Pentru aceste fapte Părintele era trimis des la răcitorul Aiudului. „În închisori a fost un regim de exterminare, în primul rând cu o foame nemaiîntâlnită, eram uscați, așchie. M-au

băgat adesea la răcitor, unde era moarte sigură. Eram într-o haină subțire și ne băgau iarna; acolo era primejdie și vara. Răcitorul era o celulă frigorifică, ciment peste tot, înaltă de cinci metri; nu aveai voie să stai jos; Noi nu aveam putere nici să suflăm”.

Încercând să vadă dacă este reeducat și „vrednic” să fie eliberat, anchetatorul îl întrebă:

- Vorbește-mi de existența lui Dumnezeu! – spune colonelul.

- Dumneavoastră, la vârsta aceasta, îmi puneți o întrebare de școala primară? Ochii cu care vedem, inima care ne ține-n viață și care iubește sunt daruri omenești sau de la Dumnezeu? Acestea dovedesc existența lui Dumnezeu. Însuși faptul că suferim aici și încă mai trăim este un argument.

Văzând că este înfrânt, a întreat:

- Care este ultimul tău cuvânt?
- Sunt gata să mor pentru ce spun!
- Luați-l de aici! Gata!

Eliberarea

După ce își ispășește în total 14 ani de închisoare și trece și prin închisorile de la Brașov și Jilava, Părintele Arsenie est eliberat în 1964. Surghiunul nu este însă încheiat pentru Părintele Arsenie, deoarece este alungat din mănăstire în mănăstire.

„După ce am fost eliberat din închisoare, nu eram primit de nicio mănăstire. Patriarhul Justinian mi-a sugerat ideea să merg la Cluj la parohie, unde erau posturi rămase vacante din perioada interbelică. Am

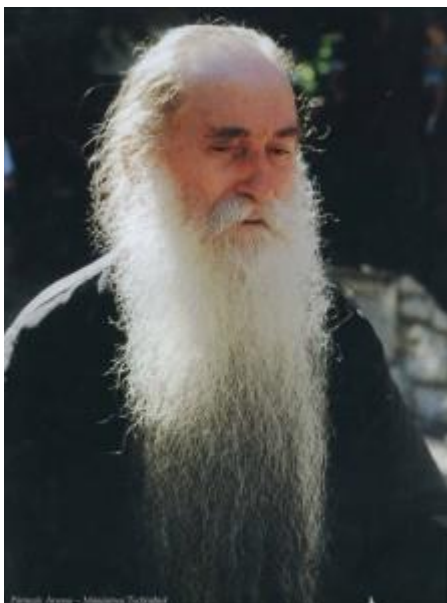
slujit ca paroh doi ani de zile, la parohia Filia de Jos și Filia de Sus. Am fost numit stareț la Mănăstirea Cheia din județul Prahova. După șase ani am fost transferat la Mănăstirea Căldărușani, cu ascultarea de econom mare și casier. De aici m-au mutat la Mănăstirea Dintr-un Lemn, cu ascultarea de preot slujitor și duhovnic. Apoi am slujit la Mănăstirea Cernica un an și jumătate, iar din anul 1976 am fost numit preot și duhovnic la Schitul Sfânta Maria din Techirghiol”. Părintele Arsenie ajunge la mănăstirea Techirghiol datorită mai mult unor intrigi, deoarece sfinția sa ar fi urmat să fie stareț la mănăstirea Cernica. Dar ca un adevărat rob al lui Hristos, care a gustat binecuvântarea suferinței și a prigoanei, Părintele acceptă cu toată inima ascultarea, ca din mâna lui Dumnezeu.

Duhovnic la mănăstirea Techirghiol

Cei 35 de ani de ani petrecuți ca duhovnic la mănăstirea Techirghiol, mănăstire de maici, îi aduc Părintelui faima de Duhovnicul neamului de la Malul Mării. Slujind aproape zilnic mult iubita Sfântă Liturghie, la care a râvnit atât de mult în închisoare, Părintele spovedea nu doar maicile din obștea mănăstirii, dar și mulțimile de credincioși care îi umpleau pragul chiliei, să primească binecuvântarea marelui duhovnic, purtător de har. Părintele știa să se facă prietenul cel mai bun al penitentului, al celui care își vărsa desagii păcatelor sub epitrahilul său. „Vine multă lume. Și sunt singur, se destăinuia Părintele fraților săi de la Sihăstria. Vă închipuiți, toată Dobrogea ne cercetează. Spovedesc încontinuu, cea mai obositoare ascultare a mea. Dar mă liniștesc cu gândul că Dumnezeu a hotărât așa. N-are la cine să mai ceară Dumnezeu sprijin acum pentru lume decât de la noi”. Din binecunoscutele sale învățături pe care le împărtășea credincioșilor care îi cereau cu sete sfatul, menționăm câteva, din temele preferate ale Părintelui:

Despre neam: „Trebuie să știți că un neam, ca și o instituție, trăiește prin cei care fășnesc. Adică prin cei care luptă, care stau prezenți pe Cruce, fără să cedeze; asta este poziția ortodoxă, poziția Mântuitorului. Vă rog să mă credeți, **sunt atât de optimist în inima mea în ceea ce privește învierea acestui neam, încât, de năvala asta din inima mea, nu mai pot ca să vorbesc!** Pentru că este poporul care știe să se jertfească sau mai bine zis, care numai în jertfă a trăit! Opînca asta românească, să știți, asta, care a fost batjocorită de turcime, de austro-ungari și de câți mai câți, a fost un popor care s-a născut în jertfă, și în jertfă e și acuma!...”

Despre Ecumenism: „Am spus-o de multe ori și n-o spun numai eu. Eu nu spun decât ce am găsit la Sfinții Părinți: Cu diavolul nu se stă de vorbă! E o mare greșală să intri în dialog cu diavolul. Papa se vrea „biruitorul comunismului”, dar de la Roma, nu de la Aiud! El e „biruitorul tuturor”, „lider”, nu știu ce. Asta a spus peste tot pe unde s-a dus. Și părinte, ascultați-mă pe mine: Adevărul ortodox îl roade! Prezența ortodoxă îi omoară! Nu le convine cu niciun chip! Mărturisirea noastră trebuie să conste în adevăr. Dacă îți zice cineva: întovărășește-te cu mine! Să te gândești mai întâi: Dar tu cine ești? Dacă

te închini ca mine ortodox, atunci sunt și eu cu tine. Dar catolicii au schimbat crucea... că se temeau ca nu cumva să mai fie ceva din practica ortodoxă, că asta are o semnificație, crucea – toată înălțimea Tatălui, toată adâncimea Fiului și toată lățimea Sfântului Duh – aceasta este invocarea Sfintei Treimi. **La catolici nu știu dacă mai fuge dracul de cruce. E limpede, asta nu este o problemă grea”.**

Învățăturile Părintelui Arsenie despre ecumenism sunt foarte clar evidențiate în cartea sa „Singur Ortodoxia”, Editura Sophia, o carte care arată puterea mărturisitoare cu care era înzestrat Părintele Arsenie, asemenea marilor mărturisitori ai Bisericii din vechime.

Despre masonerie: „Monahul să combată, dacă se ivesc în calea lui francmasoneria, ereziile, ca pe niște neavenite, ca pe niște primejdii în locuirea lumii, ca pe niște primejdii pentru învățătura creștină. Francmasonii, ateii, o serie întreagă de sataniști, ereticii în general trebuie combătuți cu orice chip, pentru că ei Îl atacă pe Hristos. Spune un Sfânt Părinte cu foarte mare dreptate: Dacă fratele tău îți scoate ochii, degeaba te superi. Dacă îți taie mâna, degeaba te superi. **Dar dacă Îl atacă pe Hristos, mânie-te tare!** Trebuie atunci să-L apărăm pe Hristos cu mânie”.

Trecerea la Domnul – „Să iubim bine, să iubim frumos, să iubim rana și pe cel ce a făcut rana!”

Dumnezeu a dat să trăiască ani mulți pe pământ robului său, Arsenie, ca o încununare a celor suferite pentru Numele Lui, aici pe pământ, în neîncetate prigoniri și defăimări adeseori. Bolile însă încep să îi răpună trupul de neînvins până acum. Nu l-au învins bătăile, torturile și nici torționarii comuniști care voiau să îl înghită precum fiarele, nu l-au învins nici fiarele pădurii și nici fiarele politice, nu l-au biruit trădătorii și defăimările fraților lui – pe toți i-a biruit și poate și pe Dumnezeu cu care s-a luptat duhovnicește, după cum frumos și artistic ilustra în

metaforă Părintele lupta sa duhovnicească – pentru că ceasul său nu sosise. Dumnezeu singur, care a biruit moartea, i-a dăruit cununa Învierii, atunci când misiunea sa pe acest pământ a luat sfârșit. În data de 19 iulie 2011, la 97 de ani, Părintele Arsenie a trecut la iubitul său Mire, Hristos, lăsând în urmă mulțime de ucenici, rămași orfani de Părintele lor iubit. Veșnica lui pomenire și rugăciunile și mijlocirile cuviosului și mărturisitorului nostru Părinte Arsenie să ne dea puterea să îi urmăm învățătura, să ne apropiem de Hristos, să Îl iubim pe Hristos și neamul nostru să se înalțe biruitor de pe crucea suferinței! De altfel acestea au fost și ultimele cuvinte testament ale Părintelui Arsenie, spuse către cei care vegheau la patul său de suferință: **Să iubim bine, să iubim frumos, să iubim rana și pe cel ce a făcut rana!**

Bibliografie:

Iată Duhovnicul, Părintele Arsenie Papacioc, vol. 1, 2 și 3, Editura Sophia, București.

Ne vorbește Părintele Arsenie, vol. 2, Ediție îngrijită de Arhim. Ioanichie Bălan, Editura Mănăstirii Sihăstria, 2004.

Iată Duhovnicul, Părintele Arsenie Papacioc, Editura Mănăstirii Derwent, 1999.

Părintele Arsenie Papacioc, Mici îndemnuri spre mântuire, Ediție îngrijită de ieromonah Benedict Stancu, Editura Sophia, București.

[1] Arhim. Arsenie Papacioc, *Cuvânt despre bucuria duhovniceasca*, Editura Eikon, 2003. ¶ [articol apărut în revista ATITUDINI, nr. 18](#)²²³

(2) Părintele Arsenie Boca

Arsenie Boca (n. 29 septembrie 1910, Vața de Sus, Hunedoara - d. 28 noiembrie 1989, Sinaia), părinte ieromonah, teolog și artist plastic (muralist) ortodox român, a fost stareț la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus și apoi la Mănăstirea Prislop, unde datorită personalității sale veneau mii și mii de credincioși, fapt pentru care a fost hărțuit de Securitate. A fost unul din martirii gulagului comunist, închis la Securitatea din Brașov, dus la Canal, închis la Jilava, București, Timișoara și la Oradea. A pictat biserica din Drăgănescu (la 25 Km de București). Icoana Maicii Domnului cu Pruncul, din altarul Bisericii Sfântul Elefterie din București, a fost pictată de către părintele Arsenie Boca.

Arsenie Boca este considerat de către unii din ucenicii săi ca fiind cel mai mare duhovnic român al secolului XX.[2] La mormântul său de la Mănăstirea Prislop din Țara Hațegului, se perindă zilnic sute de pelerini.[2]

Prigoana și martirajul după gratii[modificare | modificare sursă]

*După ocuparea țării de către armata sovietică, Părintele Arsenie a fost arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea pe 17 iulie 1945, pentru participarea activă la mișcarea legionară, dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945 în urma presiunilor bisericii. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru ajutorul dat luptătorilor anticomuniști, foști legionari pregătiți și parașutați de americani în Munții Făgărașului. Atât pentru aceste fapte, cât și datorită notorietății sale, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat (v. G. Enache, *Părintele Arsenie Boca în atenția poliției politice*, Ed. Partener, Galați, 2009). Mitropolitul Nicolae Bălan îl strămută de la Sâmbăta la Mănăstirea Prislop în noiembrie 1948. Acolo devine stareț, iar după ce sălașul s-a transformat în mănăstire de maici, a rămas ca duhovnic, cu întreruperi în perioadele de arestare și anchetare (1950, 1951, 1953, 1955, 1956). În 1959 comuniștii au risipit obștea și părintelui Arsenie Boca, deja martirizat prin închisori și la Canal, i-au interzis activitatea preoțească până la moartea ce a survenit după torturarea sa de Securitate.*

În 15/16 ian. 1950 este a treia oară arestat. Face detenție „administrativă”, fiind dovedit vinovat, până pe 23 martie 1951 la Canal. Eliberarea s-a datorat Patriarhului Justinian care i-a semnalat lui Teohari Georgescu pericolul revoltării făgărășenilor. De Rusalii în 1953 este din nou anchetat, apoi este arestat la Timișoara, Jilava, Oradea pentru 6 luni din 5 oct. 1955 până în aprilie 1956. În 1959 i se înscenează nereguli financiare pentru a fi scos abuziv din monahism și pentru a i se interzice să slujească la altar (post-mortem, în 1998, se revine asupra deciziei din 1959). A urmat pribegia la București, unde a fost tot timpul ținut în marginalitate. Cu cele două licențe ale sale, una la Belle Arte și alta la Teologie, n-a fost admis decât ca muncitor pictor bisericesc, până când e pensionat în 1968 cu o pensie de mizerie. A fost permanent supravegheat de Securitate. Din 1968 până în 1984 pictează biserica de la Drăgănescu, Giurgiu. La Sinaia, din 1969 și-a avut chilia și atelierul de pictură, unde s-a retras după 1984 și unde a și închis ochii, la 28 noiembrie 1989, în vârstă de 79 de ani. A fost înmormântat, după dorința proprie, la mănăstirea Prislop, la 4 decembrie 1989 prorocind că aici va fi loc de pelerinaj.

Mormântul părintelui Arsenie de la mănăstirea Prislop constituie azi unul din importantele locuri de pelerinaj din țară, în ultimii ani numărul de pelerini veniți pe 28 noiembrie fiind de 30 000 - 40 000 de oameni.

²²³ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Scrieri[modificare | modificare sursă]

Părintele Arsenie Boca, Cărarea împărăției, ed. îngr. de Zamfira Constantinescu, Editura Episcopiei Ortodoxe Române a Aradului, 1995

Părintele Arsenie Boca, Lupta duhovnicească, ed. îngr. de Ion Cișmileanu, Editura Agaton, Făgăraș, 2009

Părintele Arsenie Boca, Trepte spre viețuirea în monahism, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2003 - ISBN 973-85376-6-5

Părintele Arsenie Boca, Cuvinte vii, Deva, 2006²²⁴

În contextul în care peste 7000 de români cer în scris Patriarhiei canonizarea Părintelui Arsenie Boca, fost deținut politic și mare duhovnic al Ortodoxiei românești, supranumit deja Sfântul Ardealului, considerăm important să semnalăm Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române apariția unui binevenit Dosar integral al suferințelor sale din închisorile comuniste și a prigonirii de după eliberare și până la moarte. “Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității”, un demers de excepție întreprins de cunoscutul jurnalist și membru al Colegiului CNSAS Florian Bichir, întrecește științific Dosarul de canonizare al Părintelui Arsenie Boca și lămurește pe deplin relația duhovnicului de la Sâmbăta cu Mișcarea Legionară. Ajuns la al doilea volum, lucrarea, al cărei coordonator a fost premiat pentru meritele sale de Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, **nu ar trebui să lipsească de pe masa nici unui înalt ierarh.** [ia uitați cine se găsește ca sfătuitor al Sfântului Sinod și al fiecărui înalt ierarh în parte, datorită „presiunii maselor”. Bine că îi lasă să decidă după propria înțelepciune și însuflețirea Sfântului Duh pe ierarhii care nu sunt înalți – n.n.] *Măcar pentru a înțelege mai bine ce vremuri blânde sunt acestea față de cele trăite de martirii și mărturisitorii închisorilor comuniste, care își așteaptă, cumiți* [de la povățuirea ierarhilor trece la caracterizarea mucenicilor ca niște copii cumiți, care doresc să fie canonizați, ca și cum aceasta ar fi un favor pentru ei. Chiar și ideea ca masele să facă petiții de canonizare ni se pare fantastică, nemaipomenită... până acum. Nu ne mirăm: Părintele Arsenie Boca este excepția tuturor excepțiilor. Lui și ucenicilor sfinției sale li se permite orice abatere de la faptele și învățăturile Ortodoxe. Lipsesc pancartele, activiștii fundației Arsenie Boca, greva foamei, embargo-ul împotriva parohiilor și tot tacâmul drepturilor omului. În general, semnalarea oricăror zvonuri, false minuni și proocii, acum și lansarea cărților, este însoțită de o frază muștrătoare/povățuitoare șablon care lovește în Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române că nu-l canonizează – n.n.], *cuvinita canonizare, rugându-se pentru noi. Petiția pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca poate fi semnată AICI. Doamne ajută!*

Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității În sfârșit, Dosarul integral!

Una dintre cele mai harismatice figuri ale Ortodoxiei românești, Părintele Arsenie Boca este considerat pe bună dreptate cel mai mare duhovnic român al secolului al XX-lea. Un reper al României curate, nebolșevizate, o temelie a creștinismului autentic. Evident, după evenimentele din decembrie 1989, personalitatea Părintelui Arsenie Boca a început să fie cunoscută marelui public, ieșind de sub obrocul tăcerii, din underground-ul spațiului public, dar și din cel bisericesc. S-a scris mult despre Părintele Arsenie Boca, de la volume hagiografice până la unele cu atitudini de inchiziție, care-i reproșau Părintelui o anumită afinitate politică în tinerețe. Câteodată, de la Zenit la Nadir nu-i decât un pas... Este meritul prestigioasei Edituri Agnos, care în urma unui protocol de colaborare cu Consiliul Național pentru Studiul Arhivelor Securității (CNSAS) a decis publicarea integrală a Dosarului de Securitate al Părintelui Arsenie Boca. **Până în prezent, din cele șase volume ale dosarului de securitate al Părintelui au apărut fragmentar fișe sau note în zecile de volume care au inundat piața românească. Trebuie remarcat că, până în prezent, singurul studiu cu pretenții academice este cel al istoricilor George Enache și Adrian Nicolae Petcu: Părintele Arsenie Boca în atenția poliției politice, Ed. Partener, Galați, 2009. De data aceasta, Editura Agnos a decis să pună la dispoziția istoricilor, cercetătorilor și, de ce nu, a cititorilor dosarul de securitate al celui**

²²⁴ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

denumit cu dragoste Sfântul Ardealului, fără a omite sau a eluda vreun document. Pentru prima oară, iată, avem la dispoziție un opis complet, pentru că cercetarea academică nu se poate face decât studiind documentele în integralitatea lor. Numele Părintelui Arsenie Boca în Arhiva CNSAS: Zian Boka, Zian Vălean, Boca Vălean Zian Acest prim volum – din cele trei preconizate – conține perioada 1943 și până în 1949, adică până când intervine prima arestare, în 1950. Demn de menționat este faptul că Părintele Arsenie a suferit și în această perioadă. A fost arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945, dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945, pentru că nu i s-a găsit nicio vină. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru vina de a-i fi ajutat creștinește cu hrană pe luptătorii anticomuniști din Munții Făgărașului. Atât pentru aceste bănuieli, cât și datorită notorietății sale printre credincioșii creștini, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat. George Enache susține că prima arestare a Părintelui Arsenie a avut loc în vara anului 1945 și că totul a plecat de la excesul de zel al proaspătului ministru al Cultelor, Constantin Burducea, care, pentru a se face util guvernului Groza, promisese că va curăța Biserica de persoanele vinovate de participarea la crime de război și la dezastrul țării. O altă noutate editorială o reprezintă faptul că, pentru prima oară, au fost studiate toate dosarele Părintelui Arsenie Boca. Spunem toate, pentru că două dintre acestea au fost îndosariate de Securitate sub numele de Boka Zian. De altfel, numele Părintelui Arsenie Boca se mai regăsește notat în Arhiva CNSAS nu doar ca Zian Boka, ci și ca Zian Vălean sau Boca Vălean Zian, lucru care a scăpat numeroșilor cercetători. Cele șase volume, plus cele conexe, care-l privesc pe Părintele Arsenie Boca, demonstrează atenția pe care i-au dat-o autoritățile române, fie ele antonesciene sau comuniste. De altfel, Părintele Arsenie Boca a fost urmărit de Securitate și pe patul de moarte. În perioada 1983-1989 a locuit la Sinaia. A făcut unele deplasări scurte și discrete în țară. În aprilie 1989, fiind imobilizat de boală la pat, este vizitat ultima dată de securiști, iar la 28 noiembrie trece în Biserica Biruitoare.

Securitatea regală sau comunistă te veghea până la moarte!

Note informative pe parcursul a jumătate de secol Vă prezentăm în premieră două note informative, cu precizarea că un raport asemănător – document olograf al ofițerului de Securitate care îl și semnează – a mai fost întocmit de același ofițer de Securitate în data de 28 septembrie 1989, după ce Părintele Boca suferise un infarct. Securitatea te veghea până la moarte!... Informatorul Tâmplaru Ion consemna, în nota informativă nr. 193, predată pe 4 iunie 1989 Securității orașului Sinaia: „Informează că în zilele de 18-25 mai a fost la domiciliul meu Boca Zian Vălean, preot călugăr pensionar, pictor bisericesc, pentru a desena modele de sculptură pe care eu le sculptez, lucrări ce urmează să fie montate la casa construită la Sinaia prin asociere cu alte călugărițe. Cu această ocazie mi-a relatat că are domiciliul stabil în Sinaia, strada Privighetorilor nr. 14. A mai precizat că deși are domiciliul la Sinaia, unde de fapt și locuiește și își petrece cea mai mare parte a timpului, primește pensia de la Patriarhie, unde merge în mod periodic. Nu și-a mutat pensia la Sinaia, motivând că el este foarte cunoscut ca pictor bisericesc și l-ar fi solicitat prea mulți preoți pentru a le executa diferite lucrări de pictură, însă el nu mai dorește să lucreze [ce bine!!! Am scăpat de alte hule pictate! – n.n.], fiind bătrân și bolnav. Cu acest prilej, mi-a vorbit despre viața și activitatea lui astfel: Mi-a povestit că a fost preot la mănăstirea Prislop (preot călugăr), că în tinerețe a fost călugăr pentru o perioadă în Grecia, timp în care a lucrat și pictură religioasă. Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[u] comportat într-un mod corespunzător cu el. [vedeți că nu a suferit persecuții la canal, ci a avut regim ușor. Să citească dornicii de mărturisitori, cum se desfășura în acel timp reeducarea la canal și să se întrebe: dacă era așa de primejdios pentru comunism, Părintele Arsenie Boca, de ce a fost scutit? Foarte dubios. Ori hipnoză, ori compromis, ori neputința unei adevărate mărturisiri pentru care Dumnezeu l-a scutit – n.n.] Mi-a povestit că în acest timp, cât se afla la canal, a decedat mama sa și se zvonise că el ar fi evadat de la canal, motiv pentru care organele de stat au căutat să se

convingă dacă este adevărat sau nu. În realitate, el nu evadase și se afla la canal. A arătat că a presimțit că s-a întâmplat ceva acasă, dar nu a știut până nu s-a comunicat oficial. [ori minte Părintele Arsenie Boca, ori mint ucenicii. Cum rămâne cu hocus-pocus nu e Arsenie/ba e Arsenie care știe tot și este la înmormântarea mamei? – n.n.] **Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate.** [vedeți rostul supravegherii securității în cazul compromisului Părinte Arsenie Boca? Să-i ateste cuminenția. Cei ce iubesc adevărul în legătură cu prigoana comunistă, să citească ce făcea securitatea adevăraților mărturisitori în acea perioadă. Cum îi reînchidea, șicana, iradia, etc. de ce pe Părintele Arsenie Boca l-a ocrotit/ocolit? Nu numai atât, dar din contradicțiile ucenicilor în legătură cu moartea sfinției sale, se vede clar că nu a murit torturat de securitate, ci a suferit din cauza bolii, inițial, la care s-a adăugat cu un sfârșit chinuit prin semne vizibile, care poate fi dat și de draci, foarte asemănător cu moartea vrăjitorilor de care duhurile se plictisesc să-i mai servească și vor să le ia sufletul mai repede la chinurile unde sunt ele. Sărmanul Părinte, ce minunat ar fi ca prin suferința de la sfârșit să se fi pocăit! Dar despre aceasta lipsesc dovezile și noi nu știm, ci ne rugăm lui Dumnezeu să-l ierte și să-l apere de consecințele amăgitoare ale lucrării sfinției sale, care îi vatamă veșnicia, deoarece prin fiecare suflet smintit i se mai adaugă o piatră de moară și o adâncire în marea suferinței: *Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.* – n.n.]

În prezent duce o viață retrasă, nu face și nu primește vizite și este preocupat de starea sănătății [ce bine ar fi fost să se preocupe de veșnicie și nu să țină atât pentru viața aceasta trecătoare, trădătoare și deșartă – n.n.] , *cât și pentru a mă ajuta în executarea sculpturilor și altor lucrări pe care le are de făcut la casă. Aducând vorba despre cei care pleacă și rămân în Occident, Boca Zian-Vălean a arătat că el nu ar pleca din țara lui pentru nimic din lume, afirmând că în Occident este un mare haos și pericol și nu ar renunța la liniștea pe care o are în țara noastră*”. *Atență, Securitatea stabilea că pe lângă informatorul Tâmplaru Ion, pe lângă Părintele Arsenie Boca „va fi dirijat cu sarcini” și informatorul Dobrin. Rezoluția dată de ofițerul de securitate este următoarea: „Sarcini: Să stabilească dacă posedă la domiciliu literatură necorespunzătoare și legionară; deplasările pe care le face și scopul lor; comentariile ce le face; cu privire la relațiile ce le are cu diferiți preoți; dacă are un rol de îndrumare și coordonare a activității celor 12 călugărițe cu care domiciliază”* [de la o femeie ajunsese la a domiciliu cu 12 – n.n.] . *Cu câteva luni înainte de decembrie 1989, mai exact pe 10 aprilie 1989, Securitatea nu scăpa din ochi un ieromonah bătrân și căzut la pat. „Astăzi, data de mai sus, m-am deplasat la domiciliul numitului Boka Zian-Vălean din Sinaia, str. Privighetorilor, nr. 16, jud. Prahova, pentru a verifica datele furnizate de f.s. Tâmplaru. Cu acest prilej am constatat că Boka Zian-Vălean este paralizat și imobilizat la pat. Am încercat să discut cu el, însă cu greu am putut comunica cu el deoarece are o paraliză facială și abia se poate percepe ce vrea să spună. Pe de altă parte, fiind suferind cu inima este protejat pentru a nu se expune la eforturi fizice și emoții. În discuțiile purtate cu îngrijitoarea sa, anume Sângeorzan Ioana, aceasta a relatat că Boka Zian-Vălean nu primește vizite și se află sub supravegherea ei permanentă.* [de unde așadar ideea că a fost chinuit de securitate? De unde frica securității pentru ce ar putea păți de la Părintele Arsenie Boca, încât să-l elimine, mai ales că se făcuseră deja demersurile pentru scoaterea lui din evidența securității – n.n.] *Întrucât aceasta a fost folosită de organele noastre în rezolvarea unor sarcini informative, a fost instruită și i-a fost dat în grijă numitul Boka Zian-Vălean*” [deci securitatea avea grijă să-i dea și îngrijitoare, instruite să-l apere de bănuieli – n.n.]. *Cel care dorea să-l verifice pe Părintele Arsenie Boca, să vadă cu ochii lui dacă informatorii nu mințeau, era ofițerul principal, maior Cocârlea! Pentru a înțelege atenția pe care i-au acordat-o de-a lungul anilor autoritățile Statului, trebuie să ne raportăm la cadrul istoric. În acest prim volum vom discuta doar perioada consemnată, 1943-1949. Trebuie subliniat faptul că Părintele Arsenie a intrat în vizorul autorităților încă de dinainte de instaurarea regimului comunist. Prima notă din dosarul său apare*

pe 5 iunie 1943, fiind catalogat drept „un înfocat legionar și credem că face chiar parte din conducerea clandestină legionară”. [deci nu numai comuniștii l-au catalogat așa... – n.n.] După cum bine remarcau editorii acestui volum: „termeni tari, precum înfocat legionar, îi vom găsi destul de des folosiți de aparatul represiv, tocmai pentru a da greutate informațiilor furnizate. **Pr. Arsenie Boca și problema legionarismului va fi un subiect uzitat mereu în cadrul anchetelor, fiind unul din cele mai comode capete de acuzare nu doar în cazul Părintelui Arsenie, ci al multora dintre persoanele incomode ale acelei perioade, având în vedere facila încadrare juridică pentru demararea anchetei, atât interogatoriile la care e supus Părintele Arsenie Boca (extrem de consecvente în această privință), cât și activitatea sa ulterioară demontând aceste supoziții.**

[cum așa, când notele de la sfârșitul vieții tot aceasta urmăreau să vadă dacă nu are cărți legionare? Nu au fost demontate nicidecum, ci s-au păstrat, ca pretext pentru a-i fabrica mai apoi diploma de victimă comunistă și erou legionar, nu prea activ, ca să poată fi aprobat și de institutul Elie Wiesel, dar ca să fie iubit de cei ce apreciază pe legionari. Această acuzație este o armă cu două tăișuri, manevrată iscusit de cei ce manipulează opinia publică pentru a fi admirat de ambele tabere.

Sunt unii clerici, în special călugări, care susțin că poporul are un cuvânt de spus în canonizarea sfinților.

Au fost momente în istorie când poporul a avut un rol în păstrarea dreptei credințe, mulți dintre ierarhi fiind apostazi, cum a fost în perioada iconoclastă sau după sinodul mincinos de la Ferrara-Florența. E adevărat, dar acel popor avea conștiința dogmatică ortodoxă, era trăitor autentic ortodox, fiind sensibil la orice inovație sau deviere dogmatică. Astăzi situația este mult diferită, de aceea este periculos să lăsăm un popor intoxicat cu cărți despre Boca și cu propaganda agresivă la TV, lipsit de trăire și conștiința dogmatică ortodoxă, insensibil la ofensiva diavolului și exaltați de minuni, să decidă în biserică. Nu vedem nicio reacție ortodoxă a ucenicilor și fanilor lui Boca în fața ecumenismului (culmea, ucenicii lui aproape toți sunt ecumeniști), propagandei homosexuale, cenzurării cărților de cult (Prohodul Mântuitorului) etc. Unii susținători ai lui Boca încearcă, de fapt, speculând naivitatea poporului, lipsa de discernământ și dorința lui de senzațional, pentru a forța trecerea unui nume în calendar. În Biserica Ortodoxă nu există nici democrație, ca la protestanți, nici dictatură, ca la catolici, ci ascultare în duhul Sfinților Părinți. Opinia unor creștini intoxicați nu poate fi luată în seamă nici chiar dacă numărul lor ar fi de 99 %. Atenție mare, că televiziunile lovesc Biserica din două părți: critică ceea ce este bun (am sunat pe la câteva și am întrebat: De ce de praznicul Sf. Paraschiva sau Sf. Dimitrie Basarabov numărați sarmalele, banii, batjocorind aceste sfinte sărbători, iar lui Boca, o afacere profitabilă, îi faceți propagandă? Ce interes aveți? Nimeni nu a răspuns). Din cealaltă parte, împing prin propaganda excesivă ortodoxiei în înșelare și derizoriu spre deliciul necredincioșilor. Televiziunile urmăresc rating-ul și banii din acesta. Când vedem că fac propagandă excesivă pentru ceva ce pare religios, trebuie să ne punem semne de întrebare. Ce interes are icoana lui antihrist? Oare sluga diavolului dorește mântuirea creștinilor? Cel puțin sunt total dubioase persoanele care susțin pe la televizor părută sfințenie a lui Boca. Gabi Luncă (penticostală), așa-zișii teologi Bichir și Ionașcu, artistul Ștefan Popa Popas (lepădat de ortodoxie și trecut la catholicism), Răzvan Theodorescu, Marian Dârță (homosexual) etc., și colac peste pupăză institutul E. Wiesel, dușmanul naționalismului românesc și denigratorul mărturisitorilor Valeriu Gafencu și Ilie Lăcătușu, care si-a dat acor-dul pentru, ferească Dumnezeu, canonizarea lui Boca. (În învățătura acestor doi mărturisitori, Valeriu Gafencu și Pr. Ilie Lăcătușu, care are și sfinte moaște întregi, nu găsim nicio abatere de la credința ortodoxă, iar viața lor este exemplară și nu se face propagandă pentru canonizarea lor). Televiziunile reprezintă principalul mijloc de manipulare a românilor. Cu ajutorul tembelizunii, oamenii nu mai gândesc, sunt manipulați sentimental, nu mai citesc, se răzvrătesc împotriva a tot ce este sfânt, nu se mai roagă etc. Analizii de pe ecrane, sub masca că informează, de fapt intoxică și manipulează. Eu cred că propaganda televiziunilor nu este întâmplătoare, totul a fost bine programat. Au așteptat moartea duhovnicilor bătrâni pentru a

nu avea o voce cu autoritate care să le stea împotriva și au pornit propaganda, dar uită că Hristos este cu Biserica până la sfârșitul veacurilor. Iar ortodoxia a biruit mereu când a fost pusă pe Cruce.²²⁵

Aceasta o vedem și în legătură cu priza la poporul de toate categoriile intelectuale. Pentru cei fără carte se construiește imaginea de mare prezicător și făcător de minuni populare și evidente, iar pentru intelectuali se neagă acestea și se construiește imaginea unui intelectual rasat, fin, disprețuitor al manifestărilor ieftine și filozof cu multe diplome și studii în toate științele, genetica, medicina, matematica și mai ales, fizica cuantica și rugăciune, ca atunci când aude exagerările să dea vina pe ucenicii fără carte dar să-și poată păstra admirația ecumenistă. Părintele Arsenie Boca este prezentat ca un fel nemaîntâlnit de atotștiutor academician, inginer, om de știință și taumaturg universal:

Dar socul cel mare l-a produs tuturor cand a reusit sa iasa singur din puscarie de la Canal si sa ajunga in Vata de Sus, Hunedoara, pe jos, sute de kilometri, in numai doua ore. In ziua aceea ii inmormantau mama si el vroia sa fie musai acolo. Aspazia Petrescu crede ca are o explicatie: "A fost teleportat cum vezi in filmele SF de astazi. Este reala intamplarea, exista marturii si dovezi". Stiintific vorbind, n-ar fi asa de mirare, zice Lucian Petcu, preotul bisericii Draganescu (Giurgiu). L-a cunoscut pe parintele Arsenie si isi aminteste bine cat de informat era calugarul din toate stiintele, genetica, medicina, matematica si mai ales, fizica cuantica. "L-am gasit odata citind fizica cuantica dintr-un volum de studiu foarte aprofundat, nu din acela de informare simpla, de masa', ne spune preotul. El isi explica simplu "teleportarea' calugarului: "In lumea cuantica, nici un fizician nu poate sa spuna ca electronul sau neutronul sunt aici si numai aici, in punctul asta'.

Se spune ca la aceste capacitati supranaturale parintele a ajuns dupa ce a petrecut trei luni in asceza deplina pe Muntele Athos, numai in rugaciune, fara mancare si fara apa.

– n.n.]

Părintele va justifica de fiecare dată, de altfel, după cum se poate sesiza din formularea acestei note informative, că implicarea sa în Mișcarea Legionară e doar o... bănuială, prezența legionarilor la mănăstire neavând nicidecum scopuri politice, ci așezându-se în scopul misionar al unui Părinte care e păstorul tuturor credincioșilor care îl frecventează” [care îi îndeamnă și susține în revoltă prin mijloace materiale și sfaturi, iar apoi îi denunță și dezice, ca să fie pus bine cu toate părțile – n.n.] .

Dictatorii speriați de legionari

Este acum bine știut că ani de zile Eugen Cristescu, șeful Serviciului Special de Informații (SSI), i-a indus o teamă profundă Mareșalului Ion Antonescu, Conducătorul Statului, vizavi de legionari. Ba mai mult, pentru a întări această fobie, a pus la punct atentate fantomatice, după cum relatează și cel mai bun istoric din domeniu, Cristian Troncotă. [acum urmează, ca să nu îi supere pe filolegionari că Părintele Arsenie Boca nu mai este căpetenia lor spirituală, partea concepută pentru a-i atrage și pe ei la presiunea pentru canonizare – n.n.]

În realitate, Părintele Arsenie Boca a fost o persoană carismatică și capabilă să atragă mulțimile de credincioși. [lider harismatic, sună cunoscut, nu? – n.n.] Autoritatea puternică, precum și capacitatea de convingere erau elemente de potențial pericol, chiar dacă niciodată Părintele nu a făcut ceva dubios, după cum nota un cercetător [pro domo sua– n.n.] : „Masele de oameni care se îndreptau spre Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus în anii celui de-al Doilea Război Mondial puteau să cuprindă și oameni potențial periculoși pentru ordinea de Stat, atât de fragilă în contextul istoric atât de delicat. Cum drumurile aveau drept țintă cel mai adesea pe părintele Boca, în mod firesc organele de ordine s-au întrebat cum și în ce fel acest călugăr poate avea influență asupra oamenilor”. Far călăuzitor al Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, Părintele Arsenie Boca începe să formeze – conform rugăminții și poruncii mitropolitului Nicolae Bălan – o „pepinieră” de monahi, o mănăstire model [bărbați și femei conviețuind împreună și amăgindu-se că doresc monahismul,

²²⁵ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 22-23.

un monahism ce a pierdut pocăința și caută să ajungă la vârful succesului exterior: ctitorii, misiune, minuni, harisme, nepătimiri de eprubetă – n.n.] *care să permită renașterea spiritua-
lității ortodoxe într-un spațiu văduvit secole de-a rândul de prezența benefică a lăcașelor mo-
nahale. Cum în acele vremuri de război circula printre autoritățile vremii duhul anti-legio-
narismului, iar mănăstirea se afla aproape de noua graniță româno-maghiară – tocmai pen-
tru a nu exista suspiciuni sau dubii –, Părintele Arsenie Boca cere ca în preajma mănăstirii
să fie amplasat un post de jandarmi.* [ca de obicei dorește să fie pus bine și cu unii și cu alții,
să fie acoperit de conducere că usturoi nu a mâncat și gura nu i-a mirosit. Să se dea bine în fața
tuturor oamenilor. Deci această practică urmată cu fidelitate până la moarte a început înainte
de comunism. Nu este așadar consecința prigoanei comuniste de nesuportat, ci stilului Părin-
telui Arsenie Boca pentru a lucra de dragul ochilor și urechilor oamenilor – n.n.]

*„...În ce mă privește, declar cu toată conștiința împăcată că: în toată perioada de la 1940,
de când am venit la mănăstire până astăzi, nu s-a ținut cu știrea sau încuviințarea mea nici
o ședință legionară. N-aș fi îngăduit treaba asta nici în ruptul capului. Am auzit că nu toți
pelerinii sunt cumiți. Drept aceea am cerut verbal, în repetate rânduri, D-lui Comandant
al Legiunii de Jandarmi Făgăraș, un post fix de control, care să cruțe mănăstirea de impli-
cații într-un domeniu neîngăduit (...), întrucât preotul trebuie să rămână preot, dar nici
certații cu stăpânirea să nu poată abuza de îngăduința creștină”. Declarația e dată de Pă-
rintele Arsenie Siguranței în data de 10 iunie 1948. Dacă agenții regimului Antonescu s-au
lăsat până la urmă păgubași, deși pecetea de legionar îl va urmări toată viața în notele Secu-
rității, nu același lucru s-a întâmplat cu noua orânduire comunistă! Am notat deja că Părintele
va suferi, la instigarea ministrului Cultelor, Constantin Burducea, o primă arestare la Râm-
nicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945 (unde dă și prima declarație autobiografică, redată în acest
volum), fiind dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945. A mai fost arestat pe 14 mai 1948,
schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat.* [Repetitio est
mater studiorum și mama spălării la creier. Aceasta este singura detenție cu adevărat grea, de
aceea o tot repetă pentru a ne scoate ochii cu ea. Probabil că după aceasta este și fotografia
aceea celebră cu el chinuit. Săracul... prin ce o fi trecut. Nu e de mirare pentru firea omenească
atât de căzută, părăsită de harul Sfântului Duh din pricina plăcerii de sine, că, probabil, atunci
a luat el hotărârea de a se lepăda și de preoție și de călugărie, pentru care a și fost eliberat așa
de repede. De aici începe și tot planul diabolic de a-l scoate din acestea (preoție și călugărie)
cu discreție fără ca evlavioșii creștini să se prindă și să poată fi mai apoi folosit ca un mărturi-
sitor (deși în realitate apostat) pretendent la canonizare și pricinuitor de dezbinare (batjocorire
a sfințeniei și mare derută) după moarte. – n.n.]

*Toate acestea erau însă simple, chiar banale încercări, față de ceea ce va veni și veți afla
în volumele viitoare...* [numai că în volumele viitoare, ba chiar și în articol, mai jos, ceea ce
urmează este atât de banal, încât comparativ cu ceea ce trăiau adevărații creștini nici nu poate
fi numit încercare. Poate fi doar comparat cu arestările de protocol ce se fac azi oamenilor
politici ca să se arate opiniei publice că există justiție și să se însămânțeze frică – n.n.] *În
încheiere, țin să le mulțumesc atât colegilor din Colegiul CNSAS pentru disponibilitate și des-
chiderea arătată, cât și Editurii Agnos, care realizează un lucru minunat. Editorul Romeo Pe-
trașciuc, în calitate de cercetător extern, a făcut nenumărate drumuri la sediul CNSAS, iar
Raluca Toderel a transformat nopțile în zile, culegând și adnotând meticolos mii de pagini.*
[săraca, poate credea că va primi plată de la Dumnezeu. Chiar să-i dea, fiindcă cei cu mintea
trează văd din acest dosar mai clar manipularea ce ni se face. Să sperăm că nu vor fi amăgiți
mulți datorită notițelor scurte dar tendențioase la adresa celor ce nu au fost de acord cu fenom-
enul Prislop și interpretările manipulatorii ce văd sfințenie și mărturisire acolo unde este la-
șitate și amăgire. – n.n.] *Efortul cred că a meritat! Avem, în sfârșit, la dispoziție un opis integral
al Dosarului de securitate al Părintelui Arsenie Boca. Iar acest lucru nu-i de ici, de colea!...
6 octombrie 2013*

*Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității Anchetele, Canalul și Persecuția. Opis de
documente. Vol. II “Un fanatic religios...” Iată, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, prestigioasa*

editură Agnos a ajuns la cel de-al doilea volum **dedicat suferințelor Părintelui Arsenie Boca, Sfântul Ardealului** [deja după ce au fost o vreme sfătuitoarii Sfântului Sinod, acum sunt înlocuitori ai lui. Deja l-au canonizat pe Părintele Arsenie Boca – n.n.]. *Primul volum, realizat ca și acesta, în colaborare în urma unui protocol cu Consiliul Național al Studierii Arhivelor Securității (CNSAS), Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității (1940-1949), a cunoscut un succes remarcabil. Nu doar de piață, ci și prin aprecieri deosebite din partea lumii academice și intelectuale din România. Motivul este unul singur. Pentru prima oară se publică integral dosarul de securitate al Părintelui Arsenie Boca (cu toate numele sale adiacente cu care apare în dosarele de urmărire: Arsenie Boca, Arsenie Boca Zian, Boka Zian, Zian Vălean sau Boca Vălean Zian, lucru care a scăpat numeroșilor editori sau autori).* [cine știe câte nume o mai avea dosarul, ori negăsite, ori special dosite pentru că îl compromit. Unul ar putea fi ABK666, sau dosarul celor ce s-au lepădat de preoție și călugărie și au devenit agenți speciali. Ultra strict secret. A nu se înmâna CNSAS!!! – n.n.] *O cercetare academică nu se poate face decât studiind documentele în integralitatea lor! Nădăjduim ca ultimul volum, cel de-al treilea, privind ultima perioadă din viață – București – Drăgănescu – Sinaia (1960-1989) – să apară cât de curând. Ultimul volum, care va cuprinde și un indice de nume, reprezintă urmărirea pas cu pas a Părintelui de către Securitate. Pentru a avea o mică imagine asupra filajului, dar și asupra rețelei informative țesute în jurul Părintelui Arsenie Boca, trebuie spus că ultima delatațiune din dosar datează din data de 28 septembrie 1989, după ce Părintele Boca suferise un infarct. Securitatea te veghea până la moarte!... [alt laitmotiv – n.n.] Dacă primul volum a fost unul al hărțuirii, al primelor încercări, acesta este unul al suferinței, al perioadei în care Părintele trece prin arestări repetate și printr-o cruntă experiență la Canal.* [care cruntă? Vom vedea cum a fost când vom cerceta falsele minuni de la canal – n.n.] *Așa cum am notat și în prima prefață, Părintele Arsenie Boca a fost reținut de autoritățile comuniste pentru prima oară – din excesul de zel al proaspătului ministru al Cultelor, Constantin Burducea – la Râmnicu Vâlcea, în 17 iulie 1945 dus la București și eliberat în 30 iulie 1945, pentru că nu i s-a găsit nicio vină. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru vina de a-i fi ajutat creștinește cu hrană pe luptătorii anticomuniști din Munții Făgărașului. Atât pentru aceste bănuieli, cât și datorită notorietății sale printre credincioșii creștini, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat.* [iar repetiție născătoare de spălare la creier – n.n.] *De data aceasta, din 1950, va trece într-o altă etapă a vieții întru Hristos, mult mai cumplită. Nu vreau să răpesc cititorilor curiozitatea (pentru că nu pot spune bucuria) de a parcurge aceste pagini tulburătoare fără a face o mică trecere în revistă, cronologică, a suferințelor Părintelui Arsenie Boca.* [vom vedea cât de „cumplită” a fost... – n.n.] *Fără de care mormanul de documente ale acestui volum monumental nu poate fi înțeles pe de-a-ntregul. Părintele duce “o propagandă mistică religioasă, în sensul că ar dispune de puteri supraomenești” [iată că și securiștii au remarcat... era așa de evident că acesta este miezul celebrității Părintelui Arsenie Boca – n.n.] În 1949 Părintele Arsenie Boca este descris de autoritățile comuniste drept un “fanatic religios” care, “atribuindu-și rolul de făcător de minuni, răpește prețiosul timp al țăranilor chiar de la munca câmpului cu mârșavele lui minciuni, cu care duce în eroare acei țărani naivi”. Conform raportului făcut de Biroul de Securitate Hațeg și înaintat Serviciului Județean Deva în 4 iulie 1950, Părintele Arsenie avea o “atitudine dușmănoasă față de regim”, îi “instruia” pe călugării din mănăstire să defaime regimul, “în special față de tineretul din jur”; primea diferite produse “pentru că vindecă oamenii”; și-a “vândut” fotografia “cu suma de 200 de lei” [de pe atunci începuse comerțul scandalos de la Prislop – n.n.] și a adăpostit “un călugăr timp de 9 luni, care a fost condamnat la 7 ani temniță grea”, care, după descoperirea acestuia de către organele de securitate, a fost încurajat “să dispară”. În concluzie, sublocotenentul de securitate Uifalvi Alexandru propunea ca Părintele “să fie încadrat în U.M. (Unitate de Muncă, n.n.), fiind un dușman activ al regimului actual și clasei muncitoare”. Securitatea București a întocmit și ea un referat în 2 iunie 1950, în care erau reluate toate informațiile strânse până atunci de organele represive. Se reia – Doamne, a câta oară! [nu suportă repetiția când nu*

le convine, dar o folosesc în interes personal – n.n.] – *falsa idee și teorie că Părintele “a făcut parte din Mișcarea Legionară” când era la Sâmbăta, că a fost mutat la Prislop, că este un “om sfânt și ar face minuni”*. În plus, îngrijorați, ofițerii de securitate notau că: *“se constată afluența populației din ce în ce mai mare” care mergea la mănăstire și faptul că Părintele duce “o propagandă mistică religioasă, în sensul că ar dispune de puteri supraomenești”*. *Răzbumarea bolșevicilor: “cu ocazia predicilor pe care le ținea în biserică a instigat populația împotriva regimului democrat popular”* [deci nu numai ucenițele spuneau de instigare prin proorocii cu Rusia, dar și agenții remarcău aceasta – n.n.] *În urma acestei stări de lucruri, la Prislop, “s-a creat o atmosferă asemănătoare cu aceea a lui Petrarhe Lupu, însă într-o măsură mai mică”*. [atunci, acum mult mai mare – n.n.] *În final, ofițerul de Securitate propunea: “încadrarea de urgență în U. M. (Unitate de Muncă, n.n.) pe timp de doi ani a arhimandritului Boca Arsenie, [vom vedea că s-au scurtat. De ce, când pe atunci detențiile se lungeau?– n.n.] stareț al mănăstirii Prislop-Hunedoara. A se comunica CC al PMR că s-au luat măsurile necesare ca activitatea sus-numitului să înceteze”*. Evident, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român atâta aștepta. *E de la sine înțeles care a fost decizia... La 10 ianuarie 1951, printr-o adresă a Securității Sibiu, colonelul Gavril Birtaş ordona arestarea Părintelui Boca. Acesta trebuia să fie “înaintat (cu dosar individual tip” la Centrul de Triere al UM (Unității de Muncă, n.n.), întrucât cel în cauză prin decizia MAI, nr. 150 din 14 octombrie 1950, a fost încadrat în U.M. (Unitate de Muncă, n.n.) pe timp de 12 luni”*. La 16 ianuarie 1951, Părintele Arsenie era înaintat centrului de triere al Unităților de Muncă din comuna Tudor Vladimirescu, județul Ilfov. *Motivele oficiale ale arestării administrative a Părintelui Arsenie Boca au fost: “sus numitul înainte de 23 august a făcut parte din Mișcarea Legionară; după această dată, cu ocazia predicilor pe care le ținea în biserică a instigat populația împotriva regimului democrat popular. De asemenea, mai rezultă că în anul 1947 a găzduit la mănăstirea Prislop (sic!) pe legionarul Glatcov Grigore, care era urmărit de organele de stat. Pentru faptele enumerate mai sus a fost încadrat în CM (Colonie de Muncă, n.n.) pe timp de 12 luni, conform deciziei MAI, nr. 150 din 14 octombrie 1950 și a fost pus în libertate la 19 martie 1952, prin expirarea pedepsei”*. Arestat la 5 dimineața și dus la Canal, Sfântul Ardealului se întoarce acasă de Buna Vestire Arestarea Părintelui Boca s-a produs în noaptea de 15-16 ianuarie 1951, orele 5 dimineața. [arestat la 16 ianuarie 1951, eliberat la 19 martie 1952. 14 luni și trei zile la canal. Deci nu doi ani. Vom vedea că majoritatea timpului de privare de libertate a fost acesta. La închisoare nu a stat decât 8 luni și 15 zile, cu multiple întreruperi, din care doar 1 lună și ½ cu suferință, în rest cu bucurii pe care el însuși le mărturisise. Nu bucuriile suferinței, ci a biruinței prin false minuni și regim preferențiat – n.n.]

Părintele Arsenie Boca a ajuns la Canal. Date despre această perioadă sunt extrem de puține, [ce compromisuri or fi fost ascunse să nu le aflăm noi, când toate celelalte sunt așa de intens cercetate și mediatizate? – n.n.] după cum afirmă și istoricii George Enache și Adrian Nicolae Petcu, autorii singurului studiu cu pretenții academie despre Părintele Arsenie Boca: Părintele Arsenie Boca în atenția poliției politice, Ed. Partener, Galați, 2009. Sfântul Ardealului se întoarce acasă, la mănăstirea Prislop, în 3 aprilie 1952, iar după cum a descoperit părintele profesor Mihai Săsăujan, îi scrie episcopului său: “De Buna Vestire, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns, acasă, la Prislop: sănătos, mult folosit și tot atâta de senin. Bucuria n-are multe vorbe, de aceea, dimpreună cu obștea, V-o împărtășim așa cum e: cu recunoștință și smerită metanie, pentru că, faceți parte, în toate privințele din motivele ei. Am aflat că, după Paști veniți la noi. Vă așteptăm, așa cum vechii creștini își așteptau Părinții. Dar, pe lângă motivul străvechi mai e și unul local, mai nou: îndeplinirea ultimelor forme în conducerea obștii de aici, ceea ce-mi va asigura și mie răgazul preocupării și de ceilalți talanți ce-i am, cu care încă n-am lucrat nimic pentru Iisus” [nu știm de care mândrie să ne mirăm mai mult? Că se ferece ca un folosit, că se considera un senin (cu ochi albaștri desigur) că se considera ca unul din creștinii din vechime (care erau cu adevărat Sfinți), că se simțea posesorul a mulți talanți, lipsit doar de răgazul de a-i împlini (deși pe unii deja i-a împlinit)? Nu de acestea. Nu ci cel mai mult ne mirăm că adăuga la toate că este recunoscător și smerit

în metanie. Dar observăm că era... sănătos. Vă rugăm să citați cum se întorceau bieții oameni (care mai scăpau) din regimul de atunci de la canal – n.n.].

Din nou arestat. Închis la Timișoara, Jilava, Oradea [deci, nu la Aiud, nu la Pitești... unde au fost marile suferințe dedicate celor considerați cu adevărat dușmani periculoși ai regimului, care nu făceau compromisuri. Așadar Părintele Arsenie Boca era considerat un „dușmănel” sau dușman doar de ochii lumii. – n.n.]

*Părintele Arsenie Boca va fi imediat încadrat informativ, iar anexele vă vor demonstra cu prisos acest lucru. Se pare încă că acest lucru nu a fost suficient, pentru că s-a ordonat din nou arestarea Părintelui. **Reținerea monahului s-a produs la 20 septembrie 1955, în baza unui mandat eliberat de Procuratura Militară Timișoara, abia la 24 septembrie, pentru pedeapsa prevăzută de art. 228, combinat cu art. 209 (omisiune de denunț). A fost trimis în arestul Securității Timiș, apoi, de la 11 noiembrie, în penitenciarul Timișoara. Mandatul de arestare a fost prelungit permanent de către procuratură în vederea desfășurării anchetei penale, până în 8 decembrie 1955. La 9 decembrie Părintele era la Jilava, pentru ca la 21 decembrie 1955 să fie internat în penitenciarul Oradea. În 7 aprilie 1956, Părintele Arsenie Boca era eliberat din penitenciarul oradea în baza unei “dispoziții” a Tribunalului militar Oradea, ca “prevenit”, deci nu suferise nicio condamnare sau decizie administrativă, anunțând că se va întoarce la mănăstirea Prislop.** [nici condamnat, fără decizie administrativă! Doar arestat pentru 6 luni și 18 zile. Așa pătimeau ceilalți preoți și gânditori Ortodocși? – n.n.]*

“Dușmanii poporului”: preoții și gânditorii ortodocși. Drama continuă

În timpul anchetei, Părintele a fost interogată [deci nu torturat, ci doar folosit ca informator de bună voie – n.n.] pentru unele legături cu legionarii amintiți în ancheta din 1948, despre relațiile cu Antonie Plămădeală și Nicolae Bordașiu, Nichifor Crainic, principesa Ileana și unii “profesori legionari”. Astfel spus, anchetatorii au încercat să-l determine pe Părintele Arsenie boca să “recunoască” activitatea în cadrul Mișcării Legionare. Aceeași marotă a legionarismului, deși aceasta fusese infirmată încă de pe vremea regimului Mareșalului Ion Antonescu, după cum am arătat în primul volum. Părintele a afirmat foarte clar: “Precizez că eu nu m-am încadrat în organizația legionară și nici nu mi s-au făcut propuneri în acest sens”. Neobosită, Securitatea va deschide în 1958 un alt dosar de urmărire a Părintelui hărțuit [hărțuit și marginalizat. Dar aceasta nu este prigoană ci „prigonică”, mai ales în contextul de atunci – n.n.]: “Dosar de acțiune informativă individuală asupra călugărului Boca Zian Arsenie de la mănăstirea Prislop”. Inițiativa a fost tardivă, deoarece conform prevederilor noului regulament monahal, impus de Departamentul Cultelor în decembrie 1958, viețuitorii de la Prislop au fost obligați să părăsească monahismul, iar mănăstirea a fost închisă. [aici apare o informație nouă, contradictorie ideilor de până acum. Nu au fost dați afară din Mănăstire din cauza înscenărilor financiare și agresiunii greco-catolicilor, ci fiindcă nu se încadrau în regulamentul monahal. Vedeți că sunt lucruri mult mai grave, duhovnicești la mijloc?]

Securitatea se implica tot mai mult și într-un stil tot mai agresiv, parcă vrând să arate partidului că este singura instituție capabilă să rezolve problema monahală. Tot la fel se implica atunci când Departamentul Cultelor folosea ca mijloc de presiune la adresa ierarhilor impunerea unui nou regulament monahal: „Departamentul Cultelor a elaborat un nou regulament al mănăstirilor, în care printre altele se prevede că în mănăstiri nu se admit următoarele categorii de elemente: persoane minore; persoane ce nu au minimum de 7 clase elementare; persoanele care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale; cei care au suferit condamnări de drept comun; elemente contrarevoluționare, precum și cei ce sunt cunoscuți cu manifestări dușmănoase la adresa regimului etc.

Noul regulament [monahal] încă nu este aprobat de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, dar cu ocazia ședinței Sinodului din decembrie 1958, tov. Dogaru Dumitru, secretarul general al Departamentului Cultelor, a comunicat Sinodului prevederile noului regulament, iar episcopii și mitropoliții în principiu au fost de acord cu aceste măsuri. Ca urmare a prevederilor noului regulament al mănăstirilor, de către Departamentul Cultelor s-au întocmit tabele cu

elementele care urmau să fie înlăturate din mănăstiri. Aceste tabele însă erau incomplete, fapt ce a făcut ca organele noastre să intervină și pe baza datelor ce le deținem, am refăcut și completat tabelele.

Urmează ca aceste tabele să fie aduse la cunoștința episcopilor și mitropoliților prin inspectorii Departamentului Cultelor, deoarece începând cu data de 4 aprilie 1959 intră în vigoare noul regulament și deci urmează să se înceapă operațiunea scoaterii din mănăstiri a elementelor menționate. Cu ocazia acestei operațiuni, vor fi scoase din mănăstiri peste 3.000 de călugări și călugărițe”.

Era tot mai evident că autoritățile statului român doreau rezolvarea „problemei monahale” cu instrumentele de care Biserica Ortodoxă Română dispunea. Iar în viziunea autorităților statului aceste instrumente erau: adoptarea și aplicarea unui nou regulament monahal și scoaterea din monahism a viețuitorilor prevăzuți în tabele speciale, categorisite, întocmite de Departament și completate de către organele de Securitate.

Chiar dacă Departamentul considera noul regulament ca aplicat din 4 aprilie, totuși Sfântul Sinod a amânat votarea acestui text. În planul autorităților statului mai rămânea ca ierarhii să preia tabelele de la Departamentul cultelor și să se conformeze pentru scoaterea viețuitorilor vizați.

Însă, ierarhii ortodocși nu s-au conformat planului Departamentului Cultelor de scoatere a monahilor din mănăstiri, după cum organele Securității arătau într-un referat din 28 mai 1959 prezentat la cabinetul ministrului afacerilor interne: „În ultima vreme patriarhul Justinian Marina se manifestă tot mai alarmat în legătură cu unele evenimente ce au loc în cadrul Bisericii Ortodoxe. Toate acestea el le explică printr-o «campanie de persecuție» a Bisericii Ortodoxe dusă de autoritățile de stat sub «influența unor legionari», care ar fi pătruns în conducerea de partid și de stat. De pe această poziție patriarhul Justinian Marina acționează împotriva unor măsuri luate de conducerea de stat, încercând să contracareze aceste măsuri. Concludentă este poziția sa față de excluderea din mănăstiri a mai multor categorii de călugări.

Într-o discuție cu mitropolitul Firmilian Marin, patriarhul a afirmat deschis că el nu va aplica dispozițiunile departamentului cu privire la această problemă, pentru că acestea nu vor fi în conformitate cu hotărârea Sinodului. El susține că în Sinod s-a hotărât să fie scoși numai acei călugări care nu corespund din punctul de vedere al disciplinei interioare a fiecărei mănăstiri, iar scoaterea acestora să fie hotărâtă de stareții și exarhii respectivi. [cum de a îngăduit să fie scos Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, care îi era pe deasupra și rudă, când pe atâția nu i-a scos. Nu cumva a sesizat că nu corespundeau disciplinei monahale, datorită reacțiilor sinucigașe ale Maicii Zamfira și cedării la șantajele ei sentimentale ale Părintelui Arsenie Boca, după care se și încadrau în categoria persoanelor care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale? – n.n.]

Justinian Marina a convocat pe toți stareții din eparhia Bucureștilor cu care a întocmit lista de călugări ce trebuie scoși din mănăstiri, analizând situația lor conform aceluiași criteriu, neluând în considerație listele date de Departamentul Cultelor. [...] În continuare a arătat că scoaterea călugărilor din viața monahală este o măsură ilegală a organelor securității, că pentru ilegalități similare, în trecut, funcționari ai securității au intrat în pușcărie și nu vrea ca în viitor, când se va pune capăt acestei ilegalități, împreună cu funcționarii de la securitate să intre în pușcărie și episcopii și mitropoliții care au contribuit la luarea acestei măsuri ilegale”²²⁶.

– n.n.] În locul celebrei mănăstiri avea să se instaleze un cămin de bătrâni, până în 1976, anul în care s-a reînceput slujirea lui Dumnezeu prin ruga monahilor.

Drama Părintelui avea să continue. În mai 1959, prin actul Episcopiei Aradului, nr. 2407/1959, Părintele Arsenie Boca este îndepărtat din mănăstire, iar maicile sunt obligate “să intre în lume”. [dar nu să conviețuiască în aceeași casă bărbați cu femei. Aceasta a fost

²²⁶ <<http://ziarullumina.ro/monahismul-romanesc-la-inceputul-regimului-democrat-popular-xlvi--103963.html>>, luni, 28 septembrie 2015

alegerea și dorința expresă a Maicii Zamfira, urmată de acceptul Părintelui Arsenie Boca – n.n.] **Fără a fi caterisit, i se interzice să mai slujească și chiar să mai poarte haina monahală.** Este angajat la Biserica Sfântul Elefterie din București, ca pictor secund pe lângă meșterul Vasile Rudeanu. Abia în 1961 este angajat la Atelierul de Pictură al Patriarhiei, de la Schitul Maicilor. **Începea un alt capitol zguduitor din viața Părintelui Arsenie Boca** [chiar zguduitor. În timp ce alții de abia aveau cu ce trăi, stând la cozi interminabile și plătind chirii la locuințele statului, alții erau încă în închisori, neștiind rudele dacă sunt vii sau morți, și sufereau torturi fizice și psihice de nedescris, el începe, după cum promisese când se lepădase de preoție și călugărie la primele detenții, drumul alături de aleasa inimii sfinției sale, făcând fără opreliște giumbușlucuri hipnotice la diverși, fără a mai fi închis, ci doar protejat prin supraveghere, ca să nu aibă nimeni nimic de spus, în vederea unei cariere ce-i va asigura dobândirea mai multor proprietăți personale, una din ele chiar la munte, la Sinaia, pe care le va putea împodobi cu sculpturi comandate la alții. Dar cel mai zguduitor, aproape de cutremur, este că va începe pictarea pe mulți pereți (ai unor biserici oropsite prin aceasta) a urâciunii Marcu 13:14 *pustiirii, stând unde nu se cuvine - cine citește să înțeleagă ...* – n.n.]

Dr. Florian BICHIR Membru al Colegiului CNSAS ²²⁷

Domnul dr. Florian Bichir, deși se dorește cu stil imparțial și academic, în realitate se comportă cu accente discriminatorii, răstălmăciri de proastă calitate. Pe cei care îi critică idolul îi numește informatori, doar pentru că nu era de acord cu ei și vorbea în funcție de înțelegerea celor ce îl întrebau, cu ton variabil, pentru a-i folosi:

inform. PAULIN LECA [...]330 Pe Părintele Paulin Leca îl vom regăsi și în alte Dosare de Securitate aflate în arhiva CNSAS cu declarații asemănătoare, despre diferite personalități ale Ortodoxiei românești și nu numai, fiind un personaj destul de mult frecventat de Securitate pentru furnizarea de informații. In acest caz, a se vedea inadvertențele de ton dintre o astfel de declarație, de pildă, și felul în care vorbea despre Părintele Arsenie cu alții, după cum reiese din nota redată la pp. 199-201... ²²⁸

Dar nu observă că Părintele Arsenie Boca a turnat pe mulți la securitate, aducându-le acuze grave pentru timpurile de atunci și de azi, în legătură cu subiectul atât de fierbinte al legionarismului:

Proces verbal de interogatoriu “În afară de preocupările duhovnicești, o vizitam pe domnița ILEANA, în apartamentul ei, unde am avut și discuții cu ea. Astfel îmi amintesc că am discutat despre moartea lui ZELEA CODREANU, spunându-mi că în ceea ce o privește, ea l-a simpatizat și că regretă moartea lui, comisă de fratele ei, CAROL al II-lea, exprimând următoarele cuvinte: “România este singura țară în care succesul nu are succes”. S-a referit la succesul pe care-l avea CODREANU, însă care nu a dus la nici un succes, făcându-l vinovat în acest sens pe CAROL al II-lea. Ea prevedea schimbările care au se să facă în România și îmi amintesc că se frământa cum să facă să rămână în țară.” Anchetat BOCA Zian Arsenie 5 octombrie 1955 [deci, cel puțin de pe atunci, devenise colaborator și informator al securității – n.n.] – Orașul Timișoara. Interogatoriul a început la ora 17.30 minute și s-a terminat după șapte ore și 15 minute, la ora 00.45 [câte o mai fi turnat în acel interval, pe câți i-a mai compromis și cărora le-o mai fi schimbat viața cu ani de temniță grea, ca el să fie eliberat și aranjat cu Maica Zamfira fără a i se șifona imaginea? – n.n.] Dosar Informativ 2637 (VOL I) – Arhiva CNSAS, extras din „Părintele Arsenie Boca – Obiectivul BRATU” – de Vasile Manea, Editura Patmos, Cluj Napoca, 2009 - ²²⁹

²²⁷ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atenția-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

²²⁸ Florian BICHIR, Romeo PETRAȘCIUC, Raluca TODEREL, *Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității. ANCHETELE, CANALUL SI PERSECUTIA. Opis de documente.*, Vol. II (Prislop, 1950-1959), Ed. Agnos, 2014, pp. 506.

²²⁹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/09/13/parintele-arsenie-boca-si-printesa-ileana-a-romaniei-despre-corneliu-zelea-codreanu-13-septembrie-1899-30-noiembrie-1938-proces-verbal-de-interogatoriu-printesa-l-a-simpatizat-pe-capitanul-misca/>>, joi, 24 septembrie 2015.

(3) Arsenie vs. Arsenie

A se citi din cartea independentă numită *Arsenie versus Arsenie*

C. PĂRINTELE ARSENIE BOCA S-A PREOCUPAT DE PREACISTIREA MAICII ZAMFIRA ȘI DE ADORAREA PROPRIEI PERSOANE

Pictura antihristică sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos și pe Maica Zamfira în locul Maicii Domnului.

I Io 2:15 Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru el; 16 Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume. 17 Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. 18 Copii, este ceasul de pe urmă, și precum ați auzit că vine antihrist, iar acum mulți antihriști s-au arătat; de aici cunoaștem noi că este ceasul de pe urmă. 19 Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, căci de-ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toți de-ai noștri, de aceea au ieșit. 20 Iar voi, ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate. 21 V-am scris vouă, nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr. 22 Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristosul? Acesta este antihristul, cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. 23 Oricine tăgăduiește pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.

I Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume. 2 În aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu. 3 Și orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume. 4 Voi, copii, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit pe acei prooroci, căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume. 5 Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume și lumea îi ascultă. 6 Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul răătăcirii.

Pentru că înfricoșate lucruri se lucrează în veacul de apoi, că și Antihrist întru acel veac va să vie să-și lucreze ale lui înșelăciuni prin ascultătorii lui cei înșelați de dânsul, căci atâta se luptă de mult diavolul ca să ducă preoți Creștini întru pierzare, în cât dacă i-ar fi prin putință și pre cei aleși sa îi amăgească, și să-i ducă cu dânsul la muncile cele vecinice . Că și pre Domnul l-au ispitit prea vicleanul în pustie, neștiindu-l că este Dumnezeu, și l-au suit în munte înalt, întru o clipeală de vreme și i-a arătat toată lumea, și i-a zis: „mie îmi sunt date toate acestea și cui voiesc le voi da, numai să te închini mie și ți le voi da ție“; că știa diavolul de venirea lui Hristos, dar nu știa când; pentru aceasta ispătea pe toți dreptii. Că și Antihrist va să vie la sfârșitul veacului acestuia, cu chipul blând, și smerit și milostiv, și va petrece în pustie, în post și în rugăciuni, cu chipul numai, și morți va învia, și leproși va curăți, însă toate le va face cu năluciri. Pentru ca din pustie va veni și de acolo se va umplea de toată puterea satanei, carele va locui într'însul, precum zice sfântul Efrem Sirul ; atunci se va dezlega satana din iad, și va locui într'însul.²³⁰

Că tot omul ce-l judecă pe altcineva se află ca un Antihrist al lui Hristos, de vreme ce i-a răpît dregătoria și stăpânirea ce l-a dat Tatăl, făcându-se el judecător mai înainte decât Dânsul”.²³¹

Pe eretici si adunările lor îi anatematizează si sinoadele ecumenice. Sfinții Părinți demascau si înfierau aceste învățături greșite, ucigătoare de suflet iar pe cei care le îmbrățișau îi numeau urători de Hristos si antihriști.²³²

Mat 24:4 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vedeți să nu vă amăgească cineva. :5 Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi.

²³⁰ M. Zosima PASCAL, Prodromit, *Sfârșitul Omului*, Ed. Mitropoliei Chișinăului și Moldovei, București, 1937, pp. 10, 121-123.

²³¹ *Patericul...*, Pentru ca să ne păzim, să nu judecăm niciodată, 8.

²³² <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

Așadar: 1. cine minte, tăgăduind învățătura adevărată despre Hristos cel smerit, petrecând în neascultare, spre propria slavă, prefăcându-se doar la arătare că este smerit, chiar dacă ar ieși dintre noi (chiar fiind ieromonah Ortodox sau chiar protosinghel), chiar de ar face minuni mari, dar propovăduiește cele ce plac lumii (plăcerea împreunării ca sursă de sănătate și ecumenismul), 2. dacă nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, deci are trăsături turpești unice, inconfundabile și îl pictează cu alte trăsături, ale altui om, 3. dacă judecă pe alții ca un „bici al lui Dumnezeu”, 4. dacă îmbrățișează pe eretici prin ecumenism sau uniaticism, chiar dacă ar veni în numele lui Hristos sau al misiunii Lui, dar 5. **își prezintă propria persoană în locul lui Hristos, pictat sau scris**, și propria învățătură în locul minunatei învățături a Evangheliei, **se cheamă și este antihrist**:

În limba greacă:
Αντι (= anti = în locul/contra)
+
Χριστός (= Hristos)
=
**Αντιχριστος (= antihrist = în locul sau contra lui
Hristos)**

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi. Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință, și pe cei aleși.

Vă rog să urmăriți cu atenție, fără prejudecată, cum s-a pictat pe sine, în locul lui Hristos, urmărind, parcă, cu osârdie, să reproducă toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa.

1. IMBERB

A) HIPNOTIZATOR MIEROS

B) HIPNOTIZATOR DUR

C) HRISTOSUL MINCINOS BĂRBIERIT

Părintele Arsenie Boca a îndrăznit în tablouri să bărbierească fața celui pe care îl prezenta drept Domnul nostru Iisus Hristos.

Despre necuviincioasa pictură de la Drăgănescu, în care Părintele Arsenie Boca bărbierește pe Domnul nostru Iisus Hristos (sau mai bine zis se bărbierește pe sine, fiindcă persoana pictată nu este Mântuitorul, ci sfinția sa), ne atrage atenția și Pidalionul:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi [deci zugravii Ortodocși nu se iau după vedenii, ci după Sfânta Scriptură – n.n.]. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvit pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez. [se subînțelege că și la nunta din Cana, ca și la înjumătățirea praznicului Cincizecimii, dar și în veșnicie Domnul nostru Iisus Hristos este Bărbat desăvârșit, după Botez. Deci, de unde acest obicei de-L picta nu numai ca pe un copil fără barbă, dar și ca un bărbat necuvios, care are obiceiul de a se ciumpăvi, ca într-o reclamă pentru lamele de ras? Sau cine ar fi îndrăznit să se atingă de marginea bărbii lui Hristos – în afară de Părintele Arsenie Boca și pictorii din apus în tablourile lor hulitoare, semn de ignoranță teologică avansată și lipsă hâdă de evlavie? Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre. – n.n.] [...]

*Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*²³³

De aici să înțelegem că nu numai Părintele Arsenie Boca era ori necunoscător, ori neascultător al Sfintei Predanii Ortodoxe, dar și că vedeniile sfinției sale erau demonice, fiindcă îngerii sau dracii nu sunt reprezentați în iconografia Ortodoxă cu barbă, ci ca tineri imberbi, primi luminați, cei de-al doilea întunecați, iar reprezentările din iconografie arată cum apar ei la Sfinți:

Deci în praxa a 5-a a acestui sinod, citindu-se cuvântul lui Ioan al Tesalonicului, întru care dovedește, că se cuvine a se închipui Îngerii precum s-au văzut de mulți simțitoarește de multe ori, cu chipul trupurilor lor. Au răspuns Tarasie, că a dovedit părintele acesta că se cuvine a se zugrăvi Îngerii, pentru că sunt scriși împrejur, și pentru că s-au arătat la mulți ca oameni. Iar cu socotința lui Tarasie s-a unit și sinodul. Însă trupuri însușite ale îngerilor tâlcuiesc oarecare mai noi teologi, că sunt trupurile cele vremelnice, pe care le-au luat ca să se facă cu ele văzuți ochilor, lipite către ei din ființa aerului. Iar numitul Ioan zice în praxa a 5-a, că pentru aceasta se închipuiesc Îngerii, pentru că au trupuri subțiri. Aducând și martori la aceasta pe marele Vasilie, pe marele Atanasie, și pe dumnezeiescul Metodie. Că cu subțiri trupuri după aceștia sunt și îngerii, dar nu cu totul desăvârșit fără trupuri ca Dumnezeu. Că zice marele Vasilie în capul 16 al cuvintelor celor pentru Sfântul Duh, despre Îngeri: „Pentru aceasta și în loc sunt, și văzuți se fac, în felul trupurilor lor arătându-se celor vrednici.” Încă și dumnezeiescul Ilarie zice, că tot cel zidit, este și trupesc, (cap 2 la Matei) ci și Origen cu trupuri subțiri a înțeles pe Îngeri (despre începătorii cartea 1 cap 7, și cartea 2) și Tertulian în multe locuri, și mai ales în voroava cea pentru trupul lui Hristos (cap 6) și Iustin, și Clement Stromateul (cartea 3) și Atenagora în Apologie (adică dezvinovățire); și Ciprian (pentru haina feciorească), și Ambrozie (în cartea pentru Noe și pentru corabie) și Eusebie (în cartea 5 pentru evanghelică pregătire), și Sulpichie Sevurul (pentru Bisericeasca Istorie), și Lactantie (cartea 2 a introducerilor) și Augustin. Iar pe lângă toți aceștia și marele Macarie Egipteanul. Și vezi capul 67 al lui Simeon Metafrastului în Filocalie, fața 270. [...]

*Iar deși papa Grigorie în epistolia cea către Leon Isavrul (foaia 712 a tomului al 2-lea din sinodiale) zice că nu închipuim pe Tatăl Domnului Iisus Hristos; dar aceasta nu prost a zice, ci că nu-l zugrăvim după dumnezeiască fire; că aceasta cu neputință zice, este a se zugrăvi, și a se închipui firea lui Dumnezeu. Care și sinodul acesta face, și toată soborniceasca Biserică, și nu că nu-l zugrăvea pe el precum s-a arătat proorocului; că de nu l-am zugrăvi pe el nicidecum, pentru ce să zugrăvim atât pe Tatăl, cât și pe Duhul Sfânt, în chip de Îngeri, de bărbați tineri, precum s-au arătat lui Avraam?*²³⁴

D) MUTILAREA FILOCALIEI

Părintele Arsenie Boca, fiind sponsor al Filocaliei, încearcă să o mutileze. Îl oprește la timp Părintele Profesor Dumitru Stăniloae

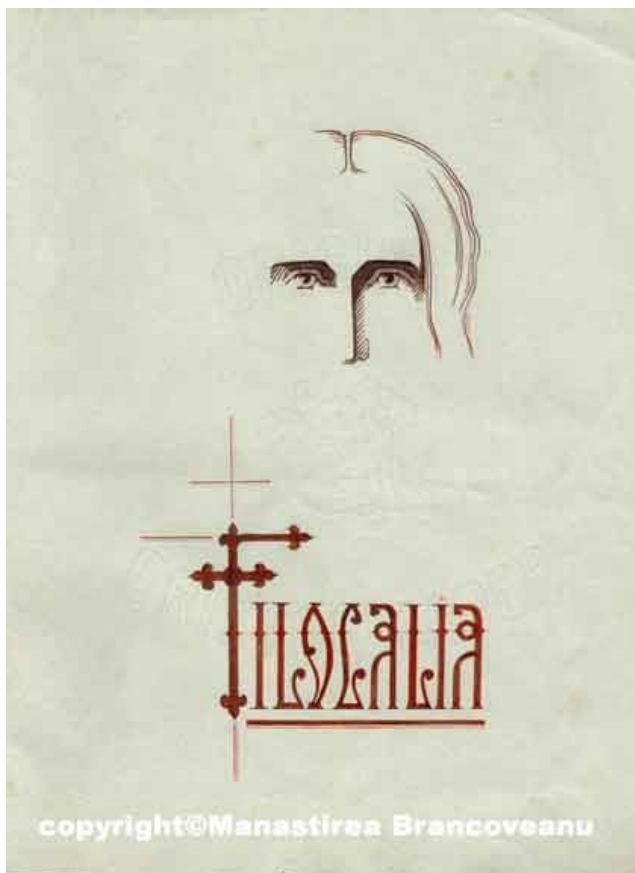
Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei²³⁵. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catolicism (Ortodocșii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catolicism, la care s-a afiliat acum și preacuvioșia sa). În realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini

²³³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

²³⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

²³⁵ <http://www.teognost.ro/fotografii/manuscrise/Arsenie%20Boca/Filocalia_1.htm>, vineri, 28 august 2015.

sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală a Părintelui Arsenie Boca, pentru editarea Filocaliei, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a preacuvioșiei sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

Ucenicii Părintelui Arsenie Boca aduc în favoarea ideii lor, că preacuvioșia sa ar fi ctitorul Filocaliei Românești următoarele două cuvinte ale Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, pe care, însă am dori să el cercetăm mai în amănunțime, în întreaga lor semnificație:

Cuvintele înainte la edițiile din 1946 și 1947 de la volumele I și II ale Filocaliei:

De încheiere câteva informații despre

împrejurările traducerii și ale tipăririi.

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. În traducere am căutat să folosesc pe cât s'a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul precizunii.

Un cald cuvânt de mulțumire trebuie să aduc P. C. Părinte Ieromonah Arsenie, de la Mănăstirea Brâncoveanu, bunul meu student de odinioară, care mi-a rămas mereu aproape. P. C. Sa a binevoit să scrie după dictatul meu cea mai mare parte din traducere la prima ei redactare. În afară de aceasta, prin prezența aproape neconținută și prin stăruința ce-a pus-o pe lângă mine de-a face această traducere, mi-a alimentat curajul în mod considerabil ca să pot duce până la capăt o muncă atât de ostenitoare, pe care altfel nu cred că ași fi săvârșit-o. Iar după ce din prima ediție a vândut 800 exemplare, prin abonamentele făcute pentru a doua, mi-a dat imboldul hotărâtor să o tipăresc din nou. Tot P. C. Sa a executat și coperta.

Mulțumesc de asemenea și acelor suflete curate ale unor smeriți credincioși, cari au ajutat în mod anonim la tipărirea acestei ediții.²³⁶

[...]

²³⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Sibiu, 1947, pp. XI-XII.

În mod special sunt dator să mulțumesc:

I.P.S. Mitropolit al Ardealului Dr. Nicolae Bălan, care a acceptat tipărirea acestui volum în Tipografia Arhidiecezană și, cu larga înțelegere ce-o arată neconținut oricărei fapte de cultură, a promis angajarea a cel puțin 300 exemplare din acest volum pentru bibliotecile parohiale;

P.S. Episcop al Oradei Dr. Nicolae Popovici, care, cu entuziasmul și cu promptitudinea ce-l caracterizează, a ajutat efectiv la tipărirea acestui volum prin suma ce mi-a trimis-o deodată pentru 200 exemplare din vol. I, ed. II, datorită căreia am putut plăti o parte din hârtie, și prin acotul apreciabil ce mi l-a pus la dispoziție pentru 250 exemplare din volumul de față, cu ajutorul căruia am achitat o parte din cheltuielile tiparului.

Prin asigurarea ce mi-a dat-o că va merge cu acest număr de exemplare până la tipărirea completă a operei, P.S. Sa îmi va fi un îndemnător și un susținător principal la tipărirea tuturor volumelor.

Ajutorul hotărâtor la tipărirea acestui volum l-a dat însă iarăși bunul meu fost student, ieromonahul Arsenie de la mănăstirea Brâncoveanu. Datorită abonamentelor masive ce le-a procurat P.C. Sa, am putut face față unor greutăți ce se ridicau ca munții în calea tipăririi acestui volum. P.C. Sa poate fi numit pe drept cuvânt ctitor de frunte al Filocaliei românești. După imboldul ce mi l-a dat neconținut la traducerea acestei opere, acum susține cu putere neslăbită lucrarea de tipărire. Dacă Dumnezeu va ajuta să apară întreaga operă în românește, acest act va rămâne legat într-o mare măsură de numele P.C. Sale și de mișcarea religioasă pe care a trezit-o în jurul mănăstirii de la Sâmbăta de Sus, pe cele mai autentice baze ale tradiției ortodoxe și cu mijloacele cele mai curate duhovnicești, ale învățaturii stăruitoare și ale dragostei de suflete.²³⁷

După cum vedem, Părintele Arsenie Boca nu este ctitorul (unicul ctitor al) Filocaliei, cu atât mai puțin inițiatorul, ci **unul dintre** ctitorii de frunte, contribuția sa la Filocalie fiind o binefacere financiară pomenită ca o încurajare și un imbold. Preacuvioșia sa nu este vreun participant intelectual, nu are vreo contribuție teologică sau de împreună-tâlcuitor, ci doar un mare sprijinitor organizatoric, psihologic și dactilografic de frunte, pentru primele două volume. Părintele Arsenie Boca a adus un singur manuscris vechi, folosit pentru comparare, iar cunoștințele precare de limbă greacă ale sfinției sale l-au făcut neputincios pentru vreo contribuție lingvistică.

În lista (întocmită cu atâta acrivie de marele admirator al sfinției sale, Părintele Nicolae Streza Zian) lucrărilor copiate de diaconul Zian Boca se află doar 1 singur manuscris legat de Filocalie:

«Cuvinte din Filocalie»: Anul 1853. Are 267 de foi, 41x26 cm între 36-38 rânduri pe o pagină., scriere îngrijită de caligraf²³⁸

Lucrul acesta este de înțeles, având în vedere că Părintele Arsenie Boca, din câte am aflat mai sus, a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile ca să facă alte activități, printre care și copierea de texte românești (lista pomenită mai sus arată aceasta și este explicabil, fiindcă nu știa greaca):

Țin minte că Părintele Arsenie mi-a spus că el nu știe bine greaca și a uitat, dar să mă duc la Părintele Olimp Căciulă de pe strada Polonă, care moare de foame, și să îmi facă el traduceri și eu să-i plătesc²³⁹.

²³⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2002.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. II, pp. 5-6.

²³⁸ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

²³⁹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

Astfel că este evident că nu avea cum să traducă împreună cu Părintele Profesor Dumitru Stăniloae Filocalia. Acesta este un exemplu tipic din lista exagerărilor legendare cu care își alcătuiesc ucenicii sfinției sale cărțile biografice, pentru a-l pune în top-ul personalităților publice internaționale ca pregătire intelectuală, artistică, viață duhovnicească și facere de minuni.

Datorită instabilității și grabei cu care a plecat din Sfântul Munte (alungat de regizorii vedeniilor sfinției sale, ca nu cumva să se întâlnească cu vreun părinte îmbunătățit să-l scape de amăgire), nu a putut să copieze nici prea multe manuscrise, pentru a-i fi Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae în vreun altfel de ajutor decât financiar și de dactilograf (necunoscând greaca ci mai mult franceza). De aceea

nici Părintele Stăniloae, nici altcineva nu a remarcat aportul Părintelui Arsenie la traducerea unor cuvinte grecești în românește, [și aceasta fiindcă –n.n.] nu știa greaca [...]. Știa însă multă filozofie și teologie, însă rusește puțin și foarte bine limba franceză.²⁴⁰

chiar dacă ucenicii hipnotizați ai sfinției sale se dau peste cap pentru a dovedi că este cel mai important autor intelectual al Filocaliei Românești:

La acest amănunt foarte important, vine cu mărturia sa Părintele Ioan Mișu, fost paroh în Șura Mare de lângă Sibiu, fiu al fratelui doamnei Maria Stăniloae. Părintele trăiește și acum în Șura Mare. El a scris monografia comunei Șura Mare, și printre fotografiile a pus și bine-cunoscuta poză, în care Părintele Arsenie este alături de familia Stăniloae. Sfinția sa mi-a spus că, în 1944, prin primăvară, în căminul cultural din Șura Mare, pe mesele lungi de pomeni sau nunți, era întinsă Filocalia. Adică erau manuscrise, erau cărți, erau ciorne ale textelor sfinte. Peste ele și prin ele își purtau mâinile ca doi dirijori de orchestră sau doi prestidigitatori: Părintele Stăniloae și Părintele Arsenie²⁴¹.

Fotografiile și prestidigitația nu pot fi vreun argument rațional pentru o contribuție intelectuală, măcar de lingvist, ca să nu mai vorbim de teolog, a Părintelui Arsenie Boca la Filocalie. În acest sens avem mărturiile foarte bine asociate cu un simț duhovnicesc fin de observație, ale doamnei Lidia Stăniloae. Suntem încredințați că inclusiv Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu ar fi fost de acord ca cineva să creadă că mult ostenitoarea sa lucrare de tâlcuire a Sfinților Părinți se poate face prin prestidigitație, sau că ar fi fost el însuși vreun prestidigitator, chiar dacă Părintele Arsenie Boca se manifestă astfel [PRESTIDIGITAȚIE s. f. Arta și tehnica de a produce iluzii (optice) prin rapiditatea și agilitatea mișcărilor mâinilor; scamatorie. – Din fr. prestidigitation. Sursa: DEX '98 –n.n.] în mai toate activitățile precucioșiei sale.

De altfel fiica Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae ne arată foarte concret și cum a fost tâlcuită Filocalia și contribuția preară a Părintelui Arsenie Boca:

Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri [pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae – n.n.] . Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți [...] Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să talmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa. [...]După

²⁴⁰ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

²⁴¹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

un timp, a venit **părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.** [...]Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp.

[...]Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. **Legăți-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate** [se înțelege de la sine că Părintele Arsenie Boca fiind implicat în latura pastorală și necunoscând greaca nu ar fi putut face traduceri, ci ar fi făcut-o călugării care ar fi venit ulterior, dacă ar fi vrut să se dedice studiului. Dar a apărut ispita Maicii Zamfira care a anulat această posibilitate– n.n.], . Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioși-lor ce-l ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!” Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.²⁴²

Dar însuși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae arată că sfinția sa a fost singurul tâlcuitor al textului actual al Filocaliei, după textul grec, iar nu Părintele Arsenie Boca (care a adus doar un singur manuscris românesc din cele aduse de mai mulți pentru comparare) chiar în citatul de mulțumire adresat contribuitorilor la acest monument duhovnicesc. Cei care au schițat o altă traducere au fost doar episcopul Gherasim Saffirin și Părintele Ieromonah Serafim Popescu, starețul Sfintei Mănăstiri Sâmbăta de sus, care a și adus mult mai multe manuscrise:

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. In traducere am căutat să folosesc [nu să folosim, cum ar fi spus dacă și Părintele Arsenie Boca ar fi participat la traducere – n.n.] pe cât s'a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul precizunii.

²⁴² Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericească, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni.

Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele prea cucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește, descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți.

E) ASEMĂNĂRI CU BABAJI, MAHOMED, IOSIF DIN COPERTINO, GRIGORI RASPUTIN, BRAHMANI, YOGHINI, MAGICIENI, FAKIRI, ZEI ȘI TIBETANI

Părintele Arsenie Boca practica hipnoza ca și Babaji. Asemănări cu Mahomed, ereticul Iosif din Copertino, Grigori Rasputin, brahmani, yoghini, magicieni, fakiri, zei și tibetani.

Starea rătăcită ca în „Urmarea lui Hristos”

În ceea ce privește hipnoza pe care o practica Părintele Arsenie Boca, avem mai multe mărturii:

Iată cum, după mărturia ucenicilor sfinției sale:

Ai putea depune mărturie pentru lumea noastră?

[Trebuie să știm că orice lucrare de înșelare, fie că este vorba de hipnotizator, fie de spiritist, fie de ghicitor, fie de alba-neagra, fie de manipularea mass-media, are trei etape: 1. nedumerirea minții – de pildă la alba-neagra mișcarea cu rapiditate a capacelor ca să nu poată mintea să observe realitatea, la TV mișcarea rapidă a imaginilor, la ghicitori ciudățenii în exprimare sau arătare – 2. câștigarea încrederii – la alba-neagra un prieten al prestidigitatorului câștigă bani, La TV se spun adevăruri cunoscute, la ghicitori duhurile necurate arată lucruri de taină ale victimei – și 3. sugestia - la alba-neagra să joci și tu, la TV să primești informația comandată de cei ce plătesc emisiunile, la ghicitori să devii dependent de ei pentru diferite interese personale, fie bani fie reclamă, depinde de ce dorește hipnotizatorul, ca să faci voia lui – n.n.]

Se întâmpla la sfârșitul clasei a VIII-a... Anul 1974. Era puțin după prânz, de sărbătoarea Sf. Ilie. Dorina Arnioni, care terminase școala cu diplomă de merit, se întorcea de la cumpărături [deja vedem unul din motivele ispitei. În loc să meargă la Sfânta Biserică, măcar pentru binecuvântarea de la sfârșitul Sfintei Liturghii, care, după cum vedem mai jos, era tocmai spre final, copila era la cumpărături – n.n.], de la singurul magazin din sat. Avusese cu ea 100 de lei. Aceștia erau banii pe care îi lua mereu, când mergea la cumpărături, o dată pe săptămână. După estimările de acasă, suma aceasta ajungea pentru necesarul prevăzut și mai rămânea și rest...

Lumea se întorcea de la biserică. Se umpluse de credincioși poteca dinspre biserică spre sat. Dintr-odată, copilei îi atrag atenția două siluete negre, îmbrăcate foarte ciudat. Nu îți puteai da seama ce sunt, de fapt: bărbați, femei, oameni normali sau nu foarte normali... [conștiința și bunul simț erau alarmate din realitatea ce i se prezenta – n.n.]

De aici, totul ține de minune, de pronia lui Dumnezeu...

*„Eu locuiam lângă biserică, la numărul 64. Nu era pod atunci, în dreptul nostru, peste pârâu. Intram în sat trecând peste apă. Când am dat să cobor spre albie, am rămas surprinsă de două siluete negre. Erau îmbrăcați tare ciudat [iată **nedumerirea minții** – n.n.]. în haine mai mult femeiești. însă în zona capului emanau lumină! Te simțeau iradiat de lumină! Dar iradiat la modul benefic.*

*Când am dat să cobor, simțeam că mă ard privirile lor. Am dat Bună ziua. Și întrebarea a venit: „Locuiești acolo sau aici?” „Aici!” **Și atunci o lumină așa, neobișnuită, m-a străfulgerat! Ochii persoanei din fața mea, inițial negri, apoi verzi, s-au făcut albaștri!** [din nestatornicia culorii ochilor se vede ce lumină subfirească, nălucitoare, emana și lucra prin ei. Este cunoscut că arătările demonice sunt caracterizate prin această ardere a privirii – n.n.],**Și mi-a zis atât: Pentru tine am venit!** [atac prin laudă, arătându-i interesul deosebit pentru persoana ei, spre a se deschide poarta mândriei – n.n.]*

Pe atunci, ni se spunea la școală: O să mergeți prin oraș, o să vedeți tot soiul de oameni deghizați! Să n-aveți încredere în ei! L-am mai fixat o dată cu privirea, întrebându-mă: Cum pentru mine? Ce importanță am eu? Sunt un individ oarecare... Sunt așa de neînsemnată/ Cum să vină pentru mine?

Și la început m-am gândit că vor bani. Dumnezeu e deasupra și știe ce-am simțit și ce gândesc... Aveam cumpărăturile în plasă, în mâna stângă și, în rochița cu care eram îmbrăcată, în buzunarul drept, țineam restul de bani ce îl primisem de la cumpărături: o hârtie de zece lei, mov. Surpriza a venit îndată. Pentru tine am venit, a spus Părintele. Era Părintele Arsenie, cu măicuța Zamfira. **Una dintre persoane era mai tânără și mai feminină. Iar cealaltă era în haină neagră, dar pe deasupra avea o haină ca de țigancă** [sărmana fată. Tensionată între surprinderea unui aspect foarte sugestiv al realității și fascinație. Dacă ar fi știut că lucrarea de hipnoză este comună și magiei negre și celei albe lucrute de țiganci, dar și celor înșelați... ar fi fost scutită de cele ce urmau – n.n.]. **Eu cu țiganca asta, cu ghilimelele de rigoare, m-am mai întâlnit ulterior și în Deva. Și era fără ciorap în pantof bărbătesc.** [din nou ciudățeniei spre **nedumerirea minții**, ca toate amănunțele de până acum. Ce diferență față de arătarea cea smerită a Sfinților... – n.n.]. Părintele, deci, m-a întrebat unde locuiesc și a zis că pentru tine am venit, după care a continuat spunând: Am venit să-ți spun prin ce-ai să treci.

Știu că mi-a mai zis: Spune-mi data nașterii. Și am impresia că parcă deschidea o carte cerească, din care, uitându-se prin mine, undeva, îmi spunea... Te cheamă cu A, cu D și cu C. Adică Arnioni Dorina Constanța. [iată **câștigarea încrederii** prin banala ghicire pe care o fac și țigăncile cu ghioc – n.n.].

Chiar atunci treceau două femei în drum. Erau niște vecine, care mi-au strigat: Ce stai de vorbă cu străinii ăia! Ce să-ți spună ție? Nu te lăsa influențată! Ce a fost am văzut, ce-o fi om vedea... [Dumnezeu îi trimitea prin oamenii ce veneau de la Sfânta Biserică sfatul bun spre a se feri de primejdie. Ce bine ar fi fost ca din smerenie copila să asculte de ei și nu de ucigașa curiozitate – n.n.]. Dar Părintele zice: Hotărăște-te dacă vrei sau nu să îți spun prin ce ai să treci! Eu am venit pentru tine! Voi da socoteală... în momentul în care a zis voi da socoteală! Eu am venit, e treaba ta dacă vrei, am înțeles că nu mă forțează [iară și iară **câștigarea încrederii**. Dar nu numai atât. Diavolul are nevoie de consimțământul tău ca să intre în tine și harul să se îndepărteze. El vrea să forțeze, dar, Dumnezeu nu-l lasă și nici el nu are vreun avantaj dacă nu ți-a cucerit voința – n.n.]. Și atunci am zis: Sunt de acord să-mi spuneți, dar bani n-am să vă dau... Părintele mi-a răspuns: Nu ți-a cerut nimeni bani! Ți-am cerut doar să mă ascuți și să iei aminte [interesul Părintelui nu era pentru bani, ci doar pentru cucerirea minții ca să dobândească o uceniță fidelă de toată viața, să-i ducă faima mai departe, ca să fie ascultat și urmat de cât mai mulți – n.n.]. Și am zis: Dar nu pot asculta aici, pentru că mă spun doamnele acelea și se poate afla la școală și am probleme [deja conștiința îi spunea că face lucruri de rușine și că trebuie să se ascundă – n.n.]. Îmi era teamă nu de școala din sat, ci că m-ar fi putut reclama la liceu. Se făceau multe lucruri de genul acesta pe atunci... Și atunci zice: No, hai unde crezi că nu ne aude nimeni. Și am luat-o pe drum încet. Maica Zamfira s-a despărțit de noi și s-a dus la cineva în sat, să îl aștepte. Pe drum în jos am ajuns la numărul 1. Acolo, era un singur corp de clădire - cel dinspre sat, nu cele două care sunt acum. Corpul de clădire dinspre sat era doar în roșu, construit de un om care avea doi copii și care locuia în Pâran. Pe o holdă a mamei lui, a construit casa pentru al doilea copil. Acolo, erau mărăcinișuri pe dunga apei, și în fața casei aceleia, omul curățase. Erau trei sălcii plantate și Părintele a intrat și s-a așezat pe iarbă, între sălcii. Pe drum, Părintele a dus ușor mâna în buzunarul drept și a scos o iconiță cu Maica Domnului, cu Fiul în brațe [**câștigarea încrederii**. Este cunoscut că foarte mulți vrăjitori recurg al Sfintele Icoane, la Sfânta Scriptură și la rugăciuni pentru a cuceri pe cei naivi – n.n.]. Văzusem una identică, atunci când eram în clasa a VI-a, în vacanța de Paști, la mănăstirea Neamțului. I-am iubit enorm pe dascălii mei, pentru că ne-au dus în țară două săptămâni și am văzut multe locuri minunate, între care și mănăstirea Neamțului. Și m-a întrebat: «Știi ce am aici?» «Da», am spus. Crezi că există Maica și Fiul? La biserică mergi? S-a așezat sub salcie și a ținut iconița și a zis: Fă cruce cu bani de hârtie [iată un gest ce ar fi trebuit să-i dea de gândit. Este specific ghicitorilor: Părintele

*Paisie spunea că magia este o împletire între înșelăciune și lucrare demonică. Diavolul se străduiește întotdeauna să se disimuleze pentru a-i amăgi pe oameni, însă Dumnezeu nu-i îngăduie să se camufleze deplin, căci altfel nimeni nu s-ar mai putea elibera din mrejele lui. întotdeauna vor rămâne expuse vreun „corn” sau vreo „codită”, așa încât oamenii să prindă de veste și să se păzească²⁴³. – n.n.!] Am înmărmurit! înainte, zisese că nu vrea bani. Nu știam atunci că-i Părintele... Numai atâta mi-a spus, că a venit pentru mine și că voi da socoteală. Dar acel voi da socoteală m-a hotărât. Fă cruce cu bani de hârtie! Parcă înainte zisese că nu vrea bani! Și am întrebat: «Dar ați zis că nu vreți bani!» «Eu nu vreau. Dar ți-am spus că știi că ai. Ai în buzunarul drept o hârtie de zece lei!» Când am dat să-i scot, o zis: Nu-i nevoie! Acolo unde te duci, tu să ai bine grijă de ei, că vei avea mare nevoie! Ai grijă unde-i pui! O să vină vremuri când o să ai mare nevoie de ei [iar **câștigarea încrederii** prin ghicirea prin duh pitonicesc, a unor lucruri deșarte și un adevăr general valabil, numit truism – n.n.!] Și Părintele a continuat: Acolo unde mă duc eu, nu am ce face cu ei! Iar de la iconiță, m-a întrebat: Mergi la biserică? N-aveți necaz la școală? Cu cine mergi? Și i-am explicat, ca dumneavoastră, că mai veneam la curățenie cu părinții. Și ce icoană te-a impresionat în biserică?, m-a întrebat. Și i-am spus că Botezul din apa Iordanului. Doamne, eram uluită cum Domnul Vieții S-a plecat în fața unui pământean și a acceptat o purtare obișnuită, chit că era Dumnezeu! Niciodată nu am reușit să înțeleg aceasta, până mai acum câțiva ani, când s-a împlinit cuvântul și mi-a fost trimisă copila, care o mers la olimpiadă la religie [iată la ce se rezumau cercetările în domeniul Ortodoxiei a bieteii femei: impresii emotive și informații de la copilul ei cu care se mândrea. Unde este cercetarea pe viață și moarte a adevărului care trebuie să caracterizeze orice creștin serios, ce dorește mai presus de orice să știe ce să facă pentru a se mântui? Unde este citirea din Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți? Unde este lucrarea de vedere a păcatului propriu și al neputințelor ce avariază firea! – n.n.], ca să mă facă să înțeleg cum atâta Slavă S-a putut smeri atât de mult, încât să Se poarte ca cel mai simplu om! Și Duhul în chip de Porumbel... Deci toată Trinitatea, tot Absolutul adunat într-o imagine! Și-atunci m-a întrebat Părintele ce rugăciuni știi. Știam din rugăciunile de seară; le ziceam cu mama. Am zis Tatăl nostru, am zis Născătoare, am zis Preasfântă Treime și, când am zis Împărate Ceresc - urma să zic și îngerașul, atâta știam —, Părintele mi-a luat mâinile și a zis: Nu așa! Mâinile se pun așa, în semnul Crucii. Repet, nu știam că-i preot, nu știam cine este, dar simțeam că este special și deosebit. Ei, în momentul în care s-a rugat smerit și simplu Împărate Ceresc, ceva m-a cutremurat! Cine l-a auzit pe Părintele rugându-se nu mai poate să se roage oricum! Vistierul Bunătății..., ziceam eu. Erau, de fapt, niște cuvinte pe care nu le înțelegeam. însă Părintele spunea: Vistier al Bunătăților [iată de ce era așa de special și deosebit: îndrăzneția să schimbe conținutul sfintelor rugăciuni insuflate de Sfântul Duh. Noi credem că singurul adevărat Vistier al Bunătăților este Dumnezeu, de aceea spunem **VISTIERUL** pe când Părintele Arsenie Boca îl devalorizează numindu-l doar un vistier printre alții – n.n.!]!*

Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme! Și-mi ziceam: Nu poate fi un om obișnuit! Nu poate fi o țigancă! Are o mână fină ca de pictor! Și semn că Părintele știa ce gândeam, zice: Nu mă mai tulbura [cum s-ar putea tulbura un Sfânt? – n.n.!] Timpul meu e limitat [iată graba care presează mintea, nelăsând-o să analizeze și să primească în deplină libertate ce i se oferă. Este unul din cei trei de 6 diavolești ce formează pecetea lui antihrist: mintea pripită, închipuirea avântată. După Sfântul Vasile cel Mare, tot lucrul făcut în grabă nu este lucru bun – n.n.!] Și-așa mă așteaptă de mult... Lasă-mă să-ți spun de ce am venit!

În momentul în care Părintele a zis Împărate Ceresc, repet, am simțit o învăluire [învăluirea nu este dată de Sfinții lui Dumnezeu care aduc o reală pace și o întărire a libertății. Iac 1:6 Iar să ceară cu credință, nimic îndoindu-se. Pentru că cel ce se îndoiește, asemenea este cu valul mării care de vânturi se aruncă și se învăluiește. – n.n.] și o liniștire [aceasta este mimată de duhul acediei când vrea să cucerească încrederea prin false simțiri duhovnicești – n.n.] . [...]

²⁴³ Dyonygios FARASIOTIS, *Marii inițiați ai Indiei și Cuviosul Paisie* [Ed. s.n., s.l., s.a.], <<http://www.scribd.com/doc/29017415/Marii-Initiati-Ai-Indiei-Si-Cuviosul-Paisie>>, joi, 6 septembrie 2012, p. 231

întrebarea a venit apoi: Ce dorești să faci în viață? Am zis: «Să-L slujesc pe Dumnezeu!» «Cum? Că pe Dumnezeu Îl poți sluji în mai multe forme. Ce crezi tu că vrei să faci?» «Păi, să am grijă de familie. Să am grijă de bătrâni...» [...] Și am spus, am cerut să facă ce vrea Domnul cu viața mea [iar un cuvânt foarte frumos – n.n.] . Și mereu zicea Părintele: Dar crezi în Cer? Până la Dumnezeu te mănâncă Sfinții [ce cuvânt diavolesc, specific ateilor! De altfel și copila a reacționat corect – n.n.] ! Și-atunci îmi amintesc că am avut o reacție foarte dură. L-am prins de mâna dreaptă și i-am zis: «Sfinții nu mănâncă pe nimeni! Sfinții sunt vii!» «Dar crezi asta?», mă întreba, și Părintele atunci se lumina și zicea: «Dacă dorești să slujești Cerul [de ce așa de impersonal? De ce nu-i spune să slujească pe Hristos, pe dulcele Iisus? de ce se ferește de numele care leagă atât de tainic pe chemător de Cel chemat? – n.n.] , vei fi sprijinită! Se cheamă că faci parte din Biserica luptătoare. Te va sprijini oriunde Biserica triumfătoare, dar condiția este să nu abandonezi! Vei putea să faci foarte mult, dar vei apuca și vei spune adevărul și dușmanii te vor împiedica!» «Care?» Aproape zeflemitor întrebam. «Turcii, rușii?» «Mult mai aproape! Să te ferești de persoanele cu nume de Sfânt!» [ce gând hulitor! Mult mai bine ar fi fost să-i spună adevărul: să te ferești de persoanele cu renume de Sfântul ce vor să te stăpânească prin false proorocii și minuni în simțire și imaginație, ca să te abată de la singura lucrare mântuitoare: pocăința – n.n.]

*Sunt fericită și astăzi când aflu că li se dau pruncilor nume de Sfinți. Părintele propovăduia asta și lumea creștină spune să încredințăm copiii unui patron spiritual. Dar atunci Părintele mi-a spus: Vei avea mari necazuri cu o persoană cu nume de Sfânt! Apoi, a zis: Conducătorul de acum va cădea [asta o propovăduia și Grig Bivolaru, în aceeași perioadă, fiind și el numit prooroc și Sfânt de adepții lui – n.n.] ! Vei avea salcie la poartă: casa asta va fi a ta! Și mi-a arătat casa... [Iată acum prima parte a **sugestiei hipnotice**: să cumpere acea casă, când va putea, ca să aibă dovada certă că hipnotizatorul este și prooroc – n.n.] Era casa unde m-am întâlnit cu dumneavoastră. Nu puteam să cred - nu că n-aș fi crezut ce-mi spune, dar pe calcul nu mergea nicicum! [...] Dar să nu te bagi în bănci, mi-a spus, și să te ferești de lipitori!*

Credeți-mă că, într-o vară, trecând la holdă, pe aici, pe pârâuașul ăsta, erau lipitori - animăluțe mici, niște viermuleți de apă. Săream peste pârâu, să nu mă atingă. Am înțeles abia după ce — nici nu mai știu cum să formulez - toată vlagă au supt-o din mine unii și alții, care fac lipeala, numai să câștige ei, la ce s-a referit Părintele. Dar îndrăznesc să sper că toate sunt îngăduite de Dumnezeu și de toate a știut Dumnezeu, pentru a ne trece prin probele de foc. [ce ușor este, vorbind în dodii general valabile, ca oamenii creduli să-și lipească mintea de vreo interpretare prin care potrivește vreo întâmplare cu acel cuvânt, dându-i sens de proorocie. Cu adevărat o astfel de lucrare este o lipitoare ce sugerează de vlagă rațiunea lăsându-o fără discernământ – n.n.]

Deci a spus: Să nu te bagi în bănci! Și eu am zis: Dar eu am fost în bănci, Părinte! [săracul copil naiv. Credea că este vorba de băncuțe – n.n.] Și nu mi s-a întâmplat niciun rău. Acolo, la mesteacăni, ne-au dus dascălii să vedem o școală — la noi erau doi copii într-o bancă — în care băncile erau atât de mari, de lemn, încât încăpeau trei copii într-o bancă! Și zice: Nu mă mai întrerupe! Timpul meu e limitat! De două ori mi-a spus asta. Și-așa m-așteaptă de mult... [un Sfânt ar fi surâs inocenței și ar fi lămurit copila. Ba mai mult, vorbind în Sfântul Duh i-ar fi spus exact acele cuvinte pe înțelesul ei, surprinzându-i atât nedumerirea, cât și starea sufletului cu precizie dându-i și răspunsul exact care să o construiască, fiindcă Dumnezeu – Cuvântul se pogoară la mintea fiecăruia, cunoscând-o și ducând-o la a Îl cunoaște, nu în ai spori neștiința, deci păcatul. 1Co 2:16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos. Această patinare în înțelesuri, ghiciturile cum le numește chiar femeia mai jos, sunt specifice lucrării diavolilor care nu ne cunosc ci ne ghicesc, vrând să pună stăpânire pe noi prin informație. Este curiozitatea morbidă demonică ce vrea să afle gândurile și stările noastre lăuntrice ca să ne poată manipula și robi lor – n.n.]

Și dintr-o dată mi-a spus: Acum nu mă atinge! Așteaptă puțin! S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a vibrat puțin și am crezut că a leșinat. Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care trebuie să-i zgâlțâi ca să își revină. [...] A stat așa, o vreme, nemișcat, vibrând, după care a surâs, dintr-o dată, și a zis: Nu e cazul! Am

avut puțină treabă! Ce treabă a avut am înțeles după ce ne-am întors cu Părintele, când am ajuns la femeia care cântă la strună aici și care are casa pe colțul spre Prislop, unde, de fapt, o lăsase pe Măicuța Zamfira. Vibrația respectivă sunt absolut convinsă că a fost dorința Măicuței, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora de Părintele, că întârziase să ajungă. Sunt absolut convinsă că Părintele stăpânea tehnica teleportării [iată cum de la mistică mahomedană ajungem la cea din science-fiction sau lucrări demonice cu măști științifice – n.n.] . Nu pot s-o demonstrez, dar sunt absolut convinsă, pentru că femeia asta, când ne-am întors, a zis: Dorinuța, unde l-ai dus pe Părintele? Că tot așteptă ălălalt [după Mahomed și Maica Zamfira, poate Arhanghelul Gavriil, dar s-ar fi adresat cu sfială Sfântul acela, spunând însă ălălalt nu se arată doar vorbirea vulgară ci înțelegem că era vorba de celălalt, din echipa adversă: 2Co 11:13 Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru apostolii lui Hristos,:14 Și nu este de minunat; că însuși satana se preface în înger de lumină.:15 Nu este dar lucru mare de se preface și slujitorii lui ca slujitorii dreptății; căroră va fi sfârșitul după faptele lor. – n.n.] aci și de la o vreme se duse după voi. Deci, după ce Părintele și-a revenit din mini-leșinul acela, în care plecase să o liniștească pe maică, mi-a surâs, și ochii i s-au făcut din nou de Cer. A revenit din paloarea aceea ca de mort, vă spun! Deci eu țineam de mână un trup, în timp ce, îndrăznesc să cred că astralul [săraca femeie, și acum credea în ocultism și învățăturile preluate de la demoni prin spiritism, astrologie și hinduismul mascat în știință cu o supra mască de creștinism apusean, numit antropozofie. Iată roadele lucrării înșelătoare pe care a făcut-o Părintele Arsenie Boca asupra ucenicilor sfinției sale, fiindcă, după cum am văzut mai sus, era un ucenic și mare admirator al lui Rudolf Steiner, fondatorul antropozofiei– n.n.] se duse și se întorsese [aici ajungem de la mistică science-fiction la cea romano-catolică Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatul de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail. Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp²⁴⁴. – n.n.] .

Atunci Părintele mi-a pus o întrebare de genul:

«Crezi în lumea Cerului?» [dar de ce să nu creadă în Hristos, ci în astral? – n.n.] «Da!» «Dar ce te face să crezi că există Rai?» [dar de ce să nu creadă. Ce rost au aceste întrebări care subminează credința introducând șovăiala? – n.n.] -am spus că, atunci când adorm, visez că mă duc în sus și văd Raiul așa cum îl știu descris la biserică, și când mă zgâlțâie părinții să mă trezesc, plâng.[de aici se vede că biata copilă era înclinată spre vise și imaginație, care i-au pregătit calea să primească toată această scenetă demonică – n.n.] Dar visezi urât?, m-a întrebat Părintele. [dacă avea Sfântul Duh ar fi știut ce visează²⁴⁵. De ce tot acest interogatoriu

²⁴⁴ <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmat-false-iar-vaticanul-stia/>

²⁴⁵ Dan 2:3 Și le-a zis lor regele: „Am visat un vis; duhul îmi este tulburat și vreau să știu visul”. 4 Atunci caldeii au grăit către rege în grai arameian: „O, rege, să trăiești în veac! Spune servilor tăi visul și noi îți vom descoperi tâlcuirea”. 5 Răspuns-a regele și a zis către caldeii: „Să știți că hotărârea am luat-o! Dacă nu-mi veți face cunoscut visul și tâlcuirea lui, veți fi tăiați în bucăți, iar casele voastre prefăcute în grămezi de ruine. 6 Dar dacă îmi faceți cunoscut visul și tâlcuirea lui veți primi de la mine daruri bogate și cinstire multă; deci arătați-mi visul și tâlcuirea lui!” 7 Ei au răspuns pentru a doua oară și au zis: „O, rege, spune servilor tăi visul, iar noi îți vom face cunoscută tâlcuirea lui!” 8 Răspuns-a și a zis regele: „Fără îndoială, eu știu că voi căutați să câștigați vreme, fiindcă vedeți că eu hotărârea am luat-o; 9 Că dacă nu-mi faceți cunoscut visul, este că aveți de gând să vă sfătuiți unul cu altul și să spuneți înaintea mea vorbe mincinoase și înșelătoare, până când vremurile se vor schimba. De aceea spuneți-mi acum visul și eu voi ști dacă voi puteți să-mi descoperiți și tâlcuirea lui!” 10 Răspuns-au caldeii în fața regelui și au zis: „Nu se află om pe pământ care să poată face cunoscut ceea ce cere regele, fiindcă nici un rege, oricât de mare și de puternic ar fi, nu ar cere așa ceva de la nici un tâlcuitor de semne, vrăjitor, sau caldeu. 11 Și lucrul pe care îl cere regele este greu și nimeni altul nu poate să-l descopere înaintea lui, decât zeii al căror locaș nu este printre cei muritori”. 12 Din această pricină regele s-a mâniat și, în marea lui furie, a poruncit să fie uciși toți înțelepții din Babilon. [...] 16 Daniel a plecat și a rugat pe rege să-i lase vreme ca să-i descopere tâlcul. 17 După aceasta Daniel s-a dus în casa lui și a dat de știre lui Anania, Misael și Azaria, prietenii lui, care este pricina, 18 Cerându-le să roage fierbinte milostivirea lui Dumnezeu din ceruri pentru această taină, ca să nu lase să piară Daniel și prietenii lui împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului. 19 Atunci i s-a descoperit lui Daniel taina aceasta într-o vedenie de noapte. Și a preaslăvit Daniel pe Dumnezeul cerului. 20 Și a început

ca să pună stăpânire pe mintea ei? – n.n.] «Nu! Visez grădini frumoase, Raiul...» «Păi și atunci de ce plângi?» «Pentru că mă rupe de vis trezirea...» Și Părintele a râs. [Mar 5:40 Și-L luau în râs. Iar El, scoțându-i pe toți afară, a luat cu Sine pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei ce îl însoțeau și a intrat unde era copila. Luc 6:25 Vai vouă celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi. Vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tângui.:26 Vai vouă când toți oamenii vă vor vorbi de bine. Căci tot așa făceau proorocilor mincinoși părinții lor. – n.n.] Atunci, a venit întrebarea: «Ai putea depune mărturie pentru lumea noastră?» [iată acum pentru ce a venit Părintele Arsenie Boca. Care era interesul lui personal și principala **sugestie hipnotică** care vedem că a funcționat după atâția ani. De ce era nevoie să vorbească așa cifrat. De ce să nu depună copila mărturie pentru Hristos, ci pentru Cer? De ce să nu împlinească porunca Evangheliei: *Mat 10:32 Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.* Nu cere Mântuitorul să mărturisim cerurile ce pe El. Explicația o găsim tot în Sfânta Scriptură: *Efe 6:11 Îmbrăcați-vă întru toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva meșteșugurilor diavolului.* 12 *Căci nu ne este nouă lupta împotriva trupului și a sângelui; ci împotriva începătoriilor și a domniilor, și a stăpânitorilor întunerecului veacului acestuia, împotriva duhurilor răutății întru cele cerești.* Copila nu era chemată să mărturisească împărăția Cerurilor, ci să depună mărturie ca pentru sfințenie despre stăpânitorii întunericului veacului acestuia, despre *duhurile răutății întru cele cerești*, sau din văzduh, sau din cer – fiindcă cerul în Sfânta Scriptură are sensul și de aer, și de tărie, și de văzduh, și de împărăția Cerurilor – despre vameșii care vor închinare ca unor zei, la păgâni, ca unor extratereștri de la atei, ca unor sfinți de la creștinii înșelați, de a cărui parte Părintele Arsenie Boca a căutat prin felul lucrării sale amăgite să fie părtaș, suferind o mare rătăcire – n.n.] «Lumea noastră însemnând ce?» [sărmana copilă. Conștiința îi vădea ciudățenia exprimării, doar ea știa de RAI, dar neavând discernământ nu a lucrat până la capăt această alarmă care îi tot suna în minte: nu primi amăgirea, nu este Ortodoxie ce ți se predă – n.n.] «Lumea slujitorilor Cerului» [după cum este prezentată aici seamănă foarte mult cu lumea astralului, de la ocultști. De altfel, după cum am văzut mai sus, la aceasta duce credința sugerată hipnotic de preacuvioșia sa – n.n.] , a precizat Părintele. «Deci pentru ce să depun mărturie?» «Pentru lucrarea Cerului în lume.» «Asta poate să depună oricine, orice element din creație, de la mugur și până la poarta Cerului, toate vorbesc! Absolut toată rânduiala din Univers vorbește despre Creație, despre Cer...»

«Și atunci poți depune sau nu poți depune mărturie?» «Păi toți spun!» «Care toți?» «Toți oamenii din lume pot depune mărturie despre esența lor divină [vai ce necunoaștere. Nu avem esență divină, ci chip dumnezeiesc. Esența divină este credința panteistă a păgânilor! Iar Părintele necunoscând aceasta sau, mai grav, crezând aceasta, nu o corectează, cum ar fi făcut orice învățător creștin, mai ales dacă ar fi fost trimis să o ajute pentru mântuire – n.n.], pentru că atâta vreme cât are suflarea lui Dumnezeu în el...» Și atunci, Părintele a spus: *Toți pot, dar nu toți vor!*

Iar în momentul în care m-a întrebat dacă vreau să aleg să slujesc Cerul și să fac parte din Biserica Luptătoare, a zis: Dar pentru asta trebuie să mănânci ce trimite duhul Bisericii din Efes [Aici Părintele vorbește apocaliptic, vrând să-i smulgă consimțământul să-i poată trimite

Daniel a grăi: „Să fie numele lui Dumnezeu binecuvântat din veac și până în veac, că a Lui este înțelepciunea și puterea. 21 Și El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile, Cel care dă jos de pe tron pe regi și Cel care îi pune; El dă înțelepciune celor înțelepți și știință celor pricepuți. 22 El descoperă cele mai adânci și cele mai ascunse lucruri, știe ce se petrece în întuneric și lumina sălășluiește cu El. 23 Pe Tine, Dumnezeule al părinților mei, Te preaslăvesc și Îți mulțumesc ție, că mi-ai dat mie înțelepciune și pricepere și m-ai făcut să cunosc acum ceea ce noi Ți-am cerut rugându-Te, căci Tu ne-ai descoperit taina regelui”. 24 Apoi Daniel s-a dus la Arioh, pe care regele îl însărcinase să omoare pe înțelepții Babilonului și i-a grăit așa: „Nu da morții pe înțelepții Babilonului! Du-mă înaintea regelui și eu îi voi descoperi regelui tâlcuirea”. 25 Atunci Arioh a dus grabnic înăuntru pe Daniel în fața regelui și i-a vorbit astfel: „Am găsit un iudeu dintre cei aduși în robie care poate să tâlcuiască visul”. 26 Răspuns-a regele și a zis către Daniel, care se cheamă Belșațar: „Oare ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am avut precum și tâlcuirea lui?” 27 Daniel a răspuns înaintea regelui zicând: „Taina pe care vrea să o afle regele nu pot s-o facă cunoscută lui nici înțelepții, nici prezicătorii, nici vrăjitorii, nici cititorii în stele. 28 Dar este un Dumnezeu în ceruri, Care descoperă tainele și Care a făcut cunoscut regelui Nabucodonosor ce se va întâmpla în vremurile ce vor veni. Iată care este visul și vedenia pe care le-ai avut când erai culcat în patul tău:

Se vede că sârmanul Nabucodonosor era mai înțelept decât biata copilă înșelată.

o putere diavolească, sub masca unei mâncări duhovnicești, care să o stăpânească și să-i schimbe toată viața în slujba popularității mișcării de la Prislop. Probabil era obișnuit cu astfel de vedenii, fiindcă răstălmăcirea apocalipsei este cea mai frecventă lucrare de înșelare. Dar noi spunem, nu să mănânce biata femeie ce-i trimite duhul înșelător Bisericii din Efes, ci să urmeze ce-I trimite Mântuitorul: *Apoc 1:10 Fost-am în Duh într-o zi de Duminică, și am auzit după mine glas mare ca de trâmbiță, :11 Zicând: eu sunt Alfa și Omega, cel dintâi și cel de pre urmă, și ce vezi, scrie în carte, și o trimite celor șapte biserici ce sunt în Asia: la Efes și la Smirna și la Pergam și la Tiatira și la Sardes și la Filadelfia și la Laodichia. [...] Apoc 2:1 Îngerului bisericii Efesului scrie: acestea zice cel ce ține cele șapte stele în dreapta sa, cel ce umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur; 2 Știu faptele tale, și osteneala ta, și răbdarea ta, și cum că nu poți suferi pre cei răi; și ai ispitit pre cei ce se zic pre sine apostoli, și nu sunt, și i-ai aflat pre ei mincinoși; 3 Și ai purtat, și ai răbdare, și pentru numele meu te-ai ostenit și nu ai încetat. 4 Ci am asupra ta, că dragostea ta cea dintâi o ai părăsit. 5 Drept aceea adu-ți aminte de unde ai căzut, și te pocăiește, și fă faptele cele dintâi; iar de nu, vin la tine curând, și voi mișca sfeșnicul tău din locul său, de nu te vei pocăi. 6 Ci aceasta ai, că urăști faptele Nicolaitenilor, care și eu le urăsc..* Dacă ar fi făcut așa, ar fi respins lucrarea plină de îndulcire de sine sugestionată de preacuvioșia sa, după cum Biserica din Efes a ispitit mult pe cei ce se numesc apostoli, dar nu sunt ci se află mincinoși, cât și faptele rușinoase ale primilor eretici numiți nicolaiți, ce propovăduiau îndulcirea trupească prin împreunare ca fiind mântuitoare, după cum și Părintele o sugerează în învățăturile sale care folosesc o genetică și fiziologie neînțeleasă și răstălmăcită, că femeia ar avea nevoie de împreunarea cu bărbatul ca să fie sănătoasă – n.n.] . *Și întrebarea mea a mai fost, acolo, la poartă: «Bine, dar dacă eu aleg calea asta, se cheamă că voi rămâne singură... De mine cine va avea grijă la bătrânețe?» «Îți va fi trimisă o fetiță.» N-a spus: ai să naști o fetiță. N-a spus: vei avea. Ci: îți va fi trimisă o fetiță.* [Specific pentru vorbirea falșilor prooroci este ambiguitatea. Nu a spus se va naște, nici vei avea, ci va fi trimisă ca și de o va naște, și de o va avea, și de o va cunoaște să poată interpreta că i-a fost trimisă. Să poată în orice fată din viața ei a vedea o împlinire a proorociei – n.n.] *«Și din ce vom trăi? Voi scrie cărți?...» Că noi făceam compuneri deosebite și mă tot laudau dascălii că voi ajunge departe cu scrisul. «Vei scrie o singură carte, și asta profesională, pe care ți-o va scrie fetița care îți va fi trimisă...» Mi-a spus inclusiv făptui că fetița va trece două cumpene grele. [Dar ce om nu trece prin cumpene, căreia i se par cele mai grele? – n.n.] Am vrut iar să spun ceva. Și zice: Nu mă mai întrerupe! [Sfinții Părinți spun că una din formele mândriei este a nu suporta să fi întrerupt când vorbești – n.n.] Mereu îmi spunea: Nu mă mai întrerupe! [este foarte interesantă și prezența acestor repetiții ca de tonomat. Sfântul Duh nu face așa, el nu dă șovăială și bâlbâială ci transmite un mesaj lin, plin de stăpânire dumnezeiască, deci smerit – n.n.] Și eu am întrebat: Și de ea cine va avea grijă? Atunci, a venit răspunsul: O va ajuta copilul născut din... (și aici Părintele a pronunțat un nume, propriu, al unei persoane, omonim cu al unui fruct, n. n.) [măr, păr, banană, cocos, struguraș, pepenel, Florin Piersic sau fructul pomului oprit? – n.n.]*

Eu îi tot studiam trăsăturile, mi se părea că are o mână de pictor. Avea niște degete fine, lungi, așa, cum ne învățau la școală sau ne arătau în portrete că le au pictorii. [Această observație, specific feminină, arată că biata copilă era ca un magnet atrasă de Părintele Arsenie Boca prin simțuri. De altfel mai toate femeile îl iubesc și admiră fiindcă avea ochi albaștri. Se și întreba cineva: dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut ochi căprui, ar mai fi fost socotit Sfânt de atâtea evlavioase? În orice caz, se vede că biata copilă nu era în stare de umilință, cum ar fi fost dacă era în harul Sfântului Duh. Să comparăm cu vedenia lui Motovilov a Sfântului Cuvios Serafim de Sarov. Ce libertate, ce înțelesuri Ortodoxe autentice, conforme cu toți Sfinții Părinți, ce vedere liniștită, ce schimbare a minții ucenicului atât în timpul cercetării harului dar și prin vederea mai apoi a păcatului și neputinței proprii datorită ispitei venite din bunătatea lui Dumnezeu, deci ce pocăință! – n.n.] Și mi-a spus: Vei afla răspunsul la toate întrebările pe care ți le pui acum. Cine e omul acesta? De ce are mâna atât de fină, ca de pictor... Și mi-a spus de Arsenie Boca, născut în Vața de Sus. M-a întrebat: Știi unde-i Vața? Eu am spus: Știu Vața de Jos, că e cu băile unde merg bătrânele noastre!

Și a fost foarte clar când mi-a ghicit - poate e impropriu spus [ba de loc. cu adevărat un bun diagnostic. Păcat că nu a luat fata și tratamentul necesar, printr-o spovedanie autentică, în duhul Sfinților Părinți – n.n.] —, mi-a intuit și mi-a tradus gândul cu mâinile de pictor, spunându-mi: Da, pictez biserica din Drăgănescu în momentul în care a rostit Drăgănescu, m-a întrebat: «La școală v-a spus ceva? Ai auzit de Arsenie?» «Da, am auzit că a fost un preot la mănăstire și le pare rău la oameni de el... Bunica mea îmi vorbește de Părintele...» [iată interesul personal al Părintelui Arsenie Boca: nu să știe biata copilă despre Hristos ci despre... Părintele Arsenie Boca și biserica pictată de el și închinată lui de la Drăgănescu. Iată **esența sugestiei hipnotice** din această mare cursă întinsă unui biet suflet aflat la începutul formării sale duhovnicești și care l-a marcat ireversibil pentru toată viața, ducându-l la despărțirea de Ortodoxie, atât cu mintea cât și cu lucrarea. Din păcate aceasta o vedem, fără excepție, la toți ucenicii sfinției sale: un cult în jurul lui, fiind apreciat mai mult decât toți ceilalți Sfinți²⁴⁶ chiar prin sintagma eretică „Sfântul Ardealului” știut fiind că este numai *Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos*, numai Una Preasfântă Născătoare De Dumnezeu restul, cu toții, sunt sfinți printre și împreună cu alți sfinții. Ce frumos ar fi ca și Părintele Arsenie Boca să fi fost *unul din Sfinții Ardealului* și nu *Sfântul Ardealului* ce vrea să îl înlocuiască pe singurul ce poate fi numit SFÂNTUL ARDEALULUI, ca și al întregii lumi IISUS HRISTOS. – n.n.]

Și, când a zis Drăgănescu, a trecut un om pe drum. Era inginerul agronom de la CAP-ul de pe vremea aceea și îl chema neîntâmplător sau întâmplător Drăgănescu, Era numele de familie al omului, ca un document al puterii de pătrundere a Părintelui! Sunt convinsă că avea acces la ce nu putem pătrunde încă sau nu ne facem timp să cercetăm tărâmul acela. Inginerul a spus ceva, s-a legat de Părintele. Eu, când l-am văzut pe inginer, am zis: Nu îmi mai spuneți nimic, că mă vede și mă poate spune la cineva! Părintele era cu spatele la drum și și-a întors țintă, fulgerător, ochii spre stânga, l-a focalizat și a zis: De omul acesta nu are de ce să îți fie frică! Că nu mai are mult de stat pe aici!

Era iulie. Toamna, am auzit că inginerul are cancer, și primăvara următoare a murit. Inginerul a rostit, fără să știe, probabil, o blasfemie când mi-a zis să nu mă las vrăjtită de omul acela [ce sfat bun i-a dat. Dar oare duhul pitonicesc care îi știa desigur și numele, i-a văzut și boala sau i-a și provocat-o ca să-l și omoare cum a făcut chiar și cu unii Sfinții²⁴⁷, ca să se arate

²⁴⁶ Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.

†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici, iar sfinția Sa cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

²⁴⁷ Deci, dușmanul binelui, iarăși văzând pe Sinclitichia întărindu-se împotriva lui, se necăjea, și, înțelegând că tirania sa va fi surpată, începu un alt fel de răutate: i-a rănit organele glăsuitoare, ca să taie cuvântul ei, părîndu-i-se că prin aceasta va lăsa flămânde de dumnezeiescul cuvânt pe cele ce se apropiau de dânsa; dar, deși n-o mai puteau asculta, ele priveau la chinurile ei și se întăreau cu duhul, căci rănile cele trupești vindecă sufletele cele rănite, văzând răbdarea și mărimea de suflet a fericitei.

Atunci altă ispită i-a dat vrăjmașul: o durere de măsea, care în 40 de zile i-a pricinuit stricăciune groaznică a gurii, încît nimeni nu putea să se apropie de ea. Când era trebuință să fie îngrijită, o mulțime de tămâie se ardea, pentru a intra la dânsa, și iarăși se depărta, din pricina mirosului celui greu și nesuferit. Fericita vedea pe împotriva luptătorului și nicidecum nu cerea ajutor omenesc, arătând prin aceasta bărbăția sa. Apoi, fiindcă cele adunate o rugau ca să ungă cu leacuri locul cel dureros, ea nu se îndupleca; căci socotea că prin aceasta se surpă preaslăvita sa nevoiță.

De aceea cele adunate au trimis să cheme pe un oarecare doctor, ca doar ar putea s-o înduplece să dobândească vindecarea. Iar ea nu voia, zicînd: "De ce mă atrageți pe mine de la această luptă? De ce căutați cele ascunse? De ce iscodiți ceea ce se face, nevăzând pe cel ce o face?" Doctorul care era de față, zicea către dânsa: "Nu pentru vindecare ori mângâiere întrebuițăm doctoria, ci pentru ca partea cea moartă, după obicei s-o îngropăm, ca să nu strice împreună și pe cele sănătoase; căci ceea ce se aduce celor morți, aceasta facem și noi, pentru că dăm aloe, smirnă și mirsină amestecată cu vin".

Ea a primit sfatul, mai vărtos fiindu-i milă de cele adunate, care doreau ca ea să se vindece. Căci cine nu s-ar fi înspăimântat văzând nevindecarea rănii? Cine nu s-a folosit, înțelegând răbdarea fericitei? Cine nu s-a întărit, văzând căderea vrăjmașului? Pentru că acolo el puse rana, de unde ieșea izvorul cel de mântuire și prea dulce al cuvintelor și ca o fiară mîncătoare de sânge izgonea toată sârguința celor ce veneau la ea ca să audă cuvântul. Vrăjmașul ca pe o femeie o defăima, căci nu știa

drept proroc și să atace cuvântul cel adevărat al bietului inginer? Dacă este așa, și domnul inginer s-a mai și spovedit are cunună de mucenic, murind pentru adevăr. Dar acestea sunt taine pe care noi nu le putem ști, fără descoperire dumnezeiască. Le vom afla la judecata înfricoșată, dacă ne va învrednici Dumnezeu. – n.n.] : și m-ar durea să aud că mai îndrăznește cineva să spună la fel despre Părintele Arsenie. Una este vrăjitoria și alta este transparența [dar aceasta nu este transparență ci o amestecătură foarte opacă – n.n.] cu care Părintele a circulat prin lumea aceasta, ca să poată capta de la Cer absolut tot ce a putut să dea mai benefic celor pe care i-a întâlnit.

Știi că l-am întrebat tot atunci dacă vine de la biserică. [vedeți dragii noștri? Era sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie și Părintele Arsenie Boca nu mergea la Sfânta Biserică să-și mântuiască sufletul – n.n.] Nu!, a zis. Vin de la Hațeg! Unde e Hațegul, și unde e biserică... Răsăritul și apusul! [cu adevărat venea cu duh apusean, iar nu de la Răsăritul cel de sus, închinat în Sfânta Biserică – n.n.] ... Dar de la Hațeg trebuia să veniți pe aici, pe unde duce drumul..., i-am spus. Nu, vin de la Densuș, prin Ștei. Era chiar mai încălțită treaba! [tipic pentru toate lucrările ce vor să nedumerească mintea. Lucru obișnuit în toate vedeniile și visele diavolești – n.n.] Densușul mergea ocolit, pe acolo, și Steiul era și mai sus.

Atunci l-am întrebat iar: Dar cu ce ați venit? Mi-a spus: Cu o căruță cu doi cai. Și râdea de i-am văzut dantura [Ce atitudine diferită de a Sfinților Părinți: Nu te feri a face tot lucrul cu smerită cugetare, nici iarăși de dezbate. Și de vei fi silit a râde să nu ți se vadă dinții tăi. Și de vei fi silit a vorbi cu femei, întoarce-ți fața ta despre vederea lor și așa vorbește cu dânsele²⁴⁸ – n.n.]. . Cu o căruță cu doi cai! Iar apoi, când o plecat de acolo, de la noi, de la poartă, ne-am întâlnit cu tanti Dorica, vecina la care rămăsese maica Zamfira (ea între timp se dusesse), l-am însoțit pe Părintele și am zis: Lăsați-mă să vă conduc! Dacă vreți să ajungeți la Prislop, lăsați-mă să vă conduc, că eu știu drumul! Că ducă ieșiți în dreapta, iar ajungeți în Hațeg... Și atunci Părintele a zămbit și mi-a zis: Nu te teme! Să mă apuc numai de ieșit din sat și găsesc eu cărarea! Deci a lăsat să se întrevadă că pe oricare parte, dacă mă apuc de ieșit din sat, eu găsesc cărarea!

Sunt absolut convinsă că Părintele e undeva acolo, unde se spune că: atunci dreptii vor străluci ca soarele înaintea lui Dumnezeu. Sunt absolut convinsă ca numai un cristal foarte puternic, purificat, de talia Părintelui, putea să facă toate aceste lucruri! [într-adevăr, sunt ghiciri cu ghiocul și ghiciri cu cristalul – n.n.] Pentru că el însuși mărturisea: Eu voi da socoteală, pentru că voi fi întrebat: i-ai spus, Arsenie, sau nu i-ai spus? [Cei ce lucrează cu duhurile demonice sunt foarte tare chinuți dacă nu-și împlinesc misiunea la care sunt obligați prin legământ. Dacă nu-i trimit la lucru la alții, ca să se extindă răul, stau pe capul bietului slujitor al lor și îl chinuiesc. Aceasta o vedem și la Mahomed. **El(Mohamed) obișnuia să meargă în peștera Hira unde obișnuia să se închine lui Allah multe zile și nopți continuu. El obișnuia să ia cu sine mâncare pentru călătorie și apoi se întorcea la soția sa Khadija ca să mai ia mâncare pentru o altă perioadă, până ce deodată adevărul s-a coborât asupra lui în timp ce se afla în peștera Hira. Îngerul a venit la el și i-a spus să citească. Profetul a răspuns: "Eu nu știu să citesc."**(Profetul a adăugat) "**Îngerul m-a înșfăcat atât de tare încât nu mai**

cugetul ei cel cu bărbăție. Dar ea s-a nevoit trei luni și mai mult în acest fel și prin putere dumnezeiască își ținea tot trupul; deci nu primea cele folositoare spre întărirea lui, căci nu lua nici hrană. Și cum putea primi hrana, având atâtă durere în trup? Apoi se depărtase de dansa și somnul, tăindu-se de chinuri. Când era aproape de marginea biruinței și încununării ei, a văzut mulțime de îngeri, în strălucirea unei lumini negrăite, aproape de ușile raiului.

După vederea acestora a spus celorlalte ceea ce i se arătase, și le sfătuia a suferi cu vitejie și fără împuținare toate durerile; dar le-a mai spus că după trei zile se va despărți de trup. Dar nu numai atât, ci și ceasul ducerii ei le-a arătat. Deci, sfârșindu-se vremea, fericita Sinclitichia s-a dus către Domnul, primind răsplata nevoițelor de la El, adică împărăția cerurilor, pe care făcă-se a o dobândi noi toți, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

Viețile Sfinților..., 5 ianuarie.

²⁴⁸ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

puteam suporta. Atunci el m-a lăsat și mi-a zis din nou să citesc, și eu am răspuns: “Eu nu știu să citesc,” **el m-a înșfăcat cu putere a doua oară, până când eu nu mai puteam suporta.** El atunci mi-a dat drumul și mi-a spus din nou să citesc, dar eu am răspuns, “Eu nu știu să citesc(sau, ce să citesc?)”. Atunci **el m-a înșfăcat pentru a treia oară și mă sufoca cu putere,** apoi mi-a dat drumul și a zis, “Citește în Numele Domnului tău, Care a creat(tot ce există). **A creat pe om din sânge închegat.**

După aceea apostolul lui Allah s-a întors cu inspirația, **mușchii de la gâtul său se încordau de frică până ce a ajuns la Khadija și a zis,** “Învelește-mă! Învelește-mă!” **Ei l-au acoperit până ce frica la lăsat și a zis,** “**O Khadija, ce este greșit cu mine?**”. Apoi el a povestit tot ce i se întâmplase și a zis, “**Mii frică că ceva se va întâmpla cu mine.**” Khadija a spus, “Niciodată! [...]”²⁴⁹

Pe acest înger mahomedanii îl numesc Jivril, crezând că este Sfântul Arhanghel Gavriil. Numai că Sfinții îngeri se manifestă cu multă delicatețe: *Luc 1:30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu.*

Jivril vs Gavriil

Duhul lui Dumnezeu lucrează cu multă libertate, neforțând ci luând împreună compătitor pe Sfânt pentru slujirea altora. Foarte rar Sfinții caută pe unii sau pe alții să-i mântuiască, gândindu-se la neputința și păcătoșenia proprie. De obicei ei sunt cei căutați, pentru ca și ucenicul să-și pună voia (din libertate) în slujba pocăinței proprii – n.n.] *Deci el mărturisea despre întâlnirea cea mare.*

Și înainte cu treizeci de ani, deci în 74, Părintele vorbea despre niște oameni nenăscuți atunci sau despre oameni care nu s-au întâlnit și care vor intra hotărâtor în viața mea! Mi s-a descoperit apoi și cine e copilul născut din..” In continuare, pe acest subiect, Părintele Arsenie a dat amănunte foarte expresive, concrete, care pe atunci erau doar în ghicituri, pentru că se referea inclusiv la persoane care vor intra în viața Dorinei Arnioni mult mai târziu. Multe din acele persoane sunt între noi, iar evenimentele ne sunt contemporane... [Iată ce ne spune Sfânta Scriptură de proorociile mincinoase (ca învățătură) dar care se împlinesc ca fapte, și ce atitudine să avem față de proorocii care ne aduc învățătură străină de credința dogmele și poruncile Sfintei Biserici Ortodoxe, deci ale lui Dumnezeu: Deut 13:1 „De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceluia, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeuul vostru, ca să afle de iubiri pe Domnul Dumnezeuul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeuului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți. 5 Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeuul vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul tău să mergi; pierde dar răul din mijlocul tău. Nu se pune problema a îl omori, cum era în Vechiul Testament - pentru că evreii erau trupești – dar a-l scoate din inimă ca pe un mort, pentru a pierde răul din mijlocul nostru, când ne dă învățături sau pilde de viață greșite, suntem datori să o facem. Să îi primim doar învățăturile Ortodoxe și pildele evlavioase și cu bucurie să le aplicăm. – n.n.]*

*De altfel, cuvintele Părintelui Arsenie atunci au fost: Toate acestea le vei trăi, dar numai după ce vei trece prin ele și le vei aduce aminte!*²⁵⁰

Ați văzut și dumneavoastră ce a pățimit biata femeie, că întreaga sa mentalitate și viață i-a fost răscolită, zăpăcită și întoarsă pe dos, de la simplitatea copilăriei la sofisticările superficiale oculte. De altfel am observat și noi, că acest duh plutitor și desprins de realitate, în care bieteile victime apar simțirii ca niște oameni serafici, luminoși, liniștiți, doar că zâmbind cam tâmp (fiind prinși de falsa dragoste duhovnicească, numită de Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov „desfrâu sublimat”, dar în realitate fiind doar îmbătați și înnoarați de propria părere de sine că sunt speciali și au o relație specială cu Dumnezeu, tocmai prin

²⁴⁹ (Spusă de Aisha: Sahih Bukhari, volumul 9, cartea 87, nr.111- /mai mult [aici](#))

²⁵⁰ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

Părintele Arsenie Boca ce le furnizează minunile ce îi fac să se simtă deosebiți față de alții, îi fac să se simtă niște aleși). Acești oameni forțează totdeauna dovezile „incontestabile” despre sfințenia pictorului de la Drăgănescu, făcând mari presiuni ca pentru o idee fixă, iar când le aduci contraargumente ori le alunecă mintea pe lângă subiect, neînțelegând miezul inteligibil discutat, ori intră într-o panică sau violență, depinde de caracterul lor, fiindcă le este zguduită temelia idolatră a existenței, pierzându-și sensul pe care și-au clădit viața lor lăuntrică și refuză irațional orice discuție. Aceste manifestări ale unui suflet îmbolnăvit de amăgire sunt comune la ucenicii sfinției sale, la cei ai marilor guruși, la cei hipnotizați și la sectari.

Și nu este singura ce pătimizește aceasta. Iată ce spune o altă victimă:

Părintele Arsenie, când m-a văzut, după ce am intrat, s-a dat jos de pe schelă și mi-a zis: „Bine ai venit, Petre”. Mi-a zis pe nume! Părintele purta ochelari fumurii. Atunci s-a întâmplat minunea cea mai mare. Am văzut venind, de la ochii Sfinției Sale, spre ochii mei, două funii de foc! Eu m-am minunat tare, însă el mi-a reprodus gândul și mi-a zis: „De ce zici așa, Petre: Doamne, ce ochi minunați are Părintele Arsenie?! Uite, sunt ochi ca și ochii tăi”. Apoi, și-a luat ochelarii de la ochi. Luminile cerești au dispărut, însă eu nu le voi uita niciodată! În ochii Părintelui Arsenie am văzut lumina cea adevărată, pe care au văzut-o Sfinții Apostoli pe Tabor, la Schimbarea la Față, și care se arată Ia Ierusalim, aprinzând Sfântul Mormânt al lui Hristos, la Sfânta înviere, în fiecare an. De aceea, după mai mulți ani, Părintele Arsenie îmi zicea că nu e cazul să merg la Ierusalim, ci să-L rog pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, să-Și facă Ierusalim ceresc în inima mea.

Prin darul lui Dumnezeu și prin milostenia oamenilor, am fost de mai multe ori la Ierusalim. Am fost și de înviere, la pogorârea Sfintei Lumini, la Sfântul Mormânt de la Ierusalim. Însă nu am văzut mai mult Lumina cea adevărată, decât cum am văzut-o venind din ochii Părintelui Arsenie! [semnul de exclamare aparține victimei, dar și noi subscriem la el – n.n.]²⁵¹

Să ne mai minunăm de spectacolul dat simțurilor bieteii amăgite? De îndrăgostirea ei evidentă de Părintele Arsenie Boca, sub forma mascată a admirației sfinte? De felul în care primește Părintele „revelația”, comun hindușilor, mahomedanilor și îndrăciților²⁵²? De lipsa mesajului de pocăință și ieftinătatea specific spiritistă a conținutului transmis prin „ghicituri”? De lumea imaginativă, ireală, nălucitoare, sugerată a „slujitorilor Cerului” diferită de realitatea Sfinților și învățăturilor Bisericii? De stigmatele care îl declară fățiș romano-catolic sau cel puțin greco-catolic? De insuflările demonice asemănătoare cu ale lui Mahomed, Iosif Copertinul și ale lui Babaji?

Dar și ucenicii sfinției sale, alte victime ale hipnozei, recunosc aceasta:

„Ajuns la mănăstire, am văzut, în cele din urmă, grupul mare de tineri, băieți și fete, toți studenți, care formau un cerc de sute de persoane, în livada mănăstirii, în jurul unui mamelon. Pe acela stătea, ca pe un scaun, un bărbat tânăr, extrem de frumos, îmbrăcat cu o sutană albă din lână de miel și încins cu o curea lată de piele neagră, pe care era o cataramă cu un X mare pe ea. Părul era negru lucitor, cu o barbă relativ mică, totul încadrând o figură frumoasă, din care țâșneau două jeturi ca de laser, din ochii de un albastru ce nu-l puteai privi. Personal, nu aveam intenția de a audia pe acest personaj care te frapa, apărându-mi în minte întrebarea dacă acest bărbat este sau nu un impostor, care farmecă sutele de studenți din jurul lui [nedumerirea minții – n.n.]. M-am plasat la o distanță de peste o sută de metri de acel grup, care-l asculta în extaz pe preotul călugăr, sprijinindu-mi umărul de unul din pomii tineri din jurul meu. Eram extrem de curios, ce putea spune acest călugăr cu studii universitare, unui grup mare de tineri, studenți la rândul lor, apreciați în mediul lor ca elite. Am fost mirat de ceea ce povestea cel din vârful mamelonului, recunoscând că era vorba de o nuvelă a scriitoarei suedeze Selma Lagerlöf, pe care o citisem mai de mult, tradusă în franceză sub denumirea „La flame” (Flacăra). [...]

Grupul de sute de studenți urmărise cu emoție acea nuvelă, așteptând cu nerăbdare discuțiile cu Părintele Arsenie. Spre mirarea acestora, el le spuse că vor discuta cu prima ocazie, având ceva de făcut.

²⁵¹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp.18-19.

²⁵² Despre acest aspect se va discuta mai jos, în capitolul dedicat vedeniilor Părintelui Arsenie Boca și în povestirea vieții sale de către Arhimandritul Paulin Lecca.

Eu l-am văzut cum coboară de pe acel mamelon și în loc să se ducă pe aleea ce ducea la stăreție, se îndrepta în direcția în care eram eu. M-am dat repede la o parte, dar Părintele Arsenie mi-a pus o mână pe umăr, întrebându-mă: Ei, Dane, spune drept, mai crezi că sunt un impostor?” [câștigarea încrederii, prin vădirea numelui și gândului de care știa și diavolul, fiind în duh păcătos. Nu numai diavolul poate cunoaște numele dar orice om care îți citește buletinul, deci e ceva simplu pentru el să-l reproducă. Diavolul nu poate ști gândurile smerite, dar cele insuflate de el, sau gândurile proprii pătimase, deci însoțite de el, le cunoaște fiindule părtaș. Dan era în îndoială, deci păcat Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.

Și ce diferit se purta Părintele Arsenie Boca, care dorea pe toți să-i convingă că este Sfânt, față de Sfinții Părinți, care, pentru smerenie, doreau să fie considerați de toți hoți

30. *Se spune despre avva Macarie Egipteanul, că de venea la el vreun frate cu frică, ca la un bătrân mare și sfânt, nimic nu vorbea cu el. Iar de-i zicea vreunul din frați, defăimându-l: „Avvo, oare când erai cămilar și furai săpun de-l vindeai, nu te băteau paznicii?” De-i zicea acestea cineva, bucuros vorbea cu el orice îl întreba.²²*

31. *Spuneau părinții despre avva Macarie cel Mare că s-a făcut, precum este scris, dumnezeu pământesc. Că precum este Dumnezeu acoperind lumea, așa s-a făcut și avva Macarie acoperind greșelile ce le vedea, ca și cum nu le-ar fi văzut și pe care le auzea, ca și cum nu le-ar fi auzit.^{23²⁵³}*

– n.n.] Știam sigur că nimeni de acolo nu mă cunoaște, fiind pentru prima dată la Mănăstirea Sâmbăta, iar sora mea, destul de timidă și retrasă, nici nu mai era prin preajmă. M-am întors spre Părintele, privindu-l emoționat, dar și jenat, rugându-l să mă ierte, că într-adevăr îmi puneam această problemă, implorându-l în minte pe Dumnezeu să mă ajute în rezolvarea dilemei mele. **Părintele a continuat să mă ție cu mâna de umăr, spunându-mi că ar vrea să stăm puțin de vorbă, mergând prin livada mănăstirii, către biserică [pentru a-l sugestiona hipnotic**, ca la vremea potrivită să-i scrie și o carte în interesul faimei sale – n.n.] . *Vreau să menționez că între mine și părintele Arsenie Boca erau diferențe mari, atât de vârstă și de studii, cât și în ceea ce privește comuniunea ce-o avea cu spiritualitatea în Iisus. Afirm cu modestie că de atunci s-a creat o prietenie între noi, de care eram fericit, deși conștient de marea superioritate a Părintelui Arsenie, care l-a făcut iubit de o țară întregă, fiind marele duhovnic de care românii năpăstuiți de soartă aveau atât de multă nevoie. [...]*

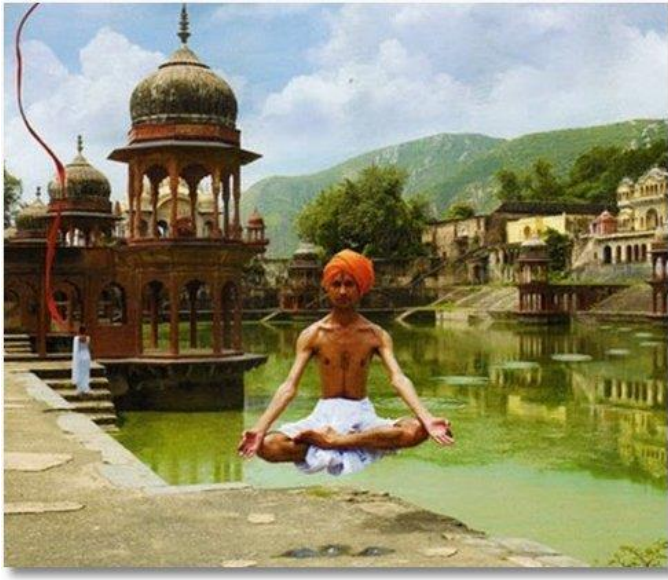

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmau că, încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut

stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.”²⁵⁴

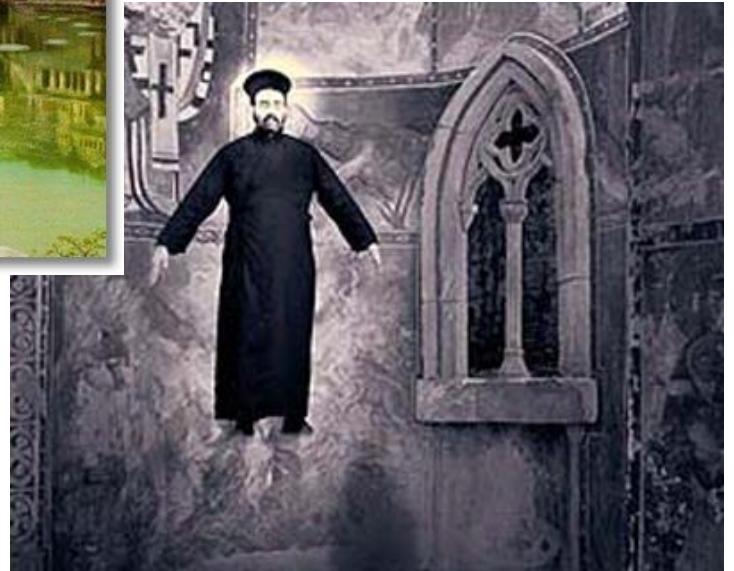
²⁵³ Patericul..., Pentru Avva Macarie Egipteanul, Despre smerenie, 30-31.

²⁵⁴ Dan LUCINESCU, Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

Fenomenul levitatiei a fost privit din perspective diferite pe doua continente care descriu culturi foarte diferite: Europa si Asia. In vreme ce pe "batranul continent" levitatiea era un fenomen demonic (desi cel mai des "posedatii" erau chiar clerici), in Asia era o adevarata arta, pe care doar cei

initiati si experimentati o puteau practica. In religiile orientale, una dintre diferentele semnificative dintre zei si oameni era aceea ca primii posedau darul zborului. Desi, aparent fara nicio explicatie, multi muritori au invatat, de-a lungul timpului, tehnicile artei unice a levitatiei. Brahmani, yoghini, pustnici, magicieni si fakiri si-au impresionat audienta cu abilitatile lor, infruntand gravitatiea si incalcand multe reguli ale fizicii²⁵⁵.

În filmul de pe internet intitulat Conferința Preotului Profesor Simion Todoran despre părintele Arsenie Boca, 02.05.2014 la minutul 41, acesta spune că, de Rusalii, a slujit în Catedrala din Alba Iulia. Printre creștini era și A. Boca, care dintr-odată a dispărut, A treia zi a plecat la Sinaia, unde Boca i-a confirmat că a fost la Alba și zicea Boca despre sine: „Am avut o stare de levitație și m-am înălțat atât de la pământ...” în continuare, pr. Todoran spune că Boca zbura, iar, la minutul 1.01.40, „A. Boca mi-a zis: «Acolo unde mă duc vă ajut mai mult. » "întreb: Oare acest preot aude ce vorbește? Când vorbește oare și gândește? [...]

În cartea Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

²⁵⁵ <<http://www.descopera.ro/fenomenele-paranormale/4621780-levitatiea-stiinta-pura-sau-posedare-demonica>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosîți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.

La pag. 39, maica Tecla, mănăstirea Cârțișoara, spune: „Părintele mergea prin aer”. în cartea *Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu*, Sibiu, 2014, pag. 131-155, doamna Dorina Constanța Arnioni povestește cum l-a cunoscut, în 1974, pe A. Boca. I-a zis: „Te cheamă cu A cu D cu C”, apoi, pentru că se temea să nu fie un hoț Boca, îi zice: „Ai în buzunarul drept 100 lei” (tipic ghicitoarelor; n-am întâlnii la niciun Sfânt așa un mod de a atrage), apoi a început să-i vorbească despre Dumnezeu (întâi cu icoana, busuiocul și crucea, ca ghicitoarele, apoi...) iar pentru că ea punea mereu întrebări îi zice (pag. 137): „«Nu mă mai întrerupe. Timpul meu e limitat.» De două ori mi-a spus asta. Și așa m-aștepta de mult. Și dintr-odată mi-a spus: «Acum nu mă atinge. Așteaptă puțin.» S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a tremurat puțin și am crezut că a leșinat Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care: trebuie să-i zgâlțâi ca să-și revină.. A stat așa o vreme, nemișcat, tremurând, după care a surâs dintr-odată și a zis: «Nu e căzui Am avut puțină treabă.» ”

Pag. 138: „Vibrația respectivă a fost. dorința măicuței Zamfira, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora că pr. întârzie să ajungă. Părintele stăpânea tehnica teleportării Când ne-am întors, maica: a zis: «Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele? Că tot aștepta ălălalt aci și de la o vreme se duse după voi.»” (ălălalt era sigur satana care îi stăpânea pe amândoi. Nu există niciun sfânt care să se fi manifestat precum Boca, doar îndemonizații).

Culmea, artistul timișorean Ștefan Popa Popas, lepădat de ortodoxie și trecut la catolicism, declara în presă, în august 2014, că: „ A. Boca trebuie canonizat tocmai pentru că este singurul caz de teleportare din România.” întrebăm: Ce legătură: are teleportarea cu ortodoxia?²⁵⁶

Sfantul zburator al Euharistiei

Iosif s-a nascut la Copertino in anul 1603; era fiul unui tamplar sarac. Dupa multe dificultati pe care le puteti citi [aici](#), el a fost primit in ordinul Sfantului Francisc. Harurile mistice pe care le primea de la Dumnezeu si darul de a face miracole erau atat de neobisnuite incat autotitatile ecleziale l-au luat drept un iluminat periculos. El accepta toate reprosurile, toate acuzatiile, toate batjocurile si chiar izolarea totala la care a fost condamnat cu o rabdare si umilinta iesita din comun. A plecat in casa Tatalui la 18 septembrie 1663, zi in care este sarbatorit ca sfant. Intrand intr-o zi intr-o biserica neglijata, in care nu era aprinsa nici macar lampa de langa Sfantul Sacrament, el spuse insotitorului sau:

-Crezi ca Sfantul Sfintilor Se afla aici?

-Cine stie?-raspunse fratele.

Dar discernamantul supranatural al lui Iosif nu-l putea insela. El scoate un strigat, se ridica in aer si zbura pana la tabernacolul pe care il imbratisa adorandu-l pe Domnul si Mantuitorul sau. Alta data ,in aceeasi biserica, in noaptea de Craciun, auzind fluierele ciobanilor pe care ii invitase sa vina la celebrarea Nasterii Pruncului Isus, fu inundat de o asemenea bucurie incat incepu sa danseze. Apoi, suspinand profund, scoase un strigat puternic si zbura din mijlogul bisericii, la peste 50 de picioare distanta, pana la altar; si, in incantarea lui, tinu imbratisat tabernacolul mai bine de un sfert de ora fara a face sa cada nici una din nenumaratele lumanari ce ardeau pe altar si fara ca vesmantul sau sa ia foc.

Intr-o Joie Sfanta, seara, in timp ce se ruga cu ceilalti calugari in fata mormantului pregatit in fata altarului impodobit cu numeroase lumanari si ornamente stralucitoare, Iosif zbura dintr-o data pentru a merge sa sarute potirul in care era inchisa Ostia Consacrata, fara sa deranjeze nimic din ornamentele altarului. Apoi , dupa catva timp, chemat de superiori, cobori in locul unde staturse mai inainte.

Intr-o zi din anul 1650, printul german Frederic de Brunwich, in varsta de 25 de ni, care calatoria pentru a vizita principalele Curti regale ale Europei, se duse din curiozitate la Assisi pentru a-l vedea pe Iosif din Copertino al carui renume ajunsese pana in Germania. Ajuns la

²⁵⁶ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

manastire, isi manifesta dorinta de a vorbi cu sfantul calugar si de a pleca imediat. Fu sfatuit sa ramana pentru a-l vedea la altar.

A doua zi dimineata, fu condus la biserica de doi conti din suita sa, unul catolic si celalalt luteran. Iosif celebra Sfanta Liturghie. Deodata, in momentul in care trebuia sa rupa Ostia, el scoase un strigat patrunzator, si zbură prin aer inapoi, la o distanta de cinci pasi de altar. Apoi scotand un al doilea strigat, reveni la altar si reusi sa rupa Ostia fara mare efort. Cand la cererea printului superiorul voi sa afle motivul strigatelor scoase de Iosif, acesta ii raspunse superiorului: "Cei pe care i-ati trimis la Liturghia mea in aceasta dimineata au inima dura, ei nu cred tot ceea ce crede Sfanta Biserica, mama noastra. De aceea Mielul lui Dumnezeu S-a intarit astazi in mainile mele incat eu nu-L puteam rupe".

Mirat de cele vazute si de raspuns, printul nu se mai gandea la plecarea si dori sa stea de vorba cu Iosif. Convorbirea dura mult timp. Printul dori sa asiste la inca o Liturghie. In momentul in care Iosif ridica Sfanta Ostie consacrata, el scoase un strigat si fu ridicat in aer unde ramase vreo zece minute. Pe ostie se vedea o cruce neagra. Printul fu foarte emotionat de acest nou miracol. Dupa Liturghie el primi mai multe sfaturi de la Iosif si le urma.

In anul urmator, printul reveni la Assisi cu totul transformat in credinta sa. Il intalni pe Iosif in fata caruia abjura de la luteranism in prezenta mai multor cardinali si deveni catolic in inima si comportare²⁵⁷.

Nu mai insistam cu citate din ucenici, fiindcă aproape (spunem „aproape” ca să nu greșim față de cele ce nu le-am parcurs, dar noi la toate primele întâlniri între ucenici și preacuvioșia sa pe care le-am citit în cărți sau pe internet, am observat un lucru comun:) toate primele întâlniri ale fanilor Părintelui Arsenie Boca se desfășoară după acest tipic: l-au văzut, i-a privit cu ochi pătrunzători, le-a ghicit, i-au devenit admiratori necondiționați, ne mai ținând cont de nimeni și de nimic, din păcate... nici de Adevăr, pierzându-și ireversibil libertatea și discernământul.

Nu numai ucenicii mărturisesc despre aceasta, ci chiar și urmașii colegilor de studii ai Părintelui Arsenie Boca:

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu²⁵⁸. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta.

*Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.*²⁵⁹

Și nu numai ei, dar și autenticii mărturisitori ai Ortodoxiei, care toată viața au suferit punând adevărul mai presus de existența lor:

Părintele Arsenie Papacioc:

- M-am dus la el, pentru că voiam să plec la mânăstire și voiam o binecuvântare. Și când m-am dus acolo la Sâmbăta m-am dus foarte greu, străin... nu prea cunoșteam. Nu eram așa un om de tupeu să-mi fac loc. M-am dus după adresă. Și stând la masă era acolo stareț un

²⁵⁷ <http://mmarysplendoareaiubirii.blogspot.ro/2009/08/sfantul-zburator-al-euharistiei.html>, duminică, 7 iunie 2015.

²⁵⁸ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

²⁵⁹ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

părinte Serafim. Mult m-am folosit de părintele Serafim, nu de Arsenie, de Serafim m-am folosit.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, Părintele Serafim Popescu...

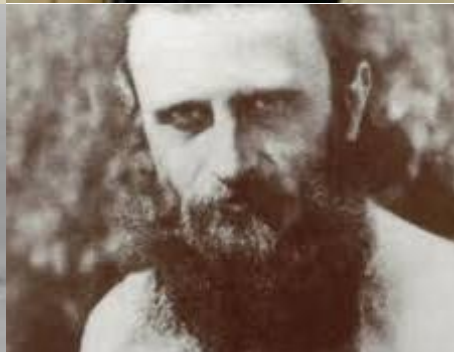
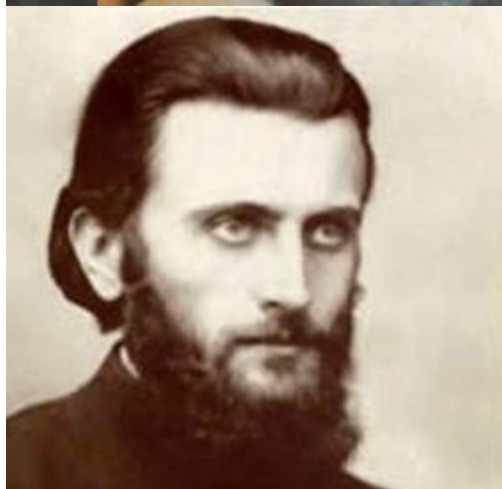
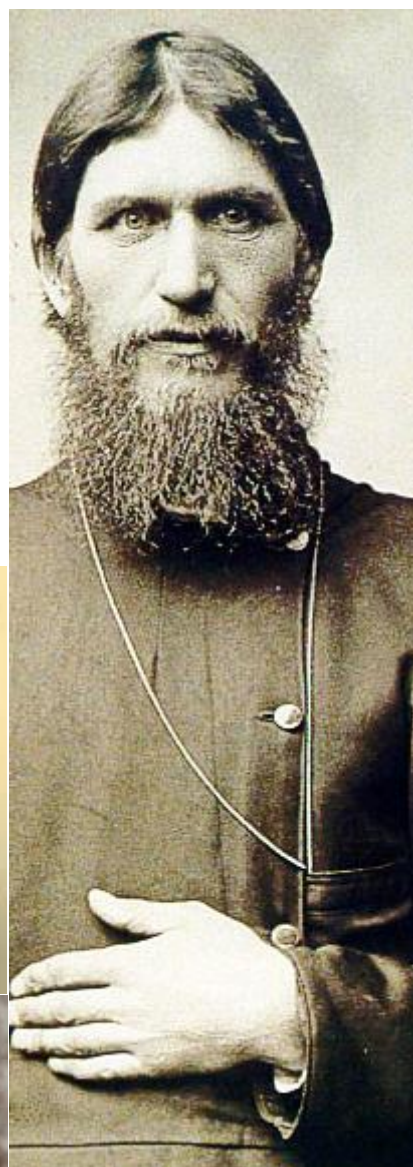
Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele Arsenie era la o masă fără așternut pe ea... cam lățimea asta... așa... eu aici și el aici, că era într-o vineri și se luase masa și mi-a pus și mie ceva. Și Arsenie Boca și-a pus mâinile așa... Niște ochi albaștri, puternici... la mine așa... fix.... Eu când am văzut zic: vezi de treabă, domnule. Eu nu eram prost, eram băiat citit... într-un fel... Ce înseamnă antimandarul acesta? să nu-l... L-am simțit. Cât era de puternic curentul despre el, pentru mine, zic, gata. Și nu mi-a mai trebuit... Mi s-au întâmplat niște lucruri de o mare trăire pe care am avut-o eu acolo. A vrut să vină către mine că eram într-o margine de pădure. S-a întors din drum. Eu m-am rugat mult la Dumnezeu să nu vină... Nu știa lucrarea mea. Am plecat la mănăstire. Mi-am văzut de treabă.²⁶⁰

Să vedem acum procedeele de hipnoză, aplicate de mării guruși:

Mai întâi, vă rog să remarcați, fără prejudecăți, asemănarea privirii lui Mahavatar Babaji cu a lui Grigori Rasputin și cu a Părintelui Arsenie Boca .

După cum ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, fața omului exprimă ceea ce este în inima lui, mișcată de rațiune prin

suflet.

²⁶⁰ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

Este evident că lucrări ale minții asemănătoare provoacă rațiuni asemănătoare, ce mișcă sufletul asemănător, ceea ce generează mișcări ale inimii asemănătoare, deci expresii ale feței și ochilor asemănătoare.

Așa cum se întâmplă atunci când bat împreună vântul cel rece de la miazănoapte și austrul cald, că nu încap împreună, ci când vin, când fug, când se înalță la cer, când se pogoară în adânc, tot așa se întâmplă și cu inima. Pronia cea [dumnezeiască] a înzestrat-o cu o mișcare continuă și naturală - potrivită firii mixte a omului - prin care ea se întinde sau se strânge de nenumărate ori, pentru a produce inspirațiile sau expirațiile și pentru ca puterea purtătoare de viață să se răspândească în tot trupul. Dar, dacă după aceste lucruri ea va fi tulburată de vânturile patimilor, atunci, printr-o străină bătaie transformând asemănarea mișcării naturale, preface simțurile. Iar prefacerile inimii au același număr cu prefacerile patimilor. Căci este dovedit acest lucru: întâi este mișcat sufletul de rațiune și apoi inima de suflet. Aceasta este o mișcare naturală, iar cealaltă provine din reflex. Ar fi fost o privescătoare minunată dacă s-ar fi putut vedea prin sticlă mișcările inimii din piept, așa cum se vede mecanismul ceasurilor. Dacă din întâmplare se va nimeri în fața (ochilor) un ipostas prea plăcut (la înfățișare), atunci inima, plină de dragoste, îi aleargă înainte și se întinde ca să-l primească. Dar dacă se va nimeri un ipostas. urât, atunci inima se strânge toată și se retrage în fugă. în timpul unei bucurii desăvârșite inima se bucură și saltă, dar la necaz se strânge și arată ca și cum ar cădea. La mânie inima fierbe, iar sângele se varsă în sus [se urcă la cap]. în caz de frică, ea îngheață sau bate puternic și tremură. Cea mai mică parte dintr-o corabie este cârma, dar orice mișcare a ei, cât de mică, mișcă toată corabia pe alt drum, în dreapta sau în stânga. Tot așa și orice mișcare a inimii - care se află în centru cât de mică ar fi, creează trupului omenesc mari tulburări."

„Râsul acela dulce și îmbrățișările strânse care le face cineva la întâlnirea unui prieten iubit, faptul de a-și întoarce fața, îngreșându-se, la vederea unui lucru neplăcut și urât; faptul de a plesni cu mâinile și a sări cu picioarele (în sus) când se veselește; faptul de a ofta când se întristează, de a se înroși la față, de a-și întoarce ochii și a scrâșni din dinți când se mânie; de a păli și de a-i tremura mâinile când se înfricoșează - toate acestea sunt efectele exterioare ale lucrărilor interne ale inimii, lucrări mici la centru [adică în inimă], dar mari la exterior.”²⁶¹

Iată cum era și ce făcea Babaji, având parte chiar de mai multă popularitate și venerație decât Părintele Arsenie Boca, fără ajutorul mass-mediei:

La vârsta de 19 ani citisem o carte intitulată „Autobiografia unui yoghin” de Paramahansa Yogananda, care, printre multele lucruri ciudate pe care le spunea, se referea și la un oarecare Babaji. Acesta era un yoghin atât de sporit încât devenise zeu nemuritor. El îi învățase pe oameni yoga. El era dascălul dascălilor, „gurul gurușilor”. Lua chipul unui om tânăr și li se arăta din timp în timp, peste secole, unor ucenici marcanți. Zbura prin aer, trecea prin ziduri, se făcea invizibil, vindeca bolnavi, învia morți. într-un cuvânt, era una dintre zeitățile hinduismului. [...]

Acum, în zilele noastre, se află pe pământ, mi-a explicat Pavis, și a început să-mi vorbească despre cartea „Autobiografia unui yoghin”.

Am citit-o, l-am întrerupt eu. în Occident toți am aflat despre Babaji din această carte.

Afirmațiile lui Pavis erau absolut uimitoare, așa încât am hotărât imediat să merg spre a mă convinge cu ochii mei și a trage concluziile de rigoare, căci pentru aceasta venisem în India, consumându-mă în nesfârșite căutări. îmi era imperios necesar să limpezesc lucrurile.

Cum pot să-l gădesc?

Mi-a indicat drumul, autobuzul, hotelurile, satul, popasurile, și tot ceea ce mai era util de știut Ashramul lui Babaji se numea Heracan și se afla sus în Himalaya, departe de orice ținut locuit. Ultimele îndrumări au fost acestea:

²⁶¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 242-243.

Urmează râul, și după aproximativ 7 kilometri o să-l întâlnești. Însă mulți pornesc și nu reușesc să ajungă. Deși cunosc drumul, se rătăcesc.

De ce, e dificil?

Nu, dar pur și simplu nu-i dorește gurul. Își iau călăuze dintre localnici, și totuși se încurcă din nou. Nu sunt capabili să ajungă acolo. Pe alții, îndată ce ajung, îi alungă înapoi. Pe unii îi tine o zi, pe alții o săptămână, pe alții luni de zile... în general, pe fiecare după valoarea sa... Trebuie să fie pur cel care vrea să meargă acolo, să aibă o karmă bună, mi-a mai spus. [...]

În ziua următoare, N-a venit cu interesul stârnit la maximum. În același hotel cu noi (dacă se poate numi „hotel” acea mizerabilă incintă!), întâlnise pe cineva care trecuse prin ashramul lui Babaji. Avea chiar o fotografie de-a sa, care s-a dovedit capabilă să o facă și pe N. dornică să-l întâlnească. Îmi vorbea deja despre el cu uimire.

Când l-am cunoscut pe individul pe care îl întâlnește N., acesta m-a dus în camera sa, unde, în fata fotografiei lui Babaji, ardea o candelă. I se închina ca unui zeu în viață! M-am mirat. Era o haimana, un anarhist, un apusean crescut într-o societate pseudo-creștină și... devenise deja religios? Mă întrebam ce se putuse întâmpla. Ce văzuseră oare acești oameni? Pavis voia să se întorcă în Germania și să întemeieze o comunitate în cinstea lui Babaji, iar celălalt i se închina! [...]

Cu toate acestea, călătoria pe care am întreprins-o ca să-l întâlnesc pe Babaji în Himalaya s-a dovedit una foarte lesnicioasă. În ciuda dificultăților întâmpinate de-a lungul celor 800 de kilometri, se găsea întotdeauna un om care să ne facă viața „ușoară”. De obicei era câte un discipol de-al lui Babaji. [...]

„Să fie oare chiar Babaji?”. Nu excludeam deloc această posibilitate. Minunile pe care le văzusem în Sfântul Munte prin bătrânul Paisie, dar și diversele fenomene inexplicabile care mi se întâmplaseră la Mind Control, precum și cele de la cursurile de yoga sau de hipnotiza, instituiseră înlăuntrul meu certitudinea existenței lumii spirituale. Nu mă îndoiam câtuși de puțin în această privință. Totuși, prezenta unui zeu întrupat, așa cum pretindeau adepții lui Babaji, nu era un lucru tocmai ușor de acceptat! Pe de o parte, părintele Paisie spunea că în cosmos există două puteri, Dumnezeu și Diavolul; depinde de cine lucrează fiecare. Pe de altă parte, concepția hinduismului postula că toate puterile au aceeași sorginte, numai forma diferă, sursa fiind unică și comună. Și, bineînțeles, hinduismul și în special yoga ar fi expresia cea mai adecvată, cea mai pură a adevărului. Cum rămânea atunci cu Hristos? [...]

Tot de la el am aflat că gurul apăruse de nicăieri în regiune, ca un tânăr în jur de 20 de ani; nimeni nu știa de unde venise, nimeni nu-l mai văzuse înainte. Îl descoperiseră niște ciobani. De 40 de zile și nopți medita. Când a deschis ochii, o întreagă mulțime se adunase deja în jurul său. L-au întrebat cine este, iar el a răspuns: „Babaji”. Au râs cu toții, fără să-l creadă. S-a retras în munți, în vechiul templu, și peste puțin timp au început să vină yoghini din diferite zone, guruși de prestigiu care l-au recunoscut după câteva semne pe care le avea la picioare ca fiind încarnarea lui Babaji, și i s-au închinat.

Apoi au început să se strângă primii discipoli, iar astăzi se impusese în toată regiunea, primind mulți străini care veneau să-l vadă. Mai târziu am stat de vorbă și cu tatăl tânărului, care era un fanatic susținător al principiilor hinduismului.

Mi-a atras atenția faptul că aveau atârnată într-un loc foarte expus privirilor o icoană reprezentând Bunavestire a Maicii Domnului²⁶². Era în stil renascentist și îl înfățișa pe înger oferind crinul Maicii Domnului.

Părea straniu! Să fi fost vorba de o simplă politețe față de vizitatorii apuseni? Nu cumva încercau să insinueze că, așa precum s-a întrupat Hristos, tot astfel și Babaji este Dumnezeu încarnat? În spatele gestului de a expune această icoană am recunoscut din nou concepția potrivit căreia toți suntem una. Babaji, Hristos, sunt de fapt același lucru! Eu însă nu eram convins în privința aceasta. Căutam cu asiduitate... [...]Datorită acestui om am găsit camioneta; și el ne-a ajutat tot de dragul gurului.

²⁶² Iată și aici vrăjitorii în fața icoanei Maicii Domnului, pentru a-i înșela pe cei simpli.

în felul acesta a fost depășit și ultimul obstacol. Pe toată durata călătoriei, ori de câte ori am întâlnit vreo problemă pe care n-o puteam rezolva și care puneă serios în pericol însăși continuarea călătoriei, s-a găsit mereu câte un discipol al gurului care să ne ajute cu succes. Acest lucru ne impresionase cu adevărat și ne crease o atracție pozitivă față de Babaji; se năștea deja un sâmbure de entuziasm și de credință în capacitățile „neobișnuite” ale acestui guru. [...]

Lângă vale erau zidite o piramidă de 5 metri înălțime, un locaș unde ardea continuu focul, și alte simboluri din piatră. Tot ceea ce citisem în diversele cărți de ocultism și de magie albă și, în general, toate informațiile pe care le acumulasem din acest domeniu vast, toate câte le auzisem... aici erau realitate! Am putut recunoaște diferite simboluri magice și felurite obiecte al căror uz îl cunoșteam din auzite. Mă străbătea un sentiment ciudat. Încă de mic copil aveam o înclinație către aceste lucruri. La 13 ani, găsisem în biblioteca tatălui meu o carte cu paginile netăiate, pe care citind-o, am rămas foarte impresionat. Cuprindea și descrierile unor exerciții de yoga, pe care le-am practicat frecvent în acea perioadă. Manifestam o atracție încă neconștientizată către însingurare, către ascetism, și socoteam că mi-ar fi potrivit să devin yoghin. Îmi amintesc că pe vremea gimnaziului le spuneam prietenilor mei: „Știi ce vreau eu? O cămăruță în pădure, un blid de mâncare și timp liber să mă ocup de mine însumi”. Ei bine, iată că acum toate acestea așteptau la picioarele mele. Lucrurile care îmi captaseră dintotdeauna interesul, care mă preocupaseră zi de zi și pe care le considerasem a fi singurele cu adevărat importante în viață, se aflau deodată chiar în fața mea, nu într-un mod fragmentar sau limitat, ci integral și chiar cu supra măsură. Ajunsesem la sursă, găsisem esența! Nu cărți cu caracter descriptiv, ci faptă. Nu teorii, ci trăire!

Toate cărțile care circulă în Occident, pornind de la Karl Jung, întemeietorul psihiatriei și autorul teoriei subconștientului, continuând apoi cu ideile pe care le-a exprimat Herman Hesse, scrierile diverșilor yoghini, precum Vivekananda și alții mai noi, Yi Jing și textele confucianiste, teoriile diferiților „oameni de știință”, precum cea a lui Lyall Watson despre „supranatural”, cartea lui Fritjof Capra „Tao-fizică”, Aldous Huxley cu „Porțile percepției” - „Biblia” hipioților anilor '60, textele de magie albă ale lui Omraam Aivanhoy, bizarele lucrări ale lui Gurdjieff sau ale vrăjitoarei Alice Bailey, cărțile Helenei Blavatsky, întemeietoarea Societății Teozofice, toate aceste opere de aici își trăgeau seva. Toți erau influențați de India. India este un centru care emite o anumită frecvență, un anumit sistem de concepții, iar centrul Indiei este „ashramul”. Dintre toate ashramurile pe care le văzusem și de care auzisem, acesta de aici părea diferit. Concentrat, integral! De altfel, Babaji era „gurul gurușilor”, dascălul dascălilor. Îl recunoșteau ca atare și alți yoghini pe care aveam să-i întreb mai târziu, și care își mărturisiseră chiar dorința de a fi primiți cândva în ashramul său.

Afirm cu absolută certitudine că dacă n-as fi plecat mai întâi în Sfântul Munte și dacă n-as fi avut acele copleșitoare experiențe datorate bătrânului Paisie, as fi rămas definitiv în ashramul lui Babaji și i-as fi devenit discipol.

Însă acum exista în sufletul meu o oarecare îndoială. Auzisem deja un punct de vedere diferit. Un punct de vedere care avea autoritate și putere duhovnicească, însoțit fiind de un mare număr de minuni și de experiențe spirituale distincte de toate cele pe care le traversasem până atunci prin yoga și prin cele asemănătoare ei. Acest punct de vedere era exprimat de părintele Paisie, de întreg Sfântul Munte, de întreaga Biserică Ortodoxă a lui Hristos de pe tot cuprinsul pământului.

Nu-l puteam subaprecia pe bătrân socotindu-l exponentul unui mod de religiozitate inferior, așa cum încercam să prezinte creștinismul toate cercurile influențate de concepții orientale, căci niciodată în viața mea nu întâlnisem pe cineva care să se asemene părintelui Paisie, indiferent cu ce alt etalon l-as fi comparat.

Trăirile la care am putut accede prin rugăciunea lui erau cu mult mai pătrunzătoare, mai intense, mai adânci, mai curate decât orice altceva experimentasem cu ceilalți diverși guruși. Și cunoscușem destui. Însă nu-i puteam ignora nici pe ei. Ba, mai mult chiar, eram înclinat să mă alătur lor. Am hotărât așadar să caut moduri de expresie mai apropiate de original. Să vin în India, să trăiesc lucrurile efectiv. Mai mult, pentru a fi cu totul imparțial și neinfluențabil,

înainte de a veni mi-am scos cruciulița pe care mi-o dăruise bătrânul și i-am dat-o unei bune prietene de-a mea care crezuse de curând în Hristos. A fost un gest simbolic, ca și când as fi spus: „Acum să auzim, să trăim, să ne deschidem glasurilor mamei India”.

Ne apropiaserăm de poalele dealului unde se afla ashramul și ne mai despărțea de trepte doar râul, când mulțimea ce căra pietrele a început să se agite. S-au întors cu toții către vârful dealului, izbucnind în strigăte puternice: „Bole baba ke tzei!”, care însemna, precum am aflat mai târziu, „Sfinte părinte, biruitorule!”, strigăt de slavă și de cinstire. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Babaji. A stat puțin pe vârful dealului. Avea în jur de 30 de ani, păr negru și lung până la umeri, cântărea cam 140 kg și era înalt de aproximativ 1,70 m. Nu păstra nici o asemănare cu băiatul slăbuț pe care îl văzusem în vechea fotografie. Între timp câștigase foarte multe kilograme. Era îmbrăcat în stofe scumpe și purta ghete moi de piele aduse din Occident.

Cobora treptele în grabă, cu pași mari și vioi, primind cu satisfacție și naturalețe ovațiile mulțimii. Ca și când ar fi mărturisit: „Da, sunt exact ceea ce spuneți! Da, sunt biruitor! Da, sunt sfânt!”. Doar nu putea ascunde faptul că era stăpânul absolut. Nu numai că-l ascultau necondiționat în orice, dar îl și venerau.

Atunci mi s-a întâmplat ceva ciudat, o experiență ce-mi amintea de ședințele în care eram hipnotizat Brusc, în timp ce-I priveam coborând treptele, mi-am pierdut pentru câteva minute conștiința. Era ca și cum propria mea minte ar fi fost pur și simplu azvârlită departe de mine. Pentru un oarecare interval de timp, îmi pierdusem simțirea sinelui. Nu mai aveam conștiința trupului meu, nici a facultății mele raționale. Părea că nici n-as fi existat. Un mare gol domnea în memoria mea. În acel scurt răstimp eram efectiv inapt să-mi dau seama ce mi se întâmplă, în ce stare mă aflu, dacă măcar mai exist. Primul gând pe care l-am avut după ce mi-am redobândit conștiința de sine a fost: „Ce ai, de tot zâmbești ca un cretin?“, realizând că un zâmbet larg mi se întipărise pe față.

M-am simțit siluit. Ca și când cineva m-ar fi constrâns să zâmbesc, fără ca eu să am o asemenea dispoziție. Simțeam că zâmbetul larg de pe chipul meu era forțat venea în contradicție cu sentimentele mele. Eram stânjenit de acest eveniment, dar pe de altă parte mi se stârnise curiozitatea.

Între timp Babaji coborâse dealul, în nesfârșite ovații, împărțind porunci și binecuvântări, și se apropiase de vizitatori. Ceilalți i se închinaseră deja, și primiseră consimțământul său de a rămâne în ashram. Rămăsesem eu și cele două prietene ale mele, însă nu schițam nici o mișcare. Încremenisem de uimire. Nu știam ce să fac. Babaji se apropiase la cinci metri de mine, și mă simțeam cuprins de un tremur. Nădușisem de neliniște. Eram acum uluit de fizionomia sa cu totul neomenească. Dacă cineva mi-ar fi spus că ceea ce aveam în fața mea era o iluzie sau un extraterestru, mi-ar fi părut mai credibil și m-ar fi uimit mai puțin.

Întreaga sa prezentă părea un eveniment supranatural. Privirea lui avea o asemenea intensitate, o asemenea putere, o asemenea energie, încât eram mai degrabă terifiat. Dacă mi s-ar fi spus că o entitate supranaturală locuiește în acel trup, as fi subscris fără rezerve. Mă stăpâna un amestec de spaimă, încordare și confuzie.

Atunci, unul din cei patru-cinci yoghini care îl înconjurau îmbrăcați în vesminte negre și ținând câte o lance cu un trident în vârf (simbol al zeului Shiva)²⁶³, s-a apropiat de mine, m-a privit drept în ochi și, dilatându-și pupilele la maximum, mi-a spus pe un ton aspru și poruncitor: „Scoate-ți încălțările și închină-te lui!”. Cunoșteam aceste șiretlicuri de duzină, așa încât, cu toată frica mea, l-am ignorat cu desăvârșire. M-am apropiat de Babaji, însă nu la mai puțin de trei metri... Mi se părea că există un teribil câmp energetic împrejurul lui. „Namaste... i-am șoptit, adresându-i politicosul salut zilnic al indienilor. Mi-a arătat drumul către ashram. Așadar ne primise. Puteam rămâne.

M-am îndepărtat ușurat și am simțit imediat diminuându-se acea tensiune pe care o percepeam în apropierea lui.

²⁶³ Pictat și de Părintele Arsenie Boca în nimbul Sfântului Duh din icoana Sfintei Treimi de la Biserica Drăgănescu, deasupra numelui lui Dumnezeu 'O öv.

Mă copleșise uimirea. Acest Babaji cu siguranță că nu era om. Ce putere colosală! Era Dumnezeu sau demon? Mag sau sfânt? Om sau extraterestru? Aceste întrebări constituiau o uriașă problemă de conștiință pentru mine. [...]

S-a împărțit mâncarea, pe care am servit-o împărțiți pe grupuri, iar apoi am început să ne adunăm într-o construcție veche cu aspect de hală: avea acoperișul sprijinit pe coloane groase și era deschisă pe trei laturi.

Am fost printre primii care au intrat în acest edificiu. M-au atras sunetele a două mici tobe la care cineva cânta kirtan, imnuri religioase hinduse. În scurt timp ne-am adunat cu toții și am umplut întreg spațiul, stând în picioare unul lângă altul. A venit și Babaji cu grupul său, care părea să fie format întotdeauna din aceiași cinci-șase yoghini: un fel de nucleu al celor mai apropiați discipoli ai săi. M-a frapat faptul că toți erau occidentali, albi.

S-a așezat la tribună, iar mulțimile au început să treacă prin fata lui, să i se închine și să-i aducă ofrande. Era atât de ieșit din comun încât nu-mi puteam lua ochii de la el. Mă cotropiseră iarăși aceleași sentimente ca și prima dată, numai că acum mă aflam la 15 metri distanță de el. Îi priveam încercând să înțeleg ce era el în realitate, să-mi conturez o părere clară despre această faptură neobișnuită. Sorbeam fiecare amănunt din mișcările lui și fiecare cuvânt pe care îl rostea. Am recunoscut multe din elementele despre care citisem în cărțile de magie ca fiind utilizate consecvent de către el. De altfel, chiar în spatele lui era atârnat de perete un covor care înfățișa un munte cu trei creste și un soare de o formă aparte. Mi-am amintit imediat că întâlnisem această reprezentare într-o carte grecească de ocultism. Era simbolul magiei înalte.

Adorarea pe care i-o aducea fiecare îmbrăca și forme particulare. Oricum, toți erau complet absorbiți de persoana sa. Cei din proximitatea lui s-au apropiat în trei rânduri de mine îndemnându-mă să merg și eu să mă închin. N-am făcut-o. Mă străduiam doar să-l privesc drept în ochi.

La un moment dat privirile noastre s-au încrucișat Babaji nu mă privea pe mine în mod special. Scrutând insistent sala, ochii săi i-au întâlnit pur și simplu pe ai mei pentru o clipă. Ei bine, în acea clipă am pierdut contactul cu mediul înconjurător, am căzut în „extaz”! Ca și când pieptul mi-ar fi devenit transparent, am văzut prin el propria mea inimă în culori vii, în flăcări.

Tot la fel de brusc mi-am și revenit, păstrând însă foarte limpede conștiința a ceea ce mi se întâmplase. Am continuat să-l urmăresc, cu atât mai impresionat. A venit apoi iarăși cineva care mi-a spus să merg și eu înaintea lui.

Bine, și ce să fac exact?

Păi, tot ceea ce-au făcut și ceilalți.

Cu alte cuvinte, să mă închin lui. Nu m-am dus. Nu știam cine este. Mă temeam... De ce trebuia, adică, neapărat să mă închin?

În timp ce ședea acolo relaxat, Babaji s-a ridicat deodată și a luat poziția lotusului concentrându-se cu maximă intensitate, iar ochii săi au devenit pregnant scânteietori, asemenea unui cărbune negru strălucitor. În fata sa se afla un individ care îl venera cu înfinită devoțiune, precum o dovedeau mișcările sale, întregul său aspect exterior și închinăciunile repetate pe care i le făcea până la pământ, fără nici o șovăire. Îi oferea și nenumărate daruri de mare valoare.

Atunci Babaji și-a atins ochii asupra lui cu putere. Omul și-a strâns mâinile la piept și și-a lipit picioarele, devenind ca un stâlp. În același timp a început să tremure și să țopâie pe loc într-un mod cu totul suprafiresc, lăsând impresia că ar avea arcuri sub picioarele imobile. Mai mult, începuse să scoată niște mugete năprasnice, asurzitoare, de vacă rănită și înfuriată. Babaji l-a ținut cam un minut în această stare. Apoi l-a lăsat pentru un scurt răstimp, după care, înainte ca omul să-si revină, l-a dezlănțuit din nou, mai tare de această dată. Se mișca în fata mea ca un compresor și mugea înfiorător. Toți rămăseseră fără glas și priveau uluiți. Mie însumi îmi era greu să-mi cred ochilor în fata acestui spectacol. Apoi individul s-a potolit cu desăvârșire, iar lumea a continuat să treacă prin fata lui Babaji, care și-a reluat obișnuita poziție de relaxare, pe jumătate întins. O tânără de lângă mine s-a

adresat mulțimii explicând că Babaji tocmai îi dăruise „iluminare” acelu om! Eu însă mă confruntam cu o dilemă. Potrivit concepției hinduse, pentru ajungerea la „iluminare” - samadhi, cum mai e numită - sunt necesare eforturi îndelungate, precum și parcurgerea mai multor vieți ca yoghin. Babaji i-o „dăruise” acestui om în câteva minute. Îi scurtase evoluția spirituală cu multe cicluri de reîncarnări. Nu constituia aceasta încă o dovadă că Babaji era... Dumnezeu? Nu aceasta reieșea din faptele lui? Astfel se clădea raționamentul tuturor celor prezenți în sală.

Conform punctului de vedere creștin, gurul posedă într-adevăr însușiri supranaturale, întrucât era demonizat. Altfel spus, le îngăduise spiritelor demonice să locuiască în sufletul său. Puterea care se manifesta prin el era puterea spirituală a demonilor.

Omul care îl venera deci pe Babaji, îi venera practic pe demonii ce locuiau în lăuntru lui, și astfel le dădea dreptul de a intra și în sufletul său. Așadar, evenimentul căruia îi fusesem martor era fenomenul cotropirii sufletului său de către demoni. Ceilalți care i se închinau primeau doar o anumită influență demonică, a cărei intensitate varia în funcție de fiecare individ în parte, însă nu erau supuși demonizării, posedării propriu zise a sufletului de către diavoli.

Care din aceste două poziții era cea adevărată? Opoziția dintre ele se dovedea absolut flagrantă. Ce era în realitate „dascălul dascălilor”? Mag sau sfânt? Dumnezeu sau diavol? Trebuia să găsesc un reper pe seama căruia să mă orientez, un criteriu în baza căruia să pot distinge.

Peste puțin timp ne-am ridicat cu toții să plecăm. Atunci Babaji a trecut prin fata mea fără ca măcar să-mi dau seama, deși mă străduisem din răspuțeri să ajung în situația de a-l privi de aproape. Când m-am dezmeticit, i-am mai putut vedea doar spatele. Îmi înlănțuiseră efectiv mintea, neîngăduindu-mi să-l privesc în momentul în care a trecut pe lângă mine.

Plimbându-mă prin ashram, m-am întâlnit cu prietena mea N. Era surprinsă și neliniștită. Mi-a spus că H., cealaltă prietenă a noastră, căzuse la pat bolnavă; deși se afla în perioada ciclului menstrual, totuși pierdea o cantitate nefiresc de mare de sânge și nu se putea mișca. N. a adăugat că toate femeile dormeau sub camera lui Babaji, și a făcut chiar câteva comentarii indecente legate de acest fapt. Ne-am despărțit apoi pentru scurtă vreme.

Camera în care locuia Babaji era izolată de restul clădirii, avea intrare separată și era ornată pe fațada exterioară cu tot felul de plăcute multicolore strălucitoare. Pentru gusturile mele, avea un aer foarte țigănesc. La intrare m-a oprit un european: „Aici nu poți intra”, mi-a spus el, furnizându-mi nesfârșite explicații. Omul se simțea extrem de stânjenit, și pe deasupra mai și amorțise. Oferea într-adevăr o priveliște ilară. Ținea în mână o trestie, purta o scufie caraghioasă și avea drept scut o împletitură de papură. I se încredințase sarcina de a păzi intrarea lui Babaji. Se simțea prost și căuta să se justifice.

Mi-a fost milă de el. Am zăbovit puțin alături de el și mi-a spus povestea lui. Îl cunoștea de câțiva ani pe guru. Voia să promoveze în cadrul firmei la care lucra, astfel încât venise să-l roage pe Babaji să-si folosească puterile sale în acest scop. „Bineînțeles; i-as fi putut trimite o simplă scrisoare, dar am preferat să vin eu însumi”, spunea el. Oare de aceea i se distribuise acest rol rizibil? Înadins îl batjocoreau? Sau îl obișnuiau astfel cu supunerea totală și își impuneau în acest mod stăpânirea asupra lui?...

Am dormit peste noapte într-o cameră mare, împreună cu alte zece persoane. Eram de vârste apropiate și păream a avea cu toții cam același mod de viață și de gândire.

Unul dintre ei mi-a spus că își câștiga pâinea învățându-i în America pe oameni să respire. Le preda adică exerciții yoghine de respirație. Iată că putea fi și aceasta o meserie! „Încet-încet au să ne învețe și cum să pășim”, m-am gândit.

Dimineața m-am trezit la răsăritul soarelui și am urcat pe un deal în afara ashramului, unde am întâlnit-o și pe N., care mi-a spus că ne aflam deja în întârziere și că trebuia să ajungem la slujba de dimineață înaintea lui Babaji. Când am sosit, ne-au făcut într-adevăr observație pentru întârziere; nu era un lucru permis: dovedea o lipsă de respect față de persoana gurului.

De data aceasta Babaji își primea discipolii chiar în antreul său. Am intrat și noi acolo. Era destul de strâmt M-am așezat mai în spate și urmăream totul cu interes și nedumerire. Cineva mi-a făcut observație cu voce tare, căci exact în locul unde ședeam exista un mic templu cu fotografii și picturi de animale antropomorfe și oameni zoomorfi, de fapt zei. Fără intenție, îi jignisem așezându-mă în interiorul templului.

Am avut apoi același sentiment privindu-l pe Babaji, această creatură atât de stranie. Pe de o parte, constituia o privesc cu adevărat înspăimântătoare. Pe de alta, era doar un tânăr grăsan. Nu-l slăbeam din ochi, încercând să deslușesc vreun element mai edificator asupra lui. Și acest element a survenit... Cred că în general copiii mici, având sufletul mai curat, dovedesc un instinct mai bun decât cei mari. Detectează cu ușurință sentimentele ascunse, tocmai pentru că percep lumea în special prin intermediul inimii. Creierul nu-i deturneză prin diverse raționamente care pot să nu aibă nici un fel de fundament real.

Așadar, cam pe la jumătatea rândului se afla o pereche de australieni. Aveau un copilăș de patru ani. Brusc, Babaji a cerut să-i fie adus copilul. Îndată ce l-au apropiat de guru, micuțul a început să plângă, să zbiere și să se agite, încercând să fugă cât mai departe de ei. Plânsetele lui îmi sfâșiau inima. Părinții săi ședeau fără să schițeze vreun gest de împotrăvire. **Gurul l-a luat în brațe, și-a introdus degetul mare în gura copilului iar degetul arătător i l-a pus între sprâncene, și micuțul a adormit instantaneu. Nu-mi puteam da seama dacă era vorba de somn sau de hipnoză, dar cert este că micuțul a rămas în această stare pe aproape tot parcursul slujbei.**

Frica și refuzul copilului m-au impresionat Mi-am amintit din Evanghelie cu câtă bucurie și încredere îl îmbrățișau copiii pe Hristos.

Câțiva discipoli s-au apropiat iarăși de noi, adresându-ne același insistent îndemn de a merge să ne închinăm lui Babaji... Ne-am eschivat din nou, atât eu cât și prietena mea. Cealaltă prietenă a noastră era imobilizată la pat. Hemoragia sa abundentă era o „purificare”, o veritabilă „binecuvântare” a gurului! Aceasta fusese explicația dată de yoghinii ashramului...

S-au perindat cu toții prin fata lui Babaji, excepție făcând doar noi, după care ne-am împrăștiat în scurt timp ne-au reperat prin mulțime și ne-au pus în vedere să părăsim ashramul. Nu agreaseră comportamentul nostru, întrucât refuzasem de fiecare dată să ne închinăm lui Babaji! Ușurată și chiar fericită, prietena mea a plecat imediat să-și pregătească bagajele.

Eu am căzut pe gânduri. Era oare bine să plec înainte de a trage o concluzie fermă și definitivă? Doar pentru aceasta venisem în India. Merita să mă întorc cu aceleași dileme și frământări?

Am cerut să-l văd pe guru. S-au dus să-l întrebe, și peste câteva minute s-au întors să mă conducă la el. În timp ce pășeam în antreul său, mi-am făcut cruce și am cerut ajutorul lui Dumnezeu. Nu știu ce-mi făcuse Babaji de la distanță, însă creierul meu deja nu mai funcționa normal. Parcă mintea mă părăsea într-un anume fel... M-am pomenit înaintând spre el. Când am ajuns la doi metri în fata lui, m-am uitat după vreun scaun, socotind că urma să stăm de vorbă.

M-a privit cu o aversiune sălbatică. Și-a unit picioarele și și-a întors capul într-altă parte, ca și când n-ar fi vrut să mă vadă, ca și când se temea de mine, ca și când îi era totodată scârbă de mine, și a zbierat cu putere:

Get out (Ieși afară)!

Mă pierdusem complet. L-am privit cu uimire.

Get out (Ieși afară)! a urlat încă și mai tare.

Only one question (O singură întrebare)..., i-am spus.

No questions here (Nici UN fel de întrebări, aici)! Get out (Ieși afară)!

M-am întors și am plecat debusolat. Eram plin de nedumerire. Ce comportament era acesta?

Ieșind afară, m-am întâlnit cu prietenele mele.

Noi plecăm oricum, tu ce faci, vii?

„Hai să plec și, dacă voi simți nevoia, am să revin”, m-am gândit și am pornit cu ele la drum.

Prietenele mele erau feministe. Cu creștinismul aveau mai degrabă relații inamicale, manifestând însă o oarecare atitudine pozitivă față de yoga și magie. De aceea mi-a atras cu atât mai mult atenția constatarea și mărturisirea uneia dintre ele:

- Frate, ce era cu omul ăsta? „Cazi și închină-te mie!”... în timp ce religia noastră este delicată, plină de blândețe... Omul ăsta are ceva sălbatic în el.

Am privit-o uimit își depășise prejudecățile ideologice.²⁶⁴

Fiindcă am descris, mai sus, pe scurt starea ucenicilor Părintelui Arsenie Boca, datorită acțiunii duhurilor ce l-au amăgit și le-a transmis mai departe, este bine să dăm acum un cuvânt al Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov despre cartea „Urmarea lui Hristos” care produce în cei ce o cultivă aceeași lucrare lăuntrică ca și fenomenul Prislop. Această descriere parcă analizează foarte minuțios tipologia celor cuprinși de „duhul Drăgănescu”:

Ucenicul: Spui ca lucrarea "Urmarea lui Hristos" a fost scrisa din amăgire de sine; totuși, ea are o mulțime de admiratori chiar printre fiii Bisericii Ortodoxe !

Starețul: Tocmai ca aceștia, fiind extaziați de valoarea ei, își dau cu părerea despre aceasta valoare fără sa aibă nici o pricepere. In înainte-cuvântarea traducătorului rus la cartea "Urmarea lui Hristos" - ediția din anul 1834, tipărită la Moscova - se spune: "Un foarte luminat bărbat - rus, ortodox - obișnuia sa spună: "Daca mi s-ar cere părerea as îndrăzni sa așez scrierea lui Kempis îndată după Sfântă Scriptura". Aceasta sentința atât de hotărâta da unui scriitor de alta lege deplina întâietate asupra tuturor Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe, iar cel ce se rostește, pune părerea sa mai presus de așezămintele întregii Biserici, care, la Sfintele Sinoade, a recunoscut scrierile Sfinților Părinți ca fiind de Dumnezeu însuflăte, rânduind citirea lor nu numai spre zidirea sufleteasca a tuturor fiilor săi, ci si ca îndreptar pentru dezlegarea problemelor bisericești. In scrierile Părinților se afla păstrată o mare comoara duhovniceasca, creștina si bisericeasca: predania dogmatica si morala a Sfintei Biserici. Este vădit ca "Urmarea lui Hristos" este cea care l-a adus pe sus-pomenitul bărbat într-o asemenea stare care sa-l facă a se rosti într-un fel atât de îndrăzneț, atât de greșit, atât de trist.*

* "Urmarea" atunci când a apărut pentru prima oara, a fost osândita chiar de Biserica sa latina, fiind pusa sub urmărirea Inchiziției. Urmărirea a încetat, mai apoi, si s-a prefăcut in protecție, atunci când s-a văzut ca aceasta carte este o buna unealta de propaganda in rândul oamenilor care si-au pierdut adevărata înțelegere a creștinismului si au păstrat fata de el doar o legătura de suprafața. Sub numele de propaganda papista, se înțelege aici acea părere despre Papa, pe care Papa vrea sa o insuflă despre sine omenirii, adică părerea despre puterea suprema, autocratica, nemărginita pe care Papa ar fi având-o asupra lumii. Propaganda, având acest tel, prea puțin ia seama la calitatea învățaturii pe care o propune; ei ii convine orice contribuie la împlinirea telului sau - chiar si credința in Hristos fără părăsirea credinței in idoli.

* Aceasta este amăgirea de sine ! Aceasta este înșelare ! Ea a luat ființa din păreri mincinoase; părerile mincinoase au luat naștere din simțirile greșite împărtășite de cartea cu pricina. In aceasta carte trăiește si din aceasta carte răsufla ungera duhului celui viclean, care ii lingusește pe cititorii ei, îmbătând-i cu otrava minciunii, otrava îndulcita cu mirodeniile subțiri ale semeței cugetări, slavei deșarte si patimii dulceții. Cartea ii poarta pe cititorii săi drept spre părtășia cu Dumnezeu, fără a-i curați, mai înainte, prin pocăința: de aceea si stârnește o deosebita aplecare spre ea in oamenii pătimiși, care nu au bătut cărarea pocăinței, care nu au fost preveniți cu privire la amăgirea de sine si la înșelare, care nu au luat povata din învățatura Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe, cum sa viețuiască după legea duhovniceasca. Cartea lucrează cu putere asupra sângelui si nervilor, ii atâță - si de aceea ea place cu osebire oamenilor robiți simțurilor: de aceasta carte poți sa te îndulcești fără a te lepăda de despărțirile grosolane ale simțurilor. Cugetarea semeață, subțirea patima a dulceții

²⁶⁴ Dyonyssios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 87 -98.

si slava deșartă sunt înfățișate de aceasta carte ca lucrare a harului Dumnezeiesc. Adulmecându-si dezmățul in forma subțire a lucrării sale, oamenii trupești cad in extaz de atâta beție, de desfătarea căpătată fără de osteneala, fără lepădare de sine, fără pocăința, fără răstignirea trupului cu patimile si poftele" (1 Galat.5, 24), prin lingușirea stării de cădere. Mânați de orbirea si de trufia lor, ei trec cu veselie din patul iubirii dobitocești in patul unei iubiri si mai nelegiuite, care domnește in casa de desfrânare a duhurilor lepădate. O oarecare persoana, aparținând, după starea ei pământeasca, societății înalte si cultivate, iar la arătare Bisericii Ortodoxe, s-a rostit in următorul fel despre o luterana răposata, socotita ca sfântă de către aceasta persoana: "Îl iubea pe Dumnezeu cu patima; se gândea numai la Dumnezeu; Îl vedea numai pe Dumnezeu; citea numai Evanghelia si "Urmarea", care este o a doua Evanghelie. Aceasta sentință exaltata a fost rostita in limba franceza, atât de potrivita pentru scenă: "elle aimait Dieu avec passion; elle ne pensait qu' à Dieu; elle ne voyait que Dieu; elle ne lisait que l'Evangile et l'Imitation qui est un second Evangile".

In aceste cuvinte a fost înfățișată tocmai acea stare in care sunt aduși cititorii si cinstitorii "Urmării". Întocmai, in duhul sau, cu aceasta fraza este sentința vestitei scriitoare franțuzoaise, dna de Sévigné, in legătura cu vestitul poet francez, Racine cel bătrân. "Îl iubește pe Dumnezeu - si-a îngăduit sa spună d-na de Sévigné - așa cum își iubea mai înainte amantele". „Il aime Dieu, comme il aimait ses maitresses".

Vestitul critic La Garpe, fost mai înainte ateu si care a trecut mai apoi, la un creștinism prost înțeles si schimonosit de către el, încuviințând rostirea d-nei de Sévigné, a spus: "Cu aceiași inima este iubit Creatorul cu care este iubita si creatura, deși urmările acestor iubiri se deosebesc la fel de mult intre ele pe cat se deosebesc si obiectele lor"*.

* C'est avec la même cœur, qu'on aime le Créateur, ou le créature, quoique les effets, soient aussi différents, que les objets.

Racine a trecut de la desfrâu la înșelarea numita "părere". Această înșelare se vădește cat se poate limpede in cele din urma doua tragedii ale poetului: in "Esthera" si in "Gotholia". "Înaltele" cugetări si simțiri creștine ale lui Racine si-au găsit un loc larg in templul Muzelor si al lui Apollo**; in teatru - au stârnit entuziasm, aplauze.

** Muzele si Apollo - sunt zeități ale vechilor păgâni, greci si romani; acești demoni erau socotiți de către păgâni ca protectori ai artelor frumoase.

"Gotholia", socotita drept cea mai reușită lucrare a lui Racine, s-a jucat de patruzeci de ori la rând. Duhul acestei tragedii este unul si același cu duhul "Urmării". Noi credem ca in inima omeneasca se afla o pofta dobitoceasca, semănata in ea de cădere, si care se afla in legătura cu poftele duhurilor căzute; noi credem ca se afla in inima si o dorire duhovniceasca, dorire cu care am fost zidiți si prin care iubim in chip firesc si legiuit pe Dumnezeu si pe aproapele, care se afla in potrivire cu dorirea sfinților îngeri. Pentru a-l iubi pe Dumnezeu, si pe aproapele in Dumnezeu, trebuie numaidecât sa ne curățim de pofta dobitoceasca. Aceasta curățire o săvârșește Sfântul Duh in omul care arata prin viețuirea sa ca o voiește pe ea. De fapt, in înțelesul duhovnicesc, inima se cheamă pofta dimpreună cu celelalte puteri sufletești, iar nu inima ca parte din trup. Aceste puteri sunt strânse in inima trupezasca, iar numele a trecut, prin întrebuințarea obșteasca, de la partea trupului la suma puterilor sufletești.

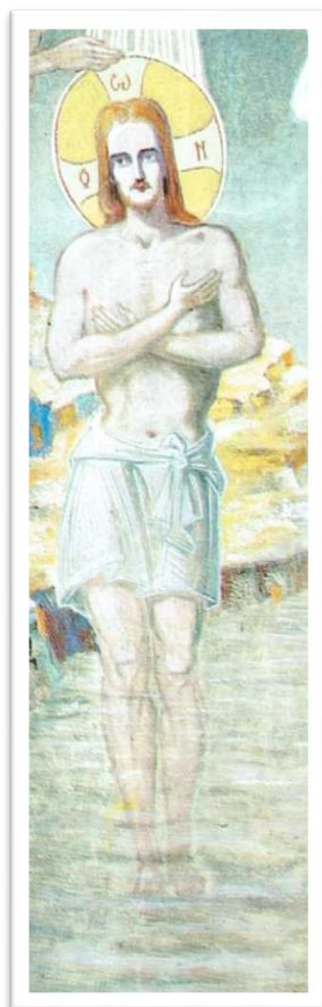
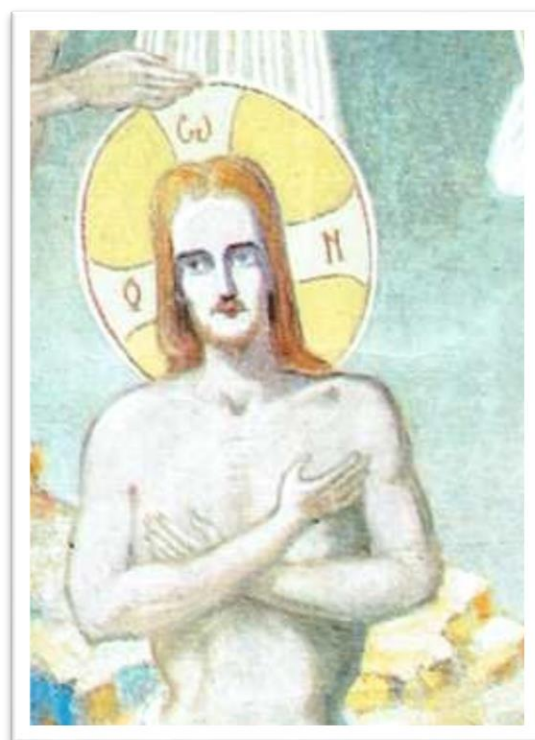
Fata de oamenii trupești, bărbații duhovnicești socot cu totul dimpotrivă cu privire la aceasta carte: adulmecând miasma răului care se da drept bine, ei sunt cuprinși, neîntârziat de dezgust fata de cartea care răspândește o asemenea miasma. Starețului Isaia monahul, care se liniștea in Pustia Nikiforovsk (Eparhia Olonetk ori Petrozavodsk), bărbat foarte sporit in rugăciunea mintii si învrednicit de adumbrirea harului, i s-a citit o bucata din "Urmarea lui Hristos". Starețul a pătruns de îndată miezul cărții. El a început sa rada si a glăsuț: "O ! Acestea au fost scrise din părere". Nu-i nimic adevărat aici ! Totul este născocit ! Toma a descris stările duhovnicești așa cum i s-au năzărit si așa cum i s-au părut lui, neștiindu-le din cercare". Înșelarea înfățișează, ca nefericire, o priveliște dureroasa; iar ca prostie, o priveliște caraghioasa. Arhimandritul mănăstirii Kirilo-Novoierversk (Eparhia Novgorod), bărbat vestit pentru asprimea vieții sale si care se îndeletnicea, din simplitatea inimii sale, numai cu nevoința trupezasca, iar despre nevoința sufleteasca știa cat se poate de puțin - ei bine, la

început el îi povăţuia pe cei ce se sfătuiau cu el şi se aflau sub călăuzirea sa să citească "Urmarea"; cu câţiva ani, însa înainte de a trece la cele veşnice, a început a opri cu străşnicie citirea ei, zicând cu sfântă simplitate: "Mai înainte socoteam ca aceasta carte este folositoare de suflet, însa Dumnezeu mi-a descoperit ca ea este vătămătoare de suflet". Ieroschimonahul Leonid*, vestit prin cercarea sa în lucrarea monahicească, cel ce a pus începutul înfloririi duhovniceşti în Pustia Optinei (Eparhia Kaluga) avea aceeaşi părere despre "Urmarea lui Hristos".

*Canonizat de Biserica Rusa, împreună cu alţi doisprezece stareţi care s-au nevoit în Sihăstria Optinei în a doua jumătate a sec. al XIX-lea şi la începutul secolului al XX-lea.

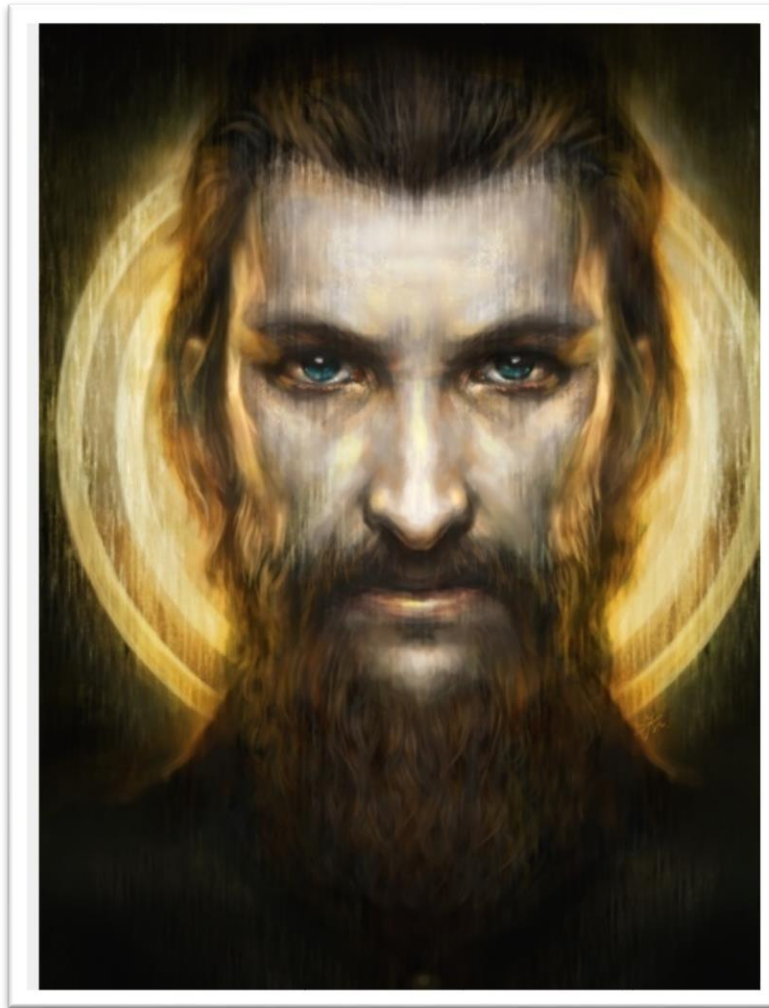
Pe toţi nevoitorii mai sus-pomeniţi i-am cunoscut fata către fata. Un oarecare moşier, crescut în duhul Ortodoxiei, şi care cunoscuse pentru o scurtă vreme aşa numita "lume mare", adică lumea din paturile sale înalte, a văzut, odată, în mâinile fiicei sale cartea „Urmarea lui Hristos”. El i-a interzis acesteia citirea cărţii, zicând: "Nu vreau ca tu să urmezi modei şi să cochetezi înaintea lui Dumnezeu". Iată cea mai bună judecată făcută asupra cărţii.²⁶⁵

²⁶⁵ Sfântul †Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înşelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, 12005, pp. 35-37.

Iată o oribilă caricatură a Mântuitorul pictată de Părintele Arsenie Boca, deasupra Făgărașului, ce sugerează un om disprețuitor, oarecum absent și pierdut în visare, ca în aburii băuturii, lipsit de dragostea împărătească și atentă la noi, înfrânată și delicată, răstignită și jertfelnică a lui Hristos. Se vede că este o reverie demonică. Vă rugăm să o comparați, fără o privire insistentă, fiindcă produce vătămare sufletească, cu o altă producție artistică de artă deviantă, aflată în dreapta, în care se arată CUM I-AU SURPRINS ESENȚA ȘI CUM L-AU ÎNȚELES PICTORII STRĂINI PE PĂRINTELE ARSENIE BOCA ȘI CUM ÎI APROBĂ ADMIRATORII (mai ales admiratoarele) SFINȚIEI SALE)

<http://wolfie-chama.deviantart.com/art/Arsenie-Boca-266254958>

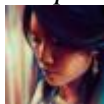
[Arsenie Boca](#) by [Wolfie-chama](#) [Watch Digital Art](#) / [Drawings & Paintings](#) / [People](#) / [Portraits](#) ©2011-2015 [Wolfie-chama](#)

"Arsenie Boca (29 septembrie, 1910 - 28 noiembrie, 1989) a fost un călugăr ortodox român, teolog și artist. A fost persecutat de comuniști și numit printre cei mai mari 100 de români." Datele sunt luate de la Wikipedia "haha. orz". Taboul l-am făcut pentru o expoziție ce s-a organizat în București, România, de către Asociația Caricaturiştilor din România. E draguț să am ceva simetric în galeria mea, din când în când. Portretele 3/4 pot deveni destul de plictisitoare. Sper să vă placă! Pictat în Photoshop CS5.

"Arsenie Boca (September 29, 1910 — November 28, 1989) was a Romanian Orthodox monk, theologian and artist. He was persecuted by the Communists and named among the 100 greatest Romanians." Taken from Wikipedia haha. orz. Painting for an exhibition being held in Bucharest, Romania by the Cartoonists Association of Romania. It's nice to have something that's symmetrical in my gallery once in a while, 3/4 portraits can get pretty boring. 😊 Hope you like! Painted in Photoshop CS5

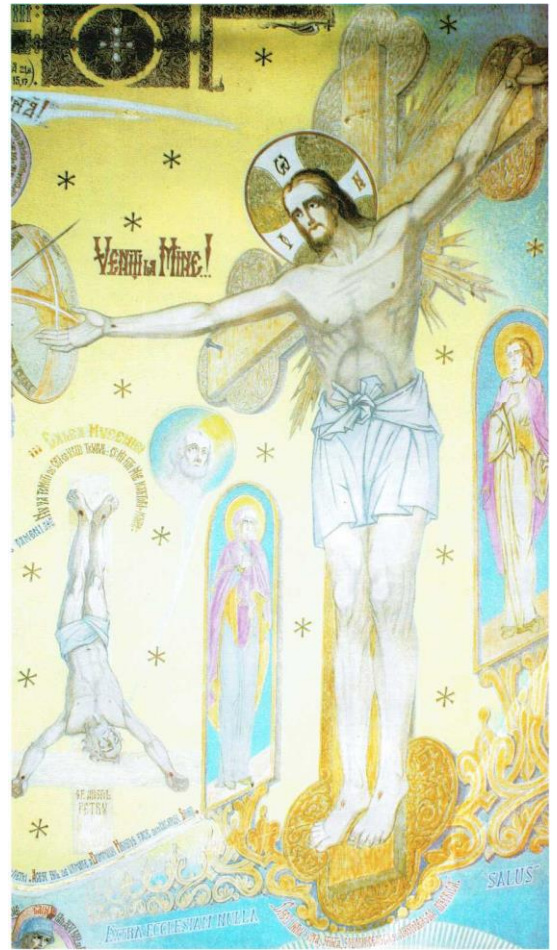
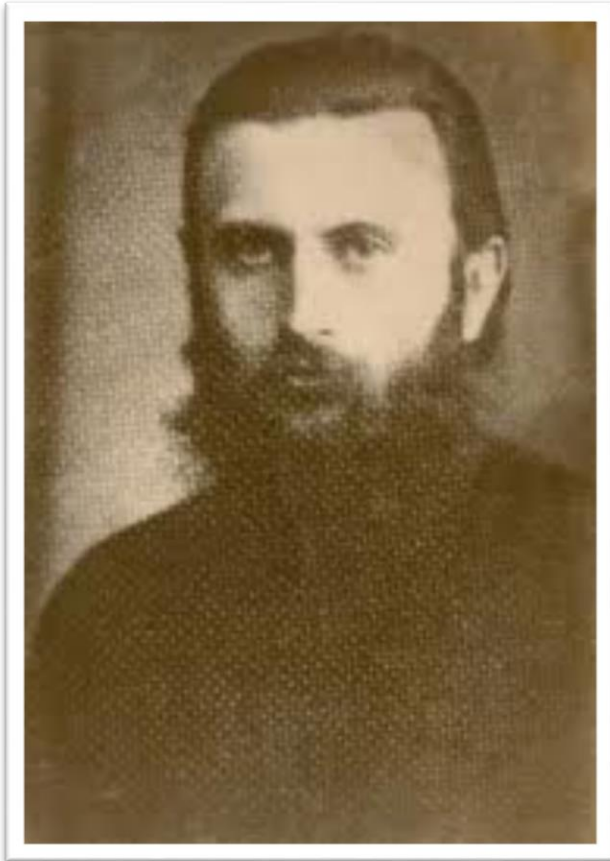
RoxanneD (4 zile în urmă) Colector de Artă Generală. Nu vă puteți imagina ce surpriză uluitoare este pentru mine, ca româncă, să dau de astfel de pietre prețioase pe Internet. Foarte bine realizat, ai surprins cu adevărat spiritul lui mare, și mă refer prin aceasta, mai ales la privirea lui fixă și adâncă, inconfundabilă. Răspuns ([RoxanneD 4 days ago](#)) Hobbyist General Artist You can't imagine what an astounding surprise it is for me, as a Romanian, to stumble upon such gems on the Internet. Very well done, you truly captured his great spirit, and by that I'm referring especially to his unmistakable deep stare. Reply)

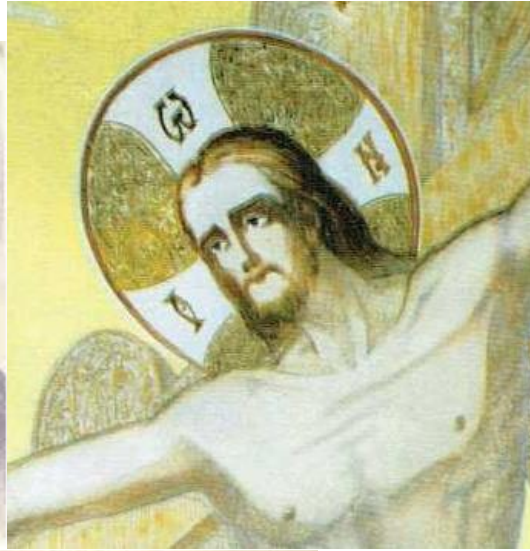

Wolfie-chama (1 zi în urmă) Artistă Digitală Profesionalistă. Sunt bucuroasă a vă citi feedback-ul! Provocarea pentru mine în portrete este ca întotdeauna să captez caracterul și esența subiectului, în special ale figurilor istorice. Vă mulțumesc! Răspuns ([Wolfie-chama 1 day ago](#)) Professional Digital Artist

I'm glad to read your feedback! The challenge in portraiture for me is always in capturing the subject's character and essence, especially those of historical figures. Thank you! [Reply](#))

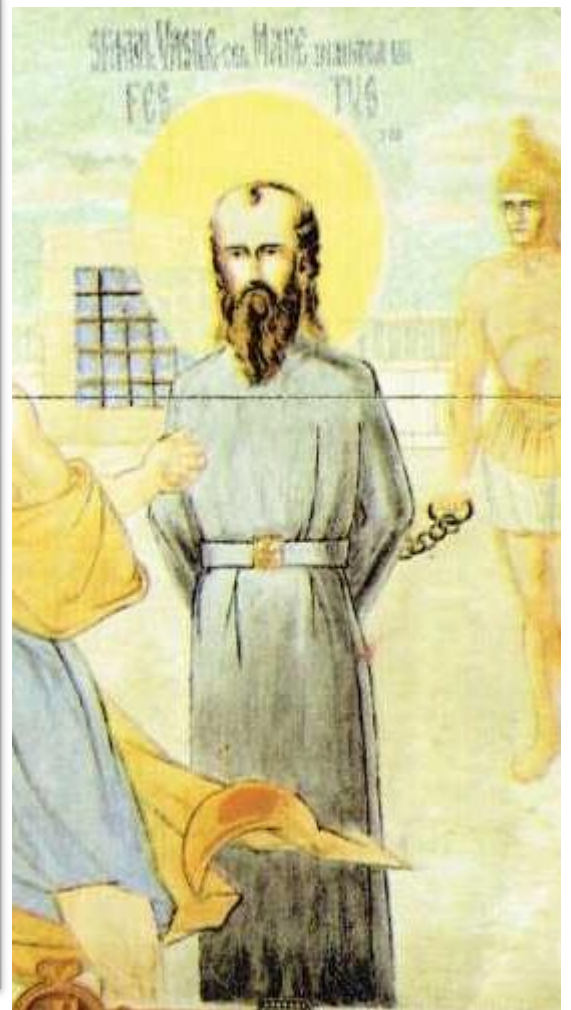
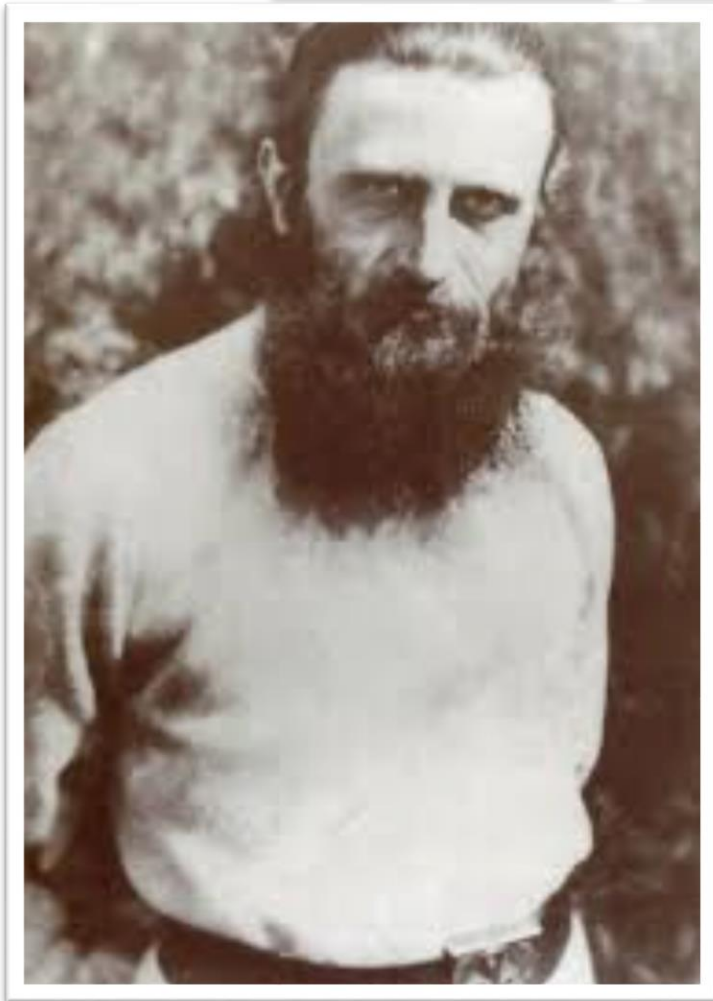
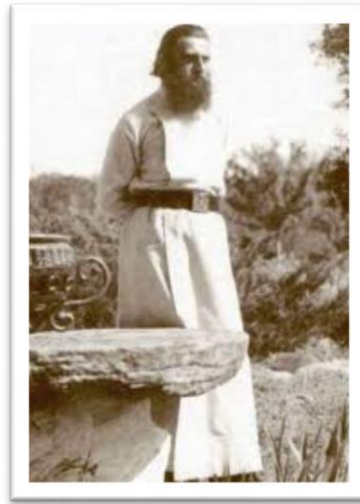
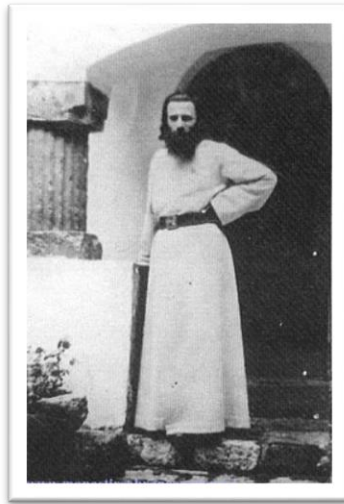
Observăm cum artista digitală și deviantă, a sesizat un CEVA (fiindcă arta surprinde esențele), chiar dacă a vrut să facă o caricatură. Acel CEVA MISTERIOS cu impact înrobitor și înfricoșător asupra sufletului, care și pe noi ne-a impresionat sesizându-l ca un leitmotiv în multele scrieri ale ucenicilor despre sfinția sa, este amestecul de privire hipnotică și sălbăticie, comun cu al lui Babaji, pentru care Părintele Arsenie Boca a și fost numit: „Biciul lui Dumnezeu”.

Înainte de moartea ÎPS sa †Gherasim Arhiepiscopul Râmnicului, ca rod al experienței duhovnicești de aproape 100 de ani, la cei care îl vizitau (pentru a-și cere iertare și rămas bun), le zicea, arătând o carte pe coperta căreia era fotografia din dreapta jos, de pe această pagină: „Cum pot să-l cinstească oamenii pe Părintele Arsenie Boca, socotindu-l Sfânt? Sfinții, dovedind experiența lor neclătinată în ascultare și urmarea de toată viața, cu răbdare, a lucrării Sfintei Biserici, apar cu părul și barba albe, iar acesta cum să fie Sfânt, așa necopt? Și uitați-vă și la privirea lui: nu are o așezare smerită, cum o are orice Sfânt”²⁶⁶

²⁶⁶ Redată de un Preot profesor doctor în Teologie de la București, care, din smerenie, nu a vrut să-și descopere numele, dorind în același timp să nu se implice în această dezbinare a Sfintei Biserici ce se face în legătură cu Părintele Arsenie Boca, la presiunea mass-mediei.

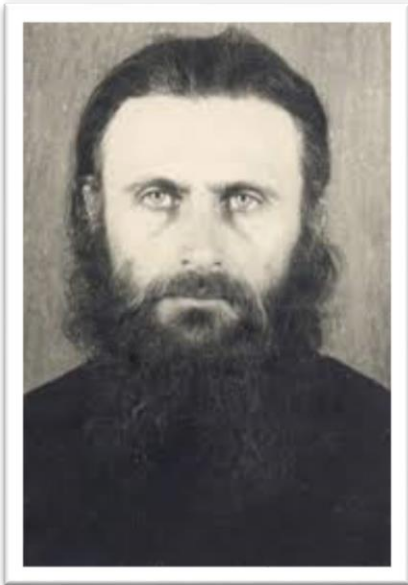
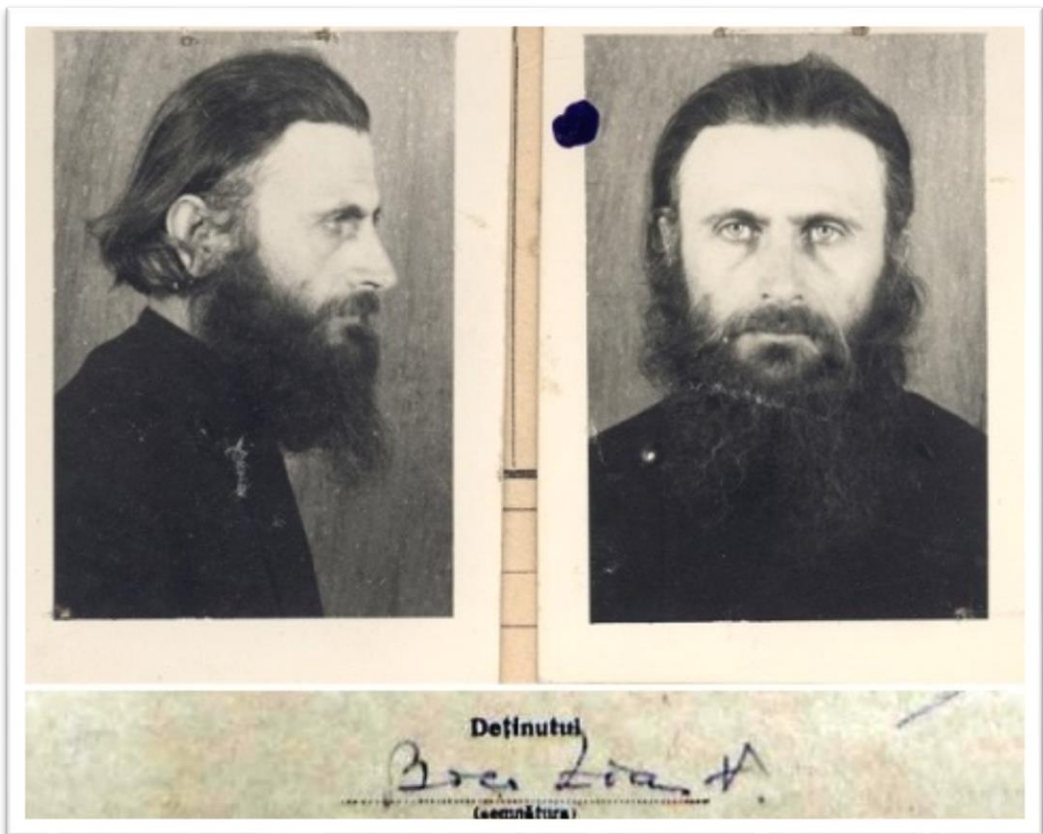

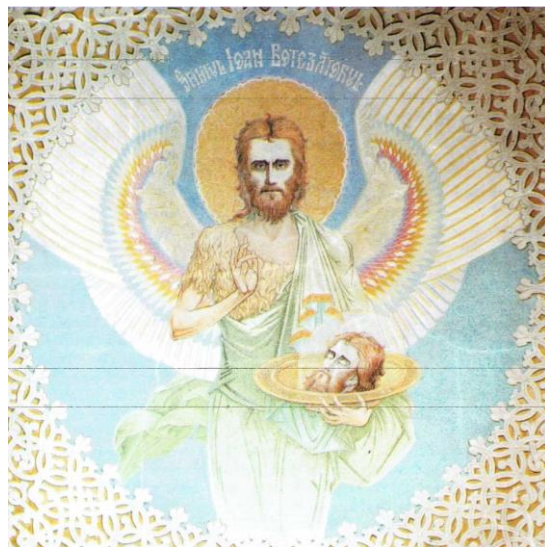
Poate și despre fotografia din stânga jos, dar și despre celelalte, spunea ÎPS †Pimen următoarele cuvinte:

În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe Înaltpreasfințitul †Pimen prin curte și-l întreb: „Înaltpreașfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “. I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...]I-am spus: Nu cumva, Înaltpreașfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”. Înaltpreașfințitul spune că atunci când era la

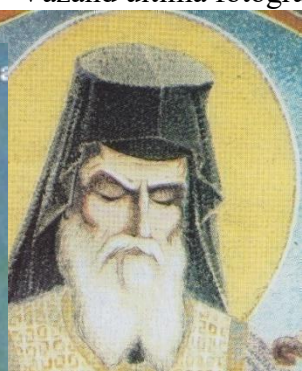
*Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului ȚPimen.*²⁶⁷

²⁶⁷ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

Văzând ultima fotografie, din această pagină, preluată de aici²⁶⁸, de la Preadmiratorii sfinției sale, ce nu pot observa nici evidențele ca să scape de amăgire, ne aducem aminte de cuvântul Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, care, iată, nici el nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

10. *Scumpetea hainelor este cauza multor răutăți*

ână acum am crezut că scumpetea hainelor o simplă deșertăciune, dar mă tem că ea este hrănitoarea slavei deșarte - maica mândriei, calea curviei și hotar al aproape tuturor patimilor. Am spus că este hrănitoare și maică a slavei deșarte și a mândriei deoarece sufletul are un obicei înăscut: acela de a lua pe dinlăuntru forma cea [exterioră] a trupului. Și dacă trupul, cum am spune, poartă [haine] smerite, împreună se smerește și el [sufletul]. Iar dacă trupul poartă haine cu slavă deșartă și cu mândrie, se mărește și el în deșert cu acesta și se mândrește, după Sfântul Ioan Scărarul care scrie: „sufletul se face asemenea lucrărilor din afară și ia chipul celor ce le face și se întipărește de ele” (FR 10, Cuvânt 25, p. 314). Am zis că este și cale către curvie deoarece Marele Vasile zice: „A te îngriji de aranjatul părului și de haine mai mult decât e necesar este, după cuvântul lui Diogene, sau o faptă de om necugetat, sau o faptă de om ticălos” (P.S.B. 17, Omilia XXII Către tineri, p. 578). Ce înțelegi, Stăpâne al meu, prin „faptă de om ticălos”? Curviile sau preacurviile. Dar prin cei ce rău norocesc? Eu cred că se referă la aducătorii veștilor rele. încearcă însuși cu de la sine [putere să explici]. Dar mai bine auzi [explicația] de la același Vasile, care, pogorându-se mai jos [la înțelegerea noastră], tâlcuiește cuvântul de mai sus spunând: „A căuta să fii elegant socot că este tot atât de rușinos ca și a trăi în desfrâu sau a strica altora casele” (ibidem). Iar dacă dumnezeiescul Pavel le oprește pe femei - care sunt în mod firesc niște ființe iubitoare de podoabă și împodobire - de la îmbrăcămintea cea de mult preț, zicând:

²⁶⁸ <<http://roncea.ro/2014/12/19/absolut-inedit-parintele-arsenie-boca-fotografiat-de-securitate-la-parastasul-lui-nichifor-crainic-fotografia-a-fost-descoperita-de-cercetatorul-florin-dutu-in-arhiva-cnsas-petitia-pentru-sfantul-a/>>, duminică, 23 august 2015.

Așijderea și femeile cu podoabă de cinste, cu sfială și cu întreagă înțelepciune să se împodobească pe sine; nu cu împletiturile părului, sau cu aur, sau cu mărgăritari, sau cu haine scumpe (1 Tim 2, 9), iar verhovnicul Petru a oprit și el acest [lucru] de la femei, zicând: A căror podoabă să fie nu cea din afară: a împletirii părului și a înfășurării aurului, sau a îmbrăcăminteii hainelor (1 Ptr 3, 3), atunci îți poți da seama cu cât mai mult [cei doi Apostoli] au oprit acest lucru de la bărbați și de la arhierii care trebuie să păzească întru toate cinstea și podoaba.²⁶⁹

Oare sfinția sa, citind atâta filozofie și religii comparate, nu a avut puțin timp să citească pe Sfinții Părinți? Sau nu a crezut în ei, ci în scrierile care îi cultivau plăcerea de sine? Dar nici Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

Oamenii insetează după simplitate

Lucru bun este ca oamenii insetează după simplitate și au ajuns la punctul să facă moda din ea, deși nu sunt în mod simplu. Vin unii în Sfântul Munte cu niște haine decolorate. Ma întreb: "Acestia nu lucrează pe ogoare, de ce sunt așa?" Unul vorbește taraneste din fire și te bucuri de el. Altul caută să vorbească taraneste și-ți vine să vomiti. Sunt și alții care vin cu cravate. Unul avea 6-7 cravate cu el. Intr-o dimineață pe când se pregăteau, și-a pus cravata, costumul etc. "Ce faci acolo?" – îl întreaba unul. "Ma duc la Parintele Paisie", spune. "Dar ce e asta ce porți?" "Le-am luat ca să-l cinstesc". "Bre, ce-am patit!"

Nu au deloc simplitate; de aceea există această stare. Atunci când oamenii duhovnicești nu trăiesc simplu, sunt bine investimentați, ei nu ajută tineretul.

Astfel, tineretul neavând vreun prototip, trăiește hoinărește. Pentru că atunci când vad creștini bine îmbracați, oameni stransi cu cravate, bine îngrijiti, nu afla nici o deosebire față de oamenii lumesti, și se împotrivesc. Dacă ar fi văzut simplitate la oamenii duhovnicești, n-ar fi ajuns în starea aceasta. Insa acum și tinerii au duh lumesc, și aceia au randuiala lumească. "Așa trebuie să se poarte creștinii. Așa trebuie să fie aceasta, așa cealaltă..." și n-o spun dinlauntru, din evlavie, ci pentru că "asa trebuie". Atunci și tinerii spun: "Ce sunt lucrurile acestea? Să meargă la Biserică cu gatul strans! Haide, lasă-mă!" și își arunca hainele, umblând goi. Se arunca în cealaltă extrema. Ai înțeles? Și toate acestea le fac din împotrivire. Deși au idealuri, însă nu au modele și sunt vrednici de mila. De aceea e nevoie să le centreze mărimea de suflet și să-i miste prin viața cea simplă. Se manie atunci când acești oameni duhovnicești și preoții încearcă să-i tina cu mijloace lumesti. Insa atunci când afla modestia, dar și simplitatea cu sinceritate, atunci li se creează probleme de conștiință. Căci atunci când cineva are sinceritate și nu ține cont de el însuși, este simplu, are smerenie. Toate acestea odihnesc și pe cel ce le are, dar sunt sensibile și pentru altul. Celălalt înțelege dacă te doare de el sau te prefaci. Un hoinar este mai bun decât un creștin prefacut. De aceea nu un zambet de dragoste prefacut, ci un comportament firesc – și nici rautate nici prefacatorie, ci dragoste și sinceritate. Mai mult mă mișcă unul care este bine aranjat launtric. Adică să aiba respect și dragoste adevărată, să se miste simplu, nu în formă, pentru că unul ca acesta rămâne numai în cele din afară și se face om lumesc, carnaval de lasat de sec.

Curăția launtrică a sufletului frumos a omului adevărat, înfrumusețează și exteriorul omului și acea dulcețată dumnezeiască a dragostei lui Dumnezeu, îndulcește chiar și înfățișarea lui. Frumusețea launtrică a sufletului, pe lângă faptul că înfrumusețează duhovnicește și sfînteste pe om, chiar și la exterior, trădându-l harul dumnezeiesc, înfrumusețează și sfînteste chiar acele haine urate ce le poartă omul lui Dumnezeu cel harismatic.

Parintele Tihon își copleșea singur fesul din bucată de rasă, cu acul de cusut saci. Le făcea ca pungile și le purta, dar emanau mult har. Orice lucru vechi și nepotrivit purta, nu se vedea a fi urât, pentru a se înfrumuseța și el, de la frumusețea launtrică a sufletului. Odată l-a fotografiat un vizitator așa cum era, cu punga în loc de fes și cu o pijamă ce i-au aruncat-o în spate deoarece au văzut pe bătrân că îi era frig.

²⁶⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 190-192.

Iar acum toti cei care vad fotografia Parintelui Tihon , cred ca purta mantie arhierasca, fiind in sa o pijama verde si tarcata. Oamenii priveau cu evlavie si la zdrentele lui si le luau de binecuvantare. Mai mare valoare are un astfel de om binecuvantat, care s-a schimbat launtric si s-a sfintit si pe dinafara, decat toti oamenii care-si schimba mereu numai cele din afara (hainele lor) si pastreaza launtric pe omul lor cel vechi cu pacate arheologice.²⁷⁰

²⁷⁰ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exterioara/>>, luni, 24 august 2015.

4. MUSTĂCIOS

Era împotriva purtării canonice a bărbii, de aceea a și rămas fără ea:

Și a mai fost o altă boală a mea... Am început să îmi las, din mândrie, barbă mare de tot, așa cum m-a învățat părintele Cleopa [nu era mândrie, ci ascultare de Sfinții Părinți, la care l-a dus smeritul Părinte Cleopa, care nu se abătea nici la stânga, nici la dreapta de la Calea Împărătească a Sfintei Biserici. Mândria a intervenit prin neascultarea de Sfânta Predanie, punându-se sub autoritatea unui rătăcit neascultător – n.n.]. Însă Părintele Arsenie mi-a zis: „Lasă, măi, soția să-ți aranjeze măturoidul ăla de bărboi, că nu ești pustnic, cum te crezi tu!”²⁷¹.

Iată mărturiile pe care le aduc chiar ucenicii împotriva sfinției sale, fără să vrea, iubind mai mult părerile personale ale Părintelui Arsenie Boca (pe care îl consideră sfânt mai presus de toți Sfinții), provenite din amăgire, decât învățăturile Sfintei Biserici, deoarece sfinția sa nu i-a format în duhul căutării Sfinților Părinți care gândesc sobornicește, ci în dependența și admirația de preacuvioșia sa. Așa că, pentru ei, nu mai e păcat ce este păcat, ci ce nu-i place pictorului de la Drăgănescu. Este modul de a gândi al celor din catolicism, pe care atât de mult l-a admirat și urmat, în scris, în viață, dar mai ales în pictură, preacuvioșia sa:

„Depinde doar de voința și buna plăcere a Sanctității Sale”, scria Cardinalul Baronius, „ca ceea ce acesta dorește, să fie considerat «sfânt de către întreaga Biserică» [28], iar epistolele sale pastorale trebuie să fie socotite și respectate ca „Scrieri Canonice” [29].

Drept urmare logică a infailibilității reiese că învățăturile papale trebuie ținute cu o așa oarbă supunere, încât Cardinalul Berlamino însuși, care a fost proclamat „sfânt” de biserica romano-catolică, în celebra sa „Theologia” expune această chestiune cu cea mai mare naturalețe: „Dacă într-o zi papa ar cădea în greșală îndemnând la păcat și interzicând lucrarea virtuților, biserica ar fi obligată să creadă că de fapt păcatele sunt bune și virtuțile rele. Altfel, ar greși față de conștiința sa” [30].

Cardinalul Zambarella merge chiar mai departe, confirmând că: „Dacă Dumnezeu și papa iau parte împreună la un Sinod [...] papa poate face [acolo] cam tot ceea ce ar putea face și Dumnezeu [...] iar papa săvârșește tot ceea ce dorește, chiar și fărădelegi, și, în consecință, este mai presus decât Dumnezeu” [31].²⁷²

Să vedem ce ne învață despre această problemă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Cea cu adevărat fără de greșală:

Și Mihail încă Chirulariul și patriarhul Constantinopolului, cu sinodul cel împreună cu el, ca-re se afla în viață în anul 1053 a adus mărturie împotriva tunderii bărbilor, care se află în car-tea întâia a apostoliceștilor așezământuri în capul al 3-lea zicând așa: „Nu vă veți smulge bărbile voastre; că frumsețea ziditorul Dumnezeu o a făcut să fie pentru femei, iar pentru bărbați cu dreptul a judecat a fi nepotrivită.” [...]

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

Cei ce întru Hristos prin Botez s-au îmbrăcat, au mărturisit a urma petrecerea lui cea în trup. Deci pe cei ce părul capului spre vătămarea celor ce îi văd cu aflări de împletire îl împodobesc și îl gâtesc, și amăgitoră din aceasta propun sufletelor celor neîntărite, cu certare potrivită părintește îi vindecăm, povățuindu-i pe ei și înțelepțește a vieții învățându-i, către ceasta, lăsând amăgirea, și deșertăciunea cea din materie, către fericita și nepierzătoarea viață, mintea neîncetat să-și mute, și cu frică să aibă curată petrecere, și să se apropie de Dumnezeu cu curăția cea în viață după dorință. Și pe omul cel din lăuntru, mai mult decât pe cel dinafară, să-l împodobească cu fapte bune, și cu neprihănite năravuri, încât o rămășiță de amăgirea celui potrivnic să poarte în sineși. Iar dacă cineva afară de canonul acesta ar face, să se afurisească.

TĂLCUIRE

²⁷¹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p.35.

²⁷² †Pavel de BALLIESTER, Episcop de Nazianz, *Convertirea mea la ortodoxie*, <<https://ro.scribd.com/doc/49946520/Convertirea-mea-la-ortodoxie>>, luni, 24 august 2015, p. 12.

Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat, zice marele Pavel (Galateni: 3,27). Drept aceea adaugă canonul acesta, că cei ce s-au îmbrăcat întru Hristos, se cuvine și a petrece după dansul, și a întrebuița toată curăția, și neîntinarea, și nu a-și împodobi trupul cu prisosință și cu dinadinsul. Și afurisește pe creștinii, cei ce-și împletesc părul capului lor, pieptănându-l și netezindu-l, și propunându-l ca pe o amăgire sufletelor celor neîntărite, și lesne întoarse spre păcat, atât pe ale bărbaților, cât și pe ale femeilor,²³⁹ cu certarea aceasta de afurisirii povățuind pe unii ca aceștia, îi învață să lase toată amăgirea, și deșertăciunea, și împodobirea trupului acestui materialnic și stricăcios, și să-și înalțe mintea lor către viața cea fericită și nesticăcioasă, apropiindu-se după putere de Dumnezeu, cu curățirea vieții, și împodobind mai mult pe omul cel din lăuntru cu moraluri bune, și cu bunătăți, adică pe suflet, mai ales decât pe omul cel din afară, adică pe trup, cu aceste amăgitoare și zadarnice împodobiri. Încât să nu aibă asuprași nici un semn al răutății diavolului, de care prin Sfântul Botez s-au lepădat.

239 Sub această afurisire a canonului acestuia cad, după Zonara, și cei ce nicicum nu pun brici pe capul lor, nici își taie perii capului, ci înadins îi lasă ca să se facă lungi până la brâu, ca ai muierilor. Asemenea și cei ce își vopsesc pletele ca să se facă roșii, sau ca aurul, sau îi leagă cu trestii ca să se facă creți. Sau pun peruci, și străin păr pe capul lor. Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu căramidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strămbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. Așijderea și muierile cele ce se sulimenesc, și pun dresuri pe fața lor ca să se arate frumoase, și să tragă pe bărbați spre sataniceasca iubirea lor. O și cum ticăloasele îndrăznesc a necinsti chipul ce le-a dat Dumnezeu, cu aceste mici împodobiri? Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.²⁷³

După cum vedem în studiul Sfintelor Icoane, numai tinerii imberbi (cărora datorită vârstei nu le-a mijit încă barba), famenii (de exemplu Sfântul Cuvios Pavel Xiropotamitul) sau îngerii nu au barbă, căci așa a fost în cazul lor voia lui Dumnezeu, neintervenind mâna omului spre ciuntirea din împotrivire. Chiar despre Sfântul Ștefan cel Mare, au fost discuții aprinse dacă a avut sau nu barbă, cunoașterea imaginii lui tradițională fiind cu barbă, până în secolul nouăsprezece (când a intrat mult stilul apusean și la noi), și fiind văzut, în realitatea duhovnicească de acum, cu barbă.

Chiar dacă a fost o dispută aspră, academică, ce a durat până la canonizare, dacă Sfântul Ștefan cel Mare a avut sau nu barbă, iar Sfântul Sinod, cu înțelepciunea lui, a iconomisit să fie pictat oficial doar cu mustață, până va trece moda acestui veac, pentru a nu tulbura lumea, Sfântul Ștefan ne cercetează însă și acum cu barbă, chiar și prin aceasta arătându-și dreapta credință pilduitoare, ca și fața lui să fie o Icoană a lui Hristos, cum și inima lui este Biserica cea mai frumoasă ctitorită de el, sfintele lui moaște fiind găsite, după martorii oculari la canonizare și unii istorici²⁷⁴ îmbrăcate în haine monahale.

*Este bine să amintim aici o faptă minunată petrecută în Mănăstirea Putna în anul 1995, care i-a întărit în credință pe Dreptslăvitorii creștini. Înainte de Postul Mare, un creștin stăpânit de duhurile rele a venit pentru a i se face rugăciuni. În Duminica Ortodoxiei, săvârșindu-se Taina Sfântului Maslu, de față fiind și Prea Sfințitul Episcop Gherasim Putneanul, starețul mănăstirii a luat cutia cu moaștele Sfântului Ghenadie și a așezat-o pe pieptul celui bolnav care în acest fel s-a vindecat. Tânărul, luminos și plin de bucurie că a fost izbăvit de tirania dracilor, a spus că a zărit în timpul rugăciunilor care i se făceau cum i-au venit în ajutor trei sfinți care l-au încurajat și i-au adus o stare de pace. Creștinul a mărturisit că a văzut cu claritate chipurile celor trei sfinți ocrotitori ai mănăstirii Putna: Sfinții Ierarhi Ghenadie și Ilie Iorest (acesta din urmă l-a binecuvântat) și domnul Moldovei, Sfântul Ștefan cel Mare, care era îmbrăcat în haine voievodale foarte frumoase, **avea barbă** (Foto 97-99) și*

²⁷³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 81-102, 233-234

²⁷⁴ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showpost.php?p=147203&postcount=12>>, duminică, 29 septembrie 2013

purta sabie. După această minune, tânărul vindecat s-a călugărit și a pictat pentru prima dată icoana Sfântului Ghenadie pe care îl văzuse cum alunga pe draci cu toiagul arhieresc.²⁷⁵

†IPS Teofan a blagoslovit să fie pictat și cu barbă²⁷⁶:

În Sfintele Icoane, pletele sugerează că Sfântul Ștefan cel Mare a ales, la sfârșitul vieții monahismul.

Deși unii ucenici mai înfocați îl prezintă ca silit să-și taie barba, alții că din chibzuință pentru a fi anonim și-a retezat-o (ca și cum securiștii nu-l recunoșteau și așa, ca și cum oamenii, dacă sfinția sa ar fi vrut să se retragă, nu l-ar fi ocolit și având barbă. Vedeți toate sunt pretexte ce slujesc ochilor lumii):

21. 08.1962: (După scoaterea din Mănăstire; în actul de excludere se preciza să-și lepede haina monahală și să-și cumpere un costum civil din banii pe care-i va primi. A făcut ascultare și și-a asumat anonimatul ca prima formă de apărare față de agenții care se aflau pe urmele sale): „Estate cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten,

²⁷⁵ <<http://www.ortodoxia.md/articole-preluate/4158-canonizare-vrednic-sau-smintire-a-poporului-sfantul-tefan-cel-mare>>, sâmbătă, 10 august 2013.

²⁷⁶ <<http://www.doxologia.ro/sarbatoare/23950/icoane>>, sâmbătă, 24 august 2013.

părul încărunțit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii. **Poartă mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej, servietă neagră**”68.

3.02.1976: „Este pensionar, însă lucrează la domiciliu ca pictor decorativ bisericesc. La domiciliu este apreciat ca un om liniștit, respectos și având o conduită normală. Cu alte preocupări în afară de specialitatea sa nu este remarcat. Duce o viață complet rezervată față de vecinii din jurul imobilului, rareori este văzut să părăsească domiciliul. **Poartă barbă**”69. [...] Așadar, Părintele Arsenie dorea să treacă cât mai neobservat, știindu-se sub lupa securiștilor, asumându-și anonimul. Va purta iarăși barbă⁵²², după cum menționează o informatoare în 1976, dar deocamdată preferă să poarte doar mustață.²⁷⁷

Totuși dacă ar fi iubit Sfânta Biserică nu s-ar fi ferchezuit să arate drăgălaș cu o mustață în furculiță a la Errol Flynn, cunoscut pentru rolurile sale romantice din filmele de capă și spadă, așteptând să iasă la pensie, ca să dea drumul la o leacă de barbă, ci ar fi luat pildă de la Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Proclu și de la alții. Aceștia, cum au fost eliberați din închisoare și-au și lăsat imediat să le crească barba, cum le-a dat-o Dumnezeu, ca să împlinescă și în trup porunca lui Hristos „facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”, deși unora li se smulgea barba fir cu fir, altora li se rădea, periodic, iar ei râdeau de securiști că dau barba ca o cotă la stat. Ei nu au fost fricoși și

mici la suflet ca Părintele Arsenie Boca și au vrut să mărturisească și cu fața lor icoanei bărbatului desăvârșit în voia lui Dumnezeu și ascultarea față de învățătura Sfintei Biserici.

Iată, de pildă, cum a procedat Părintele Arsenie Papacioc:

Nu numai în cele mari s-a pocăit, ci și în cele mici, ceea ce îl arată ca pe un model vrednic de urmat, pentru trezvia sfinției sale la lucrarea smereniei.

De pildă, când era în închisoare, temnicerul i-a tăiat barba cu sila. Părintele Arsenie Papacioc s-a împotrivit (atâta acrivie avea să nu se lepede de Hristos, nici măcar în vreun amănunt al canoanelor ce ne învață despre înfățișarea exterioară!), dar temnicerul i-a spus:

„Nu ești călugăr, dacă călugăria ta stă în barbă!”

Părintele Arsenie a cugetat mult la cuvânt și a înțeles că era de la Dumnezeu, prin gura dușmanului său: să lucreze călugăria mai ales în omul cel dinlăuntru.

Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a rețezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știți ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”²⁷⁸

²⁷⁷ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 39-40, 234.

²⁷⁸ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Cu toate acestea Părintele Arsenie Papacioc nu s-a gândit (ca Părintele Arsenie Boca) să se camufleze că nu e călugăr și preot în spatele unei mustăți în furculiță, umblând în civil. Imediat cum a fost eliberat din închisoare (nici nu apucase să crească părul pe cap, după ce fusese ras), încetând constrângerea directă, Părintele Arsenie Papacioc nu a mai amânat nici măcar o zi, ci s-a îmbrăcat în dulamă preotească, lăsând din nou să-i crească barba.

De ce n-a făcut la fel, măcar din 1964, și Părintele Arsenie Boca, ci a ales să rămână în afara rânduielilor Sfintei Biserici Ortodoxe? Nimeni nu l-ar fi oprit, cu nici un pretext, să se retragă la o Sfântă Mănăstire și să-și plângă păcatele, mai ales că Maica Zamfira era rudă cu Patriarhul Justinian Marina (care a decedat în data de 26 martie 1977, nu înainte de a aranja ca toți călugării alungați din Mănăstire, și care au vrut să se întoarcă, să își regăsească locul lor). Sau poate tocmai Maica Zamfira să-l fi oprit? Sau a vrut chiar și sfinția sa datorită compromisului făcut în închisoare, cu masca – pentru oamenii care îl urmau cu fidelitate – că a fost silit prin hotărârea eparhiei să nu mai poarte haină monahală, pentru a-și acoperi, de fapt, propria slăbiciune. Dar hotărârea eparhiei nu l-a forțat să-și dea barba jos...

Ideea camuflajului Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu fi recunoscut, în spatele mustății în furculiță și mâinilor prin buzunare, este o mare păcăleală. Îl vedem și cu mâinile în brâu, stând de vorbă cu o maică, foarte degajat și fotogenic. Dacă s-ar fi camuflat nu ar fi umblat de colo până colo în toată țara, pe la ucenici, ca să-i compromită.

Din fericire, Părintele Arsenie Papacioc nu a făcut așa. Și în aceasta a lucrat pocăința, respectând Sfintele Canoane:

9. Cum că toate cele rare și iconomicos și de nevoie urmate, ori din vreun obicei rău și de obște a zice, toate cele ce afară de canon s-au făcut lege sau canon, și pildă a Bisericii nu sunt; și vezi tâlcuirea apostolescului canon 68. Însă și iconomia aceasta și nevoia trecând, iarăși canoanele stăpânesc. Vezi subînsemnarea canonului 46 și canonul 13 al sinodului 1 [...] ²⁷⁹.

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu cărmidă înfocată își ard perii bărbi câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. [...] Ah! Și cum le va cunoaște

²⁷⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p.19.

Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.²⁸⁰

Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre.

Dar Părintele Arsenie Boca, sărmanul, nu a rămas numai la această amăgire (a ferchezuirii din falsa gândire), ci, a mers mai departe cu necinstirea chipului lui Dumnezeu: ca să-L asemene cu sine, l-a bărbierit și pe Domnul Hristos, arătând că nu din chibzuința sa ca să fie smerit și anonim, ci din îngâmfarea relei credințe și întunericul neștiinței Sfințelor Canoane s-a ras și l-a pictat și pe Mântuitorul atât de hidos. De aceea privind la pozele sfinției sale, redată în acest subcapitol, Părintele Gheorghe Anițulesei trăgea aceste concluzii juste:

Ținuta smerită a doi călugări scoși din mănăstire. ↑

Oare nu era prea mare apropierea dintre Ieromonahul Arsenie Boca și maica Zamfira?

Părintele Proclu Nicău (Crăcăuani) nu a scos niciodată dulama de pe el. Și el a fost scos din mănăstire. Dacă tot am ajuns la pictură să lămurim lucrurile. Nu vă face impresia că majoritatea personajelor pictate seamănă cu: Boca? Mântuitorul este pictat fără barbă, iar Sf. Ioan Botezătorul este aproape autoportretul lui Boca. Se vedea pe sine...²⁸¹

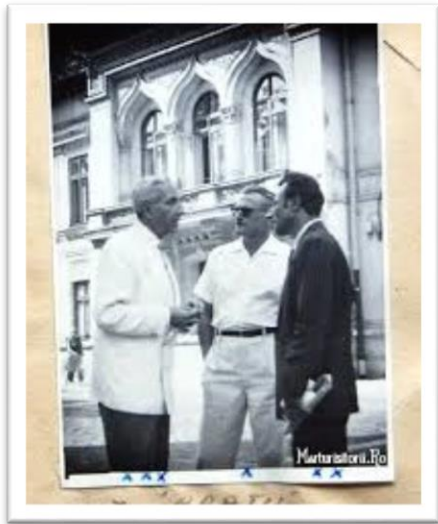
Pentru că nu există Sfinți mustăcioși, Părintele Arsenie Boca a inventat sau mai bine spus (ca să nu îl acuzăm, fiind convinși că a fost o biată victimă a amăgirii), pentru a-l linguși că seamănă cu el, vedeniile i-au arătat mustața la Sfinți, ca să fie surprinsă în pictura de la Drăgănescu și această etapă a vieții sfinției sale, ca așezământul de acolo să fie cu totul închinat preacuvioșiei lui.

²⁸⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 233-234

²⁸¹ Pr. Gheorghe Anițulesei, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 15-16.

Observăm la toate tablourile pictate de sfinția sa nu numai barba, dar și bărbia tăiate, după asemănarea sa. Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ca să semene și mai bine cu precuvioșia sa, i-a adăugat și ochi albaștri, dar nepricepându-se de fel la pictura evlavioasă (sau poate vedeniile batjocoritoare la adresa Sfinților erau așa) i-a trântit și un aspect necuvios de dandy distrat și visător (nici centura, nici genunchii nu stau la locul lor), iar Sfântului Mucenic Nicolae Oprea i-a dat un aspect sinistru de strigoi. Ce răbdare și smerenie au Sfinții că nu surpă pământul la Drăgănescu pentru a fi înghițite în iad astfel de hule pictate. Ei au duhul cel lin al lui Hristos *Luc 9:54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?:55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.*, lăsând acea clădire odioasă cu îngăduință, pentru o vreme, ca să ne trezim din amăgirea cu care suntem ispitiți de urătorul mântuirii noastre, prin săracul Părinte Arsenie Boca.

5. CU PANTALONI SCURȚI

Sarmanii mireni se imbraca asa cum e launtrul lor

– Parinte, da-mi o binecuvantare.

-Te binecuvantez sa te faci carnaval duhovnicesc ca Sfanta Isidora1 cea nebuna; sa dobandesti prefacatoria cea buna. Vezi, sarmanii mireni sarbatoresc in fiecare zi prefacatoria lor lumeasca si se imbraca asa cum e launtrul lor. Demult, oamenii se imbracau pentru carnaval odata pe an, numai la Lasatul de sec2. Acum cei mai multi sunt mereu in carnaval. Adica, mai demult carnavalul tinea o saptamana numai la Lasatul de sec de carne pentru Postul Mare. Acum vezi in fiecare zi... Fiecare se imbraca asa cum ii spune gandul. Au devenit cu desavarsire ciudati. Au innebunit! Putini sunt oameni adunati, modesti, fie barbati, fie femei sau copii. [...]Imi aduc aminte, cand eram in Sinai, ce era si acolo... nu ma intreba! Cat ma durea cand vedeam turistele ce veneau la manastire. In ce hal erau! Ca si cum as vedea icoane bizantine frumoase, aruncate la gunoarie; numai ca acestea s-au aruncat singure.²⁸²

2013. -*“Nimeni dintre cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină nepotrivită tagmei sale, nici când stă în oraș, nici pe cale mergînd, ci să întrebuițeze îmbrăcămintea care este destinată pentru cei ce se numără în cler. Iar dacă vreunul ar face așa ceva să se afurisească pe o săptămînă”. -VI ec. 27 (VII ec. 16).*

2016. -*“Cel ce a fost îmbrăcat odată de episcop cu îmbrăcămintea neagră cu scopul de a intra în cler, nu-l mai poate dezbrăca deoarece a făcut declarația publică de a se consacra lui Dumnezeu și nu mai poate anula făgăduința făcută lui Dumnezeu și să batjocorească starea sfîntă ca femeile de la teatru”. -Balsamon-Sfîntul. Atan. II, p. 617.²⁸³*

Notăm că fotografia de mai sus, în care sunt surprinși la munte Părintele Arsenie Boca (mustăcios, în pantofi cu toc, pantaloni scurți, cu mâinile în buzunare și fular răsucit galant, ca o încununare a întregii

²⁸² <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exterioara/>>, luni, 24 august 2015.

²⁸³ [Ierom. Nicodim SACHELARIE], *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

ținute), și Maica Zamfira (în treci cu mâinile în buzunare) într-o călătorie de relaxare în familie, ca și celelalte fotografii personale ale sfinției sale din acest studiu, sunt preluate de la blogul prea marelui admirator al sfinților lor, domnul scriitor Victor Roncea ²⁸⁴, care duce o activitate cu multă râvnă și osteneală în favoarea eroilor și mărturisitorilor anticomuniști, pentru care trebuie să-i fim recunoscători. Din păcate, însă, deoarece nu cultivă și cunoașterea Sfinților Părinți, aprecierile domniei sale nu pot fi de ajutor în lămurirea adevărului, ci trebuie preluate informațiile cu foarte mult discernământ, fără a lipi inima de explicațiile și părerile personale amestecate printre datele concrete, care pot deruta mult. Cercetarea vieții și învățăturilor mărturisitorilor care nu sunt canonizați de Sfânta Biserică – deci nu sunt trecuți prin filtrul Sfintei Predanii dăruită nouă de Domnul nostru Iisus Hristos prin Sfintele Sinoade Ecumenice – nu este suficientă pentru a găsi voia lui Dumnezeu în legătură cu lucrarea lăuntrică și nici Adevărul. Pe de altă parte mărturisitorii au avut și alte motive în lupta lor, de multe ori din dragoste de neam, politice și personale. Nefiind centrați pe dragostea de Hristos și nelucrând pocăința ci eroismul, nu au avut ca o caracteristică a lor insuflarea de către Sfântul Duh, pentru a fi învățatori și pilde pentru mântuire. Acest lucru este vizibil în multe din cărțile scrise de ei, în care se vede că au mari neclarități în legătură cu dreapta credință. Despre lucrul acesta ne învață și Sfântul sfințit mucenic Ciprian al Cartaginei, când ne vorbește chiar și de mărturisitorii pentru Hristos (numiți confesori), superiori din punct de vedere al pregătirii duhovnicești față de cei ce se luptă doar pentru eliberarea patriei, dar nici ei scutiți de rătăcirii, cu viața sau învățăturile:

A) SE POT ÎNȘELA MĂRTURISITORII ANTICOMUNIȘTI, SAU SUNT INFALIBILI?

XIV.

Asemenea oameni, chiar dacă au fost uciși în numele credinței lor, nu-și vor spăla nici cu sânge greșelile. Vina dezbinării e gravă, de neiertat, și suferința n-o poate purifica. Nu poate fi martir cel ce nu este cu Biserica. Nu intră în împărăția cerurilor cel ce a părăsit Biserica, locuitor pe pământ a împărăției cerești. Hristos ne-a dat pacea, ne-a învățat să fim uniți și solidari, ne-a recomandat să păstrăm neatins și necălcate legăturile dragostei și ale înțelegerii; nu poate să se numească martir cel ce nu respectă dragostea frățescă. Aceasta ne învață și ne asigură Apostolul Pavel zicând: «Chiar dacă aș avea atâta credință, încât să pot muta munții din loc, dar dragoste nu am, nimic nu sînt ; chiar dacă aș împărți toată averea mea săracilor, iar corpul meu l-aș da să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea e mărinimoasă și binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se trufește, nu se înfurie, nu lucrează cu nebăgare de seamă, nu gândește răul, toate le iubește, toate le crede, toate le speră, toate le rabdă» 46. Dragostea niciodată nu va cădea, zice Pavel, căci ea va domni întotdeauna, prin unitatea fraternității și solidarității va dura veșnic. Nu poate ajunge dezbinarea în împărăția cerurilor, la răsplata lui Hristos care a zis : «Aceasta este porunca Mea : să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu pe voi» 47. Nu poate îndeplini această poruncă cel ce prin discordia perfidă a încălcat dragostea lui Hristos. Cine n-are dragoste nu-L are pe Dumnezeu. Apostolul Ioan spune : «Dumnezeu este dragoste și cel ce rămîne în dragoste rămîne în Dumnezeu și Dumnezeu rămîne în el» 48. Nu pot rămîne cu Dumnezeu cei ce nu vor să fie uniți în Biserica lui Dumnezeu. Chiar dacă vor arde pe rug sau vor fi dați fiarelor sălbătice, aceea nu va fi coroana credinței, ci pedeapsa trădării, și nu sfârșitul glorios al celui cu virtute religioasă, ci moartea din disperare. Unul ca aceștia poate fi ucis, dar nu poate fi încoronat. Mărturisește că e creștin, ca și diavolul care adesea minte că e Hristos, căci însuși Domnul ne atrage luarea-aminte și zice : «Mulți vor veni în numele Meu spunând : Eu sînt Hristos, și pe mulți vor înșela» 49. După cum el nu e Hristos, chiar dacă înșeală cu

²⁸⁴ <<http://roncea.ro/2014/11/28/petitie-pentru-canonizarea-parintelui-arsenie-boca-sfantul-ardealului-fotografii-inedite-din-arhiva-cnsas-preluate-de-civic-media-si-publicate-in-premiera-online-de-roncea-ro-la-25-de-ani-de-la-ple/>>, marți, 25 august 2015

numele, la fel nu poate fi creștin cine nu rămîne în Evanghelia lui Hristos și a adevăratei credințe.²⁸⁵

XV.

Căci a profeți, a scoate demonii, a face multe acte de virtute pe pămînt este lucru mare și admirabil, dar nu dobîndește împărăția cerească cel ce înfăptuiește toate acestea, dacă nu merge respectând drumul drept al adevăratei credințe. Vesteste Domnul și zice : «Mulți îmi vor spune în ziua aceea : Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am profețit, nu în numele Tău am scos demonii, nu în numele Tău am săvârșit mari fapte de virtute ? Atunci Eu le voi răspunde : Niciodată nu v-am cunoscut, fugiți din fata Mea cei ce ați înfăptuit nedreptatea» [...]

XVIII.

Astfel, Core, Datan și Abiron, care au încercat să răpească lui Moise și preotului Aaron dreptul de a sacrifica, îndată au fost pedepsiți pentru încercările lor : legăturile pămîntului s-au rupt, o adîncă prăpastie s-a deschis sub picioarele lor și i-a înghițit de vii. Dar nu numai pe ei, care fuseseră făptașii nedreptății, i-a lovit mânia lui Dumnezeu, ci și pe ceilalți 250 de complici și participanți la aceeași nebunie, uniți în aceeași îndrăzneală, un foc trimis de Domnul ca grabnică pedeapsă i-a mistuit, arătând și învățând că toți cei ce s-au împotrivit lui Dumnezeu au fost niște nemernici, care au încercat cu voia omenească să dărâme rînduirea lui Dumnezeu . La fel și regele Ozias, aducând un vas cu tămâie și vrînd, contra legii lui Dumnezeu, să facă un sacrificiu cu de la sine putere, deși i se împotriva preotul Azaria, fiindcă n-a voit să cedeze și să se supună rînduiei, ajungîndu-l pedeapsa divină, s-a îmbolnăvit de lepră din cauză că a supărat pe Domnul, fiindu-i atinsă tocmai acea parte a corpului unde sînt însemnați cei ce-l merită pe Dumnezeu . Și fiii lui Aaron, fiindcă au pus pe altar un foc străin, pe care nu-l încuviințase Domnul, au fost nimiciți pe dată, în fața Domnului care i-a pedepsit.

XIX.

Pe aceștia îi imită de bună seamă și-i urmează cei ce, disprețuind tradiția lui Dumnezeu, introduc învățături străine, inventate de oameni, Pe aceștia îi mustră Domnul și-i ceartă în Evanghelia Sa zicînd : «Călcați porunca lui Dumnezeu ca să stabiliți tradiția voastră» . Această crimă este mai gravă decît cea săvârșită de unii apostoli, care totuși, căinîndu-se de greșelile lor, se roagă lui Dumnezeu și obțin iertare. Aceștia vin la biserică și se roagă în ea; aceia luptă împotriva Bisericii. Aceștia poate au greșit de nevoie, aceia de bunăvoie se țin de greșeală. Apostatul și-a produs numai sieși vătămare, cel ce a încercat să facă o erezie sau o schismă a amăgit pe mulți, tîrîndu-i după sine în greșeală. Unul este pagubă a unui singur suflet, celălalt primejdia multora. Unul înțelege

că a greșit, plînge și se călește , celălalt, îngâmfat în păcatul său și complăcîndu-se în delictele sale, desparte pe fii de mamă, răpește oile de la păstor, calcă legămîntul față de Dumnezeu. Apostatul a păcătuit o singură dată, celălalt păcătuiește zilnic. În sfârșit, apostatul, primind martiriul, poate primi cele promise ale împărăției divine, dar schismaticul, dacă a fost ucis în afara Bisericii, nu poate ajunge la răsplata Bisericii .

XX.

Să nu se mire cineva, prea iubiți frați, că unii dintre confesori ajung la aceste abateri; că de aceea și alții fac greșeli atît de mari și atît de grave. Mărturisirea credinței în prigoană nu face pe cineva imun față de înșelăciunile diavolului, sau să-l apere punîndu-l într-o permanentă siguranță împotriva ispitelor, primejdiilor, curselor și atacurilor lumești, cît timp el trăiește încă în lume. Altfel, n-am fi văzut la confesori înșelăciuni, blestemății și adulter, pe oare le regretăm și de care ne îndurerăm văzîndu-le la cățiva. Oricît de mare ar fi un astfel de confesor nu este mai înțelept decît Solomon și nici iubit de Dumnezeu. Cel ce cît timp a umblat pe căile Domnului, atîta timp a păstrat harul pe care-l dobîndise de la Domnul,

²⁸⁵ 46. I Cor. XIII, 2—8.

47. In. 15, 12

48. In. 4, 16.

49. Mt. 24, 5

același, după ce a părăsit calea Domnului, a pierdut și harul Domnului. De aceea este scris : «Păstrează ceea ce ai, ca să nu primească altul coroana ta» . Căci Domnul n-ar amenința că poate să ia înapoi coroana dreptății, decît fiindcă, pierzîndu-se justiția, este necesar să se piardă și coroana .

XXI.

Mărturisirea credinței în prigoană este început de glorie, dar nu chiar un merit pentru coroană și nu încheie lauda, ci este începutul demnității, precum s-a scris : «Cine va răbda pînă la sfârșit, acela se va mântui». Ce a fost înainte de sfârșit este treaptă care duce la înălțimea mântuirii, nu e chiar termenul care constituie priporul înălțimii. Cineva este duhovnic, dar după confesiune pericolul este mai mare, fiindcă dușmanul este și mai mult provocat. Poți fi confesor dar cu atît mai mult trebuie să stea cu Evanghelia Domnului cel ce a dobândit prin

Evanghelia gloria de ta Domnul... Cui i se dă mult, l se cere mult, și cui i se acordă mai multă demnitate i se pretinde supunere. Nimeni să nu piară sub înrăurirea confesorului, nimeni să nu Învețe din purtările confesorului nedreptatea, obrăznicia, perfidia. Poate fi confesor, dar să fie

umilit și la locul lui, să fie modest în învățătura și faptele lui, cel ce se numește mărturisitor al lui Hristos să imite pe Hristos pe care-L mărturisește. Căci dacă zice Hristos : «Cine se înalță se va umili și cine se umilește se va înalța» , și dacă El a fost ridicat de Tatăl, fiindcă pe pămînt S-a umilit în Cuvântul, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu Tatăl , cum poate iubi înălțarea El, care ne-a recomandat prin legea Sa umilința și care a primit El însuși cel mai strălucit nume ca răsplată a umilinței ? . Poate fi confesor al lui Hristos, dacă nu întinează după aceea măreția și demnitatea lui Hristos. Limba care a mărturisit numele lui Hristos să nu fie vorbitoare de rău, supărătoare, să nu fie auzită iscând neînțelegeri și procese, să nu arunce după cuviințe de laudă venin de șarpe contra fraților și contra preoților lui Dumnezeu. Dealțul, dacă va fi vinovată și demnă de dispreț, dacă și-a îndeplinit confesiunea prin- tr-o rea convorbire, dacă și-a pătat viața prin ticăloșie, dacă, în sfârșit, după ce a fost făcut confesor părăsind înțelegerea și spărgîndu-i unitatea, a schimbat credința dintâi cu necredința de după aceea, nu poate să pretindă că prin confesiune i se cuvine răsplata gloriei, cînd prin însuși acest fapt merită mai mare pedeapsă.

XXII.

Căci și Domnul l-a ales pe Iuda printre Apostoli, și, totuși Iuda după aceea L-a trădat pe Domnul. Dar tăria Apostolilor în credință n-a scăzut, dacă trădătorul Iuda s-a desfăcut de unirea cu ei. La fel și aici, nu a fost micșorată pe dată sfințenia și demnitatea confesorilor dacă unii și-au călcat credința . Fericitul Apostol vorbește într-o epistolă a sa zicînd : «Ce, dacă au căzut din credință unii dintre ei, oare infidelitatea lor a zădărnicit credința lui Dumnezeu ? Departe de așa ceva ; căci Dumnezeu este adevărat și tot omul este mincinos» . O parte dintre confesori, cea mai mare și mai bună, stă în puterea credinței sale și în adevărul legii și al învățăturii Domnului. Nu părăsesc pacea Bisericii cei ce-și amintesc că în Biserică au dobândit harul lui Dumnezeu de care au fost demni și dobîndesc o mai mare laudă a credinței lor prin însuși acest fapt că, respingînd perfidia celor ce au fost uniți cu ei prin confesiunea comună, s-au îndepărtat de orice atingere cu crima , luminați de lumina Evangheliei, pătrunși de razele pure și strălucitoare ale Domnului, ei sînt demni de laudă pentru păzirea păcii lui Hristos, pentru că au ieșit biruitori în lupta cu diavolul.²⁸⁶

Așadar nici Părintele Arsenie Boca, nici alți părinți sau mireni care au fost prigoniți și au suferit în temnițe, nu sunt model de Ortodoxie dacă învățătura și viața lor nu este conformă cu învățăturile și viața Sfinților Mucenici și Sfinților Părinți. Iubirea în adevăr este mai presus decît facerea de minuni, proorocii, decît chinurile temniței și chiar și decît moartea în aparență mucenicească:

1Co 13:1 De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. 2 Și de aș avea darul proorociei și tainele toate

²⁸⁶ Sfântul Ciprian al CARTAGINEI, *De Catholicae Ecclesiae Unitate*, VI, (Părinți și scriitori bisericești, 3, Apologeți de limbă latină, introducere, note și indici de Prof. Nicolae Chițescu, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1981, pp. 443-444, 447-450.

le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. 3 Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. 4 Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. 5 Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. 6 Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

Chiar dacă a fost prigonit sau chiar omorât de securitate Părintele Arsenie Boca rămâne un model câtă vreme propovăduiește prin învățătura și exemplul personal Sfânta Credință Ortodoxă. Iar dacă se abate de la ea nu numai că nu poate fi considerat Sfânt, dar nici mărturisitor Ortodox nu poate rămâne și nici măcar nu poate fi model de om firesc (omul firesc este Ortodoxul ce își lucrează pocăința, luptând împotriva celor de sub fire – sau din afara firii. După o vreme harul lui Dumnezeu, îi dăruiește, fără ca să o ceară, să ajungă mai presus de fire).

În același timp, crezând în Sfinții Părinți vedem și să înțelegem, că nici oricine moare omorât de dușmanii credinței proprii este și mucenic. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost omorât de securitate nu din motive politice cum susțin ucenicii (chiar dacă contradictoriu, cum ne-au obișnuit ei să se certe pe tot felul de teme biografice a sfinției sale, care și lor le este neclară: ba că ar fi prorocit despre moartea lui Ceaușescu, ba ca un fost legionar, ba ca un concurent cu impact în neam mai mare ca PCR), ci chiar pentru Hristos, tot nu poate fi în veac mărturisitor, fiindcă a propovăduit învățăturile și păreri proprii, iar nu pe cele ale Sfintei Biserici Ortodoxe. Doar dacă s-ar fi căit de toate aceste abateri, mai înainte de moarte în mod public, lucru de care nici un ucenic nu vorbește, ar putea fi model de pocăință. Altminteri, dacă s-a pocăit în taină cu multă intensitate, poate fi iertat de Dumnezeu dacă și noi ne lepădăm de rătăcirile sfinției sale, ca să nu fie osândit pentru primejduirea sufletelor noastre. Se mântuiește numai cel ce moare pentru credința cea adevărată închinată Domnului Iisus Hristos, nu cel ce moare pentru o lucrare din interes personal (dedicată sinelui îmbătat de mândrie prin false învățături și false minuni, ce atrag către propria persoană, chiar dacă sub pretextul aparent că este vehicul către Hristos):

*Și a venit un om și a intrat în biserică și a zis către ceilalți: „Spuneți împărătesei că păgânul împărat, cu nedreptate, vrea să omoare pe arhierei și pe boieri.” Și îndată, sculându-se din scaun Născătoarea de Dumnezeu, au urmat toți după dânsa și noi dimpreună și, prin cântarea Născătoarei de Dumnezeu, îndată au căzut acolo semnele semilunii și s-au scufundat. Și apropiindu-se de mijlocul orașului au aflat pe arhierei și pe boieri cu mâinile legate dinapoi, iar pe trei arhierei și pe doi din boieri cu capetele tăiate. Dacă a văzut Născătoarea de Dumnezeu acestea, a făcut semn Sfântului Hristofor, care, luând sabia din mâna gealatalui i-a tăiat capul. Deci, lăsând pe ceilalți acolo, a mers Născătoarea de Dumnezeu în casa tiranului împărat, care ședea în scaun, și a zis către dânsul Stăpâna și Pururea Fecioara Măria: „Prea păgâne și fără de lege, cum ai îndrăznit a omorî pe arhierei și pe boieri?” Iar el cu obrăznicie a zis către Născătoarea de Dumnezeu: „Cine ești tu care cu îndrăzneală ai intrat și vorbești cu acest fel de cuvinte?” Iar cei ce erau împrejurul Născătoarei de Dumnezeu i-au zis lui: „Neîndumnezeitule, nu vezi pe împărăteasa cerului și a pământului, care a venit să te piardă pe tine?” Și îndată răpindu-l Sfântul Hristofor din scaun l-a trântit jos și a șezut Născătoarea de Dumnezeu pe scaun și a zis către dânsul cu mânie: „Pentru care pricină nelegiuitule ai omorât amar pe arhierei și pe creștini și pe ceilalți ai vrut să-i omori? Ce rău ți-au făcut ei, ție?” Iar tiranul a zis către dânsa: „Pentru aceasta i-am omorât pe dânsii, că au scris vrăjmașilor mei și potrivnicilor ca să vie asupra mea; ba am vrut să-i omor pe toți.” Dar Maica Domnului i-a zis: „Nu aceștia au scris, prea necredinciosule, vrăjmașilor tăi; ci eu îi aduc asupra ta, vrând a te sfârâma pe tine și pe neamul tău, pentru că nu mai pot suferi vătămarile tale cele mari și pagubele și nedreptățile tale ce le faci creștinilor.” [...] **Atunci a zis Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu către Născătoarea de Dumnezeu: „Cum am lăsat pe acești trei arhierei ce zac aici omorâți de nelegiuitul împărat?” Și a zis Maica Domnului către dânsul: „Vezi pe aceștia? Nici pe Dumnezeu nu l-au odihnit întru dânsii, nici pe mine, Maica Lui. Și nu numai că s-au lipsit de viața aceasta trecătoare, ci au luat și munca cea veșnică.”**²⁸⁷*

²⁸⁷ M. Zosima PASCAL, *Sfârșitul Omului*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 1998, pp. 49-50.

CANONUL 9 Laodiceea

Să nu fie iertat a merge cei ai Bisericii, la cimitirele, ori la cele ce se zic martirii ale tuturor ereticilor, pentru rugăciune, ori pentru vindecare. Ci unii ca aceștia, de vor fi credincioși, să se facă achinoniți (neîmpărtășiți) până la o vreme, iar pocăindu-se, și mărturisindu-se că au greșit, să se primească. [Apostolic, can. 45]

TĂLCUIRE

Nu numai ereticii nu se cade a intra în Bisericile Dreptslăvitorilor, ci nici cei ai Bisericii, adică mirenii cei credincioși, să meargă la cimitirele (țintirimele) ereticilor, unde oarecare numiți ai lor sau îngropat, ori la lăcașurile, în care mucenici ai ereticilor sunt îngropați; că mulți și din eretici în vremea goanei și a idolatriei, până la moarte au suferit, pe care mucenici i-au numit cei de o socoteală cu dânșii. Dar nicidecum ortodocși creștini, zic, se cuvine a merge la aceștia, ori pentru rugăciune, sau pentru a se vindeca, adică, sau pentru ca să-i cinstească, ori pentru a căuta tămăduire de la aceștia în bolile lor. Iar câți vor voi a o face aceasta, poruncește canonul acesta, să se afurisească pe o vreme, până când se vor pocăi, și vor mărturisi că au greșit. Vezi și pe cel 45 apostolesc.

CANONUL 34 Laodiceea

Tot creștinul nu se cade a părăsi pe martirii lui Hristos, și a se duce la pseudomartirii (mincinoși mucenici) ereticilor, sau la însuși cei ce merg către mai înainte zișii eretici. Că aceștia sunt străini de Dumnezeu. Deci cei ce se vor duce la dânșii fie anatema.

TĂLCUIRE

Canonul 9 al acestuiași sinod, după Valsamon, numai cât afurisește pe cei ce merg la mormintele minciuno-mucenicilor ereticilor. Fiindcă au mers amăgindu-se, pentru că au nădăjduit, oarecare ajutor la boalele lor de la dânșii, iar acesta anatematisește pe cei ce merg la dânșele, fiindcă au lăsat pe adevărații mucenicii lui Hristos, și despărțindu-se de Dumnezeu, sau dus la minciuno-mucenicii aceia, cu tot sufletul, și plecarea lor. Drept aceea și după deosebita plecarea sufletului lor, deosebit și de canoane s-au certat. Vezi și pe cel 45 apostolesc.”²⁸⁸

Esențial este, deci, mărturisirea adevărului.

RĂVNA

1686. - Râvna este puterea sufletească în continuă desfășurare pentru realizarea faptelor bune, pentru un ideal. Râvna cea bună pornește din credință și devotament față de poruncile lui Dumnezeu, “în sângeală fiți fără preget, fiți plini de râvnă cu duhul, slujiți Domnului, bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necazuri, stăruțiți în rugăciune” (Rom. 12, 11-12). Râvna rătăcită stăpânește pe omul care se călăuzește de idei bune, dar le înțelege greșit și le aplică rău, înșelându-se de poftele încăpățănării și ale slavei deșarte, așa cum au făcut toți ereticii, dintre care unii chiar și-au vărsat sângele spre pierzarea lor și bucuria diavolului (Rom. 1, 18; 2, 8; I Tim. 1, 20; II Tim. 3, 1-8). Rătăcirea se strecoară mai mult acolo unde este o disproporție între lumina rațională a adevăratelor dogme și între râvna împlinirii unor intenții bune, călăuzite de un sentimentalism needucat și năvalnic, alimentat de rătăcirii tănuite ale imaginației mintale. Leacul râvnei păcătoase este ascultarea de legea Domnului păstrată de biserică și supunerea canonică sub oblăduirea ierarhiei canonice, că “Nimeni nu poate să aibă pe Dumnezeu de Tată, dacă n-are Biserica de mamă” (Sf. Ciprian -D. unitatea Bis. 4).

1687. -în viața omenirii sînt două idealuri principale: cel al egoismului pămîntesc și cel al cerului veșnic. Toate celelalte feluri de idealuri sînt secundare și se grupează pe lîngă unul sau altul dintre aceste două idealuri (eterne) extreme. Dorința inimii este atracția către unul din aceste idealuri principale sau secundare.

Cînd această dorință se transformă într-un crez, ea dă naștere râvnirii de a atinge idealul crezut. Râvna către cucerirea idealului poate să fie bună sau rea, după felul idealului, după realitatea naturală personală și după mijloacele folosite. Astfel au fost oameni care au avut

²⁸⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 323-324.

dorințe și idealuri care nu le-au fost de nici un 'folos ca Iuda (Ioan 11,13,27; Luca 9,57-62; Matei 23,15). Adevărata râvnă către atingerea unui ideal, trebuie să fie temeinic examinată întru lumina legilor Domnului și numai după aceea să fie râvnită cu tărie jertfelnică cerându-se ajutorul harului (Marcu 2,13-14; Luca 24,32; Ioan 3,1-12; 15,1-20; F. Ap. 9,1-22; I Cor. 9, 27; Gal. 6,17).²⁸⁹

Dar, după cum vom vedea la capitolul dedicat opririi de la slujire a Părintelui Arsenie Boca, sfinția sa are doar fabricată imaginea de martir, în realitate nu a suferit în temnițele comuniste, ci s-a folosit de trucuri vrăjitoarești și comportament cameleon pentru a se pune bine cu toate părțile combatante și a ieși bine în fața ochilor tuturor. Lucru care este specific celui ce toate le lucrează din amăgire, pentru slava personală.

B) SE PLIMBA DEZBRĂCAT ÎN PUBLIC

Dereglaaj al îmbrăcăminții prin minusul dezbrăcării publice

Dacă am văzut mai sus, la capitolul barbă albă și dichisită, că Părintele Arsenie Boca avea un dereglaaj la îmbrăcăminte, prin plusul îmbrăcării hainelor de lux, vom vedea acum că avea dereglaaj la îmbrăcăminte prin minusul dezbrăcării publice. Cu amândouă nu sunt de acord Sfinții

Părinți:

5. *De ce [ne] aduce aminte îmbrăcarea hainelor*

întâi, după dumnezeiescul Gură de Aur, însuși faptul acoperirii trupului cu haine este o veșnică aducere-aminte de izgonirea cea din rai și de pedeapsa pe care au luat-o după călcarea poruncii [protopărinții noștri]. Aveam nevoie de haine și de acoperăminte moi cei ce mai înainte, în rai, eram acoperiți .de darul lui Dumnezeu și nu aveam [deci] trebuință de haine. Căci protopărinții, fiind goi mai înainte de neascultare și nerușinându-se, după cădere au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperământuri împrejurul trupului (Fac 3, 7). De aceea, care este motivul pentru care această amintire a pedepsei ar trebui să se facă cu haine strălucite și de mult preț? Deci îmbrăcăminte hainelor să se facă nouă veșnică aducere-aminte și învățătură despre căderea din bunătăți și despre pedeapsa pe care neamul oamenilor a primit- o pentru neascultare. Deci să ne spună nouă cei care își folosesc atât [de mult] imaginația - încât nici nu știu de acea îmbrăcăminte din lână de oaie, ci se îmbracă cu [haine] de mătase de ce, spune-mi, îți împodobești trupul cu acestea și te bucuri de îmbrăcăminte cea de aici, neauzindu-1 pe Pavel cum zice: având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea îndestulați să fim (1 Tim 6, 8)?

6. *Care este folosul hainelor*

*în al doilea rând, folosul hainelor este, după Marele Vasile, acela de a proteja trupul: iama de frig, vara de căldură. El zice în Cuvântul către tineri: „Este oare vreo deosebire pentru un om cu mintea sănătoasă dacă îmbracă o haină scumpă sau una ieftină, atâta vreme cât și una și alta îl apără iama de frig și vara de căldură?” (P.S.B. 17, Omilia XXII către tineri, p. 578). Iar dacă ar fi de mătase și de mult preț, aceasta este o deșertăciune ce își are începutul sau dintr-o ascunsă imaginație, [sau] dintr-o poftă amăgitoare a inimii care [la rândul ei] ajunge din nou la un scop ascuns. Cu alte cuvinte: este umbră și fum, praful risipit în văzduh, baIoane umflate și sparte. Și, ca să grăiesc cu Solomon care a încercat mai mult decât toți niște haine ca acestea de mult preț, [lăudându-le] la început, [dar] defăimându-le pe urmă, zic: deșertăciunea deșertăciunilor [Ecc 1, 2] și voință a duhului [referință neidentificată]. Ce este [această] voință a duhului? Ne răspunde Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „pornirea cea fără de socoteală a sufletului și tulburarea omului, el fiind osândit la aceasta poate din [cauza] căderii celei vechi”. (Cuvânt la înmormântare, către Chesarie). Unei deșertăciuni ca acesteia se cuvine a urma, * prea înțeleptul meu Stăpân, dar a primi să alergi după umbre și visuri mv aceasta te rog să nu o primești. [...]*

11, *Arhieriei, preoții și toți clericii se cade să poarte haine cinstite*

De aceea și Sinodul VI ecumenic poruncește în canonul 27 ca arhieriei, preoții și toți clericii să poarte haine cinstite, nefolosind [podoabele] cele exterioare și de mult preț. Căci zice:

²⁸⁹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

„Nimeni din cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină care nu e a tagmei sale nici când se află în cetate și nici când călătorește undeva, ci să întrebuițeze îmbrăcămintea orânduită celor ce se numără în cler” (adică cea simplă și cinstită). „Iar dacă cineva ar face una ca aceasta, să se afurisească pe timp de o săptămână”. (Pr. C. Dron, op. cit., p. 273). De asemenea și cel de-al VH-lea Sinod în canonul 16 hotărăște așa: „Orice lux și împodobire trupească este străină de. rânduiala și așezarea preoției. Deci episcopii sau preoții care pun pe ei haine strălucitoare și arătoase trebuie să se îndrepte, iar dacă stăruie să se supună muștrării!;. Căci din vremuri îndepărtate orice bărbat cleric s-a înveșmântat eu haine potrivite și modeste. Căci zice Marele Vasile: «Tot ceea ce se ia nu din nevoie, ci pentru împodobire, se socotește fâlire» (P.S.B. 18, Regulile mici, întrebarea 49, p. 337). De aceea nimeni să nu se îmbrace în haine țesute din mătăsuri scumpe și nici să pună alte adaosuri colorate și împletite, căci am auzit prin limba cea grăitoare de Dumnezeu că cei ce poartă haine moi în casele împăraților sunt (Mt 11, 8)” (Pr. C. Dron, op. cit., pp. 423-424). Și iarăși zice Marele Vasile: „Ai văzut pe cineva cugetând înalt cu haină cu flori înconjurat și cu torturi de mătase îmbrăcat și având și slujitori? De- faimă-1!” [referință neidentificată]. (Și Ioan cel cu limba de aur zice în Omilia a 11-a la Epistola către Timotei: „Vezi vreun om purtând haine de mătase? Să răzi de el!”). Iar dumnezeiescul Isidor Pelusiotul, tâlcuind ce reprezenta haina cea țesută de sus a Domnului, zice: „Cine nu știe simplitatea acelei haine pe care o folosesc săracii din Galileea? La ei, această haină este cea mai iubită și se face cu un oarecare meșteșug, ca pieptarele, țesându-se la război. Deci de vrei acestea, urmează hainei cele simple a lui Hristos. Căci gingășia aparține moleșirii celei de aici [de pe pământ], iar nu luminii celei de sus.” (Epistola 94 către Caton Monahul). Iar sfinții prooroci ai lui Dumnezeu ce haine foloseau? Cu adevărat sobre, smerite și sărace. Auzi ce zice despre ei Clement, [cel ce a scris] Stomatele: „Ilie folosea ca îmbrăcămintă cojocul și își strângea mijlocul, cu brâu făcut din păr. Iar alt prooroc, Isaia, eră gol și desculț. De multe ori se înfășură și cu sac, [care era o] îmbrăcămintă de smerită cugetare. Iar dacă îl chemi și pe Ieremia, acesta avea numai centură de in. Și după cum trupurile cele bine hrânite dezgolindu-se arată mai clar floarea vârstei fot așa și frumusețea năravurilor, atunci când nu este întunecată de bîrfiri fără ca binele să fi fost [în prealabil] încercat, mare cuviință arată.” Iar dacă Sinodul local din Gangra anatemizează în canonul 12* pe cei care prihănesc pe cei ce poartă [haine] de mătase, tot același sobor, în canonul 21, zice: „[...] lăudăm simplitatea și cumpătul în îmbrăcămintă [...] iar de la năzuințele spre moliciune și lux în îmbrăcămintă ne întoarcem [...]” (Arhid. prof. dr. Ioan N. Floca, op. cit., p. 192). [...]

Fie, Prea Sfinția ta să zicem așa: chiar dacă tu te împodobеști, ești cu totul înțelept cu gândul și [aceasta se întâmplă] fie din pricina simplității tale celei din fire (după cum o astfel de simplitate și nesimțire au oarecare triburi din America care sunt atât de nesimțitoare încât trebuie ca toiagul să se facă pețitor pentru a se îndemna să-și ia mireasă - după cum scriu istoricii), fie din pricina acoperământului lui Dumnezeu, fie din pricina luării-aminte la sine; însă socotește singur: cine oare va da cuvânt lui Dumnezeu pentru sminteala în care cad acele ticăloase, pentru boldurile poștei care le trec prin inimă [la vederea] unei asemenea priveliști și pentru pierzarea pe care sufletele lor și-o pricinuiesc [încă] de aici? Iar câtă muncă pricinuieste sminteala arată Domnul zicând: Vai, omului aceluia prin care vine sminteala! Mai de folos i-ar fi lui ca să-și spânzure o piatră de moară la grumazul lui .și să se înece în adâncul mării (Mt 17, 6-7)5.

Deci îți voi spune acum ce haine se cade să fie folosite. Sfântul episcop de Corint, atât la începutul [episcopatului] său cât și acum, are hainele din postav negru. Poartă și blană neagră, iar toate celelalte [haine] sunt negre ca la un monah. Așa se cade să faci și Prea Sfinția ta: hainele toate să fie toate negre, toate cinstite, toate monahale, așa încât să pricinuiască evlavie la toți cei care te văd și nu sudălmii sau săgeți ale dezmiardării.

Îți spun și părerea mea, spre mângâiere. Care este ea? Marele Antonie murind a poruncit ucenicilor săi să dea un cojoc de-al său Marelui Atanasie, patriarhul Alexandriei, iar altul episcopului Serapion. Aceștia le-au primit din tot sufletul și le îmbrăcau ca pe niște porfire împărătești. Deci de . iubești [dorești] și Prea Sfinția ta, îți trimitem o cămașă sau două de

păr, sfetagorești* (* Adică aghioritice, din Sfântul Munte.) ca să le porți așa cum sfântul [episcop] de Corint și atâția alții arhieriei și patriarhi le-au purtat și le poartă [încă]. Aceasta o facem ca să-ți aduci aminte prin ele de viețuirea monahilor săraci, îmbrăcați cu rupturi și smeriți.

Știu că ai să-mi reproșezi unele ca acestea: „Ce? Și pustnic se luptă să mă facă de îmi scrie unele ca acestea?”

Da, Stăpâne al meu! O, de-ar fi dat Dumnezeu! O, de-ar fi fost cu puțință! O, de s-ar fi făcut [lucrul acesta]! Să mă învrednicească Domnul a te vedea pustnic, îmbrăcat cu rupturi, purtător de opinci și de traistă - așa cum am văzut la Sfântul Munte și pe Sfântul Proin din Lacedemonia și din Halep. Atunci într-adevăr bucuria va fi deplină în inima mea. Ce, crezi c-ai să scapi? Scoate-ți [aceasta] din inima ta. Ai trăit cu arhieriei - te-ai făcut arhieriu. începe a coresponda acum cu pustnicii, [și] pustnic desăvârșit cu adevărat vei deveni pe urmă. „Căci cu cine va vorbi cineva, cu acela se va asemăna” - după cum spune proverbul. [...]

16. Arhieriei și preoții nu se cuvine să se scalde

Tot sub acest simț intră și spălarea capului și a picioarelor, [despre] .care ai auzit și mai sus la preasfințita între monahii mamă a lui Iuvin cât sunt de dăunătoare trupului tău celui tânăr. De aceea citim la Pateric că mulți Părinți veneau la nevoia de a trece râuri, dar se rușinau nu să spele, ci numai să-și dezgolească picioarele și erau răpiți de dumnezeiescul înger și într-o clipă se aflau pe celălalt mal.²⁹⁰

²⁹⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 183-185, 193-196.

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitoarii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...²⁹¹

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

²⁹¹ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

Îată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Multă vreme ne-am întrebat dacă și fața din tabloul de mai sus nu a fost cumva și ea a Maicii Zamfira. Nu am reușit să vedem decât două fotografii cu sfinția sa din depărtare, cea în care Părintele Arsenie Boca poartă pantalonii scurți și cea în care se urcă amândoi în autobuz. Astfel că nu ne-am dat seama prea bine de cum arăta la chip.

Însă am avut o bucurie că Părintele Arsenie Boca a pictat pe mama ei, Ecaterina Constantinescu, fiindcă astfel putem întrezări câte ceva. Probabil că Maica Zamfira seamăna cu ea.

Este greu să reconstituim asemănarea, fiindcă trebuie să trecem prin prea multe etape: întinerirea Ecaterinei, clarificarea chipului Maicii Zamfira, observarea asemănărilor și deosebirilor, și compararea cu tablourile pictate de Părintele Arsenie Boca în care acesta vrea să ne convingă că a reprezentat-o pe Maica Domnului. Ca și în cazul reprezentărilor hristosului său mincinos, toate seamănă cu o etapă din viața Părintelui Arsenie Boca, dar nu prea seamănă între ele. Tot așa, nici în cazul tablourilor în care sfinția sa pretinde că a pictat pe Maica Domnului, nu seamănă la față unul cu altul, par a fi persoane diferite, deși pot fi și etape din viața aceleiași persoane. Necunoscând, ca în cazul Părintelui Arsenie Boca, succesiunea fizionomiei Maicii Zamfira, nu putem să ne exprimăm cu certitudine.

Însă este clar că avem totuși o oarecare asemănare, în trei din tablourile cu madona ale Părintelui Arsenie Boca (din care cel din centru, cel mai apropiat ca asemănare și poziționare cu imaginea Ecaterinei, este tocmai cel de care zicea Părintele Arsenie Boca că poartă pictate mâinile Maicii Zamfira, în locul mâinilor Maicii Domnului):

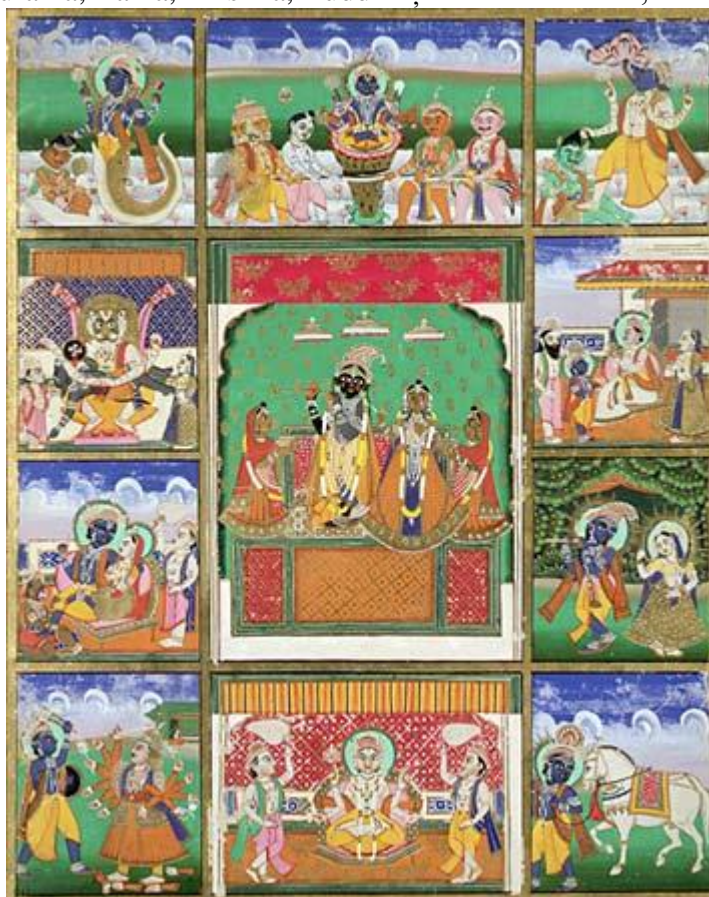
Chiar dacă tablourile din stânga reprezintă o persoană tânără, fără riduri, cu aripile nazale mai înguste și ochii negri (albaștri), totuși are aceeași bărbie dreaptă ca Ecaterina, nasul drept, sprâncenele drepte, plecând la aceeași distanță de nas. Mai în dreapta Maica Zamfira se află sora sfinției sale (preoteasa Ligia Bunescu), care după cum vedem (atât în pictură, cât și în fotografie), o ducea ceva mai rău ca preacuvioșia sa, fiind mai puțin durdulie, mai trasă la față, mai încercănată și puțin cam tristă. Probabil că avea mai multe greutateți, suferințe și griji, datorită responsabilităților mai mari. Aceeași bărbie dreaptă, același nas drept, aceleași sprâncene drepte, plecând la aceeași distanță de nas. Probabil că și Maica Zamfira avea aceleași trăsături, pe care Părintele Arsenie Boca le-a reprodus în fața tablourilor sale cu madone.

Interesant la Părintele Arsenie Boca este că persoane diferite seamănă între ele și în general cu sfinția sa, în schimb reprezentările aceleiași persoane nu seamănă una cu alta. Cu totul diferit este în cazul Sfințelor Icoane. Acolo fiecare persoană este identificabilă prin trăsăturile ei specifice, diferite de ale celorlalte persoane, dar care se păstrează la toți iconografi, indiferent de stil și perioada pictării lor. Astfel că, dacă se șterge numele, poți recunoaște Sfântul reprezentat după chipul și celelalte trăsături caracteristice. Deoarece Părintele Arsenie Boca nu a studiat Erminia Bizantină și modelele Sfințelor Icoane Ortodoxe (care eliberează mintea prin smerita urmare a realității consemnată de Sfânta Predanie, lăsând originalitatea să lucreze în sensul intensificării dragostei față de persoana pictată și măiestria delicateții surprinderii asemănării ei), nu a sesizat aceste lucruri de mare profunzime teologică. Preacuvioșia sa a aplicat cele învățate la Belle Arte (care robesc mintea în libertinajul propriei imaginații și păreri, risipindu-se în tot felul de căutări de modalități originale de a rezolva probleme teologice și a căuta modele omenești cât mai apropiate de propria fantezie în legătură cu personajele pictate). Astfel că toate figurile din tablourile Părintelui Arsenie Boca și seamănă unele cu altele, parcă ar fi fotocopii ale autoportretului său, deci este greu de făcut o analiză precisă. Nu știm dacă această asemănare nu a influențat și deformarea trăsăturilor Ecaterinei și Ligiei. Însă întrebarea rămâne pusă și așteptăm precizări. Dacă nu... vom afla la Judecata de Apoi.

Iată cum toate persoanele seamănă între ele, doar atitudinile lumești parcă diferă în teatralitatea lor (dracii nu se pot abține să nu facă circ), când le pictează Părintele Arsenie Boca, care nu înțelegea taina unicității persoanei care se exprimă prin față. Aceasta provine din credința sfinției sale în metempsihoză [că persoanele (chiar și cele îngerești) pot să treacă prin mai multe trupuri, dar să rămână aceleași], sau este expresie a altei credințe hinduse, cea a avatarului:

În religia hindusă, avatarul este o manifestare trupească (încarnare) a unei ființe divine în formă de om sau animal. Iată cei zece avatari ai lui Vishnu: (în sens orar, din stânga-sus) Matsya, Kurma, Varaha, Narasimha, Vamana, Parshurama, Rama, Krishna, Buddha și Kalki. În centru, Krishna:

Interesant este că Părintele Arsenie Boca, datorită credinței că îngerii se pot întrupa în oameni (iar îngerii seamănă între ei), arată aceeași asemănare în mai mulți oameni contemporani, aflați unul lângă altul. Dar aceasta ne deslușește, încă odată, că vedeniile după care a pictat, erau diavolești, dracii luând chipuri asemănătoare, fiind îngeri căzuți și având lucrări similare de amăgire chiar și în cazul nefericit al Părintelui Arsenie Boca, Dumnezeu lăsând așa, ca doar, doar s-ar dezmetici și sfinția sa pe cale rațională.

În schimb, când e vorba de aceeași persoană, ipostazele sale parcă surprind alte figuri, cu alte asemănări, aparținând unor oameni diferiți. Este fie vorba de autoportretul Părintelui Arsenie Boca, pentru diferitele etape ale vieții lui, fie ceva mai sinistru. Sunt oameni care au înăuntru mai multe persoane. În psihiatrie această manifestare se numește schizofrenie. În viața duhovnicească se numește îndrăcire. Citim în Sfânta Evanghelie că au fost oameni ce nu au avut numai un drac, ci o legiune de demoni. Dracii, deși pictați la fel, pentru a li se arăta apartenența de firea îngerească, și asemănarea în ură și răutate, totuși sunt și ei

persoane, chiar dacă se preschimbă din ce în ce mai mult în indivizi (indivizii sunt unități ale speciilor, lipsiți de personalitate. În această stare te aduc patimile care zdrobesc libertatea unicității și omogenizează distincțiile la starea de dobitoacie. Dobitoacele nu sunt persoane non-umane, cum sugerează propovăduitorii pervertirii minții și inversării firii. Ele sunt indivizi. Dracii, dar și oamenii pătimiși se depersonalizează uniformizându-se prin separarea de Sfânta Treime, căzând în picaj spre nimic. A prefăce persoanele în indivizi este și scopul, și ținta hinduismului, care consideră nimicul ca dumnezeul lor mincinos. Dracii vor prin acele tehnici de yoga sau do, să depersonalizeze cât mai mult pe om, să-l lase fără de minte, pentru a se unii cu ei și a-l face asemenea lor, topit în ură. Numai iubirea distinge și apreciază ca pe o taină diferențele celuilalt, îmbogățindu-se în el. Ura vrea ca să forțeze voia tuturor a se supune voii, deci persoanei care urăște. Totuși chipul, cât de mult stâlcit, rămâne chip, astfel că totuși, și demonii, și pătimișii depersonalizați rămân persoane).

Când duhurile necurate intră în biata victimă în pâlcuri, își exprimă fiecare din membrii acelui pâlc personalitatea lui. Dar nu numai atât, un singur diavol nu poate fi statornic în nălucirea pe care o face, cum nu a fost statornic nici în slujirea lui Dumnezeu, astfel că înfățișarea pe care o abordează se schimbă uneori de la o clipă la alta, cu atât mai mult în vedenii diferite. A picta o Persoană Sfântă cu înfățișări diferite este tot una cu a o acuza de îndrăcire sau că a suferit operații estetice de schimbare a fizionomiei. În realitate, însă, având în vedere că Părintele Arsenie Boca tot ce a pictat a fost o reproducere a vedeniilor, după cum susține chiar sfinția sa, și aici găsim dovedită apartenența diavolească a arătărilor care le-a pățimit. Dracii chiar dacă jucau rolul sfinților și al sfintelor, nu puteau apărea niciodată la fel, ci schimbat, după cum le îngăduia Dumnezeu, ca dacă Părintele Arsenie Boca s-ar fi smerit și ar fi cercetat scrierile Sfinților Părinți despre vedenii, să vadă că aceasta este una din caracteristicile demonilor (schimbarea nălucirilor), iar dacă din prea multă rătăcire a trufiei, sfinția sa nu ar fi cercetat, nu s-ar fi trezit, măcar noi ceilalți să ne dăm seama și să ne ferim de modelul păgubos al preacuvioșiei sale, să scăpăm de ispita de a-l canoniza

Cele de mai sus nu seamănă între ele, dar nici cu primul tablou (în care Părintele Arsenie Boca zicea că a pictat pe Maica Domnului cu mâinile Zamferei), nici cu Ecaterina, nici cu Ligia, dar pe Maica Zamfira nu o știm după chip. Poate vreo uceniță de la Prislop, dacă s-ar converti de la arsenism la Ortodoxie să ne spună cu care din fețele de mai sus, seamăna Maica Zamfira, sau măcar să ne aducă o fotografie cu sfinția sa, în care să-i observăm trăsăturile feței, deoarece pe internet nu prea se găsesc.

Se observă că nu numai femeile sunt diferite, dar și pruncii, aflați la aceeași vârstă, sunt diferiți. Scuza că s-ar fi schimbat fața prin trecerea vârstei nu poate fi, așadar, valabilă. Pur și simplu sunt pictați alți oameni, ca fiind aceiași Maică a Domnului și Același Hristos. Dar Ei au fost cele mai statornice persoane, neavând nici un diavol loc în Ei, fiindcă i-au ars. Nu au fost nici năluciri schimbătoare. De ce Părintele Arsenie Boca pictează hulind și surpându-ne credința în realitatea lor, relativizându-le înfățișarea, făcând-o schimbătoare, ca și cum nu ar fi existat sau ar fi fost cu fețe schimbătoare, lăsând astfel să se înțeleagă că sunt invenții omenești imaginate de fiecare om, după cum îl taie capul?

Persoanele reprezentate nu numai că nu sunt Hristos și/sau Maica Domnului, dar sunt niște kitsch-uri cu breton sau cărare pe mijloc, ori cu părul aranjat pe sub batic (deoarece dimensiunile capului acoperit sunt diferit proporționate, în funcție de tablou, ba mai umflat, ba mai subțiat). Picturile sfinției sale sunt lipsite atât de seriozitate, cât și de originalitate fiindcă se încadrează în stilul apusean cupidonofil, doar că și mai lipsite de bun gust artistic.

În Sfintele Icoane Ortodoxe, însă, fiindcă ele propovăduiesc adevărul neschimbător, indiferent de stil, tehnică și neam, este pictată întotdeauna aceeași persoană. Adică fie Maica Domnului, fie Hristos, toate seamănă la față între ele, incredințându-ne că a existat în mod real un singur model, unic cu adevărat, și tocmai acesta a fost pictat și transmis prin Sfânta Tradiție. Însă, nici una din Sfintele Icoane Ortodoxe nu seamănă cu nici una din femeile/vedeniile luate ca model de Părintele Arsenie Boca în locul Ei.

Am selecționat mai jos Sfintele Icoane Ortodoxe, cât mai diferite, tocmai pentru a vedea în diferențe asemănarea (provenită din faptul că au fost pictate aceleași Persoane: Domnul și Maica Lui).

Punând laolaltă Sfintele Icoane cu tablourile religioase în general și cu cele pictate de Părintele Arsenie Boca în special, dacă suntem raționali și credem în bunătatea lui Dumnezeu nu putem trage decât două concluzii contradictorii:

1. Ori Sfânta Biserică nu este insuflată de Duhul Adevărului și a greșit în toate Sfintele Ei Icoane fiindcă nu acestea nu seamănă cu vedeniile Părintelui Arsenie Boca (lucru pe care noi nu îl credem). Dar în acest caz și vedeniile Părintelui Arsenie Boca au greșit toate, mai puțin una din ele în care i s-a arătat adevărul (dar nu se știe care).

Acest lucru, însă, nu-l face Dumnezeu fiindcă El nu ne lasă în ceață într-o problemă atât de importantă: cum arăta Hristos și Maica Sa. Căci El *1Ti 2:4 voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină. 5 Căci unul este Dumnezeu, unul este și Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: omul Hristos Iisus*. Cine este, însă, adevăratul Hristos unic, dacă nu a putut fi pictat la fel în toate icoanele? Trebuie să-L știm cum arată, ca să ne închinăm Lui. Dacă ne închinăm la icoana altuia, cinstea merge la acela și adorăm un hristos mincinos. Este neapărată nevoie a cunoaște cum arăta în realitate Hristos pentru a-L picta și, astfel, prin cinstirea Sfintelor Lui Icoane să-L adorăm chiar pe El, pe Cel adevărat, nu pe un altul, deoarece cinstea Icoanelor merge la cel închipuit pe ele. Sfânta Lumină de la Ierusalim se coboară numai la Ortodocși, nu pentru meritele noastre, ci pentru a confirma că la noi (inclusiv în Sfintele Icoane) se află Adevărul. Un adevărat Ortodox, așadar, va respinge această primă concluzie.

2. Ori, cum și este cu adevărat, toate vedeniile pe care le-a avut Părintele Arsenie Boca au fost de la draci (fiindcă nici unul din tablourile pictate după ele nu seamănă cu Sfintele Icoane în care au fost reprezentați Hristos și Maica Domnului - exact așa cum au fost Ei în realitate, doar că au fost surprinse trăsăturile

teologice ale trupului duhovnicesc). Asta înseamnă că pictura de la Drăgănescu pregătește în țara noastră terenul lui antihrist, relativizând chipul Mântuitorului și obișnuindu-ne să ne închinăm altuia cu închinarea ce se cuvine doar lui Hristos.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi [adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceleia adică se face slujitorește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.²⁹²

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfințelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuită ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră fiind Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare (sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul), atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh (sau Înainte-mergătorului) o trimitem tot la Părintele Arsenie Boca. Sau, mai grav, îl adorăm mai mult decât pe Hristos (deși mai mult ca adorarea nu există, ea este cultul latreutic, total adus numai lui Dumnezeu), fiindcă Hristos este Unul din Sfânta Treime și S-a întrupat din pururea fecioara Maria, având un singur trup, cu o singură față, arătând într-un singur fel, dar tablourile de la Drăgănescu ne sugerează că duhul Părintelui Arsenie Boca s-a întrupat ba în Hristos, ba în Sfântul Ioan Botezătorul, ba în Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, deci ar fi un dumnezeu mai mare ca Hristos, care are mai multe avataruri, printre care și Hristos. Ce hulă îngrozitoare, să nu fie în veac!

Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinuciderea), o preacinstim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă uceniciei, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor, prin care pățimesc aceasta, este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sărmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstire mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

²⁹² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

familiei Arsenie – Zamfira

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Da, e episcop acum ... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo... Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.] ...*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Cu Sfânta în familie...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Cu Julieta stareță.*

Și e normal acum să faci o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...²⁹³

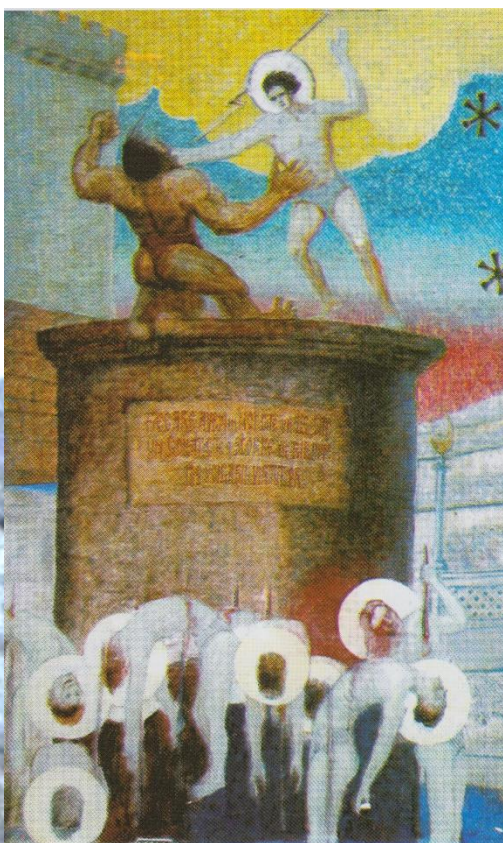
Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăgănești – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăgănești, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968.²⁹⁴

Pentru că nu există sfinți în pantaloni scurți, Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine în false proorocii și a inventat tablouri cu Sfinți în costum de baie:

²⁹³ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

²⁹⁴ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei, Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre.

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbecăiască și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.⁵⁷ „Mica biserică de la Drăgănescu are norocul să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus. E o pictură nouă ca și predica de atunci.”⁵⁸Ca „predica” de acum să fie cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie, așterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase

sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. [despre cum este caligrafia Părintelui se va exprima mai jos o profesionistă în ale artei. E de aceeași factură cu sinteza gândirii și predicile sfinției sale – n.n.] Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile fășnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.⁵⁹

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu

acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»”.⁶⁰ Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici. **Nu aș vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie!⁶¹” (O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete, Ed. Teognost, p. 34).²⁹⁵**

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Loctiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”... , cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

²⁹⁵ 57. Cărarea Împărăției , p. 157.

58. Ibid., p. 171.

59. Caietul Părintelui Petru Vamvulescu (mss.), Din cuvintele Părintelui Arsenie rostite...

60. Cărarea Împărăției, p. 325.

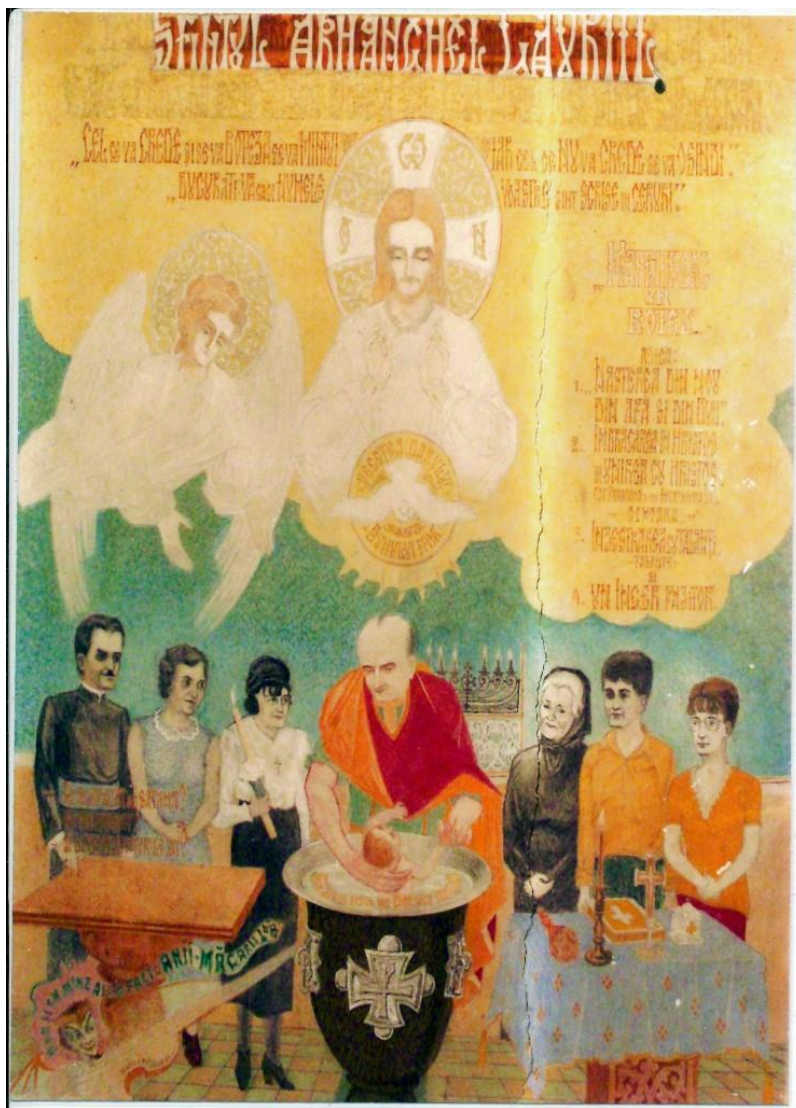
61. În Duminica Ortodoxiei, „Gândirea”, Serie nouă, nr. 1-3/1999, p. 43.

Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizoare și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este părtașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rătăcitelor și rătăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rătăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Mai departe, despre pictarea Maicii Zamfira în locul Maicii Domnului și trecerea (prin sărutarea acelor tablouri) preocupării Maicii Domnului înspre persoana Maicii Zamfira este scris în capitolul: *Madona Zamfira*.

Dar iată că așezământul de la Drăgănescu este închinat nu numai Părintelui Arsenie Boca și Maicii Zamfira, ci și întregii ei familii.

La pictarea „Sfintei Familii”, se adaugă pe lângă pictarea mâinilor²⁹⁶ Maicii Zamfira (în locul mâinilor Maicii Domnului) și pictarea (de prost gust și hulitoare la adresa Sfântului Botez) a opt membri ai familiei surorii ei Ligia Bunescu:

La stânga învierii Domnului este pictat sfântul arhanghel Gavriil în veșmânt alb, cu crin deschis în mâini, privind în jos de pe norul din cer. Înveșmântat în nor auriu, cu haină albă, Mântuitorul Iisus Hristos binecuvântează cu mâinile rănite Taina Botezului ce se săvârșește. El are la dreapta Sa un înger păzitor al pruncului nou botezat, cu mâinile întinse spre pruncul care primește Botezul în cristelnița cu sfânta cruce, de la un cucernic preot - părintele Grigorescu de la Biserica Boteanu din București, adeseori frecventată de Părintele Arsenie. In apa cristelniței plutesc cuvintele: „Botează-se robul lui Dumnezeu Cristian”. La dreapta și la stânga pot fi identificați șase membri ai familiei noului botezat din familia preotului paroh Savian Bunescu. La dreapta se află o masă cu sfeșnic, sfânta Evanghelie și sfânta cruce. Deasupra preotului slujitor, zboară porumbelul Duh Sfânt în alb, cu nimb auriu, înconjurat de cuvintele: „Pecetea darului Duhului Sfânt”, care-și revarsă harul în șapte limbi de foc

peste fiecare prunc nou botezat.

La stânga sunt cunoscutele cuvinte:

- Te-ai lepădat de Satana?
- M-am lepădat.
- Și de toate lucrurile lui?
- Și! ...

²⁹⁶ Tăiate cu lama, păstrând urmele cicatricilor.

Sub aceste cuvinte, de sub masa pregătită pentru Botez, diavolul cu un șarpe pe cap, zice privind furios spre cristelniță: „Dar și cu mine ai să faci anii măgăriilor”. Vrajmașul diavol își ține dreapta pe corzile de săgeți ale unei chitare care ating cristelnița, corzi pe care scrie: „Muzica pieirii”, ca o amendare a petrecerilor necreștinești ce urmează, de obicei, după săvârșirea marilor Taine ale Bisericii: Botezul și Cununia.

Sus, în dreptul Mântuitorului Hristos citim cuvintele: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi. Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Marcu 16,16; Luca 10,20). Iar în dreapta reprezentării Botezului, Părintele Arsenie se explică:

Mărturisesc un Botez

Adică:

1. Nașterea din nou din apă și din Duh
2. îmbrăcarea în Hristos și unirea cu Hristos (cu persoana și învățătura Sa) - comoara -
3. înzestrarea cu talant! (talente)
4. Un inger păzitor²⁹⁷

În realitate, după cum susține Părintele Savin Bunescu (după ce se scuză că de fapt și preacucernicia sa, și Părintele Arsenie Boca sunt smeriți) în filmarea: *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*²⁹⁸, în realitate, pe lângă antihrist și antiarhanghelul Gavriil, în acel tablou toți sunt membrii familiei Maicii Zamfira:

Ecaterina, mama Maicii Zamfira (femeia îmbrăcată în negru);

Părintele Savin Bunescu (cumnatul);

Preoteasa Ligia Bunescu (sora);

Băiatul și nora lor (rude de gradul 3 cu Maica Zamfira);

Cristian, copilul lor ce se botează (rudă de gradul 4);

Părintele Marcel Mihaescu, Consilier Economic la Arhiepiscopiei Bucureștilor și slujitor la Sfânta Biserică Sfânta Maria Miron Patriarhul, Mavrogheni, cel ce săvârșește taina Sfântului Botez și soțul nașei lui Cristian (rudă de gradul 5);

Preoteasa (soția preotului ce botează) și nașa lui Cristian (rudă de gradul 5).

Aceasta confirmă faptul că așezământul de la Drăgănescu este o afacere de familie închinată Părintelui Arsenie Boca și arsenismului. Nu e de mirare că intrând în ea mulți au simțit că li se întunecă mintea și își pierd credința.

Alții, însă, se lămuresc:

Andreea on 22 iunie 2015 la 9:11 am said:

Va multumesc pentru ca ati deschis acest subiect de discutie.

Trebuie sa va spun ca, la insistentele unei colege de serviciu, care este "fana" Arsenie Boca, m-am dus la Draganescu.

Asa ca va descriu ceea ce am vazut, atingand doar cateva aspecte, deocamdata:

– caracteristicile arhitecturii bisericii: – la exterior arata decent, este o bisericuta amarata de cimitir, insa ingrijit varuita si vopsita.

Surpriza neplacuta vine inasa la interior, unde sunt niste stangacii mari, niste contravantuiri urate, care nu au fost decorate cum trebuie cu ajutorul picturii, A.B. ne-luand in considerare acest aspect estetic, pe care il intalnim la toate bisericile ortodoxe, unde si cel mai amarat arculet este decorat cu niste floricele. Adica pictura lui A.B. nu este in acord cu arhitectura, el nereusind sa decoreze elementele structurale care, din aceasta cauza, se vad in toata uratenia lor, si a preferat sa utilizeze campurile mari pentru a-si manifesta "geniul" artistic.

– pictura: – impresia pe care mi-a facut-o este ca nu este deloc stralucita: – culorile sunt foarte sterse, nicidecum asa de vii cum apar pe internet. Dominanta este un fond ocru sters – prafoș.

– stilul: – este mixt, avand influente art-nouveau, bizantine (in decoratia fondurilor cu entre-lacs-uri), dar si de o uratenie si o "obraznicie" maxima acolo unde ii infatiseaza pe diavoli si pe oamenii "cazuti" ai lumii sale contemporane. (A-propos, de ce il infatiseaza pe

²⁹⁷ Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 146-147.

²⁹⁸ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

acel barbat in pantaloni scurți, cand tocmai el este acela care se imbraca astfel in excursiile sale montane?!))

– tehnica: – este tempera, cu zone mari in care culoarea este opaca, dar si in care a reusit sa realizeze niste tente transparente. Nu am vazut nici un pointilism, asa cum afirma unii neaveniti.

– GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Draganescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel puțin șase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil, cat si ca marime. Unele sunt atat de mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.

.....
Urmatoarele capitole care ar trebui discutate sunt:

- motivatia si "inspiratia" picturii;
 - acordul sau dezacordul cu erminille;
 - inovatiile (Francisc de Assisi, Ulfila, catedrala Sf. Petru – desi nu prea seamana cu ea);
 - expresivitatea chipurilor (care tine de un fel de pietism strain duhului ortodoxiei);
 - inspiratia steineriana sau de alta natura a unor scene (a se vedea Invierea lui Hristos, cu valuri transparente);
 - caracterul "profetic".
- Va multumesc!²⁹⁹

În legătură cu caracterul profetic, iată ce zvon a bântuit pe internet, lansat de admiratorii fără discernământ ai Părintelui Arsenie Boca:

Profeția pictată a părintelui Arsenie Biserica din Drăgănescu.

Pe poșghița varului de frescă din pronaosul bisericii din Drăgănescu, pe care Arsenie Boca a pictat-o începând cu anul 1968, părintele a strecurat inexplicabil câteva imagini premonitoare, neobișnuite prin actualitatea lor: telefonul mobil, turnurile gemene incendiate pe 11 septembrie la New York sau naveta Discovery.³⁰⁰

Sau:

Totuși, pictura este considerată profetică și atrage atât de mulți turiști, încât se organizează adevărate tururi de vizitare a Bisericii, fiind pus la dispoziția pelerinilor și un ghid turistic care explică fiecare secvență în parte cu o multitudine de detalii. Secvențele care au făcut deja vâlvă în presa românească sunt cele care par să illustreze mari evenimente petrecute la nivel mondial, dar pictate cu mulți ani înainte ca ele să fi avut loc. De exemplu, părintele Arsenie Boca a pictat turnurile gemene americane în clipa distrugerii lor la 11 septembrie 2001. Pe aceiași pereți, a fost identificat și un desen ce pare să înfățișeze cifra 11, ca o profeție și a altor catastrofe petrecute ulterior la data de 11: atentatul de la Madrid din martie 2004 sau tsunami-ul din Japonia din martie 2011.

O secvență care dă fiori prezintă o zi de duminică așa cum se desfășoară ea astăzi în cele mai multe dintre casele românilor: familia stă în jurul televizorului, se relaxează pe fotolii confortabile, discută la telefon. Figura soției evocă prea puțin personalitatea unei mame tradiționale, femeia este machiată din cale afară, poartă bijuterii mari, este îmbrăcată modern. Îngerul păzitor al familiei îi cheamă pe aceștia la Sfânta Liturghie, dar nimeni nu se duce. Oamenii sunt ocupați să se distreze. În jurul lor, știința (prin intermediul sateliților, a navelor cosmice, a gadgeturilor), l-a exclus deja pe Dumnezeu din viața pământenilor.

²⁹⁹ <<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, luni, 21 septembrie 2015.

³⁰⁰ <<http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Articole-preluate-din-pres%C4%83-%C5%9Fi-internet/profeția-pictată-a-parintelui-arsenie-boca.html>>, luni, 21 septembrie 2015

La capitolul profeții, părintele Arsenie Boca a însemnat pe pereții bisericii de la Drăgănescu până și data morții sale, 28 noiembrie, pictându-l cu propriul său chip pe Sfântul Ștefan cel Nou, prăznuit la data de... 28 noiembrie.

Alte profeții așteaptă încă să fie deslușite. De exemplu, printre sfinții ilustrați de Arsenie Boca la Drăgănescu se numără și Sfântul Francisc de Assisi (catolic), lucru ce iscă în prezent mari frământări și discuții în rândurile ortodocșilor. Există și o tulburătoare scenă a botezării unui prunc; alături de membrii familiei care asistă la momentul solemn poate fi recunoscut un bărbat purtând strai de preot catolic, în timp ce un alt preot, în straie colorate scufundă copilul în apă. Diavolul stă cu mâna întinsă, căutând încă din clipa aceea sfântă să pună stăpânire pe sufletul celui mic.³⁰¹

Noi am spune că mai degrabă este vorba de o pictură futuristă de proastă calitate, în care (Ce bine ar fi! Ar fi un semn de pocăință!) la fel de bine Părintele Arsenie Boca și-ar putea expune simbolic propria amăgire și amânare de întoarcere la Hristos din cauza și împreună cu Maica Zamfira, pictându-se cu pantaloni scurți și ochelari, alături de femeia vieții sale machiate fățarnic și preocupat de știință și genetică în loc de adevărata înțelegere a credinței și mistagogiei Sfintei Euharistii, mergând de Sfântul proroc Ilie să ghicească Dorinei, în loc să meargă la Sfânta Liturghie.

De ce spunem aceasta?

Tainic pentru asemănarea dialogului între înger și omul în pantaloni scurți, cu viața Părintelui Arsenie Boca:

Dedesubt se afla intrarea într-o clădire modernă cu etaj, cu o terasă deschisă spre stânga, sub spațiul verde ce se vede departe în zare, cu patru piramide albe, iar sus pe clădire se observă trei antene pentru sateliți și telecomunicații, una îndreptată în sus și două oblice. Pe peretele interior al încăperii se află un mapamond, reprezentând harta lumii cu cele cinci continente. In partea dreaptă se deschide o ușă, a cărei perdea este dată la o parte pe jumătate, de o tânără soție, femeie modernă, îmbrăcată sumar, după ultima modă, în galben, cu ochi puternic fardați și păr coafat. Lângă perete străjuiește o coloană - hotar între cer și pământ - pe o podea în carouri de marmoră. Lângă o masă cu televizor și telefon deasupra stă comod pe un fotoliu verde, picior peste picior, un om modem, reprezentant al lumii contemporane, destul de tânăr, cu ochelari și pantaloni albaștri scurți, având pe centura lui gravat globul pământesc. El privește rătăcit și rătăcitor cu o falsă încredere în sine, ținând telefonul în mâna dreaptă și pregătindu-se pentru a vorbi sau a-și încheia convorbirea „telefonică” cu îngerul în alb din colțul stâng de sus, care-i apare în fața ferestrei terasei, deasupra unei rachete sau nave spațiale cu cinci propulsoare, care lasă în urma ei fum, foc și dezastru.

îngerul arată cu degetul spre cer spunând: „Sus totul este gata, veniți la nuntă...”

Pe peretele camerei apare scris cu roșu - în viziunea Părintelui Arsenie răspunsul omului, de azi și de mâine, la chemarea îngerului:

-M-am însurat,

- Mi-am rotunjit țarina,

- Mi-am cumpărat cinci milioane de cai putere,

- Caut locuință pe altă planetă,

... Așa că... rogu-te să mă ierți - nu pot veni.

- Nu mai avem această preocupare.

La acestea, îngerul Domnului are ultimul cuvânt-sentință:

- „Ce-ai câștigat dobândind lumea toată, dar ți-ai pierdut sufletul?!”

- Cu știința ați dezlănțuit cataclismul științelor (stihilor) asupra voastră,

Așa vă trebuie !

Ați început sfârșitul lumii...!”

Cuvinte profetice ale Părintelui Arsenie, de o deosebită actualitate.³⁰²

³⁰¹ <https://www.descoperimlumeaimpreuna.ro/blog/biserica-din-draganescu>, luni, 21 septembrie 2015

³⁰² Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 164.

Explicit, însă, iată de ce este vorba de o pictură futuristă nereușită, kitsch, iar nu o profecie: Părintele a pictat așezământul de la Drăgănescu între anii 1968-1983.

Parintele Arsenie Bica va ajunge la Drăgănescu prin purtarea de grija a Maicii Zamfira [...]

In anul 1968 el a început pictarea bisericii parohiale din localitatea Drăgănescu, lucrând la aceasta pentru mai bine de 15 ani.³⁰³

Pe atunci era deja funcțional telefonul mobil. Dacă ar fi fost prooroc ar fi pictat măcar un smartphone, dacă nu vreo phabletă sau tabletă:

Primii ani

În 1910, inventatorul și omul de afaceri suedez Lars Magnus Ericsson pune în practică conceptul de telefonie mobilă instalându-și un astfel de dispozitiv în mașina sa. Prin intermediul unei antene bifilare, reușește să se conecteze cu rețeaua de telefonie națională în timp ce se deplasa prin țară.[1]

În 1946, inginerii sovietici G. Saphiro și I. Zaharcenko testează cu succes un telefon montat într-un autovehicul care, pe o rază de 20 de kilometri, se putea conecta la rețeaua locală.[2]

Conceptul de bază de telefonie celulară se naște în 1947, când cercetătorii își dau seama că, prin introducerea unor zone celulare pot îmbunătăți substanțial eficacitatea convorbirilor. Astfel, în decembrie 1947, Douglas H. și W. Rae Young, ingineri la firma americană de cercetare Bell Laboratories, propun construcția unor celule hexagonale ca relee pentru telefoanele mobile.[3] Philip T. Porter (tot de la Bell Labs) propune ca turnurile celulare să fie plasate în vârful unor hexagoane imaginare, astfel ca emisia-recepția să se desfășoare în trei direcții. Dar în acea perioadă, tehnologia aferentă nu se dezvoltase încă și nici frecvențele specifice nu erau alocate. Abia prin anii 60', Richard H. Frenkiel și Joe S. Engel (de la Bell Labs) fac descoperiri care revoluționează electronica.[4]

Totuși telefoane mobile prin care se puteau forma numere existau deja înainte de 1950. Astfel, în 1948 serviciul de telefonie mobilă fără fir este disponibil în aproape 100 de orașe americane și majoritatea autostrăzilor.[4]

Primul telefon mobil complet automat, numit MTA (Mobile Telephone System A) a fost dezvoltat de Ericsson și lansat pe piață în Suedia în 1956. Avem de-a face cu primul sistem care nu necesită control manual, dar avea dezavantajul greutății (cântărea 40 kg!).[3] MTB Produce o versiune mai evoluată, cântărea "doar" 9 kg și a fost introdus în 1965 și ajunsese până la 600 la desființare.

În 1957, radio-inginerul sovietic Leonid Kuprianovici din Moscova a creat un telefon portabil numit după inițialele sale LK-1 sau "radiofon". Acesta era prevăzut cu antenă, rotiță pentru formarea numerelor și putea comunica cu o stație-bază. Avea o greutate de 3 kg, raza de acțiune 20-30 km, iar timpul de funcționare al acumulatorilor ajungea până la 20-30 de ore. Kuprianovici și-a patentat invenția în același an, 1957 (#115494/01.11.1957). Stația de bază a lui LK-1 se putea conecta la rețeaua locală de telefonie mobilă putând astfel deservi mai mulți clienți. În 1958, Kuprianovici și-a reproiectat telefonul ajungând la o versiune "de buzunar" de 500 gr.

În 1958, URSS începe să dezvolte serviciul național de telefonie mobilă Altay. În 1963, acest serviciu se înființează și la Moscova, iar în următorii ani în 30 de orașe ruse.

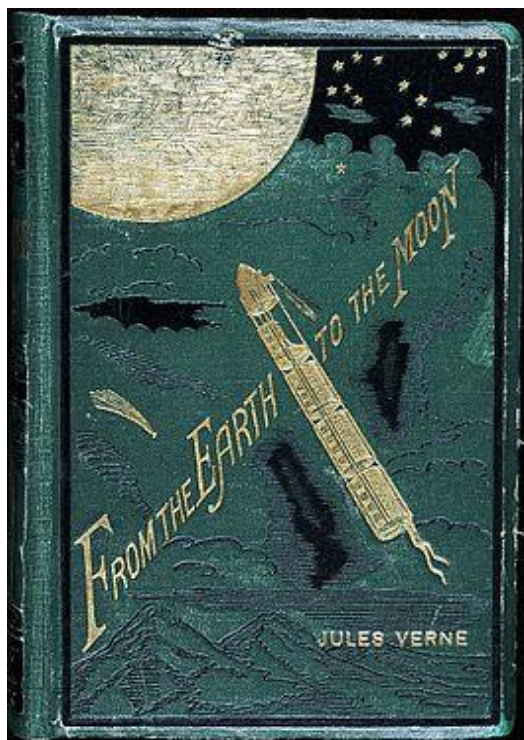
Prin anii 60' se aduc o serie de îmbunătățiri, mai ales prin contribuțiile lui Frenkiel și Engel de la Bell Labs, care pun în practică o serie de descoperiri din domeniul electronicii și al computerului.³⁰⁴

Toate aceste aparate au fost inventate înainte de a se apuca Părintele Arsenie Boca să picteze la Drăgănescu. Putea afla de ele din gazete, de la ucenici, de la securiști sau... de la draci.

³⁰³ <<http://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri/biserica-draganescu-95957.html>>, luni, 21 septembrie 2015.

³⁰⁴ https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Istoria_telefonului_mobil#Primii_ani>, luni, 21 septembrie 2015

Despre navele spațiale, vedem că primii care le-au „proorocit” și desenat au fost Jules Verne în 1865 și americanii, în 1934. Oare și ei erau văzători cu duhurile Părintelui Arsenie Boca?³⁰⁵

De la Pământ la Lună

De la Pământ la

Lună (în franceză De la

Terre à la Lune) este un

roman științifico-fan-

tastic umoristic scris de

Jules Verne în 1865.

Scrierea este una dintre

cele mai vechi din acest

gen. Romanul descrie

povestea unui preșe-

dinte al unui club de

arme din Baltimore

după Războiul Civil

American, a rivalului

său, un producător de

arme din Philadelphia

și a unui francez care a

construit o enormă

navă spațială / armă numită

Columbiad în formă de

obuz care va fi lansată în

spațiu spre Lună. Povestea

este, de asemenea, notabilă

pentru că Verne a încercat

să facă unele calcule

surprinzător de

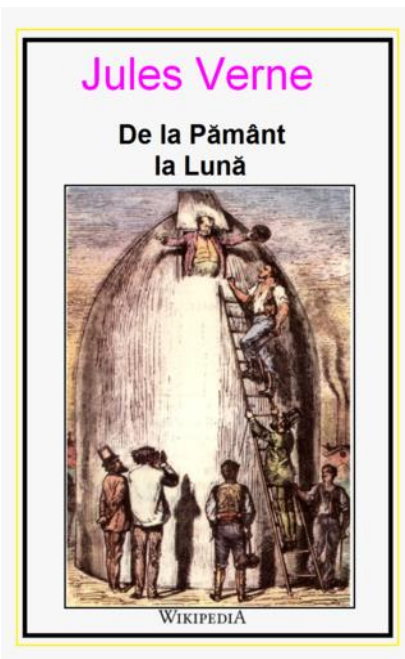
apropiate de cele reale,

mai ales având în vedere

lipsa totală a oricăror

date cu privire la

subiect în acel moment.

este, de asemenea, notabilă pentru că Verne a încercat să facă unele calcule surprinzător de apropiate de cele reale, mai ales având în vedere lipsa totală a oricăror date cu privire la subiect în acel moment.

Iată că Jules Verne a „proorocit” și... numele navei spațiale Columbia!

Iar această pictură „profetică” este din 1872

<https://en.wikipedia.org/wiki/Flash_Gordon>, luni, 21 septembrie 2015

³⁰⁵ <https://ro.wikipedia.org/wiki/De_la_P%C4%83m%C3%A2nt_la_Lun%C4%83>, luni, 21 septembrie 2015

Flash Gordon este eroul unui serial de aventuri spațiale, schițat inițial de Alex Raymond ca benzi desenate. [1] Prima oară a fost publicat în 7 ianuarie 1934

Iată și pictura lui „profetică”, după logica ucenicilor Părintelui Arsenie Boca ↓ :

Proiectul navetelor spațiale a fost contemporan cu pictarea așezământului de la Drăgănescu:

The Space Shuttle was a partially reusable low Earth orbital spacecraft system operated by the U.S. National Aeronautics and Space Administration (NASA). Its official program name was Space Transportation System, taken from a 1969 plan for a system of reusable spacecraft of which it was the only item funded for development. [10] The first of four orbital test flights occurred in 1981, leading to operational flights beginning in 1982.

Dar lansarea primelor rachete a avut loc în 1950:

Many orbital expendable launchers are derivatives of 1950s-era ballistic missiles.

Iată ce citim despre naveta spațială Columbia:

Naveta spațială Columbia

Naveta Spațială Columbia (OV-102) a fost prima navetă spațială a flotei NASA. Prima ei misiune, STS-1, a durat de pe 12 aprilie până pe 14 aprilie, 1981.

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Naveta_spa%C8%9Bial%C4%83_Columbia>, luni, 21 septembrie 2015.

Astfel de fotografii, ne aducem aminte, că circulau pe atunci și la noi. aveam cu toții acces la ele. Cu atât mai mult Părintele Arsenie Boca ce avea atâtea relații, a făcut rost de ele pentru a le picta „profețic”, fiind îndrăgostit din tinerețe de aviația și înălțimea mai presus de avioane, promisă de draci. Lucru care se vede și din preocupările sfinției sale:

La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp. Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictură, pe care a făcut-o inspirat din Biblic și Sfânta

Tradiție. Părintele mi-a spus că i-a plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbura. (Prof. C.F.)³⁰⁶ [desigur că nu putea zbura cu naveta spațială, dar cu ajutorul demonilor și a imaginației, pe care o ajutau fotografiile cu navete, da – n.n.]

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).³⁰⁷

Iată și

Naveta spațială Enterprise Prima oară a zburat pe 12 august 1977 (pe 18 februarie 1977 a efectuat primul zbor, însă a fost vorba despre un zbor captiv, fiind fixată pe avionul Boeing 747 destinat transportului navetelor).

https://ro.wikipedia.org/wiki/Naveta spa%C8%9Bial%C4%83_Enterprise, luni, 21 septembrie 2015

³⁰⁶ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28

³⁰⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

Iată cum pictau futuriștii din anii '70, contemporani cu zugrăvirea așezământului de la Drăgănescu:

Tot cu tentă religioasă, tot aceeași temă de cataclism mondial, dar... parcă aveau mai mult talent la desen.

Iată și futuriști din anii '30. Și ei au profetizat căderea turnurilor gemene?

Tabloul de mai sus este pictat de Fortunato Depero în 1930 și este numit *Zgârie norii și tunelele*. Este foarte sugestiv pentru dezastrul din 11 septembrie 2001.

Dacă Părintele Arsenie Boca era prooroc de ce nu a pictat și un avion care intră în turnuri, ca să le putem identifica, fiindcă aceasta este imaginea clasică:

Unii se întreabă de unde a știut Boca de moartea Ceaușeștilor sau de cele două turnuri gemene din America. în emisiunea de la România TV din 23-05-2015, s-a spus, printre rânduri, un fapt lămuritor. Ceaușeștii, după ce au fost în 1989 la baba Vanga în Bulgaria și aceasta le-a prorocit că vor muri, au venit la Arsenie Boca, care le-a spus la fel. De unde a știut Vanga, a știut și Boca, adică de la draci. Ambii au profețit și dărâmarea turnurilor gemene din S.U.A. Eu cred că unii creștini se grăbesc să atribuie astfel de prorocii ca fiind de la Dumnezeu. Lucrurile astăzi sunt mai complicate. Adică, multe dintre războaie, revoluții, atentate etc. sunt plănuite în hrubele demonice ale masonilor chiar cu zeci de ani înainte. Pe bancnota de

20 de dolari din 1971 apare exact scena intrării avioanelor în cele două turnuri gemene, iar despre Revoluția din România se știe că a fost pregătită cu cel puțin 10 ani înainte. Au spus-o de nenumărate ori istoricii și analiștii poli-

tici în mod public. Cu un an înainte de moartea Ceaușeștilor, se știa de sfârșit și ziua, locul și ora execuției. Așa că Boca putea să fi aflat de undeva sau dracii au fost de față când sfârșitul au pus la cale totul și l-au pus în temă, cum zice Sf. Isac Șirul: „Dracii pe cei înșelați și bolnavi de slava deșartă îi face proroci Dacă ne uităm cu atenție în Scriptură, la prorociile cu privire la pedepsirea cetății Ninive sau Sodoma, vom vedea că acestea cheamă poporul la pocăință.

Prorociile lui A. Boca sunt ca să impresioneze. Hristos a refuzat să sară de pe aripa Templului, adică a face spectacol spre a impresiona. Spectacolul este lucrarea diavolului spre a atrage faima. Cuviosul Damian Taumaturgul, chemat de starețul Teodosie spre a se ruga pentru cel bolnav, venea în duh de ascultare, plângând și considerându-se nevrednic de această harismă sfântă, îl ungea pe cel bolnav cu ulei sfințit și se ruga lângă dânsul mult timp cu lacrimi și suspine. Prin Harul lui Dumnezeu toți se vindecau și plecau sănătoși. (Patericul Lavrei Peșterilor, pag. 149).

în cartea Obiectivul Bratu, pag. 72, declară A. Boca; „Legionarii au asasinat pe Iorga și pe Madgearu...” Studiile făcute de istoricul Gh. Buzatu arată că Traian Boieru, ucigașul celor doi, era agent N.K.V.D. infiltrat în mișcarea legionară. Profesorul Ion Coja spune că autopsia lui Iorga a arătat că gloanțele găsite în trup erau de calibrul 22. Astfel de gloanțe erau folosite pe atunci doar de agenții N.K.V.D. în misiunile externe. Cum de clarvăzătorul n-a știut asta și-i acuză pe legionari degeaba?³⁰⁸

De altfel unde sunt pictate turnurile gemene de Părintele Arsenie Boca? Noi nu le-am văzut...

³⁰⁸ Pr. Gheorghe Anițulesei, Fenomenul Arsenie Boca..., pp. 19-20.

Iată ce a pictat sfinția sa, din care au dedus ucenicii că ar fi proorocia accidentului celor două turnuri gemene:

Ne întrebăm: unde este fumul, unde sunt avioanele, unde este măcar distanța păstrată între clădiri, unde este forma lor? Unde sunt zgârie norii. Sunt doar două pete de cer, desfăcute de imaginea unei hidoase siluete ce decolează într-o trombă de reacție (pictată ca în benzile desenate S.F., de proastă calitate, autorul hulind că așa cineva ar putea fi Hristos), pe cre ucenicii obsedați de sfințenia profetică a dascălului lor le interpretează ca fiind turnurile gemene. De aceea oridecâte ori veți citi despre această profeție celebră, răspândită numai sub formă de idee text, nu veți avea alăturată și această imagine, fiindcă ar fi prea evident că e o minciună. Cu greu am depistat, din mai multe descrieri asociate și o imagine neclară încercuită de la ProTv (care deși are o așa de performantă aparatură, totuși a lăsat neclară special tocmai imaginea ce ar fi putut demonstra falsul acestei proorocii mincinoase³⁰⁹), la ce pictură se referă adepții înfierbântați. Vedeți cum trag de păr orice, doar ca să construiască imaginea unui proroc de canonizat? Nouă ni se pare forțată și asocierea cu dolarii, dar acolo tot mai este o urmă de asemănare. Însă în pictura de mai sus chiar că este vorba de o interpretare numită în limbaj psihiatric idee delirantă, la fel ca și asocierea unor pete pe beton cu chipul Părintelui Arsenie Boca (vă rugăm să observați că și în imaginea de mai jos tot ProTv-ul a adăugat conturul negru ca să tragă mai mult de păr asemănarea. Mai jos aveți imaginea originală).

O idee delirantă este o idee falsă, care nu corespunde realității. Caracteristica sa esențială este simplă: ea duce la convingerea completă a persoanei. Diferența între această convingere, considerată de neînlăturat, și o idee falsă nedelirantă este deseori greu de stabilit. Deosebirea constă în deosebi în gradul de certitudine a bolnavului refe-

ritor la această convingere. [...] Mecanismele delirului sunt în număr de patru:

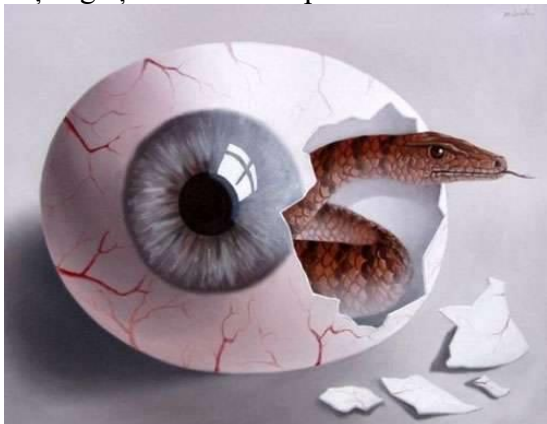
Interpretarea. Un raționament fals este realizat pornind de la o constatare justă. De exemplu, vecinul meu a tras perdelele pentru a informa serviciile secrete despre prezența mea.

Intuiția. O idee imediată se impune drept certitudine la bolnav. De exemplu, sfârșitul lumii va fi mâine.

³⁰⁹ <<http://stirileprotv.ro/special/atentatul-de-la-11-septembrie-anuntat-intr-o-fresca-a-unei-biserici-din-romania-ce-spune-preotul.html>>, marți, 29 decembrie 2015.

Imaginația. Prodsul imaginației se pune în mișcare, asemenea unui roman. De exemplu, trebuie să pregătesc sosirea extratereștrilor și să anunț lumea de venirea lor.

Halucinațiile. Bolnavul vede obiecte sau aude voci care nu există în realitate. [de aici putem înțelege și mecanismul psihiatric al deselor vedenii și visuri cu Părintele Arsenie Boca – n.n.]³¹⁰

Delirul mistic este delirul ce are ca temă centrală ideile delirante mistice sau religioase. De la început, dorim să separăm semantic noțiunea de delir – tulburare de conștientă cu modificarea stării de luciditate (din latinescul delirium – aiurare) – de cea de idee delirantă (din latinescul de lira – alături de brazdă), prin care se înțelege o tulburare de gândire caracterizată printr-o idee sau un sistem de idei patologice ce au următoarele trăsături:

Un mod eronat de judecata care domina gândirea bolnavului și îi modifica în sens patologic

comportamentul;

Impenetrabila la contraargumente logice, imposibil de confruntat în ciuda contradicțiilor evidente cu realitatea;

Incompatibila cu o atitudine critică, bolnavul fiind incapabil să-i recunoască esența patologică.

O definiție mai simplă a ideii delirante este aceea a unei idei în dezacord cu realitatea, dar în a cărei realitate crede bolnavul, impenetrabila la argumentele logicii formale și care-i modifică concepția despre lume, comportamentul și trăirile.

Ideile delirante au și un aspect afectiv, delirurile fiind susținute de un suport afectiv și volitiv cu o mare energie care le conferă forță, intensitatea și durabilitatea, vorbindu-se despre o grupare ideo-afectivă, ideile fiind însoțite de o mare încărcătură emoțională. În funcție de conținutul lor tematic, ideile delirante pot fi împărțite în idei de persecuție, hipocondriace, de gelozie și erotomanice, de filiație, de grandoare, de relație, de influență, metafizice, de invenție, de reforma, mistice etc. Ideile delirante nu apar izolate, ele având tendința de a se articula și sistematiza, restructurând gândirea într-un mod particular, realizând diferite tipuri de deliruri, mai mult sau mai puțin sistematizate, mai mult sau mai puțin bizare. Delirul modifică afectivitatea și percepția individului, angajând întregul psihism al acestuia.

În delirul mistic, bolnavul are convingerea că este purtătorul unei misiuni de ordin moral, religios, spiritual. El este menit fie să reinstaureze armonia și pacea în lume și să răspândească pacea și credința, fie să-i curețe de păcate pe semenii săi și să îndepărteze demonii. În țesătura delirului, de inspirație biblică, apar adeseori tulburări de percepție de tipul halucinațiilor vizuale sau auditive, în care bolnavul aude și vede îngeri, diavoli sau sfinți și profeți.

Ca și în alte deliruri, debutul delirului mistic este de cele mai multe ori insidios, progresiv, putând dura săptămâni, luni sau chiar ani. În faza predelirantă, bolnavul are tendința de a se izola, poate deveni suspicios, iritabil, preocupat excesiv de semnificația unor evenimente, gesturi, simboluri, schimbându-și treptat felul obișnuit de a trăi până atunci. Este receptiv la orice ar putea să-i servească drept argument pentru susținerea falselor sale credințe. Treptat, ajunge să fie inabordabil în fața unor explicații logice. În debutul brusc, bolnavul are revelația, intuiția principalei sale idei delirante în jurul căreia construiește apoi delirul.

Delirul mistic poate apărea în orice tip de psihoza. Îl întâlnim în schizofrenia paranoică, în care bolnavul are tendința de a se identifica cu Iisus sau chiar cu Dumnezeu. De cele mai multe ori, bolnavul adoptă modul de comportament, felul de a se îmbrăca și de a vorbi al reprezentării pe care o are despre sfinți [vă dați seama ce grav este ca să ajungi ca pe sfinți și chiar pe Dumnezeu să-i faci la față asemenea ție? – n.n.]. Ideile mistice pot fi însoțite de

³¹⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Delir#Temele_ideilor_delirante>, miercuri, 30 decembrie 2015.

*idei persecutorii, convingerea ca este victima unui complot, idei de influenta în care bolnavul crede ca asupra sa se exercita influenta exterioara a diavolului sau a lui Dumnezeu care vorbește prin gura lui, a forțelor oculte ale unor secte. Pot apărea și idei delirante de transformare sau posesiune, în care bolnavul are convingerea ca în propriul corp a intrat un duh, un demon sau un înger. De asemenea, putem întâlni delirul mistic în tulburarea afectiva bipolară cunoscută și ca psihoza maniaco-depresivă, fie în faza depresivă – în episodul depresiv major, cu elemente psihotice, melancoliforme, fie în episodul maniacal, expansiv, unde este trăit ca o stare de exaltare. În depresia majoră cu elemente psihotice, ideile delirante se pot însoți de idei de ruina și de idei de inutilitate, nedemnitățe și umilință, bolnavul considerându-se nevrednic de dragostea lui Dumnezeu sau a semenilor săi, refuzând să primească orice fel de ajutor, atenție sau compasiune. Pe de altă parte, în episodul maniacal, alături de delirul mistic, apare de cele mai multe ori un delir de grandoare și omnipotență. **Bolnavul are convingerea ca este o persoană însemnată care poruncește celorlați, îi păstorește. Delirul mistic se poate manifesta și în psihozele din epilepsie (în special din epilepsia temporală), în care pot apărea viziuni, senzații sublime însoțite de o lumina strălucitoare (denumită de William James fotism sau ceea ce neurologii de azi considera a fi aura vizuala).** [...]*

Autori: dr. Letiția Dobranici și dr. Eugen Ștefănuț³¹¹

Oricine a avut covorașe cu pete, sau a privit către norii albi pe cerul albastru, dacă s-a uitat (fără paza minții față de simțire) la ele, a văzut cum acestea sugerau tot felul de forme, variabile, de animăluțe sau de oameni.

Acest fenomen se numește pareidolia, un fenomen psihologic generalizat în lumea căzută, care nu se preocupă de lupta împotriva robiei simțirii și imaginației.

Ce este pareidolia?

*Pareidolia este un fenomen psihologic definit ca o iluzie sau o interpretare gresită, acesta constă în perceperea unor stimuli externi (în genere imagini, uneori sunete) ca fiind semnificativi și interpretați precum obiecte familiare, cunoscute. De cele mai multe ori stimulii percepți sunt vagi, aleatorii și obscuri însă sunt percepți concret ca fiind clari, distincti și precisi. Etimologia cuvântului provine din grecescul **para** (care înseamnă pe lângă, cu, alături de) și din **eidolon** (diminutivul cuvântului grecesc **eidōs** care înseamnă imagine sau formă). Se presupune că pareidolia este un efect secundar al creierului uman generat din nevoia de a recunoaște cu viteza sporită anumite obiecte comune precum chipurile sau trupurile umane. Mai cu seama, fenomenul în cauză reprezintă un soi de instinct, oarecum manifestat astfel dintr-o inerție psihologică. [...]*

Domeniul religios este probabil de departe cel mai des întâlnit în care avem de-a face cu acest fenomen. De-a lungul timpului, în special în ultimii ani, mass-media a prezentat varii cazuri de apariții ale persoanelor religioase în diferite obiecte cotidiene și banale. Cele mai multe includ apariții ale personajelor biblice (Isus, fecioara Maria) cât și coranice (inscripția Allah). Trei cazuri mai aparte au atras atenția în mod deosebit. Cel mai cunoscut a avut loc în anul 1978 când o mexicană a observat că urmele de arsuri de pe tortilla pe care tocmai o gătise reprezentau chipul lui Isus Hristos, atunci s-a iscat o mare valvă în presa și mii de oameni au venit la fata locului pentru a vedea tortilla respectiva.

Un alt caz celebru este cel al unui sandwich cu branza pe care a apărut chipul fecioarei Maria, acest sandwich a fost vândut pe eBay cu 28.000 \$ de către americană Diane Duyser. Celebrul caz în care un bucătar a descifrat inscripția numelui Allah pe o halcă de carne nu iese nici el din discuție cu toate că a fost mai puțin mediatizat. De asemenea, tot în

³¹¹ <<https://www.facebook.com/notes/misticism-%C8%99i-delir-mistic/761313213883034/>>, miercuri, 30 decembrie 2015

*domeniul religios, diferite practici europene antice de divinizare implicau interpretarea unor umbre în forma de obiecte apelând astfel la pareidolia. [azi avem aceasta în ghicitul în cafea – n.n.]*³¹²

După cum observăm, dacă aceasta devine un fenomen din cauza căruia îți conduci viața religioasă ea devine idolatrie a simțirii și imaginației.

91. *Ca să nu ne înălțăm din deșertăciune, amăgiți de simțuri, bine este să luăm aminte la cel ce zice: Mergi poporul meu, intră în cămara inimii tale, ascunsă oricărei închipuiri sensibile, în locașul acela fără idoli, luminat de nepătimire și de umbrirea sfântului har [...]*

8. *Lasă-te stăpânit de Dumnezeu și stăpânește-ți simțirea și nu te lăsa tu, care ești mai bun, stăpânit de cel*

mai rău.[...]

12. *Bună este simțirea și bune sunt cele supuse ei, ca lucruri ale Bunului Dumnezeu. Dar nu se pot asemăna câtuși de puțin cu mintea și cu cele inteligibile. [...]*

41. *Este cu neputință minții să se îndeletnicească cu cele inteligibile, de nu va tăia afecțiunea față de simțire și față de cele supuse simțurilor.*

42. *Simțirea e dusă de o împătımire firească spre cele supuse simțurilor și fiind atrasă de acelea trage după sine și mintea.*

43. *Încovoai simțirea spre slujirea minții și nu-i da vreme ca să o tragă ea pe aceea spre sine. [...]*

Iar pentru mai deplina lămurire a acestora, să spunem puține cuvinte despre felurile cunoștinței. Dintre cunoștințele de aici, una este după fire, iar alta este mai presus de fire. A doua se va limpezi din cea dintâi. Cunoștință după fire numim deci pe toată aceea pe care o poate câștiga sufletul prin cercetare și căutare, folosindu-se de părțile și puterile firii: despre zidire și despre cauza zidirii, atâta cât poate înțelege sufletul legat de materie. Căci s'a spus în „Cuvântul despre simțire și închipuirea minții”, că lucrarea minții s'a tocit prin unirea și amestecarea cu trupul și de aceea nu poate ajunge în atingere cu formele inteligibile, ci are trebuință, pentru a le cugeta, de închipuire, care are o fire idolească, de despărțire materială și de grosime. Prin urmare e trebuință de forme pe măsura minții din trup, ca să le poată sesiza pe acestea. Deci mintea fiind astfel, orice cunoștință ar primi prin metoda ei naturală, o numim naturală.

*Iar cunoștință mai presus de fire este aceea care se ivește în minte într'un chip mai presus de metoda și de puterea ei, adică atunci când cele cugetate întrec [depășesc, transcend] măsura [analogia) minții împreună cu trupul, fiind cunoștința care se potrivește minții fără trup. Aceasta vine numai de la Dumnezeu, când află o astfel de minte bine curățită de toată împătımirea materială și stăpânită de dragostea dumnezească.*³¹³

Interpretarea tortillei ca fiind chipul Mântuitorului provine și de la lipsa bunului simț al evlaviei și sfialei religioase, datorită îndepărtării lumii de adevărata slujire bisericească (discretă și plină de bun gust de

³¹² <<http://www.descopera.org/pareidolia/>>, miercuri, 30 decembrie 2015.

³¹³ 153, 27, 14, 237

frumusețe, care cultivă simțul tainei, iar nu banalitatea minunii). Pe de altă parte este datorată tocmai necunoașterii adevăratului chip canonic al Mântuitorului și credinței eretice că îl putem picta oricum, după cum ni se pare nouă că ar fi, după ce idei avem noi despre El, sau după cum ne place simțirii (erezii practicate în toate picturile Părintelui Arsenie Boca, în tablourile pe sticlă, în pictura apuseană de la renaștere încoale și în arta universală contemporană) de unde și varietatea persoanelor atât de diferite între ele ce reprezintă pe hristosul mincinos al tablourilor religioase. În realitate, sfințenia icoanei este tocmai asemănarea cu prototipul, de aici și asemănarea între toate Sfintele Icoane Ortodoxe autentice, dar aceasta a ajuns să fie cunoscută de puțini... Practic, azi cine poartă barbă într-o lume imberbă, are ceva din Isus, nu-i așa (am scris special cu un singur i, după cum numește lumea pe cel care este imaginea ei falsă despre Domnul nostru Iisus Hristos)?

Dar lipsa de evlavie, din păcate, nu a rămas doar în apus. A ajuns să se regăsească și la noi, datorită mass-mediei din partea lumii și a... Părintelui Arsenie Boca din partea falsei biserici:

„Dacă vă uitați cu atenție, pata cu negru parcă e părul revărsat pe umeri, cum e în icoana lui Hristos. Fața a rămas albă și acolo vedeți punctele albe, parcă sunt ochii. Și celălalt ieșit în față tot la o față de om te-ai putea gândi, la Fecioara Maria”, spune preotul Vasile Popescu. „Se pare că e o treabă cerească, venit de la Dumnezeu”, spune primarul comunei Runcu, Adrian Câmpeanu, venit să pună o lumânare.

Total! Îi văd și eu pe amândoi! Dar doar în a doua, în care băiatul de la grafică de la ProTV [vedeți cum tot ProTV-ul se ocupă de manipulare, ca apoi să batjocorească pe creștini? – n.n.] a decis să ne ajute imaginația. În prima sunt doar două pete de umezeală pe o stâncă. Nici măcar nu sunt proporționale. Iisus e în prim plan și Fecioara Maria undeva, în fundal? Nu înțeleg perspectiva. 4/10. Și asta doar din cauză că am dat 2/10 frunzei anterioare și aici e clar o îmbunătățire. [...]

În 2012 ceva semnificativ s-a întâmplat în Târgu Jiu, pentru prima oară în mulți ani. Într-o simplă frunză uscată dintr-un simplu ficus, dintr-un simplu birt, localnicii spun că l-au văzut pe Iisus. Atât de cutremurător, încât preotul Constantin Anitescu, profund **cutremurat a declarat**: „Prefigurarea chipului Mântuitorului este vizibilă și ceea ce mi-ați arătat este o mare minune și ar trebui să ne cutremurăm.”

Am făcut un printscreen și m-am chiorât la frunză din toate unghiurile. Am belit ochii. Am mijit ochii. Am făcut un pas înainte și unul înapoi. Stânga unu, dreapta doi. Da, parcă e o față acolo. Dar mai mult seamănă cu **Voldemort** decât cu Iisus. Aș zice că e o apariție de nota 2/10. [alții spun că văd în frunză pe baba Vanga – n.n.]

Uneori, Iisus apare și în copac

În 2013 Ialomița a intrat pe **lista locurilor sfinte** alături de Ierusalim, Betleem și altele. În seara de Crăciun, cerul s-a luminat și chipul lui Iisus a apărut pe un copac, fix în locul în care i s-a stricat mașina unui șofer, care a văzut cum iese flacăra sfântă din copac. Imediat au venit pelerinii să se roage și să se spele pe față cu apa care picura din copac. „Minune mare ce-i aici, minune mare! A coborât Iisus de atâta răutate și ne arată Dumnezeu dușmănie. Când am pus mâna acolo, am simțit ceva, ca atunci cum simți când te duci la biserică” [vă aduceți aminte de declarațiile Părintelui Petru Vamvulescu despre dezgroparea oaselor Părintelui Arsenie Boca și de apa din mormânt? Vom vorbi despre această amăgire la capitolul *Are părintele arsenie boca sfinte moaște? Sfârșit dramatic – n.n.*], a declarat un pelerin, complet mistuit de zel.

E chiar un miracol! În sfârșit văd clar și eu un chip și da, de ce nu, nu-l cunosc pe Iisus, dar ar putea fi! Plus lumină și alte chestii. 9/10! Doar că dup-aia a apărut partea a doua a știrii:

Se pare că Iisus arăta atât de bine comparativ cu ceilalți Iisuși desenați aleator de natură, pentru că nu era desenat aleator de natură, ci de un vânzător de pepeni din vara anterioară care se plictisea cât își aștepta clienții. Cum rămâne însă cu lumina, apa sfântă care curge din copac și simțirea aia autentică, exact ca la biserică mă întrebi? Păi rămân doar dovezi că, dacă niște fanatici vor să-l vadă pe Iisus, să construiască o poveste mistică cu lumini și simțiri, tot ce le trebuie e un copac pictat. Dacă tăcea din gură pictorul, până acum, la copac, se mai găseau zece gură-cască martori la minuni, care să jure cu mâna pe inimă că au văzut lumini și au simțit simțiri. Îți dai seama că în câteva zile sătenii deja construiseră mitologie în jurul copacului. Până acum ar fi construit deja o biserică, dacă nu se scula pictorul vânzător de pepeni să le strice povestea cu realitatea lui. Notă finală 1/10. Pentru trișat.³¹⁴

Dacă au îndrăznit să hulească pe Mântuitorul cu astfel de falsuri și năluciri, ne mai mirăm că li se năzare că văd pe Părintele Arsenie Boca pe mămăligă, pe pereții băilor și că ar avea Sfinte Moaște?

Dar dacă pareidolilor le mai și dai vreo interpretare proorocească, ești convins de ea din toată mintea (încredințată orbește până la robie simțirii, imaginației și părerii proprii) ei se prefac în idei delirante, iar dacă începi să le faci reclamă avem deja agravare spre delir mistic, care poate ajunge chiar și la paranoia:

Paranoicul este influențat de delir, pot apărea halucinații auditive sau vizuale, dar nu atât de frecvent ca în cazul schizofreniei sau al parafreniei. Individul are o gândire normală, iar brusc îi apar idei preconcepute cum că ar fi urmărit, înșelat, nedreptățit [însă nu numai atât, aceste idei preconcepute sunt doar exemple, poate exista și o paranoia fanatică, pe tema convingerilor religioase, dar desprinse de realitate. De aceea vedem în mistica Ortodoxă fuga de

³¹⁴ <<http://www.vice.com/ro/read/iisus-si-arsenie-boca-n-au-nimic-mai-bun-de-facut-decat-sa-apara-pe-pereti-garduri-copaci-si-gratare-395>>, miercuri, 30 decembrie 2015

imaginație, de nădejdea mincinoasă în Dumnezeu și de permanentul contact cu vederea realității prin smerenie (nu umilință falsă, forțată, care și ea poate fi un simptom al aceleiași probleme psihiatrice). Toți știm cât de echilibrați și realiști sunt adevărații duhovnici – n.n.]. *De asemenea, persoanele normale pot avea aceste suspiciuni, însă diferența este că în cazul paranoicilor, aceste îndoieli au o durată de cel puțin o lună, până ajung la stagiul de obsesii. În acest fel, indivizii își construiesc viața pe baza obsesiilor, iar sistemul de gândire devine unul bolnav. Pe lângă acestea, paranoicul își poate juca foarte bine rolul când vine vorba de ideile sale, astfel încât devine credibil, mai ales în cazul persoanelor apropiate* [de unde și puterea de convingere între cunoscuți despre miraculosul mormânt de la Prislop – n.n.].³¹⁵

Prin asocierile pe care le fac oamenii bolnavi petelor, li se poate pune diagnosticul obsesiilor pe care le au. Am putea defini, fără să greșim din punct de vedere medical, o astfel de asociere „arseniomanie”.

Testul Rorschach și citirea rece

Publicat de G.F. la data: 21 - august - 2012, categoria: [Coltul scepticului](#), [Demistificari](#)

Testul Rorschach e un test psihologic proiectiv de personalitate în cadrul caruia sunt folosite zece modele abstracte standardizate, iar interpretarea lor de către subiect devine un etalon pentru analiza funcțiilor intelectuale și emotionale.

Testul original a fost creat în 1921 de către psihiatrul elvetian Hermann Rorschach, iar testul are o asemanare incantatoare cu un joc de societate. Unei persoane îi sunt arătate 10 pete de cerneala și trebuie să spună cu ce anume seamănă fiecare pată.

Petele ambigue au semnificații diferite pentru persoane diferite. Pot fi lilieci și fluturi, rochii diafane și papioane, maimute, monștri și urși ce escaladează munti. După interpretarea lui de către un expert, răspunsul privitorului în privința formelor petelor, ar conține, aparent, un portret complet transparent al personalității lor.

Testul este considerat „proiectiv” deoarece se considera că **pacientul își va proiecta personalitatea sa reală** asupra petelor de cerneala. **Modelele sunt ambigue intenționat, entități lipsite de structură.** Promotorii testului considera că reprezintă o modalitate de sondare a zonele greu accesibile ale psihicului pacientului sau a subconstientului său. Psihologii care aplică aceste teste se considera **experti în interpretarea interpretărilor** pacienților.

S-a sugerat că folosirea petelor de cerneala de către Rorschach a fost inspirată de către doctorul Justinus Kerner care, în 1857, a publicat o colecție de poeme, fiecare din ele fiind inspirată de o pată de cerneala.

Psihologul francez Alfred Binet a folosit petele de cerneala la crearea unui test de creativitate. Mai târziu, experimentele psihologice în care petele de cerneala erau folosite, s-au înmulțit, având ca scop studierea imaginației și a conștiinței.

După studierea a 300 de pacienți cu probleme mentale și a 100 de subiecți de control, în 1921, Rorschach a scris cartea „Psihodiagnostic”, care va forma baza testului cu pete de cerneala (după testarea a sute de pete de cerneala, el a ales un **set de 10 pete** pentru diagnosticare), dar a murit în anul următor. Deși a activat ca vice-presedinte a Societății de Psihanaliză Elvetică, Rorschach a întâmpinat greutăți în publicarea cărții, iar apariția sa a atras foarte puțină atenție.

În 1927, editura Hans Huber a cumpărat cartea lui Rorschach din inventarul lui Ernst Bircher. Huber a devenit publicatorul testului și al cărții, Rorschach fiind înregistrat ca **marca înregistrată** a editorului elvetian Verlag Hans Huber, Horegreffe AG.

³¹⁵ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Paranoia#Paranoia_megalomaniac.C4.83>, miercuri, 30 decembrie 2015.

Dupa moartea lui Rorschach, testul a fost imbunatatit de Samuel Beck, Bruno Klopfer si altii. John E. Exner a sumarizat unele dintre imbunatatiri si in acelasi timp a incercat sa faca rezultatele mai riguroase din punct de vedere statistic. Sistemul Exner este popular in S.U.A., in timp ce in Europa se folosesc de obicei alte metode, cum ar fi cele descrise in cartea lui Evald Bohm, care sunt mai apropiate de testul original si se bazeaza pe principiile psihanalizei.

Rorschach nu a intentionat sa foloseasca petele pentru testele de personalitate generala, el **intentiona sa le foloseasca pentru diagnosticarea schizofreniei**. Din 1939 testul a inceput sa fie folosit ca test proiectiv de personalitate, un scop fata de care **Rorschach a fost mereu sceptic**.³¹⁶

Numerologia în jurul cifrei 11, ca și data comună a morții Părintelui Arsenie Boca împreună cu a Sfântului Cuvios Ștefan cel Nou, sunt niște speculații. În legătură cu orice alte cifre s-ar fi găsit coincidențe cu evenimente răsunătoare, și în orice zi ar fi murit s-ar fi găsit un Sfânt pictat, care a adormit, sau a avut vreun eveniment tocmai în ziua morții sfinției sale. Dacă însă este adevărat că preacuvioșia sa a pictat pentru a-și arăta data morții sale și nu din evlavie pe Sfântul Mucenic Cuvios Ștefan cel Nou, este foarte grav: mândria sfinției sale nu are limite, dându-le îndreptățire dracilor care i-au proorocit când va muri să se poată ține cuvânt și să-l omoare tocmai atunci. Ne intrigă comparația cu Sfântul care a fost omorât tocmai pentru că acesta apăra Sfintele Icoane autentice. Ne întrebăm cu câtă râvnă ar fi luptat acesta împotriva ereziilor hulitoare de la Drăgănescu, dacă le-ar fi văzut fiind încă în viață. Ne gândim și cât de mâhnit trebuie să fie acum că este alăturat de oamenii fără discernământ tocmai caricaturistului de la Drăgănescu, adversarul cel ascuns al Sfintelor Icoane (căci scrie nume de sfinți peste imaginile proprii, pentru a fi cinstit el însuși și batjocorește pe Sfinți prin hidoșenia schițată pe pereți dedicată lor, dar ridicată la rang de estetică sfântă, de oamenii cu ochii stricați și roboți de privirea lui amăgitoare sau de prejudecata că ar fi sfânt, născută din zvonuri, scamatorii, năluciri și multe alte false minuni).

După cum am văzut până acum, din toate picturile sfinției sale, testamentul duhovnicesc al Părintelui Arsenie Boca este de fapt:

iubirea de sine, dusă la nivelul autolatriciei,

care ne va vorbi întotdeauna, că sfinția sa nu poate fi model de sfințenie și nici canonizat de Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, neputând a se ruga pentru alții, când are nevoie de atâta rugăciune din partea tuturor:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

*Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!*³¹⁷

Această asemănarea a picturii cu autorul ei, atât prin trăsăturile feței, cât și prin tematica lor corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu³¹⁸:

*O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. **Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui.** Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungar, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate.** Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură*

³¹⁶ <<http://www.descopera.org/testul-rorschach-si-citirea-rece/>>, marți, 29 decembrie 2015

³¹⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 193.

³¹⁸ Și practiciile sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai jos.

n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.³¹⁹

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

Iar închinăciunea cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitoarească și între cea fără împărtășire, aceasta chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare [împreună închinarea la tablourile de la Drăgănescu lui Hristos după nume, Părintelui Arsenie Boca după asemănare - n.n.] , și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânșii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, [ce ruptură, schismă, despărțire, dezbinare, tulburare, în bietul suflet, să vrea să se închine, după nume, lui Hristos și să închidă ochii ca să nu se închine, după asemănare, Părintelui Arsenie Boca - n.n.]

precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. [Deci închinătorii de la Drăgănescu se închină prin tablourile de acolo Părintelui Arsenie Boca cu închinarea cuvenită lui Hristos, fiindcă sfinția sa este închipuit pe ele având asemănarea sa la care a adăugat numele de Iisus Hristos Mântuitorul, devenind astfel înlocuitorul lui Hristos, deci antihrist. Ce durere pentru un neam întreg ademenit spre amăgire - n.n.] Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul. [...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.³²⁰

Să nu ne mirăm că pictorul de la Drăgănescu s-a pictat pe sine în locul lui Hristos. Credința lui în legătură cu transformarea unei persoane în alta, prin reîncarnarea/metempsihoza lui Ilie, în înger, apoi în Ioan, apoi iar în înger, apoi în Zian, îl făcea nu numai să îl picteze pe Hristos ca pe sine, ci și să arate ucenicilor sfinției sale pe un Hristos mincinos în sine, ducându-i la o confuzie vecină cu nebunia, datorită credulității și nelămuririi lor în Ortodoxie, deoarece erau formați chiar de el:

În cartea Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis

³¹⁹ Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insuffla?

³²⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosii-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.³²¹

De aceea este o strânsă legătură între antihrist și păgânism, fiindcă se dorește făptura adorată în locul Ziditorului. Tot așa este o strânsă legătură între pictarea propriei persoane în locul lui Hristos și a sfinților, și credința păgână a sfinției sale în reîncarnarea ca o excepție, dorită și pentru el. Aceasta i-a făcut și pe ucenici să fie amețiți și să-l confunde cu Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare bărbat născut dintre femei, în tendința lor exagerată de a-l preacinsti pe Părintele Arsenie Boca (comparându-l cu Sfinții Arhangheli, Sfinții Apostoli Pavel și Andrei, cu Sfinții Prooroci Moise – pentru a se compara pe sine însuși, în taină, prin sugestie, poate fără să-și dea seama cu Sfântul Ierarh Grigorie de Nyssa autorul aghiografiei lui – , Daniel, Ilie, ba chiar și cu Maica Domnului ceea ce este singura Rugul Aprins, nears de focul dumnezeirii. Ba ce este mai îngrozitor – vai nouă! – nu se sfiește să-L compare chiar cu Sfântul Duh sau cu Hristos):

„Iară și iară cu pace” despre Părintele Arsenie

„După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18,1) „Cântărește de trei ori cuvintele și de șapte ori ceea ce scrii”, spunea Preacuviosul Părintele nostru Arsenie Boca, cel „zidit acum întru tăcere”, până la înviere. Chipul de icoană al Părintelui Arsenie, sculptat - într-o viziune - peste ani și ani, pe un versant nordic al Munților Făgărașului, cu vedere dinspre Olt, ca o efigie protectoare a neamului; după cum și Sfinția Sa L- a văzut și L-a reprezentat în pictură pe Mântuitorul Iisus Hristos, deasupra acestor munți, se reflectă și în cartea d-lui Florin Duțu pe care o avem deschisă în față: „**Și cărțile au fost deschise**” (Apocalipsă 20, 12) **Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie** (și nu o aghiografie!) [corect. Mai bine spus tanatografie. Θάνατος thánatos în limba greacă = moartea. Scrierea despre cum a pierit un suflet prin amăgire și cum a însămânțat moartea în popor – n.n.] . Această carte ne aduce aminte de faptul că adevărata „Viață a lui Moise” nu putea fi nicidecum scrisă și tâlcuită magistral de către Sfântul Grigorie de Nyssa numai decât după eventualele „dosare de la CNSAS” din Egiptul faraonilor, ci numai după scrierile biblice inspirate din Exod, Levitic, Numeri și Deuteronom, referitoare la marele legiuitor. La fel nici Viața Sfântului Prooroc Daniel n-ar putea fi scrisă și descrisă vreodată după „dosarele de la CNSAS” din Babilon, ci după minunile și revelațiile din cartea proorociei sale, din Istoria Susanei și din Istoria omorării balaurului și a sfărâmării lui Bel. De asemenea, într-un mod fals și incomplet s-ar fi putut reflecta prima parte a vieții Sfântului Apostol Pavel de după convertire, în „dosarele de la CNSAS” ale „dregătorului regelui Areta” din Damasc (II Corinteni 11, 32) și cu totul altfel ar fi putut scrie singur sau împreună cu Tit, Sfântul Apostol Timotei, „o viață” aghiografică a marelui apostol al neamurilor.

Tot așa, credem noi, și în cazul sau situația de față a Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie Boca de la Prislop, a cărui viață în Hristos, biografie și mai ales aghiografie de așezat în Sinaxar, se reflectă și se oglindește mai mult decât în orice altceva, în „dosarele” de pelerinaj ale miilor și zecilor de mii de credincioși care-l caută cu dragoste și i se roagă cu credință la crucea de la mormântul Sfinției Sale de la Sfânta Mănăstire Prislop. Dosarele „de urmărire” de la CNSAS ale celui ce L-a urmat neabătut pe Hristos, **Părintele Arsenie Boca - „Omul îmbrăcat în haină de in”, „îngerul cu cădelnița de aur” și „Arhanghelul” de la Prislop, în viziunea teologică, în concepția duhovnicească și în mărturisirea Noastră arhierască nu pot reflecta vreodată altceva decât întunecata perspectivă antihristică, dintr-o perioadă la fel de antihristică, asupra „celui mai mare om născut din femeie” (Matei 11, 11; Luca**

³²¹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

7,28) [ce interesant, fără să-și dea seama mărturisește că ceea ce spune preasfinția sa este o perspectivă întunecată antihristică. Adică tocmai modul cum îl prezintă pe Părintele Arsenie Boca (ca fiind cel mai mare om născut din femei, stâlcind Sfânta Scriptură care zice Luc7:28 Zic vouă: Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan; sau Luc 7:28 Că zic vouă: mai mare proroc între cei născuți din muieri decât Ioan Botezătorul, nimeni nu este) se împotrivesc voii lui Hristos și îl înlocuiește pe El în aprecieri. Preasfinția sa vrea să ne învețe că sunt ex aequo doi născuți cei mai mari între femei, Părintele Arsenie Boca și Sfântul Ioan Botezătorul, contrazicând pe însuși Hristos care zice: Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; (fiindcă totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el Îl reprezintă chiar pe Hristos care era mai mic ca vârstă omenească cu 6 luni și era născut din Fecioară), iar faptul că nu s-a născut arată că nici nu se va naște, Sfântul Ioan Botezătorul fiind la stânga Dreptului Judecător și Maica Domnului la dreapta. Nici nu va fi vreun altul ca el, doar unul fiind la stânga, ca mijlocitor Mat 20:23 dar a ședea de-a dreapta și de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci se va da celor pentru care s-a pregătit de către Tatăl Meu. Așadar Hristos, din smerenie spune că nu este a lui a da, dar preasfinția sa îl așază pe Părintele Arsenie Boca la egalitate cu cel de la stânga lui Hristos, arătându-se mai mare ca Hristos. Hristos ne-a spus acel cuvânt, arătându-ne că Sfântul Ioan Botezătorul este cel mai mare bărbat (nu om, cum eretic parafrazează preasfinția sa, ca de obicei răstălmăcind Sfânta Scriptură din orbirea pentru idolul său. Că cel mai mare om născut din femei este Maica Domnului) născut între femei chiar și – n.n.] pe pământ românesc și a celei mai mari personalități creștine răsărite pe același binecuvântat pământ daco-roman, de la Sfântul Apostol Andrei până astăzi. [unde ești tu Ștefane voievod, unde sunteți voi Sfinților Ocrotitori Dimitrie și Parascheva, Ioan Casian, Gherman al Dobrogei, Teodora de la Sihla, Ioan Iacov, Grigorie Dascălul, Andrei Șaguna, Neagoe Basarab, Brâncovenilor și toți sfinții născuți pe pământul Românesc? Veniți să ne scăpați! Iată preasfinția sa nu vă vede, orbit fiind de magul de la Prislop și o țară întreagă v-a uitat fiind întunecată de lucrările demonice de acolo! – n.n.]

Icoana părintelui Arsenie, zugrăvită și transfigurată prin contemplații scripturistice (III Regi 19, 11-12; Apocalipsă 7, 1; 8, 3-4), viziuni patristice (Avva Arsenie 27 și 38), [vai nouă că-l face ca prefigurată de Sfânta Scriptură și de Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare! – n.n.] mărturii contemporane și metafore spirituale, pregătește canonizarea unui adevărat „rug aprins” [mai degrabă mărăcine aprins de focul iadului – n.n.]. în acest sens, sfântul lui Dumnezeu și canonizarea lui de către Biserica Ortodoxă, s-ar putea asemăna cu rugul aprins din Sinai și stâlpul de foc din pustie. Prin canonizare, „rugul aprins” devine „stâlp de foc” pentru neam, popor și țară. Prin canonizare, „rugul aprins” se transfigurează în „stâlp de foc” și luminează ca și „stâlp de foc”, între țărmlul Mării Roșii și malul Iordanului. [iată că depășește marginile țării și o înlocuiește cu Părintele Arsenie Boca și pe Maica Domnului, care este Rugul Aprins a toată lumea, preînchipuit la Muntele Sinai între țărmlul Mării Roșii și malul Iordanului – n.n.] Sau, prin canonizare, rugul aprins devine „stâlp de foc”, se transfigurează în „car de foc” [acum îl face ca pe Sfântul Prooroc Ilie – n.n.] și rouează ca „limbă de foc” [acum îl înlocuiește și pe Sfântul Duh cu Părintele Arsenie Boca !!! – n.n.] a Duhului Sfânt. „După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18, 1). Tot așa și pământul românesc se luminează și se va lumina tot mai mult de slava, harul și darul, harisma și personalitatea Precuviosului Părintelui nostru Arsenie de la Prislop și de evlavia curată și cultul ortodox pe care poporul nostru le are față de Sfinția Sa. [după atâtea exagerări nu este de mirare că numește starea de hipnoză colectivă indusă în popor de demoni (prin false minuni, vise și vedenii colective și particulare) ucenicii cu autoritate în cuvânt (victime nefericite la rândul lor, ca și cel ce a scris această laudă ieșită din fire) și mass-media ca fiind evlavie curată și cult Ortodox, când lipsește tocmai Ortodoxia vieții și învățăturilor sfinției

sale, care este exact scopul și miezul canonului canonizării pentru ca cel canonizat să devină un adevărat model de dreaptă credință – n.n.]

Parcurgând cu atenție și cu dragoste cuprinsul bogat al cărții d-lui Florin Duțu - până în prezent, cea mai documentată biografie a Părintelui Arsenie, fără pretenția de a fi nicidecum completă sau exhaustivă nu putem ajunge decât la concluzia inspirată de la sfârșitul Evangheliei Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan: „Sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus - care nu sunt scrise în cartea aceasta (Ioan 20, 30) - și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin.” (Ioan 21, 25), cuvinte pe care le-am putea traduce astfel: sunt și alte multe lucruri, fapte, minuni și semne; cuvinte, învățături și sfaturi; rugăciuni, viziuni și tăceri; experiențe, trăiri și simțiri pe care le-a avut sau le-a făcut Preacuviosul Părintele nostru Arsenie, care nu sunt scrise în cartea aceasta și care, dacă s-ar putea scrie de cineva cu de-amănuntul, cred că nici ui tainica și profetica chilie a Sfinției Sale de sub Fereastră Sâmbetei din Munții Făgărașului, n-ar putea încăpea cărțile ce s-ar fi scris, ce se scriu și ce se vor mai scrie despre Sfinția Sa, [vedeți că mesajul Părintelui Arsenie Boca este mesajul lui antihrist? Nu numai sfinția sa se prezenta pe sine ca pe Hristos ci și ucenicii cei mai autorizați fac același lucru – n.n.] care, ascuns în taina cuvintelor Sfântului Prooroc Ieremia: „Turn te-am pus în mijlocul poporului Meu și stâlp, ca să afli și să urmărești drumul lor...” (Ieremia 6, 27), spunea printre altele: „Călugării sunt chemați să umple lumea de duhul Parusiei și să pună jăratec pe lemnul uscat al lucrurilor”, pentru a le reaprinde prin Duhul Sfânt. [dar nu să-i facă pe oameni amăgiți de frica proorociilor și sfârșitului lumii ca pe sărmanii amăgiți de adventiștii, care nu pot înțelege nici evidențele cele mai accentuate ale falsității doctrinei lor, rațiunile lucrurilor alunecându-le pe lângă minte, datorită propriilor prejudecăți și robiri date de arhiconi (teologii iadului, ce răstălmăcesc Sfânta Scriptură). Iar lemnul uscat este, după Sfântul Ierarh Grigorie Teologul păcatul. De ce vrea Părintele Arsenie Boca să aprindă cu jeric păcatul părerii de sine că lucrează cu Sfântul Duh? – n.n.]

Hățăgel, 9 august 2013³²²

Această înfricoșătoare întunecare a ucenicilor nu este întâmplătoare ci a fost cultivată hipnotic de sfinția sa. Căci pecetea apostoliei lui și specificul universal prezent în tot ce a făcut este SINELE. Dragostea lui cea mai mare a fost sinele și centrarea pe sine este atotprezentă (mascată poate și pentru sine de dorința misiunii spre Hristos). Ea este atât de vizibilă și în propriile vedenii (adresate sieși), și în falsele sale minuni (adresate celor fără carte), și în învățăturile sale scrise (adresate cărturarilor), și în oribilitățile pictate de el (adresate tuturor), pretutindeni și în toată viața.

³²² Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 9-12.

IV. MOARTEA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA ȘI A MAICII ZAMFIRA

În afară de excepțiile care confirmă regula, în mod obișnuit, moartea este o sinteză a vieții cuiva. Dar parcă la Părintele Arsenie Boca acest lucru este și mai evident, atât prin contradicțiile ucenicilor, cât și prin evidenta lucrare de amăgire, însoțită de minuni și scheme diavolești, care îl situează în afară de Ortodoxie. Dar aceasta este valabil și pentru Maica Zamfira, cu o moarte legată tot de idealul de o viață a sfinției sale, de a face din familia sa centrul României.

A. MOARTEA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

1. CONTRADICȚII

A) ÎN LEGĂTURĂ CU MOARTEA

După cum a trăit cu mândria că este Sfânt, așa a și murit, cu mândria că își procește infailibil sfârșitul, vrând să-și facă slavă deșartă și din cunoașterea momentului morții, fiind convins că de el depinde mântuirea multora:

La un moment dat, în 1989, părintele Arsenie le spune celor apropiați:

"Vine vremea când o sa ma cautati si nu o sa ma mai găsiți". Toți se întrebau ce vrea să însemne asta. Părintele avea 79 de ani, o varsta înaintată s-ar putea crede, însă cei care l-au cunoscut atunci povestesc că la această varsta un tanar cu greu se putea tine după el când mergea pe jos la drum lung.

Intr-una din zile, spune: "Mai sunt doua calendare. Nu ma mai vedeți în curând, ca astia ma termina". Oamenii se întrebau unii pe alții ce va urma.

Va fi sfârșitul lor, al tuturor? Cineva a pus întrebarea: "Daca moare părintele?". "Asta ar fi fost chiar culmea", i s-a răspuns. Toți se amuzau:

"Cine sa-l termine pe părintele, ca părintele are putere" [ce grav amuzament. Ce cumplite afirmații. Singurul care a murit numai când El a vrut este Hristos. Singurul ce are putere în Sine este numai Dumnezeu. Să spui despre un alt om că este așa, deja înseamnă că îl cinstești în tine însuși ca pe un antihrist – n.n.]

In octombrie '89, părintele Arsenie are o premonție gravă, și anume afirmă ca atunci când Ceausescu va pleca din țară, va pierde la scurta vreme și conducerea ei. Acest lucru se pare ca a ajuns la cabinetul 2, la urechile Elenei Ceausescu, care a dat ordin ca părintele să fie ucis. Cu puțin înainte de a muri, a mai spus în felul lui, simplu și foarte limpede: "Eu am să mor martir" [deja se canonizase singur ca mucenic – n.n.]. A murit la 21 noiembrie; în ce condiții, va lasăm să deduceți din dialogul înregistrat mai jos:

"Ultimele momente și le-a petrecut la Sinaia. Trebuie neapărat să scrieți asta. Am fost la el, împreună cu părintele Dometie. Părintele Dometie a fost ținut acolo timp de o săptămână și jumătate și nu i-au dat voie să vorbească cu el. Maica de acolo ne spunea că e la Drăganescu. Părintele Arsenie avea însă un catel mic, flocos, negru. Unde era părintele, acolo era și cățelul. Când am văzut cățelul, mi-am dat seama că este acolo. În cele din urmă, ni s-a spus că este bolnav și că nu îl poate vedea nimeni. I se poate trimite doar un pomelnic sau o scrisoare... După trei zile, ni s-a spus că a murit părintele. L-au adus și era așa cum era: torturat și chinuit. Se vedea la degete și la fata faptul că a fost torturat.

Eu am fost la înmormântare și am văzut: unghiile de la două degete îi erau pur și simplu smulse [vom vedea din alte mărturii că alții au văzut altfel: unghiile nu îi erau smulse – n.n.]... Toate acestea s-au petrecut pentru că a prezis căderea și moartea lui Ceausescu. Nu mi-e frică să spun adevărul, chiar dacă unii mai vor să ascundă acest lucru [acum declară că a proorocit căderea președintelui înainte și, deci, aceasta a fost cauza omorării – n.n.]. Puteri fi și un om trimis de cei care l-au torturat și acum vor cu orice preț să ascundă adevărul. Eu spun adevărul pe fata, pentru că mulți îl știu, dar nu îl spun. Părintele Dometie a spus și el acest lucru, în acatist, înainte de a muri. Pana acum nu a aparut acest acatist,

deși se spunea de multa vreme ca va apărea. **Părintele a lasat cu limba de moarte sa nu fie deshumat pentru cercetări, dar el știa ca adevărul oricum se va descoperi**³²³ [a lăsat cu limbă de moarte să nu fie deshumat. Dar nu neapărat pentru a nu se afla că a fost torturat, ci, se poate, dimpotrivă, pentru a nu se afla că nu a fost torturat, ca să nu-i fie șifonată imaginea de martir, sau pentru a nu se afla că nu are Sfinte Moaște. Secretul este cu dus-întors. Vom vedea cum procedau Sfinții autentici, ca să nu le fie cinstite Sfintele Moaște. Nu doar ca în cazul de față: să pară că sunt smeriți și să pară că nu vor să le fie cinstite rămășițele pământești, ca să fie mai apreciați și să li se facă un cult mai accentuat, la adăpostul că nu se va descoperi că nu au Sfinte Moaște. Sfinții adevărați porunceau cu multă chibzuință și eficiență împlinirea acestei sete a lor de smerenie – n.n.].

Pentru ucenici o dovadă indiscutabilă pentru stabilirea adevărului este: cățelul negru. Dar acesta este un argument copilăresc. Dacă a plecat de data aceea Părintele fără cățel? Dar putem gândi și altfel. Dacă era nedespărțit de acel cățel negru, deși Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul recomandă în Paza celor 5 simțuri ca monahii să nu aibă animale mici, aceasta nu arată numai o împătımire față de animale, care față de celelalte probleme grave necanonice ale Părintelui Arsenie Boca este o problemă minoră. Dacă acel cățel negru nedespărțit este neapărat un indiciu de ceva, iată ce ar putea arăta el: diavolul lucrează de multe ori în chipul unui câine negru, iar vrăjitorii se însoțesc de astfel de câini:

Încă de acasă, frații lui mai mari, Gheorghe și Vasile, se pregăteau pentru viața de mănăstire. Se sculau la miezul nopții, făceau Utrenia, citeau la Psaltire și tineau post. Ei îl deșteptau și pe Constantin, căruia însă îi era necaz că-i strică somnul. Sora mai mare, Maria, intrase în Oastea Domnului și l-a chemat și pe Constantin, zicându-i: "Hai și tu în Oastea Domnului, că ai darul cuvântului și nu-i așa greu ca la mănăstire". Atunci el s-a învoit. Noaptea următoare, când l-au sculat iarăși frații la rugăciune, el a zis că nu se mai scoală și nu mai merge la mănăstire. Apoi s-a culcat din nou fără grijă.

*Mama lor muncea până noaptea târziu. Venind ea de la fântână cu două găleți de apă, a văzut în camera unde dormea Constantin un câine mare, care stătea pe pieptul lui și îl lungea pe obraz. Atunci a strigat către Vasile: "Vai, Vasile, vino repede că pe Costică îl mănâncă un câine!" Atunci Constantin s-a trezit și a mai apucat să vadă doar coada unui câine mare, negru, care dispărea. Vasile i-a spus: "ăsta-i diavolul care se bucură că nu mai mergi la mănăstire!" Din clipa aceea, fratele Constantin nu s-a mai îndoit să meargă la mănăstire și se scula noaptea la rugăciune ca să nu mai vină câinele.*³²⁴

Diavolul nu-l conduce pe om la păcat în chip tiranic

În anii împăratului Leon Înțeleptul (886-912), cineva din Constantinopol, nesocotind sfințenia Tainei căsătoriei, a început să trăiască în destrăbălare și desfrînare. Soția lui, femeie cu frică de Dumnezeu, se topea de tristețe. Străduindu-se însă să-l readucă pe calea bună pe bărbatul ei, a ajuns la vrăjitorul Virginie.

Cînd l-a vizitat, în jurul lui erau mulți oameni. Fiecare primea răspuns la problema pe care o avea și pleca. Cînd i-a venit rîndul, s-a așezat și a început să-și destăinuiească durerea:

– Bărbatul meu s-a datat păcatului. Umblă prin toate locurile de preacurvie și cheltuiește averea noastră cu actrițe și desfrîinate. Am venit la tine pentru că am aflat că i-ai izbăvit pe mulți. Ajută-mă dacă poți și eu te voi răsplăti cît mai bine cu putință.

– Nu te neliniști deloc, i-a răspuns acela. Eu îl voi face să nu se mai uite la altă femeie. Pot să-l dau chiar și morții. Pot să-l încredințez și unui duh rău. Alege, ce vrei să fac din toate astea?

– Nu vreau nimic, doar să se întoarcă lîngă mine ca un soț bun și credincios.

³²³ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015.

³²⁴ <http://www.sfaturiortodoxe.ro/peleopa/viata_p_cleopa.htm>, duminică, 6 decembrie 2015

– *De asta să fii sigură! Mergi acum acasă și pregătește-mi o candelă, apă, untdelemn, făclie, un brîu și foc. Miercuri te voi vizita.*

Vrăjitorul, înștiințat de diavol, care cunoaște trecutul, i-a arătat înainte de a pleca păcatele pe care le făcuse în tinerețea ei și astfel a încredințat-o de puterea lui [întocmai ca Părintele Arsenie Boca arătându-i păcatele din tinerețe și ducând-o la pocăință... drăcească, folosindu-se de mijloace, la arătare, creștine – n.n.]

Femeia a plecat înfricoșată, dar și cu nădejdea ca va recîștiga iubirea soțului său.

Miercuri Virginie a venit acasă la ea. A cerut untdelemnul și apa. Le-a pus în candelă. A luat făclia, a aprins candela și a pus-o în fața icoanelor. Pe toate le-a făcut cu o evlavie fățarnică. La urma a luat brîul, a șoptit ceva, a făcut patru noduri și i l-a dat femeii să-l îmbrace.

– *Dă-mi acum, îi spuse, o moneda de aur, ca s-o împart la săraci pentru mîntuirea sufletului tău. [se îngrijea de săraci! – n.n.]*

Femeia i-a dat-o cu bunăvoință și i-a făgăduit să-i dea și alți bani, dacă o va ajuta în problema ei.

Într'adevăr bărbatul ei de atunci a încetat legăturile nelegiuite. O iubea doar pe soția lui și se îngrijea de nevoile casei [ce roade „bune”... dar, cu ce preț? – n.n.]

Însa n'a trecut multă vreme și femeia a început să fie atacată de demoni. Duhul rău își cerea răsplata de vreme ce ea l-a căutat prima. Îi apărea în somn uneori ca un arap bătrîn, care-o chema la desfrînare, alteori ca un cîine negru și nerușinat care-o săruta pe gură.

Neliniștită, se întreba de ce i se întîmplă acestea. Cum de avea vise atît de urîte și scîrboase? Cum de diavolul avea atîta îndrăzneală față de ea?

Cu timpul situația s-a înrăutățit. Nefericita, s-a izbăvit de o nenorocire și a căzut în alta. Visa că se umple de dorințe nerușinate și că mînca broaște, șerpi și alte reptile scîrboase. Nu dormea niciodată liniștită. Nu se trezea niciodată fără tulburare, frică și scîrbă. [la ucenicii Părintelui Arsenie Boca se întîmplă lucruri mai grave, îl visează pe el, care Îl înlocuiește, în numele lui Hristos, pe Hristos din inima lor. Și ei nu își dau seama că își pierd mîntuirea. Cea de aici văzînd astfel de vise își dă seama că este robită diavolului și aleargă la pocăință. Ucenicii Părintelui Arsenie Boca avînd astfel de vise li se pare că sunt Sfinți, iar dacă nu Sfinți, măcar cred că au o călătorie cu siguranță pe calea mîntuirii lor, și nu se mai îngrijesc de pocăință, încredințându-se magiei idolului lor. – n.n.]

Atunci a început să se gîndească și la Dumnezeu. A început să se roage fierbinte și să postească. Și Domnul cel iubitor de oameni n'a nesocotit-o.

În tulburarea ei și-a adus aminte de virtuosul său vecin, Epifanie. Epifanie era ucenicul cuviosului Andrei cel nebun pentru Hristos care în anii aceia i se făcea plăcut lui Dumnezeu prin nevoițele sale negrăite.

Așadar, sărmana femeie l-a vizitat pe Epifanie și i-a povestit amănunțit nenorocirea care a cuprins-o. Acela a mers la cuviosul Andrei.

– *Explică-mi, Părinte, ce a însemnat candela și brîul cu patru noduri? Ce a fost cu apa, untdelemnul și făclia? Și de ce diavolul a folosit aceste mijloace și pe vrăjitor, pentru a o stăpîni pe femeia asta?*

– *De vreme ce mă întrebi, îți voi explica totul, a răspuns cuviosul. Diavolul are obiceiul ca mai întîi să alunge harul lui Dumnezeu de la oameni și după aceea să intre în ei neîmpiedicat. Harul dumnezeiesc nu pleacă fiindcă îi e frică de diavol, ci pentru că îi e silă și scîrbă de duhoarea păcatului. Diavolul nu-l conduce pe om la păcat în chip tiranic. Ci îl ispitește, îi sădește poftă și cugete rele. Dacă omul ascultă de chemarea satanică și cade în păcat, diavolul dobîndește drepturi asupra lui și harul dumnezeiesc este fugărit. Așa s-a întîmplat și cu această sărmană femeie. Diavolul a invidiat-o, pentru că era evlavioasă și cuvioasă și a vrut s-o înrobească [cum e invidios și pe Ortodocșii ce merg la Biserică – n.n.]. La început a folosit desfrînarea soțului său pentru a o conduce la Virginie [la început se folosesc de necazurile pe care le au pentru a-i conduce la Părintele Arsenie Boca – n.n.]. Apoi a*

reușit să primească chiar de la ea lucrurile necesare pentru vrăjitorie [apoi reușesc să primească chiar de la ei darurile ce le aduc la mormântul de la Prislop – n.n.]. *S-a străduit apoi să îndepărteze de la ea harul Sfântului Botez. Astfel, vrăjitorul Virginie a folosit candela în loc de colimvitră, apa în loc de apa sfințită a Botezului [cei de acolo folosesc în loc de aghiazmă apa din mormântul Părintelui Arsenie Boca – n.n.], untdelemnul în loc de sfințitul mir [untdelemn de la candela mormântului sau tabloul cu mâinile Maicii Zamfira, în loc de Sfântul Mir – n.n.], făclia și focul în loc de lumânările care ard în ceasul Tainei [lumânările aduse la mormânt, în loc de lumânările aduse la Sfinți și sărutul transmis de la crucea Părintelui Arsenie Boca în loc de cinstirea Sfintei Cruci a lui Hristos – n.n.] . Cît despre nodurile brîului, acolo „s-a legat” diavolul [tot așa prin magneții și pozele cu Părintele Arsenie Boca hipnotizând cu ochii lui albaștri și vicleni, purtate peste tot, se leagă de bieții amăgiți duhurile care l-au înșelat și împruternicit pe sfinția sa – n.n.]. Și i-a poruncit femeii să-l îmbrace pentru a-l avea pe diavol înfășurat în continuu peste mijlocul ei [așa își poartă unii prin mașini, buzunare de la piept, buletine sau portofele, propria robie și înșelare, ba unii îndrăznesc să le pună și prin biserici și... chiar altare – n.n.] .*

– Slăvit să fie Numele lui Dumnezeu, care ți le-a descoperit pe toate, i-a spus Epifanie cuviosului. *Însă cum a cunoscut vrăjitorul păcatele pe care le făcuse în tinerețe?*

– Nu știi, a răspuns cuviosul, că demonii îi urmăresc pe toți creștinii? *De aceea cunosc faptele lor și le descoperă uneltelor lor, vrăjitorilor [ne mai mirăm cum știa Părintele Arsenie Boca păcatele oamenilor? – n.n.] .*

Tînărul evlavios a ascultat cu uimire cuvintele cuviosului și l-a slăvit iarăși pe Dumnezeu care le descoperă Sfinților Săi lucrările diavolului și eliberează făpturile Lui de cursele celui viclean.

*La urmă cuviosul l-a povățuit să distrugă lucrurile pe care le-a folosit vrăjitorul. Și într'adevăr, îndată ce a ars brîul cel cu patru noduri și a spart candela, femeia s-a izbăvit de înrîurirea demonică [așa ar trebui să facă cine va vrea să se izbăvească de cursele diavolești mult mai subtile de acum. Să ardă toate pozele și cărțile cu Părintele Arsenie Boca: **Fap 19:19** Iar mulți dintre cei ce făcuseră vrăjitorie, aducând cărțile, le ardeau în fața tuturor. Și au socotit prețul lor și au găsit cincizeci de mii de arginți.**20** Astfel creștea cu putere cuvântul Domnului și se întărea. – n.n.] .*

Sursa: *Demonii și lucrările lor*, Ed. Egumenița, 2007, p. 322-325³²⁵ [...]

Despre cearta Sfântului Apostol Petru cu Simon vrăjitorul, se mai povestește încă, afară de Metafrast, în Prolog și în Mineiul cel mare, unde citim: Sfântul Petru, cînd a venit în Roma și i s-a înștiințat de acel Simon, care se numea "Hristos" și făcea înaintea poporului minuni multe, s-a aprins de rîvnă și a mers în casa lui Simon Magul. Acolo a găsit pe mulți stînd la poarta lui și care îl opriră pe el a intra înăuntru, Petru a zis către dînșii: "Pentru ce mă opriți a intra la vrăjitorul cel amăgitor?" Iar ei au zis: "Nu este vrăjitor, ci este zeu puternic" [Sfinte Apostole Petru, te rugăm cu toții vino și ne izbăvește și pe noi de noua formă de vrăjitorie, de numele cel amăgitor al Părintelui Arsenie Boca, că oamenii îl consideră zeu. Nici un Sfânt nu a fost pus în loc de Hristos în Sfânta Biserică Ortodoxă, cum a fost pus acesta în centrul inimii ucenicilor amăgiți, exact cum erau zeii înlocuitorii lui Dumnezeu. Te rugăm vino și ne miluiește, că pierim din pricina amăgirii. Această lucrare este pregătitoare pentru închinarea la antihrist, ce-i va sili pe oameni să creadă că este Dumnezeu, tocmai prin false minuni. Vino Sfinte Apostole Petru cu toți Apostolii și ni-L propovăduiește din nou pe Hristos ca să ne mântuiască

2Pe 3:9 Domnul nu întârzie cu făgăduința Sa, după cum socotesc unii că e întârziere, ci îndelung rabdă pentru voi, nevrînd să piară cineva, ci toți să vină la pocăință.

– n.n.] .

El a pus paznici la poarta sa, ca să știe gîndurile omenești". Aceasta spunînd, au arătat apostolului un cîine negru ce zăcea la poartă, zicîndu-i: "Acest cîine omoară pe toți cei ce

³²⁵ <<https://izestrea.wordpress.com/2011/07/08/descintecul-si-vrajitoria-capcane-pentru-nai-vi-ii/>>, luni, 7 decembrie 2015

gîndesc nedrept despre Simon". Sfîntul Petru a zis: "Eu grăiesc adevărat pentru el, că Simon este de la diavol". Deci, apropiindu-se, a zis cînelui: "Mergi și spune lui Simon că Petru, Apostolul lui Hristos, vrea să intre la tine".

Cîinele, mergînd, cu glas omenesc a spus lui Simon ceea ce îi poruncise Petru. Toți, văzînd și auzînd vorbind pe cîine omeneste, s-au înspăimîntat. Simon, asemenea, pe același cîine l-a trimis, zicîndu-i: "Să intre aici Petru". Intrînd Petru, Simon a început a face năluciri înaintea poporului, fiind Petru de față. Sfîntul cu puterea lui Hristos, a arătat minuni și mai mari. [...]

Marcel mai zicea: "Simon, fiind liber, a venit la mine, socotind că eu nu știu de acel lucru minunat ce se făcuse și a pus la ușa casei mele un cîine mare legat cu lanț de fier, zicînd către mine: "Voi vedea dacă va veni Petru la tine, precum s-a obișnuit". După un ceas, Sfîntul Petru a venit la ușă și dezlegînd acel cîine, a zis către dînsul: "Du-te și spune lui Simon vrăjitorul să înceteze a înșela pe oameni cu lucrarea diavolească, pentru care Hristos și-a vărsat sîngele". Cîinele, ducîndu-se, a grăit lui Simon cu glas omenesc, spunîndu-i cele poruncite de apostol. Eu, auzînd și văzînd aceasta - zice Marcel -, am ieșit degrabă în întîmpinarea Sfîntului Petru și l-am primit cu cinste în casa mea, iar pe Simon vrăjitorul și pe cîinele acela i-am gonit afară. Cîinele atunci, nevătămînd pe nimeni, s-a repezit numai la Simon și, apucîndu-l cu dinții, l-a trîntit la pămînt [vedeți cum se răzbuună făptura pe vrăjitori, chiar dacă până atunci, prin puterea diavolului le slujea, când vine porunca lămurită prin credință? – n.n.]. Iar Petru, privind la aceea pe fereastră, porunceea cînelui, în numele lui Hristos, să nu vatăme trupul lui Simon. Deci, cîinele, nevătămîndu-i trupul, i-a rupt toate hainele de pe dînsul, încît nici o parte a corpului nu mai rămăsese acoperită.³²⁶

Să vedem mai departe cum se contrazic uceniciei Părintelui Arsenie Boca, cu privire la moartea sa:

Ce ramane in urma zborului unei păsări pe cer [iată ce rămâne: amintiri și fantezie. Uneori și ecoul vreunui croncănit – n.n.]

Un om pe care il intalnim la izvorul de langa Manastirea Bucium ne spune: "Acum calc pe urmele părintelui si sunt mulțumit. Am reușit sa imprejmuiesc fantanita cu un gard, am pus aici crucea. Aici este fantanita părintelui, am vrut sa punem si acoperiș, dar stareșul s-a împotrivit: «Ce, faceți din fantanita părintelui schit acum?»". Toți cei care l-au cunoscut indeaproape pe Arsenie Boca il considera sfânt. Singurul care poate sa se pronunțe oficial asupra acestui fapt este insa Sfântul Sinod. La Manastirea Sambata, a trebuit sa-mi ascund identitatea de ziarist, pentru ca se pare ca exista dispoziții clare, conform carora nu este voie ca părintele sa fie considerat si numit, in discuții, sfânt. Cu toate acestea, pretutindeni unde am fost pe urmele lui, m-au intampinat, ca un semn, minunile, miracolele [pe vremea aceea era influența bătrînilor cu discernămînt. Nu că nu era voie să fie numit Sfânt, dar era rușinos, de răs să numești pe astfel de om, cunoscut pentru scăderile și rătăcirile lui, că ar fi Sfânt, când aveai criteriile vii de seriozitate duhovnicească, cu adevărat modele de sfințenie, cu care putea fi comparat și care arătau tuturor rătăcirea lui. Nu că nu aveai voie, dar te făceai pur și simplu de răs. Azi, însă, cei care îndrăznesc să-i arate amăgirea sunt prigonți, arătați cu degetul, datorită curentului forțat, fără discernămînt adus de oficialități pentru canonizarea lui. Parcă dacă îndrăznești să spui adevărul, contradictoriu cu imaginea publică construită, vei avea de a face cu oficialitățile. Sărmanul ziarist, dacă nu cunoștea credința Ortodoxă, credea că sfințenia se măsoară după minuni și părerea oamenilor – n.n.]. Nu am inclus in acest material decât o parte din minunile povestite de credincioși. Sunt convins ca timpul va scoate din anonimul multe alte fapte extraordinare si inspirate ale acestui om.

Deocamdată, celor care vor sa cunoască mai mult despre ieromonahul Arsenie Boca, le dau indemnul pe care l-am primit la randu-mi de la părintele Daniil Stoenescu:

³²⁶ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiun/06-29-sf_ap_petru.html>, luni, 7 decembrie 2015.

"Părintele Arsenie a pictat biserica din satul Drăganescu, județul Giurgiu, comuna Mihailești. Vizitări acea biserică și ea va vorbi cel mai mult și cel mai bine despre părintele. Picturile au o frumusețe și o transparență nemaîntâlnită. În frumusețea de acolo, veți descoperi ceva din duhul părintelui" [foarte bun sfat. Dacă cel care merge acolo nu are ideea preconceptută că Părintele Arsenie Boca ar fi sfânt, ca să fie orb duhovnicește și să nu vadă evidențele, acolo este mai prezent ca oriunde duhul părintelui și se poate observa cel mai bine, și cel mai mult, și cel mai limpede de amăgirea lui. Însă pentru aceasta este nevoie să cunoști Ortodoxia și să iubești mai mult adevărul decât min(c)iunile – n.n.]

Mulțumesc părintelui Daniil Stoenescu de la Densus, ucenic al ieromonahului Arsenie Boca, pentru marele sprijin pe care mi l-a oferit în vederea realizării acestui documentar. [...]

Prin nedreptățile și umilințele la care a fost supus până la sfârșitul vieții, în 1989, destinul părintelui Arsenie Boca e un martiriu creștin [ce termen neortodox apropierea între destin și martiriu. Dar cu libertatea jertfei unui adevărat mucenic cum rămâne? Autorul se vede că nu are o cunoaștere Ortodoxă – n.n.] . Si totuși, în mod paradoxal, prin sarguinta Securității, biografia lui se implineste astăzi [bun comentariu. Am putea spune că la construirea imaginii de Sfânt, cu atâta forță mass-media nu ar fi putut avea atâta eficiență decât colaborarea strânsă a securității cu masoneria în slujirea intereselor politice ale noii spiritualități ecumeniste. Dar, din păcate, la aceasta au mai contribuit și dracii prin false minuni, și naivitatea credulilor, slaba pregătire dogmatică și duhovnicească a noastră a tuturor, dar mai ales lipsa de pocăință autentică ce a dus la pierderea discernământului între falsă și adevărata sfințenie. „Vrajă” sau mai bine spus stare deplorabilă ce bântuie mai toată lumea contemporană, chiar și pe cei ce se laudă că sunt Ortodocși fierbinți sau păstori de suflete – n.n.] . Din dosar aflăm mai multe mărturii de credință, ba chiar și unele detalii biografice, cum ar fi bataia sora cu moartea pe care tatal sau (un om deosebit de aspru) i-a dat-o pentru ca pierdea timpul - un pacat imens [așa de mare încât să fi executat prin bătaie de propriul tată? Bestialitate în familie. Din fericire termenii folosiți de ziarist sunt exagerați, chiar și pentru realitate tatălui sfinției sale, care fiind greco-catolic avea mânia exacerbată de duhurile mincinoase la care slujea și fiind cizmar nu prea avea finețe în propria educație și nici în transmiterea acesteia odraslei sale părăsite – n.n.] , la înțelegerea caruia nu ajungi decât târziu, la batranete. Brusc, răul și suferința se transforma în lumina. Ca nimeni altul, părintele a înțeles. Fără durere, nu rodește nimic. Fără cruce, nu e cu puțința mântuirea [așa este. Din păcate și de crucea mică pe care și-a ales-o s-a lepădat, ca să îi fie confortabil în acest veac trufaș și nestatornic – n.n.] .

Părintele Arsenie Boca va muri pe 28 noiembrie 1989 și va fi înmormântat cinci zile mai târziu la Prislop, în locul ales chiar de el, în prezenta a 2000 de oameni. Si aici sunt multe taine și lucruri încă nelămurite. Mulți din cei cu care am vorbit sunt convinși că părintele a fost schingiuit de Securitate, ca avea unghiile de la mâini smulse și ca înainte de a muri și-a avertizat călăii: "Spuneți-i lui Ceausescu ca nu mai apuca Crăciunul!" [aici avem varianta că a proorocit în timpul torturii, nu înainte, deci nu aceasta ar fi fost cauza – n.n.] . Alții, care s-au îngrijit de înmormântarea părintelui, spun dimpotrivă ca a murit de moarte bună la Manastirea Sinaia, ca slăbise din cauza muncii epuizante și a numeroaselor boli pe care le avea [aici avem varianta că a murit de boli și suprasolicitat încordarea de a picta atât de urât, ca să poată așezământul Drăganescu, și nu numai, a se asemăna cu sine. Totuși, dacă este să vorbim obiectiv, parcă nu a tras nici la sapă, nu a lucrat nici în mină. De unde ar fi munca epuizantă? – n.n.] . Contează mai puțin teama și reținerile unora de a vorbi despre acest lucru. Mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieși oricum la iveală [amin! Așa să fie – n.n.] . E limpede că părintele Arsenie Boca nu a fost un om obișnuit [așa este... săracul – n.n.] și că Dumnezeu a lucrat prin el neîntrerupt [așa este. L-a îngăduit, ca să-I vadă bunătatea, să se lase de iubirea de

sine și să se întoarcă la pocăință – n.n.] . Timp de aproape 50 de ani cat a durat regimul comunist, de-a dreptul sau cu subtilitate perfida, s-a încercat ascunderea părintelui și a numelui sau [lăsându-se să fie popular ca pictor, vizitat de mii de oameni la așezământul Drăgănescu, pentru a-i avea de control. Nu vedem unde a fost ascunderea lui? E adevărat că nu-i făceau reclamă la teledreptul atât de scurt și nici nu apărea la emisiunile de revelion. Dar atunci nu s-ar fi prins oamenii că era colaborator? Fiindcă nici unui alt om, în afară de președinte, nu i se construia imagine publică – n.n.] **Faptul ca imaginea lui tasneste acum [nu țâșnește spontan, ci e presată cu pompa, cu mare pompă – n.n.] , la zece ani de la moarte, mai strălucitoare ca oricând, e semn ca cei fara prihana isi au plata lor, la adapost de invidia patimasa a lumii acesteia [în realitate Dumnezeu nu se ocupă de imaginea oamenilor. Chiar și această exprimare arată patima față de Părintele Arsenie Boca. Toți Sfinții și ucenicii lor se laudă cu slava Domnului care strălucește prin ei. Accentul este pe Dumnezeu. Psa 67:36 Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui, Dumnezeul lui Israel; Însuși va da putere și întărire poporului Său. Binecuvântat este Dumnezeu”.** Ucenicii Părintelui Arsenie Boca sunt preocupați de imaginea părintelui, accentul fiind pe sfinția sa și pe slava deșartă a acestei lumi – n.n.] . [...]

Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publică? [după cum este evident din studiul obiectiv asupra dosarului nu a fost nici hăituit, nici interzis, nici considerat primejdie publică, ci supravegheat ca să aibă protecție oficială că nu este contra regimului, lăsat să își facă adepți împreună cu aleasa inimii sale, continuându-și activitatea cum și-a dorit-o fără preoție și călugărie – n.n.] **Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat) [după cum am văzut nu rezultă că i s-ar fi propus colaborarea, însă este evident că a fost un colaborator notoriu, după cum vedem mai jos, luat și ca sftenic de securitate în probleme de paranormal. Mai mult în scrierile sfinției sale face o apologie a socialismului și comunismului, dovedindu-și fidelitatea față de regim – n.n.] . In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii îl iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril?** [fără să îl aresteze, elegant, ca la un colocviu. Părintele Arsenie Boca ca un părinte bun al lor, le spunea tot, fără opreliști. Dar cum am putea trage concluzia că securitatea se purta cu el grosolan și fără metodă? – n.n.] *Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.*

Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continuă [cu adevărat, ca orice elev ce se instruieste, își pândește dascălul pentru a absorbi orice informație. Dar chiar dacă ar fi o pândă cu bănuieli, ca informatorul lor să nu joace cumva dublu, tot nu se poate compara cu adevărata prigoană prin care au trecut cei cu adevărat mărturisitori. Lucrurile trase de păr ce se spun despre o așa zisă prigonire a Părintelui Arsenie Boca, fără fapte reale, consistente, comparate cu realitățile sinistre și dureroase ale adevăraților prigoniiți, par cu totul de răs, ca într-o poveste de adormit copiii – n.n.] . **La toate ispitirile si capcanele întinse, părintele a răspuns senin** [am spune degajat, cu siguranța de sine, ca unul ce se știe ocrotit de regim și are numai de câștigat de pe urma lui – n.n.] , **blând ca porumbelul si viclean ca șarpele.** ³²⁷

Cu adevărat... viclean ca șarpele, bine ar fi fost să fie doar înțelept ca el...

Mat 10:16 Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.

³²⁷ <<https://invitatie-la-ortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

Ioan 17:14 Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume. 15 Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzești pe ei de cel viclean.

numai că nu trebuie judecat. Viclenia sfinției sale pe el l-a vătămat cel mai mult, crezând în sine, iar nu în Dumnezeu. Să plângem fraților cu toții ca să nu cădem amăgiți de mult feluritele vicleșuguri ale șarpelui celui vechi cu puterea sa hipnotizatoare, ce vrea să prezinte pe colaboratori ca fiind martiri și pe amăgiți ca fiind sfinți.

Vederile atât de diferite ale stării trupului Părintelui Arsenie Boca pe care le-au avut martorii oculari și spectacolul fanteziei atât de variat de la unul la altul, ne arată că nu a fost o realitate naturală concretă obiectivă, ci niște năluciri colective schimbate în simțirea celor prezenți la îngropare, personalizată după starea sufletului fiecăruia din ei. Chiar și ideea că a murit ca mucenic este o idee tot indusă hipnotic, ca și ideea legendară a învierii și dezgropării de trei ori a unor năluciri de Sfinte Moaște:

Nu este fără relevanță faptul că, securiștii l-au torturat sălbatic pe părintele Arsenie Boca în ciuda vârstei sale înaintate (la 79 de ani), cu doar două săptămâni înainte de trecerea sa la Domnul [acum n-a mai fost torturat în clipa morții, nici cu trei zile înainte, cum ziceau cei de mai sus, ci cu două săptămâni. Și când te gândești că de fapt nu a fost torturat de loc, ci doar a murit bolnav de rinichi, cum spuneau cei care știau realitatea... te apucă râsul, dar mai apoi un plâns dureros pentru starea căzută a celor amăgiți și cursa ce ni se întinde – n.n.], pentru profețiile sale despre căderea comunismului și pentru credința sa în Hristos. Pe blogul lui Vlad Herman, apare mărturia recentă a părintelui care s-a ocupat de îngroparea și deshumarea sa:

„Adevărul ascuns despre moartea Părintelui Arsenie Boca: Iradierea [acum a mai fost și iradiat. Probabil de aici avem și privirea atomică și cunoștințele cuantice ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.], răstignirea, dezgroparea și buna mireasmă, Posted: 25 Aug 2014 11:06 AM PDT.

În cele ce urmează, un fragment din cartea “Viața lui Arsenie Boca, fapte inedite”, scrisă de preotul Petru Vamvulescu [subliniem autorul, fiindcă parcă nimeni mai mult ca sfinția sa nu a ajuns la astfel de cote aberante de năluciri, atât de evidente, și declarații atât de fulminante și năucitoare, încât ai impresia că citești basme elinești sau istorisiri cu „sfinți” latini, ceea ce e tot una – n.n.]. Menționez că l-am sunat pe preotul Petru în seara zilei de luni, 25 august 2014, pentru a-mi confirma cele relatate în carte. Răspunsurile au fost întocmai ca în aceasta. (Vlad Herman)

“El nu a murit numai din cauză că a fost iradiat, în toamna anului 1989 [a fost lângă sfinția sa cu un contor Geiger-Muller? – n.n.]. Vreau să fac o nouă descoperire de care am fost înștiințat: văzând că Părintele Arsenie s-a ridicat din moarte (n. r. adică și-a revenit după iradiere, cel puțin parțial, conform spuselor preotului Vamvulescu), i-au dat ultima lovitură fatală (n. r. comuniștii). A fost dus în pădurea de brazi de la Sinaia și răstignit [și iată cum se completează prin legende unice și fantastice autoportretul pe care sfinția sa și l-a pictat în așezământul Drăgănescu: că ar fi el însuși Hristos Cel Răstignit, care se smulge din cuie. Să vedeți cum, pe lângă pironirea încheieturilor, în loc găurirea palmelor, și pe lângă smulgerea de pe cruce a unei mâini, pe care Hristos nu a făcut-o niciodată, Mântuitorul mai este pictat în chip mincinos și printr-un transplant de față de la Părintele Arsenie Boca. Ucenicii nu se sfiesc (din îngăduința lui Dumnezeu ca să se vădească un mai evident antihrist), să susțină fără dovezi, că a fost răstignit. Nimeni nu spune că Părintele Arsenie Boca avea la înmormântare semne de piroane. Sau poate a fost răstignit ca tâlharii de pe lângă Mântuitorul, fiind tras pe sfori? Sau noi suntem trași pe sfoară de ucenici? Dacă știe că a fost răstignit, deși nu este nici o dovadă fotografică, sau documentară, sau vreun raport medico-legal, sau vreun mator ocular, măcar mincinos, asta înseamnă că poate chiar Părintele Vamvulescu o fi fost vreun torționar, ce l-a răstignit prin codrul cu umbră deasă, iar acum vrea să-și recompenseze vina prin afirmații laudative la adresa victimei. Vedeti câte

raționamente se pot inventa, dacă și argumentele pentru canonizare sunt atât de evident invenții fără patent, adică mincinoase? Dar ce scârbos este să operezi cu minciuni. De altfel toate declarațiile Părintelui Petru Vamvulescu sunt de o exagerare feroce și nebuloasă, jignind bunul simț al oricărui cititor care nu are idei preconceptuate care să îl facă orb la evidențe. Ce diferite de acest soi de prezentări întunecate de mândrie, și cât de frumoase sunt Viețile de Sfinți Ortodoxe care lucrează numai cu adevărul prezentând și căderile Sfinților, și neputințele lor, fiind centrate pe slava Dumnezeiască ce se desăvârșește în neputințe: *2Co 12:9 Și mi-au zis mie: destul este fie darul meu; că puterea mea întru neputință se săvârșește, deci cu dulceață mă voi lauda mai mult întru neputințele mele, ca să locuiesc întru mine puterea lui Hristos.* *10 Pentru aceea binevoiesc întru neputințe, întru defăimări, în nevoi, în goane, întru strâmtorări pentru Hristos, căci când slăbesc, atunci sunt tare.* Faptul că Părintele Arsenie Boca este prezentat ca un puternic care niciodată nu ar fi putut fi arestat/omorât/înving, arată că în el, de fapt, nu se sălășluia harul lui Dumnezeu, ci puterile întunericului. Căci Singurul care nu putea fi omorât, dacă nu ar fi vrut, este Hristos, iar cei ce vor să-L înlocuiască se numesc și sunt antihriști, sau închinători la antihrist – n.n.] . *I-au înfricoșat (n. r. tot comuniștii) și pe cei ce au aflat, ca să nu spună adevărul, și s-a lățit minciuna aceasta, că Părintele Arsenie a murit nu mucenicește, ci de boală* [acum nu mai este torturat în chilie, ascuns de securitate și descoperit de cățel, nu mai este cu unghii smulse, ci... pur și simplu răstignit. Ce să ne mirăm, când se continuă de pe anti-drumul crucii cu fabulația drumului oaselor – n.n.] .

Trebuie să nu ascundem un alt lucru cutremurător: Părintele Arsenie a fost scos de trei ori din mormânt. Prima dată, la trei zile de la îngropare, fiindu-le frică la securiști să nu învieze, cum îi era frică lui Irod. A doua oară l-au scos după un an, fără explicații, iar a treia oară acum vreo șase ani [dacă Părintele Arsenie Boca nu a fost de acord cu deshumarea, de ce nu l-au ascultat? Au vrut să vadă dacă sunt sfinte moaște, mai mult decât să asculte de sfinția sa? Și dacă e așa, și au găsit Sfinte Moaște, de ce nu le-au pus la închinare? Vădit este că rămășițele pământești ale Părintelui Arsenie Boca nu sunt sfinte moaște. Dimpotrivă, după cum vom vedea din mărturia unora ce au fost de față erau chiar oase înnegrite, arătând tuturor că lucrarea Părintelui Arsenie Boca a fost demonică. Dar mai posibil este că Părintele Arsenie Boca să nici nu fi lăsat vreo astfel de poruncă a ne deshumării, fiind convins că va avea cu siguranță și Sfinte Moaște (dacă nu va fi înălțat la cer ca Enoh și Ilie), deoarece credea cu tărie că este Sfânt Mucenic, în duhul și puterea lui Ilie, de aceeași statură ca Sfântul Ioan Botezătorul (sau chiar o reîncarnare a acestora) și că va ajuta pe toți cu sfințenia sa (și aici, și la judecata de Apoi), și că prin invocarea sa de pe când era încă în viață se făcea prezent în mijlocul ucenicilor lui (lucruri afirmate repetitiv de sfinția sa de-a lungul vieții și nu numai atât, dar și induse hipnotic prin tot felul de arătări). Însă ucenicii șocați de evidența modului înfricoșător în care arătau rămășițele pământești și fiind rușinați în așteptarea lor, ca să nu se facă de răs și să nu-și piardă profitul pelerinajului, au făcut o astfel de invenție de falsă smerenie, ca să se ascundă adevărul. Sfinții adevărați care din smerenie au vrut să-și ascundă Sfintele Moaște au avut grijă să li se piardă și urma mormântului, din dorința de a se duce lumea în pelerinaj doar la Sfântul Mormânt, iar alții au avut altfel de smerenie încât nici nu s-au gândit că ar avea Sfinte Moaște, sau că se va duce cineva să se închine lor. Dacă Părintele Arsenie Boca a gândit că se va închina lumea la trupul lui de ce nu a poruncit să fie ascuns? Iar dacă nu s-a gândit la aceasta, de ce a dat poruncă să nu fie dezgropat? Este vădit că nu a avut nici un fel de smerenie, iar falsa smerenie publicată post dezgropare este o făcătură a rațiunii omenești căzute și nu o gândire duhovnicească – n.n.] .

Atunci a ieșit un izvor de apă din mormântul Părintelui Arsenie, care n-a putut fi oprit [tocmai plouase din abundență și se inundase pământul, vrând parcă Însuși Dumnezeu să ne arate că Părintele Arsenie Boca este vrednic de un alt potop care să-i înece oasele

înnegrite, după cum vom vedea mai jos – n.n.]. *Atunci s-a scos apă din mormânt cu gălețile și s-a adunat în butoaie. Capacul de sicriu a fost găsit dat într-o parte, iar oasele pline cu apă și noroi. Au fost spălate și așezate într-un sicriu nou, din stejar. Am sărutat sfintele oase și mai ales capul, care era înmiresmat* [năluciri în simțire, care, după cum vedem, diavolul nu le-a făcut de această dată colective, fiindcă altfel ucenicii aflați în halucinație hipnotică de grup ar fi expus capul și s-ar fi făcut de râs în fața oamenilor chibzuiți cu lucrare de pocăință autentică, deci neexpuși la năluciri, un atât de profitabil (pentru draci) filon de înșelare. În schimb l-a năucit cu miresme (și nu numai. Vom vedea mai jos, în descrierea amănunțită a acestei situații chiar de către Părintele Petru Vamvulescu, în ce stare jalnică de hipnoză prin toate simțurile se afla) pe unul din ei ca să facă o descriere S.F. (Sfințenio-Fantastică) prin care să convingă pe mulți să-și accentueze evlavia rătăcită. Vom mai vedea cum au băut acea zeamă de morți vrăjită de duhurile prezente lângă trupul Părintelui Arsenie Boca și cum „îmbunătățesc” la Prislop aghiazma prin adaosul de această zeamă, arătând lipsă de evlavie față de Maica Domnului în numele căreia se sfințește orice aghiazmă, sau față de Mântuitorul în numele Căruia se sfințește aghiazma mare, și în ambele cazuri față de preoție, icoana vie a lui Hristos, prin care se sfințește orice aghiazmă. Mai este de mirare că se lasă pradă unor astfel de năluciri, când neutralizează puterea aghiazmei în ei printr-o credință superstițioasă ce pune mai presus de Maica Domnului, de Domnul Hristos și de cuvintele sfințite ale preoției prin care lucrează Sfântul Duh pe Părintele Arsenie Boca și când prin împărtășirea cu zeamă de morți alungă harul Sfântului Duh, care se scârbește nu de morți ci de înșelarea minții din care pornesc toate puturoasele păcate și pierderea libertății? Vom vedea mai jos că, de fapt, oasele Părintelui Arsenie Boca sunt înnegrite ca la vrăjitori – n.n.] ”.³²⁸

Fabulațiile nu se opresc aici, ele continuă în modul cel mai alert și îngrijorător:

La Biserica Drăgănescu, părintele Arsenie pictase un călugăr răstignit pe cruce. Mulți credincioși zic ca s-a pictat pe dansul, dar cu certitudine nu se știe nimic [dar este evident că în toate tablourile s-a pictat pe sine. asta nu înseamnă că a și fost răstignit. Acestea sunt zvonuri ridicate la rang de mărturii în favoarea muceniciei și sfințeniei Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. *Nici cauzele morții nu sunt prea clare. Părintele Horia* [„zvoner” de peste vale – n.n.], *care era peste vale și care l-a cunoscut mai îndeaproape, a spus ca a fost la Ceaușescu* [noi care am fost contemporani cu el ne întrebăm cum de a ajuns în audiență, știind bine că la președinte nu avea acces oricine, ci doar cei care făceau parte dintre suspuși. Și dacă făcea parte din ceata lor, cum pot să mai susțină adepții Prislopului că a fost prigonit? – n.n.] *cu câteva luni de zile înainte de moarte* [iar se contrazic, nu cu două săptămâni l-au avertizat, ci cu câteva luni, iar Ceaușescu i-a dat vreme... să se pocăiască de falsele proorocii și văzând că nu s-a îndreptat l-a executat – n.n.] *și i-a spus: "Vezi ce faci, ca nu este bine, da-le mâncare la oameni, da-le libertate, ca nu e bine"* [nu le-a mai spus că vor muri, ci să dea papa bun pe la alimentare și libertatea de a călători la Roma, la papa rău, că fără ecumenism nu-i va fi bine– n.n.]. *După ce a ieșit de acolo, l-a urmărit Securitatea și la ieșirea din București au fost somați sa se oprească. Șoferul nu voia sa oprească. Părintele i-a spus: "Oprește, ca te împușcă, te omoară, și tu ai copii. Pe mine o sa mă maltrateze, dar de mine nu rămâne nimic in urma". Si atunci șoferul a oprit. Au venit doi securiști, l-au scos din mașina, l-au bătut cumplit și de acolo i-a venit sfârșitul* [deci răstignirea nu mai este aici concretă, ci o imaginație a chinurilor prin bătaie. Nu a mai fost executat nici cu două săptămâni, nici cu trei zile înainte, nici în ziua morții, ci cu câteva luni. Dar cum de nu i s-au văzut atâta timp vânătăile, ci de abia în coșciug? Ecuația este simplă: zvonuri + literatură + amplificări + emoții + martiriu + false minuni + hipnoză +

³²⁸ <<https://raduicaboaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduicaboaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015

simțiri + cuceriri + robire + înșelare = canonizare = profit și ca slavă deșartă, dar și... pentru instituțiile non profit – n.n.] . *Ce spun este din auzite și nu este sigur [...]*

Parintele-calugar Dometie Manastirea Sambata - Fagaras (decedat în 1995)³²⁹ [iată cum vorbea, cum credea și cum i-a făcut acatistul celebrul Părinte Dometie. Din auzite, nefiind sigur. Înțelegem oare acum ce neseriozitate este în propunerea de canonizare a Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

Contradicțiile ucenicilor sunt mult mai multe în privința relatării îngropării, decât în privința morții. Le vom vedea mai jos. Vom concluziona, însă, contradicțiile în legătură cu decesul prin mărturia unor ucenici admiratori ai Părintelui Arsenie Boca ceva mai lucizi. Ei recunosc că a murit datorită bătrâneții însoțită de o boală de rinichi:

Plecarea la cele veșnice

*Părintele Arsenie a murit la Sinaia, în 28 noiembrie 1989, acolo și-a dat sfârșitul. „Se fac fel de fel de vorbe, fel de fel de aprecieri de către oameni incompetenți, de către oameni care nu știu realitatea și care vreau să îl pună pe Părintele în atenția altora. Că a vorbit cu Ceaușescu, că i-a spus lui Ceaușescu că va muri, și nu știu ce ... Nu-i adevărat! Sunt niște lucruri care nu s-au întâmplat și pe care le inventează oamenii și pe care le citesc credincioșii și necredincioșii, după care trag niște concluzii care nu sunt adevărate. A suferit, a avut ceva cu rinichii și din aceasta i s-a tras și sfârșitul. Apoi, la 79 de ani, nu se mai pune problema din ce pricină ai murit. **Mori, că moare lumea la 79 de ani și mai devreme. Deci Părintele Arsenie s-a sfârșit în Sinaia, la ora 9 și ceva seara, în 28 noiembrie 1989.**”³³⁰*

Mărturia acestui ucenic pare competentă, cu siguranța celui ce cunoaște realitatea și nu se ia după zvonuri. Dar, dacă a mințit, ce motiv ar fi putut avea, decât că a vrut să se pună bine cu Securitatea, ca să participe și ea relaxat la construirea imaginii mult meșteșugite de Sfânt al Ardealului? Așadar: ori că ucenicul a spus adevărul și Părintele Arsenie Boca nu a suferit torturi, deci nu e martir, ori că ucenicul a mințit pentru a continua și după moarte colaborarea Părintelui Arsenie Boca cu Securitatea și atunci este un „martir colaboraționist și sprijinitor al orânduiri politice, de orice culoare”. În orice caz, tot este ceva putred... în România.

Mai este, însă, și o a treia variantă...

Nu a fi chiar mucenic, aceasta, din cauza învățăturilor sfinției sale, este exclus.

Însuși Domnul Hristos nu poate fi de acord cu moartea din tortură pentru Ortodoxie a Părintelui Arsenie Boca. Vedem această realitate duhovnicească tainică într-una din notele făcute de Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul la tâlcuirea Dogmaticii Sfântului Ioan Damaschin:

ÎNSEMNĂRI OARECARE LA CARTEA A DOUA CAP. 2 (1) Lângă celelalte păgânești hule ale lui Origen, pre care le povestește Sfântul Epifanie la Eresul 64, au fost una și aceasta, cum că munca oamenilor celor necredincioși și a dracilor va avea sfârșit și, după o vreme, și cei necredincioși, și dracii vor veni la starea lor cea dintâi. Pentru care hule și în vremea nevoinței și a mărturisirii sale, când vrea să se încununeze cu cunună mucenicească, de Dumnezeu s'au părăsit, și la închinarea de idoli au căzut (că de ar fi lăsat Dumnezeu să se facă mucenic, nu puțină vătămare în Biserica lui Hristos s'ar fi făcut, ca ale unui sfânt atuncea Cărțile lui primindu-se), și de Sfinții Părinți, la Soborul al 5-lea cu săgeata anatemei s'au săgetat. (Tom 2 al Faptelor Soboarelor, foaia 340)³³¹

Având în vedere că în mentalitate, credință și învățătură, Părintele Arsenie Boca a fost un ucenic înfocat al lui Origen, susținând preexistența sufletelor, i se aplică și lui aceeași lege duhovnicească.

³²⁹ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 52-53.

³³⁰ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 28.

³³¹ Sfântul Cuvios Ioann DAMASKIN, *Descoperire cu amăruntul a Pravoslavnicii Credințe*, tâlcuirea și notele aparțin Sfântului Ierarh Grigorie Dascălul 1806 tipărită prima oară la Iași, Ed. Predania, București, 2011, p. 249.

Dar dacă a murit totuși în torturi pentru credința lui personală rătăcită, devenind un pseudo-mucenic (la groapa căruia nu avem voie să mergem, după Sfintele Canoane – vom vedea mai jos) și prin minciună ni s-a ascuns aceasta, este o mare probabilitate să fi primit asupra sa răzbunarea duhurilor mincinoase. S-au plictisit să-l slujească atâția ani să-și dobândească faimă și bani. Au făcut aceasta, pe de o parte, ca să nu ajungă la pocăință datorită bătrâneții și bolii (deși împietrirea sufletului celui ce se consideră Sfânt este așa de mare, încât este aproape imposibilă convertirea lui la mântuire, dar dracii totuși se tem în orice situație de mila lui Dumnezeu și libertatea omului). Pe de alta s-au răzbunat că nu le mai aduce atâta dobândă, nemaiputând sluji eficient prin hipnoză ca un fals „sfânt” în viață, ne mai dăruindu-le ca jertfă sufletele celor amăgiți (fiind acum bolnav și neputincios în priviri). Este foarte posibil și că au făcut aceasta și pentru că aveau nevoie de imaginea unui martir hindus uniat hipnotizator, introdus ca un cal troian în cetatea cea sfântă a lui Dumnezeu, tocmai în Sfânta Biserică care îi arde. Au vrut în felul acesta să-și continue lucrarea de amăgire și la îngropare, și la mormântul sfinției sale, iar peste ani să facă dezbinare în Sfânta Biserică Ortodoxă Română prin canonizarea lui.

Dar acest fel de moarte nu este mucenicească, deși este în chinuri. Ea este deznădăjduită și tipică pentru vrăjitori, chiar dacă își cunosc mai dinainte clipa sfârșitului lor (pentru că tiranul lor diavolul, în stăpânirea cui s-au dat din diferite interese, i-a anunțat când îi va executa: direct prin demoni, sau, indirect, prin oamenii lui).

Iată ce ne învață despre aceasta Sfinții Părinți, adunați într-o scriere de mare folos duhovnicesc, de către Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

Că vrăjitorii și vracii, deși rostesc numele lui Dumnezeu, trebuie îndepărtați

Dar spui că acea bătrână creștină și acel vraci creștin, ori de câte ori fac farmece și dau amulete, nu spun și nici nu scriu alte nume în afară de numele lui Dumnezeu, al lui Hristos, al Născătoarei de Dumnezeu și al Sfinților și, deci, ce rău fac ei? [mai mult, Părintele Arsenie Boca era chiar ieromonah Ortodox! – n.n.] La acestea îți răspunde Sfântul Ioan Gură de Aur și îți spune că din această cauză mai mult trebuie să o urăști pe acea urîcioasă babă sau pe acel urîcios vraci, deoarece folosesc spre jignire și necinstire numele lui Dumnezeu și, creștini fiind, fac precum elinii [mai rău ca elinii, fiindcă își prezintă învățăturile ca fiind Ortodoxia pură – n.n.], fiindcă și demonii, deși rostesc numele lui Dumnezeu, totuși tot demoni sînt:

„unii, socotind că se îndreptățesc, spun că este creștină femeia care descîntă acestea și că nu rostește nimic altceva decît numele lui Dumnezeu. Așadar din această pricină eu mai mult o urăsc și mai mult mă dezgustă, fiindcă s-a folosit de numele lui Dumnezeu spre ocară; fiindcă, spunînd că este creștină, scoate la iveală cele ale elinilor: căci și demonii rosteau numele lui Dumnezeu, însă erau demoni; și astfel vorbeau împotriva lui Hristos: «te știm cine ești, Sfântul lui Dumnezeu» și totuși le-a astupat gura și i-a alungat” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Despre statui, 21). [...]

Că numai Dumnezeu descoperă cele tănuite. Că îngerii și oamenii cunosc cele tănuite de la Dumnezeu. Că demonii nu cunosc cele tănuite

Iar la pretextul acelor care spun că merg la vrăjitori și demoni ca să afle ce au să pățească sau să găsească comori și alte lucruri tănuite răspundem că singur Dumnezeu, în principal, este Acela care descoperă toate lucrurile tănuite și le cunoaște dinainte pe cele viitoare, precum spune Ieremia:

„Cel care este, Doamne..., să nu ascundă nimic de tine” și Isus Sirah „căci a cunoscut Domnul toată știința și a căutat la semnul veacului, vestind cele ce au trecut și cele ce vor veni, și descoperind urmele celor ascunse” (Isus Sirah 42, 24).

Iar Îngerii și oamenii cunosc uneori cele ascunse, dar nu de la ei înșiși, ci din descoperirea și iluminarea luminii dumnezeiești, precum este scris: „Dumnezeu descoperă cele adînci și cele tănuite” (Daniel 2, 22). Însă vrăjitorii și demonii, deoarece sînt întunecați și nu au lumina de la Dumnezeu, nu pot prin urmare să descopere cele tănuite; și acest lucru este evident din visul ce l-a avut regele Nabucodonosor, care, deoarece, îndată ce l-a avut l-a și uitat, a chemat toți descîntătorii și vrăjitorii și făcătorii de farmece și învățații caldeeni și le-a poruncit nu numai să-i tălmăcească ce dezvăluia visul lui, dar și să găsească însuși visul

acela, pe care l-a avut; iar dacă nu, au să fie omorâți; „în afară de vis, arătați-mi și tâlcuirea lui” (Daniel 2, 6).

S-au întristat nefericiții vrăjitori, au rugat din toată inima lor demonii pe care îi cinsteau ca să le dezvăluie visul, dar în zadar; deoarece visul era atât de ascuns, încât nici demonii n-au putut să-l cunoască. De aceea a dat poruncă împărătească să fie omorâți vrăjitorii, când, iată, Dumnezeu a dezvăluit și visul și talmăcirea lui Profetului Daniel și în acest chip au scăpat aceia de moarte, precum sînt scrise acestea în capitolul al doilea al Cărții lui Daniel.

Că demonii nu descoperă soarta omului, nu cunosc limpede cele ce țin de fire și de voința slobodă și, chiar cunoscînd adevărul, nu-l dezvăluie

Dar demonii nu descoperă ce are să devină sau să pățească omul, deoarece omul, fiind stăpîn pe sine, dacă vrea, înclină spre bine, iar, dacă nu vrea, înclină spre rău. De aceea este nedeslușit sfîrșitul la care are să ajungă.

Și acest fapt devine limpede din istoria lui Iov. Căci sfîrșitul acestuia nu a putut diavolul să-l cunoască, deoarece el se lupta și se străduia să-l facă pe Iov să rostească hule împotriva lui Dumnezeu și prin aceasta să fie pedepsit, dar Iov, deoarece a suferit chinurile dînd mulțumită lui Dumnezeu, a fost și mai mult încununat. De aceea a spus și Sfîntul Ioan Gură de Aur:

„Diavolul nu știa la ce sfîrșit vor ajunge luptele (lui Iov); căci, dacă ar fi știut, nu ar fi încercat, ca să nu-și atragă o mai rea ocară” (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul V la Cartea lui Iov).

Pentru aceasta și Dumnezeu, voind să dezvăluie că astrologii și demonii nu descoperă cele viitoare, învinuiește și, într-un oarecare fel, ia în rîs cetatea Babilonului, care avea încredere în astrologi și demoni, și îi spune:

„te-ai istovit în sfaturile tale; să se ridice, deci, și să te izbăvească cei care iscodesc cerul; cei care cercetează cu privirea stelele să-ți vestească ce urmează să vină peste tine” (Isaia 47, 13).

Da, cunosc dinainte multe și demonii, cum spun sfinții teologi, dar mai ales pe cele naturale, deducînd cunoașterea acestora din cauzele și legile naturii, precum și mulți dintre oameni, care, desigur, sînt filosofi, cunosc dinainte și prezic multe de felul acesta; însă cele dorite și aflate în adîncul inimii omului Dumnezeu singur le descoperă cu exactitate, ca un Creator al inimilor, precum a spus Solomon: „Tu singur știi inima tuturor fiilor oamenilor” (3 Regi 8, 39); iar diavolul din mișcările trupului deduce gîndurile și simțămintele, precum spune Isidor din Pelusion, scriînd:

„diavolul, preabunule, nu știe cele din cuget, căci acest lucru este numai al puterii dumnezeiești, care a zidit inimile noastre, ci el numai din mișcările trupului pricepe ceea ce vrea sufletul” (Epistole, 156, Către Arhontie Prezviterul[16]).

Însă, afit pe cele ce țin de fire, cît și pe cele ce țin de voință, pe care demonii vor să arate că le știu dinainte, ei le știu fără limpezime, întunecate, nelămurite, piezișe. De aceea și demonul numit Apollon și idolul lui erau numiți Loxias chiar de greci, deoarece oracolele și prevestirile pe care le prezicea erau piezișe, ca mersul crabului, și puteau să fie înțelese și-așa, și-așa, și într-un sens și-n altul [exact așa, cameleonice sunt și învățăturile Părintelui Arsenie Boca. Parcă știa Sfîntul Nicodim Aghioritul că îl descria nu numai pe Apollon, ci și pe oracolul de la Prislop – n.n.], și-mi îngădui să spun că demonii, deși cunosc adevărul de cele mai multe ori, totuși nu vor să-l mărturisească în mod voit, afară de o mare nevoie. Deoarece în chip firesc sînt mincinoși, prin urmare iubesc totdeauna minciuna, urăsc adevărul, precum a spus Domnul:

„acela ucigător de oameni a fost de la început și întru adevăr nu a stat... pentru că este mincinos și tată al minciunii” (Ioan 8, 44).

Așadar să iasă acum în față creștinii aceia care merg la prezicători și ghicitoare, cerînd să afle ce au să pățească sau să găsească poate comori și alte lucruri pe care le-au pierdut sau să ceară dezlegarea viselor lor. Să iasă în față, zic, ca să-i văd și să le spun ceea ce a spus cîndva Profetul Ilie către poporul lui Israel: creștini fără minte, „pînă cînd veți schi-opăta de amîndouă picioarele”? (3 Regi 18, 21).

Pînă cînd veți crede în Hristos, dar și în prezicători și în demoni? Dacă credeți în Hristos, că El singur, ca Dumnezeu Care este, descoperă toate cele tainuite și toate cele viitoare, și că dezvăluie acestea și celorlalți, cum am spus, pentru ce voi nu alergați la Hristos, să vă dezvăluie cele pe care le căutați, ci alergați la prezicători și demoni? Iar dacă de la cel potrivit credeți în prezicători și demoni, că ei descoperă cunoașterea celor tainuite și adevărul, de ce în van vă mai numiți creștini și vă închinați lui Hristos? Nu ați aflat că nu puteți să slujiți doi stăpîni în același timp, pe Hristos și pe Veliar? Adevărul și minciuna? [Ortodoxia și ecumenismul, Sfânta Predanie și ereziile din învățăturile scrise și pictate ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] Pe Dumnezeu și pe diavol? Precum și Domnul și Sfîntul Apostol Pavel o spun în același gînd; însă, dacă chiar spuneți că nu credeți în prezicători și demoni, mințiți. Deoarece, dacă nu credeți în aceștia, cum de mergeți și întrebați? Căci această, singură, apropiere a voastră de ei și întrebarea adevărată că îi credeți și sînteți robii lor, precum spune Sfîntul Ioan Gură de Aur:

„Căci pentru ce lucruri alergi la el (la prezicător)? Ce întrebi? Îndată ce te-ai apropiat de el, îndată ce ai întrebat, sub robia lui te-ai pus pe tine însuși; căci întrebi, deoarece crezi” [ne mai mirăm de ce aceia ce alegă la Prislop devin robii lui? – n.n.] (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).[...]

Ah! unde este și acum un alt Profet Ilie, să vadă creștinii cum trimit la prezicători și prezicătoare, ca să întrebe dacă se ridică din boala lor, și să le spună: voi, creștini, **deoarece disprețuiți pe Hristos și pe Sfînții Lui și mergeți la prezicători** [mai mult, îl și numesc pe prezicător Sfîntul Ardealului, unicul Sfînt!!! – n.n.], **acestea spune Domnul: nu vă veți ridica din boala voastră! Deoarece chemați la casa voastră vrăjitoare ca să vă facă farmece, acestea spune Domnul: veți muri de moarte urîță și dureroasă! Deoarece și mergeți la demoni și vrăjitori, cerînd ajutor ca să biruiți tribunalele și să cîștigați procesul vostru, acestea spune Domnul: voi urmează să fiți biruiți și să pierdeți procesul vostru. Deoarece și cereți de la demoni să aflați ce aveți să pășiți, acestea spune Domnul: aveți să pășiți multe nenorociri, multe necazuri, multe primejdii, astfel încît să fiți nimiciți și să dispăreți de tot, fiindcă ați tăgăduit pe Dumnezeu, Care descoperă toate cele viitoare, și ați căutat scăpare la demoni, care sînt întunecați și nu au nici o cunoaștere dinainte a celor viitoare.** [cei ce merg la prezicătorul Arsenie Boca mai au totuși o șansă. Ei cred că merg la un ieromonah Ortodox, și dacă iubesc adevărul îl vor afla. Își vor da seama că au fost amăgiți și, poate se vor pocăi, dacă nu vor fi vătămați prea tare de robire. Dar ce va fi cu cei care, cunoscînd Sfînta Tradiție, sau trebuind să o cunoască dar lenevindu-se să o cerceteze sau să o propovăduiască, fiindcă este mult ostenitoare și nu favorizează confortul și egoismul, i-au amăgit din interes sau părere personală? – n.n.]

Cum de prezic demonii unele lucruri și se întîmplă

Știți pentru ce uneori demonii prezic anumite lucruri și se întîmplă?

Deoarece voi nu credeți fără șovăire în Domnul, ci credeți și în demoni; pentru aceasta, din cauza propriei voastre necredințe, Dumnezeu îngăduie să se întîmple acele lucruri, pe care vi le prezic aceia, precum mărturisește Sfîntul Ioan Gură de Aur:

„așadar de ce zic (unii) că (aceia, demonii) spun și se întîmplă? Deoarece tu crezi că doar doar s-o întîmple” (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).

Deoarece voi, prin faptul că sînteți robi diavolului, iubind lucrările lui diavolești și patimile, din cauza aceasta, acela, avîndu-vă sub puterea lui, face ceea ce vrea să vă prezică, chiar prin lucrările lui, precum și un hoț, cînd face rob pe vreun om; dacă îi spune acela că are să trăiască sau are să moară, așa se și întîmple. Deoarece, dacă hoțul acela vrea să-i lase viața sau să-l omoare, poate să le facă pe-amîndouă, după același Ioan Gură de Aur:

„Spune-mi, dacă vreo căpetenie de tîlhari are în mîinile și în puterea lui pe un fiu de împărat, fiu care i-a cerut ajutor în pustietate și care a îndrăgit viețuirea împreună cu acela, va putea să-i spună dacă moare ori dacă trăiește? Negreșit va putea. Dar de ce? Nu pentru că a prevăzut viitorul, ci deoarece are stăpînire să-l dea pierzării sau să îl izbăvească pe copil,

fiindcă acela l-a făcut stăpîn” (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).

De aceea la un creștin, care are credință puternică în Domnul și care păzește poruncile Lui, demonii nu au nici o putere, nici să prezică, nici să facă altceva. Și aceasta același Ioan Gură de Aur o spune pentru el însuși:

„iar dacă au vreo putere de cunoaștere dinainte, adu-i pe aceștia la mine, credinciosule; fără laudă îți spun..., căci sînt plin de păcate; însă în ce-i privește pe aceștia nu aș putea să mă smeresc, ci pe toți îi disprețuiesc cu harul lui Dumnezeu; adu la mine pe bărbatul vrăjitor, dacă are vreo putere de cunoaștere dinainte să spună ce mi se va întîmpla mîine; dar nu va spune, căci sînt sub puterea Împăratului (a lui Hristos), și nu are stăpînire asupra mea, și nici supunerea (mea)” (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).

Încît din cuvintele Sfîntului Ioan Gură de Aur tragem această încheiere de obște, că demonii nu cunosc dinainte pur și simplu nici un lucru, ci din necredința față de Dumnezeu și din credința creștinilor în demoni, și din viața lor cea rea ei (demonii) primesc motivul cunoașterii dinainte [de aceea vedem că Părintele Arsenie Boca ghicea mai ales păcatele (deci afla de la draci doar despre aceia ce aveau viața rea). Și proceea mincinos numai la cei ce veneau deja cu credința greșită la el ca să le ghicească. Iar apoi, cu perfidie se prefăcea, pentru a dobîndi faimă de smerit în fața intelectualilor ce nu suportau acestea, că e nemulțumit că oamenii vin la el pentru ghicire, că de fapt el ar avea mult dor să-i îndrume spre pocăință și Ortodoxie. Ca să-i convingă îi hipnotiza ca să simtă și ei falsa umilință ce o avea în el. Dar cum să-i îndrume spre pocăință și Ortodoxie pe care nu le cunoștea și nu le practica? Este însă posibil ca Părintele Arsenie Boca să fi practicat aceasta neintenționat, fără să-și dea seama, fiind și el însuși robit de puterea satanei, care lucra astfel prin el, convingându-l că aceasta este sfințenia. Este mai greu de crezut aceasta, dar suntem datori a sublinia încă odată că nici un om nu ar putea fi dus să facă o faptă rea sau să își însușească o învățătură rea, dacă nu ar fi mai întîi amăgit de diavol că sunt bune. Vinovăția apare, însă, din faptul că omul își strică reperele. Adică nu slujește cu mintea înțelepciunii vieții, ci și-o pune în slujirea simțirii și crede astfel că sunt bune cele plăcute simțirii (adică, de fapt, cele rele pentru minte), lăsându-se convins că sunt rele cele dure-roase simțirii (adică, de fapt, cele bune pentru minte), căzând în robia iraționalului și a fricii de moarte celei pătimase – n.n.] [...]

Ce pedepse dă Dumnezeu vrăjitorilor

[...] Și de ce spun eu numai o parte din lucruri? Mulțimi întregi de oameni și cetăți mari și faimoase au fost lăsate pradă foametei, măcelurilor și robiei și nimicirii din cauza vrăjitorilor. Astfel, Dumnezeu a pedepsit cu foamete și cu moarte pe prezicătorii mincinoși și pe ghicitorii după zborul păsărilor, care se aflau în Ierusalim și pe toți aceia care băgau în seamă prezicerile și cuvintele lor [ce ne-o aștepta Doamne pe noi fiindcă ne-am lăsat amăgiți de învățăturile și lucrările înșelătoare ale diavolilor prin bietul Părinte Arsenie Boca? – n.n.] :

„**Prezicătorii minciunii prezic în numele Meu; nu i-am trimis și nu le-am poruncit și nu am grăit către ei, pentru că ei vă vestesc vedenii mincinoase și preziceri și prevestiri după zborul păsărilor și presupuneri ale inimii lor vă profetesc acestia.**” De aceea Domnul zice așa despre prezicători: „**Ei profetesc în numele Meu, dar Eu nu i-am trimis; ei zic: «Sabie și foamete nu va fi în țara aceasta», dar de sabie și de foamete vor pieri acești prooroci și poporul căruia ei au proorocit. Vor fi risipiți pe ulițele Ierusalimului de fața sabiei și a foametei și nu va fi cineva care să-i îngroape**” (Ieremia 14, 14-16).

Astfel, Ierusalimul, acea cetate împărătească și mult iubită de Dumnezeu, a fost nimicit și distrus pentru diferitele vrăjitorii și farmece pe care le foloseau cetățenii ei. Pentru aceasta a spus și Solomon:

„Căci și de vechii locuitori ai pămîntului sfînt Te-ai scîrbit pentru făptuirea lucrurilor nelegiuite și vrăjitorești și pentru jertfele necuviincioase” (Înțelepciunea lui Solomon 12, 3-4).

Și acea primă cetate împărătească, Ninive, a fost nimicită, și ea, și cetățenii ei, pentru vrăjitoriile prin care lucrau, precum spune Naum:

„O, cetate a vărsărilor de sânge, toată plină de minciună și nedreptate... desfrînată frumoasă și plăcută, meșteră în farmece, care vinde neamurile prin desfrînarea ei și popoarele prin vrăjile ei” (Naum 3, 1 și 4).

Iar acea mare cetate a Babilonului, pe neașteptate a primit lipsa de copii, și văduvia și nimicirea, pentru mulții vrăjitori pe care îi avea și vrăjitoriile pe care le folosea, precum spune Isaia:

„Fiică a Babilonului... acum vei avea pe neașteptate acestea două într-o singură zi, asupra ta: văduvia și lipsa de copii, prin vrăjitoria ta și prin puterea descîntecelor tale... și vei avea asupra ta pieirea, fără să fi avut vreme s-o prevestești” (Isaia 47, 1, 9, 11). [...]

„Căci dacă acolo în casă este așezată Evanghelia, diavolul nu va îndrăzni să se apropie; cu mult mai mult, sufletul, purfînd în el asemenea înțelesuri, nu-l va atinge vreodată, nici nu vor năvăli asupra lui diavolul și nici firea păcatului [uneori, însă, dacă se folosește pentru ghitie Sfînta Evanghelie, diavolul se poate apropia, fiindcă lipsesc înțelesurile evanghelice din inima preotului vrăjitor și din inima victimelor lui – n.n.] (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul 32 la Evanghelia după Ioan). [...]

Dacă pentru puțina credință a unor creștini, demonii arată unele năluciri la mormintele unor oameni sau la casele lor, sau în alt loc, acolo trebuie să fie chemat un preot să facă sfeștanie și să fie stropit locul și prin dumnezeiescul har să fie desfăcută lucrarea demonilor [deci, în nici un caz să nu se vină și să se țină predici care să confirme amăgirea, și să se înfunde bieții oameni în pierzarea autorizată de mulți oficiali – n.n.] . Mai ales cînd un creștin are să ridice casă sau moară sau să construiască o barcă, să poftască preotul să facă sfeștanie și să citească rugăciunea din cartea de rugăciuni pe temelia casei și atunci să fie pusă temelia casei sau să fie construită barca. [...]

(din: Sfîntul Nicodim Aghioritul, *Despre vrăjitorie*, Editura Sophia, București, 2003)³³²

Dar nu numai Sfinții Ortodocși au sesizat acest sfârșit dramatic al vrăjitorilor, ci chiar și latinii, cei de un suflet și un cuget cu Părintele Arsenie Boca, prietenii sfinției sale de o viață:

*Dia, prietenul tau a auzit vreodata de chinurile în care mor vrajitoarele, chinuri aici pe pamant, nu ma refer la cele ce le asteapta în vesnicie?. Baba Voica, vrajitoarea din satul bunicii mele, care mi-a descantat și mie cu cositor cand aveam 7 ani ca sa nu mai visez urat (asa au hotarat bunicile mele), a urlat cred ca vreo 2-3 zile de se auzea aproape în tot satul. Aceeasi poveste cu o ruda a unei prietene. Cand se zbat si urla în chinurile mortii, vorbesc, cer ajutor, sa fie eliberate, sa fie alungati dracii care le chinuie. Mie mi se pare înfiorator. Poate trebuia asta il pune pe ganduri. De ce "maritele" vrajitoare care au facut bine atator oameni, nu isi pot macar usura chinurile, de ce nimeni nu le poate ajuta, descantecele oricarei alte vrajitoare sunt neputiicioase în acest moment? Pentru ca a venit timpul banchetului diavolilor care si-l primesc pe cel ce li s-a vandut.*³³³

Nu numai Sfinții și latinii, dar și unii Părinți contemporani cu pictorul de la Drăgănescu, au învățat aceasta, din însăși experiența lor:

Diavolul nu-i lasă pe vrăjitori să se mântuiască

Atât vrăjitorii cât și cei ce merg la ei, nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu, pentru că se fac unelte și slujitori ai diavolului. Așa cum Dumnezeu își are slujitori pe: episcopi, preoți și diaconi, tot așa și diavolul și-a ales slujitori cu care lucrează toată răutatea, pe: vrăjitori, fermecători, descântători și ghicitori. Aceștia mor în chinuri mari și au o moarte foarte urâtă. La înmormântarea acestora se petrec lucruri necurate, groaznice, încât se miră lumea. Pe unii îi petrec la groapă cu multă agitație dând o stare înfricoșată celor din jur:

³³² <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2012/05/04/vrajitorie-nicodim-aghioritul-vindecatori/>>, duminică, 6 decembrie 2015

³³³ <<http://www.forum-catolic.cnet.ro/viewtopic.php?f=3&t=538>>, luni, 7 decembrie 2015

câinii, pisicile, șoarecii, broaștele, vitele, găinile. Acest lucru se explică prin faptul că la vrăji și descântece s-au folosit de diferite animale sau păsări. Si diavolul cu care au lucrat avea chipul animalelor. Pe aceștia nu-i lasă diavolul să se întoarcă înaintea morții, chiar dacă-i muștră conștiința și vor să se căiască [deci ne întrebăm cu durere: oare s-o fi putut pocăi sârmanul Părinte Arsenie Boca? – n.n.]

Vă dau un exemplu din experiența mea, din anii mei de preoție, cu o vrăjitoare dintr-un sat vecin cu parohia unde am slujit. Această femeie vrăjitoare era foarte vestită pentru vrăjile și răutățile pe care le făcea. Lucra cu diavoli puternici și nu era om care să meargă la ea să nu-i rezolve dorința. Înainte de a muri, a venit în câteva rânduri la biserica din Boroaia unde slujeam. S-a întâmplat ca de fiecare dată să țin predici despre vrăji și vrăjitorie. Cu vântul pe care l-a ascultat, a început să-i lucreze conștiința încât și-a pus în gând să se lase de vrăjitorie și să se căiască pentru tot răul pe care l-a făcut. Într-o duminică a stat după slujbă și m-a așteptat să vorbească cu mine. Când să ies din Biserică mă întâmpină în pragul bisericii și îmi spune:

- „Părinte, în două rânduri v-am ascultat predica și m-am cutremurat. Eu sunt vrăjitoarea .. N.. vreau să mă spovedesc și să mă las de vrăji, vreau să mă căiesc și să mă mântuiesc! Vă rog ajutați-mă!” [măcar ea își dădea seama ce a făcut. dar oare Părintele Arsenie Boca înțelegea sau credea din toată inima sfinției sale că este Sfânt și astfel nu a mai avut nici măcar o schiță de pocăință, măcar ca această vrăjitoare, pentru a găsi oleacă de răsuflare în veșnicie pentru tot răul ce (și) l-a făcut și îl face în Sfânta Biserică Ortodoxă? – n.n.]

Știind cât rău a făcut la multă lume și câtă luptă am avut cu diavolii pe care-i trimitea la credincioși, câtă suferință au adus vrăjile ei în multe case și familii, cât de mult au pățimit unii din cauza ei, i-am spus:

- Gândul este bun și bine ar fi să te poți întoarce, numai că diavolii pe care-i slujești nu o să te lase. Ea îmi spune:

- Mă las, părinte, din clipa aceasta, mă lepăd de vrăji, mă lepăd de diavoli. Am să lupt până ce reușesc. Cred că Dumnezeu mă va ajuta, pentru că nu vrea moartea păcătoasei de mine!”

- Bine! I-am spus eu. Am să te spovedesc și dacă o să te lase diavolii să-ți faci canonul de căință și să-l duci până la capăt, înseamnă că ai biruit și te-ai mântuit! La auzul cuvintelor mele era foarte bucuroasă. S-a mărturisit, a spus răul pe care l-a făcut și nu a fost puțin și nici ușoară spovedania ei. Mi se furnica pielea pe mine de grozăviile pe care le-a făcut. A luat canon, nu prea ușor, unul greu angajându-se să-l ducă până la sfârșitul vieții. Însă, mergând spre casă, trecea pe o cărare ce străbătea tarlalele C.A.P.-ului. Multă lume se afla în ziua aceea la prășit. Au observat că pe cărare trece vrăjitoarea, însă au rămas înmărmuriți când au observat că, după capul ei, era o mână neagră și păroasă care o însoțea. S-au atenționat unii pe alții, zicându-și:

-Trece vrăjitoarea ! Cu diavol cu tot !

La un moment dat, au văzut că mâna cea păroasă, a apucat-o pe vrăjitoare de cap și a izbit-o cu fața în jos pe mijlocul cărării. După un oarecare timp, văzând ei că vrăjitoarea nu se mai ridică de jos, au lăsat sapele și cu groază au încercat să se apropie și de departe să vadă ce s-a întâmplat. Vrăjitoarea zăcea într-o baltă de sânge, cu capul crăpat din frunte și până după cap. Au rămas consternați și nu au mai fost buni de nimic în ziua aceea. Au văzut cu ochii lor cum diavolul a omorât-o izbind-o cu capul de o pietricică nu prea mare și singura care se afla pe suprafața aceea.

În concluzie, nu a lăsat-o diavolul să se căiască pentru păcatul vrăjitoriei, a omorât-o pentru a nu o pierde. [...]

Vrăjitorii, fermecătorii și descântătorii, încă din viața pământească [...] sunt cei ce pun pe diavoli la treabă, ei îi trimit pe diavoli să chinuie pe oameni, ei sunt cei ce poruncesc iar diavolii se supun și ascultă, pentru că li se împlinește voia.

Oamenii vrăjitori, descântători, fermecători și ghicitori din clipa când încep să lucreze li se pune pe față masca diavolului. Dacă Dumnezeu ar îngădui, aceste slugi ale satanei ar purta

și în chip văzut chipul diavolului. Așa cum chipul diavolului este ascuns de vederea omului și mai ales a omului păcătos, tot așa este ascuns și chipul acestor slugi satanice de văzul celor din jur. Foarte greu se pot întoarce de la slujirea și răutățile lor.

[...] la dezgropăminte de 7 ani, unii sunt găsiți în mormânt cu trupul ars și negru ca tăciunea și funinginea. [...]. **Tot așa pătesc și cei ce în viață s-au ocupat cu ghicitul în: deschiderea cărților sfinte, cărți de noroc, palmă, cafea, zodii, gromovnic, bobi, ghioc și în orice fel și cei ce au mers la ei.**

La fel și cei ce s-au ocupat cu descântatul, folosind rugăciunea „Tatăl nostru”, care s-au folosit de cărți sfinte, de icoane, lumânări, tămâie, prescură, anaforă, veșminte preoțești; care au stins cărbuni; cei ce s-au folosit de piedica de la mort, de lumânări de la morți, de pământ de pe morminte, de apa în care a fost scaldat mortul [chiar dacă mortul se cheamă Părintele Arsenie Boca... – n.n.] ; cei care au descântat de deochi, de bubă rea, de mana vitelor și de orice fel de descântec și cei ce au fost la ei. Toți aceștia, să fie foarte siguri că din secunda când au început să zică și să facă aceste lucruri, li s-au pus și poartă masca ghicitorului și a descântătorului din iad și face parte din ceata acestora. Toți sunt așteptați, ca la sfârșitul vieții, sufletul lor să fie dus în iad la ceata al cărui chip îl poartă.

Unii, care sunt la început și din curiozitate au făcut aceste lucruri și nu cu gândul de a mai repeta și se întorc îngreșându-se, se luptă mai ușor de a scăpa din această cursă.

Alții, care s-au îndeletnicit mult timp, s-au hrănit și s-au îmbogățit din aceasta, pentru aceștia este mai greu, pentru că sunt cu mari datorii tartorului. Și mai greu este pentru cei ce au dus în iad suflete și prin vrăji, descânțete și farmece, [nu neapărat clasice, pot fi și moderne, hinduse, agățate din „religiile superioare” și filozofiile lui Mircea Eliade, sau pur și simplu prin ereziile scrise și pictate – n.n.] au chinuit groaznic suflete, aceștia au o întoarcere și o mântuire foarte grea, atât de grea, asemenea greutății și imposibilității de a se întoarce diavolii la căință. Însă, nimic nu este cu neputință, dacă chemi în ajutor numele și puterea lui Dumnezeu [cu aceasta m-am răcorit, poate că și Părintele Arsenie Boca are o șansă de pocăință, însă sminteala fiind publică ar fi trebuit și pocăința să-i fie tot publică, să i-o cunoaștem cu toții, să se fi lepădat de tot ce a scris, a predicat și a pictat. Însă vedem că, dimpotrivă, i se agravează starea prin canonizare, care face din vrăjitoria și erezia sfinției sale un model de urmat smintind pe mulți. De mila lui ar trebui publicate toate amăgirile sale și condamnată mișcarea rătăcită de la Prislop, fiindcă altfel Părintele Arsenie Boca își ia plata aici pentru tot ce a făcut el bine pe pământ din laudele și cinstirile deșarte ce i le aduc oamenii și chinurile sfinției sale (dacă nu cumva s-a pocăit public, dar ni s-a ascuns nouă), se vor agrava pe zi ce trece. Și spunem aceasta nu fiindcă am găsit vreo dovadă fermă că s-a pocăit, ci pentru a avea argumente raționale a nu îl judeca sau osândi, pentru a nu ne face părtași prin dreapta de păcatele sfinției sale – n.n.] .

Se cunosc sfinți care s-au întors de la această adâncă răutate, prin puterea lui Dumnezeu, prin căință și viață îmbunătățită. Aceștia ar trebui să citească viața Sf. Ciprian și a Sf. Iustina. Fără să chemi în ajutorul tău cetele cerești și cetele sfinților mijlocitori, care să te întărească și să te acopere de mânia și groaza cu care se pornesc diavolii asupra ta, nu poți birui [dar dacă te consideri cel mai mare Sfânt și asemănarea universală și absolută a lui Hristos pe pământ, reîncarnarea celui mai mare bărbat născut dintre femei, cum să le mai ceri ajutorul? – n.n.] . Atunci Dumnezeu va porunci diavolului pentru tine ca și pentru Iov: „ dar de sufletului lui să nu te atingi” (Iov,1,12), altfel, devii biruit și pățești ca și vrăjitoarea de care ți-am povestit.³³⁴

Dar poate că nu sunteți mulțumiți de exemplele eretice și de la părinți duhovnici necanonizați (și ei supuși suspiciunii că ar fi fost înșelați de-a dreapta). Atunci haideți să revenim la Sfinții Părinți, ca să vedem că

Psa 33:20 Moartea păcătosului este cumplită, și cei ce urăsc pre dreptul vor greși.

³³⁴ <<http://www.parinteleilargonargatu.ro/subpagini/6/Cap----Aratari-despre-vrajitori-fermecatori-descantatori-ghicitori-si-cum-lucreaza-ei/>>, luni, 7 decembrie 2015.

În Prolog și în Mineiul cel mare se mai povestește despre Simon și aceasta: Odată a zis că are să se lase să fie tăiat și a treia zi are să învieze [vă amintiți cum „a înviat Părintele Arsenie Boca” din iradiere? – n.n.]. Atunci, el a pus în locul său un berbec, făcându-l om prin nălucire și a fost tăiat berbecul în locul lui [e greu să se fi iradiat sau bătut un cățel în locul Părintelui Arsenie Boca? La ce puteri avea sfinția sa, credem că ar fi fost foarte ușor – n.n.]. Sfântul, gonind diavoleasca nălucire de la berbecul cel tăiat, s-a văzut lucrul cel mincinos al lui Simon, cunoscându-se de toți, că nu Simon este tăiat, ci berbecul. Despre biruința desăvârșită a Sfântului Petru asupra acelu vrăjitor și despre pierzarea lui, de toți se scrie cu un glas astfel: Simon vrăjitorul, neputînd întru nimic să biruiască pe Apostolul Petru, nici să sufere mai mult înfruntarea și rușinea sa, s-a fâgăduit că se va înălța la cer.

Deci, adunînd el toată puterea diavolilor care îi slujeau, s-a dus în mijlocul cetății Roma și, suindu-se pe o zidire înaltă, avînd capul încununat cu cunună de dafini, a început din înălțime cu mînie a grăi către popor: "Romani, deoarece pînă acum ați petrecut în nebunie și lăsîndu-mă pe mine, ați urmat lui Petru, acum și eu vă voi lăsa și nu voi mai apăra cetatea aceasta. Deci, voi porunci îngerilor mei ca în fața voastră să mă ia în mîinile lor și să mă înalțe la tatăl meu din cer. De acolo voi trimite mari pedepse asupra voastră, că n-ați ascultat cuvintele mele, nici n-ați crezut lucrurilor mele".

Vrăjitorul Simon, zicînd acestea, a plesnit din mîini, s-a înălțat în văzduh, a început a zbura și a se sui în sus înălțîndu-l diavolii [țineți minte cum credeau oamenii că se va înălța Părintele Arsenie Boca în căruța de foc a lui Ilie? – n.n.]. Poporul, mirîndu-se foarte, zicea unul către altul: Acest lucru este de la Dumnezeu, ca să zboare trupul prin văzduh. Atunci marele Apostol Petru a început a se ruga în auzul tuturor, zicînd: "Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, arată înșelăciunea acelu vrăjitor, ca să nu smintească popoarele, care cred în Tine!" Apoi iar a strigat, zicînd: "Vouă, diavolilor, vă poruncesc, în numele Dumnezeului meu, să nu-l purtați mai mult, ci să-l lăsați acolo în văzduh unde este acum!" [Sfinte Apostole Petru, vino și te roagă pentru noi să înceteze amăgirea acestuia, să-l lase acolo unde este acum, să vadă oamenii putreziciunea și înnegrirea oaselor sale, ca să îl plângă de milă și să se întoarcă cu toată inima la Hristos. Căci dacă vor fi izbăviți de o așa iscusită amăgire, vor fi pregătiți să îl înfrunte și pe antihrist și vor birui, și se vor mântui. Fie-ți milă de noi nevrednicii fii ai tăi! – n.n.]

Atunci diavolii cei certați de apostol, îndată au fugit de la Simon prin văzduh și ticălosul vrăjitor a căzut jos, precum odinioară a căzut diavolul cel lepădat din cer, și astfel i s-a sfărîmat tot trupul. Poporul, văzînd acestea, a strigat multă vreme, zicînd: "Mare este Dumnezeu propovăduit de Petru. În adevăr, nu este altul decît Dumnezeu cel adevărat! [să zică toți Ortodocșii mare este Dumnezeu propovăduit de Sfinții Părinți! – n.n.] "

Vrăjitorul căzînd, deși se zdrobise foarte rău, era încă viu, după rînduiala lui Dumnezeu, [Dacă sunt adevărate poveștile despre chinurile Părintelui Arsenie Boca dinaintea morții, poate de aceea a fost torturat și lăsat apoi viu – n.n.] ca să cunoască neputința și ticăloșia sa cea diavolească, să se umple de rușine și să înțeleagă puterea lui Dumnezeu cel Atotputernic. El zăcea sfărîmat pe pămînt, suferind dureri cumplite în toate mădularele și fiind de rîs la tot poporul; iar a doua zi și-a lepădat răul și spurcatul său suflet, dîndu-l în mîinile diavolilor, ca să-l ducă la tatăl lor, satana [cine ar îndrăzni să-l numească martir al credinței în Hristos, când se propovăduia pe sine, cine l-ar propune la canonizare pe Simon Magul? Dar același lucru o făcea și Părintele Arsenie Boca: se propovăduia și în scris, și în predici, și în pictură pe sine. Și dacă a murit în suferințe pentru propriile proorocii mincinoase, care îi aduceau faimă de Sfânt și bani pentru vila de la Sinaia, din interes personal a murit, susținându-și propriile sale învățături rătăcite cu prețul vieții sale. Este, poate, eroid, dacă a avut de ales, dar nu este sfințenie, pentru că nu este pentru adevăr. Fiindcă învățăturile pentru care a murit, dacă nu a murit de fapt de boală sau chinuirea dracilor, nu sunt ale Sfintei Predanii. Și atunci de ce să îl propunem la canonizare în Sfânta Biserică Ortodoxă? Cu ce a slujit el, Ei? Și-a văzut de interesul său și al Maicii

Zamfira. Dacă îl propunem ca model de sfințenie am deveni în felul acesta oameni complicați și vicleni, cu două măsuri ale minții, am rămâne în îndoială, pentru unul (Simon Magul) am fi ciumă, pentru altul (Părintele Arsenie Boca) am fi mumă – n.n.]. *Sfântul Petru, după căderea lui Simon, stînd la un loc înalt și făcînd semn cu mîna poporului, care striga, să tacă, a început a-l învăța cunoștința adevăratului Dumnezeu; și vorbind mult către dînsii, pe cei mai mulți i-a povățuit la credința creștinească* [abia după lămurirea cu tărie și stăruință a poporului despre gravitatea rătăcirii de la Prislop va mai putea fi învățat adevărata credință și autentică pocăință. Până atunci va alerga la ce i se oferă mai ușor și mai dulce pentru viața pămîntească, cu masca falsei sfințenii și falsei Ortodoxii, ducându-se ca oile risipite după berbecul lor ce se aruncă în prăpastie, pierzându-și nu trupurile, ci, vai... chiar sufletele. Numai Domnul nostru Iisus Hristos ne poate scăpa dintr-o asemenea cumplită primejdie. Dar, fiindcă ne iubește, și ne respectă libertatea pe care tot El ne-a dăruit-o, o va face aceasta doar dacă și noi o vrem... prin căutarea adevărului și plugăria lui înlăuntrul nostru – n.n.] .

*Împăratul Nero, aflînd de moartea cea rușinoasă a prietenului său, s-a mîniat pe Sfântul Apostol Petru și voia să-l ucidă. Dar acea mînie și răutate împărătească nu s-a săvîrșit îndată asupra Sfîntului Apostol, ci după cîțiva ani, după cum spune Sfîntul Simeon Metafrast.*³³⁵

Dar chiar dacă ceilalți ucenici, dorind cu ardoare să-l impună ca Sfânt, îi construiesc cu persuasiune tot felul de argumente cusute cu ață albă că ar fi mucenic, îi lăsăm să se certe între ei, până vor negocia și se vor înțelege în organizarea unei idei de propagandă comună. Este însă foarte probabil că le convine acest fel de a fi cameleonic, specific și Părintelui Arsenie Boca, fiindcă așa pot cucerii către interesul lor atât pe iubitorii de martiri, cât și pe cei ce fac parte dintre nostalgicii comunismului sau admiratorii Securității Române.

Însă noi îi îndemnăm să renunțe la canonizarea Părintelui Arsenie Boca (dacă totuși iubesc pacea și sunt fii ai neamului mai mult decât iubitorii unei idei neconforme cu Sfînta Tradiție), fiindcă aceasta este acum marea pricină de dezbinare în Sfînta Biserică Ortodoxă Română, Singura care mai ține țara să nu fie iarăși ruptă în bucăți. Este vechiul război dintre adevăr minciună și viclenie, dar actualizat la condițiile noii spiritualități ridicată la rang de religie de stat. Dacă instituția bisericească luptătoare va cădea în uniaticism, cum au mai fost cazuri în istorie (fiind silită de presiunile politice și ale sărmanei mase manipulate de oameni, să-l canonizeze pe bietul rătăcit), cu toții vom suferi părăsirea lui Dumnezeu. Iar iubitorii cointeresați ai Prislopului își vor vedea în mod neașteptat spulberate toate planurile, ba poate chiar vor și muri în chinuri fizice sau ale conștiinței rănite și neascultate la vremea potrivită a pocăinței.

B) ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNGROPAREA

A murit joi și l-au înmormântat luni și era ca viu atunci, împrejurul sicriului se simțea mireasmă de mir. Eu îl pomenesc pe Părintele Arsenie la morți când fac pomelnic cu morții și când închei rugăciunile mă rog ca la un sfânt.

La înmormântare, când i-am sărutat mîna, am văzut că avea unghiile la mână. Eu nu zic că nu a fost torturat, dar unghiile le avea [hocus-bocus și cu unghiile de la mână. Apar dispar. Deși a fost torturat de i-au smuls cu cruzime toate unghiile, totuși unghiile erau la locul lor bine mersi. Curat murdar coane Fănică. O viață de „sfânt” mai drăgălașă nu o putea face nici Caragiale. Mă întreb cum ar fi descris el fenomenul de la Prislop. Dar vedeți, bietul Gheorghe, înconjurat de cei ce impun ideea martiriului în vederea canonizării, nici nu îndrăznește să sufle sau să lase măcar într-un colț de gând ideea cât de firavă că Părintele Arsenie Boca e posibil să nu fi fost torturat, doar ca să nu-i șifoneze imaginea de martir și să nu-și piardă respectul coreligionarilor lui – n.n.]. Nu au fost la înmormântare atât de mulți, cum mă așteptam [vedeți că nu Sfîntul Duh aduce pe oameni la mormântul Părintelui Arsenie Boca, ci mass-media? – n.n.]. (Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus) 115

³³⁵ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiun/06-29-sf_ap_petru.html>, luni, 7 decembrie 2015.

- *Am fost și la înmormântare. Stând pe margine acolo am auzit pe unii, că ar fi spus Părintele lui Ceaușescu: „După o lună de zile după ce mor eu, mori și tu Așa s-a întâmplat [deja sceneta de film se amplifică într-un punct culminant în care eroul negativ se confruntă cu eroul pozitiv într-un deznodământ fericit. Având ca documentare științifică de necontestat... gura lumii de la marginea șanțului, pardon gropii. Parcă și vedem duelul dintre doi cowboy vestiți. Dar la ce să-l fi interesat pe președintele ateu al țării ce spune un biet pictor clar văzător, pardon clar obscur? Vă reamintim că și baba Vanga a spus această proorocie și nu a fost omorâtă, chiar dacă era vrăjitoare, și Gregorian Bivolaru a spus la fel și nu a fost omorât, chiar dacă era yoghin și a fost pe bună dreptate închis, cum ar trebui să fie închiși toți vrăjitorii. Atunci parcă eram mai apărați de către stat de vrăjitori. Nu li se dăduse voie să-și facă PF-uri doveditoare ale unei falsei libertăți religioase și nici nu li se făcea reclamă la TV, ci erau socotiți ceea ce și sunt: răufăcători. Acum s-a ajuns ca amăgirea și a vrăjitorilor clasici și a celor îmbrăcați în haine de ieromonahi să fie promovată în mass-media, atât pentru despărțirea oamenilor de Sfânta Biserică cât și din interese financiare – n.n.]*

În timpul slujbei de înmormântare noi ne-am dus pentru puțină vreme ca să mâncăm. Când am ajuns înapoi lumea era ieșită afară și cânta „Sfinte Dumnezeule. Sfinte Tare. Sfinte fără de moarte...”, dar nu mai încainta, toți stăteau pe loc. Au intrat în alertă că nu știau ce-i acolo. Când să iasă din biserică Părintele ar fi deschis ochii, fiind descoperit la față [vom vedea de acum, că nu vor simții bieții amăgiți doar miresme, ci li se vor năluci în simțire tot felul de scamatorii, diferite de la unii la alții, ceea ce vădește caracterul lor subiectiv și înșelător, fiindcă diavolii își schimbă hipnoza în funcție de slăbiciunile subiecților, alții se laudă și ei că au văzut ceva, ca să se dea mari, iar alții se iar după zvonuri, cum face și majoritatea și povestitorul acestui caz – n.n.]. Eu nu am văzut treaba asta, dar cunosc doi băieți care au văzut. Ieșind, i-au legat o năframă neagră și au plecat cu el mai departe. (Șerban Alexe, 73 de ani. Lisa)

- *La Prislop am fost și eu, era iarnă și pe mormântul dânsului erau flori. Le-a spus la măicuțe: „Cât am fost în viață, nu v-am putut ajuta, dar o să vă ajut după moarte [dacă le-a spus-o când trăia, unde era smerenia lui? Să fi spus: dacă îmi va ierta păcatele, sau măcar dacă voi găsi trecere la Dumnezeu, dacă nu se vedea pe sine păcătos. Dar de aici la obrăznicia siguranței de sine... ce prăpastie! Exact ca cea dintre rai și iad. Iar dacă le-a spus-o vreun duh, după moartea Părintelui Arsenie Boca, iată că la mormânt se petrec nu numai năluciri olfactive și vizuale, dar și auditive, tot cu centrare pe Părintele Arsenie Boca, deci în duhul cel amăgit al lui – n.n.]”. (Dobrin Ioan, 67 ani, Săvăstmi)*

- *Părintele s-a și rugat să moară mucenic*

[ce mândrie maximă! Fără ca măcar să ceară lui Dumnezeu să se facă voia Lui. De obicei după o așa cerere vine părăsirea lui Dumnezeu și lepădarea, ca să ajungă bietul trufaș la cunoașterea de sine. Cererea aceasta este mai mândră decât dorința de a deveni desăvârșit, pe care a căutat-o la începutul înșelării. Fiindcă cel mai mare har al lui Dumnezeu este... suferința:

Deci să nu fim scurți la vedere, și nici să închidem ochii, fericind pe mireni mai mult decât pe noi. Ci cunoscând deosebirea dintre fiii adevărați și cei nelegitimi, să îmbrățișăm mai degrabă părută nefericire a monahilor și marea lor osteneală, al cărei sfârșit este viața veșnică și cununa neveștejită a slavei Domnului. Să îmbrățișăm viața necăjită a asceților, ca să nu zic a dreptilor cari se socotesc păcătoși, și „lepădarea în casa lui Dumnezeu”, adică în ceata celor ce slujesc neîncetat lui Hristos, și „nu locuirea în locașurile păcătoșilor”, I sau petrecerea împreună cu mireni, chiar de ar face aceștia mari dreptăți. Căci zice către tine, o monahule, Tatăl tău cel ceresc, care te iubește pe tine mai presus de toți și te necăjește și te ostenește pe tine cu felurite ispite: bine să ști monah amărît că, precum am grăit prin Proorocul, voi fi ție povățuitor aspru și te voi întâmpina pe calea Egiptului, întărindu-te prin necazuri; și căile tale cele de ocară ți le voi închide cu țăruii ascuțiți ai Proniei Mele, înțepându-te cu nenorociri neașteptate și împiedecându-te ca nu cumva să aduci la faptă cele ce vrei în inima ta

nesocotită.³³⁶ Și voi împrejmui marea patimilor tale cu porțile îndurărilor mele. Și voi fi ție ca o panteră, care te mănâncă cu gânduri de înfruntare, de descurajare și de căință, aducându-ți în conștiință cele neștiute de tine. **Dar toate aceste necazuri sunt cel mai mare har al lui Dumnezeu. Ba nu-ți voi fi numai panteră, ci și ac ce te rănește cu gânduri de căință și cu dureri în inimă; și nu va mai lipsi durerea din casa ta, adică din sufletul și din trupul tău, cari vor fi ospătate bine și cu folos de chinurile dulci ca mierea ale lui Dumnezeu.** Iar sfârșitul chinurilor, al ostenețelor, al tulburării, al rușinii, al temerilor, al deznădejdelor ce obișnuiesc să vină peste cei ce și-au ales nevoița, sfârșitul tuturor acestor mâhniri este o bucurie cerească, o desfătare nespasă, o slavă negrăită și o veselie neîncetată.

Căci de aceea te-am necăjit, ca să te hrănesc cu mana cunoștinței; și de aceea te-am chinuit cu foamea, ca să-ți fac bine în vremile cele de apoi și să te duc în împărăția cea de sus. Că atunci veți sălta, voi smeriții monahi, ca niște viței sloboziți din legături, adică din patimile trupului și din ispitele vrăjmașilor.

Și atunci veți călca peste dracii nelegiuți, cari vă calcă acum. Și vor fi cenușă sub picioarele voastre. Căci dacă ești cinstitor de Dumnezeu și smerit în cuget, neînălțându-te întru mândrie deșartă și în mare cutezanță, ci simțindu-te străpuns cu inima și socotindu-te rob netrebnic 1 și zdrobit cu duhul, mai de – preț este, o monahule, greșeala ta, decât dreptatea mirenilor și mai de trebuință sunt petele tale, decât marea curăție a acelor.

Căci ce este aceea pentru care rabzi necazuri?

De sigur vreo pată oarecare. Dar privește pe un om care și-a pătat mâinile sale, cum și le curăță cu puțin untdelemn. Cu atât mai vârtos te poți curăți tu prin mila lui Dumnezeu. Căci precum nu-ți este ție greu să-ți speli cămașa, tot așa cu mult mai mult nu-i este greu lui Dumnezeu să te spele pe tine de orice pată, chiar dacă ți-a venit în fiecare zi vreo ispită cu sila. Căci zicând tu: „am păcătuit Domnului”, ți se și dă răspunsul: „Iartă-ți-se ție păcatele”.²

[...]

83. Fericit cel ce mănâncă și bea în viața aceasta, fără să se sature, rugăciuni și psalmi, ziua și noaptea și se întărește pe sine cu slăvită cetire a Scripturii. Căci această împărtășire va da sufletului o bucurie nemicșorată în veacul ce va să vie.

84. **Asigură-te din toată puterea să nu cazî. Căci nu se cuvîne luptătorului puternic să cadă. Dar dacă ți s'ar întâmpla să cazî, ridică-te îndată și stai iarăși la lupta cea bună. Chiar dacă ți s'ar întâmpla aceasta de zeci de mii de ori, prin retragerea harului, de zeci de mii de ori să faci și aceea, adică să te ridici până la sfârșitul tău. Căci s'a scris: „De șapte ori de va cădea dreptul, adică toată viața, de șapte ori se va ridica”. * Până ce ții arma sfîntei schime cu lacrimi și cu rugăciune către Dumnezeu, te socotești între cei ce stau, chiar dacă ai căzut de multe ori. Până ce rămâi între monahi, primești ca un ostaș viteaz rănile în față și ele îți aduc mai degrabă laudă, că nici rănit fiind n'ai suferit să cedezi sau să te lepezi. Dar dacă vei ieși dintre monahi, vei fi rănit pe la spate, ca un fugar și ca un fricos, ca unul ce ai dezertat din rânduri și ești lipsit de curaj.**³³⁷

Așadar, dacă ar fi vrut să dobândească marele dar al muceniei, era suficient să nu se lepede de monahism, ca un fugar, fricos și dezertor lipsit de curaj. Iar dacă tot s-a lepădat de el, să se întoarcă plângând de la viețuirea mirenească cu Maica Zamfira. Mai mult suferințele necinstirii sau ignorării de către ceilalți sunt mai mari decât suferințele cărnii, uneori. Era suficient așadar, să se străpungă cu inima și să se socotească rob netrebnic, să fugă de slava de la oameni, pe care atât de mult a iubit-o, stimulat-o și pentru care a lucrat cu multă osteneală toată viața, să lucreze ale sale întru ascuns și să asculte de un duhovnic iscusit. Ce minunată mucenie a voii proprii. Ca în Sfânta Evanghelie: *Luc 9:23* Și zicea către toți: *Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie; vedeți, o zicea către toți, pentru fiecare zi.*

³³⁶ 1 Psalm 83, 11.

² Ieremia 30, 11.

³ Osea 2, 6.

³³⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. IV, Ed. cit., pp. 156-158, 150-152.

Se vede că sfinția sa nu a practicat niciodată monahismul cu adevărat și nici nu a citit patericul. Ar fi aflat că șederea în chilie, fără slavă de la oameni, este mai grea și, deci, mai slăvită ca mucenicia:

Povestesc unii despre un sfânt, că pe vremea prigoanei a mărturisit și a fost chinuit, încât l-au pus să șadă pe un scaun de aramă înfierbântat. Ajungând însă împărat fericitul Constantin, au fost sloboziți creștinii cei închiși și tămăduindu-se sfântul acesta, s-a întors la chilia sa. Și când a văzut-o, de departe, a zis: „Amar mie, că spre multe osteneli vin”, gândind la luptele și nevoițele dracilor.²¹

[...]

Un frate l-a întrebat pe un bătrân oarecare: „Spune-mi mie, părinte, ce voi face că dorește sufletul meu lacrimi și nu am, fiindu-mi inima foarte împietrită și măcar că citesc viețile sfinților părinți sau le aud, nicidecum nu-mi pot umili inima și foarte scârbit e sufletul meu de aceasta”. Bătrânul i-a răspuns: „Fiii lui Israil după patruzeci de ani au intrat în Pământul Făgăduinței, în care, dacă au intrat, nu s-au mai temut de războaie. Așa și nouă ne-a poruncit Dumnezeu, să ne mâhnim și să ne scârbim pentru mântuirea noastră căci scris este: «Cu multe scârbe ni se cade să intrăm întru Împărăția Cerului», iar fără de scârbe, nu vom putea intra în Pământul Făgăduinței. Ascultă, fiule, să-ți spun o istorie a unui tânăr. Era un tânăr care dorind viața călugărească, a mers la muntele Nitriei și acolo s-a făcut călugăr. Și era chilia lui aproape de chilia unui frate, pe care îl auzea în toate zilele plângându-și cu mare tânguire și lacrimi păcatele sale, iar inima lui era împietrită și nu-i venea umilința și lacrimi ca să poată plânge. Deci se mustra pe sine zicând: „Nu vrei ticăloase, să plângi și să verși lacrimi pentru păcatele tale acum până ai vreme, ci ești fără de simțire și nebăgător de seamă! Să știi, că dacă nu vrei să plângi, eu te voi face și te voi învăța să plângi”. A luat deci o funie împletită și se dezbrăcându-se de haine și se bătea cu funia peste spatele gol rănindu-și trupul până nu mai putea suferi și atunci începea să plângă. Iar acel frate, care era aproape de dânsul cu chilia, luând seama ce face și văzându-l de multe ori făcând așa, bătându-se și pe sine muncindu-se, se minuna foarte. A început deci, a se ruga lui Dumnezeu ca să-i arate, dacă este plăcut lui Dumnezeu lucrul aceluia frate, care se bate el însuși și se muncește așa? Și i-a arătat lui Dumnezeu. Într-o noapte în vis l-a văzut fiind în ceata mucenicilor, purtând cunună mucenicească pe cap și îl arăta lui cineva cu degetul, zicând: „Vezi, iată mucenicul cel bun, care rabdă pentru Hristos! Acesta împreună cu mucenicii fiind primit, s-a încununat». Așa și tu, fiule, silește-te pentru Hristos să pătimești și să rabzi toate scârbele ce ți se vor întâmpla și așa nu numai umilința și lacrimile pe care le dorești, ți le va da Dumnezeu, ci și cu cunună mucenicească te va încunună.

[...] *A zis avva Siluan: „Vai omului aceuia, care are numele mai mare decât fapta!”³³⁸*

Când părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa s-a rugat să devină mucenic, și sfinția sa trecuse prin reeducarea de la Pitești, știind ce înseamnă aceasta (nu fusese un răzgâiat de regim ca Părintele Arsenie Boca, trecut printr-oleacă de parfum de închisoare regim confort sporit doar, doar va crea în ochii îndrăgostiți ai ucenicilor impresia de prigonit) atunci i-a apărut îngerul și i-a zis: „de ce te rogi așa părinte? Nu ști că păcătuiești?”. Părintele Calciu s-a smerit, s-a pocăit cu lacrimi cerându-și iertare și are mari șanse să se fi mântuit – n.n.]

și Dumnezeu i-a împlinit dorința. Deși, el a fost mucenic în fiecare zi, a avut cruce grea, pe măsura harului.

[prin ce? Că a pictat, fiind salarizat și apoi pensionat pentru aceasta? Că mergea la filme cu aleasa inimii lui? Prin faptul că-l căutau oamenii la Drăgănescu umplându-l de daruri, și multe laude ce-i ungeau inima, fără ca Securitatea să ia vreo măsură, ci doar declarații consistente de la maestru pentru a ști mai multe despre vizitatori și a-i oferi protecția că nu este un trădător, ci un cetățean bine monitorizat? Că mergea în drumeții

³³⁸ Patericul..., Pentru socotință, 33; Pentru grijă și plângere, 7; Pentru Avva Siluan, 10.

în pantaloni scurți și bască și-și cumpăra haine de lux și locuințe pe vremea când toți erau chiriași? Că își construia conac boieresc la Sinaia și îl împodobește cu sculpturi pe comandă? Că scria texte apologetice în favoarea comunismului și socialismului, muștrând Sfânta Biserică de faptul că s-a prefăcut în așezământ social? Când și cum a fost mucenic? Sau poate că ucenicii vorbesc metaforic și vor să spună că s-a înfruptat zilnic din bunătățile regimului de atunci, ca și cum ar mânca cineva zilnic mucenici moldovenești și oltenești de 9 martie? de aici înțelegem și care era măsura harului... – n.n.]

A murit pe 28 noiembrie, ca și Cuviosul Mucenic Ștefan cel Nou, a cărui mucenicie tocmai o pictase

[Această moarte ce pare profetie, este tot un rod al înșelării, tipic. Vă redăm un cuvânt care vorbește despre aceasta, al lui Gheron Iosif, mare cunoscător al harului și amăgirii, din propria experiență și din insuflarea Sfântului Duh:

Despre cum cad în rătăcire astfel de nevoitori, când nu au îndrumător; și care este medicamentul pentru vindecarea lor

Ai auzit până acum cum vine harul. Ascultă și cum se înșeală mulți. Se cere multă atenție de la cei care se nevoiesc. Mulți dintre ei au căzut în zilele de demult și mulți cad și astăzi în fiecare zi. Pentru ca, dacă primesc minciuna drept adevăr, firesc este să înceapă să spună și să invete ca omul vrea, dar nu face. Ca, dacă vrea și se silește, el poate deveni salas al harului. Si luptându-se cu manie împotriva celor care nu sunt de acord cu ei, puțin câte puțin cad în rătăcire și devin robi ai demonului, spunând ca toți se vor duce în iad, pentru ca nimeni nu are cunoscința, în afara de ei. (parcă am găsi descrisă aici înșelarea din Cărarea Împărăției, din predicile și amintirile despre Părintele Arsenie Boca – n.n) încetează să se mai încreadă în cei care îl povățuiesc spre binele lui. Si se închide în sine, făcând voia demonului care salasluieste în el. Si dacă ramane închis, ori îl va sufoca, ori îl va spânzura, convingându-l ca, astfel, va deveni martir.³³⁹

Vedeți cum așa-zisa moarte mucenicească a Părintelui Arsenie Boca poate fi de fapt execuție demonică? la comanda stăpânilor lui care îi dădeau vedeniile de sus, din vămi, să le picteze, și care, pentru a-l răsplăti de fidelitate, l-au executat cum hotărâseră ei, tocmai de ziua când l-au programat, „după calendar” ca să lase impresia că e un martir... – n.n.]

(profetic) pe absida altarului din biserica Drăgănescu! Pe pictură este scrisă vina pentru care a fost omorât Sfântul Ștefan cel Nou: „Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire”

[de fapt a fost omorât pentru mărturisirea adevărului: icoana lui Hristos este Sfântă prin asemănarea cu El și numele purtat – n.n.]

Există o asemănare mare între viața acestui sfânt și viața Părintelui Arsenie. Ca și acesta, încă din pânțece a fost ales.

[dar mult mai mari deosebiri de scopuri: Părintele Arsenie Boca a făcut din închisori și canal ashram, nu Mănăstire, iar din pânțece a fost ales și adus ofrandă chiar de mama sa duhului mândriei și minciunii de sine, căruia i-a slujit cu ardoare toată viața, fiind un luptător împotriva Sfintelor Icoane prin grozăviile lui neasemănate, care semănau cu sine, mințind, iar nu cu Hristos Adevărul, al Cărui nume (și acela alterat prin Trisūla) îl purtau. – n.n.]

(Pr. Petru Vamvulescu)

La înmormântarea Părintelui, am văzut că avea degetele mâinilor sub dulamă. M-am mirat și m-am întrebat de ce au făcut așa. Nu știu de ce

[Ascunderea nu este întotdeauna motivată de a nu se vedea ce are cineva, ci poate să fie un mod, subtil și indirect, de a nu se vedea că nu are.

De pildă Padre Pio își făcea stigmatele prin arsură chimică. Dar îl dureau. A găsit soluția: să se prefacă într-un smerit, care vrea să-și ascundă darurile dumnezeiești, prin purtarea mănușilor albe. În realitate el purta mănuși albe ca să nu se observe că nu mai avea stigmate (fiindcă

³³⁹ Gheron Iosif, *Mărturii Din Viata Monahala*, Ed. Bizantină, București, ²2003, <<https://ro.scribd.com/doc/202983254/Gheron-Iosif-Marturii-Din-Viata-Monahala-Vol-1-2>>, joi, 30 iulie 2015, pp. 200-218.

nu își mai ardea chimic mâinile), iar nu ca să se smerească prin ascunderea „darurilor” diavolești. Așadar **purta mânuși ca să nu se observe că nu are stigmat**.

Tot așa ar putea fi și cu Părintele Arsenie Boca. După ce au lansat vestea că nu are unghii, dar unii, după cum am văzut, au observat că are, ca să meargă mai departe zvonul că e martir, **îi acoperă degetele cu dulama ca oamenii să zică: „Hiii! Vai, săracul! Cât a fost de chinuit! I-au smuls și unghiile!”**, pe care sfinția sa, de fapt, le avea în continuare, întregi și nevătămate. Și așa a căpătat ce au dorit: faima de mucenic. Este o scamatorie foarte ieftină și veche, dar eficientă. Așa făceau și ghicitoarele când ascundeau suta de lei în spatele cărții de joc, ca să zici că s-au făcut nevăzută. **Este o alba-neagra cu unghiile Părintelui Arsenie Boca – n.n.], dar am auzit în predica părintelui Bunescu (la înmormântare) ceva ce m-a uluit. A spus așa: „Ai trăit ca un cuvios și ai murit ca un martir”**

[deci nu este adevărat ce se spunea că Părintele Bunescu ascundea că a fost torturat. Dimpotrivă, chiar preacucernicia sa a lansat zvonul, din dorința de a continua afacerea de familie numită așezământul de la Drăgănescu, cu mare profit pentru sfințiile lor – n.n.].

Tot la înmormântare, când s-a întors sicriul cu 180 de grade, pentru a pleca spre cimitir, am văzut foarte clar cum Părintele Arsenie a deschis ochii! I-am văzut clar ochii albaștri [deci și la înmormântare au acționat dracii hipnotizând prin ochii lui. Și de trupul lui mort s-au folosit. Foarte interesant cum i-au pecetluit pentru veșnicie trupul ca să fie al lor. Și mai zic unii că ar avea sfinte moaște. Sărmanii, cât rătăcesc! – n.n.]. Eram foarte aproape de sicriu (0,5 metri). Când am auzit că și alții au văzut acest lucru, am înțeles că nu a fost o nălucire [sărmana măicuța Adriana. Dacă nu citește Sfinții Părinți... nu a auzit de nălucirile colective, deși conștiința a îndemnat-o să întrebe, fiind în îndoială. Dar, ca majoritatea din cei vătămați de superficialitatea cea de suflet pierzătoare, ce bântuie și acum, ca și în trecut, nu s-a dus la sursa duhovnicească să întrebe, ci s-a rezumat să se mulțumească pe sine cu vederea ochilor albaștri, atât de mult iubiți de femeile admiratoare, întrebând (doar pentru a fi confirmată, dar nu cumva corectată), tot pe alți rătăciți, care de abia așteptau să fie și ei confirmați la rândul lor. Vai, vai ce caută omul de azi... aceea găsește. Iar noi, haideți fraților să-L căutăm pe Domnul Hristos!

– n.n.] (Maica Adriana. Schitul Cornet)³⁴⁰

Moartea Părintelui

„Știu unde mă duc, am mai fost acolo!”

• *In postul Paștilor, anul 1989, mă afluam cu fratele Andrei (fiul protopopului Galea din Sibiu) la Drăgănescu. Părintele Arsenie îl vede pe Andrei și bătându-l pe umăr îi spune că este “ultimul calendar [vorbirea în dodii. Pare oricum mai logic decât a zis mai înainte că mai sunt două calendare. Probabil că nu știa sigur, la unii spunea două calendare, la alții unul, iar la alții că trei, ca oricare variantă ar ieși să fie considerat prooroc, iar cei care spun altfel să se zică despre ei că: n-au înțeles bine numărul de calendare– n.n.] ”. Noi ne gândeam că urmează sfârșitul lumii dar, în realitate, urma sfârșitul Părintelui Arsenie [și de aici se vede cum își creștea ucenicii: fataliști și ahtiați după proorocii despre sfârșitul lumii. Nu îi pregătea pentru sfârșitul omului, ce poate veni în orice clipă, ca să fie fără panică, dar cu smerenie și plâns, gata pentru marea trecere la Hristos. – n.n.]: 28 XI 1989. (D-na M.A.)*

• *..în 1989 m-am gândit să mai cercetez pe Părintele. în 27 octombrie 1989, cu o lună înainte de a-l chema Dumnezeu la cele veșnice, mi-a spus la despărțire: „Este ultima dată când ne vedem”. Eu am gândit că e ultima dată în luna aceea. Știind gândul meu mi-a răspuns: „eu am să plec pentru totdeauna”*

[se pare că de data aceasta dracii i-au precizat mai amănunțit decizia executării. Se vede aceasta din vorbele de mândrie pe care le spune mai apoi, provenite din aceeași stare sădită de duhul mincinos și mândru al ghicirii – n.n.].

³⁴⁰ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 113-116

Îmi părea rău, pentru că mă legasem sufletește de Părinte. Dar mi-a spus: „Mă duc, dar de acolo de unde mă voi duce, am să vă ajut mult mai mult decât am făcut până aici

[vedeți... siguranță de sine, încredințare de sine, îngâmfare de sine. Ce diferit față de cum mor Sfinții cei adevărați, adică smeriți. Dacă și l-a luat ca ocrotitor pe Sfântul Arsenie cel Mare, după cum declara cu emfază în tinerețe, de ce nu i-a urmat pilda nici la tinerețe, nici la bătrânețe?

Când era pe moarte avva Arsenie, s-au tulburat ucenicii lui. Dar el le-a zis: “Încă nu a venit ceasul; iar când va veni ceasul, vă voi spune vouă [le-a ascuns ceasul, ca să nu se arate prooroc – n.n.] . Dar am să mă judec cu voi la divanul lui Hristos, de veți da trupul meu cuiva”. Iar ei au zis: “Și ce vom face, că nu știm unde să-l îngropăm?” Și le-a zis lor bătrânul: “Nu știți să legați o funie de piciorul meu și să mă trageți la munte?”

(vedeți cum a avut tărie în smerenie? Dacă a aflat că ucenicii plâng și se vor închina la trupul lui, a vrut să-și ascundă trupul cu o așa tărie, încât nici mormântul să nu i se mai afle. Nu s-a purtat cameleonic, cum a făcut Părintele Arsenie Boca: „nu vă las eu să-mi dezgropați și să-mi vedeți oasele, dar vă arăt mormântul meu ca neapărat să veniți și să vă închinați mie. Aceasta a făcut-o ca să fie acoperit în orice situație:

- *Dacă totuși nu are Sfinte Moaște, să nu se afle, ca oamenii să nu-și strice părerea grozavă despre el – că ar fi cel mai mare Sfânt al tuturor timpurilor – ci să vină mai departe la mormântul său. Acest risc îl vedea mic de cel mult 0,0001%, deoarece sfinția sa se considera, după declarațiile pe care le-am citit, marele mijlocitor pentru întreaga lume, martir și hotar al Judecării de Apoi. Se mângâia probabil cu ideea că nu toți Sfinții au Sfinte Moaște;*
- *Dacă totuși are Sfinte Moaște, cum era convins aproape 99,9999%, tot conform declarațiilor sfinției sale, oamenii să îl adore în mod sporit, gândindu-se cutremurați la măreața și inegalabila lui smerenie.*

Părintele Arsenie Boca s-a asigurat cu o logică de fier, că acoperă cu precizie cuantică, orice situație, astfel că orice tip de sfințenie ar avea – cu sau fără Sfintele Moaște – ucenicii lui iubiți vor fi scutiți de probleme de conștiință în închinarea lor fără limite, putând a-l cinsti mai presus de toți și toate pe el, având grijă (sau chiar îmbogățind) mai departe pe iubita lui uceniță Maica Zamfira și adepții sfinției sale de la Prislop.

Dacă ar fi avut o autentică smerenie ar fi procedat așa:

- *Ori nu se gândea în ruptul capului că ar putea cineva să-l considere Sfânt, văzându-se cel mai păcătos om de pe pământ. În această situație nici nu ar fi lăsat vreun cuvânt despre ce să se facă în legătură cu trupul său, lăsându-se în voia lui Dumnezeu. Ba, am putea spune că oamenii ascultării atât de mult iubesc smerenia, încât doresc ca și locul îngropării să-l hotărască alții, neavând nici o grijă pentru aceasta, în ei fiind preocuparea toată doar Hristos;*
- *Ori, dacă ar fi văzut pornirile de apreciere ale ucenicilor și nu ar fi vrut să fie cinstit – deci păgubit – după moarte, ar fi luat aminte la cele făcute de Avva Arsenie al cărui nume și a cărui ocrotire și le-a ales, și ar fi rugat pe ucenici să îi ascundă trupul, astfel încât să nu afle nimeni unde este îngropat. Ce ne-ar mai fi scutit pe noi de ispitele demonice ce se lucrează cu tărie antihristică la mormântul preacuvioșiei sale. Ba, am putea spune, că poate chiar ar fi fost Sfânt și l-ar fi descoperit Dumnezeu unde este, fiindcă El dă slavă celor ce fug de ea, nu celor ce sunt ahtiați după ea. Celor ce sunt ahtiați după slava lumească, le-o dau oamenii lumii, uneori, ca să-și hrănească prin aceasta propriile patimi și îndulcirea de sine corespondente cu cele ale celui slăvit de ei. Își astupă astfel conștiința prin renumele celor ce sunt ca ei, ba chiar se consideră și pe ei înșiși sfinți, prin faptul că găsesc asemănări cu cel slăvit în deșert, umflându-și astfel și mai tare părerea ce bună de sine – n.n.)*

Se mai spune că acesta era cuvântul bătrânului, adică obișnuia bătrânul a zice: “Arsenie, pentru ce ai ieșit (din lume)?” și „Când am vorbit, de multe ori m-am căit; iar că am tăcut,

niciodată” (de ce Părintele Arsenie Boca o fi spus atâtea vorbe necuvioase, fără să se căiască, ba chiar părăndu-i-se înțelepte? – n.n.) , iar când era aproape de a muri, l-au văzut pe el frații plângând și i-au zis lui: “Până și tu te temi, părinte?” Și a zis lor: “Într-adevăr, frica cea de acum, ce este cu mine în ceasul acesta, o aveam de când m-am făcut călugăr”. Și așa a adormit. [din păcate Părintele Arsenie Boca, din cauză că la tinerețe a avut lacrimi spectaculoase, din slavă deșartă, ca să fie văzut de oameni, la bătrânețe era cu totul sec de ele, după cum vom vedea mai jos – n.n.) .8

Se spunea că în toată vremea vieții sale avva Arsenie, când ședea la lucrul mâinilor lui, avea o cârpă în sân pentru a-și șterge lacrimile care picau din ochii săi și auzind avva Pimen, că a adormit, lăcrimând, a zis: “Fericit ești, avvo Arsenie, că te-ai plâns pe tine în lumea aceasta. Că acela ce nu se plânge pe sine aici, acolo se va plânge veșnic. Deci, ori aici de voie, ori acolo de munci, este cu neputință a nu plânge”.12

Povestea avva Daniil despre avva Arsenie, că niciodată nu voia să grăiască vreo întrebare din Scriptură, măcar că putea să grăiască, de ar fi voit (de ce nu l-o fi urmat Părintele Arsenie Boca. Nu ar mai fi debitat atâtea explicații eretice... – n.n.). Încă nici scrisoare degrabă nu scria. Și când venea la biserică câteodată, ședea dinapoia stâlpului, ca nimeni să nu vadă fața lui, nici el să caute la altul. Și era chipul lui îngeresc ca al lui Iacov: era cu totul alb, încuviințat la trup, dar uscățiv, avea barba lungă ajungând până la pânțele iar perii ochilor căzuseră de atâta plâns (măcar fizic să se fi asemănat Părintele Arsenie Boca cu el. Dar pentru aceasta avea nevoie de credință și lucrare Ortodoxe. Și barba și lacrimile și le-a retezat cu trufia – n.n.). Era înalt, dar se gârbovise de bătrânețe. A murit în vârstă de nouăzeci și cinci de ani. [...]

Zis-a iarăși: „De voiești să ai darul plângerii, iubește sărăcia (nu vila de la Sinaia – n.n.) și smerenia (nu vedeniile, puterile și tot felul de cunoștințe care dau bine la oamenii căzuți – n.n.) și să nu dorești a avea în chilia ta nici un lucru bun (nici măcar sculpturi – n.n.), căci când va pofti sufletul tău ceva și nu va afla, oftează și se smerește și atunci îl mângâie Dumnezeu dăruindu-i umilință. Când va gusta sufletul din dulceața lui Dumnezeu, atunci urăște și haina pe care o poartă, ba încă și trupul său (nu caută să și-l răzgâie și după moarte prin grija de îngropare și mormânt – n.n.). Iată, îți zic ție, fiule: „De nu va urî omul trupul său ca pe un vrăjmaș și potrivnic al său, nefăcând nici într-un lucru plăcerea lui, nu va putea scăpa de lațurile vrăjmașului. Căci lațul diavolului asupra călugărilor și mai vârtos asupra celor tineri este trupul nostru, precum ne învață avva Isaia, zicând: «Nu apuca pe altul de mână, nici să scarpini trupul altui om afară de marea boală, și aceasta cu frică, nici să lași a se atinge cineva de tine sau să te atingi de vreun trup străin, ci și la al tău cu frică uită-te. Să nu zici cuiva: Ia ceva de pe capul meu, sau de pe barbă, sau din tiviturile hainelor tale. Să nu dormi cu cineva la un loc în toată viața ta (cu atât mai mult nu cu femei în același apartament și apoi în aceeași casă – n.n.). Să nu dai sărutare celui tânăr ce este fără barbă, nici măcar în biserică, nici vreunui străin ce va veni, nici să șezi aproape de el, ca să nu se atingă de tine!» Pentru că mulți nebăgând de seamă lucrurile acestea, ca și cum ar fi mici și de nimic, au căzut din acestea în mari prăpăstii și au pierit. Fiindcă tot lucrul bun sau rău, din lucrurile cele mici începe apoi se face mare. Cel ce se păzește, fiule, păzește plângerea și umilința, iar cel ce nu bagă în seamă acestea, fără de plângere este și fără lacrimi. Cel ce nu are acestea, nu are cu sine pe Dumnezeu care îl apără și îl păzește”³⁴¹12 Ce sărac fără Duhul a fost Părintele Arsenie Boca, chiar dacă a fost bogat în atâtea duhuri. Nu a avut pază, nu a avut smerenie, nu a avut lacrimi de pocăință și nici plângere. De aceea nu-L are cu sine pe Dumnezeu. Asta dacă nu s-a căit public de toate pe care le-a făcut.

Dar mai poate spune cineva că s-a pocăit pe ultima sută de metri? Teoretic oricând e posibil... dar realitatea firii căzute are nevoie de mult timp pentru reparații, mai ales dacă ești așa de rece și încrezut în sfințenia ta.

³⁴¹ Patericul..., Pentru Avva Arsenie, 40, 42, Pentru umilință, 37.

Iar dacă, totuși, a atins imposibilul și s-a pocăit public, de ce ascund aceasta ucenicii sfinției sale, ba îi mai fac și atâta rău că-l laudă în păcatele lui, ca fiind mare sfințenie și i sporesc vina? De ce îl urăsc, sau ce interes au? – n.n.]

În 28 noiembrie 1989 am primit un telefon care m-a întristat mult de tot. căci am aflat că Părintele a plecat din lumea aceasta. La înmormântare am avut impresia puternică că văd moaștele unui sfânt [iar simțirea bat-o vina! Acesta nu vede ochii deschiși ci direct sfinte moaște, bine măcar că recunoaște: nu în realitate, ci în impresii – n.n.] și mi-am zis: „Părinte, a fost mare în viață, mare le-a lăsat și moartea aceasta”. Ceea ce doresc să vă spun este că, dacă autoritatea superioară a Bisericii declară pe cineva sfânt, numai atunci el intră oficial în sfințenia poporului, dar noi - și eu personal-trebuie să fim martorii care să determinăm luarea acestei decizii. De multe ori, ceea ce se scrie despre Părintele Arsenie este cu tendință...

[corect, ca și această declarație. Tendința de a forța Sfântul Sinod să-l canonizeze. Nu vedeți ce mândrie la ucenici, roadă a învățăturilor liderului lor? Se consideră, nu numai ca grup, dar fiecare din ei personal factorii determinanți ai deciziilor Sfântului Sinod, nelăsând Sfântul Duh să lucreze. Vă dați seama că dacă se va ajunge la marea eroare a canonizării nu este lucrarea lui Dumnezeu ci presiunea mândrilor rătăciți de la Ortodoxie și voia Sfântului Duh? – n.n.]

Credeți dumneavoastră că dacă Părintele a avut opozați în timpul vieții, acum nu mai are pe nimeni? [nu el săracul are opozați, ci lucrarea lui rătăcită. Iar acești opozați îl iubesc cu adevărat, făcându-i cel mai mare bine, fiindcă lămuresc oamenii să nu se ia după rătăcirea lui, ca să nu i se sporească vina. Răul i-l fac lăudătorii – n.n.] (Pr. Prof. Simion Todoran)

• *Părintele Arsenie a vrut să fie înmormântat la Mănăstirea Sâmbăta, iar părintele Veniamin, care a fost stareț, a acceptat acest lucru, dar nu de la început. Când s-a hotărât, Părintele i-a spus: „Acum e prea târziu. Să mă înmormânteze la Prislop, că e mănăstire săracă” - știa că va veni multă lume în pelerinaj [!!! Vezi explicația mai sus. Aici adăugăm că Părintele Arsenie Boca s-a supărat pe stareț că nu s-a entuziasmat de generozitatea donației lui, și-a luat jucăriile (pardon, cadavrul) și a plecat – n.n.]*

Unul din cei care au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa Părintelui, a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în Părintele Arsenie [vedeți că nu numai Părintele Arsenie Boca credea în reîncarnare, ci și ucenicii sfinției sale aveau aceeași credință rătăcită, propovăduită de sfinția sa? Vedeți cât de vătămatoare sunt scrierile, predicile, hipnozele și picturile de la Drăgănescu, pe care le făcea preacuvioșia sa, care toate le sugera că a avut duhul lui Ilie care este același cu al lui Ioan, iar acum același cu al lui Enoh? Am avut discuții cu ucenici de-ai sfinției sale care ziceau că sufletul e una, duhul e alta, crezând în mod eretic că sufletul îl are fiecare om diferit, și unic, dar duhul poate trece de la unul la altul. Dar Sfinții Părinți ne învață cu toții, fără excepție, că duhul este partea cea mai înaltă a sufletului, și tocmai în el este unicitatea persoanei – n.n.] . (Paraschiva Anghel, Dej)

• *Cu un an sau doi înainte de a muri, mi-a spus Părintele Nicodim (care a ajuns ucenicul Părintelui Arsenie printr-o minune) [așa este. Jumătate din ucenici și i-a agățat cu minuni, jumătate din ei cu simțiri și învățături sofisticate, filozo(o)fi(i)ce, părut înțelepte – n.n.], că a mers la Prislop cu Părintele Arsenie, care i-a zis să ia 4 pociumbi (țărnuși); „Bate unul aici, unul acolo, unul acolo și unul acolo”, iar după ce i-a bătut a zis: “Pe mine aici mă veți îngropa” [vedeți? Ca și oamenii lumii care se îngrijesc atât de mult pentru locul lor de îngropare. Sfinția sa și-a ales un loc pitoresc, ca oamenii impresionați de frumusețea creată de Dumnezeu să o asocieze cu păruta frumusețe a idolului lor. Este o lucrare asemănătoare cu modul în care și-a făcut fotografiile la tinerete printre diferite obiecte artistice, ca să și poată vinde imaginea mai bine. Dar acest mod de a lucra ca la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „Ion Luca Caragiale” din București, nu este duhovnicesc, ci foarte lumesc, ca să nu îl numim prea aspru – n.n.], Până atunci se știa că Părintele va fi*

înmormântat aici, la Sâmbăta. După câte gândesc eu [deci, iar o părere personală și un zvon – n.n.]. *Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i fie îngăduit să fie înmormântat ta Prislop și când a primit îngăduință de la Dumnezeu, atunci a zis că acolo să fie înmormântat* [mai sus ni se arată realitatea. Nu rugăciunea, sau voia lui Dumnezeu a fost pricina, ci faptul că s-a simțit jignit în orgoliul său și dorința de a îmbogăți Prislopul, de fapt pe Maica Zamfira și acolitele sfinției sale. La Sâmbăta de sus nu puteau fi închinoviate femei, iar câștigul ar fi mers la stareț, nu la stareța inimii lui – n.n.] .

Odată, am ajuns la mănăstire la Prislop și nu avea cine să acopere cu șindrila acoperișul porții. Era numai meseriașul, domnul Vâlcea, care a făcut și crucea Părintelui Arsenie, după cum i-a spus Părintele.

Când a scris pe cruce anul morții „1989” î-a zis Părintelui Arsenie: “Nu greșim?”, și Părintele a zis: „Nici un ceas din 1990” [vedeți, nu a fost o părere. E clar că duhurile care îi hotărâseră execuția îl și înștiințaseră prin vedenii. Dacă ar fi fost de la Sfântul Duh, Părintele Arsenie Boca s-ar fi smerit și ar fi lăsat nescris anul morții, ca lumea să nu-l ia drept prooroc.

Sfinții lui Dumnezeu fac toate în ascuns, după porunca Sfintei Evanghelii: *Mat 6:5 Și când te rogi, nu fii ca fățarnicii, că iubesc în adunări și în unghiurile ulițelor stând să se roage ca să se arate oamenilor. Amin zic vouă, că își iau plata lor.:6 Iar tu când te rogi, intră în camera ta, și încuind ușa ta, roagă-te Tatălui tău celui întru ascuns și Tatăl tău cel ce vede întru ascuns, va răsplăti ție la arătare.*

Ca să nu fie ca proorocii mincinoși:

2Pe 2:12 Iar aceștia ca niște dobitoace necuvântătoare firești, născute spre vânare și stricăciune, întru cele ce nu înțeleg hulind, întru stricăciunea lor vor pieri; 13 Luând plata nedreptății, dulceață socotind pre desfătarea cea din toate zilele, spurcații și necurații, cari se hrănesc cu înșelăciunile lor, mâncând cu voi. 14 Ochi având plini de preacurvie și de păcat nepărăsit, amăgind sufletele cele neîntărite, inimă deprinsă în lăcomie având, fiii blestemului, 15 Cari lăsând calea cea dreaptă au rătăcit, urmând căii lui Valaam din Vosor, care plata nedreptății a iubit; 16 Iar muștrare pentru fărâdelegea sa a avut: asin necuvântător, cu glas omenesc grăind, a oprit nebunia prorocului. 17 Aceștia sunt izvoare fără de apă, nori cari se poartă de vifor, cărora negura întunerecului în veac se păzește. 18 Pentru că cele semețe ale deșertăciunii spunînd, amăgesc cu poște trupești și cu înverșunări, pre cei ce cu adevărat au scăpat de la cei ce viețuiesc întru înșelăciune. 19 Făgăduindu-le slobozenia, singuri robi fiind ai stricăciunii, pentru că ori de ce este cineva biruit de aceea s'a și robit. 20 Că dacă după ce au scăpat de la spurcăciunile lumii prin cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu acelea iarăși împleticindu-se, se biruiesc, s'au făcut lor cele de pre urmă mai rele decât cele dintâi, 21 Pentru că mai bine era lor a nu fi cunoscut calea dreptății, decât după ce o au cunoscut, a se întoarce înapoi de la Sfânta poruncă ce li s'au dat lor,

Câtă asemănare cu învățăturile și lucrarea Părintelui Arsenie Boca găsim în cuvintele Sfințelor Scripturi... de mai sus – n.n.] .

Când a murit Părintele Arsenie a fost pentru prima dată în viață când am avut ocazia să-l ating. Obrajii îi erau roșii [acestui săracul, nu i se mai nălucea nici că are unghiile smulse, nici că are ochii deschiși, nici că sunt Sfinte Moaște, nici că scrie Enoh, ci că are obraji roșii, ca la bețivi sau la cei cu lupus eritematos – n.n.]. *Era acolo și Părintele Sebastian. Părintele Sebastian era nevăzător, a avut o defecțiune la ochi și a rămas fără vedere, iar Părintele Arsenie l-a întrebat la vremea respectivă: „Mă moțule, vrei să-ți dau vederea și să te fac preot? ”, El răspunde: „Nu vreau să mai văd deșertăciunile acestei lumi ”*

[dacă era înainte văzător, cum de nu a știut că nu vrea să fie vindecat? Sau poate a aflat de la draci și a vrut să se slăvească în deșert ca taumaturg?

Dar ce cutezanță și necunoaștere a Sfinților Părinți să ia el însuși inițiativa vindecării, fără a-i fi cerută, nerespectând libertatea duhovnicească a celui bolnav și necultivând smerenia. Ba să mai arate și o nebunie fără de margini, prin a se compara cu Singurul ce poate da vederea: Dumnezeu, în loc să gândească despre sine măcar că ar obține aceasta de la El doar prin rugă-

ciune și nu poruncă. Deși tot mândrie ar fi fost și aceasta, dar măcar mai mică, mai puțin evidentă. Și să îl facă el preot? Se vede că nu numai Maica Zamfira îl considera episcop, ci chiar el însuși se vedea așa – n.n.]

și a murit ca simplu monah. A fost și părintele Dometie, care nu exista să pomenească de Părintele Arsenie și să nu-i dea lacrimile. Ori de câte ori îl pomenea îi dădeau lacrimile [este acea stare de înșelare umilința la comandă și la vedere. Săracul era în robie idolatră. La fel fac și amanții la pomnirea iubitelor de care nu se mai pot îndulci. În general oamenii duhovnicești lăcrimează doar la pomnirea lui Dumnezeu sau a Maica Domnului, care însă, din păcate, sunt înlocuiți în inima ucenicilor sfinției sale chiar cu preacuvioșia sa.– n.n.]

A murit joi și l-au înmormântat luni și era ca viu atunci, împrejurul sicriului se simțea mireasmă de mir [vedem că pătimeau bieții spectatori nu numai halucinații vizuale, ci și olfactive. Dar fiecare diferit după simțurile care le avea mai deschise spre lucrarea demonică – n.n.]. *Eu îl pomenesc pe Părintele Arsenie la morți când fac pomelnic cu morții și când închei rugăciunile mă rog ca la un sfânt* [vădind nu numai că se pune mai presus de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, dar mai presus și de Sfintele Sinoade Ecu-menice care au dat anatema învățăturile lui și pe cei ce le inventează și propovăduiesc – n.n.]

La înmormântare, când i-am sărutat mâna, am văzut că avea unghiile la mână. Eu nu zic că nu a fost torturat, dar unghiile le avea. Nu au fost la înmormântare atât de mulți, cum mă așteptam.

A trecut la cele veșnice neîmpăcat pentru că a plecat cu multe taine pe care nu a avut cui să i le dezvăluie. [ce mândrie. Să nu ai pace că... nu dezvălui tainele, pentru a fi lăudat drept tainic, disprețuindu-i pe ceilalți că nu le pot înțelege. În loc să ai tristețea cea bună că ești un păcătos, și poate Dumnezeu nu te va primi lângă el:

Se povestește despre avva Agathon, că se silea să facă toate poruncile și când trecea în corabie, el mai întâi apuca lopata, iar când mergeau la dânsul frații, îndată după rugăciune mâna lui pune masa, căci era plin de dragostea lui Dumnezeu. Iar când era să se săvârșească, a rămas trei zile având ochii deschiși și nemișcați. L-au mișcat atunci frații, zicând: “Avvo Agathoane, unde ești?” Acesta le-a răspuns: “Înainte judecării stau”. I-au zis ei: “Și tu te temi, părinte?” “Cu adevărat m-am silit după puterea mea, ca să păzesc poruncile lui Dumnezeu; dar om sunt și de unde să știu de au plăcut lucrurile mele lui Dumnezeu!” Și i-au zis frații: “Dar nu nădăjduiești, că lucrul tău este după Dumnezeu?” Zis-a bătrânul: “Nu nădăjduiesc, de nu voi întâmpina pe Dumnezeu, căci alta este judecata lui Dumnezeu, și alta cea a oamenilor”. Iar când au vrut să-l mai întrebe alt cuvânt, le-a zis lor: “Faceți bine și nu mai graiți acum cu mine, căci n-am vreme”. Și îndată s-a săvârșit cu bucurie. Că-l vedeau trăgându-se, în ce fel heretisește cineva pe prietenii și iubiții săi. Avea încă păzire mare în toate și zicea, că fără de păzire mare nu pășește omul la nici o faptă bună.^{8³⁴²} – n.n.]

A vrut să slujească Sfânta Liturghie într-un grup restrâns, numai cu obștea mănăstirii Prislop și n-a primit binecuvântare [vedeți că știau ierarhii ceva ce-l făcea nevrednic de slujire, care nu ni se spune nouă azi, dacă nici măcar odată, înainte de moarte, nu i-au ridicat caterisirea? – n.n.]. *N-a putut să slujească. Cred că acolo voia să dezvăluie celelalte taine.* [ce taină poate fi mai mare ca Sfânta Liturghie. Pentru a se lăuda cu tainele, și nu pentru a se pocăi că s-a lăsat de preoție și călugărie, dorea să slujească. De aceea Dumnezeu nu a îngăduit-o, ca să ne arate nouă că nu primește nici pilda vieții, nici învățăturile lui care ne vatămă – n.n.]

După moartea Părintelui mi-a spus Părintele Lucian că un om avea niște necazuri mari: a cumpărat o casă, a dat arvună o sumă mare și mai trebuia să dea și nu mai avea de unde să strângă. Era necăjit omul și i-a spus părintelui Lucian, care este acum la Drăgănescu, iar acesta i-a spus: “Să te rogi la Părintele Arsenie că te va ajuta”, S-a rugat la Părintele Arsenie și după vreo două săptămâni vine la mănăstire și-i mulțumește părintelui că l-a

³⁴² Patericul..., Pentru Avva Agathon, 27.

îndrumat să se roage la un așa sfânt care l-a ajutat, pentru că nici nu-și dă seama cum a făcut rost de bani să plătească. Asta este una din minunile Părintelui Arsenie. S-a întâmplat în anul 2001. (Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus)

[nu-i ceva deosebit, și în Occident se rezolvă lucrurile la fel:

Louise, de 37 de ani, de profesie funcționar public, atunci când nu s-a mai ajuns cu banii a făcut o ofrandă Zeiței Lunii, într-un altar improvizat în propria grădină, și după ce a ars salvie, a rostit, la lumina lumânării, următoarea incantație: "În fiecare zi, în orice mod, prosperitate să vină la mine."

Ea susține că în doar câteva săptămâni problemele cu banii s-ar remedia în mod uimitor, soțul său, consultant în IT, a primit o mărire de salariu, ceea ce le-a adus peste 1.300 de euro în plus. De asemenea, o jucărie pe care o păstra în pod s-a vândut pe eBay cu un preț mult mai mare decât a anticipat, iar dintr-o asigurare pe care o aveau pentru un laptop au primit peste 2.500 de euro.³⁴³

Numai că în acea situație lucrurile nu sunt la fel de grave ca la noi. Niciodată nu o să afirme Louise că ar fi vreo Ortodoxă, poate că nici nu aflat vreodată ce înseamnă aceasta, deci nu are o vină așa de mare ca și creștinii noștri ce aleargă la un amăgit în loc să meargă la un Sfânt autentic, atât de mulți în țara noastră, cu Sfinte Moaște întregi. Și precis nu o să zică cineva despre zeița lunii că ar fi vreun Sfânt în Hristos. Așadar, când biata Louise, poate, va vedea că pe lângă banii ce îi obține i se va cere sufletul și când vor începe în viața ei necazurile vrăjitorilor, multe și de nedescris, are o șansă mare să se pocăiască și să-L caute pe Hristos, ajungând la Ortodoxie și prin Sfântul Botez (însoțit cu lucrarea personală de atenție) putând fi vindecată de toate. Dar bietului amăgit ce caută bani la mormântul unuia mai amăgit ca el, cine va avea curajul să-l facă să se spovedească cu durerea inimii că a căzut în cursa diavolului? Și dacă se va găsi cineva, cum va ști să-i recomande un preot neamăgit de arsenism chiar în parohia lui, ca să nu cadă din lac în puț? Dar oare bietul Ortodox învățat să-și caute doar confortul financiar și nu să-și scotocească sufletul de păcate îl va crede, când minunea diavolească s-a făcut în numele unui ieromonah pentru care se fac presiuni oficiale, populare și scremulate de canonizare? – n.n.]

Părintele Arsenie a zis odată către mine: „Mă, tu ai văzut a cruce... și nu trebuia să o arăți la lume”. Asta a fost după 1970. Când m-am dus la Prislop i-am mai spus de-o arătare și zice „Mă, de ce arăți, te rog să nu mai arăți, că lucrurile cerești nu se arată” [se pare că Ioan era tot un vizionar profesionist cu vechime în branșă, ca Părintele Arsenie Boca. Avea vizuini, pardon viziuni, după Sfânta Evanghelie: Mat 8:20 Și au grăit Iisus lui: vulpile au vizuini și pasărele cerului cuiburi, iar Fiul Omului n'are unde să-și plece capul, fiindcă nu găsește pocăință în inimile oamenilor, ci căutarea de plăceri, din care unele dintre cele mai primejdioase (fiindcă îngâmfă sufletul) sunt vedeniile. Dar atunci de ce sfinția sa le arăta. Evident că ori era invidios pe alții ce le aveau, ori mărturisește indirect că nu erau cerești – n.n.].

Dar atunci nu am știut de ce vorbește el așa [ceea ce înseamnă că încă de pe atunci a fost indus hipnotic să vadă cele de la înmormântare. Fiindcă dacă ar fi fost vorba de smerenie, ar fi ascultat de Părintele Arsenie Boca și nu ar fi povestit la nimeni viziunea eretică (ce învață despre reîncarnare) ce urmează, deoarece pomenește de lucrarea cu duhul de la un Sfânt (nu al unui Sfânt dacă ar fi vrut să zică despre ajutorul dat de un Sfânt). Dar aceasta ne învață și că Părintele Arsenie Boca nu avea habar ce înseamnă vedeniile cerești dacă astfel de scamatorii cu rațiuni mincinoase, induse de demoni, le numește cerești. Ioan avea astfel de vedenii nălucitoare, nestatornice și fără sens și pe vremea când lua sfat de la băntuitorul de viziuni de la Prislop. Dacă ar fi fost altfel, ar fi avut discernământ și ar fi zis: acelea erau cerești, aceasta demonică. Dar să vedeți mai departe cum înșală satana pe bieții oameni, prin văz – n.n.] .

³⁴³ <<http://www.evz.ro/cele-mai-moderne-vrajitoare-din-europa-traiesc-in-anglia-cat-de-diferite-sunt-de-mamele-omida-din-romania.html>>, luni, 7 decembrie 2015

Eu am făcut groapa Părintelui la Prislop, am zidit-o cu cărămidă [vă dați seama de cine e făcut mormântul de la Prislop? Lucrare diavolească de la construcție până la conținut... spurcat loc construit de un înșelat, în cinstea altui înșelat, dascălul său. Mare este bunătatea lui Dumnezeu că l-a îngăduit lângă peștera Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop, ca oamenii murdăriți de duhurile de la mormântul Părintelui să fie curățați de peștera Sfântului, și în același timp să se descopere, din însăși realitatea, manifestarea și alcătuirea falselor minuni, marea înșelare în care a viețuit, lucrat și învățat sfinția sa – n.n.]. ***Când s-a făcut slujba de înmormântare din Biserica, eram toți afară, și a apărut o cruce albă de pe clopotniță până la el (în văzduh) și crucea a pornit. Și când a venit crucea a venit și un nor mare. Am văzut eu asta. Și s-a dus norul să prăvălească crucea albă și nu a prăvălit-o și a venit alt nor cu altă viteză și s-a nimicit norul și crucea s-a dus către miazăzi. După aceea a fost dus în biserică. În acest timp, din chilia lui, pe după mănăstire, a apărut semnul unei cruci în formă de „X”, de un argint auriu ce strălucea ca soarele, dar dacă el a zis să nu arăt, n-am arătat nimănui.*** [Uite crucea, nu e crucea. Uite norul, nu e norul. Alba neagra nu cu unghii ci cu crucile tâlharilor și cu nori. Nu a arătat nimănui vedeniile, dar le-a făcut publice în scris. Grozavă smerenie – n.n.].

Dar am văzut-o... Cred că Părintele Arsenie a lucrat cu un duh de la un Sfânt [Ce mentalitate eretică. După cum am văzut din vedenia norilor cu scrisul Enoh, ucenicii sunt convinși că în Părintele Arsenie Boca era duhul unui Sfânt. Deci era ori posedat, ori reîncarnarea unui Sfânt. Dar cum numai diavolul intră în tine ca să te posede, fiindcă Sfinții respectă libertatea tuturor, iar reîncarnarea nu există, vedem înșelarea mentalității vizionarului și înțelegem ce fel de duhuri i se arătau. Nu întotdeauna crucile sunt de la Dumnezeu. Există și crucile tâlharilor, iar, după cum am văzut mai sus la Sfinții Părinți, în zilele noastre, datorită dorinței de a sluji cu mintea simțirii și plăcerii de sine (prin vedenii) și refuzului de a sluji înțelepciunii și plăcerii de Dumnezeu (prin pocăință), diavolul mimează și cruci schimbătoare, ca să înșele mai profund. El este lăsat să facă aceasta datorită lipsei crucii înțelesurilor (a stării de jertfă ce primește cu răbdare durerea și respinge plăcerea, chiar și cea mai subtilă, sufletească, de sine, prin înfrânare) din mintea celui ahtiat de plăcerea de sine care se hrănește atât de mult și putred cu arătări. Chiar dacă am primi cuvântul în sensul că Părintele Arsenie Boca lucra cu un duh de la un Sfânt, în sensul că ar fi primit în stăpânirea sa duhul unui Sfânt prin care lucra, tot avem o avariere gravă dogmatică. Chiar și îngerii slujitori oamenilor nu devin obiecte în mâinile celor slujiiți, ci sunt frații mai mari ce ne ajută înțelegător, având slujirea iubirii, nu slujirea robirii. Numai Domnului Hristos îi slujesc și îngerii și oamenii ca niște robi, dar El îi numește și îi preface în prietenii Săi. *Ioan 15:14 Voi prietenii mei sunteți, de veți face câte eu poruncesc vouă. 15 De acum nu vă mai zic vouă slugi, că sluga nu știe ce face domnul său, ci pre voi v'am zis prieteni, că toate câte am auzit de la Tatăl meu, am arătat vouă.* Iar dacă însuși Dumnezeu îi numește prieteni, cum îndrăznesc ucenicii Părintelui Arsenie Boca să susțină că lucra cu duhul de la un Sfânt? Dacă ar fi fost creștin în cuget, ar fi spus că Părintele Arsenie Boca se ruga vreunui Sfânt să mijlocească la Hristos pentru a-l ajuta să lucreze una și/sau alta. Nu minuni, ci pocăință – n.n.] (*Ioan Bica, 76 de ani; Voivodeni*)

- ***La înmormântare nu m-am dus că era tare frig. Eu sunt mai mofturos. Mie nu-mi place unde e lume multă. Eu am zis că dacă mă duc la Părintele mă duc când nu e lume. Părintele mai zicea și lucrul acesta: „Eu după ce mor vă ajut mai mult ca până trăiesc ” și mai spunea așa: „Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo!”*** [nu se poate susține că unii ucenici au mințit exagerând. Vedem că toți ne amintesc de astfel de fraze mândre ale Părintelui Arsenie Boca. Nu iese fum fără foc. Nici pucioasa mândriei, fără lucrarea iadului de foc – n.n.] (*Ierod. Ieronim Coldea*)

[...]

- ***Țin minte că-n ziua în care am aflat că Părintele Arsenie va fi înmormântat la Prislop, eram în casa unei creștine și am plecat direct la înmormântare. Cât a durat drumul cu trenul mi-a tot venit să plâng*** [simțirea „umilinței” specifice lucrării ce iradiază de la Prislop.

Vom vedea că nu este vorba de plâns duhovnicesc, după curiozitatea cu care urmărirea minunile, descrisă puțin mai jos – n.n.]. *Nu pot uita, când au scos sicriul din biserică, în spatele meu era o femeie îmbrobodită, plânsă, și un bărbat foarte înalt, amândoi țărani din părțile Făgărașului, și brusc, bărbatul a rămas ca paralizat, cu ochii mari, înspăimântați, și-a îndreptat mâna spre inimă și deodată a făcut așa, în mare șoaptă: «uoaaaahhh!» [ce reacție trupească, în simțire, grosolană, șocantă, atât de diferită față de lucrarea ascunsă, nevăzută și lină a vederilor dumnezeiești – n.n.]. L-am urmărit prin curtea mănăstirii doar-doar voi afla ce-o fi văzut bărbatul acela [se pare că nu numai pe pisici omoară curiozitate – n.n.]. Și când mergeam cu toții spre groapă, am tras cu urechea și am auzit: cu toate că era amiază, omul văzuse sus, pe cer, o cruce de stele*

[nu numai curiozitate, dar și tras cu urechea. După cum vedem în unele icoane ale Înfricoșatei Judecăți, pedeapsa celor ce trag cu urechea este sfredelirea ei de către un duh necurat.

Urmăriți vă rugăm cum se schimbă vedeniile: unii văd ochi albaștri, alții nori, alții cruci luminoase ce se bat cu norii, alții cruci de stele, alții scrisoare pe cer „Enoh”, alții au plânsete dezechilibrate din simțiri amăgitoare. De aici se vede că lucrarea de la Prislop nu este statornică, dumnezeiască, ci schimbătoare, alunecoasă, nălucitoare după simțirea celui ispitit. Așadar la înmormântarea Părintelui Arsenie Boca am avut de a face cu o puternică prezență diavolească, pentru a-i convinge pe participanți că preacuvioșia sa este Sfânt.

Ce diferită manifestare față de lucrările cu adevărat dumnezeiești. De pildă la arătarea Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului toți care s-au învrednicit să vadă, au văzut același lucru, primind și același înțeles mântuitor. Nu a fost vreo arătare gratuită, pentru încântarea simțurilor.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfânta Evanghelie: *Ioan 12:28 Părinte, proslăvește numele tău. Deci a venit glas din cer; și l-am proslăvit și iarăși îl voi proslăvi.:29 Iar norodul care sta și auzea, zicea: tunet se făcu; alții ziceau: înger grăi lui.:30 Răspuns-au lor Iisus și au zis: nu pentru mine s'a făcut glasul acesta, ci pentru voi.*

Deși, în funcție de pregătirea duhovnicească a fiecăruia, au înțeles că au pățimit fie glasul Tatălui, fie glasul îngerului, fie un tunet, dar toți au avut aceeași lucrare în auz. Înțelesurile lor au fost diferite, mai mult sau mai puțin deslușite, dar Hristos nu i-a lăsat doar cu încântarea minunii, ci le-o și tâlcuiește, finalizând-o cu darul înțelegerii, care cheamă la înțelepciune. În felul acesta ne învață pe toți că minunile Dumnezeiești se fac numai pentru a primi o rațiune, un înțeles duhovnicesc pentru pocăință, care să ducă la schimbarea minții și libertatea echilibrului. Vederea duhovnicească nu este de un gust îndoielnic, ieftin, doar de dragul spectacolului taumaturgic. Nălucirile de dragul impresionării și robirii se fac doar de draci și de slujitorii lor. – n.n.][...]

• *La înmormântarea părintelui Arsenie Boca, în 1989. părintele Bunescu (preotul paroh din Drăgănescu), spunea: “Aici, astăzi, suntem cei chemați de Părintele Arsenie Boca; toți aceștia ne vom întâlni cu Părintele în rai”* [de atunci s-a început lucrarea de mântuire magică și automată, stil business a închinătorilor de la Prislop. Cei ce vin la mormântul sfinției sale, nu vin chemați de dorul lui Hristos, ci de Părintele Arsenie Boca, a cărui fel de a lucra din viață, centrat pe sine, continuă și după deces. Și, în concepția lor sectară, toți prezenți acolo, precis se vor vedea la rai. Ne mai mirăm de priza la public a unei astfel de amăgiri, care în plus față de siguranța mântuirii de la secte, are și praful aruncat în ochi că este vorba de Ortodoxie, dar în realitate este cel mai hâd ortodoxism? – n.n.]

La înmormântarea Părintelui, lumea vorbea că Maica Stareță de la Prislop se consulta odată cu Părintele despre greutatele materiale pe care le avea. Părintele i-a răspuns că va veni vremea când toată valea aceasta va fi plină de lume și atunci va scăpa de necazurile materiale [vedeți cum Părintele Arsenie Boca a avut în minte nu smerenia la îngropare ci regizarea asigurării financiare a iubitei Maici Zamfira, a ucenicilor și a celor ce îl vor adora? –

n.n.] . *La scurt timp Părintele a murit; de atunci și până acum este o afluență mare de oameni în pelerinaj la mormântul Părintelui Arsenie Boca. (D-na Prof C.F.)*

• *Părintele va fi veșnic în amintirea fâgărășenilor! Și eu, ca preot, am un loc aparte pentru el în sufletul meu; nu putem să nu vorbim despre el, despre ce a fost și a făcut Părintele. Nu am fost la înmormântare, dar am auzit că preoții care l-au dus la mormânt pe Părintele Arsenie, au văzut o lacrimă pe fața Părintelui, lacrimă care s-a imprimat pe fața Părintelui și nu s-a mai șters niciodată, așa cum s-a imprimat și pe fotografie [cum nu mai avem ochi albaștri deschiși, ci lacrimi de piatră, sculptate, neșterse. Altă mărturie despre năluciri – n.n.]. (Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)*

[...]

• *Pentru mine Păruitele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor [ați văzut roadele cumplitei amăgiri a lucrării sfinției sale în sufletele amărâte ale discipolilor? – n.n.]. Spun unii că nu se mai desface mormântul căci așa spune cartea [“Să-mi lăsați trupul în mormânt. Să nu-l deranjați până la A Doua Venire”]. Sigur că da. smerenia călugărească așa trebuie să fie. Și Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire [dar și de aici se vede diferența între toți Sfinții și un înșelat. Nu am găsit nicăieri că Părintele Arsenie Boca a lăsat măcar verbal cuiva să se roage pentru el, darămite în scris. Se credea pe sine însuși mijlocitor pentru toată lumea, deci în mintea lui era ideea că nu are nevoie de rugăciuni, ci el va porunci pentru unul și altul și se va împlini. Nici măcar nu va avea nevoie ca să se roage măcar sfinția sa, ci doar va hotărî și se va executa. Sfântul Ioan Iacob nu a făcut hocus-bocus cu trupul (să nu mă dezgropați, dar, totuși să vă închinați la mormântul meu, cash). Atât de smerit era, încât nici în ruptul capului nu s-a gândit că vreodată l-ar dezgropa cineva, ci doar implora pe toți să se roage pentru el, ca să scape de iad, de aceea, după cum și lucrarea de smerenie călugărească i-a fost diametral opusă față de a Părintelui Arsenie Boca, ce avea mândrie mirenească, așa și roadele lor sunt cu totul diferite. Mai întâi a stat tăcut în mormânt, atâta vreme – n.n.]. Dar, după 20 de ani de la înmormântare, ne-am închinat la moaștele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamț, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoși peste el. Așa și cu Părintele Arsenie, Să așteptăm să-l scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră [în schimb în jurul mormântului Părintelui Arsenie Boca se face mult zgomot acum, ca după (poate tot 20 de ani) să se dezgroape adevărul. Dă Doamne și scoate-i oasele negre și groaznice ca să se sperie toți și să se oprească din amăgire, cum ai descoperit oasele din templele idolești pe vremea Sfântului Constantin cel Mare, ca lumea să scape de păgânism. Nu lăsa să aducă ucenicii moaște de la vreun Sfânt, ca să ne înșele că sunt ale Părintelui Arsenie Boca, auzi-ne Doamne și ne miluiește! – n.n.]. Așa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan Iacob și să-l descopere pentru a-l găsi așa cum l-au găsit, tot așa și la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-l descoperim pentru că i s-a arătat [deja vedem cum se schițează planul atacului mormântului făcut la porunca „sfântului Ardealului”. Deja acest plan a fost dus, parțial la îndeplinire, printr-un rătăcit, acompaniat de multă vâlvă mass media. Acum urmează să vedem repetarea lui, căci în „protocoalele înțelepților Prislopului” se spune că: – n.n.]. Și se va arăta multora.*

Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare [după cum vom vedea a fost dezgropat de trei ori, și, ca să nu se vadă public groaznica lor înfățișare, s-a evitat obiceiul de la 7 ani. Vedem că acest părinte ori era dezinformați, ori era cointerestat să ascundă realitatea. Oricum, după cuvintele de mai jos, lucrarea precucerniciei sale nu îl are în miez pe Hristos, ci pe... Arsenie. Ba, mai rău, se considera și un inspirat – n.n.]. Atunci era o ploaie liniștită care mi-a inspirat cuvintele: „Iubiți credincioși. dați umbrelele la o parte, căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea sunt lacrimile Părintelui, pe care le-a vărsat pentru poporul acesta” [cu adevărat lacrimile Părintelui Arsenie Boca nu sunt normale. Sau nu era o ploaie normală, căci era acidă? Vedeți ce predici lozinci (centrate descentrat pe el) sunt la mormântul sfinției sale? Să dai umbrele la o parte, ca să te uzi cu apă de la

mormântul Părintelui Arsenie Boca. Ce lucrare ră(tă)cită! Pe lângă răceala trupului să dobân-
dești și pe cea a sufletului față de Hristos și adevărata lui Evanghelie lăuntrică: pocăința – n.n.]
. **La începuturi, am auzit că Părintele vărsa lacrimi multe când slujea și predica** [fiind văzut,
erau din slavă deșartă – n.n.] . **Dar mai încoace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu
plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: „Mă, să
nu mai faci cutare!”**.

[după cum am văzut la adevărații Sfinți Părinți maturizarea duhovnicească se mani-
festă prin harul lacrimilor. Părintele Arsenie Boca, așadar, nu avea nici măcar infanti-
lism spiritual, ci doar duritatea părerii de sine, înjugată la un duh pitonicesc. Iată adevă-
rata lucrare călugărească, pe care, după cum am văzut și cum ne arată acum și ucenicii,
Părintelui Arsenie Boca nu o avea:

CUVÎNTUL IX

înfățișarea pe scurt a felurilor rînduiei și viețuirii călugărești.

Și cum și în ce chip se nasc virtuțile unele din altele

**Din lucrarea silită se naște căldura nemăsurată, care arde în inimă din amintirile fierbinți
ce se ivesc din nou în minte. Iar lucrarea aceasta împreună cu paza subțiază mintea în căl-
dura lor și-i dăruiesc vederea. Și această vedere naște gândurile fierbinți de care am vorbit, în
adîncul vederii sufletului, care se numește contemplație. Iar această contemplație naște la
rîndul ei căldura, și din căldura aceasta, venită din harul contemplației, se naște curgerea
lacrimilor. La început cîstigul e mic, adică într-o zi îi vin omului de multe ori lacrimile și
iarăși e lipsit de ele. Pe urmă însă îi vin lacrimile neîncetate. Iar din lacrimile neîncetate,
sufletul primește pacea gândurilor. Și de la pacea gândurilor, sufletul se înalță la curăția min-
ții. Iar de la curăția minții, omul ajunge la vederea tainelor lui Dumnezeu. Căci curăția este
ascunsă în pacea din partea războaielor. După acestea, mintea ajunge să vadă descoperiri și
semne, cum a văzut Iezechiel proorocul. Acestea închipuiesc cele trei trepte prin care se apro-
pie sufletul de Dumnezeu.³⁴⁴**

De unde se vede că vedeniile Părintelui Arsenie Boca (care nu avea lacrimile neînce-
tate, deci nu ajunsese la curăția minții, căci nu trecuse prin astfel de etape), nu erau de la
Dumnezeu, ci de la durii draci: „Mă, să nu mai faci cutare, că așa vrem noi”. Care Sfânt
se adresa ucenicilor cu „Mă”? Cine din oamenii lui Dumnezeu a fost lipsit de delicatețe?
– n.n.]

(Pr. Nicolae Robota)

• **Sfântul Ilie, cât de mare prooroc era, avea nevoie, simțea nevoie ca poporul să se apropie
de el.** [ce rătăcire. Sfântul Prooroc Ilie iubea să stea în pustie. De dragul poporului și
râvna pentru Ortodoxie (legea lui Dumnezeu) se jertfește și vine să-l îndrume, îndepăr-
tând proorocii mincinoși (ce îndemneau la hinduismul de atunci) și chemând oile rătăcite
ale casei lui Israil să vadă minunea:

*3Re 18:28 Și strigau cu glas mare, și se tăiau după obiceiul lor cu cuțite, și se băteau cu
bice până la vărsarea singelui lor [de pe atunci era obiceiul de a fi bici al lui Dumnezeu... de
fapt al dumnezeilor mincinoși – n.n.] . 29 Și se trecuse de amiazăzi, și era îndeseară, și au
prorocit până ce venise vremea să se aducă jertfa, și nu era glas, nu era ascultare; și a grăit
Ilie Tesviteanul către proorocii urâciunilor, zicând: dați-vă înlături acum, ca să aduc și eu ar-
derea cea de tot a mea, și s-a dat înlături și s-au dus. 30 Și a zis Ilie către popor: apropiați-vă
către mine, și s-a apropiat tot poporul către el, și așeză jertfelnicul Domnului cel săpat. 31 Și
a luat Ilie douăsprezece pietre după numărul semințiilor lui Israil, precum au grăit către dâ-
nsul Domnul, zicând: Israil va fi numele tău.*

**Așadar Sfântul Prooroc Ilie îi chema la el fizic, ca să fie atenți la Dumnezeu. Numai
cei cu slavă deșartă, ca preacuviosul, au nevoie de mulțimi ca să aduleze. El cheamă la el
pe oameni ca să îl aibă pe sfinția sa ca centru, înlocuind pe Hristos – n.n.] „Apropiați-vă**

³⁴⁴ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Isaac SIRUL, Filocalia Sau Culegere Din Scrierile Sfinților Părinți
Care Arată Cum Se Poate Omul Curăți, Lumina Și Desăvârși, Volumul X (Cuvinte Despre Sfintele Nevoine), Ed. Institutului
Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, ²1981, pp. 69-70.

de mine" zicea Sfântul Ilie către poporul rătăcit al lui Israel. „**Aproiați-vă de mine**”, parcă ar vrea să ne spună preacuviosul Părintele nostru Arsenie, în toate zilele de prăznuire ale acestei sfinte mănăstiri, în toate zilele de pomenire. în toate zilele de hram și de praznic, și în duminici și sărbători [vedeți că nu se mulțumește doar cu parastasul său ci vrea că toate duminicile și sărbătorile să fie dedicate lui? – n.n.]. „Aproiați-vă de mine” pentru că cine se apropie de Sfinți se apropie de Dumnezeu, **pentru că Dumnezeu transpare prin Sfinți și ni se descoperă prin Sfinți** [așa este, dar în Părintele Arsenie Boca Dumnezeu lipsește și, mai mult, este opacizat, fiindcă se interpune în mintea omului care nu mai gândește decât la „Sfântul Ardealului”, ca unic Sfânt, uitând de Unul Sfânt, ce ar trebui să fie unica preocupare a tuturor. – n.n.] . *Sfinții, spun teologii ortodocși, sunt, intru-un fel... întruparea Duhului Sfânt* . „Aproiați-vă de mine!”. Și tot poporul s-a apropiat de Sfântul Ilie. A părăsit poporul pe preoții lui Baal s-a depărtat poporul de cei care-l duceau în rătăcire și idolatrie, și poporul s-a apropiat din nou de omul lui Dumnezeu de Sfântul Ilie. Aceasta este salvarea, aceasta este soluția și pentru- neamul nostru ortodox de pretutindeni, să se apropie de Hristos apropiindu-se de sfinți, să se apropie de sfinți "ca să se poată apropia de Dumnezeu. Simțim cu toții. iată. după aproape 14 ani de la plecarea în veșnicie a Părintelui Arsenie, că **poporul nostru românesc simte cine a fost, cine este și cine mijlocește în mod deosebit** [nu simte săracul așa, este doar manipulat – n.n.] . *Simte poporul și se apropie de mănăstirea Prislop, de Părintele Arsenie, de mormântul sfinției sale, așa cum avea să spună cu puțin timp înainte să plece dintre noi: „ Va lua țara foc din Prislop!”* [spre deosebire de apropierea de Ilie care însemna depărtarea de cei ce îl duceau în rătăcire și idolatrie, la Prislop este mișcarea inversă de la Ortodoxie la rătăcire, arseniolatrie și noul păgânism. De aceea nu – n.n.] . *E vorba de focul ceresc, de focul Duhului Sfânt, de focul harului lui Dumnezeu* [ci de focul de la Colectiv, având același mesaj, dar mai pervers, mascat ca fiind nu satanism, ci ortodoxism. Focul iadului venit pe pământ, al patimilor împreunării trupești, viziunilor hinduse, al pierderii sufletelor și trupurilor, al ochilor de foc și vicleni ai celui înșelător, ai falsei mucenicii admirată de lume, dar care învinuiește cu obraznicie pe Patriarh și Sfânta Biserică Ortodoxă dacă ia vreo atitudine sănătoasă de apărarea dreptei credințe și discernământ și care amână canonizarea impusă de forțe obscure, cât va mai putea. Acum cu durere observăm: cu adevărat a luat foc țara de la Prislop, cum afirma cu mândrie Părintele Arsenie Boca. Dar ne este teamă ca nu cumva din cauza acestei hulitoare și false sfințenii să nu se ajungă la uniatism la ruperea Bisericii și în final a neamului Românesc, iar în final ar duce la arderea ce pierzătoare și veșnică, pregătind lumea pentru falsele minuni ale lui antihrist, de același fel ca cele de la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Focul de la Prislop pustiește în calea sa ceva care și așa era firav: pocăința, singura ce ne putea scăpa ducându-ne în mâinile lui Dumnezeu – n.n.] și prin tot ceea ce se scrie bine, și prin tot ceea ce se publică bine despre Părintele Arsenie, se simte că **poporul are o sete duhovnicească deosebită** [cu adevărat. Au apărut și astfel de cărți Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca, Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae. Așteptăm și altele care pun mai presus Sfinții Părinți decât amăgirea de la Prislop căruia i se face atâta reclamă – n.n.] care nu i se poate astâmpăra decât prin cuvântul cel viu și adevărat al lui Dumnezeu, transmis nouă prin Sfinții Părinți, de la Sfinții Apostoli și până la Sfinții zilelor noastre [dar care mesaj este deformat, denaturat și ascuns cu multă subtilitate de Părintele Arsenie Boca, făcând pe oameni să rătăcească. Numai cei ce nu sunt superficiali și cercetează Sfinții Părinți comparând cu amăgitoarele scrieri ale sfinției sale și închinată preacuvioșiei sale, se îngrozesc și își dau seama de marea rătăcire de suflet pierzătoare aflată în ele. Dar, din păcate, acum oamenii merg după păreri preconcepute și prejudecăți auzite – n.n.]. †P.S. Daniil Partoșanul³⁴⁵.

³⁴⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 113-121.

2. POATE FI CONSIDERAT MUCENIC?

Deși o parte din ucenici (contraziși de ceilalți) pentru a-și manifesta, justifica și învârtoșa efuziunea celestă, spun că a fost chinuit de securitate, totuși nici acesta nu este un criteriu de mucenicie. Nu toți cei omorâți politic sunt martiri, nici măcar toți cei omorâți pentru Hristos nu sunt mucenici.

Pentru a ajunge Sfânt Mucenic este nevoie să aperi adevărata dreaptă credință prin fapte și învățături:

Rom 10:8 Dar ce zice scriptura? Aproape este de tine cuvântul, în gura ta și întru inima ta; adecă, cuvântul credinței care propoveduim. [se înțelege cea Ortodoxă – n.n.] 9 Că de vei mărturisi cu gura ta pre Domnul Iisus, și vei crede întru inima ta, că Dumnezeu l-au ridicat pre el din morți, te vei mântui, 10 Că cu inima se crede spre dreptate [deci dreapta credință – n.n.]; iar cu gura se mărturisește spre mântuire. 11 Că zice scriptura: tot cel ce crede întru el nu se va rușina.

Se înțelege că cel ce crede în Iisus Hristos și nu în Arsenie Boca. Dar credința din inima și gurile ucenicilor și sfinției sale este centrată pe Părintele Arsenie Boca, lucru cel mai evident la așezământul de la Drăgănescu.

Cercetarea vieții și învățăturilor mărturisitorilor care nu sunt canonizați de Sfânta Biserică – deci nu sunt trecuți prin filtrul Sfintei Predanii dăruită nouă de Domnul nostru Iisus Hristos prin Sfintele Sinoade Ecumenice – nu este suficientă pentru a găsi voia lui Dumnezeu în legătură cu lucrarea lăuntrică și nici pentru a afla Adevărul. Unii din mărturisitori au avut și alte motive în lupta lor, de multe ori din dragoste de neam, politice și/sau personale. Nefiind centrați pe dragostea de Hristos și nelucrând pocăința, ci eroismul, nu au avut ca o caracteristică a lor insuflarea de către Sfântul Duh, pentru a fi învățatori și pilde pentru mântuire. Acest lucru este vizibil în multe din cărțile scrise de ei, în care se vede că au mari neclarități în legătură cu dreapta credință. Despre lucrul acesta ne învață și Sfântul sfințit mucenic Ciprian al Cartaginei, când ne vorbește chiar și de mărturisitorii pentru Hristos (numiți confesori), superiori din punct de vedere al pregătirii duhovnicești față de cei ce se luptă doar pentru eliberarea patriei. Cu toate acestea nici ei nu sunt scutiți de rătăcirii, nici cu viața, nici cu învățăturile:

XIV.

Asemenea oameni, chiar dacă au fost uciși în numele credinței lor, nu-și vor spăla nici cu sânge greșelile. Vina dezbinării e gravă, de neiertat, și suferința n-o poate purifica. Nu poate fi martir cel ce nu este cu Biserica. Nu intră în împărăția cerurilor cel ce a părăsit Biserica, locuitoare pe pământ a împărăției cerești. Hristos ne-a dat pacea, ne-a învățat să fim uniți și solidari, ne-a recomandat să păstrăm neatinse și necălcate legăturile dragostei și ale înțelegerii; nu poate să se numească martir cel ce nu respectă dragostea frățească. Aceasta ne învață și ne asigură Apostolul Pavel zicînd: «Chiar dacă aș avea atîta credință, încît să pot muta munții din loc, dar dragoste nu am, nimic nu sînt ; chiar dacă aș împărți toată averea mea săracilor, iar corpul meu l-aș da să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea e mărinimoasă și binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se trufește, nu se înfurie, nu lucrează cu nebăgare de seamă, nu gândește răul, toate le iubește, toate le crede, toate le speră, toate le rabdă» 46. Dragostea niciodată nu va cădea, zice Pavel, căci ea va domni întotdeauna, prin unitatea fraternității și solidarității va dura veșnic. Nu poate ajunge dezbinarea în împărăția cerurilor, la răsplata lui Hristos care a zis : «Aceasta este porunca Mea : să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu pe voi» 47. Nu poate îndeplini această poruncă

cel ce prin discordia perfidă a încălcat dragostea lui Hristos. Cine n-are dragoste nu-L are pe Dumnezeu. Apostolul Ioan spune : «Dumnezeu este dragoste și cel ce rămîne în dragoste rămîne în Dumnezeu și Dumnezeu rămîne în el» 48. Nu pot rămîne cu Dumnezeu cei ce nu vor să fie uniți în Biserica lui Dumnezeu. Chiar dacă vor arde pe rug sau vor fi dați fiarelor sălbatice, aceea nu va fi coroana credinței, ci pedeapsa trădării, și nu sfârșitul glorios al celui cu virtute religioasă, ci moartea din disperare. Unul ca aceștia poate fi ucis, dar nu poate fi încoronat. Mărturisește că e creștin, ca și diavolul care adesea minte că e Hristos, căci însuși Domnul ne atrage luarea-aminte și zice : «Mulți vor veni în numele Meu spunând : Eu sînt Hristos, și pe mulți vor înșela» 49. După cum el nu e Hristos, chiar dacă înșeală cu numele, la fel nu poate fi creștin cine nu rămîne în Evanghelia lui Hristos și a adevăratei credințe.³⁴⁶

XV.

Căci a profeti, a scoate demonii, a face multe acte de virtute pe pămînt este lucru mare și admirabil, dar nu dobîndește împărăția cerească cel ce înfăptuiește toate acestea, dacă nu merge respectînd drumul drept al adevăratei credințe. Vesteste Domnul și zice : «Mulți îmi vor spune în ziua aceea : Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am profetit, nu în numele Tău am scos demonii, nu în numele Tău am săvârșit mari fapte de virtute ? Atunci Eu le voi răspunde : Niciodată nu v-am cunoscut, fugiți din fata Mea cei ce ați înfăptuit nedreptatea» [...]

XVIII.

Astfel, Core, Datan și Abiron, care au încercat să răpească lui Moise și preotului Aaron dreptul de a sacrifica, îndată au fost pedepsiți pentru încercările lor : legăturile pămîntului s-au rupt, o adîncă prăpastie s-a deschis sub picioarele lor și i-a înghițit de vii. Dar nu numai pe ei, care fuseseră făptașii nedreptății, i-a lovit mânia lui Dumnezeu, ci și pe ceilalți 250 de complici și participanți la aceeași nebunie, uniți în aceeași îndrăzneală, un foc trimis de Domnul ca grabnică pedeapsă i-a mistuit, arătînd și învățînd că toți cei ce s-au împotrivit lui Dumnezeu au fost niște nemernici, care au încercat cu voință omenească să dărâme rînduirea lui Dumnezeu . La fel și regele Ozias, aducînd un vas cu tămâie și vrînd, contra legii lui Dumnezeu, să facă un sacrificiu cu de la sine putere, deși i se împotriva preotul Azaria, fiindcă n-a voit să cedeze și să se supună rînduiei, ajungîndu-l pedeapsa divină, s-a îmbolnăvit de lepră din cauză că a supărat pe Domnul, fiindu-i atinsă tocmai acea parte a corpului unde sînt însemnați cei ce-l merită pe Dumnezeu . și fiii lui Aaron, fiindcă au pus pe altar un foc străin, pe care nu-l încuviințase Domnul, au fost nimiciți pe dată, în fața Domnului care i-a pedepsit.

XIX.

Pe aceștia îi imită de bună seamă și-i urmează cei ce, disprețuind tradiția lui Dumnezeu, introduc învățături străine, inventate de oameni, Pe aceștia îi mustră Domnul și-i ceartă în Evanghelia Sa zicînd : «Călcați porunca lui Dumnezeu ca să stabiliți tradiția voastră» . Această crimă este mai gravă decît cea săvârșită de unii apostoli, care totuși, căinîndu-se de greșelile lor, se roagă lui Dumnezeu și obțin iertare. Aceștia vin la biserică și se roagă în ea; aceia luptă împotriva Bisericii. Aceștia poate au greșit de nevoie, aceia de bunăvoie se țin de greșeală. Apostatul și-a produs numai sieși vătămare, cel ce a încercat să facă o erezie sau o schismă a amăgit pe mulți, tîrîndu-i după sine în greșeală. Unul este pagubă a unui singur suflet, celălalt primejdia multora. Unul înțelege

că a greșit, plînge și se călește ; celălalt, îngâmflat în păcatul său și complăcîndu-se în delicturile sale, desparte pe fii de mamă, răpește oile de la păstor, calcă legămîntul față de Dumnezeu. Apostatul a păcătuit o singură dată, celălalt păcătuiește zilnic. In sfârșit, apostatul, primind martiriul, poate primi cele promise ale împărăției divine, dar schismaticul, dacă a fost ucis în afara Bisericii, nu poate ajunge la răsplata Bisericii .

³⁴⁶ 46. I Cor. XIII, 2—8.

47. In. 15, 12

48. In. 4, 16.

49. Mt. 24, 5

XX.

Să nu se mire cineva, prea iubiți frați, că unii dintre confesori ajung la aceste abateri; că de aceea și alții fac greșeli atât de mari și atât de grave. Mărturisirea credinței în prigoană nu face pe cineva imun față de înșelăciunile diavolului, sau să-l apere punându-l într-o permanentă siguranță împotriva ispitelor, primejdiilor, curselor și atacurilor lumești, cât timp el trăiește încă în lume. Altfel, n-am fi văzut la confesori înșelăciuni, blestemății și adulter, pe oare le regretăm și de care ne îndurerăm văzându-le la câțiva. Oricât de mare ar fi un astfel de confesor nu este mai înțelept decât Solomon și nici iubit de Dumnezeu. Cel ce cât timp a umblat pe căile Domnului, atâta timp a păstrat harul pe care-l dobândise de la Domnul, același, după ce a părăsit calea Domnului, a pierdut și harul Domnului. De aceea este scris : «Păstrează ceea ce ai, ca să nu primească altul coroana ta» . Căci Domnul n-ar amenința că poate să ia înapoi coroana dreptății, decât fiindcă, pierzându-se justiția, este necesar să se piardă și coroana .

XXI.

Mărturisirea credinței în prigoană este început de glorie, dar nu chiar un merit pentru coroană și nu încheie lauda, ci este începutul demnității, precum s-a scris : «Cine va răbda pînă la sfârșit, acela se va mântui». Ce a fost înainte de sfârșit este treaptă care duce la înălțimea mântuirii, nu e chiar termenul care constituie priporul înălțimii. Cineva este duhovnic, dar după confesiune pericolul este mai mare, fiindcă dușmanul este și mai mult provocat. Poți fi confesor dar cu atât mai mult trebuie să stea cu Evanghelia Domnului cel ce a dobândit prin

Evanghelia gloria de ta Domnul... Cui i se dă mult, l se cere mult, și cui i se acordă mai multă demnitate i se pretinde supunere. Nimeni să nu piară sub înrăurirea confesorului, nimeni să nu Învețe din purtările confesorului nedreptatea, obrăznicia, perfidia. Poate fi confesor, dar să fie

umilit și la locul lui, să fie modest în învățătura și faptele lui, cel ce se numește mărturisitor al lui Hristos să imite pe Hristos pe care-L mărturisește. Căci dacă zice Hristos : «Cine se înalță se va umili și cine se umilește se va înălța» , și dacă El a fost ridicat de Tatăl, fiindcă pe pămînt S-a umilit în Cuvântul, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu Tatăl , cum poate iubi înălțarea El, care ne-a recomandat prin legea Sa umilința și care a primit El însuși cel mai strălucit nume ca răsplată a umilinței ? . Poate fi confesor al lui Hristos, dacă nu întinează după aceea măreția și demnitatea lui Hristos. Limba care a mărturisit numele lui Hristos să nu fie vorbitoare de rău, supărătoare, să nu fie auzită iscând neînțelegeri și procese, să nu arunce după cuviințe de laudă venin de șarpe contra fraților și contra preoților lui Dumnezeu. Dealtfel, dacă va fi vinovată și demnă de dispreț, dacă și-a îndeplinit confesiunea prin tr-o rea convorbire, dacă și-a pătat viața prin ticăloșie, dacă, în sfârșit, după ce a fost făcut confesor părăsind înțelegerea și spărgîndu-i unitatea, a schimbat credința dintâi cu necredința de după aceea, nu poate să pretindă că prin confesiune i se cuvine răsplata gloriei, cînd prin însuși acest fapt merită mai mare pedeapsă.

XXII.

Căci și Domnul l-a ales pe Iuda printre Apostoli, și, totuși Iuda după aceea L-a trădat pe Domnul. Dar tăria Apostolilor în credință n-a scăzut, dacă trădătorul Iuda s-a desfăcut de unirea cu ei. La fel și aici, nu a fost micșorată pe dată sfințenia și demnitatea confesorilor dacă unii și-au călcat credința . Fericitul Apostol vorbește într-o epistolă a sa zicînd : «Ce, dacă au căzut din credință unii dintre ei, oare infidelitatea lor a zădărnicit credința lui Dumnezeu ? Departe de așa ceva ; căci Dumnezeu este adevărat și tot omul este mincinos» . O parte dintre confesori, cea mai mare și mai bună, stă în puterea credinței sale și în adevărul legii și al învățaturii Domnului. Nu părăsesc pacea Bisericii cei ce-și amintesc că în Biserică au dobândit harul lui Dumnezeu de care au fost demni și dobândesc o mai mare laudă a credinței lor prin însuși acest fapt că, respingând perfidia celor ce au fost uniți cu ei prin confesiunea comună, s-au îndepărtat de orice atingere cu crima , luminați de lumina Evangheliei, pătrunși

*de razele pure și strălucitoare ale Domnului, ei sînt demni de laudă pentru păzirea păcii lui Hristos, pentru că au ieșit biruitori în lupta cu diavolul.*³⁴⁷

Așadar nici Părintele Arsenie Boca, nici alți părinți sau mireni care au fost prigoniți și au suferit în temnițe, nu sunt model de Ortodoxie, dacă învățătura și viața lor nu este conformă cu învățăturile și viața Sfinților Mucenici și Sfinților Părinți. Iubirea în adevăr este mai presus decât facerea de minuni, proorocii, decât chinurile temniței și chiar și decât moartea (în aparență mucenicească):

1Co 13:1 De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. 2 Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atîta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. 3 Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. 4 Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmăiește, nu se laudă, nu se trufește. 5 Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. 6 Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

Chiar dacă a fost prigunit sau chiar și omorât de securitate Părintele Arsenie Boca rămâne un model doar dacă propovăduiește prin învățatură și exemplul personal Sfânta Credință Ortodoxă. Iar dacă se abate de la ea nu numai că nu poate fi considerat Sfânt Mucenic, dar nici măcar mărturisitor Ortodox nu poate rămâne. El nu poate fi vreun model bun de om firesc (omul firesc este Ortodoxul ce își lucrează pocăința, luptând împotriva celor de sub fire – sau din afara firii. După o vreme harul lui Dumnezeu, îi dăruiește, fără ca să o ceară, să ajungă mai presus de fire).

În același timp, crezând în Sfinții Părinți, vedem și să înțelegem, că nici măcar cine este ucis de dușmanii propriei credinței nu este neapărat și mucenic. Căci propria credință poate fi una eretică la arătare (ca în cazul Părintelui Arsenie Boca) sau în ascuns. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost omorât de securitate nu din motive politice, ci pentru Hristos, nu poate fi în veac mărturisitor, fiindcă a propovăduit învățăturile și păreri proprii, iar nu pe cele ale Sfintei noastre Biserici Ortodoxe, astfel că hristosul sfinției sale este unul mincinos. Doar dacă s-ar fi căit de toate aceste abateri, mai înainte de moarte în mod public, lucru de care nici un ucenic nu ne vorbește, ar putea fi măcar un model de pocăință. Altminteri, dacă s-a pocăit în taină (chiar și cu multă intensitate), poate fi iertat de Dumnezeu (dacă și noi ne lepădăm de rătăcirile sfinției sale, ca să nu fie osândit pentru primejduirea sufletelor noastre), dar nu poate fi model public (fiindcă oamenii i-ar lua ereziile ca fiind sfințenie, le-ar urma și ar ajunge în iad). Se mântuiește numai cel ce moare pentru credința cea adevărată închinată Domnului Iisus Hristos, nu cel ce moare pentru o lucrare din interes personal (dedicată sinelui îmbătat de mândrie prin false învățături și false minuni, ce atrag către propria persoană, chiar dacă sub pretextul aparent că este vehicul către Hristos).

Aceasta nu este valabil numai pentru cei omorâți în numele lui Hristos dintre ereticii declarați ca atare (numiți de Sfinții Părinți pseudomucenici), ci chiar și în cazul unor clerici ortodocși care chiar au propovăduit chiar Ortodoxia (nu învățăturile lor rătăcite), dar nu au lucrat adevărata Ortodoxie, adică pocăința, în inima lor. Și nu numai că nu devin Sfinți Mucenici, dar chiar nici măcar toate păcatele lor nu li se spală prin suferința morții pentru Hristos, ci ajung în chinurile veșnice:

Și a venit un om și a intrat în biserică și a zis către ceilalți: „Spuneți împărătesei că păgânul împărat, cu nedreptate, vrea să omoare pe arhierii și pe boieri.” Și îndată, sculându-se din scaun Născătoarea de Dumnezeu, au urmat toți după dânsa și noi dimpreună și, prin cântarea Născătoarei de Dumnezeu, îndată au căzut acolo semnele semilunii și s-au scufundat. Și apropiindu-se de mijlocul orașului au aflat pe arhierii și pe boieri cu mâinile legate dinapoi, iar pe trei arhierii și pe doi din boieri cu capetele tăiate. Dacă a văzut Născătoarea de Dumnezeu acestea, a făcut semn Sfântului Hristofor, care, luând sabia din mâna gealatului i-a tăiat capul. Deci, lăsând pe ceilalți acolo, a mers Născătoarea de Dumnezeu în casa tiranului

³⁴⁷ Sfântul Ciprian al CARTAGINEI, *De Catholicae Ecclesiae Unitate*, VI, (Părinți și scriitori bisericești, 3, *Apologeți de limbă latină*, introducere, note și indicii de Prof. Nicolae Chițescu, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1981, pp. 443-444, 447-450.

împărat, care ședea în scaun, și a zis către dânsul Stăpâna și Pururea Fecioara Măria: „**Prea păgâne și fără de lege, cum ai îndrăznit a omori pe arhierii și pe boieri?**” Iar el cu obrăznicie a zis către Născătoarea de Dumnezeu: „**Cine ești tu care cu îndrăzneală ai intrat și vorbești cu acest fel de cuvinte?**” Iar cei ce erau împrejurul Născătoarei de Dumnezeu i-au zis lui: „**Neîndumnezeitule, nu vezi pe împărăteasa cerului și a pământului, care a venit să te piardă pe tine?**” Și îndată răpindu-l Sfântul Hristofor din scaun l-a trântit jos și a șezut Născătoarea de Dumnezeu pe scaun și a zis către dânsul cu mânie: „**Pentru care pricină nelegiuitule ai omorât amar pe arhierii și pe creștini și pe ceilalți ai vrut să-i omori? Ce rău ți-au făcut ei, ție?**” Iar tiranul a zis către dânsa: „**Pentru aceasta i-am omorât pe dânsii, că au scris vrăjmașilor mei și potrivnicilor ca să vie asupra mea; ba am vrut să-i omor pe toți.**” Dar Maica Domnului i-a zis: „**Nu aceștia au scris, prea necredinciosule, vrăjmașilor tăi; ci eu îi aduc asupra ta, vrând a te sfârâma pe tine și pe neamul tău, pentru că nu mai pot suferi vătămrile tale cele mari și pagubele și nedreptățile tale ce le faci creștinilor.**” [...] **Atunci a zis Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu către Născătoarea de Dumnezeu: „Cum am lăsat pe acești trei arhierii ce zac aici omorâți de nelegiuitul împărat?” Și a zis Maica Domnului către dânsul: „Vezi pe aceștia? Nici pe Dumnezeu nu L-au odihnit întru dânsii, nici pe mine, Maica Lui. Și nu numai că s-au lipsit de viața aceasta trecătoare, ci au luat și munca cea veșnică.** [!!! – n.n.]”³⁴⁸

Sir 41:11 Vai vouă bărbați necredincioși ! Cari ați părăsit legea Dumnezeului celui prea Înalt.12 Că de vă veți naște, spre blestem vă veți naște, și de veți muri, spre osândă vă veți osebi.

Cei ce merg pentru rugăciune sau vindecare la mormântul celor ce au murit în credință eretică (cum este și cea a Părintelui Arsenie Boca dată anatema de cele șapte sinoade ecumenice) se despart de Hristos, ne mai putând a se împărtăși cu Sfintele Taine:

CANONUL 9 Laodiceea

Să nu fie iertat a merge cei ai Bisericii, la cimitirele, ori la cele ce se zic martirii ale tuturor ereticilor, pentru rugăciune, ori pentru vindecare. Ci unii ca aceștia, de vor fi credincioși, să se facă achinoniți (neîmpărtășiți) până la o vreme, iar pocăindu-se, și mărturisindu-se că au greșit, să se primească. [Apostolic, can. 45]

TÂLCUIRE

Nu numai ereticii nu se cade a intra în Bisericile Dreptslăvitorilor, ci nici cei ai Bisericii, adică mirenii cei credincioși, să meargă la cimitirele (fintirimele) ereticilor, unde oarecare numiți ai lor sau îngropat, ori la lăcașurile, în care mucenici ai ereticilor sunt îngropați; că mulți și din eretici în vremea goanei și a idolatriei, până la moarte au suferit, pe care mucenici i-au numit cei de o socoteală cu dânsii. Dar nicidecum ortodocși creștini, zic, se cuvine a merge la aceștia, ori pentru rugăciune, sau pentru a se vindeca, adică, sau pentru ca să-i cinstească, ori pentru a căuta tămăduire de la aceștia în bolile lor. Iar câți vor voi a o face aceasta, poruncește canonul acesta, să se afurisească pe o vreme, până când se vor pocăi, și vor mărturisi că au greșit. Vezi și pe cel 45 apostolesc.

Toți cei care lasă pe adevărații Sfinții și merg la mormintele minciuno-sfinților, sunt dați anatema:

CANONUL 34 Laodiceea

Tot creștinul nu se cade a părăsi pe martirii lui Hristos, și a se duce la pseudomartirii (mincinoși mucenici) ereticilor, sau la însuși cei ce merg către mai înainte zișii eretici. Că aceștia sunt străini de Dumnezeu. Deci cei ce se vor duce la dânsii fie anatema.

TÂLCUIRE

³⁴⁸ M. Zosima PASCAL, *Sfârșitul Omului*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 1998, pp. 49-50.

Canonul 9 al acestuiași sinod, după Valsamon, numai cât afurisește pe cei ce merg la mormintele minciuno-mucenicilor ereticilor. Fiindcă au mers amăgindu-se, pentru că au nădăjduit, oarecare ajutor la boalele lor de la dânșii, iar acesta anatematisește pe cei ce merg la dânsele, fiindcă au lăsat pe adevărații mucenicii lui Hristos, și despărțindu-se de Dumnezeu, sau dus la minciuno-mucenicii aceia, cu tot sufletul, și plecarea lor. Drept aceea și după deosebita plecarea sufletului lor, deosebit și de canoane s-au certat. Vezi și pe cel 45 apostolesc.”³⁴⁹

Așadar, atenție cei ce mergeți la Prislop, căror pedepse (spre înțelepțire) vă supune Sfântul Sinod al 6-lea ecumenic (care în canonul său al doilea a ridicat canoanele Sinodului de la Laodiceea la rang de hotărâri fără greșală, a întregii Sfinte Biserici, stâlp și temelie a Adevărului).

Esențial este, deci, mărturisirea adevărului chiar și în moartea pentru Hristos. De aceea se și spune că adevărul biruie moartea.

Pil 11:7 La moartea omului drept rămâne nădejdea, iar la moartea celui păcătos piere nădejdea.

Și ereticii mor pentru credința lor, dar sunt și mai vinovați față de Hristos, fiindcă fac reclamă prin jertfa lor minciunii, sau diavolului:

RĂVNA

1686. - Rîvna este puterea sufletească în continuă desfășurare pentru realizarea faptelor bune, pentru un ideal. Râvna cea bună pornește din credință și devotament față de poruncile lui Dumnezeu, “în sânguință fiți fără preget, fiți plini de râvnă cu duhul, slujiți Domnului, bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necazuri, stăruiiți în rugăciune” (Rom. 12,11-12). Râvna rătăcită stăpânește pe omul care se călăuzește de idei bune, dar le înțelege greșit și le aplică rău, înșelându-se de poftele încăpățânării și ale slavei deșarte, așa cum au făcut toți ereticii, dintre care unii chiar și-au vărsat sângele spre pierzarea lor și bucuria diavolului (Rom. 1,18; 2, 8; I Tim. 1, 20; II Tim. 3,1-8). Rătăcirea se strecoară mai mult acolo unde este o disproporție între lumina rațională a adevăratelor dogme și între râvna împlinirii unor intenții bune, călăuzite de un sentimentalism needucat și năvalnic, alimentat de rătăcirii tănuite ale imaginației mintale. Leacul râvnei păcătoase este ascultarea de legea Domnului păstrată de biserică și supunerea canonică sub oblăduirea ierarhiei canonice, că “Nimeni nu poate să aibă pe Dumnezeu de Tată, dacă n-are Biserica de mamă” (Sf. Ciprian -D. unitatea Bis. 4).

1687. -în viața omenirii sînt două idealuri principale: cel al egoismului pămîntesc și cel al cerului veșnic. Toate celelalte feluri de idealuri sînt secundare și se grupează pe lîngă unul sau altul dintre aceste două idealuri (eterne) extreme. Dorința inimii este atracția către unul din aceste idealuri principale sau secundare.

Cînd această dorință se transformă într-un crez, ea dă naștere rîvnirii de a atinge idealul crezut. Râvna către cucerirea idealului poate să fie bună sau rea, după felul idealului, după realitatea naturală personală și după mijloacele folosite. Astfel au fost oameni care au avut dorințe și idealuri care nu le-au fost de nici un folos ca Iuda (Ioan 11,13,27; Luca 9,57-62; Matei 23,15). Adevărata rîvnă către ajungerea unui ideal, trebuie să fie temeinic exanimată întru lumina legilor Domnului și numai după aceea să fie rîvnită cu tărie jertfelnică cerîndu-se ajutorul harului (Marcu 2,13-14; Luca 24,32; Ioan3,1-12; 15,1-20; F. Ap. 9,1-22; I Cor. 9, 27; Gal. 6,17).³⁵⁰

³⁴⁹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.

³⁵⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, 31999.

Așadar, nu trebuie să uităm. Chiar dacă a fost omorât de securitate, dacă chinurile l-au surprins în pocăință pentru toate ereziile scrise și pictate, pentru toate faptele necanonice și hipnozele lui, s-a mântuit și poate fi mucenic. Dar dacă a fost omorât, chiar și pentru Hristos, însă fără pocăință, s-a lipsit și de viața vremelnică în chinuri și de viața veșnică ajungând la chinuri.

Iată că a trecut vremea lucrării și a ajuns seara dreptei răsplătiri a lui Dumnezeu asupra voastră, iar voi nu simțiți. Și mă mir cum ați apucat această îngreșoșată petrecere, lăsând pe cea curată monahicească viețuire a mântuirii și tocmelile cinstitei schime. V-ați stăpânit de cele deșarte și mincinoase, v-ați leproșat de la cap până la picioare. Și din multa putoare a vieții voastre celei răzvrătite Se îngreșoșează Dumnezeu. Și eu mă mir. Ce să mai zic? Socotiți voi singuri petrecerea voastră cea neplăcută lui Dumnezeu, iar de nu, eu o să v-o spun, dar cuvintele nu sunt ale mele, ci ale Celui ce m-a trimis.

Ascultați, o, părinților, toți dimpreună pocăiți-vă și nu vă mai împotriviți între voi! Luați armele monahiceștii vieți și vă gătiți spre primirea pocăinței, ca să vă găsească urgia lui Dumnezeu întru pocăință și să nu vă osândiți în munca iadului! Că de va veni urgia, două lucruri or să se facă între voi și una din două o să fie: de vă va găsi urgia întru pocăință, o să va așeze Dumnezeu în ceata Muce-meilor, măcar de sunteți și păcătoși. Dumnezeu cu brațele deschise vă primește, numai să vă aflați în pocăință. Mie mi-e milă de voi, părinților, dar ce sa va face cineva? Sunteți de mila și de plâns. Nu cumva să vă găsească urgia nepocăiți! Și vă veți prăpădi îndoit, și veți pierde cununa mărturisirii și a pocăinței, și vă veți lipsi de viața aceasta vremelnică și de cea veșnică.³⁵¹

Iar pocăința la bătrânețe este aproape imposibilă:

Vai de voi, monahilor, că Dumnezeu vă așteaptă pocăința voastră până la bătrânețe, dar cel ce a îmbătrânit în răutăți și în păcate din tinerețe și nu s-a pocăit cum o să se pocaiasca acum, la batranețe? Însă Dumnezeu tot așteaptă până atunci și, văzând nepocăința lui, îl scoate din merindea darului, adică din împărțășirea darului Lui.³⁵²

3. ARE SFINTE MOAȘTE? SFÂRȘIT DRAMATIC

În același timp înțelegem și de ce sfârșitul sfinției sale este așa de dramatic și spectaculos.

Dramatic fiindcă rămășițele sale pământești atât de urâte sunt o mărturie despre faptul că Dumnezeu i-a respins viața și învățătura, deși ucenicii sfinției sale, încearcă să ne convingă contrariul și tot efortul depus de sfinția sa în viață mai mult l-a păgubit, fiindcă a fost lipsit de smerenie.

Spectaculos fiindcă minunile care îl însoțesc își păstrează caracterul de forțare și amăgire pe care le-au avut experimentele subfiredite ale sfinției sale. Pe temelia acestora i s-a construit de către mass-media finanțată de puterea politică (cointerată de mesajul învățăturilor Părintelui ce o susțin în ecumenismul și îndulcirea trupească a ei, prin care înrobește făcând pe oameni dependenți de pâine și circ, deci de stat) o imagine artificială. Aceasta a dus, în timp, la migrarea unor mari mase de oameni manipulați la locurile țintă, folosită mai apoi și ea în construcția putredului dosar de canonizare. Cu perversiune această manipulare a fost numită mișcare a inimilor creștinilor de către Sfântul Duh, deci dovadă fără drept de replică și

³⁵¹ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 151-152.

³⁵² Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, p. 139.

criteriu de canonizare. Dar în felul acesta regizorii acestei propaganda fide eficiente se canonizează, sau, mai grav, se autoidolatrizează pe ei înșiși, ca și cum ei ar fi Sfântul Duh.

Sfârșitul dramatic:

<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moastele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>, miercuri, 17 iunie 2015

Iată ce înfierbântare în jurul acestui subiect:

Profanarea de la Prislop. DE CE MOASTELE Parintelui Arsenie Boca AU FOST INGROPATE IN TARANA? Sau logica horror a parintelui HARITON NEGREA ...

Posted in Uncategorized by saccsiv on iunie 14, 2015

Acest articol nu este doar despre sfîntenia sau nesfîntenia parintelui Arsenie Boca, ci si despre vorbe nauce ce, in numele unei pareri de bine, nu fac decat un teribil rau in mintile incepatorilor.

Breaking news ieri pe toate posturile tv si multime de articole pe site-urile lor. Ca de exemplu:

VIDEO „Sfântul mi-a poruncit să-l dezgrop.“ Mărturia bărbatului care a profanat mormântul părintelui Arsenie Boca

Acolo e o inregistrare cu spusele lui Ioan, cel ce a facut groapa. Iata transcriptul:

Ioan:

Sfantul mare preacuvios parinte Arsenie Boca.

Reporter:

De ce ati facut groapa acolo?

Ioan:

Pentru ca Sfantul mi-o poruncit in numele Tatal si al Fiului si al Sfantului Duh. Binecuvantata sa fie Imparatia. A Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh, Domnul.

Preafericite Parinte Patriarh, convoaca membrii Sfantului Sinod de urgenta si Sfantul asteapta sa iasa afara din groapa. Te roaga Tatal, Fiul si Sfantul Duh, Domnul.

Si multi au inceput apoi sa-si dea cu parerea. Iat-o si pe cea a parintelui Hariton Negrea, staretul manastirii Petru Voda:

Iata si transcriptul:

Da, pot sa consider ca este o tentativa. Mai mult nu poate fi calificata pentru ca cel care a vrut sa faca lucrul acesta nici macar nu a fost informat despre viata parintelui Arsenie Boca si daca in orice credincios se trezeste gandul sau intentia de a afla ce este acolo in mormant ar fi trebuit macar sa citeasca despre parintele Arsenie Boca si cel mai bun sfat ar fi sa intrebe duhovnicii la care ei se spovedesc.

Ganditi-va ca si eu la vremea mea, in anii 98, l-am intrebat pe parintele Justin ce este cu parintele Arsenie Boca. Si mi-a confirmat, parintele Justin, si as vrea sa deschid o paranteza, pot s-o fac sub juramant ceea ce va spun acuma, parintele Justin mi-a zis asa: “Sa stii ca parintele Arsenie Boca la 7 ani, 6 sau 7 ani, a fost dezgropat si acolo sunt Sfinte Moaste de o culoare galbena, frumos mirositoare si care au izvor de Sfîntenie.

Deci daca eu relatez din ceea ce mi-a spus la randul lui parintele Justin, sunt convins ca acolo este un loc de Sfîntenie si acolo odihnesc oasele parintelui Arsenie Boca. Daca m-ar fi intrebat omul acela si pe mine, i-as fi spus acelasi lucru si poate nu se mai ajungea sa profaneze mormantul si sa nu mai trezeasca, dintr-un gand de curiozitate, atatea si atatea discutii si pareri fata de atitudinea unor oameni doar credinciosi ... doar de a face o situatie ... tulburata in jur.

Comentariu saccsiv:

Horror ...

Si lumea casca gura la el, ca de, doar e staret peste manastirea ctitorita de leul din Carpati, Sfantul Justin Parvu.

Dupa faza cu cipurile, eu nu mai am nici o baza pe spusele acestui parinte. Sa ne amintim:

Articolul zilei (20.01.2014): DE CE TACE MANASTIREA PETRU VODA? Saptamana de rugaciune pentru venirea antihristului se incheie dar nu se aude nici macar un mieunat din directia ctitoriei leului ortodox, ce pe vremea cand ragea, se cutremurau si cei mai inalti dintre vandutii diavolului

Apoi:

IN SFARSIT ... Staretul Hariton Negrea: CINE PRIMESTE ACTELE ELECTRONICE SE LEAPADA DE HRISTOS

Dar doar la cateva zile:

Staretul HARITON NEGREA retrage articolul anti cip de pe site-ul Manastirii Petru Voda, „In urma reactiilor negative avute la adresa mea” ...

Adica uite-o, nu e. Adica nici o treaba cu lupta pe care parintele Justin Parvu ne-a tot batut la cap s-o ducem.

Sa analizam oleaca si spusele acestui staret.

Cica, poate s-o faca sub juramant.

Pai iata ce ne invata Domnul nostru Iisus Hristos, conform <http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=55&cap=5>

33. Afi auzit ce s-a zis celor de demult: „Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale”.

34. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu,

35. Nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat,

36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr alb sau negru.

37. Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Si iată si ce putem citi la Interzicerea jurământului religios de către Biserica Ortodoxă:

Părinții Bisericii propovăduiesc în unanimitate interzicerea absolută a jurământului. Sfântul Vasilie cel Mare atrage atenția că jurământul a fost interzis o dată pentru totdeauna. La întrebarea cum poate cineva să îi convingă pe alții că spune adevărul, atâta timp cât el refuză jurământul, Sfântul Grigorie Teologul răspunde: îi poate convinge prin cuvânt și prin purtarea care îi va adevăra cuvântul spus. Încălcarea jurământului, ca și jurământul fals, echivalează cu tăgăduirea lui Dumnezeu. Aceasta însă presupune cuvântul, pentru că nu poate cineva să renege jurământul pe care nu l-a dat. În paralel, desigur, cel care nu jură nu trebuie să pretindă jurământ de la ceilalți. De altfel, Sfântul Ioan Gură de Aur observă că jurământul pe Evanghelie, care Evanghelia interzice jurământul, este o adevărată batjocură și disprețuire a Evangheliei. Sfântul Grigorie Palama la rândul lui refuză la modul absolut recursul la jurământ. Celor care s-au legat cu jurământ le propune să își respecte cu fidelitate promisiunile făcute, dacă acestea sunt conforme voii lui Dumnezeu, și în același timp să ceară mila lui Dumnezeu, pentru că, chiar și atunci când își respectă jurământul, ei nu încetează să încalce porunca lui Dumnezeu.

Comentariu saccsiv:

[...]

Nu neg ca parintele Justin Parvu ar fi zis acum 17 ani despre Parintele Arsenie Boca ca e Sfant. Dar nu cred ca parintele Justin Parvu ar fi fost in veci de acord ca odata descoperite niste Sfinte Moaste, ele sa fie puse sub tarana.

Adica inca o data parintele Hariton Negrea dovedeste ceea ce multi su spus-o deja demult: cele mai memorabile momente ale sale sunt acelea in care tace ...

Lasandu-l de o parte pe acest staret, sa dezvoltam oleaca o tema extrem de importanta.

Daca s-au descoperit intr-adevar Sfinte Moaste in mormantul parintelui Arsenie Boca de la Prislop, atunci DE CE SUNT INGROPATE?

Undeva este o minciuna sau o ticalosie.

Adica ori nu s-au descoperit Sfinte Moaste si atunci se minte ca s-ar fi descoperit.

Ori s-au descoperit si atunci este hula sa fie din nou ingropate. [...]

el said, on iunie 14, 2015 at 10:03 am

„si eu la vremea mea, in anii 98, l-am intrebat pe parintele Justin ce este cu parintele Arsenie Boca” _____daca asta era parerea Parintelui Justin in anii 1998 e IRELEVANT ! e istorie ...

Atunci Parintele avea altele de facut decat sa cerceteze viata unui RATAKIT . IMPORTANT este ca NU ASTA a ramas pana la sfarsit parerea Parintelui Justin dupa cum marturisesc NU PUTINI din credinciosii care l-au vizitat si intrebat despre boca in ultimii ani si cu care Parintele Justin a fost mai putin decât REZERVAT fata de INSELATUL boca !!!!

Si VAI de TOTI cei care promoveaza pe toate caile, dupa mintea lor stricata INSELAREA boca aducand in sprijinul ei si vorbele Parintelui Justin luate SELECTIV cat sa aranjeze „evlavia” si parerea lor personala; aceia MARE OSANDA si-au agonisit INDIFERENT cine sunt ei; aceia nu mai au nevoie de alti dusmani fiind ei insii dusmanii lor si ai Adevarului ! [...]

andrei-d said, on iunie 14, 2015 at 12:39 pm

minciuni. Arsenie Boca a fost dezgropat de 3 ori, si nu au gasit moaste, ci altceva. Se minte cu nerusinare. Uite marturia lui Petru Vamvulescu, ucenicul parintelui ce spune incepand de la minutul 5:35....

saccsiv, cred ca trebuia adaugat si aceasta marturi, asa ar fi fost corect!

Apreciat de 1 persoană

Răspunde

saccsiv said, on iunie 14, 2015 at 12:49 pm

andrei-d

Ce spune? Ca nu pot sa vad.

Apreciază

andrei-d said, on iunie 14, 2015 at 1:03 pm

TRANSCRIPTUL [minutul 5:40-7:30]³⁵³

„[...]dar trebuie sa nu ascundem inca un lucru cutremurator, parintele Arsenie a fost de 3 ori scos din mormant, prima data la 3 zile dupa ingropare fiindu-le frica la securisti sa nu invieze cum ii era frica lui Irod ca Iisus este Sfantul Ioan Botezatorul caruia ii taiase capul.

A doua oara l-au scos dupa 1 an fara explicatii, a treia oara la vreo 6 ani, intr-o imprejurare deosebita a iesit ca un izvor de apa din mormantul parintelui Arsenie care n-a putut fi oprit. Atunci s-a deschis mormantul si s-a scos apa din mormant cu galetile si s-a adunat in butoaie. Capacul de pe sicriu a fost gasit hâșnit intr-o parte si sfintele oase erau pline cu apa si noroi. Au fost spalate si asezate intr-un sicriu nou, de stejar, pe care eu l-am adus in spinare de la manastire pana la mormant. Trebuie sa va marturisesc ca in noaptea aceea parintele Arsenie m-a chemat tainic si pe mine ca sa fiu de fata, ca martor la dezgroparea lui care s-a facut in criptă la lumina lumanarilor si a lunii. Am baut apa scoasa din mormant si i-am sarutat sfintele oase si mai ales capul, care era inmiresmat si l-am tinut in mainile mele tremurand. Daca as fi putut l-as fi luat cu mine in san si l-as fi purtat pana la moarte. Pentru aceasta a trebuit sa scriu si marturia aceasta spre slava lui Dumnezeu si cinstea parintelui meu, Arsenie la care strig pe toate cararile vieții până la Judecată, pe care îl simt că mă ocrotește ca un înger³⁵⁴

³⁵³ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moastele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>> miercuri, 17 iunie 2015

³⁵⁴ <<https://www.youtube.com/watch?t=450&v=VMr8e90k-PY>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Iată o fotografie foarte potrivită cu atmosfera descrisă mai sus:

Lumina lumânărilor, a lunii, băutura vrăjită din mormânt (zeamă de morți din loc cu lucrare demonică), miresme, tulburare cu tremurare, lipirea craniului de sân, în loc de a minții de Hristos, pentru a-și reveni din reverie. Cu adevărat o mărturie fantastică, vrednică de cel mai tare film senzațional cu vrăjitori și magie albă, dar nu științifică și nici duhovnicească. Se vede clar că martorul nu mergea pe două ci striga pe toate cărările, dar nu din cauza băuturii, ci din cauza înșelării și a stării grave de nălucire demonică în care era. Sărmanul de el: își închipuie că dacă nu se pocăiește de această stare de amăgire (în care a viețuit și idolul său), va putea să mai aibă răspuns bun la Înfricoșata Judecată, când și-a luat ca păzitor un înger căzut...

Și nu este singurul loc în care se spune despre aceasta:

"Trebuie să vă mărturisesc că în noaptea aceea părintele m-a chemat tainic și pe mine ca să fiu de față ca martor la dezgroparea lui care s-a făcut la lumina lumânării și a lunii. Am băut apa scoasă din mormânt, am sărutat sfintele oase și capul înmiresmat. L-am ținut în mâinile mele tremurând", a mărturisit ucenicul părintelui Boca.

Citește mai mult pe RTV.NET: http://www.romaniatv.net/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma_220707.html#ixzz3u9EcfdnV³⁵⁵

Din păcate, după cum ați observat, iar avem de a face cu o legendă pe care victima este posibil, datorită înfierbântării, să o fi văzut prin imaginație într-o nălucire, datorită sugestiei hipnotice („**Trebuie să vă mărturisesc că în noaptea aceea părintele Arsenie m-a chemat tainic și pe mine ca să fiu de față**”) și băutului de apă vrăjită de puterile întunericului din acel loc. Ele au o mare putere hipnotică asupra celor ce sunt păcăliți să meargă acolo, datorită faptului că li se permite accesul în inimă prin mentalitatea (propovăduită de acolo în toată țara prin acel foc diavolesc aprins) de a căuta minuni cu orice chip, indiferent de credința mărturisită și de pocăința lipsită. Intervine și plăcerea de sine, și slava deșartă că omul devine un interesant pentru cei din jur, ca fiind un fel de favorit al Părintelui Arsenie Boca și al lui Dumnezeu lucrându-se prin el arătări, vise, semne și minuni.

Sărmanii oameni, dacă ar ști că se fac și pe ei de râs și pe Părintele Arsenie Boca, fiindcă minunile sunt semne clare de necredință...

Vedem cum ucenicii sfinției sale construiesc legende pe baza resturilor trupului Părintelui Arsenie Boca, montând cu iscusință, concomitent, și ideea că nu ar fi vrut să fie dezgropat, pentru a nu putea fi

³⁵⁵ <http://www.romaniatv.net/mobi/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma_220707.html#ixzz3aNMhrccio>, duminică, 13 decembrie 2015

verificați, astfel că adevărul putrezirii sale rușinoase să nu iasă la iveală și să-i mai și construiască o imagine de smerit misionar și după moarte al lui Hristos:

De pilda, părintele a lăsat porunca sa nu fie venerat, ca nu cumva, în evlavia arătată lui, sa-L uitam pe Hristos [ce bine ar fi fost ca toată viața să se fi purtat ca atare, și să și învețe așa (și prin scris și prin pictură) nu să dea numai o poruncă la moarte, ca să pară smerit, acum că tot nu mai avea cum să fie afectat în interesul său personal pământesc de aceasta. Pictura sfinției sale (reprezentându-se pe sine ca fiind Hristos) și modul afectat de a vorbi ucenicilor în restul vieții, în care se arată pe sine mare mijlocitor, inclusiv la Judecata de Apoi, ne arată lămurit că această poruncă de la sfârșit este un firav fulg de praf aruncat în ochi. Ce bine ar fi fost să fie un semn de pocăință publică. Dacă ar fi fost așa ar fi urmat și cererea de iertare cu lacrimi autentice că toată viața a centrat-o pe sine arătându-le toată rătăcirea în care i-a dus. – n.n.]. ***De aceea, maicile de la Prislop cer credincioșilor sa nu ia cu sine nici așchii din cruce si nici țărâna de pe mormânt, spunând: "Nu luați nimic, oameni buni. Fiți mulțumiți cu rugăciunea"*** [nu de aceea, ci ca să nu fie nevoite să tot care pământ pe mormânt, cum pătesc părinții de la Sihăstria cu mormântul Părintelui Cleopa, acolo, însă, oamenii nefiind aduși de televiziune ci de Sfântul Duh – n.n.]. ***Cineva, însă, a încălcat porunca si, brusc, mașina cu care venise la mănăstire a refuzat sa pornească. Degeaba a meșterit la ea. Abia când a aruncat săculețul cu pamant, mașina a plecat, simplu, fără nici o problema***

[scamatorii drăcești de doi lei sau zvonuri lansate ca să nu se ostenească maicile, construindu-i, în plus, și imaginea de mare Sfânt. Sunt atâția oameni ce iau pietricele sau pământ de la Sfintele Locuri, de la mormintele adevăraților Sfinți și nici unul nu a pățit așa ceva. Este mai cu moț Părintele Arsenie Boca? Numai în cazul Sfintelor Moaște se mai petrece așa, fiindcă ele nu pot fi înlocuite, pe când pământul da. În afară de aceasta, dacă toți ar lua pământ și s-ar descoperi ce îngrozitoare oase se găsesc acolo, toată industria de amăgire s-ar surpa și maicile și-ar pierde comăndul lor. Dar poate ar avea o șansă să își găsească sufletele...

Dar, dacă este o minune adevărată, atunci Însuși Dumnezeu a arătat prin aceasta, bietului șofer amăgit, că nu trebuie să aibă evlavie la un înșelat ci să arunce cât mai departe de el săculețul blestemat și vrăjit, să nu pățească ceva mai rău prin atingerea cu el. – n.n.]

[...]

Epilog in Rai

Puțin timp înaintea Revoluției din Decembrie 1989, părintele Arsenie Boca s-a mutat la cele veșnice, întâlnindu-se cu "Tuca Babii", așa cum a promis chiar el [deja autorul acestor rânduri se arată pe sine însuși văzător cu duhul când zice că Părintele Arsenie Boca s-a întâlnit cu moarta cea handicapată (pentru a înțelege vezi capitolul cu biciul lui Dumnezeu). De unde știe autorul acestor rânduri locul din veșnicie al lor? Dacă ea, fiindcă a nădăjduit într-un înșelat ca în Dumnezeu este despărțită de Hristos, la fel ca înșelătorul ei și se blestemă unul pe altul că au fost pricină unul altuia pentru osândă? Ea că l-a laudat, el că i-a primit și încurajat lauda idolatră?

E adevărat că nici noi nu știm unde sunt ei acum și cum le este, fiindcă mai există la mijloc și minunata pocăință. Dar ucenicii Părintelui Arsenie Boca de ce nu gândesc așa și dau sentințe sforăitoare cu siguranță pe propria părere că preacuvioșia sa ar fi Sfânt când tocmai dialogul intermediat de Lucia Crima cu Tuca Babei îl arată pe el că se pune în locul lui Hristos și pe ea că îl privea ca pe Dumnezeu? – n.n.]

. Părintelui Daniil, unul dintre cei din urma ucenici ai săi, astăzi paroh la biserica din Densuș, a apucat sa-i mai spună, înainte de ieșirea sufletului din trup: «Pecetluit sa-mi fie mormântul, pana la a doua venire a lui Hristos!». ***Aceste vorbe le-a auzit Lucia Chima, rostite in 1997, la Mănăstirea Prislop, chiar de ucenicul sfântului.***

[când deja rămășițele putrede ale Părintelui Arsenie Boca fuseseră dezgropate a treia oară (primele două ori de securiști, la trei zile și la un an, iar a treia oară la 6 ani de la îngropare. După cum am aflat, în realitate l-a dezgropat chiar Maica Zamfira ca să-i dezlege legăturile de la picioare cu mâna ei. Dacă așa de strașnic ar fi poruncit Părintele Arsenie Boca să nu fie dezgropat, cum de a ordonat chiar Maica Zamfira să-l dezgroape?) chiar de ucenici și au văzut

cu groază ce oase negre și îngrozitoare erau. De aceea au și inventat această vorbă imediat după deshumare (1989+6= 1995) ca să își găsească scăparea. Acesta este și motivul pentru care ucenița îndrăgostită și ahtiată de Părintele Arsenie Boca, ce sorbea cu nesaț fiecare informație despre sfinția sa, află de această vorbă de abia în 1997. Vă dați seama ce vicleșug? Nu se poate ca tocmai ucenicul Părintelui Arsenie Boca să nu fi fost de față la deshumare. Dacă era vorba aceasta a Părintelui Arsenie Boca, de ce nu a ascultat-o și totuși l-a deshumat? Iar dacă a vrut să nu-l asculte tocmai din dragoste pentru sfinția sa și din dorința de a-i dovedi sfințenia prin descoperirea eventualelor sfinte moaște (pentru a fi cinstit mai mult, trecând prin mica necinstire a ascultării) de ce nu le-a arătat la tot poporul, sau de ce nu a mărturisit măcar că sunt, cum a făcut Părintele Petru Vamvulescu. Dacă Părintele Justin Pârvu a fost informat că sunt sfinte moaște (cum jură starețul de la Petru Vodă), înseamnă că a fost dezgropat, deci sau nu a avut această vorbă Părintele Arsenie Boca sau nu a fost ascultat. Dar la cât de înfierbântați sunt, precis ucenicii sfinției sale le-ar fi arătat la toată lumea ca să-i convingă și să forțeze Sfântul Sinod pentru canonizarea lui. Vădit este că fie porunca Părintelui Arsenie Boca de a nu fi dezgropat, fie prezența unor așa zise sfinte moaște, fie amândouă sunt minciuni. Și aici se contrazic ucenicii în mod cameleonice, făcându-se de răs, ca să fie pe placul tuturor, ca în Sfânta Evanghelie: *Mat 26:60 Și n-au găsit, deși veniseră mulți martori mincinoși.* – n.n.]

Testamentul verbal al părintelui Boca îi amână acestuia sanctificarea, atât de dorita-n Ardeal, acolo unde oamenii sunt convinși ca, dacă rămășițele sale ar fi deshumate, ele ar fi găsite întregi, frumos mirositoare și neputrezite, certitudine vie a sfințeniei lui.

[dimpotrivă, i-o precipită fiindcă oamenii nu știu ce oase negre (certitudine moartă a amăgirii lui) ar găsi, dacă nu cumva le vor înlocui ucenicii cu Sfinte Moaște de la altcineva, pentru a fi rătăcirea deplină, cum a făcut Constantin Copronim cu Sfintele Moaște ale Sfintei Marii Mucenițe Eufimia, spre a înșela mulțimile și a le convinge după credința lui rătăcită

Deci, trecând mulți ani și schimbându-se mulți împărați, iar Sinoadele Sfinților Părinți a toată lumea, al V-lea și al VI-lea sfârșindu-se, a venit ca împărat al Constantinopolului Leon Isaurul, cel cu nume și obicei de fiară. Acela a început a tulbura Biserica lui Dumnezeu cu eresul luptării de icoane, numind sfintele icoane idoli; iar către cei de un gând cu el, zicea: "Iată acestea sînt de care zice prorocul: Ochi au și nu văd, urechi au și nu aud, gură au și nu vorbesc...". Împăratului Leon i se împotriva Preasfințitul Patriarh Ghermano, însă acesta l-a izgonit cu necinste din scaun și în locul lui a rînduit pe un eretic de un gând cu dînsul. Asemenea a izgonit și pe ceilalți arhierii dreptcredincioși; iar pe cei ce nu se învoiau la ereticia lui, batjocorindu-i, i-a izgonit. El hulea nu numai sfintele icoane, ci și împotriva moaștelor sfinților lătra ca un câine cu neînfrînată limbă, defăimîndu-le cu totul.

Deci, văzînd și auzînd de minunile ce se făceau de sfintele moaște ale Sfintei și Marii Mucenițe Eufimia, i se rupeau rărunchii de zavistie, dar nu îndrăznea să facă ceva rău moaștelor, temîndu-se de ridicarea și de tulburarea poporului. Însă a aflat un meșteșug ca acesta: s-a dus în ascuns cu cei de un gând ai săi în biserica Sfintei Eufimia și a descoperit mormîntul ei, pe care perșii nu l-au putut descoperi, pentru că Domnul Hristos a lăsat să se atingă mîinile credincioșilor și ale celor răucredincioși de cinstitele moaște ale miresei Sale, dar le-a păzit neatînse de mîinile necredincioșilor păgîni. Perșii greșeau în neștiința lor, iar creștinii cei răucredincioși, știînd, îndrăzneau. De aceea au fost lăsați spre mai marea osîndă a lor, ca să necinstească pe acea sfîntă.

Împăratul Leon, descoperind mormîntul, a scos de acolo racla cea de lemn în care erau nestrucate moaștele cele făcătoare de minuni ale Sfintei Eufimia, iar în locul aceluia a băgat în mormîntul cel de piatră niște oase putrede și puturoase, pe care le pregătise înadins și, acoperindu-le iarăși cu lespede, s-a dus. El a luat tîlhărește acele sfinte moaște și le-au pus într-o cameră din palatul împărătesc. Surorile împăratului și cu ficele sale, tăinuindu-se de el, mergeau la sfintele moaște și le cădeau cu miruri și le aprindeau lumînări, cinstindu-le cu osîrdie și închinîndu-se cu dragoste. Dar răucredinciosul împărat, înștiințîndu-se degrabă despre aceasta, îndată a luat racla cu sfintele moaște și, noaptea, a aruncat-o în mare.

A doua zi, strângînd adunare din cei răucredincioși, ocăra la arătare pe poporul cel dreptcredincios, hulind și defăimînd moaștele sfintei marii mucenițe, zicînd: "O, oameni nebuni, mergeți și vedeți înșelăciunea cu care vă înșelați, spunînd că sînt nestricăcioase și făcătoare de minuni moaștele prealăudatei Eufimia; descoperiți mormîntul și vedeți dacă cele ce spun ei sînt adevărate!" Deci, îndată a trimis pe oamenii săi ca să descopere mormîntul și tot poporul a văzut oasele cele putrede și puturoase. Drept aceea ereticii au început a rîde și a batjocori pe cei dreptcredincioși, numîndu-i închinători de oase puturoase, iar dreptcredincioșii, minunîndu-se de un lucru neașteptat ca acela, nu știau ce se întîmplase. Deci, s-au umplut de rușine și de jale.

Atunci, mulți socoteau că toate minunile sfintei nu sînt adevărate; de aceea, scuipînd oasele acelea puturoase, le-au aruncat afară. Asemenea și mormîntul acela de marmură l-au scos afară și biserica au prefăcut-o într-o pustie urîță, căci au necinstit-o cu fel de fel de necurății. Biserica aceea era astfel ca o peșteră goală sau ca ocol de animale; încă și mai rea, pentru că toate spurcăciunile și necurății se puteau face acolo. Astfel, fierarii își făcuseră înăuntru bisericii cuptoare de fierărie și lucrau într-însa meșteșugurile lor. Și, unde mai înainte se auzea glas de cîntări dumnezeiești, acum ieșea de acolo sunetul ciocanelor care băteau fierul pe nicovală și se auzeau cîntece necuviincioase, cuvinte spurcate și ceartă între oamenii fără de rînduială.

Astfel petreceau acei meșteri în acea biserică pustiită, cu femeile și cu copiii lor. Iar în Sfîntul Altar, ca într-un loc ascuns, își aveau locul unde își făceau nevoile trupești. Dumnezeu a răbdat îndelung acele fapte rele omenești, care spurcau pînă într-atît sfințenia Lui, pînă ce pe cei răi, rău i-a pierdut și iarăși a ridicat semnul credinței, adică crucea, curățînd și sfințînd locul Său, pe care l-a făcut iarăși sălășluire a slavei Sale.³⁵⁶

Ucenicilor Părintelui Arsenie Boca le-ar putea da ideea să scoată de acolo oasele putrede și puturoase ale sfinției sale și să le înlocuiască cu Sfinte Moaște, același duh mincinos ce l-a condus pe Leon Isaurul, iar Dumnezeu chiar să îngăduie aceasta pînă va birui dreapta credință și dreapta pocăință din nou, pentru ca noi Ortodocși să nu mai punem preț pe minuni, ci doar pe mărturisirea Adevărului și astfel să ne mântuim. – n.n.]

„Dar nici nu cred ca mai este nevoie de așa ceva”, spune Lucia Chima. "Părintele a trimis atâtea semne minunate de pe lumea cealaltă, încât se bucura de desfătarea cea fără de sfârșit a Raiului!" [vedeți ce rătăcire? Nici nu mai spune că ea crede că Părintele Arsenie Boca e în desfătarea Raiului, ci deja decretează – n.n.] In cei 11 ani scurși de la moartea sa, țărani din Sinea Noua au aflat o mulțime de lucruri uimitoare, petrecute după moartea părintelui. Însa cel mai prețios și minunat mesaj pe care femeia credincioasă, Lucia, l-a primit de pe lumea cealaltă, a fost un vis în care părintele Arsenie a venit sa-i vorbească numai și numai ei [vedeți ce încântare de sine! Să stea de vorbă singură cu un bărbat cu ochii atât... de albaștri, și pe deasupra să fie și celebrul Sfânt al Ardealului, cel mai mare Sfânt al tuturor timpurilor, numai cu ea! Ca să afle apoi în scris toată lumea de cine este ea, una din cercetatele prin vis de Părintele Arsenie Boca! – n.n.]

. Tocmai se întorsese dintr-un pelerinaj la mormântul părintelui și se simțea istovita, pana aproape de căpătui puterilor. In aceeași noapte, părintele Arsenie i s-a arătat in vis și i-a spus: «Prislopul și mormântul meu sunt departe de tine. Tu mă poți găsi oricând ai nevoie de mine în bisericuța de lemn de lângă casa ta, chiar în stînga altarului, la strana. Este un loc ales, ce a găzduit o mare trăire duhovnicească. Sa îngrijești biserica, sa o îmbraci, sa o împodobești, după puterile tale, căci face parte din mântuirea sufletului tau...». [Dar ce mesaj îi transmite duhul ce la înșelat pe acesta?

Siguranța de sine că dacă va îngriji de o biserică nu mai are nevoie de paza minții de gânduri, lucrarea pocăinței, neîncrederea în sine, nebuzuirea de sine, umilirea de sine cu simțirea nevredniciei și a străpungerii inimii, coborârea minții în fundul iadului pentru a se vedea că este cea mai păcătoasă și mai amăgită care nu numai că nu e vrednică să

³⁵⁶ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiul/07-11-minune_sfinta_eufimia.html>, duminică, 13 decembrie 2015

vadă minuni, dar nici măcar că nu e vrednică să fie numită om. Diavolul îi abate mintea de la toată acea lucrare ce ne învață pe noi cunoașterea neputinței proprii și tăriei ajutorului dumnezeiesc, care este sinteza a oricărei virtuți. Ce mesaj diavolesc: îmbracă, îngrijește, împodobește biserica, dar nu pe cea în care poți găsi pe Hristos, ci pe mine Părintele Arsenie Boca, și... cam atât. Restul amănunte, ca să nu pară chiar simplu de tot.

Dar Hristos nu S-a întrupat pentru așa ceva. El S-a răstignit pentru ca noi să împodobim preotul minte, inima altar și ca să jertfim voința, tămâind templul Sfântului Duh al trupului nostru cu rugăciunea. El nu S-a pogorât pe pământ pentru ziduri, ziduri, ziduri, cum este mesajul modern, atât de plictisitor și păgubitor, la care se vede că unul dintre ctitorii de frunte este tocmai duhul ce l-a păcălit pe Părintele Arsenie Boca și îi amăgește și pe ucenicii lui tot prin vise și vedenii – n.n.]

Din acea zi, Lucia Chima a devenit binefăcătoarea aceluia lăcaș, dând ascultare încă o dată învățătorului ei. De cate ori simte nevoia sa stea de vorba cu marele duhovnic, urca cei câțiva pași, în deal, descuie bisericuța și se așează într-o strana. In singurătatea liniștită a aceluia loc [nu simțea nevoia să stea de vorbă cu Hristos prin rugăciune – n.n.], de unde se vede toata valea pârâului Sinea, ea se întâlnește cu sufletul părintelui și își amintește de fiecare dată vorbele pe care i le-a spus la ultima lor întâlnire: «Un sfânt se cunoaște abia după trecerea timpului. Cu cât se adaugă mai mulți ani după mutarea sa pe lumea cealaltă și cu cât este mai îndepărtată amintirea lui pe lumea aceasta, cu atât va veni lumea spre el mai mult, dacă a fost cu adevărat un slujitor al lui Dumnezeu» [adică meditează la mândria sfinției sale, crezând că este sfințenie, molipsindu-se și ea, prin centrarea pe arseniolatrie, fiindcă ideea despre Sfânt i-a spus-o în contextul „pelerinajului” istovitor de la Prislop, unde oamenii se adună tot mai mulți sub impactul televizorului și a minunilor drăcești. Vedeți? Ea nu se liniștea prin rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătoasa!” cum sunt datori toți Ortodocșii, ci prin meditarea la... Părintele Arsenie Boca ca Sfânt. Observați ce lucrare lăuntrică cumplită a învățat-o să facă vicleanul drac? Dimpotrivă unii Sfinți autentici sunt părăsiți cu trecerea timpului, datorită răcirii noastre. Asta înseamnă că le-a scăzut sfințenia. Iar unor îndrăciți le crește popularitatea după moarte, asta înseamnă că sunt Sfinți? E Sfânt Lenin? E Sfânt Mohamed? Învățăături mincinoase în numele unui om stăpânit toată viața de tatăl minciunii – n.n.].

Intr-o bisericuța de lemn, ascunsă pe un deal în inima Tarii Făgărașului, Lucia Chima se întâlnește în fiecare zi ce i-a mai rămas de trăit cu preasfântul părinte Arsenie Boca [dorința ei era să trăiască zilnic cu Părintele Arsenie Boca, dându-și întâlniri cu el, nu să devină mireasa lui Hristos. Vedeți unde duce rătăcirea? Singura Preasfântă în Sfânta Biserică Ortodoxă este Maica Domnului. Părintele Arsenie Boca este oare la același nivel cu Ea? Cărui Sfânt i-a zis Sfânta Biserică vreodată preasfânt? Nici măcar Sfântului și Marelui Prooroc Ioan înaintemergătorul și Botezătorul Domnului. Este sfinția sa mai mare că Sfântul Ioan Botezătorul, numit de Mântuitorul Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul;... afară de Părintele Arsenie Boca adaugă ucenicii preacuvioșiei sale, hulindu-l pe Hristos că este mincinos în mintea lor clătinată și întunecată de patima Prislopului. Să nu fie o hulă ca aceasta în inima, mintea și limba vreunui Ortodox în veac! – n.n.], căci sufletul părintelui a rămas acasă, pe meleagurile unde si-a început slujirea Celui de Sus. La capătul timpurilor, Ardealul se va muta în Rai, pentru a-l urma pe părintele Arsenie în veșnicie...³⁵⁷[acum nu se mai înalță la cer numai Hristos, Maica Domnului, Ilie și Enoh. Pe lângă Părintele Arsenie Boca se înalță tot Ardealul... vedeți că oamenii primesc rătăcirea celui lingușit de ei, din interes personal? Așa se lingușesc mai eficient pe ei înșiși, că sunt și ei sfinți prin contaminare, amestecându-și conștiința ce-i mustră pentru mândrie cu ideea că ei nu se slăvesc în deșert ci cinstesc pe omul lui Dumnezeu? Noi știam că la capătul timpului tot Mat 24:35 Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Iar îl hulesc ucenicii

³⁵⁷ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 58-59.

Părintelui Arsenie Boca pe Hristos că este mincinos, zicând că tot cerul și pământul vor trece, doar Ardealul nu va trece, ci va merge în rai. Să nu fie astfel de hule în veac! Înțelegeți ce pregătire deficitară, ce înțelegere îngustată și ce hipnoză magnetică pentru mintea au adepții pictorului de la Drăgănescu? Vedeți roadele precucioșiei sale? *Mat 7:18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. – n.n.]*

Trebuie să nu ascundem un alt lucru cutremurător: Părintele Arsenie a fost scos de trei ori din mormânt. Prima dată, la trei zile de la îngropare, fiindu-le frică la securiști să nu învieze, cum îi era frică lui Irod. A doua oară l-au scos după un an, fără explicații, iar a treia oară acum vreo șase ani. Atunci a ieșit un izvor de apă din mormântul Părintelui Arsenie, care n-a putut fi oprit. Atunci s-a scos apă din mormânt cu gălețile și s-a adunat în butoaie. Capacul de sicriu a fost găsit dat într-o parte, iar oasele pline cu apă și noroi. Au fost spălate și așezate într-un sicriu nou, din stejar. Am sărutat sfintele oase și mai ales capul, care era înmiresmat” .³⁵⁸ [Să nu uităm că sursa este tot Părintele Petru Vamvulescu. Toate aceste mărturii converg la același fermecat. Nu sunt nici măcar doi martori mincinoși care să confirme același lucru – n.n.]

Haideți să vedem cu au fost, însă, în realitate lucrurile:

*În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe **Înaltpreasfințitul Pimen** prin curte și-l întreb: „Înaltpreasfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “ I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...]I-am spus: Nu cumva, Înaltpreasfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”.*

*Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului Pimen. Se cam leagă cu ce spune **părintele Antim de la Bistrița** că a găsit la **Sâmbăta călugărul acela**. Cam așa e. Iată cum mărturia din diferite părți a persoanelor care nu se cunoșteau, plus din cărțile lui arată clar că avea astfel de practici. Cum spunea și **părintele meu duhovnic** că l-a cunoscut personal și a zis că este un mare psiholog. **Părintele Teofil Părăian**, am o filmare cu el într-o excursie și tot așa spunea că lumea îl lua că-I sfânt, dar avea psihologie într-însul, nu glumă și se vede după cum lucra. Avea o psihologie și o tehnică de a te îmbolmoji de cap. Asta o spune și **părintele Arsenie Papacioc**. Și pe el a încercat să-l îmbolmojească, punem caseta care este pe internet, dar (părintele Arsenie spune) eram un băiat citit nu așa și a crezut că merge cum crede el. **Multe mărturii arată felul cum lucra cu oamenii acest Arsenie Boca**. Apoi, îmi spune **părintele Antim** când a fost cu filmarea aceea pe internet: „Băi, știi că în urmă cu șapte ani Arsenie Boca a fost dezgropat? Au găsit acolo în mormânt oase de mort, de culoarea pământului. Era mormântul plin cu apă. Au luat apă din mormânt, s-o pună în agheasmă s-o facă mai vindecătoare, făcătoare de minuni”. Am auzit această informație de la părintele Antim, dar am zis că mai trebuie probat.*

*Merge astă toamnă prin septembrie, fiica mea la Cluj Napoca la examen la facultate. Este cazată o săptămână la mănăstire la Florești și aici, știind că are examene, o maică de acolo îi spune: „Fă acatistul lui Arsenie Boca și uite, îți dau niște apă din mormântul lui Arsenie Boca”. De unde ai dumneata apă din mormânt?, a întrebat-o fata mea. E clar că a fost dezgropat. În luna noiembrie, înainte de începerea postului mă întâlnesc la mănăstire la Alexandru Vlahuță în Vaslui cu **părintele Calistrat**. El m-a criticat că nu i-a plăcut că m-am băgat în chestiunea aceasta și din discuții cu dânsul i-am spus: „Părinte, dar știi dumneata că Arsenie Boca a fost dezgropat?” Și el a zis: „Știu că a fost dezgropat. Și n-au găsit acolo*

³⁵⁸ <<https://raduicoboaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduicoboaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015.

moaște sau oseminte de sfânt”. Dar bine, bine părinte, dar de ce era mormântul plin cu apă? Și mi-a zis: „Era toamna și ploua și de asta era plin cu apă”.

Încă o mărturie a unei domnișoare profesoară din Bârlad care îmi spune același lucru. A primit și ea de la o maică, de la Prislop apă din mormântul lui Arsenie Boca. Fiica mea a avut niște discuții contradictorii cu părintele Ciprian Negreanu de la Cluj care are pus și portretul lui Boca în biserică și al lui Argatu în altar și a spus: „Părinte Ciprian, știi că mormântul lui Arsenie Boca a fost dezgropat? Și știi că n-au găsit moaște de sfânt?”. A zis că știe, dar are o evlavie personală față de el [vedeți câți martori care spun că **nu are sfinte moaște**? Unii chiar dintre ucenicii și îndrăgitorii lui. Această mărturie diferă și prin numărul martorilor de mărturia mincinoasă că ar avea sfinte moaște, un zvon lansat de un singur preot fermecat. Vocea lui este preluată ca un disc stricat și citatul din el este repetat prin multiplicare de toate site-urile proBoca și de mass-media. Așadar este o singură sursă amăgită și multiplicată (spre deosebire de mulții martori diferiți, aduși ca arătători ai adevărului, unii chiar dintre ucenicii Părintelui Arsenie Boca). Această păcăleală a preluat-o în trecut (imediat după lansare, în 1998), chiar și Părintele Justin Pârvu, dezinformat de unii din ucenicii sfinției sale (ca și în alte probleme). Spre sfârșitul vieții, din fericire pentru el, s-a dezis atât de acele probleme, cât și de această minciună:

Apoi l-am întrebat o problemă care mă frământa demult, o întrebare pe care până acum m-am ferit să i-o pun în mod tranșant de teama posibilelor reacții dure – până unde putem merge cu lupta împotriva actualelor cipuri din actele noastre de identitate? Și l-am întrebat mult mai concret. Relatez întocmai. „Părinte, știți problema cardurilor de sănătate, ele nu au intrat încă în vigoare. Dar ele vor fi pe viitor totuși obligatorii. Vă întreb: ce să facă o mamă care are un copil bolnav în stare critică și este necesară o intervenție chirurgicală, pentru că altfel ar muri? Ca să îl opereze va trebui internat, ca să îl interneze, are nevoie de cardul de sănătate cu cip. Ce să facă mama? Să își interneze copilul sau să îl lase să moară? Părintele foarte grav a răspuns, ridicând din mâini în semn a protest: „Nu, să nu îl lase să moară. Eu nu îmi pot asuma această decizie. Nu trebuie ajuns nici la extreme. Acest cip nu e pecetea, nu e lepădare...”³⁵⁹

„si eu la vremea mea, in anii 98, l-am intrebat pe parintele Justin ce este cu parintele Arsenie Boca” daca asta era parerea Parintelui Justin in anii 1998 e IRELEVANT ! e istorie

...

Atunci Parintele avea altele de facut decat sa cerceteze viata unui RATAKIT . IMPORTANT este ca NU ASTA a ramas pana la sfarsit parerea Parintelui Justin dupa cum marturisesc NU PUTINI din credinciosii care l-au vizitat si intrebat despre boca in ultimii ani si cu care Parintele Justin a fost mai putin decât REZERVAT fata de INSELATUL boca !!!!³⁶⁰

Aceasta este mărturia unui om cam înfierbântat în respingerea sa față de Părintele Arsenie Boca, probabil exasperat de reclama zgomotoasă și năucitoare ce i se face unui om ce abate pe atât de mulți de la Ortodoxie.

Dar nu este singura sursă. Iată ce spune despre aceasta Părintele Iachint, ucenicul Părintelui Cleopa, care tratează problema cu mai mult echilibru și chiar cu îngăduință față de Părintele Arsenie Boca:

Așadar, trebuie să fim cu luare aminte, să iubim și să mărturisim în Adevărul lui Dumnezeu. Părintele Arsenie Boca, care a cunoscut moștenirea neamului nostru și în dorință de mântuire a spus: „Nu plecați din țară, că țara noastră are destinul ei și va da cei mai mulți mucenici” nu se bucură când îi îndreptăm lucrarea pe care a făcut-o în părere, pentru că vede cum se pervertește duhul ortodocșilor prin aceasta. Nu se bucură să fie canonizat, vede primejdia, aceasta ar însemna recunoașterea lui Francisc de Assisi, pictat de el în biserica Drăgănescu,

³⁵⁹ <<http://www.atitudini.com/2013/07/cuviosul-justin-de-la-petru-voda-sfantul-care-va-incalzi-inima-poporului-roman-jurnalul-suferintei-si-ultima-profetie/#more-3303>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

³⁶⁰ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moaștele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>>, miercuri, 17 iunie 2015

ca fiind sfânt și deschidere spre a fi acceptați sfinți și alții cu alte erezii. Părintele paroh de la biserica Drăgănescu l-ar putea ajuta nu îndreptându-i căderea cu „darul profeției”, nu pervertindu-și conștiința lui și a aproapelui, ci mărturisind adevărul cel izbăvitor de toată înșelăciunea și aducător de libertate. Părintele Arsenie dacă ar putea acum și-ar repara greșelile, ar da jos de pe pereții bisericii pe Francisc și inovațiile lui. Nu se bucură Părintele Arsenie Boca de cei care într-o iubire oarecare, în părere, în slavă deșartă de neam, în dorința de a se lăuda cu cineva caută să-l scoată sfânt și defaimă pe părinții ai căror conștiință este conștiința Bisericii, precum Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Cleopa, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Adrian Făgețeanu și alții, care l-au cunoscut și, întrebându-l fiind, și-au mărturisit într-un fel sau altul rețineră și dorința lor de a fi și noi reținuți cu privire la canonizarea lui. Nu se bucură Părintele Arsenie Boca când vede că cei care îl laudă își pervertesc conștiința, pierd cugetul Bisericii, prin afirmații de genul: „Conștiința Bisericii suntem noi, mulțimea de credincioși care îl cinstim ca sfânt. Pictarea lui Francisc de Assisi nu anulează valoarea operei lui. Acestea trebuiesc judecate în contextul istoriei. Francisc de Assisi postea, nu era așa de rătăcit, nu a fost condamnat de nici un Sinod Ecumenic. Și alți sfinți au avut greșeli dogmatice, de exemplu: Sfântul Grigorie de Nyssa credea în apocatastază” și altele ca acestea. Judecata Părinților duhovnicești, făcută cu mintea lui Hristos (I Cor. 2, 15-16), nu poate fi „demonțată” cu „documente” și nu pot fi învinuiți de patimi, de invidie, nu poate fi încheiată judecarea lor cu cuvintele Părintelui Arsenie Boca „Oamenii își iartă orice, dar nu și să le-o iei cu un pas înainte”. Sigur că ei au știut mai mult, nu au spus tot, văzând pervertirea cugetului ortodox al multora prin canonizarea Părintelui Arsenie Boca, cu durere au spus ce au spus. E drept că și unii părinți duhovnicești, care umblă cu duhul, de care nu se mai poate apropia diavolul că este ars, se pot înșela încrezându-se în oamenii pentru care îi doare. E destul aici să amintim de Sfinții Epifanie și Chiril al Alexandriei, care în Sinoade au biruit cu Duhul lui Dumnezeu, dar de Teofil Patriarhul Alexandriei au fost o vreme amăgiți și-l socoteau eretic pe Sfântul Ioan Gură de Aur³⁶¹. Acești Părinți ai noștri care s-au pronunțat, când au fost întrebați, cu privire la Părintele Arsenie Boca nu sunt asemenea lui Teofil. Nici Părintele Arsenie Boca nu este asemenea Sfântului Ioan Gură de Aur nevinovat; la el erezia stă pictată pe peretele bisericii. Sfântul Epifanie, văzător cu duhul, s-a încrezut în Patriarhul Teofil, nu a mai judecat cu duhul, și s-a înșelat. Asemenea Sfântului Epifanie, **Părintele Iustin Pârvu, văzător cu duhul fiind, dorind slava Părintelui Arsenie Boca, nu a mai judecat cu duhul lucrarea lui și a afirmat: „Socotim că frumusețea artei scrise și pictate de Părintele Arsenie Boca este de toată vrednicia... Rolul mare pe care l-a avut Părintele Arsenie Boca, ca trimis a lui Dumnezeu, este tocmai această mare lucrare de o deosebită adâncime duhovnicească pe care el a lăsat-o, iar noi, ca urmași ai lui trebuie să ne hrănim dintr-înșă și să ne ostenim cu toată râvna să o ducem mai departe ca binecuvântare pentru nepoții și strănepoții noștri. Aceasta a fost și este misiunea Părintelui Arsenie Boca, și el nu e mic înaintea lui Dumnezeu... Vrăjmașul urlă la mormântul Părintelui”³⁶².**

Acum, cum se împacă cuvântul Părintelui Iustin „De nu ne vom păzi Ortodoxia ne vom pierde și neamul” cu cele scrise mai sus? Dacă am urma Părintelui Arsenie Boca, dacă am picta în bisericile noastre „sfinți” ereticilor cum ar fi cu Ortodoxia noastră?

Iată, nu e de mirare, am arătat la început că și Sfântul Apostol Petru dorind un „bine” Mântuitorului s-a înșelat. [...]

Nu i se poate îndreptăți înșelarea Părintelui Arsenie Boca cu părerea unora că: „Și Sfântul Grigorie de Nyssa credea în apocatastază și alți Sfinți au avut greșeli dogmatice”. Înalt Prea Sfințitul Hierotheos Vlachos, cunosător al operelor Sfinților Părinți, ne arată că nu poate fi vorba de înțelegere eretică la Sfinți, cunoștința lui Hristos fiind cunoștința lor.

³⁶¹ Vezi: Viețile Sfinților pe 12 Mai, 18 Ianuarie și 9 Iunie.

³⁶² Arhimandritul Iustin Pârvu, Cuvânt al Părintelui Iustin Pârvu despre Părintele Arsenie Boca, în: Din învățăturile Părintelui Arsenie Boca. Despre îndumnezeirea omului prin har, vol. 1, Ed. Credința strămoșească, Petru Vodă – Neamț, 2005, p. 10-11. Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, pp. 51-52.

„Sunt unii, zice, care susțin că se află chiar și la Sfinții Părinți unele deosebiri, chiar în probleme dogmatice. Însă acest lucru nu este adevărat. Doar cel ce cercetează lucrurile la suprafață vede deosebiri”³⁶³.

Cei ce cercetează la suprafață și Părintelui Cleopa i-au găsit greșeli și-și îndreptățesc ră-tăcirea. Aceasta este arătată ca fiind cea mai mare, Părintele predicând ortodocșilor în bise-rică, a zis: „Noi toți mărturisim „o credință, un Domn, un botez”, însă datorită mândriei și începătorilor de eresuri, care au schimbat învățătura de credință ortodoxă, apostolică, cu dogme noi după mintea lor, precum și din cauza păcatelor noastre ale tuturor, au apărut în ultimele secole mai multe Biserici creștine - două apostolice - cea Ortodoxă și cea Catolică și trei fără succesiune apostolică: protestantă, reformată și anglicană.”³⁶⁴. Părintele nu a spus că sunt într-adevăr două Biserici cu succesiune apostolică, precum înțeleg unii, ci că „au apărut” în înțelegerea unora ca fiind așa. Mai întâi a arătat că nu de la Dumnezeu sunt, a enumerat motivele pentru care au apărut așa. În alt loc zice: „Dacă un ortodox trece la catolici își pierde sufletul”³⁶⁵.

Cel mai clar înțelegerea sfinției sale este exprimată în răspunsul pe care îl dă la întrebarea: „Oare despărțirea Bisericii apusene de cea răsăriteană nu a dus la ruperea unității Bisericii?” Răspunsul său este conform cu Învățătura de credință Ortodoxă.

„Despărțirea, zice, n-a atins unitatea Bisericii; pentru că această unitate nu se poate des-trăma niciodată, oricare ar fi numărul și calitatea ereticilor care se smulg de la sânul Bisericii. Ezeziile și schismele, oricât de multe și de mari ar fi ele, nu pot împărți Biserica cea una, pentru că ea stă strâns unită cu Capul ei, care este Iisus Hristos. Unitatea Bisericii este mai presus de fire și ea nu poate fi zdruncinată de nimeni³⁶⁶, căci Mântuitorul a zis lui Petru: „... pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pe dânsa” (Matei 16, 18). Porțile iadului după mărturia Sfântului Atanasie cel Mare, sunt gurile ereticilor, care niciodată nu vor putea să biruiască Biserica lui Hristos cea dreptslăvitoare”³⁶⁷.

Iată că, din păcate, cu Părintele Arsenie Boca lucrurile nu stau tot așa. Preasfințitul Daniil Stoenescu, un „ucenic” al Părintelui Arsenie Boca înțelege într-un fel că viața Părintelui „nu poate fi nicidecum scrisă și tâlcuită magistral după dosarele de la CNSAS, ci mai degrabă din rodul lucrării sale în sufletele oamenilor”³⁶⁸. Iar cei uniți cu Dumnezeu, precum Sfântul Ignatie Briancianinov, găsesc acest rod ca fiind înșelător în cei ce iau de bună toată „opera” lui.³⁶⁹

Chiar dacă starețul de la Petru Vodă poate reda sub jurământ ideea greșită a Părin-telui Justin Pârvu, el nu spune nimic de pocăința bătrânului, probabil necunoscând-o. Dar aceasta nu este o mărturie în plus, de la altcineva, ci repetarea aceluiași zvon. Chiar și nevoia pe care o resimte starețul de a o reda sub jurământ arată că este o afirmație aflată evident sub îndoială și că însuși sfinția sa este în ispita de a-i convinge pe oameni cu orice preț (chiar și al călcării cuvântului Sfintei Evanghelii ce nu ne lasă să jurăm, fără să i-o ceară nimeni). Să ajungă un ieromonah Ortodox să facă aceasta, înseamnă că o idee pătimasă i-a capturat mintea și nu mai este atent, greșind. Nu înseamnă că trebuie să-l hulim pentru aceasta. Toți ne putem aprinde când e vorba de ceva drag. Și ce poate fi mai drag decât credința? – n.n.].

Păi măi frate dragă și le spun tuturor călugărilor ucenicilor lui: „**Supuneți-vă evlavia voas-tră personală testului învățaturii Bisericii**”. Pentru că așa au apărut schisme și secte în Bi-serică de-a lungul timpului, impunându-și unii în Biserică pe ei, evlavia lor personală, îm-potriva învățaturii Bisericii. Îmi spunea părintele Antim, după aceea la telefon că și la Cașin

³⁶³ Cugetul Bisericii Ortodoxe, pp. 52-53

³⁶⁴ Predici la Duminici de peste an, Predica la Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic, Despre păstrarea dreptei credințe.

³⁶⁵ Ne vorbește Părintele Cleopa, vol. 9, Episcopia Romanului, 1999, pp. 127-128.

³⁶⁶ Cf. Învățătura de credință Ortodoxă, întreb. 276, p. 165

³⁶⁷ Călăuză în credința Ortodoxă, Cap.1, Despre Biserică, p. 118.

³⁶⁸ Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, p. 9.

³⁶⁹ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menți-onăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

părintele Serafim dădea apă din mormântul lui Arsenie Boca. Sunt multe mărturii care arată clar că acest Arsenie Boca a fost dezgropat. Întreb și eu de ce l-au dezgropat, dacă spun ucenicii că a lăsat testament să nu fie dezgropat până la a doua venire [și spun aceasta exact imediat după ce l-au dezgropat – n.n.]? Ce voiau? Să facă bani mai mulți? Apoi de ce mint oamenii? Apoi, să iei apă din mormânt de la oasele mortului și să pui în agheasmă[...] e caz de psihiatrie deja [noi am zice că este mai grav: lepădare de credință în ierurgiile Sfintei Biserici. Iar ce se întâmplă acolo seamănă a escrocherie. Adică ai văzut în mormânt că nu sunt moaște de sfânt și totuși trageți doba în continuare cu Sfântul Ardealului.³⁷⁰

Televiziunile reprezintă principalul mijloc de manipulare a românilor. Cu ajutorul tembeliziunii, oamenii nu mai gândesc, sunt manipulați sentimental, nu mai citesc, se răzvrătesc împotriva a tot ce este sfânt, nu se mai roagă etc. Analiztii de pe ecrane, sub masca că informează, de fapt intoxică și manipulează.

Eu cred că propaganda televiziunilor nu este întâmplătoare, totul a fost bine programat. Au așteptat moartea duhovnicilor bătrâni pentru a nu avea o voce cu autoritate care să le stea împotriva și au pornit propaganda, dar uită că Hristos este cu Biserica până la sfârșitul veacurilor. Iar ortodoxia a biruit mereu când a fost pusă pe Cruce. Mormântul lui A. Boca e mai vizitat de români decât Mormântul Mântuitorului de la Ierusalim. Cărțile și fotografiile cu chipul lui au ajuns pentru români mai importante decât scrierile Sf. Părinți, o afacere profitabilă pentru mulți speculanți. În toate orașele țării găsești afișe cu excursii la Prislop, o afacere „pe cinste”. Toți vor să aibă poze cu Boca în casele lor, dacă se poate de alea care plâng. Biserica trebuie să ia o atitudine, pentru că deja cred că s-a ajuns la nebulie sau chiar îndrăcire. Din filmulețul de pe internet intitulat: Mi-e tare dor de tine, părinte Arsenie Boca, minutul 6, aflăm că în anul 2008, în miez de noapte, la lumina lumânărilor, a fost deschis mormântul lui A. Boca, fiind plin cu apă; au scos cu gălețile apa din mormânt, au pus-o în butoaie și au băut-o - cum se laudă acolo pr. Petru Vamvulescu. Prin astfel de laude, ucenicii lui Boca care se cred vajnici apărători ai ortodoxiei și promovatori de sfinți, de fapt fac de râs ortodoxia și dau apă la moară lui Remus Cernea Aceiași ucenici ne spun că A. Boca a lăsat testament să nu fie deshumat. Întreb de ce l-au deshumat și încă de două ori după 1990? Unde sunt fotografiile de la deshumarea din 2008? Probabil după ce l-au deshumat în 1990, au început a răspândi zvonul cu testamentul spre a nu se afla cum se aflau oasele lui. Din gura unui ieromonah, am auzit ca, în 2008, oasele erau negre ca pământul (asta rămâne de verificat când apar fotografiile). [notă: dacă nu vor fi „fermecate” pe Adobe photoshop – n.n.]*

*Despre vindecările de la mormântul lui A. Boca eu cred că sunt doar momeli ale diavolului spre a atrage poporul spre învățătura neortodoxă a lui, primind astfel credibilitate. În cartea Pr. A. Boca, Mărturia părintelui Pantelimon, pag. 77: „La sfârșit de noiembrie, 28, se petrec lucruri ciudate și minunate. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii, câteodată o lumină alb aurie te însoțește până ia Peștera Sf. Ioan de la Prislop. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sf. Ioan arată că sfințenia adevărată este la Sf. Ioan, nu la mormântul lui Boca, dar orbii nu văd. În SUA, scientologii, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim. Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii sunt disperați după un trai bun. **Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca.** O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogași - Argeș, jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. **Mă tem că fenomenul Boca va***

³⁷⁰ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie. Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineață au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul.

Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce n-au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i mai importantă decât orice icoană, sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spun: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. Înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii. Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox. Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască. Cred absolut necesar ca ierarhii BOR să ia o atitudine cu privire la acest fenomen, iar cărțile care au alimentat această rătăcire trebuie urgent scoase din pangarele bisericilor și mănăstirilor. [...] Vom răspunde în fața lui Dumnezeu pentru hrana spirituală cu care hrănim sau permitem să se hrănească poporul. Creștinilor le spun: Căutați-vă mântuirea, nu minuni, icoane care plâng etc. în lumea catolică sunt o mulțime de statuete sau icoane care plâng, unele chiar cu sânge, și aceasta nu-i întoarce la dreapta credință. Unele sunt falsuri ale comercianților și iubitorilor de publicitate, iar altele sunt lucrări drăcești. Avem recent și la noi cazul călugărului Onufrie Căruntu, posesor al unei icoane a Sf. Efrem, despre care spunea că izvorăște mir, după care a ajuns cu tot cu icoană la biserica secretă, lepădându-se de Biserica lui Dumnezeu și atrăgând iubitori de senzație după el. „Iudeii caută semne, iar păgânii vor minuni; noi, creștinii, avem pe Hristos Cel Răstignit”, cum zice Sf. Ap. Pavel. Sfinții Părinți ne învață că e mai bine să nu primim o minune, arătare cerească decât să ne rătăcim. Biserica are astăzi toată învățătura necesară pentru mântuire și dacă ești creștin adevărat nu ai nevoie de minuni ca să te spovedești, să te împărtășești, să mergi Duminică la Biserică și să trăiești creștinește. Dacă le faci pe astea, ai totul pentru mântuire. Acum vreo doi ani, s-a anunțat la știri că în Vrancea pe un copac a apărut icoana Mântuitorului nepictată de mână omenească. Tot așa au început a curge acolo creștini din toate colțurile țării la pupat copacul, la fel cum am văzut și în București, pupau asfaltul unde, chipurile, apăruse chipul sfântului Ardealului. După o săptămână, proprietarul terenului la marginea căruia se afla copacul a recunoscut că el a pictat acel chip pe copac, pentru că nu avea vânzare la pepeni și astfel a adunat lumea și a vândut pepenii de pe tarla. Iată credulitatea unor închipuiți ortodocși cum a fost speculată. Unii ortodocși, prin astfel de atitudini idolatre, au ajuns, pe bună dreptate, de râsul sectarilor și necredincioșilor. „Din pricina voastră numele lui Hristos este batjocorit între neamuri ” Eu cred că focul care s-a aprins de la Prislop este focul iadului. Mărturiile ucenicilor nu cred că sunt mincinoase deoarece sunt confirmate de diferite declarații ale lui Boca, se regăsesc în pictura lui și sunt mărturisite de duhovnici, cum am arătat, care nu pot fi suspecți de minciună sau invidie. Mărturiile în acest sens sunt multe și am considerat că nu trebuie să le scriu pe toate, deoarece se repetă. Mai multe persoane spun la fel. Pentru cine caută adevărul și mântuirea, cred că e suficient. Nu aș dori ca aceste învățături neortodoxe din cărțile lui Boca sau a ucenicilor lui să fie cenzurate și ascunse pentru că s-ar ajunge din evlavia personală a unora

la confecționarea unui așa-zis sfânt neconfirmat de Dumnezeu. Idolatria nu trebuie confundată cu cinstirea Sfinților!

Lucrarea de față s-ar putea să pară unora denigratoare la adresa lui A. Boca. Departe de mine gândul acesta. Mărturie stau predicile mele de până acum vreo 5 ani, în care vorbeam laudativ la adresa lui și faptul că în anul 2005 a fost pictat la mine în biserică și pentru că a ieșit ca un guru budist a fost repictat din nou, dar rezultatul a fost același (a fost șters). Atunci am vorbit cu părinții Antim Gâdioi și Arsenie Papacioc și am început să analizez mai cu atenție opera lui, iar aceasta este concluzia la care am ajuns. Săracul Boca a fost un înșelat. Dacă înșelările și învățătura lui neortodoxă nu ar fi afectat Biserica așa fi tăcut.

Ucenicilor și fanilor lui le spun să treacă peste simpatia lor personală și să analizeze, să judece în duhul învățaturii de credință ortodoxă dacă eu am greșit sau opera lui A. Boca nu se conformează cu învățătura Bisericii Ortodoxe. Nu vă grăbiți să dați certificate de sfințenie, fără o cercetare în duh ortodox. Știu că astăzi dă bine să vorbești laudativ la adresa lui Boca, dar îmi asum riscul spunând adevărul.

*Pr. Anițulesei Gheorghe, Rădăuți*³⁷¹

Îl invidiem și apreciem pe Părintele Gheorghe Anițulesei pentru concizia și curajul sfinției sale, deși suntem convingeți că nu este înghițit de mulți, poate chiar și este amenințat cu moartea de către fanatici și cei ce sunt interesați financiar de Prislop, cum am auzit că o pătesc și alți părinți ce au cuvânt viu și trag semnalul de alarmă în legătură cu pictorul de la Drăgănescu. Ucenicii iritați au făcut un articol bârfitor la adresa broșurii sfinției sale, criticându-l pentru forma mai puțin academică și pentru revolta cu care a scris. Sărmanii oameni... mai se uită la stil când este vorba de lepădare de credință.

Dar noi să continuăm cu neputinciosul, abstractul și greoiul stil academic cu care ne-am învățat, pentru a mângâia și pe cei ce apreciază aceasta. Însă mărturisim împreună cu Sfinții Părinți că orice lucrare cât de frumoasă ar fi nu are nici o valoare fără adevăr, în schimb cât de neiscusit ar fi prezentat adevărul în vreo scriere, acela hrănește sufletul și-l împodobește cu fericirea.

Dar în care categorie de cadavre s-ar încadra rămășițele pământești ale Părintelui Arsenie Boca?

CELE OPT PRICINI DE NEPUTREZIRE A MORȚILOR

Sunt opt pricini de neputrezire a morților:

I. Prima pricina este atunci când veți găsi mort în groapa și carnea a putrezit toată, dar oasele stau prinse între ele ca la copăcel. Acela nu-i sub blestem. Acela-i om tare din fire, care nu putrezește 40-50 de ani. De aceea este așa.

II. Când vei găsi mort în groapa neputred și este exact cum l-ai pus, acela n-a putrezit din cauza pământului. Este pământ unde nu putrezește mortul, dacă nu-l muți. Acolo pământul are chimicale și nu da voie să putrezească nimic.

Aceste neputreziri sunt firești, dar sunt și putreziri mai presus de fire:

III. Când vei găsi mort în mormânt neputred și carnea pe el este mucedă ca buretele și alba, acela este om care a fost blestemat de dumnezeieștile pravile. El a avut canon mare la spovedanie pentru păcate mari și nu l-a făcut.

IV. Când vei găsi mort în groapa neputred și este negru și umflat ca toba și părțile dinainte nu-s putrede, iar cele dinapoi sunt putrede, acela este blestemat de preot sau de arhiereu.

V. Când vei găsi mort în groapa neputred și n-au putrezit nici hainele pe el, nici sicriul, nimic, nimic, și-i crește barba, cum s-a întâmplat la cel de la Huși, și-i cresc unghiile, acesta a făcut nedreptăți și a furat. Acesta nu putrezește până nu-l dezleagă un arhiereu. Iar dacă îl dezleagă și arhiereul și tot nu se desface, atunci el este blestemat de săraci, fiindcă a luat avere de la săraci. Și până nu dau neamurile lui înapoi atât cât a luat el, nu putrezește și tot în iad se muncește și nici arhiereul nu-l poate dezlega.

VI. Când vei găsi mort în mormânt neputred și pielea pe el este ca floarea de bostan, galbena, și limba-i galbena și îi cresc unghiile și-i crește barba și parul, acesta este sub anatema, sub cea mai grea pedeapsă a Bisericii. Acesta, din două pricini este așa: sau a hulit pe

³⁷¹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 23-28.

Dumnezeu si pe preoți si s-a lepădat de credință, sau a trăit în preacurvie de gradul I - tatăl cu fiica sau băiatul cu mama sa, adică incest. Aceștia cad sub anatema, cea mai grea pedeapsa a Bisericii.

VII. Când vei găsi mort în groapa căruia nu i-a putrezit mâna sau piciorul, acela a lovit pe tatăl sau pe mama sa si a amărât foarte tare pe părinții săi si a fost blestemat de ei si (nicidecum) nu s-a spovedit la duhovnic de acest păcat si nu a luat dezlegare, când era în viață.

VIII. Iar când vei găsi om neputred si-i ușor ca o pana si miroase frumos tare, si-i foarte vesel la fata si face minuni, acelea sunt sfinte moaște, cum a fost si cu Sfântul Ioan Hozevitul la Ierusalim, care l-au găsit după 20 de ani, nu numai neputred, dar a făcut si minuni.

Iată care sunt semnele la trupurile afurisite:

- sunt nedelegate;
- sunt deformate si urâte;
- sunt greu mirositoare si prea puturoase;
- sunt umflate ca toba;
- provoacă spaima si cutremur privirii.

Iar la sfintele moaște sunt aceste semne:

- sunt nestricăcioase;
- sunt binemirosoare;
- sunt uscate si ușoare;
- sunt vesele la vedere;
- nu provoacă frica, ci bucurie duhovniceasca;
- izvorăsc din ele felurite minuni.³⁷²

Se înțelege de ce este o atâta sângețenie să nu se dezgroape din nou osemintele Părintelui. Ca nu cumva să se afle și să se facă de râs. Poate de aceea și tentativele de dezgropare menite ca să se revolte publicul și să ceară să se betoneze mormântul preacuvioșiei sale ca să nu se mai poată afla rușinosul adevăr.

Breaking news ieri pe toate posturile tv si multime de articole pe site-urile lor. Ca de exemplu:

VIDEO „Sfântul mi-a poruncit să-l dezgrop.“ Mărturia bărbatului care a profanat mormântul părintelui Arsenie Boca

Acolo e o inregistrare cu spusele lui Ioan, cel ce a facut groapa. Iata transcriptul:

Ioan:

Sfantul mare preacuvios parinte Arsenie Boca.

Reporter:

De ce ati facut groapa acolo?

Ioan:

Pentru ca Sfantul mi-o poruncit in numele Tatal si al Fiului si al Sfantului Duh. Binecuvantata sa fie Imparatia. A Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh, Domnul.

Preafericite Parinte Patriarh, convoaca membrii Sfantului Sinod de urgenta si Sfantul asteapta sa iasa afara din groapa. Te roaga Tatal, Fiul si Sfantul Duh, Domnul.³⁷³

Din declarație se vede că sârmanul este rătăcit de vedeniile duhurilor ce l-au chinuit și pe Părintele Arsenie Boca. Vedeți în ce stare căzută pot fi duși oamenii ce se închină la mormântul de la Prislop? Bine spunea Părintele Gheorghe că pot ajunge la psihiatrie. Este una din variantele evoluției spirituale ale celor împrilostiți. Și câți ca aceștia nu sunt azi în România care suferă din cauza mesajului îngrozitor al Părintelui Arsenie Boca?

³⁷² <<http://www.sfaturiortodoxe.ro/pcleopa/nou39.htm>>, luni, 15 iunie 2015.

³⁷³ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moaștele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>> miercuri, 17 iunie 2015

Părintele Arsenie Boca poruncește și Sfânta Treime roagă. Deci în mintea ucenicilor sfinției sale Părintele Arsenie Boca este mai mare ca Dumnezeu.

Dar când Dumnezeu vrea să se proslăvească un Sfânt, iar patriarhul se opune, El nu face zgomot (zgomotul neputincios este al dracilor ce vor să convingă prin spectacol și forțări). Ci este foarte eficient. La El a vrea = a putea.

Iată cum poate lucra el:

– *Pe Sfântul Calinic l-am știut înainte de canonizare. Citisem o broșură reeditată de protoiereul Lungulescu, după scrierile părinților Protasie și Casian Cernicanul, ultimii cronicari ai Țării Românești, cum i-a numit Nicolae Iorga.*

După ce am intrat în mănăstire, spălând într-o zi pe jos în biserică, am găsit sub scaunul arhieresc un sul de hârtie scris cu literă chirilică, vechi de peste 100 de ani, pe care l-am transliterat. Era un model de spovedanie întocmit de Sfântul Dimitrie al Rostovului, de pe vremea Sfântului Calinic, model pe care îl folosesc și astăzi ca îndrumar.

– *Ce ne puteți spune despre pregătirile pentru canonizarea Sfântului Calinic din 1955? Cum s-au așezat sfintele moaște în raclă?*

– *Totul s-a petrecut în pridvorul bisericii. Mitropolitul Efrem al Basarabiei ungea fiecare os cu mir. Eu le ștergeam cu procovețe, iar Părintele Augustin Mateescu, ecleziarhul, le așeza în raclă. Peste noapte a venit autopsierul pentru a le așeza în poziție anatomică. Sfintele moaște au fost legate cu fir de aur, însă eu nu am fost de față personal.*

Îmi amintesc totuși că în mormânt nu s-a găsit un omoplat al Sfântului. Mai târziu, starețul Mănăstirii Frăsinei, Părintele Simeon Combie, a mărturisit că este la ei, la Frăsinei, și că părinții îl luaseră la parastasul de 7 ani al Sfântului.

– *Cum a fost canonizarea Sfântului Calinic?*

– *La început canonizarea s-a dorit în București, la Biserica Sfântul Spiridon Nou, dar exista temerea că, de mulțimea lumii, s-ar fi blocat circulația, așa că slujba s-a făcut la Cernica. Într-adevăr, au fost mii de pelerini. Cele 60 de autobuze care au plecat dimineața din București către Cernica n-au mai putut întoarce de mulțimea oamenilor. Nu mai încăpeau în curtea mănăstirii și stăteau și pe câmp în genunchi. Securitatea, ordonată de duhul rău, ne înspăimânta mereu: Să vedeți ce o să pășiți! N-am ținut cont de prezența securiștilor. Era prima canonizare! Eram când într-o insulă, când în alta. O parte din securiști se urcaseră pe acoperiș, alții în copaci. Erau și soldați îmbrăcați civil.*

Au venit părinții de la Frăsinei. Au venit și maicile de la Țigănești și de la Ciorogârla. Maicile de la Pasărea au mers noaptea, 8 kilometri prin pădure, ca să ajungă la timp. Au venit Părintele Dumitru Stăniloae, exarhul Vasile Vasilache și credincioși din toată țara.

Nu mai era nici un loc de cazare. Noi, părinții dormeam pe dușumele. S-a pus fân în podul mănăstirii și oamenii au dormit pe fân.

– *Cum a fost slujba propriu-zisă?*

– *Au fost patru coruri. Altarul, stranele (din stânga și din dreapta) și cafasul. Ierarhii erau așezați în sfântul altar în două cercuri. La străni cântau maicile. Diaconii dădeau răspunsurile din biserică. Unul era la cafas, altul într-o strană, altul la cealaltă, precum păsările. Diaconul Niculescu era bas, un diacon din Oltenia era bariton. Evghenie, care absolvise și Conservatorul, era sopran și urca foarte sus, până la si, do. De la Chișinău a venit un arhidiacon, Ursache. Când a rostit din altar Slavă Ție, Celui Ce ne-ai arătat nouă Lumina..., au tremurat geamurile bisericii.*

A participat Patriarhul Chiril al Bulgariei, care era doctor în teologie la Cernăuți, bătrânul Patriarh Iacob al Antiohiei și Hrisostom al Atenei, care a stat pe un scaun în fața catapetesmei. A fost prezent și Mitropolitul Grigore de Leningrad, care, fiind bolnav cu inima, la întoarcere a răposat în avion.

Îmi amintesc că s-a slujit cu Sfânta Evanghelie care se păstrează în muzeu dăruită mănăstirii de Elisabeta (Safta) Brâncoveanu.

Era atâta lume încât curgea apa pe pereți. Tavanele, turla erau ude.

– Care a fost momentul din slujbă care v-a emoționat cel mai mult?

– Racla cu moaștele Sfântului Calinic a stat în mijlocul bisericii până la vohodul mic. Apoi a fost dusă în sfântul altar și așezată în picioare la scaunul arhieresc. La slujbă Patriarhul Iustinian a invitat și pe ierarhii din garda veche, ținându-i pe atunci la distanță de regimul comunist. Când a venit vremea să se citească Apostolul, de bucuria revederii, ierarhii vorbeau în altar unul cu altul și au uitat să răspundă la: Să luăm aminte! Eu slujeam și atunci l-am văzut pe Sfântul Calinic în picioare lângă tronul arhieresc dând binecuvântarea: Pace tuturor! Nu știu câți și-au dat seama de lucrul acesta în forfota aceea, dar n-am să uit niciodată această minune!

– Ați mai trăit personal minuni ale Sfântului Calinic?

Odată eram la masă cu niște părinți și bârfeam. Pe masă erau niște pești mici și îi întrebam: Măi, unde sunt părinții voștri? și tot noi răspundeam, ca în locul peștilor: La stăreție, la econom, la eclesiarh. Atunci Sfântul Calinic a apărut rezemat de tocul ușii și a zis: – Voi credeți că sunteți de capul vostru? Nimic nu mișcă în mânăstirea asta fără știrea mea. Mai târziu, auzind ucenicul de la stăreție de glumele noastre, s-a mâhnit și a hotărât că nu va mai mânca niciodată pește.

Chiar după canonizare, un grup de credincioși de la Brașov m-au chemat la casa Sfântului Calinic și acolo, la fântână, mi-au istorisit cum au văzut ei canonizarea în ceruri făcută de îngeri. Mare răzvrătire făcuseră duhurile rele pentru această canonizare!

Mai sunt și altele, dar sunt cumva personale și pentru mine istoria nu s-a încheiat...

– Când și cum ați început să scrieți Acatistul Sfântului Calinic?

De acatist m-am apucat înainte de canonizare, după ce am primit vestea că Sfântul Calinic urmează să fie canonizat. Am lucrat la el cam un an de zile, însă l-am scris pentru necesitatea sufletului meu, nu ca să îl public. După canonizare, cum eram adunați la stăreție, am venit cu proiectul de acatist și, spre bucuria tuturor, Părintele stareț, arhimandritul Atanasie Gladcovski, a zis: Să-l ascultăm! Și așa acatistul s-a citit în biserică. Acatistul trebuie mult completat. După cuvântul Sfântului Ioan Evanghelistul, nu ar încăpea cărțile în lumea aceasta, așa de mare este Sfântul Calinic.

Autor: Silviu-Andrei VLĂDĂREANU[1]

Dar credeți că hotărârea pentru canonizarea Sfântului Ierarh Calinic a fost luată cu ușurință? Nimic nu se face în Sfânta Biserică fără durere și fără veste de sus. Iată despre ce minune a Sfântului am aflat, care a dus la hotărârea Sfântului Sinod să-l canonizeze, pe care Părintele Nicodim, din smerenie, a ascuns-o spunând doar atât: Mai sunt și altele, dar sunt cumva personale și pentru mine istoria nu s-a încheiat...

Când ne-am dus la Sfintele Moaște ale Sfântului Cuvios Dimitrie, în 2010, am trecut și pe la Sfântul ierarh Calinic. În Sfânta Biserică o femeie îmbrăcată în negru ne tot urmărea. Unde mergeam noi venea și ea, unde ne opream noi stătea și ea. Privindu-o cu coada ochiului mi-am zis că ori e vreo cerșetoare, ori vreo smintită, săraca... nu știam cum să scap de ea. M-am dus la iconostas și am vrut să mă închin la Sfintele Icoane, ea în spatele meu... ce să-i fac? Abstracție... Fac câteva închinăciuni, ea face la fel. Am făcut la închinăciuni până am reușit să uit de ea. Ajuns la o Sfântă Icoană m-am întrebat în sinea mea:

– A cui Icoană o fi, că nu e canonică și nici nu se vede scrisul?

– Sfinte Nicolae, miluiește-ne pe noi! (strigă ea)

Într-adevăr era Sfântul Nicolae. Mă duc la alta, n-am recunoscut-o, eu mă întreb în taină, femeia... tot așa, îmi răspunde strigat.

– Măi... asta nu-i nebună degeaba...

Ne-am dus în curte, ea... ca râia... după noi...

– Ei dacă nu scap eu de tine... ia să văd eu ce-i cu tine!

Și i-am zis cu voce tare:

– Doamne ajută!

– Slăvit să fie Domnul!

– Cum vă cheamă?

– Elena... păcătoasa...

Dintr-o vorbă în alta am aflat mai multe decât mă așteptam, și toate de folos, cel mai mult ajutându-mi duhul ei simplu, dar foarte înțelegător. O teologie țărănească, dar Ortodoxă... desigur culeasă din dureri.

Locuia în localitatea Corbeni județul Argeș. Fiind orfană, în tinerețe a ajuns slujnică în casa unor latini bogați. Trebăluia prin casă și avea grijă de cele două fetițe ale familiei, pe care le învăța și credința în Dumnezeu, bine înțeles că Ortodoxă, prin cântări duhovnicești. Deși era iubită, ca om, de stăpâni săi, totuși Ortodoxia îi răsăia și i-au dat un ultimatum:

– Ori renunți să cânti și să vorbești despre Ortodoxie, ori te dăm afară!

– Iertați-mă...

Dar seara fetițele care o iubeau din toată inima și mai ales îndrăgeau vorba ei simplă, dar trăită, despre Dumnezeu (cum nu întâlneră în trista și falsă lor credință) au început să o roage la culcare:

– Hai mai cântă-ne ceva!

– Dar se supără tatăl vostru...

– Nu-i spunem nimic, dar mai cântă-ne ceva!

S-a gândit că dacă nu le va vorbi de Dumnezeu o să dea socoteală că s-a rușinat de El și a început să le cânte.

– Ieși afară!

Iubitorul de papă trăgea cu urechea la ușă să vadă dacă Elena ascultă mai mult de el, sau de Hristos. Sora a plecat, dar n-a deznădăjduit. A alergat și ea la Sfinții ei.

La Biserică l-a cunoscut pe Nicolae. El era un om mult mai în vârstă, credincios, dar ajuns sărac fiindcă, din blândețe, a fost înșelat în moștenirea părintească de fratele lui și s-a gândit că dacă acesta îi cere haina să-i dea și cămașa. Se căsătorește, dar hotărăsc să trăiască în curăție până la moarte. Ei vor locui într-o căsuță modestă pe care Nicolae reușește să o ridice la Corbeni. Anii trec, Nicolae se îmbolnăvește, paralizează și moare după numai trei luni și jumătate de boală. Și așa Elena, bătrână și bolnavă la rândul ei rămâne singură în căsuța de la Corbeni. Acum, pe lângă singurătate, bătrânețe și boală, Sora Elena îndură multe prigoniri și de la vecinii ei, niște rudari adventiști care ar vrea să-i răpească și singurul ei bun: credința cea dreaptă. Îi țin calea, îi fac șicane prin primărie. Acolo i se spune că toate s-ar rezolva... dacă ar trece la adventiști. Într-o iarnă, fiindcă stă pe deal, cărând pe gheață micile ei provizii, a alunecat și i s-a rupt mâna. Nu a putut să-și facă nici focul.

Cu toate acestea Elena este senină. Și-a păstrat aceleași obiceiuri ca în tinerețe. Se roagă, cântă și face pelerinaje pe la mănăstiri. O mică pustnică de sat. Istorisește viu istorisiri cu sfinți, minuni pe care le-a trăit de-a lungul vieții și povestiri cu tâlc. În povestiri expune chiar adevăruri teologice, dar într-un limbaj cât se poate de natural, accesibil tuturor, cum spunea un bătrân: „Babele cu coliva au biruit moartea, arătând că este viață după moarte și înviere, fiind mai învățate decât mulți teologi”.

În toate greutățile Elena aleargă la rugăciune și post, întrebându-se unde a păcătuit. Când îi spuneam și noi câte ceva de Dumnezeu imediat sorbea cuvintele. Pentru astfel de oameni creștinismul nu este un teanc de cărți din bibliotecă, bifate la activ, ci... viața lor.

Soțul Elenei, Nicolae, a fost martor ocular la descoperirea moaștelor Sfântului Calinic. Așa că Elena ne-a povestit câte ceva în legătură cu acel moment:

Părintele Nicodim Bujor este cel care s-a ostenit mult pentru canonizarea Sfântului Ierarh Calinic. El i-a alcătuit slujba și acatistul. Prin sfinția sa a fost descoperit Sfântul Calinic. Pentru acest lucru a fost urât și a avut multe de îndurat de la frații invidioși. A trebuit chiar să plece din mănăstirea Cernica. Dar, Dumnezeu l-a adus înapoi pentru că în această mănăstire (metania și frontul cel mai activ de luptă ale sfinției sale) trebuia și dorea să moară (2010).

Iată ce a povestit Sora Elena despre toate acestea:

«- Părintelui i s-a arăt Sfântul Calinic, că el îi purta viața lu' Sfântu' Calinic.

– Da!

– Și i-a spus că să-l scoată din mormânt. „Păi cum?” „Du-te la stareț și spune-i!” „Păi, cum să mă duc sfinte, că nu mă crede.” „Ba, te crede!” Și s-a dus și i-a spus. Și a zis: „Nu cred părinte! Nu cred!” După aia: „Du-te la patriarh!” S-a dus și la patriarhul Justinian. S-a dus și la patriarh. Când s-a dus: „Nu cred părinte! Nu cred!” Dacă-i așa, atunci Sfântul Calinic a făcut minunea. Într-o noapte, fără vânt, fără nimica, turlele de la biserică au venit jos.

– Turlele de la biserică?

– Turlele de la biserică au căzut jos. Amândouă. Dar știi cum au căzut? Au căzut așa... ca și cum iei căciula de pe cap și o pui așa. Nu s-au rupt. Au căzut așa ca și cum iei căciula de pe cap, fără să o strice.

– Ca și cum cineva ar fi luat-o și ar fi pus-o jos?

– Așa. Și una și alta. Una colo și una colo.

– Asta chiar a fost semn.

– Și doi brazi erau în fața bisericii și amândoi brazi i-a rupt așa. De aici așa, rupți cu fața încoace.

– Înspre turle?

– Da, spre clopotniță. Fără ca să fie vânt sau ceva.

– Au căzut turlele fără vânt?

– Fără vânt și brazii ăia tot fără vânt, rupți jos.

– Da?!!!

– Când au văzut așa nu au mai avut ce face. Semnu'! Că au zis că vor semn. Nu au mai avut ce face. A dat sfoară prin toate țările: de la Ierusalim, din Grecia. Toți patriarhii, mitropoliții să vie să-l scoată pe Sfântul Calinic, pentru că nu se mai poate. Atunci cu Sfântul Calinic a scos mai mulți și de prin Ardeal. Mai mulți sfinți a făcut atunci, nu numai pe Sfântul Calinic. Câtă lume a fost de nu aveau loc aici! S-au urcat pe case... Lume multă, multă, multă era...

– Și pe case erau?

– Lume, da!

– Sus pe acoperiș?

– Pe acolo! Pe case, prin pomi, peste tot. Lume multă ca să vază. Și preoții l-a pus în sicriu și l-a ocolit biserică cu el. Nu știu...Noaptea l-a scos. Nu știu cum l-a scos...Și nu a avut ce face, că dacă a văzut turlele alea cum le-a luat. Și când a venit el, atuncea oamenii lucra la ele să le desfacă ca să poată să le puie înapoi pe biserică. Vedeți! Da, uite așa zice că erau puse. Ca și cum iei căciula din cap și o pui...

– Doamne miluiește!

– Doamne miluiește! Dar, părintele Bujor a fost care a fost. El a făcut acatistul. El... Și a fost urât. De aia a plecat de aicia, săracul! Și acuma Dumnezeu l-a adus aicia că trebuie să moară aici.

– Normal!

– Dar a fost urât pentru asta, că prin el s-a descoperit Sfântul Calinic. Și acatistul l-a făcut tot el.

– Și cum era Sfântul Calinic? Erau toate oasele, așa!

– Eu n-am văzut. El a...

– Nu v-a povestit bărbatul? Nu v-a zis?

– Păi, da! Oasele erau oase desfăcute, nu mai era trup întreg.

– Aha! Aha!

– Că Sfântul s-a rugat ca să nu rămâie trup întreg. „Să nu aveți voi la ce vă închina!”

– A, așa s-a rugat Sfântul?

– S-a rugat, da!

– Am înțeles!

– S-a rugat să-i putrezească. „Să nu aveți voi la ce vă închina!” Pentru că mergea cu ucenicul pă munte, pă coastă și ucenicul gândea: „Sfântul ăsta ne rugăm la el, ne închinăm la el.” Și atuncea Sfântul i-a răspuns.

– Aha! aha!
– I-a răspuns la gând!
– Ce frumos e Sfântul Calinic! Doamne, da frumos mai e!
– I-a răspuns la gând.
– Da! Da!
– „Că, lasă că eu m-am rugat la Domnul să-mi putrezească oasele. Să nu aveți voi la ce vă închina!” Vedeți...
– Dar, Dumnezeu nu l-a ascultat de tot. L-a ascultat, așa, numai un pic. Ca să ne rămână și nouă ceva
– Să rămână. Sigur!»
Slavă Domnului că ne-au rămas!
(din înregistrarea noastră audio de atunci: 28 octombrie 2010)

Așadar înfricoșător lucru este a vorbi despre sfinți ca nu cumva să minți ascunzând sau exagerând (iar dacă nu sunt canonizați apare și riscul de a pune mintea ta să o facă, substituindu-se înțelepciunii Sfintei Biserici, singura care nu poate greși)... dar groaznic lucru este a tăcea îngropându-le comoara și făcându-te vinovat față de toți cei ce s-ar putea folosi de pilda lor și de rugăciunile lor.

[1] <http://www.razbointrucuvant.ro/2011/03/30/s-au-scurs-2-luni-de-la-plecarea-discreta-dintre-noi-a-unui-duhovnic-de-pateric-parintele-nicodim-bujor/#more-23956>, joi, 25 iulie 2013.³⁷⁴

Sigur că textul de mai sus este un pic cam exagerat tocmai înspre stilul romantic, fantastic, regizoral și telenovelistic al ucenicilor Părintelui Arsenie Boca. Nici nu avem cum să verificăm dacă întâmplarea este reală, fiindcă n-am mai întâlnit-o în altă parte, dar suntem de acord că Dumnezeu ar fi putut lucra și așa, tocmai fiindcă Sfântul Ierarh Calinic a avut și viața și învățăturile Ortodoxe, nu a fost centrat pe sine, ci pe Hristos, și este o mare și bună pildă de urmat pentru orice creștin.

Vedeți? În Ortodoxie nu minunea susține adevărul, ci adevărul susține minunea.

Din păcate, în cazul Părintelui Arsenie Boca, mesajul vieții și învățăturilor sfinției sale fiind mincinos ne arată nouă că și minunile sunt ori minciuni, ori de la tatăl minciunii.

Iar ca să nu se cârtească din cauza unui exemplu mai artistic, iată un altul mult mai cunoscut, care a produs agitația și nemulțumirea puterii politice de atunci (nu a fost provocat de ea, fiindcă îi submina autoritatea atee. În schimb fenomenul Prislop este generat și susținut de puterea de acum deoarece îi legitimează cu mască de sfințenie spiritualitatea new-age care conduce acum lumea):

In anul 1986, in ziua de 24 mai, când in calendarul ortodox se serbează Sf. Cuv. Simeon din Muntele cel Minunat, fiind sâmbătă seara cu priveghere pentru a doua zi, pe aleea ce duce de la turnul clopotnița la biserica Înălțării s-a observat ca pietrele din pavaj pe secțiune transversala erau ridicate de aproximativ 10-15 cm., care incomodau trecerea spre biserica. Cei care ajungeau la locul respectiv, încercau sa apese pietrele cu piciorul, crezând ca ele vor reveni la poziția inițială.

Se făceau diferite presupuneri, între care cea în legătură cu vreo țeavă de canalizare sau chiar olane din ceramica prin care venea apa în mănăstire în secolele trecute sau emanații de gaz metan. Menționăm ca aceasta alee a fost executată în anul 1962 și a fost construită cu un strat de beton destul de gros în care s-au placat pietre de râu. Conducerea mănăstirii a hotărât ca luni 26 mai să se sape în acest loc pentru a observa cauza din care s-a ridicat pavajul. După ce s-a săpat aprox. 1,20 m., iar pământul de sub pavaj nu prezenta nici o modificare, cei care săpau au propus să se pună pământul la loc și să se refacă aleea cum a fost înainte.

Vrednicul de pomenire Protos. Anania Ulian, care era ecleziarh mare, a propus ca în seara aceea să rămână locul descoperit pentru ca dimineața să se continue din nou săpăturile. Marți

³⁷⁴ <<https://teologiepastorala20102014.wordpress.com/2014/04/24/teolog-este/>>, duminică, 13 decembrie 2015.

dimineața în ziua de 27 mai s-au continuat săpăturile și la aprox. 1,50 m. adâncime spre mirarea celor care săpau au descoperit „oseminte umane”, fiind în poziția de înmormântare obișnuită, capul spre apus și picioarele spre răsărit, transversal cu alea, după cum s-a ridicat și pietrele în data de 24 mai. După ce osemintele au fost scoase din groapa s-au aprins lumânări și s-a făcut o slujba de pomenire (trisaghion), de către preoții din mănăstire.

Întrucât Mitropolitul Moldovei și Sucevei I.P.S. Teoctist Arapasu (1977-1986), actualul Patriarh al României, însoțit de vicarul administrativ P.C. Scarlat Porcescu, P.C. Prof. Dr. Al. I. Ciurea se aflau în mănăstire, P. Cuv. Arhim. Efreim Chiscariu, starețul mănăstirii, le-a adus la cunoștință despre aceasta minune. Iar I.P.S. Teoctist, împreună cu delegația au venit în incinta mănăstirii și văzând osemintele care erau bine conservate și frumos mirositoare le-a stropit cu aghiazmă și a făcut o rugăciune de dezlegare.

Astfel Sfintele Moaște au fost tănuite, iar după căderea regimului comunist, în luna ianuarie 1990, s-a făcut o racla frumoasă din stejar sculptat și așezate în pronaosul bisericii „Înălțarea Domnului”, s-au făcut rugăciuni și s-a invocat ajutorul Sfântului căruia nu i se știe numele. De la aflarea acestor sfinte moaște s-au făcut multe presupuneri în legătură cu cel ce ar putea fi vrednicul de pomenire și bineplăcut lui Dumnezeu.

Întrucât vin mulți credincioși cu diferite boli, necazuri și suferințe și cer ajutorul Sfântului Necunoscut de la M-rea Neamț, primesc vindecări și binecuvântare de la Dumnezeu.

În anul 1999, s-a făcut un baldachin tot din lemn de stejar sculptat, unde s-au așezat sfintele moaște spre bucuria monahilor și a credincioșilor.³⁷⁵

Simple, frumos, la obiect, eficient, fără multă pompă, cum lucrează Dumnezeu. Și nici măcar nu-i știm numele Sfântului (se presupune că este Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț) ca să nu ne facem un alt centru din el și din numele lui, ci totul să fie în noi Dumnezeu și să avem pe buze neîncetat rugăciunea Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul! De ce nu merg oamenii la Neamț și se abat la un rătăcit? Fiindcă numai rătăcitului i se face reclamă și doar de el au aflat bieții oameni amărâți. Fiindcă Sfinții nu ne scutesc rapid de suferință, doar ele sunt adevărata noastră fericire deoarece ne învață pe viu pocăința. Ei nu ne scutesc de boli, fiindcă ele sunt adevărata noastră sănătate. Numai când omul cu osteneală și-a convertit mintea la Hristos, El face minuni prin Sfinții Săi, ca să-l mângâie și încurajeze cu un popas ușurător în multa osteneală a mântuirii. Calea comodității și minunilor gărlă ce rezolvă magic toate problemele (împovărând sufletul și stricând mintea) este calea hinduismului spectaculos, sinonim, din păcate, cu Prislop.

Vedeți și singuri ce diferență între această simplă și eficientă minune dumnezeiască, față de vâlva politizată plină de fabulații și mândrie din minunile diavolești de la Prislop?

Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi cel mai mare Sfânt al României, ba al întregului univers, după cum sugerează unii, nu ar avea el Sfintele Moaște? Și dacă l-au dezgropat, cei ce depun atât efort ca să-l canonizeze nu le-ar fi făcut publice ca să aibă în mâna lor argumentul cel mai puternic? Dar sunt cu totul neputincioși la acest capitol. Și atunci... inventează pretexte.

Pentru aceasta este o mare sârguință să nu se aducă la lumină resturile de oase ale Părintelui mai înainte de canonizare, ca să nu cumva să o oprească prin groaza vederii lor. Se observă în textul de mai jos, insistența, repetiția, forțarea, categoricul, persuasiunea, exagerarea, aducerea de multe mărturii ca să se obțină cu orice chip ascunderea urâtelor lui rămășițe. Menționăm că această lucrare și punere în scenă, ca și întreaga construcție publicitară și montaj regizoral în vederea construirii imaginii de VIP duhovnicesc al „Sfântului Ardealului”, a fost făcut de... Maica Zamfira, care de la tinerețe era o studentă ambițioasă și acum vedem că până la bătrânețe era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea (cum ne atrage atenția Părintele Arsenie Papacioc):

Mai circulă apoi zvonul că după 7 ani va fi dezgropat și mutat la Mănăstirea Brâncoveanu-Sâmbăta de Sus.

³⁷⁵ <<http://neamt.mmb.ro/baldachinul.html>>, duminică, 13 decembrie 2015.

Suntem trei martori care am fost de față în ziua când Părintele l-a rugat pe Părintele Nicodim (duhovnicul de atunci și de acum al Mănăstirii Prislop) să-i aducă patru pociumbi, pe care i-a bătut în cele patru colțuri ale locului ales de mormânt și care este mormântul de azi. Toată obștea mănăstirii știe acest lucru.

*Iar martorul cel mai puternic este fostul stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, Prea Cuv. Arhimandrit Veniamin Tohăneanu care, cam cu 10-15 ani înainte de săvârșirea din viață a Părintelui, s-a dus la Drăgănescu unde picta și i-a spus: "Părinte am hotărât ca după 7 ani de la înmormântare să vă aducem la Sâmbăta"! Părintele i-a răspuns: "Nici mort nu mă mai întorc la Sâmbăta" [altă variantă, mai lingușitoare pentru Părintele Arsenie Boca. Nu a mai vrut sfinția sa să se îngroape la Sâmbăta, a fost refuzat și apoi s-a răzgândit chiar el, ci starețul îi propune. Dar vedem că și Părintele Arsenie Boca se lăuda cu asta, simțindu-se apreciat și lingușit. Dar cum să se întoarcă un mort. Un om smerit n-ar afirma așa ceva. Și-ar cere iertare că dorește să rămână îngropat în altă parte – n.n.]. *Despre aceasta pot da mărturie Părintele Savian Bunescu de la Drăgănescu și toată obștea de la Sinaia și Prislop, cărora Părintele le-a relatat întâmplarea [și iată cine sunt martorii „de încredere”: cei cointeresați de afacerea Drăgănescu-Sinaia-Prislop, noua axă – n.n.].**

*în legătură cu aceasta, ca să se liniștească cei care, din comoditate sau din alte interese ar dori schimbarea, mai fac următoarea mărturisire: cu puțin timp înainte de săvârșirea din viață a Sfinției Sale, l-am întrebat dacă, după 7 ani, să urmărim obiceiului care este prin mănăstiri, de a dezgropa pe cei adormiți. Mi-a răspuns lapidar: "Pecetluit să-mi fie mormântul până la a doua venire" [Iară ei l-au dezgropat la 6 ani, ca să îl asculte pe Părintele care le-a zis să nu-l dezgroape la 7... oare este și asta o altă minciună a Maicii Zamfira sau era și sfinția sa conștient în ce hal va deveni trupul său? – n.n.]. *Și n-a fost vorba decât de dezgropare nu și de mutare! [dacă în privința mutării trupului la Sâmbăta este vorba de interesul Prislopului de a avea la sine tot câștigul, în privința dezgropării interesul este al tuturor celor înavuțiți de mania Prislop, ca să nu se afle că idolul lor este putred și găunos, și să piardă totul: cărți, fotografii, excursii, scufundați în rușine și huiduiți ca amăgitori– n.n.]**

Mai menționăm că are două case părintești zidite în această mănăstire, în afară de propria-i viață, pe care și-a riscat-o și jertfit-o pentru Prislop, până cu câteva luni înainte de săvârșirea din viață [alte proprietăți aduse ca argument și motivație a jertfei Părintelui Arsenie Boca... vedeți nu este vorba despre nici măcar o urmă de smerenie, ci doar de... interes financiar – n.n.].

Ar fi absurd, ar fi strigător la cer, ca cel socotit al treilea ctitor al Prislopului, să fie dus unde "Nici mort n-a vrut să se mai întoarcă" [noi știam că strigătoare la cer sunt:uciderea, sodomia, neplata la timp a lucrătorilor, asuprirea văduvelor și a săracilor. De unde până unde mutarea unui cadavru să strige la cer. Vedeți cu câtă disperare construiește ideea nedezvăluirii misterului putred și imploră Maica Zamfira să nu fie dezgropat și vădit idolul inimii sale de o viață? Dar noi spunem că ar fi bine întemeiat, din luare aminte, de suflet mântuitor și strigător la cer (dar îngenuncheat din adâncul inimii pentru descoperirea adevărului), ca al treilea distrugător al Prislopului (și cel mai cumplit că a făcut ziduri dar a dărâmat mentalități și vieți) să fie descoperit public, în văzul tuturor, în ce hal a ajuns. Și în nici un caz să nu se purceadă la canonizarea până nu se verifică aceasta, cu grijă ca să nu se facă trucaje cash – n.n.].

Ceea ce sigur nu se va întâmpla, fiindcă toți cei ce i-au stat alături în surghiun, începând cu Părintele Nicodim, duhovnicul actual al Mănăstirii Prislop, nu vor îngădui sub nici o formă să se treacă peste hotărârea din urmă a unui om, a unui părinte duhovnicesc, ctitor de mănăstire, rugându-L pe Dumnezeu să nu îngăduie să se scrie o a doua "Plângere a Mănăstirii Prislop".³⁷⁶

³⁷⁶ [eromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 344-345.

[vedeți ce viclean legământ, că nu vor trece peste hotărârea sfinției sale, când tocmai ei l-au dezgropat? Legământ făcut în 2003, când deja îl dezgropaseră din 1995 sau 1996 (la 6 sau 7 ani de la moarte). De ce au făcut aceasta, dacă îl dezgropaseră deja? Este evident că pentru a convinge pe ceilalți să nu sape, ca să nu afle adevărul și să-i piardă din plasa lor mincinoasă și mocirloasă. Să-și poată vinde apa vrăjită pe mai departe.

Ce bine ar fi să se facă o a doua plângere, de data aceasta de pocăință, a Prislopului. Atunci ar merge oameni, poate mai puțini, mai fără bani, dar cu sufletele arzând de dorința unei adevărate vindecări de înșelare.

Propunem să se formolizeze oasele cele negre ale sfinției sale și să se expună la un muzeu al înșelării, poate unic în lume. Să se adaoge acolo bucata de beton, poza plângăcioasă, mămăliga și o ediție de lux a tuturor scrierilor eretice ale sfinției sale. Să se redea pe monitoare mari toate știrile care îl ridicau în slăvi criticând Sfântul Sinod. Să se transmute de la Drăgănescu toate picturile hinduse și antihristice, așezate lângă fotografiile corespondente de aceeași mărime a Părintelui Arsenie Boca. Ar fi atrași mulți turiști, dar și pelerinii în căutare de lămurire în credință, ca să se răcorească duhovnicește de toată perioada fierbinte în care au fost mânați aici ca niște jucării de către duhuri și escroci, ca astfel să-și fortifice mintea rememorându-și căderea, și să se convingă, în sfârșit, cu convingere adâncă: FĂRĂ POCĂINȚĂ DUPĂ SFINȚII PĂRINȚI NU EXISTĂ MÂNTUIRE. Am putea numi acel așezământ MUZEUL ÎNPRISLOPirii, pardon ÎNPRIOSTIRII – n.n.]

Cu adevărat. Ce plâns să afle toată lumea că această mișcare construită cu atâtea fonduri și presiuni politice prin mass-media, care a tensionat emotiv o țară întreagă făcându-o să se deplaseze acolo cu entuziasm, este doar... o amăgire de mari proporții ce periclitează mântuirea tuturor celor ce sunt părtași la ea, dar mai ales a promotorilor.

Însă credem din toată inima că ar fi un plâns de căință ce ar vindeca multe inimi hrănite hipnotic cu iluzii și s-ar întoarce la adevărata lucrare duhovnicească: pocăința și căutarea adevărului. Ne dorim să se deshumeze oficial oasele Părintelui Arsenie Boca, să i se citească rugăciuni arhieresti de dezlegare, ca astfel (poate) va primi și sfinția sa o alinare acolo unde se află. Cel care ar organiza aceasta ar fi urmașul duhovnicesc al Sfântului Constantin cel Mare, întocmai cu Apostolii, care a reușit să convingă pe păgâni să se lepede de rătăcirea lor nu cu forța, ci deschizându-le larg templele idolatre ca să vadă cu ochii lor (șărmanii rătăciți) oasele murdare și celelalte necurății ce se aflau în ele și cărora le aduceau închinare, deoarece dracii profitau de mentalitatea, credulitatea și superstiția lor, făcând minuni ca la Prislop:

Căci, pe de altă parte, rătăcirea filozofaștrilor, legată de demonul din Cilicia, luase o mare amploare: mii și mii de oameni erau impresionați la gândul că, arăfîndu-se când și când (în somn) unor suferinzi veniți să doarmă (în sanctuarul său, intervenția lui) salvatoare și tămăduitoare îi putuse vindeca de boală. De fapt, el era o mare pierzanie pentru suflet, fiindcă izbutea să smulgă sufletele mai lesne de amăgit din brațele adevăratului lor Mântuitor și să le îmbulzească pe rătăcitoarea cale a celor fără Dumnezeu. Statornic cu sine însuși, împăratul - care știa că Mântuitorul adevărat nu era altul decât Dumnezeu cel zelos - a poruncit ca și acest templu să fie dărâmat din temelii. 2. La un singur semn, minunea aceea atât de cîntată de neprețuiții filosofi (o dată cu cel care, fără a fi nici demon, nici Dumnezeu, se ascunsese înăuntrul ei, ademenind bietelesuflete de-a lungul a multe și nesfârșite veacuri), s-a prăbușit pînă la pămînt sub loviturile unui pumn de soldați. Ei bine, duhul acela, care pe alții se fălise că i-ar putea scăpa de necazuri, n-a mai găsit spre a se feri de năpastă decât leacul de care se zice că ar mai fi avut el parte atunci cînd a fost lovit de trăsnet. 3. Or prețioasele înfăptuiri săvîrșite și închinare lui Dumnezeu de împăratul nostru nu erau numai niște vorbe, de vreme ce, cu puternicul ajutor al Mântuitorului său, el a izbutit să facă una cu pămîntul și templul de acolo (din Cilicia), așa fel încât în urma lui să nu mai rămînă nici urmă din sminteala trecutului.

57. 1. *În ceea ce-i privește pe foștii închinători ai idolilor, văzînd ei toți chiar cu ochii lor înfrîngerea rătăcitei lor credințe (precum și pretutindenii neîntrerupta²⁴⁰ pustiire a templelor și a idolilor), unii au alergat să se pună sub ocrotirea mîntuitoarei învățături a lui Hristos., iar ceilalți, chiar dacă n-au purces la aceasta, totuși n-au mai pregetat să se lepede acum de deșarta lor învățătură părintească, să rîdă și să zeflemisească ceea ce mai înainte socotiseră că ar fi zeități. 2. Și cum să nu gîndească ei așa văzînd cîtă spurcăciune se putea ascunde sub înfățișarea exterioară a acestor idoli? Fiîndcă dedesubtul lor au fost găsite ose-minte adunate de pe la morți și țeste goale, cu care se făcuseră felurite vrăji, precum și zdrențe murdare și pătrunse de cea mai cumplită îngălare, sau tot soiul de gunoaie și pleavă. 3. Or, dînd ei cu ochii de lucrurile acestea adunate în interiorul (statuilor) lipsite de viață, sigur că n-au pregetat să se lepede de multa sminteală care le întunecase și lor, și înaintașilor lor, mințile; după cum au mai priceput și că nici în tainicele unghere ale templelor, nici măcar înlăuntrul statuilor, nu se ascundea nici un fel de duh, nici un prezicător, nici un zeu și nici un prooroc (cum știau ei pînă atunci) - nici chiar cea mai palidă arătare.*

4. *Faptul acesta a făcut ca, înaintea trimișilor împăratului, cea mai întunecată vîgăună - ba pînă și cele mai ascunse firide - să se deschidă fără nici o greutate. Cele mai tainice și mai ferite locuri (sau spații din temple) au fost răscolite de pașii soldaților; așa a fost descoperită acea orbire a neamurilor care din străvechi timpuri se făcuse stăpînă peste mințile oamenilor, și a fost dată în vileag înaintea tuturor.*³⁷⁷

Ar fi, poate, o minune dumnezeiască care ar rezolva această mare ispită a neamului nostru de acum. Căci Părintele Arsenie Boca este un cal troian care introdus în calendar și-ar deschide pînțele învățăturilor sfinției sale și ar ieși de acolo ostașii puterii vrăjmașe numiți uniatism, ecumenism, hinduism, new-age, făcînd o mulțime de oameni să se lepede de adevărata credință strămoșească, crezînd că rămân Ortodocși, ba încă unii din cei mai evlavioși.

Pricina pentru care Părintele Arsenie Boca nu a vrut să fie dezgropat nu este smerenia, căci am văzut cu toții cum se declara pe sine că este un mare sfânt. A primit poate o poruncă prin vedenii, căci diavolii au înțeles că nu au primit dezlegarea de la Dumnezeu să-i prefacă public, prin nălucire, resturile să pară că sunt Sfinte Moaște, deși în unele situații pot face ca și cadavrele să pară vii (de exemplu strigoii), iar data morții i-au spus-o ca să-l creadă lumea prooroc, apoi au aranjat tot ei moartea lui, executîndu-l ca să pară mucenic:

"Era în vara lui 1989 când părintele Arsenie l-a rugat pe-un tamplar, un vecin de-al meu de-aici din sat, să-i facă cruce de lemn. Si i-a zis părintele omului ca să-i scrie pe cruce anul nașterii, da mai ales - anul morții. Asa i-a zis, să scrie acolo, pe cruce: "1989". Insa părintele Arsenie pareă inca sănătos si-n puteri si-atunci vecinul meu s-a mirat si i-a zis întristat: "Cum, părinte, nu vreți să stați si-n 90 cu noi?". "Nici un ceas din 90!", i-a răspuns părintele scurt si tăios, cum îi era felul. Si așa a si fost, ca n-au mai trecut decât cateva luni, si în noiembrie 1989 a murit. Isi stiuse moartea de dinainte, asa cum le spusese la atatia amar de oameni ce avea sa li se intample în viitor. Asa a murit, ca un Sfânt Domnișor. "Eu ma duc, dar de acolo, de unde oi fi, am sa va ajut mai mult ca pana acum", a zis.

Era între toamna și iarna când a murit, într-o zi de marți, 28 noiembrie 1989, la Sinaia, de ziua Sfântului Ștefan cel Nou. S-a stîns într-o casuta [ce ironie din condei, pentru a înduioșa cititorul sugerîndu-i sărăcia prigonitilor. Dar când vezi în ce conac stăteau îți dai seama pe loc că e vorba de un scenariu mincinos și romanțat de film legendar – n.n.] unde stateau maicile alungate de la Manastirea "Prislop", dupa ce în 1962 comuniștii închisesera aproape toate asezamintele monahale din Romania [ce minciună. Închiseseră multe, dar rămăseseră multe. După valul de alungări de prin Mănăstiri toți s-au descurcat și s-au reintegrat în

³⁷⁷ Eusebiu de CEZAREEA, *Viața Lui Constantin Cel Mare*, Părinți Și Scriitori Bisericești, vol. 14, Ed. Institutului Biblic și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, pp.

Mănăstiri. Doar cei care au profitat de decret pentru a da vina pe comuniști pentru căderea lor din dragoste de trup (cum au fost și Părintele Arsenie Boca cu Maica Zamfira) au rămas ca mireni în lumea aceasta căzută de care s-au îndrăgostit, lepădându-se de schimă, deci de Hristos – n.n.] .

Asa. Si cateva zile, moartea părintelui s-a tinut in mare secret, ca se hotarase sa fie inmormantat la "Prislop", langa Hațeg, si nu la "Sambata", unde avea loc pregătit dinainte [altă variație pe aceeași temă. Avea loc la Sâmbăta, nu mai bătuse pocumbii la Prislop. Se hotărâse după moartea sfinției sale, deoarece nu se făcuseră încă pregătirile la Prislop ci la Sâmbăta. Vedeți că este foarte posibil ca Părintele Arsenie Boca să nici măcar nu fi lăsat cu limbă de moarte să fie dus la Prislop, ci să fie o hotărâre a cartierului general condus de Maica Zamfira. Toate sunt cusute cu ață albă, pe un fond hâd de negru – n.n.] - ca aicea fusese staret si ridicase, din ruine si bălării, manastirea lui Constantin Brancoveanu. Cine știe ce-o fi fost atunci la mijloc, ca nu l-au adus aicea, acasa, in Fagaras [și ucenicii sunt contrariați de aceste mișcări tactice și strategice – n.n.] . Ei, si când am aflat eu ca părintele Arsenie a murit, era de-acum duminica, si a doua zi urma sa fie inmormantat. Eram de serviciu la Combinatul din Fagaras, unde lucram ca electrician. N-am mai trecut pe acasa, m-am suit direct in tren si pe urma, c-un autobuz si cu niște ocazii, am mers toata noaptea. Manastirea "Prislop" e departe de aici, tocmai in Hunedoara, nu departe de biserica din Densus. Am ajuns tocmai luni dimineața, când începea Liturghia pentru părintele. Si deși era omenire cat iarba, m-am apropiat de sicriu [aici zic unii că nu au fost prea mulți, lucru evident și din fotografii, dar alții spun că au fost cât iarba... „contradictio est mater sanctificationum” – n.n.] . Parea de parca abia adormise. M-am aplecat si, cu lacrimi pe fata [și evidențiază starea evlavioasă, ca smerenia să-i fie mai evidentă tuturor – n.n.], i-am sarutat mana dreapta. Atunci a fost prima oara când l-am atins! E drept, ma mai dusesem de cateva ori la el cat traia, la Biserica "Draganescu", undeva langa București, unde fusese exilat fara drept de-a sluji, după ce-l eliberaseră comuniștii din pușcărie. Da la Draganescu nu ma putusem apropia prea tare, ca era multa lume, veneau si ziua, si noaptea, si el era obosit. Asa ca atunci, in sicriu, l-am atins prima data si va spun pe cuvânt ca mi s-a părut ca îi viu [acum nu mai deschide ochii, nu mai are unghiile strivite, nu mai emană nori și duhul lui Enoh, ci pare un viu ce stă să se ridice și să vorbească nefiind capabil de a muri, deși atât Mântuitorul cât și Maica Domnului au adormit ca să învieze. Dar noi știm că numai Hristos este singurul care nu ar fi murit dacă nu ar fi chemat El însuși moartea ca să o biruiască. În mintea făgărașanilor înnouați de entuziasm Părintele Arsenie Boca este deja un alt Hristos. Dar pentru noi, este evident că nu există alți hristoși decât mincinoși – n.n.] . Si nu numa mie. Cata lume era acolo zicea ca părintele parca doarme, așteptau cu totii sa se ridice si sa vorbească, sa-i certe cu dragoste, asa cum facea tot mereu. Nu puteai sa crezi ca un om asa de mare ca părintele Arsenie are parte de moarte. Parea de-odata cu veșnicia, din alte lumi, cu judecați mai presus de cele omenești. Era ca un stâlp de lumina pentru fagaraseni. Si acuma zacea nemișcat in sicriu... Da când i-am sarutat mana așezata pe piept, n-am văzut c-ar fi mutilata, deși toata lumea, si preoții, si călugării, si mireni de la înmormântare vorbeau cu glas tare ca părintele a murit după caznele groaznice la care fusese supus de Securitate, pentru ca îi prezisese lui Ceausescu sfârșitul; si atunci, aia, asa batran cum era, i-ar fi smuls unghiile si l-ar fi schingiuit ca pe bunul Hristos, sa le spună de unde știe el sa ghicească ce-a fi, ca nu-l credeau călăii când le zicea ca Dumnezeu il invata. Da sa știi ca asa a fost cum iti zic, mâinile si fata părintelui erau neatînse, curate si albe, doar le-am văzut, am si-o fotografie cu părintele in sicriu. [deci, aceasta este realitatea. Dracii, de data aceasta, n-au avut dezlegarea să modifice fotografiile cum au făcut în alte dăți – n.n.] Dar asta nu-nseamna ca n-ar fi fost schingiuit, doar știau ei cum se șterg urmele, deși mie tot nu-mi vine a crede c-ar exista asa niște bestii si sa-i rabde pamantul pe fata lui... [vedeți că bietul amăgit este sincer în rătăcirea lui. Părintele Arsenie Boca nu a fost chinuit. Sau, dacă și ceilalți rătăciți spuneau ce vedeau, era vorba de năluciri schimbătoare după credința fiecăruia. Și de unde ideea că s-ar fi ascuns că a fost chinuit de securitate când toți, manipulați de Părintele Savin Bunescu,

șopteau aceasta. Era secretul lui Polichinelle, de data aceasta mincinos – n.n.] *In schimb, așa cum v-am spus, părintele era îmbujorat în obraji! Avea așa o culoare frumoasă, ca de om viu și tanar, și el saracu murise de șapte zile! Si-n jurul lui, plutea așa, ca o boare, o mireasma de mir... Mai târziu l-am întrebat pe părintele profesor Sebastian ce-au fost toate astea și el a zis: "Sunt dovezi de sfințenie, fiule, se intampla numai cu moaștele!"*³⁷⁸

[de data aceasta nu mai avea ochi albaștri deschiși ci... bujori în obrăjori. Plus mi-reasmă ca să se convingă toți că este Sfânt. Iar la aceasta au contribuit, din păcate, nu numai dracii cu nălucirile lor vizuale și olfactive, dar și preoți iresponsabili cu explicațiile lor teribile, care, poate fără să vrea, s-au pus în slujba ereziilor propovăduite de draci prin vedenii date precursorului lui antihrist, că antihrist este cel ce va vrea să-l înlocuiască pe Hristos și va face aceasta prin hipnoze, năluciri și minuni diavolești – n.n.]

Răspunsul Părintelui Sebastian, însă, din păcate, nu este după Sfinții Părinți. Acest fel de nălucire colectivă (cu trupurile celor morți ca să pară mai vii) se petrece și în cazul strigoilor, și în cazul altor manipulări diavolești:

DESPRE OMUL MORT DACA A FOST AFLAT ÎNTREG, PE CARE-L NUMESC STRIGOI, ADICĂ ESTE CU ADEVĂRAT VÂRCOLAC, CE SA I SE FACĂ? CAP. 266. (COMP. GLAVA 378.)

Răspuns:

*Aceasta nu se poate ca un mort să se facă vârcolac. Ci diavolul voiește să-și bata joc de unii care să facă lucruri fără de minte, pentru că Dumnezeu să se mânie asupra lor și face aceste năluci. Și de multe ori noaptea își închipuie unii oameni ca acel mort pe care îl cunoșteau mai înainte, vine și vorbește cu dânșii; alta data îl vad în vis cu unele vedenii; altă dată îl vad pe drum cum merge și se oprește; și nu numai aceasta, ci sugruma și oameni! Mortul umbla și omoară pe cei vii, Doamne ferește!? **Totuși oamenii se lasă îndemnați și aleargă la mormânt și dezgroapă să vadă trupurile aceluia. Și de vreme ce nu au curată credință în Dumnezeu, diavolul se preface și îmbracă trupul mortului aceluia; și mortul acela care sta de atâta timp mort în groapa, li se năzărește că are carne pe el și sânge și unghii și păr. Și cum vad aceasta în nălucirea lor, acei oameni nenorociți aleargă la mai rău; aduna lemne, dau foc și ard acel trup și-l fac să dispară cu desăvârșire. Și nu-și dau seama neștiutorii că la o a doua înfricoșată venire a Domnului nostru Iisus Hristos se gătește lor, să-și ia pedeapsa în focul acela veșnic nestins ca să ardă în veci. Și trupul acela l-au ars și l-au făcut să dispară deocamdată, dar la vremea aceea în ziua judecării acestor oameni au să dea răspuns în fața înfricoșatului Judecător și de la el vor auzi hotărârea, să meargă în focul de veci să fie chinuiți. Așadar dacă se vor pocăi din tot sufletul de marele păcat ce l-au făcut, dacă sînt mireni, șase ani să fie ne cuminecați iar de sînt preoți, să fie caterisiți cu desăvârșire din preoția lor.***

*Înseamnă-ți: Să știți că, dacă s-a aflat acest trup care este lucrarea diavolului, precum am spus, să chemați preoții să zică paraclisul Născătoarei de Dumnezeu și să facă sfeștania cea mică; apoi să slujească Liturghie și să ridice panaghie întru ajutorul tuturor, să facă și paras-tas cu colivă. Apoi să citească deasupra trupului și cele două lepădări de la botez; atunci cu aghiazma ce ai făcut-o la sfeștania cea mică să stropești poporul care se întâmplă acolo; și ce rămâne acolo să verși asupra trupului. Și cu darul lui Hristos pleacă diavolul de la acel trup.*³⁷⁹

Nu este imposibil ca diavolul să mimeze și Sfintele Moaște, cu tot cu miresme, fiindcă el, de obicei, atacă prin simțire. Știm că pe vremea lui antihrist va veni la fiecare mormânt să învie morții așa cum i-am știut în viață ca să ne convingă că antihrist e Dumnezeu viilor și morților și are putere să dea viață, iar diavolii pot aduce și la rugăciune miresme ca să convingă pe cei înșelați că este vorba de prezența Sfântului Duh:

³⁷⁸

<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>, miercuri, 24 iunie 2015

³⁷⁹ [IPS Daniil ANDREEAN (PANONEANUL)], mitropolit al Ardealului, *Îndreptarea legii 1652*, Ed. Academiei R.P.R., București, 1962, pp. 894-895.

Chinops s-a umplut de mânie pentru aceasta, și luând toată mulțimea diavolească, a mers în cetate, și s-a bucurat toată cetatea văzând pe Chinops și toți mergând, i se închinau lui. Aflând pe Ioan că învăța poporul, s-a umplut de multă mânie, și a zis către popor: "Oameni orbi, de ce ați rătăcit din calea adevărului? Ascultați-mă pe mine. De este drept Ioan și de sînt drepte cele grăite de dânsul, să vorbească cu mine și să facă acel fel de minuni, pe care și eu le voi face, și veți vedea cine din noi este mai mare: Ioan sau eu? De va fi el mai mare decît mine, voi crede și eu cele grăite și făcute de dânsul".

Și luând Chinops pe un tânăr, i-a zis lui: "Tinere, dar viu este tatăl tău?" Iar el i-a răspuns lui: "A murit". Și a zis Chinops: "Cu ce moarte a murit?" Acela a zis: "Corăbier a fost și spărgîndu-se corabia, s-a înecat în mare". Și a zis Chinops către Ioan: "Acum să-ți arăți Ioane puterea ta! Ca să credem cele zise de tine, să pui pe tată viu înaintea fiului său". Și a zis Ioan: "Nu m-a trimis pe mine Hristos ca să ridic pe cei morți din mare, ci pe oamenii cei amăgiți să-i învăț". Și a zis Chinops tuturor oamenilor: "Măcar acum să mă credeți pe mine că Ioan este înșelător și vă amăgește pe voi. Prindefi-l pe el și-l țineți, pînă ce voi aduce pe tatăl tânărului viu. Și ținură pe Ioan. Chinops și-a întins mâinile și a lovit cu ele și a făcut plesnet în mare, și toți temîndu-se, s-a făcut nevăzut la ochii lor. Și toți și-au ridicat glasurile lor, zicînd: "Mare ești Chinopse". Și de năprasnă a ieșit Chinops din mare, fiind precum a zis pe tatăl tânărului, și toți se mirară.

Și a zis Chinops: "Oare acesta este tatăl tău?" Și a zis tânărul: "Așa Doamne", și s-au închinat toți lui Chinops. Și popoarele căutau să ucidă pe Ioan, dar i-a oprit pe ei Chinops, zicîndu-le: "Cînd veți vedea mai mari decît acestea, atunci să fie chinuit". Și chemând pe alt om i-a zis lui: "Dar tu ai avut fii?". "Da, Doamne, dar din zavistie l-a ucis cineva". Și îndată a strigat Chinops, chemând pe nume pe ucigaș și pe cel ucis, și amândoi au stat de față. Și a zis Chinops omului acela: "Oare acesta este fiul tău?" Și a zis omul: "Da, Doamne". Și a zis Chinops lui Ioan: "Ce te minunezi Ioane?" Și i-a zis Ioan: "Eu de aceasta nu mă minunez". Și a zis Chinops: "Mai mari decît acestea vei vedea, și atunci te vei minuna, și nu vei muri pînă ce te voi înfricoșa pe tine cu semnele". Și a zis Ioan lui Chinops: "Semnele tale de grabă se vor strica". Iar mulțimea auzind un cuvânt ca acesta, s-a repezit asupra lui Ioan, și l-a bătut foarte mult, pînă cînd a crezut că este mort. Și a zis Chinops către popor: "Lăsați-l neîngropat, ca să-l mănânce păsările cerului". Și se duseră toți de la acel loc, bucurîndu-se cu Chinops. Iar după aceasta, auzind Chinops că Ioan învață la locul ce se numea aruncare de pietre, a chemat pe un diavol cu care făcea vrăji. Și mergând la locul acela, a zis lui Ioan: "Gîndesc că mai multă rușine și înfruntare să-ți fac ție și pentru aceea te-am lăsat viu. Să vii însă la nisipul mării și vei vedea puterea mea, și te vei rușina". Și urmau după dânsul acei trei diavoli, de care se părea poporului că Chinops i-a înviat din morți. Și lovind tare, cu plesnet mâinile sale, s-a afundat și de la ochii tuturor s-a făcut nevăzut.

Iar mulțimea a strigat: "Mare ești Chinopse și nu este altul mai mare decît tine!". Iar Ioan a poruncit diavolilor celor ce în o-menesc stau, să nu se ducă de la dânsul, și s-a rugat Domnului ca să nu se socotească întru cei vii Chinops, și așa a fost.

Pentru că deodată s-a tulburat marea, și fierbea cu valurile, și n-a mai ieșit Chinops din mare, ci a rămas acolo în adâncul mării, precum Faraon cel de demult, afundîndu-se ticălosul. Iar diavolilor acela pe care îi socotea poporul că sînt oameni sculați din morți, le-a zis Ioan: "Întru numele lui Iisus Hristos celui răstignit, și a treia zi înviat, să ieșiți din ostrovul acesta". Și îndată s-au făcut nevăzuți. Iar poporul stăruia, așteptând pe Chinops trei zile și trei nopți pe nisip, pînă cînd de foame și de sete, și de arșița soarelui, cei mai mulți dintr-înșii au slăbit și zăceau fără de glas, dintre care trei copii au murit. Iar pe oamenii aceia, miluindu-i Ioan și rugîndu-se pentru mântuirea lor, și vorbindu-le mult despre credință, le-a înviat copiii, le-a tămăduit pe neputințoșii lor, și toți apropiindu-se, cu un gând la Domnul s-au botezat și s-au dus la casele lor, slăvind pe Hristos. Iar Ioan a mers în casa lui Miron și mergând adeseori la popor, îi învăța în numele lui Iisus Hristos.³⁸⁰

³⁸⁰ Viețile Sfinților, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 26.09.

Vedem, aşadar, că nu este suficient să dezgropăm oasele sfinţiei sale ci neapărat să o facem aceasta nu cu îndoială, ci cu dreapta credinţă lămurită după Sfinţii Părinţi, pentru a nu ni se năluci că sunt Sfinte Moaşte. Şi, dacă vrem să scăpăm pe oameni de nălucirea că ar fi Sfânt, dacă vrem să plece de la mormântul sfinţiei sale duhurile care fac false minuni (dar pe el, dacă nu s-a pocăit, îl chinuiesc în mod suplimentar în iad pentru fiecare suflet amăgit ce-l vizitează acolo şi îi aduce închinare) avem deja descrisă mai sus o rânduială foarte frumoasă de slujbă pentru astfel de situaţii:

- aghiasmă mică +
 - Sfânta Liturghie cu parastas şi colivă +
 - stropirea poporului de acolo
- şi apoi turnarea Aghiazmei pe oasele negre ale Părintelui Arsenie Boca.

Când oamenii vor vedea de abia atunci la ce s-au închinat se vor speria. Atunci va fi de mare folos o catehizare care să le explice cum se cade în înşelare dacă vom crede în vise şi vedenii, arătându-li-se ade-vărata viaţă şi ereziile din învăţăturile scrise şi pictate ale Părintelui Arsenie Boca.

Dacă nu vom face acestea să nu păţim ca americanii care s-au închinat vrăjitorului Paramahansa Yogananda [care a scris „Autobiografia unui Yoghin” (tradusă în 34 de limbi, desemnată una din cele mai importante 100 de cărţi ale secolului 20, deci mai populară decât *Cărarea Împărăţiei*. Vedeţi că nu numărul de adepti indică sfinţenia?), şi l-a făcut cu scrierile sale rătăcite pe bietul Elvis Presley să-şi devieze dorul de infinit spre hinduism (în loc să se pocăiască) şi să se epuizeze prin yoga până a murit], mergând cu zecile de mii la mormântul său, crezând că are Sfinte Moaşte şi că face minuni, cunoscându-şi mai dinainte sfârşitul:

Pentru următorii câţiva ani a predat si a predat in Statele Unite. În discursurile sale a învăţat despre unitatea învăţăturilor originale ale lui Isus Hristos şi Yoga originală predată de Bhagavan Krishna. [!!! – n.n.] [...]

În zilele care au dus la moartea sa, el a început să facă aluzii că era timpul pentru el să părăsească lumea. [16][...]

Serviciul său de înmormântare, cu sute de participanţi, a avut loc la sediul SRF varful Mt. Washington, în Los Angeles. Rajarsi Janakananda, noul preşedinte al SRF (Prietenii auto-realizării) a realizat un ritual sacru de eliberare a trupului său la Dumnezeu." [25] Rămăşiţele lui Yogananda sunt îngropate la Forest Lawn Memorial Park din Marea Mausoleul (închis în mod normal, pentru vizitatori, dar mormântul lui Yogananda este accesibil) în Glendale, California. [21] [fiindcă doctrina sa convine noii ordini mondiale ca şi a celui înmormântat la Prislop – n.n.] [...]

Revendicarea incoruptibilităţii trupului său [edit] După cum sa raportat în Time Magazine la 4 august 1952, Harry T. Rowe, directorul Morgăi din Forest Lawn Memorial Park Cemetery din Glendale, California, Los Angeles, unde corpul lui Yogananda a fost îmbălsămat, [37] a scris într-un scrisoare legalizată [3]: «Absenţa oricăror semne vizuale de degradare în organismul mort al lui Paramahansa Yogananda oferă cazul cel mai extraordinar din experienţa noastră ... Nu prezenta nici o dezintegrare fizică vizibilă în corpul său, chiar la douăzeci de zile după moartea sa... Nici o indicatie de mucegai nu a fost vizibil pe pielea lui, şi nici o uscure vizibilă nu a avut loc în ţesuturile corpului. Această stare de conservare perfectă a unui corp este, în măsura în ştim din anelele mortuare, unul de neegalat ... Nici un miros de descompunere nu emana din corpul său, în nici un moment ... [38] Rowe continuă "nici pe 27 martie nu am găsit vreun motiv să spun că trupul său a suferit vreo dezintegrare fizică vizibilă. Din aceste motive afirm din nou că cazul lui Paramahansa Yogananda este unic în experienţa noastră. "[38] Robert Todd Carroll în cartea sa dicţionar sceptic a scris că directorul Forest Lawn poate să fi dat o declaraţie exactă, dar este de aşteptat această lipsă de dezintegrare fizică. Declaraţia că este "un fenomen extraordinar" este înşelătoare; un organism tipic îmbălsămat

nu va arăta nici o deshidratare notabilă de la unu la cinci luni, fără utilizarea de refrigerare sau creme. [39]³⁸¹

Sărmanii, dacă nu au auzit de corpurile neputrezite ale vrăjitorilor și nici de nălucirile diavolești, ce să creadă? Aveau și încredințarea de la un medic care a depus mărturie științifică. Noi nu avem nici măcar atât. Dar chiar de am avea, suntem Ortodocși și nu avem nici o scuză să ne lăsăm amăgiți. Chiar de am vedea în fața noastră, prin nălucire diavolească, sau înșelare omenească, o arătare ca Sfintele Moaște, sau ucenicii vicleni i-ar înlocui oasele negre cu Sfinte Moaște autentice, noi trebuie să fim încredințați din învățăturile eretice ale sfinției sale că nu poate fi adevărat și să ne rugăm mai fierbinte către Dumnezeu ca să scăpăm și noi, și alții de înșelare, prin Sfântul Adevăr Hristos Dumnezeuul nostru.

4. DE CE SE FAC MINUNI MEDIATIZATE, DUPĂ MOARTE? FINAL SPECTACULOS

În primul rând trebuie să evidențiem că sunt două tabere între ucenicii Părintelui Arsenie Boca:

Cărturari și oameni fără carte.

Oamenii fără carte apelează la autoritatea cărturarilor ce-l propovăduiesc pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt, pentru a-și confirma credulitatea, dar ei merg la sfinția sa datorită reclamelor mass-mediei și imboldurilor demonice ce fac minuni, dau vise și vedenii pentru a le forța credința, care începe, ca într-un cerc vicios, să se propage și din gură în gură.

Cărturarii neagă minunile, ei cred doar în simțirile lor și, fără să cerceteze la lumina Sfinților Părinți învățăturile Părintelui Arsenie Boca și lucrarea personală lăuntrică, neștiind despre fenomenul amăgirii, sau cunoscându-l doar superficial (crezând că poate fi vorba doar de alții, ei înșiși considerându-se imuni, bazându-se pe rafinamentul lor intelectual), și-au făurit o proprie imagine artificială despre sfinția sa. Ei critică pe adepții fără carte care îl prezintă pe pictorul de la Drăgănescu ca pe un vrăjitor, numindu-i exagerați ce dăunează cauzei, dar totuși oameni de bine că simt de la Sfântul Duh că idolul lor este un Sfânt.

³⁸¹ <https://en.wikipedia.org/wiki/Paramahansa_Yogananda#Death>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

În schimb se năpustesc asupra oamenilor lucizi, care li se împotrivesc cu argumente din Sfinții Părinți, încercând să-i paralizeze cu autoritatea lor și să-i astupe cu lozinci, ca de pildă numindu-i „flașnete”.

Comun celor două categorii de adepți ai Prislopului (lucru comun și evident din analiza propriilor mărturisiri) este încasarea în istoria lor a unei doze hipnotice consistente (dacă nu direct din ochii albaștri și fulgerători ai Părintelui Arsenie Boca, atunci măcar indirect din fotografiile, scrierile citite fără discernământul Sfinților Părinți – dar cu preconcepția că sunt ca și ale lor – și/sau prezența la mormântul său), potrivită cu felul lor de a fi, și o privire ecumenistă asupra misiunii Sfintei Biserici.

Pentru a vedea concret manifestările celor fără carte și a celor cu carte să reproducem aici două discuții de pe internet, în legătură cu acest subiect.

Iată cum îl gândesc cei fără de carte care îl admiră sau îl contestă pe Părintele Arsenie Boca:

luminita spune:

11 septembrie 2015 la 9:38 Editare

*Din pacate in cartea ” ingerul imbracat in haina de in si ingerul cu cadelnita de aur ” parintele Arsenie il face pe eminescu ” ” ” [vorbind despre sifilis si betie] ” ” doua nebunii perfide tinindu se de mina contra amaritului de om –chiar daca pe unul din acesti napastuiti nepoti il chema genialul mihail eminescu. ” Pe de o parte il face genial iar pe de alta parte sifilitic si betiv.pina in prezent nu s a confirmat in nici un fel ca eminescu a murit de sifilis.calomniatorii lui au lansat acest zvon perfid.vorbind cu cineva de la draganescu si incercind sa ii explic ca parintele Arsenie e sfint etc m a intrebat; ” atunci de ce umbla la brateta prin sat cu maica zamfira?? ” **Departa de mine gindul de al ponegri pe parintele Arsenie Boca/de asemenea dînsul a fost dezgropat la trei zile de la moarte sub pretextul ca maicuta zamfira nu i a dezlegat legatura de la picioare.tot ”maicuta” [numai maicuta nu a fost]a sarit in groapa si a scos legatura de la picioarele parintelui Arsenie.dupa parerea mea de muritor parintele a avut o traire autentica si sfinta pina la prislop.de ce nu s a intors la slujire??Multi preoti au fost dati afara din biserica dar au fost reprimiti si au slujit din nou chiar daca au slujit la parohii mici.de ce atita mister??Iar minciuna conform careia la mormintul de la prislop florile nu se ofilesc trebuie oprita.personal am vazut si acum trei ani si acum patru ani cum maicile schimbau apa la flori si aruncau florile ofilite.nu ma supar daca voi fi catalogata de genul;;;;cine esti tu sa judeci etc etc cum am mai spus v am prezentat un mic fragment din carte.cititi singuri.eminescu nu a fost sifilitic////***

[...]

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

18 octombrie 2015 la 16:48 Editare

DRAGII MEI

Lumea e in cautare de paranormal de minuni la minut.In fiecare sambata pe diferite posturi tv mai apare cite un „ secret ” ” despre parintele Arsenie Boca.Crucea de la mormint era fierbinte iarna potrivit maicii marina stareta la minastirea bic.Aceeasi maica a spus la o conferinta ca au venit mascatii inainte sa moara parintele Arsenie Boca si l au luat l au batut si de la asta I s a tras moartea Eu stiu ca prin anii 89 nu erau mascati..Nu stiu pina la urma ce se vrea?Canonizarea parintelui si aducerea osemintelor la noua catedrala din bucuresti?BISE-RICA TACE.ADICA CONDUCEREA BISERICII.La o adica sa lase poporul sa decida si exact cum a spus parintele anitulesei pe urma sa spuna ;poporul a vrut ,Tara este practice isterizata pe unde te duci numai de asta auzi.Preasfintitul Laurentiu Streza a spus clar referitor la faptul ca printele Arsenie a fost la inmormintarea mamei sale in timp ce era retinut si detinut la canal ca nu este adevarat.Parintele Arsenie era la canal si a simtit o tristete in suflet.Ma doare sufletul ca se minte si se exagereaza atit.Parintele Arsenie a fost dezgropat de doua ori cel putin.

A treia zi de la inormintare si acum citiva ani.Dinsul a spus sa fie lasat in mormint pina la a doua venire.Nu stiu insa ce rol a avut maica de trista amintire zamfira de ea este””mosteni-toarea”” de la sinaia si a manuscriselor parintelui Arsenie.De ce a trebuit sa simuleze ca se omoara la sf minastire simbata si de ce s a tinut ca „ ”riia”de parintele Arsenie.Pacat ca nu mai traieste parintele Savian Bunescu de la Draganescu poate ne spunea adevarul pt ca maica zamfira a fost cumnata lui.Referitor la faptul ca parintele Arsenie nu avea duhovnic[asa cum se intreaba parintele anitulesei]dinsul se spovedea la parintele Savian bunescu cit a stat la draganescu.Cit a fost bolnav la Sinaia parintele savian se ducea si ii facea sf maslu,deci pa-rintele Arsenie a avut duhovnic.Eu un simplu muritor ma intreb doar atit;poate cineva in ma-sura o sa imi raspunda

De ce dupa izgonirea din minastire parintele Arsenie nu a mai fost lasat sa slujasca??

Era atit de periculos fata de regim???

E adevarat ce spune parintele Arsenie Papacioc ,ca parintele Arsenie s a lasat de caluga-rie?

Daca pictura de la Draganescu este eretica asa cum scrie mai sus de ce biserica nu ia nici o masura???

Astept raspunsuri la intrebarile mele.

Apreciază

victor888ardeleanu spune:

22 noiembrie 2015 la 20:12Editare

Aveți o informație sigură că se spovedea la Pr. Savin Bunescu, sau e doar un zvon?

Puteți face o referință la un document scris?

Vă rugăm să nu învinovățiți conducerea Sfintei Biserici, ca să nu fim în același duh răzvrătit și criticist cu Pr. Arsenie Boca și cu zeloții, care și ei sfâșie unitatea ortodocșilor.

Conducerea Sfintei Biserici lucrează cu înțelepciune, în sensul că favorizează publicarea informațiilor despre Pr. Arsenie Boca, astfel ca Ortodocșii să își dea seama singuri de rătăcire și să nu creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă pune la index sau cenzurează pe cineva cum face inchiziția.

Ca în cazul oricărei erezii sau rătăcirii ce luptă să distrugă unitatea Bisericii, și Fenomenul Prislop are un ascendent, prinde proporții și pare să pună stăpânire pe Sfânta Biserică, să o dezbine. Atunci Ortodocșii cercetează Sfânta Tradiție, se lămuresc și iau atitudine. Uneori își varsă și sângele pentru adevăr.

Dar, vă rog să nu uitați, Hristos este Adevărul și El întotdeauna biruie în Sfânta Biserică Ortodoxă, pe care porțile iadului nu o vor birui. Important este să fim noi în această Biserică și nu furați de curente pro sau anti.

Cum? Ținând adevărul în iubire, respectând și iubind și pe cel de altă părere, ascultând cu dragoste de Sfânta Ierarhie Bisericească, chiar dacă nu este infailibilă, știind bine că singura sursă infailibilă și autoritate de decizie pentru canonizarea cuiva sunt tot Sinoadele Ecumenice. Dacă Părintele Arsenie Boca are învățături conforme lor, poate fi canonizat. Dacă nu, chiar de ar fi canonizat ar fi o eroare pe care Sfânta Biserică Ortodoxă o să o corecteze. Până una alta, din fericire, o parte din Sfântul Sinod Al Bisericii Ortodoxe Române și-a dat seama de gravele erezii, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, pe care le propovăduiește Părintele Arsenie Boca și nu l-a canonizat, după cum vedem cu toții, deși presiunile politice și mass-media sunt uriașe. Sfântul Sinod, și de această dată a lucrat cu mare înțelepciune și trebuie să-l iubim. Dacă noi, ortodocșii nu-l iubim, cine să-l iubească? Ereticii ce atacă Sfânta Biserică? Schismaticii? Zeloții? Dar toți aceștia nu au adevărata iubire pentru că nu sunt în Adevăr.

Nu poate însă Sfântul Sinod să ia o atitudine fățișă deoarece sunt mulți amăgiți care s-ar tulbura, având o dragoste pătimasă către ecumenism și Părintele Arsenie Boca promotorul numărul unu al lui, și s-ar produce o ruptură în cadrul Bisericii Române, cu grave consecințe în veșnicie. Vă rog să înțelegeți cu luare aminte situația grea în care se află ierarhii noștri

supuși la multe atacuri și dinlăuntru și din afară. Vă rog să-i înțelegeți, să-i iubiți, să-i respectați și să vă rugați pentru ei.

Noi trebuie să ne rugăm, să iubim pe toți, chiar și pe Părintele Arsenie Boca și să cercetăm poruncile, dogmele și învățătura despre Sfânta Treime și întruparea lui Hristos care constituie învățătura Ortodoxă, ca să nu fim amăgiți. Să nu renunțăm nici la adevăr, dar nici la iubire, cu prețul vieții. Dumnezeu este și Iubirea (de aceasta uită zeloții și se leapădă de El pentru un părut adevăr). Dumnezeu este și Adevărul (de aceasta uită ecumeniștii și se leapădă de El pentru o falsă iubire, neînțeleasă de ei).

Părintele Arsenie Boca, ca și toți deținuții politici, inclusiv legionari, după 1964 au fost lăsați să slujească și să intre în monahism, dacă doresc. Din păcate, părintele Arsenie Boca a ales să viețuiască cu Maica Zamfira și de aceea nu s-a întors nici la călugărie, nici la preoție. De altfel, dacă veți observa cu luare aminte închisorile pe unde a trecut și cât de puțin a suferit în ele și ca timp, și ca regim de detenție veți ajunge și dumneavoastră la concluzia că sfinția sa a făcut un compromis cu regimul, care i-a aranjat o părută oprire de la slujire, ca să poată să nu fie rușinat și să poată informa mai departe despre cei ce nu se supun noii ordinii socialiste. De ce nu a fost arestat după 1959? De ce nu și-a reluat preoția și călugăria după 1964, cum au făcut-o toți cei ce nu s-au lăsat ei înșiși de ele. Cum de a avut proprietăți boierești, când toți stăteam cu chirie?

De altfel are și texte în care sfinția sa propovăduiește socialismul

Veți vedea și singură că Părintele Arsenie Papacioc, un autentic mărturisitor, a aflat despre această lăsare de preoție și călugărie din sursele sigure ale martorilor contemporani care au luptat pentru adevăr și au fost colegi cu el de suferință în închisori. Argumentele aduse de ucenicii Părintelui Arsenie Boca ca să demonstreze că a fost prigonit, culese de prin arhivele securității sunt contradictorii nu numai între ei, dar și în cadrul aceluiași autor nu au o succesiune logică. Argumentele lor sunt iraționale și cusute și cusut cu ață albă. Practic mai mult îl acuză de cameleonism politic și colaboraționism, deși vor să-l facă martir și erou.

Sfânta Biserică lasă pictura de la Drăgănescu tocmai pentru a ne convinge pe toți că Părintele Arsenie Boca a fost eretic, înșelat, luându-se după vedenii și nu a ascultat de ierarhii lui care l-au sfătuit să șteargă hulele pe care le-a pictat. Vedeți dumneavoastră, Sfânta Biserică nu lucrează cu sabia, ci cu fluierul păstoresc al convingerii omului în adevăr, dacă și el vrea.

Am lăsat la sfârșitul acestui răspuns, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, ca fiind un fel de creștinism doar că silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul.

Nu numai atât dar învinovăța pe creștini și chiar pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (necredința asociată la silire ar fi, după preacuvioșia sa, singurele diferențe între Creștinism și comunism). Adevărații oamenii ai lui Dumnezeu niciodată nu învinovătesc pe alții, ci doar pe ei înșiși, pentru toate. În nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, nu învinovătesc Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică.

Să vedem acum ce propovăduia Părintele Arsenie Boca despre comunism și socialism, arătându-se un fidel slujbaş al lor.

Cităm din +PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur, E. Charisma, Deva, 22009, pp. 367-368.:

„Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă – desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială – această societate a răsărit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dum-nezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, mâniile arseniștilor împotriva celor ce apără Sfânta Predanie etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (cărora le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului – fapt care nu contravine nici unei religii.,.

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un clar-văzător orbit fiindcă nu a văzut că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri de lemn?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

Doamne ajută!

Vă mulțumim pentru informații. Vă rugăm să nu ne uitați să ne spuneți dacă aveți cunoștință sigură că Pr. Arsenie Boca s-a și spovedit, sau este doar un zvon. Este prima dată când auzim sau citim așa ceva. Ar avea o șansă să se mântuiască și ne-am bucura din toată inima pentru sfinția sa.

Apreciază

elena spune:

24 noiembrie 2015 la 8:13 Editare

Dragii mei stiu din sursa sigura ca parintele Arsenie Boca se spovedea la parintele Savian Bunescu.L am cunoscut pe parintele Savian personal si ne povestea despre parintele Arsenie.Mai mult traiesc si astazi in satul Draganescu oameni care stiu ca parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian,iar cind parintele Arsenie era bolnav la Sinaia [la asezamintul care este mai sus in foto]parintele Savian mergea si ii facea Sfintul Maslu parintelui Arsenie Boca.Eu nu judec si nu acuz biserica de nimic.Doar am pus o intrebare.Stiu ca parintele Arsenie a locuit impreuna cu maica zamfira si mama acesteia la Bucuresti stiu cum satenii din Draganescu duceau cu rindul alimente pentru pictor[parintele Arsenie]si cum maica Zamfira gatea.Deci nu am citit in carti de marturii ci am auzit din gura parintelui Savian si a satenilor din Draganescu cum parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian.Despre asezamintul de la Sinaia pot sa spun doar ca am fost sa vizitez dar nu am fost lasata decit putin in curte. Si am fost atentionata fara poze fara filmari.Traiesc multi oameni la Draganescu care stiu cum

parintele Savian il spovedea pe parintele Arsenie deci nu sint zvonuri eu personal l am auzit pe parintele Savian cind ne a spus asta mie si mai multor persoane.Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului.Tot la „:”porunca” maicutei [care numai maica nu a fost]la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica.Dragii mei mergeti la Drgaganescu si vorbiti cu tanti ioana si cu satenii mai in virsta si o sa vadeti ca da parintele Arsenie se spovedea cel putin cit a stat la ei in sat 15 ani.cu drag elena

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

2 decembrie 2015 la 6:57 Editare

MAI mult inainte de a pleca din aceasta lume adica de a muri a fost spovedit si impartasit de parintele Savian Bunescu.Dinsul-pr Arsenie] l a iubit pe parintele Staniloaie stiu sigur si nu vad de ce fiica parintelui Staniloaie scrie ca parintele Arsenie suferea de el adica ii placea sa se dea mare.Cei care cunosc adevarul sint de vina ca nu il spun poporului. Am spus asta de acum 14 ani.Noua parintele Savian ne a spus ca parintele Arsenie a murit de boala iar altii scriu ca a fost otravit radiat bătut etc.Mai ales parintele Pantelimon care a fost la Ghighiu.La inmormintarea parintelui Arsenie parintele Savian Bunescu nu a afirmat asa cum se scrie gresit prin carti””oameni buni eu nu sint vinovat de moarte parintelui Arsenie””/Nici vorba de asa ceva.Acum citeva seri a vorbit si parintele Bordasiu la tv si a spus ca a locuit impreuna cu parintele Arsenie si maica Zamfira trei ani la Bucuresti.Poate ca are invataturi gresite cum ziceti dvs,Nu stiu asta.Stiu inasa ca parintele Arsenie mi a schimbat viata,nu mai fumez de 14 ani de cind am fost la Prislop prima oara sint alt om.La fel si sotul si prietenele mele s au lasat de fumat cind au mers la parintele la Prislop.Ratacit sau nu parintele Arsenie ne ajuta si dupa moarte.Nu cred ca este autosugestie sau coincidenta.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

13 ianuarie 2016 la 20:18 Editare

Copila lui Dumnezeu Elena...

Vă mulțumim că puneți suflet în ce spuneți și parcă ne sfiim să vă răspundem ca să nu vă mâhnim. Dar am înțeles de la Sfinții Părinți că Adevărul Hristos este cel ce ne mântuiește și nu politețea, așa că suntem datori să vă spunem câteva cuvinte, rugându-vă, mai întâi, să nu vă supărați.

Dacă doriți, ar fi lămuritor mai în profunzime, să parcurgeți materialul de aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

veți înțelege, punând față în față cu viețile și învățăturile sfinților, viața și învățăturile sfinției sale, că problema care i-a schimbat întreaga existență Părintelui Arsenie Boca a fost înșelarea.

Aceasta se manifestă prin o viață virtuoașă trupește, prin fapte bune și înfrânare. Omul, însă, nu este făcut numai din trup, ci și din suflet. Toate păcatele omului izvorăsc din plăcerea care îl desparte de Dumnezeu.

Fiindcă este făcut din trup și din suflet poate să fie îndrăgostit de plăceri trupești (printre care și fumatul) sau de plăceri sufletești (din care cea mai greu de vindecă este plăcerea de sine, îndrăgostirea de propriile virtuți și de propriul lui mod de a gândi sau percepe realitatea).

Vă rugăm să vă amintiți de ce fapte bune făcea fariseul din Sfânta Evanghelie și să vă mirați:

„Luc 18:11 Fariseul, stând, așa se ruga în sine: Dumnezeu, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri, sau ca și acest vameș.

Luc 18:12 Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate câte câștig.

Luc 18:13 Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeu, fii milostiv mie, păcătosului.

Luc 18:14 Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța.”

Fariseul avea multe fapte bune, iar zeciuala din toate, după cum ne arată Sfântul Ioan Gură de Aur însemna că mai rămânea cu foarte puțină avere, nu doar că dădea a zecea parte din venituri. Era și mulțumitor, și postitor, și primul la Biserică.

Dar cu toate acestea nu s-a îndreptat (adică nu via în el dreptatea lui Dumnezeu, deci nu s-a mântuit) fiindcă s-a considerat mai bun decât un mare păcătos, ucigând în el dragostea, fiind îndrăgostit de sine, deci rupt de hora cea mare a fiilor lui Hristos.

Lucrarea de înșelare în aceasta constă: diavolul dacă vede că vrei să te mântuiești te împinge de la spate ca să ai reușite în virtuți și apoi să te crezi pe tine măcar un pic mai bun decât alții. Dacă ai făcut aceasta, te-ai făcut asemenea lui. Nici diavolul nu are trup, deci nu face păcate trupești. Necurăția lui constă în aceea că se vede mai bun decât pe alții.

Apoi nu trebuie să uitați că avem minte. Mintea conduce toată viața noastră. Când ea se murdărește, toată viața devine murdară. Când ea se desparte de Dumnezeu, toată ființa noastră se rupe de El și murim. Dar necurăția minții nu constă în a fuma, ci tocmai în a avea cunoștință mincinoasă și minciuni.

Astfel că, după cum a fost înșelat și Părintele Arsenie Boca să facă fapte bune, dar să se mândrească și să creadă în erezii, la fel se petrece cu cei care merg la mormântul sfinției sale, fiindcă aceleași duhuri care l-au stăpânit, lucrează cu putere, în continuare, fiind legate de rămășițele sale pământești. Cei care merg la mormântul sfinției sale, ca și la guruși, la vrăjitori, la templele budiste sau la unii renumiți dintre eretici, pot scăpa de patimi trupești (cum este fumatul), au simțiri de sfințenie, umilință și liniște, au vedenii și vise, se vindecă de boli, capătă copii, rezolvări cu serviciul, pot afla viitorul, pot dobândi bogății și tot ce-și poate dori omul pe această lume, dar își ratează veșnicia, fiindcă nu le dobândesc pe acestea în Hristos, ci în numele Părintelui Arsenie Boca (sau a celor la care s-au dus) cu tot ce a însemnat sfinția sa (sau ei) ca model de viață și învățături greșite. Astfel că oamenii pierd înțelesul importanței dreptei credințe și a adevărului, a dogmelor și sfintelor canoane, contând mai mult pentru ei că devin virtuoși în trup și au reușite părute duhovnicești. Nu trebuie să uitați că antihrist va învia oameni (prin nălucire), dar cine va merge în numele lui și va vrea minunile lui nu se va mântui.

Sărmanii oameni de azi, nu își dau seama că dacă nu iubesc mai mult adevărul decât orice, de fapt nu îl iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos Care este Adevărul, și prin aceasta pier, sporindu-și mai mult plăcerea de sine prin faptul că au reușit să biruie câteva din patimile grosiere, dar necentrându-se pe Hristos, ci pe pe ei înșiși cu părerile lor sau pe un altul cu părerile lui omenești.

Poate nu știți că există și vrăji pentru lăsatul de fumat, pentru sănătate, pentru dobândirea de copii, pentru succese în viață, pentru aflarea viitorului, poate nu știți de reușitele în acest domeniu al yoghinilor, mormonilor, adventiștilor și materialiştilor...

Diavolul este încântat că omul vine la el, tatăl minciunii, chiar dacă nu mai fumează și nu își mai strică trupul prin tutun. Stricarea minții prin falsa smerenie, falsa dreptate, falsele adevăruri (care pot fi spuse din înșelare chiar și în numele ortodoxiei) îi este lui de ajuns ca să pună stăpânire pe suflet și să îl aibă rob pentru totdeauna. Sfântul Cuvios Siluan ne învață că dacă avem un gând rău împotriva unui om, chiar și vrăjmaș, avem un drac. Dacă nu scăpăm de acest gând până la moarte, din cauza acestei uniri diavolul ne ia sufletul acolo unde se chinuie și el. Și dacă se întâmplă aceasta cu un gând rău împotriva aproapelui, vă dați seama

ce cădere să ai gând rău împotriva lui Dumnezeu. Orice erezie este o hulă împotriva adevărului, deci împotriva lui Hristos. Orice hulă, orice erezie are în sine un pâlăc de draci, fiindcă are ascunsă în sine o mulțime de înțelesuri ucigăse ale firii (care derivă din ea, chiar dacă sunt greu de depistat și nu mulți le înțeleg). Scopul diavolului este ca oamenii să-i aducă lui și ideilor lui mincinoase slava cuvenită lui Dumnezeu, adică Adevărului. Fiind tatăl minciunii este încântat dacă pentru oameni nu mai contează adevărul, fiindcă atunci se despart în realitate de Dumnezeu. Dacă veți urmări cu atenție reclamele păgânilor și ereticilor aceștia se laudă, printre altele și de succesele pe care le au împotriva patimilor trupești.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață, însă, că fecioria ereticilor este o hulă împotriva lui Dumnezeu, fiindcă aduce lauda virtuții ca un merit al minciunii.

Vă credem că v-ați lăsat de fumat. Nu este o coincidență. E chiar un ajutor de la duhurile de la Prislop. Dar, atenție! Dacă pentru dumneavoastră nu contează că Părintele Arsenie Boca a avut învățături eretice, înseamnă că deja ați primit acolo un atac demonic care vă pune în pericol mântuirea sufletului.

Vă rugăm să cercetați Sfinții Părinți ca să aflați că în afară de Adevăr nu este mântuire.

„Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni?17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut?23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.”

Iar fărădelegea înseamnă să nu respecti legea lui Dumnezeu (care constă din credința despre Dumnezeu, dogmele despre fire, canoanele-porunci despre ce avem de făcut, care toate trebuie să fie drepte, adică bune și adevărate, adică așa cum ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit). Poți să faci minuni, poți să scoți draci, dar să nu intri în împărăția lui Dumnezeu, dacă nu cinstești și trăiești Ortodoxia.

Pentru a scăpa cu adevărat de fumat și a nu înlocui fumatul cu erezia (fumul puturos al iadului) este nevoie de o spovedanie amănunțită, inclusiv a gândurilor, mentalităților și credinței, la un duhovnic iscusit și în lupta de-a dreapta (căderea prin slava deșartă ce vine în urma dobândirii virtuților fără dreapta socoteală și fără dreapta credință). Apoi vă recomandăm să-l rugați din toată inima pe duhovnic să se roage să scăpați de patima ce vă doare. Duhovnicul este icoana lui Hristos pe pământ. El dezleagă și leagă cerul. Puteți lua în ajutor și Sfinții canonizați, de pildă Sfântul Mare Mucenic Fanurie, mare izbăvitor de patimi trupești. Aceasta este calea ortodoxă a luptei cu patimile: o cruce care aduce smerenie. A merge la un mormânt și a obține automat scăparea de un viciu pentru slava celui îngropat, dar care a fost dezbinat de Sfânta Biserică prin învățăturile lui, nu implică, nu ostenește, nu lucrează mintea ca să-și cunoască neputința și odată cu ajutorul dumnezeiesc să primească și schimbarea prin sudorile lăuntrice, care îl călesc pe creștin a iubi pe Dumnezeu din toată inima și a pune adevărul mai presus de orice.

Numai așa veți avea și sufletul mântuit, nu doar plămâni ferți de un strat de tutun.

Să vă lăsați de fumat în numele lui Hristos, iar nu în numele Părintelui Arsenie Boca. Atunci veți mărturisi că nu iubiți mai mult plămâni decât Adevărul, nici lăsarea de țigară mai mult decât înțelegerea mântuirii și lăsarea de neștiință, și nici nu veți iubi orice alt om (inclusiv Părintele Arsenie Boca) mai mult decât pe Hristos. Fiindcă specificul vieții și învățăturilor sfinției sale, care se continuă, din păcate, și acum la Prislop, este centrarea pe Arsenie, în loc de Hristos. Am putea spune că cei care sunt fanatici acolo nu se mai pot numi creștini ci... arsenici.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Apostol Pavel:

„1Co 3:3 Fiindcă sunteți tot trupești. Câtă vreme este între voi pizmă și ceartă și dezbinări, nu sunteți, oare, trupești și nu după firea omenească umblați?4 Căci, când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Eu sunt al lui Apollo, au nu sunteți oameni trupești?5 Dar ce este Apollo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut voi și după cum i-a dat Domnul fiecăruia.6 Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.7 Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească.8 Cel care sădește și cel care udă sunt una și fiecare își va lua plata după osteneala sa.9 Căci noi împreună-lucrători cu Dumnezeu suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu.10 După harul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter, am pus temelia; iar altul zidește. Dar fiecare să ia seama cum zidește;11 Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos.12 Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie.13 Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua (Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia.14 Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plată.

Ne bucurăm că sfinția sa se spovedea și se împărtășea. Aceasta însă nu înseamnă că a avut duhovnic pe Părintele Savin Bunescu, ci (eventual) ca spoveditor și slujitor la Sfânta Împărtășanie (dar aceasta nu este o informație sigură, ci doar un zvon, o spusă din sat, acum după ce s-au brodat multe legende, fiindcă însuși Părintele Arsenie Boca înfirmă aceasta, după cum vom vedea într-un text de mai jos).

A avea duhovnic înseamnă să îți tai voia în fața lui și să iei sfat de la el pentru mântuirea sufletului tău, considerându-te mai mic decât el și fiind ucenicul lui, nelucrând nimic fără blagoslovenie, ci în toate căutând ce vrea Hristos de la tine, nu prin vedenii ci prin „zis-a un bătrân”, duhovnicul tău.

Chiar pictorul de la Drăgănescu ne redă un dialog cu Părintele Savin, în care se vede limpede cât îl disprețuia.

Să redăm chiar cuvintele Părintelui Arsenie Boca:

„Părintele paroh tot nu renunțase dintru adânc la graba pusă la grea încercare. Se termina pictura, dar cam dispărea de pe perete. Se chiar stabilea recepția ei, când, deodată îmi spune alarmat:

- Dar unde-i pictura Părinte pictor ?
- Unde să fie ? pe perete, uite-o ! Și luai o gumă moale de bellearte pentru cărbune și ștersei fumul de pe un pătrat mic de pe zid și apăru pictura aproape cum o făcusem.
- Și ce ne facem?
- Ștergem fumul!; cu miez de pâine și cu guma!

Vedeam eu că se afumă pictura, dar tăceam; știind că și o patină naturală poate adăuga la urmă, la frumusețea ei.

Deci încă un șantier de lucru neprevăzut, schele, oameni; iar în altar obligat Părintele Bunescu să șteargă personal cu guma fumul. Avea rău de înălțime. Dar numai așa a înțeles să păstreze cum trebuie pictura bisericii de fumul lumânărilor. Am adaos și o cămăruță pentru lumânări cu ventilație asigurată și scoaterea afară a fumului.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, p. 19).

Ce observăm în istorisirea Părintelui Arsenie Boca de mai sus:

Nu-i spunea Părintelui Savin Bunescu „Părintele meu duhovnic”, sau măcar „Părintele Savin” cum ar fi făcut un fiu duhovnicesc. Iar Părintele Savin nu i se adresează „fiule Arsenie”, sau măcar „Părinte Arsenie” cum ar fi făcut un părinte duhovnicesc. Deci relația dintre ei era doar protocolară și puțin tensionată.

Apoi, din păcate, nu observăm la Părintele Arsenie Boca frica și dragostea față de părintele său, împletite în armonia unui fiu duhovnicesc. Iată cum trebuie să fie această relație, după Sfinții Părinți din Pateric:

«Zis-a avva Isidor: „Trebuie ucenicii ca pe niște părinți să-i iubească pe cei cu adevărat dascăli, și ca de niște stăpâni să se teamă. Însă nici pentru dragoste să nu slăbească frica, nici frica să nu înnegrească dragostea”.» (Patericul..., Pentru Avva Isidor Preotul, 5.)

Din dialogul reprodus de Părintele Arsenie Boca mai sus (nu putem învinovăți pe ucenici de minciuni, fiindcă el însuși relatează acestea) nu vedem frica, fiindcă dorea să fie el învățătorul și cel ce dă canon Părintelui Savin Bunescu pentru a se îndrepta, nu ucenicul și cel ce ia canon și învățătură de la duhovnicul său, cu frică să nu îl supere.

Nu vedem nici dragostea fiindcă îl lasă să i se afume pictura, deși știa ce se va întâmpla, neatrăgându-i atenția din timp (un timp suficient pentru a face recepția când era programată. Unde este darul proorocesc pus în slujba oamenilor ca să îi ferească de mâhniri?).

Iar metodele unei astfel de pedagogii din partea Părintele Arsenie Boca sunt, ca de obicei, sinistre, purtând marca de „bici al lui Dumnezeu” arhicunoscută: îl lasă să șteargă cu guma în altar, deși avea rău de înălțime și îl pune la cheltuiala unui alt șantier suplimentar, deși putea să îl scutească de amândouă acestea, prevenindu-l, dacă nu prin duhul proorocesc, prin iscusința zugravului profesionist.

Dacă era nu fiu duhovnicesc, ci măcar un om delicat (cum sunt Sfinții autentici) îl avertiza și nu-l lăsa să sufere, iar dacă era și fiu adevărat duhovnicesc, se smerea, își cerea iertare că a întârziat cu pictura și nu l-a avertizat din timp ce se va întâmpla, și ștergea el însuși cu guma și cu miez de pâine afumătura petrecută din neștiința Părintelui Savin Bunescu, dar din neglijența și șmecheria pictorului, ca să fie demonstrativ și triumfător în corectarea altora. Dar modul din Pateric de a lucra, insuflat de Sfântul Duh (plin de jertfă pentru aproapele și pătruns de umilința propriei păcătoșenii), nu l-am văzut nicăieri în viața sfinției sale, nici relatat de ucenici, nici relatat de el însuși, nici prin exemplu concret. Întotdeauna se considera pe sine deștept și dascăl al tuturor dascălilor, inclusiv al episcopilor, care îi conducea pe toți unde voia el prin lecții usturătoare și minuni.

Vedeți că după cum se desfășoară dialogul probabil nici nu se spovedea la Părintele Savin Bunescu, sau, dacă totuși o făcea, de fapt practica o spovedanie formală, deci se împărtășea cu nevrednicie. Erau ca doi bătrâni ce se pișcau, arătându-și talentele, iar nu doi oameni care căutat să se desăvârșească în blândețe și duhul de jertfă dus până la judecarea de sine în cele mai mici amănunte, pentru a împlini porunca Domnului:

„ Ioan 15:12 Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. 13 Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.

1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,

1Co 11:24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.

1Co 11:25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea.

1Co 11:26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni.

1Co 11:27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.

1Co 11:28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.

1Co 11:29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului.

1Co 11:30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit.

1Co 11:31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați.

1Co 11:32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea. ”

Chiar dacă s-a spovedit de problemele pe care le avea din conviețuirea necanonică a unui călugăr cu o călugăriță, dacă nu s-a pocăit și de rătăcirile din credință și nu a șters de pe pereți erezii pe care chiar Părintele Savin (cumnatul ei) le îngăduia, înseamnă că nu s-a spovedit de loc. Dar nici preacucernicia sa nu era întărit în dreapta credință și smerenie dacă a lăsat să fie pictat Francisc de Assisi ca sfânt și pe sine (împreună cu întreaga sa familie) în loc de alte teme care ar fi putut învăța ortodox despre taina Sfântului Botez.

Părintele Arsenie Boca trebuia să se spovedească de întreaga sa relație cu Maica Zamfira. Ziceți mai sus că «Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului. Tot la „:”porunca”” maicutei [care numai maica nu a fost] la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica.», dar Părintele Arsenie Boca a trăit cu ea în aceeași locuință timp de 30 de ani, deci a aprobat și s-a împărtășit și sfinția sa de metehnele ei. De ce nu a revenit la Mănăstire cum au făcut toți după 1964? Nu putea să îl oblige Maica Zamfira să rămână lângă ea dacă nu dorea și Părintele Arsenie Boca sau dacă nu îl șantaja cu ceva, ca să o facă contrar propriei voințe. Mai mult, Părintele Arsenie Boca a lăsat cu limbă de moarte că singurul lui ucenic adevărat este Maica Zamfira și că i-a pictat mâinile în tabloul religios închinat Maicii Domnului de la Prislop. V-ați gândit vreodată că atunci când mergeți la Prislop și vă închinați la altar, la iconostas în stânga, crezând că sărutați icoana Maicii Domnului de fapt o preacinstiți pe Maica Zamfira sărutându-i mâinile? Cum puteți crede că Domnul nostru Iisus Hristos lucrează în astfel de loc în care este hulită Maica Sa prin pictarea mâinilor celei care s-a tăiat cu lama pentru a se sinucide?

Revenind la faptul că Părintele Arsenie Boca nu s-a lepădat de învățăturile proprii neortodoxe din scrieri și din picturi, chiar dacă (eventual) s-a pocăit de relația cu Maica Zamfira (nici aceasta nu se vede, fiindcă nu s-a despărțit de ea până la moarte), trebuie să știm că cel care nu spovedește un păcat, este sufocat și de toate celelalte păcate pe care le-a făcut (chiar și de cele spovedite, fiindcă spovedirea lor îl amăgește că este în căință, și îi dau o părere de curățire, care agravează viclesugul nespovedirii printr-o aură de părută sfințenie pe care și-o construiește cel viclean în acest mod pervers).

Lăsând nespovedit păcatul principal al sfinției sale (abaterea de la Ortodoxie), nu numai că spovedania nu i-a fost eficientă, dar toate celelalte fapte părut bune (având alt scop decât Adevărul), i s-au prefăcut și ele în... păcate.

„Căci nici binele nu e bine, când nu se lucrează bine, ci e bine cu adevărat când nu-și așteaptă ca plată pentru aceasta sau aceea plăcerea de la oameni, de pildă bunul nume, sau slava de la ei, nici nu se face din lăcomie sau nedreptate. Fiindcă Dumnezeu nu caută la binele ce se face și pare că e bine, ci la scopul pentru care se face. Căci spun și de Dumnezeu purtătorii Părinți, că atunci când mintea uită de scopul evlaviei, fapta văzută a virtuții ajunge fără rost. Căci cele ce se fac fără dreapta socoteală și fără scop, nu numai că nu folosesc la nimic, chiar dacă sunt bune, ci și vatămă; precum se întâmplă dimpotrivă cu cele ce par că sunt rele, dar se fac cu scopul cinstirii de Dumnezeu, cum e de pildă fapta celui ce intră într-o casă de desfrâu, ca să scape de la pieire o femeie pierdută. (Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul IV, Ed. cit., p. 194.)”

„ Într’o altă cetate, era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urăcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu-l afle și alt cineva. Într’una din zile s’a întâmplat un ieromonah strein cu ucenicul său, care mergeau să se în-chine la sf. Mormânt, și muierea văzându-i în biserică, la un praznic, slujind sfânta Litur-ghie, a pus în mintea ei să se mărturisească la el, fiindcă era strein și nu o cunoștea. Deci, s-a dus la o parte în biserică și i-a spus lui, păcatele sale. Dar când a vrut să spună și acea mare fărădelege, i-a venit atâta rușine, din lucrarea drăcească, încât a roșit și nu putea ca să-l spună. Iar ucenicul duhovnicului, om simplu și îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din muierii un șarpe la fiecare păcat mărturisit, la urmă a văzut un șarpe mare care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea iarăși înapoi și n’a ieșit. Atunci a văzut și șerpii de mai înainte că întorcându-se au intrat iarăși în gura ei, fiindcă nu a spus și celălalt păcat. Și după ce a iertat-o duhovnicul, s’au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina și s’a întors înapoi ca să arate muierii vedenia, și să o îndemne să spună și celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă, și plângând a făcut rugăciunea să le descopere Domnul ce s’a făcut sufletul ei. Și iată că o văd pe dânsa șezând pe un înfricoșat balaur, și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cum-plit. Atunci a zis către dânsii: Eu sunt acea ticăloasă muiere care m’am mărturisit astăzi, și fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest ba-laur, și să mă arză în focul cel veșnic, fiindcă m’a așteptat atâta vreme sa-l mărturisesc; iar eu, nepriceputa, de ‘rușine l-am ascuns. Și acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenoro-cita. Acestea zicând, s’a făcut nevăzută. (Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, Mântuirea păcătoșilor, Ed. s.n., s.l., 31939, pp. 347-353.)

34. Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale [...]; al treilea, în a avea gânduri pătimase ; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul. (Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, Filocalia..., Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122)

Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfântul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, când face cineva fapta bună cu scop rău: pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

(Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 4, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 83-85)”

Vă îndemnăm să citiți cartea de mai sus unde aveți multe învățături de la Sfinții Părinți despre înșelare, pentru a scăpa de acțiunea primejdioasă a demonilor la care v-ați expus mergând la Prislop și la Drăgănescu, afectându-vă mintea cu idei pierzătoare, care nu fac parte din Sfânta Tradiție.

Ne bucurăm din toată inima că v-ați lăsat de fumat și vă dorim să începeți a lucra cu inima și schimbarea minții după învățăturile Sfinților Părinți.

Vă recomandăm Patericul și Viețile Sfinților. Veți remarca și dumneavoastră ce diferențe sunt între modul de a lucra al Părintelui Arsenie Boca și Sfinții noștri.

De asemenea vă recomandăm o carte de catehizare, pentru a cunoaște importanța dreptei credințe și care este ea.

De pildă aceasta, mai puțin modificările în duh zelot ale editurii Apologeticum:

http://www.roeanz.com.au/media/uploads/episcopia/IVATATURA_de_CREDINTA_CRESTINA_ORTODOXA.pdf

Vă dorim să vi-L faceți ca centru pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos. De El să vorbiți, pe El să-L doriți, pentru El să suspinați ca după Mirele care vă uimește la tot pasul. Dacă

faceți aceasta nu vă va scăpa doar de fumat, dar și de cele mai subtile păcate, pe care poate azi le considerați virtuți.

El vă va îmbogăți mintea și simțirea cu „1Co 2:9 „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”.

„. Veți putea și să scăpați de înșelarea, banalitățile și vulgaritățile de la Prislop și Drăgănescu, centrate pe un părinte, care sârmanul, a fost la rândul său amăgit și sărăcit printr-o falsă duhovnicie bazată pe vedenii și succese pământești, necunoscând calea autentică lăuntrică (de o bogăție covârșitoare dar nevăzută a smereniei, a dragostei delicate și a suferinței autentice).

Numai așa vă veți putea mântui cu adevărat sufletul.

Iertați-ne, cu dragoste frățească în Hristos,

Autorii

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

16 ianuarie 2016 la 16:50 Editare

Multumesc pentru sfaturi, nu ma simt lezata si nu sint suparata. De fumat m am lasat de acum 13 ani cind am fost prima data la Prislop Am mai avut caderi dar Dumnezeu m a ridicat. Pe El il iubesc cel mai mult nu sint nici bochista nici arsienista pe El si pe Maica Domnului ii iubesc. Il iubesc si pe sfinti. De 13 ani merg la Draganescu cind pot si repet stiu din gura parintelui savian ca parintele arsenie se spovedea la dinsul. Il rugam pe parintele Savian cind mergeam la dinsul acasa sa ne mai povesteasca de parintele Arsenie si ne povestea. Daca parintele Arsenie a gresit eu il rog pe Dumnezeu sa il ierte si il iubesc nu pot sa il urasc. Il rog pe Dumnezeu sa il ierte pe parintele arsenie si sa ne ierte si pe noi. Multumesc ca doriti sa luminati oamenii prin prisma sfintei evanghelii si a sfintilor parinti. Doamne ajuta!

Apreciază

victor888ardeleanu spune:

17 ianuarie 2016 la 19:41 Editare

Nici noi nu il uram, ci doar respingem învățăturile lui greșite, prin care se rătăcesc mulți, tocmai de dragul sfinției sale, ca să nu sufere în veșnicie consecințele greșelilor lui. Dacă veți citi studiul veți înțelege cât de mult ne doare și cât de grave sunt aceste abateri. Vă rugăm și pe dumneavoastră să țineți la Adevăr ca la Însuși Hristos și cu aceeași tărie a iubirii prin care sunteți atașată de persoana sfinției sale, să respingeți păcatele pe care le-a făcut și învățăturile lui care contrazic Ortodoxia. În aceasta se află dreapta socoteală a iubirii.

Vă mulțumim.³⁸²

Dar dacă necunoscutul duhovnic al Părintelui Arsenie Boca a fost Părintele Savin și față de sfinția sa a avut o astfel de relație, de fapt nu a avut duhovnic. Iar dacă relația cu el a fost așa până la sfârșit (care arată că a vrut să-și conducă și duhovnicul, disprețuindu-l), nelucrând nici la moarte ascultarea care omoară patimile și mântuiește sufletul, cum putem crede că s-ar fi pocăit? Și cine, fără pocăință, poate fi model de sfințenie?

#2

17.01.2016, 20:49:00

Copacel

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 916

³⁸² <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/b-arhimandritul-paulin-lecca-staret-al-sfintei-manastiri-arnota-exarh-al-manastirilor-din-arhiepiscopiile-dunarii-de-jos-si-bucurestilor-jurnal-duhovnicesc/comment-page-1/#comment-321>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

Citat:

În prealabil postat de **Dr. Victor Ardeleanu**

În ultima vreme ...

Citat:

Am dori să vă aflăm ...

Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care inasa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

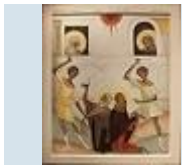
Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mantuirea proprie.

Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu)

#8

18.01.2016, 03:24:59

[Dr. Victor Ardeleanu](#)

Member

Data înregistrării: 31.05.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 96

Vă mulțumesc

Citat:

În prealabil postat de **Copacel**

Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care inasa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mantuirea proprie.

Sunt foarte bune sfaturile dvs., dar de ce nu pomeniți și de rugăciunea de dimineață și de cea neîncetată și numai de cea de seară?

În afară de aceasta pentru tonul poruncitor vă mulțumim, fiindcă orice ocară este de folos sufletului, dar în legătură cu bârfele contextul nu este potrivit. Nu este vorba de a-l bârfi pe Părintele Arsenie Boca ci de a vedea dacă poate fi un model de sfințenie, de învățătură adevărată. Iar în privința aceasta suntem datori cu toții să cercetăm:

"ioan 5:39 Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine. "

Deci, dacă apar scrieri care ne învață despre mântuire, suntem datori a le cerceta dacă mărturisesc despre Hristos, ca să dobândim viață veșnică, sau despre un altul, de care trebuie să ne ferim:

"Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,

Gal 1:7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.

Gal 1:8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evangheliie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!

Gal 1:9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema!

Gal 1:10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos."

Despre aceasta ne învață și Sfinții Părinți:

"Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința "Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: "Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămîi tăcut și dezinteresat?" "Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alătore celor predaniste, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dusmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei." "Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învață ori ne silește să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfîntit. Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o." "Si chiar dacă am fi păcătosi în multe, totusi suntem ortodocsi și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane." (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)"

Cît de mult iubim și noi sfînta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim și pe frații noștri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd rîvnitor al Sfîntei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoașteți gravitate problemelor ce le ridică mișcarea de la Prislop. Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormîntul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

"La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rînd. Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești. După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mîntuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i împlinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mîna și l-a dus sus, într-un vîrf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mîna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfînt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu. Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus." (Pr. Nicolae STREZA, Mărturii despre Părintele Arsenie Boca, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424)

Iată ce scrie despre aceasta studiul de aici:

<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

"Ce este mai înfricoșător: din mulțimea care merge la Prislop, foarte mulți au făcut păcate grave, de care le este rușine. Luând învățătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieții Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinției sale și nu își mai zic păcatele lor duhovnicilor. Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osânda împărțându-se așa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la acești sărmani amăgiți (doar păcatele ușoare, fiindcă cele grele le-au spus în gând la mormânt) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru dese „pelerinaje la Prislop”. Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor. Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluți duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.¹⁰ Încercând ce este bineplăcut Domnului.¹¹ Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

Quote

#9

18.01.2016, 07:19:50

[Copacel](#)

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 916

Citat:

În prealabil postat de Dr. Victor Ardeleanu

Cât de mult iubim Căi noi sfânta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim Căi pe fraCăii noCătri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfintei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoaCăteCăi gravitate problemelor ce le ridică miCăcarea de la Prislop.

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de mantuire.

Citat:

Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormântul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

Aici este problema intre mirean si duhovnic si nu Arsenie Boca. Daca se intampla acest lucru atunci exista un conflict mare intre acei mireni si

duhovnicii respectivi, caz in care partea administrativa a BOR are probleme

mari si nu Dumnezeu sau Arsenie Boca.

De obicei cand urmeaza cadearea finala cauti vinovati pentru asta in alta parte.

Citat:

"Ce este mai înfricoșător: din mulțimea care merge la Prislop, foarte mulți au făcut păcate grave, de care le este rușine. Luând învățătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieții Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinției sale și nu își mai zic păcatele lor duhovnicilor.

Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.
Adica sunt depasiti de situatie.

Citat:

Rămân astfel nespovediți, dar, ce este Ți mai grav, îȚi sporesc osânda împărtăȚindu-se aȚa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la aceȚi sărmani amăgiȚi (doar păcatele uȚoare, fiindcă cele grele le-au spus în gând la mormînt) este tot tabloul păcătoȚeniei lor Ți îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioȚi pentru deseale âpelerinaje la Prislopâp.

Asta cel mult este o problema a duhovnicilor si a mirenilor.Ce semanati aia culegeti.Multi duhovnici mimeaza seriozitate, atunci si mireanul mimeaza marturisire de pacate.Apoi probabil alti preoti au ascultari mai importante: cum ar fi :atingerea normei pt vanzare de lumanari, etc.

Citat:

Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovniceȚi ai lor.

NU te supara dar asa cum un profesor care se implica cu adevarat in educarea elevilor isi stie elevii pe dinafara si nu poate sa-l mire mai nimic

asa si un duhovnic care se implica cu adevarat in educarea religioasa a mireanului stie ce-i poate pielea mireanului si nu mai exista aproape nimic care sa-l lase masca.

Citat:

Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alȚii i-au pierdut pentru veȚnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii Ți vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiȚi Ți evoluaȚi duhovniceȚte, iar duhovnicii lor sunt niȚte oameni înguȚti, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "

Ei poftim ce spunea mai sus. Pai asta inseamna manipularea prin adevar.

Pai si mireni aia sunt vinovati dar au fost in mod indirect impinsi de comportamentul duhovnicilor lor.Deci la judecata (daca nu se indreapta pana atunci) vor da socoteala si mireanul pt faptele sale dar si duhovnicul .

Stii: cand oaia se afla in sant cu un picior rupt , te duci atunci la pastor si ii ceri socoteala si nu oii.

Din cauza asta pe mine nu m-ar mira daca insusi multi mireni s-ar intoarce impotriva BOR, sustinand faptul ca sunt exact precum politicienii.
Asta alturi si de faptul cum ii spuneam mai demult si lui Cristiboss sa nu dea Dumnezeu ca cel mult una din Arhiepiscopii sa fie implicata in defrisarii de paduri, defrisari care vor produce acum in primvara inundatii si alunecari de teren care s-ar putea niveleze sate intregi, ca nu vod bine deloc dar chiar deloc BOR in cazul asta.

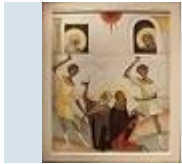
Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu) 🤔

Last edited by Copacel; 18.01.2016 at 07:21:57.

Quote

#9

21.01.2016, 19:56:42

[Dr. Victor Ardeleanu](#)
Member

Data înregistrării: 31.05.2015
Religia: Ortodox
Mesaje: 96

Can-can sau ca-n Cana

Citat:

În prealabil postat de **Copacel**

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de man-tuire. [...]

caz in care partea administrativa a BOR are probleme mari si nu Dumnezeu sau Arsenie Boca. [...]

De obicei cand urmeaza cadearea finala cauti vinovati pentru asta in alta parte.

Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.

Adica sunt depasiti de situatie.[...]

Asta cel mult este o problema a duhovnicilor si a mirenilor.Ce semanati aia

culegeti.Multi duhovnici mimeaza seriozitate, atunci si mireanul mimeaza

marturisire de pacate.Apoi probabil alti preoti au ascultari mai importante:

cum ar fi :atingerea normei pt vanzare de lumanari, etc. [...]

Pai si mireni aia sunt vinovati dar au fost in mod indirect impinsi de comportamentul duhovnicilor lor.Deci la judecata (daca nu se indreapta pana atunci) vor da socoteala si mireanul pt faptele sale dar si duhovnicul .[...]

Din cauza asta pe mine nu m-ar mira daca insusi multi mireni s-ar intoarce impotriva BOR, sustinand faptul ca sunt exact precum politicienii.[...]

ca nu vod bine deloc dar chiar

deloc BOR in cazul asta.

Am remarcat un lucru foarte interesant în campania de canonizare a Părintelui Arsenie Boca. Dacă se accentua latura comercială cu urâtenia ei, se spunea că BOR este de vină fiindcă a fabricat un mit pentru profit. Dacă se sugera că Părintele Arsenie Boca este cel mai inteligent, cel mai făcător de minuni, cel mai cuvios, cel mai prooroc, cel mai artist, cel mai martir, cel mai trăitor, cel mai duhovnicesc, cel mai plângător prin fotografii, cel mai vindecător, cel mai dăruitor de sarcini celor sterpe, cel mai "Sfântul Ardealului" (și singurul), cel mai apărut pe ziduri, podele, mămăligă etc.... completarea imediată era "și Sfântul Sinod e vinovat fiindcă nu-l canonizează". Deci, indiferent că se atrăgea atenția asupra laturii negative, sau asupra laturii sugerat pozitive tot Sfânta Biserică și preoțimea era învinovățită că nu sunt suficient de duhovnicești și nu pot mulțumi poporul, ca să nu aibă nevoie să meargă la Prislop și să rămână în parohii.

Concluzia logică este că cei care doresc canonizarea vor de fapt răul Bisericii, sau că Părintele Arsenie Boca trăind în dezbinare, același lucru l-a imprimat și ucenicilor săi.

Nu cumva și dumneavoastră procedați la fel? Dacă am întrebat ce părere au cei ce participă la acest forum despre dezbinarea ce se produce în numele sfinției sale, ați sărit ca ars că ne ocupăm de bârfe și can-can, în loc să ne spovedim. Dacă am arătat că tocmai de dragul Sfintei Spovedanii, suntem îngrijorați de exemplul negativ al sfinției sale, ne-ați spus că duhovnicii și BOR sunt de vină, inclusiv pentru defrișarea și inundarea țării.

Ne aducem aminte de păgânii care spuneau că indiferent dacă sunt războaie, boli, secetă, cutremure, inundații, incendii la cluburile sataniste în timpul concertelor de invocare a anarhiei și diavolului, de mersul prost al sistemului sanitar creștinii sunt de vină: Cristianus ad leones!

Deci dumneavoastră folosiți can-canuri împotriva întregii biserici (mireni și clerici) și ierarhii bisericești, fără discernământ, dar când nu aveți argumente pentru a arăta că Părintele Arsenie Boca este

sfânt, doriți să paralizați pe cei ce se întreabă de canonicitatea unei astfel de păreri cu sentința că sunt bârfitori și fac can-canuri. Oare conștiința nu vă arată că acest procedeu nu este fair play, ci o împlinire a proverbului: pentru unii mumă, pentru alții ciură?

Autorii acestui studiu, însă, după cum am observat nu doresc, nu iubesc, ci chiar resping din toată inima can-canul. Ei doresc să fie ca-n Cana:

Joh 2:3 Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.

Joh 2:4 A zis ei Iisus: Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.

Joh 2:5 Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune.

Adică, văzând că vinul ce veselește inima, al dreptei înțelegeri a adevărului s-a sfârșit, urmează porunca Maicii Domnului să facă tot ce le spune Hristos.

Dacă Hristos spune că:

Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.

Mat 18:7 Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului acela prin care vine sminteala.

Mat 18:8 Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te smintește, taie-l și aruncă-l de la tine, că este bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având amândouă mâinile sau amândouă picioarele, să fii aruncat în focul cel veșnic.

Mat 18:9 Și dacă ochiul tău te smintește, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viață cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.

Asta înseamnă că dacă Părintele Arsenie Boca ne este atât de drag chiar ca și ochiul, mâna sau piciorul nostru, dar îi smintește pe creștinii neștiutori cu exemplul său rău de a nu avea duhovnic ci a fi îndrumat de un duh prin vedenii (deși Sfinții Părinți ne opresc pe toți de la a face aceasta, oricine am fi, și cât de sfinți am fi) este bine să-l scoatem și să-l aruncăm de la noi din calendar, decât să-l avem ca model de sfințenie și să fim aruncați în gheena focului.

Dar ca să vedeți că acesta este scopul autorilor studiului de mai sus, adică ascultarea de glasul Sfintei Evanghelii ca-n Cana (și nu invidia, sau nu știu ce dorință de can-can), chiar cu prețul înfruntării opiniei publice montate de mass-media și răbdării de ocări din partea celor ce nu doresc adevărul ci să-și susțină prejudecățile sau interesele personale, ar fi bine să vedem ce spun chiar ei aici:

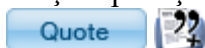
<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

De ce au făcut ei acest studiu?

"1Ezdra 4:13 Iar al treilea cel ce a zis de muieri și de adevăr, acesta este Zorovavel, a înce-put a grăi: 14 O bărbaților! Au doară nu este mare împăratul, și mulți sunt oa-menii? Și vinul nu este tare? 15 Dar cine este cel ce îi stăpânește pre ei, sau cine este cel ce-i domnește pre ei? Au nu sunt muierile? Muierile au născut pre împă-ratul și pre tot poporul, care stăpânește marea și pământul. 16 Și din ele s-au făcut, și acestea au crescut pre aceia cei ce sădesc viile, din care se face vinul. 17 Și acestea fac îmbrăcămintele oamenilor, și acestea fac mărire oamenilor, și fără de muieri nu pot fi oamenii. 18 Și de vor aduna aur și argint și tot lucrul frumos, au nu iubesc pre o muieră frumoasă la chip și la frumusețe? 19 Și toate acestea lăsându-le, la dansa caută, și cu gura căscată se uită la ea, și toți pre ea o aleg mai mult decât aurul și decât argintul și decât tot lucrul frumos. 20 Lasă omul pre tatăl său, care l-a hrănit pre el, și țara sa, și se lipește de femeia sa. 21 Și cu muieră își lasă sufletul, și nici de tatăl său nu-și aduce aminte, nici de muma sa, nici de țară. 22 Și dintru acestea se cade să știți voi, că muierile vă stăpânesc pre voi. 23 Au nu trudiți și osteniți, și toate le aduceți și le dați muieri-lor, și ia omul sabia sa, și iese la căi să tâlhărească și să fure, și pre mare umblă și prin râuri, 24 Și pre leu vede, și întru întunec merge, și după ce fură și răpește și desbracă de haine, la cea iubită aduce. 25 Și mai mult iubește omul pre muieră sa, decât pre tatăl său și pre muma sa. 26 Și mulți s-au fluturat la chipuri pentru muieri, și robi s-au făcut

pentru ele. 27 Și mulți au pierit și au greșit și au păcătuit pentru muieri. 28 Și acum nu-mi credeți mie? Au nu este împăratul mare cu oblăduirea lui? Au nu toate țările se tem a se atinge de el? 29 Văzutu-l-am pre el și pre Apamina fata lui Vartac celui minunat, țitoarea împăratului șezând de-a dreapta împăratului. 30 Și luând stema de pe capul împăratului, și puind-o pre capul său, da palme împăratului cu stânga. 31 Și la acestea împăratul căscând gura se uita la ea, și de-i va râde lui, râde; iar de se va mâhni asupra lui, se cucerește ei, ca să se împace cu el. 32 O bărbaților! Cum nu sunt tari muierile, de vreme ce fac așa? 33 Atunci împăratul și dregătorii căutau unul la altul. 34 Și a început a grăi pentru adevăr. O bărbaților! Au nu sunt tari muierile? Mare este pământul și înalt este cerul și iute la alergat soarele, că într-o zi se întoarce și înconjură cerul, și iarăși aleargă la locul său. 35 Au nu este mare cel ce face acestea? Ci adevărul este mare și mai tare decât toate. 36 Tot pământul chiamă adevărul, și cerul pre el bine îl cuvintează, și toate lucrurile se clătesc și se cu-tremură, și nimic la el nu este strâmb. 37 Nedrept este vinul, nedrept este împăratul, nedrepte sunt muierile, nedrepti sunt toți fiii oamenilor și nedrepte sunt toate lucrurile lor, cele ce sunt ca acestea, și nu este întru ele adevăr, și cu ne-dreptatea lor pier. 38 Iar adevărul rămâne și este tare în veac, și trăește și biru-ește în veacul veacului. 39 Și nu este la el privire de fețe, nici osebiri, ci cele drepte face de toate nedreptățile, și relele se ferește, și la toți sunt plăcute lucru-rile lui. 40 Și la judecata lui nimic nu este nedrept, și aceasta este puterea și împărăția și oblăduirea și mărimea tuturor veacurilor; bine este cuvântat Dum-nezeul adevărului. 41 Și a încetat a grăi, și tot poporul atunci a răspuns. 42 Și atunci a zis: mare este adevărul, și mai tare este. Atunci împăratul a zis lui: cere ori ce vei vrea, mai mult decât cele scrise, și voiu da ție, pentrucă te-ai aflat mai înțelept, și alătura cu mine vei șede, și rudeniea mea te vei chema."

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.¹⁰ Încercând ce este bineplăcut Domnului.¹¹ Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericii, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

383

Iată cum îl gândesc cărturarii îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca:

Adrian Surugiu spune:

29 septembrie 2015 la 21:54 Editare

Lunga si obositoare analiza, pe care in sa am parcurs-o de dragul parintelui Arsenie Boca, caruia ii sunt dator.

In istoria ortodoxiei sunt canonizati sfinti care au invataturi ce pot fi caracterizate in unele locuri ca eretice, sau cel putin gresite: sf. Chiril al Alexandriei, sf. Epifanie de Salamina, sf. Grigorie al Nyssei; mai in spate sf. Iustin Martirul si Filozoful. Ba, daca mergem mai inapoi, chiar si sf. Ap. Petru era un eretic notoriu, ca se ferea sa manance la masa cu crestinii proveniti dintre elini si a fost aspru criticat de Pavel.

Iar sf. Maxim, atat de extins citat de dvs, la care si eu am evlavie, are unele pareri originale in care consensul patristic este in directie opusa (ex. despre necesitatea intruparii lui Hristos daca Adam n-ar fi cazut).

³⁸³ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?p=611059#post611059>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

Dar toti cei de mai sus sunt sfinti. Caci nu e om fara greseala, afara de Hristos.

In cazul analizei parintelui Arsenie Boca, ati aplicat o rigoare exceptionala, crancena as putea spune. Este adevarat ca in unele locuri are exprimari imprecise, dar limbajul dogmatic are o rigurozitate pe care putini o pot atinge. Nu toti pot fi Maxim Marturisorul. Nu toti au debitul si coerenta lui Hrisostom. Nu toti zboara cu mintea asa sus ca Dionisie Areopagitul. De la aceste imprecizii pana la a arunca ananema pe un om si a-l declara eretic este o cale lunga. Parca prea v-ati fortat sa-l trageți printr-o lunga lista de erezii pe parintele Arsenie, fara ca parintele sa fi avut in cuget sa le propovaduiasca. Eu nu tin minte ca in istoria Bisericii sa fi fost un ereziarh responsabil de atatea erezii la un loc (ati reusit sa adunati vreo 20 sau mai bine). De aceea spun ca articolul dvs transpira de incrancenare. Daca un cuvânt al parintelui Arsenie nu sta in matricea dogmatica sistematizata pe care o avem noi azi gratie sf. Marturisor Dumitru Staniloae (eu il recunosc ca sfant), inexistentă in vremea parintelui Arsenie, sarim ca arsi. Dar explicatiile parintelui Arsenie sunt suficiente ca sa arate ca ceea ce era imprecis formulat, sau pus intentionat dubitativ, era limpede pentru el.

Mai este si problema autenticitatii scrierilor aparute pe seama parintelui ca ciupercile dupa ploaie. Exista un timbru, o amprenta a cuvântului parintelui Arsenie care se recunoaste, o exprimare directa si concisa, darza si taioasa care nu se confunda. In afara de Cararea Imparatiei, am dubii ca multe dintre celelalte lucrari au fost alterate. Iar cartile de marturii cuprind multe exagerari ale crestinilor evlaviosi sau imprecizii datorate intelegerii limitate sau memoriei deformabile, deci nu sunt de luat in seama la nivel dogmatic.

Certuri intre sfinti? Au fost si vor fi, dar certaretii tot sfinti au ramas. Pavel i-a sarit la gat lui Petru, cei 10 apostoli s-au enervat pe fiii lui Zevedeu ca au vrut intaietate; Ioan Gura de Aur l-a blestemat pe Epifanie de Salamina, la fel si celalalt si, ce sa vezi?, blestemele li s-au implinit amandurora. Asa ca nu ma mira ca sf. Dumitru Staniloae a fost trist de ce a auzit despre fostul sau ucenic (desi vina era a oamenilor care exagerau, a se vedea o declaratie din dosarul de securitate al par. Arsenie in care marturisea cu tristete ca s-a trezit cu o fama nedorita sau, in alt loc, ca oamenii vin la el ca la un atelier mecanic – sa-i repare – dar nu vor sa-si schimbe viata), sau ca sf. Cuv. Arsenie de la Techirghiol era nemultumit de unele afirmatii. Poate ca acel „fost in duhul lui Ilie in urma cu 300 de ani” se referea la jertfa dura a Brancovenilor din urma cu 3 secole, a carei consecinta a fost inmultirea harului in popor prin proroci, inclusiv in el („eu am fost nascut pentru rugaciunile Brancovenilor”). Poate ca parintele i-a transmis omonimului de la Techirghiol ca va prelua stafeta de luminator al neamului, ceea ce s-a si intamplat: unul s-a micsorat (Boca), iar celalalt a crescut (Papacioc).

Cu doamna Lidia Staniloae am vorbit personal la o emisiune difuzata la Trinitas Tv in 2014 si cand am intrebat-o de parintele Arsenie Boca in relatie cu parintele Staniloae, a sarit ca arsa. Toti cei care au urmarit emisiunea au fost de acord ca sarit calul in modul vehement tonului abordat. Se pare ca unii oameni l-au desconsiderat pe parintele Staniloae in favoarea parintelui Boca, ceea ce ar fi o nedreptate, dar a-i nega celui din urma contributia la aparitia primelor 4 Filocalii ar fi iar nedrept.

Ca sa rezum: am parcurs de trei ori „Cararea Imparatiei” si nu am gasit greselile dogmatice reclamate de dvs. Am fost juristconsult 5 ani, din 2005 sunt neintrerupt avocat pana in prezent, iar din

2014 licentiat in Teologie (din pasiune), asa ca am un simt critic foarte dezvoltat si miros unde deraiaza dreapta credinta. Parintele si-a permis un stil liber, mai ales pentru ca lucrarea nu a fost gandita pentru tipar, ci mai degraba a fost rodul unor cugetari care ulterior s-au inmanunchiat intr-un manuscris de carte. Acest stil liber va incomodeaza pe dvs si-i cautati pricina de erezie, ceea ce este suspect avand in vedere adanca dvs pregatire teologica. Este izbitoare asemanarea cu fariseii care-i smulgeau cuvintele Mantuitorului ca sa-L acuze de hula, dvs smulgeti cuvintele parintelui Arsenie ca sa le puneti la zidul infamiei.

Ca sa verificati ceea ce sustineti dvs, iesiti in fata poporului la Prislop si spuneti-i ca Arsenie a fost un eretic, ca sufletul lui este in iad si ca trebuie noi sa ne rugam pentru el ca sa-l scoatem de acolo. S-ar putea sa simtiti aceeasi frica pe care au simtit-o carturarii cand i-a intrebat Hristos in templu despre botezul lui Ioan, de unde era: le-a fost teama ca-i ucide lumea cu pietre daca raspund pentru ca toti erau incredintati ca Ioan era proroc. Ati fi gata sa pariatati cu viata tot ceea ce ati scris mai sus? Daca nu, e apa de ploaie.

Canonizarea, aceasta e problema care de fapt ustura multe cugete, dar daca e voia Domnului se va face, sau vor incepe pietrele sa strige. Eu sunt una dintre pietrele intoarse in 2009 la credinta de parintele Arsenie, caci huleam inainte Biserica. Dar s-a rugat nevasta-mea pentru mine parintelui la Prislop si dupa 3 luni mi s-a prabusit din interior toata conceptia hinduso-tao-budisto-zenista pe care o aveam despre lume ca un castel de carti de joc. Si nu mi-e rusine sa afirm aceasta, caci daca ar fi considerata o ratacire convorbirea mea de 1 min cu parintele Arsenie care m-a intors, atunci venirea mea la credinta ar trebui sa fie considerata o inselaciune diavoleasca, ceea ce nu prea se leaga, nu?!?

Multi il slavesc azi pe Domnul datorita sf. Cuv. Arsenie de la Prislop, ceea ce e o roada bogata care se aduna in vistieriile parintelui din cer, nu din iad.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

23 ianuarie 2016 la 20:54 Editare

Dragul nostru domn Adrian Surugiu.

Ne cerem iertare pentru întârzierea răspunsului. Am fost prinși cu studiul de aici, finalizat de abia săptămâna trecută:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

Ne scriați acestea:

„Lunga și obositoare analiză, pe care însă am parcurs-o de dragul părintelui Arsenie Boca, caruia îi sunt dator.”

Vă mulțumim că ați parcurs-o, era însă o adunare interimară de informații.

Studiul de acum s-a cristalizat mai bine, evitându-se repetițiile și adăugând informații uimitoare despre Părintele Arsenie Boca, pe care nici autorii nu le știau când au început să-l lucreze.

Sunt adunate cuvinte de ale sfinției sale, imagini concrete, opinii ale ucenicilor cărturari, dar și a celor fără carte. Structura sa este mult mai lesnicioasă de parcurs decât etapa intermediară, ieșind în final o sinteză din Sfinții Părinți despre înșelare (având doar ca un laitmotiv secundar viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca).

Autorii acestui studiu științific (dar totuși plăcut și ușor de parcurs pentru oamenii preocupați cu seriozitate de dreapta credință, nu numai pentru teologii duhovnicești) fac parte dintr-un grup de teologi, monahi, iconari și clerici Ortodocși, din țară și de peste hotare, chiar și de la Sfântul Munte, alarmați de consecințele nefaste ale Fenomenului Arsenie Boca, trimiși să-l cerceteze prin îndemnul și binecuvântarea unor ierarhi, râvnitori pentru Dreapta Credință.

Voi răspunde, însă, eu, în numele lor, la cele scrise de dumneavoastră (fiindcă ei sunt mult mai prinși de activitățile lor), iar eu sunt cel mai păcătos, cel mai prost pregătit, cel mai nevrednic și cel mai neînsemnat dintre toți, astfel că îmi veți ierta greșelile și vă veți da seama ce ar fi putut să vă răspundă ei.

Oboseala pe care ați dobândit-o în urma parcurgerii acestui blog vă vine din faptul că nu iubiți cele scrise aici, fiind în alt duh decât cel al învățătorului care v-a format, astfel că este o incompatibilitate care dă reacții de respingere care vă consumă și se manifestă printr-un fel de sfârșeală. Autorii pun mai presus de orice adevărul. Dumneavoastră simpatia personală față de Părintele Arsenie Boca. Acest lucru este evident chiar din prima frază, fiindcă motivul citirii acestui studiu nu este aflarea adevărului mântuitor de suflet, ci datoria pe care o aveți față de sfinția sa. Ce este din datorie nu odihnește, și dacă sunteți legat prin această datorie tocmai de cel criticat, dator vă simțiți și să-i luați apărarea, ceea ce vă aduce o incomoditate suplimentară, văzând că marile erori ale sfinției sale nu au nici un fel de justificare în fața realității veșnice a Sfinților Părinți. Cum să nu vă epuizeze această dilemă, chiar dacă o respingeți cu toată ființa dumneavoastră, prin datoria care vă constrânge și vă fură libertatea pătrunderii în realitatea problemelor puse. În afară de aceasta, deși ați parcurs o facultate de teologie, nădăjduim că Ortodoxă, nu sunteți obișnuit cu felul de a scrie al Sfinților Părinți, ci cu studiile academice istorico-critice, care de multe ori șovăie printre părerile protestante și latine, neavînd siguranța Sfinților Părinți. Dar cel mai incompatibil cu duhul Ortodox este modul simplist de a trata problemele al Părintelui Arsenie Boca, care este plin de siguranță de sine. Fiind format în acest fel de lecturi, atunci când întâlniți texte ce se străduiesc să nu treacă dincolo de hotarul cel veșnic al Sfintei Predanii, mintea dumneavoastră obosește, datorită lipsei de antrenament.

Cele două feluri de a fi diferite vă aduc o tensiune obositoare. Soluția ar fi să renunțați la ideile preconcepționate și să iubiți adevărul mai presus de orice. Mintea dumneavoastră s-ar hrăni atunci din Sfinții Părinți și chiar dacă ați avea dificultatea noutății, ați iubi-o, fiindcă pînă și conștiința dumneavoastră v-ar mărturisi că aflați adevărul ce vă face liber și vă aduce mîntuirea.

Am discutat cu autorii acestui studiu și mi-au spus că ei nu obolesc nici când citesc lucrările autorilor eretici, nici când citesc pe Părintele Arsenie Boca (care după cum ați remarcat chiar dumneavoastră este un mare colecționar și făuritor de erezii). Explicația este că dorința lor de adevăr îi face să fie atenți și să înțeleagă rătăcirile sărmanilor amăgiți, găsind cauza în despărțirea minții lor de realitate și apelând la Sfinții Părinți dau de leacurile vindecătoare ale ideilor greșite, iar aceasta este hrana sufletului lor. Dar astfel, ajută și pe autorii rătăciți ca să își împuțineze roadele ucigașe ale minciunii, deoarece cititorii și cei care vor parcurge cuvintele Sfântului Duh din Sfânta Predanie se vor întări și ei în adevăr,

fiind apărați de vătămarea ce le-ar fi adus-o cei înșelați. Iar cei înșelați vor avea astfel mai puține victime pentru care vor da socoteală la Înfricoșata Judecată.

Haideți să parcurgem mai departe ce ne-ați mai scris:

„In istoria ortodoxiei sunt canonizati sfinti care au invataturi ce pot fi caracterizate in unele locuri ca eretice, sau cel puțin gresite: sf. Chiril al Alexandriei, sf. Epifanie de Salamina, sf. Grigorie al Nyssei; mai in spate sf. Iustin Martirul si Filozoful. Ba, daca mergem mai inapoi, chiar si sf. Ap. Petru era un eretic notoriu, ca se ferea sa manance la masa cu crestinii proveniti dintre elini si a fost aspru criticat de Pavel.

Iar sf. Maxim, atat de extins citat de dvs, la care si eu am evlavie, are unele pareri originale in care consensul patristic este in directie opusa (ex. despre necesitatea intruparii lui Hristos daca Adam n-ar fi cazut).

Dar toti cei de mai sus sunt sfinti. Caci nu e om fara greseala, afara de Hristos.”

Cuvintele expuse de dumneavoastră mai sus sunt păreri pe de o parte personale ale dumneavoastră, pe de altă parte răspândite în contemporaneitate de către studii făcute din pix iar nu din realitate, de dragostea înfocată față de analizele istorico-critice, care construiesc un pedestal de om de știință dar nu au legătură cu Sfinții Părinți, ci cu ideile zbuciumate ale unora și ale altora ba din protestantism, ba din catolicism, aterizate și pe la noi din accident și/sau nebăgare de seamă.

Iată ce spunea despre acestea ÎPS Hierotheos Vlachos:

„Sunt unii, zice, care susțin că se află chiar și la Sfinții Părinți unele deosebiri, chiar în probleme dogmatice. Însă acest lucru nu este adevărat. Doar cel ce cercetează lucrurile la suprafață vede deosebiri” (Cugetul Bisericii Ortodoxe, pp. 52-53).

Dacă nu aveți încredere în ierarhii duhovnicești contemporani, să vedeți ce ne descoperea despre aceasta Sfântul Nil Izvorătorul de Mir, când se afla deja în slavă, la 200 de ani de la nașterea sa (deci, nu puteți să-l acuzați de greșeală):

«Iar Theofan, auzind acestea, a zis: „Acestea care mi le spui nu sunt scrise în cărți, că nu le-am mai auzit până acum, și mă mir de unde le știi,” îi zice Sfântul; „De ce te miri? Acestea ce îți spun eu nu sunt carte însuflețită? Că cel de trei ori blestemat, împăratul Leon Conon, când a ars școala și toată biblioteca cu cărțile în Țarigrad, oare câte zeci de mii de cărți au ars? Și câte cărți folositoare de suflet erau acolo înăuntru? Însă și aceasta cu amenințarea și slobozirea lui Dumnezeu s-a făcut, pentru ca să nu fie defăimate de oamenii veacului acestuia mai de pe urmă, precum defaimă și pe celelalte care au rămas. Pentru că putea Dumnezeu să facă ca să nu ardă, precum Evanghelia în Rusia.

Însă eu mă mir: cum oamenii, în ziua de astăzi, au defăimat cărțile bisericesti cele fără de greșeală? S-au întunecat de nepricepere și au scurtat dumnezeieștile slujbe. S-au dat numai la iubirea de bani, și la slujbe se grăbesc, ca să facă rucodelie multă și să se numească bogați. O, ce răutate! O, ce nepricepere!”» (Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 22011, pp.73-74.)

Și eu am urmat Facultatea de Teologie și am auzit de acest fel de păreri printre colegii care nu au prea fost atenți în selecția lecturilor, dar luate la o analiză minuțioasă și prin cercetarea documentelor originale ale Sfinților Părinți și a studiilor profesorilor duhovnicești și râvnitori ai Dreptei Credințe, vedem că sunt răstălmăciri sădite special pentru a favoriza relativismul în credință spre a accepta ecumenismul. Nici un caz din cele spuse mai sus, verificate toate de noi, nu corespund cu realitatea.

De pildă, a-l numi pe Sfântul Apostol Petru „eretice notoriu” vădește o îngrozitoare ignoranță atât în legătură cu viața lui, cât și în legătură cu noțiunea despre erezie. În același timp este și o necunoaștere a problemei expuse din Sfânta Scriptură la care faceți referire.

Sfântul Apostol Petru este unul din corifeii Apostolilor și stâlpii de referință ai Bisericii, în nici un caz un eretic notoriu:

„Ioan 1:42 Și l-a adus la Iisus. Iisus, privind la el, i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa (ce se tâlcuiește: Petru).

Gal 2:9 Și cunoscând harul ce mi-a fost dat mie, Iacov și Chefa și Ioan, cei socotiți a fi stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba dreapta spre unire cu ei, pentru ca noi să binevestim la neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur,”

Erezia este, după Sfinții Părinți, despărțirea de Sfânta Biserică pe temeiul unei dogme greșite. Când s-a despărțit Sfântul Apostol Petru de Sfânta Biserică, de când a nu mânca la masă cu cei netăiați împrejur este o problemă de dogmă? A se tăia sau nu împrejur este o poruncă, a te mântui sau nu prin tăierea împrejur este o dogmă. A nu mânca împreună cu cei netăiați împrejur, poate fi o problemă de dogmă, dacă tu crezi că mântuirea nu vine decât prin tăierea împrejur, poate fi o problemă de poruncă, dacă tu crezi că este un păcat să mănânci cu cei netăiați împrejur, sau este o problemă de iconomie, dacă tu crezi că cei tăiați împrejur s-ar sminti văzându-te mîncând cu cei netăiați împrejur.

După cum vom vedea mai jos nu este vorba de nimic din cele trei, ci de o iconomie uriașă, cu totul deosebită și delicată, făcută din marea smerenie și iscusință duhovnicească a Sfântului Apostol Petru în colaborare cu Sfântul Apostol Pavel.

Sfântul Apostol Petru credea drept: că tăierea împrejur nu este mântuitoare, fiindcă pe sutașul Corneliu nu l-a tăiat împrejur, ci la botezat:

„Fap 10:44 Încă pe când Petru vorbea aceste cuvinte, Duhul Sfânt a căzut peste toți cei care ascultau cuvântul.

Fap 10:45 Iar credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți pentru că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste neamuri.

Fap 10:46 Căci îi auzeau pe ei vorbind în limbi și slăvind pe Dumnezeu. Atunci a răspuns Petru:

Fap 10:47 Poate, oare, cineva să oprească apa, ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?

Fap 10:48 Și a poruncit ca aceștia să fie botezați în numele lui Iisus Hristos. Atunci l-au rugat pe Petru să rămână la ei câteva zile.”

Așadar Sfântul Apostol Petru era Drept Credincios, stâlp al credinței și învățător al Ortodoxiei și în această privință.

Iată ce se scrie în Sfânta Scriptură despre problema la care faceți referire:

„Gal 2:11 Iar când Chefa a venit în Antiohia, pe față i-am stat împotrivă, căci era vrednic de înfruntare.

Gal 2:12 Căci înainte de a veni unii de la Iacov, el mânca cu cei dintre neamuri; dar când au venit ei, se ferea și se osebea, temându-se de cei din tăierea împrejur.

Gal 2:13 Și, împreună cu el, s-au fățarnicit și ceilalți iudei, încât și Barnaba a fost atras în fățarnicia lor.

Gal 2:14 Dar când am văzut că ei nu calcă drept, după adevărul Evangheliei, am zis lui Chefa, înaintea tuturor: Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca păgânii și nu ca iudeii, de ce silești pe păgâni să trăiască ca iudeii?”

Sfinții Părinți tâlcuiesc acest pasaj în felul următor:

„Mulți socotesc că Pavel îl prihănește aici pe Petru ca pe un fățarnic, dar lucrul nu este așa, căci toate câte se văd că i le-a zis Pavel împotriva lui Petru i le-a zis și i le-a făcut după iconomie. Iar pricina Iconomiei a fost aceasta: aflându-se în Ierusalim, Petru îngăduia a se tăia împrejur fiii Evreilor credincioși, fiindcă nu era cu puțință a-i smulge din Lege dintr-o dată. Iar când a venit în Antiohia, mânca împreună cu cei din neamuri și netăiați împrejur și petrecea împreună cu ei cu slobozenie. Dar, pentru că s-a întâmplat a veni în Antiohia oarecari Ierusalimiteni ce crezuseră din Evrei, Petru se ferea de cei din neamuri și nu mânca și nu petrecea împreună cu ei, ca mai înainte, întâi ca să nu-i smintească pe acei Ierusalimiteni, și a doua ca să-i dea lui Pavel prilej binecuvântat să-l mustre. De aceea l-a și mustrat Pavel pe Petru, iar Petru a suferit mustrarea fără nici o stare împotriva, căci în acest chip ar fi urmat ca și Ierusalimitenii, ucenicii lui Petru, să se strămute de la tăierea împrejur și de la obiceiurile Legii, văzând că învățătorul lor e mustrat de Pavel, iar el tace, neavând ce să zică. Deci, a sta Pavel împotriva lui Petru, era numai o formă de luptă, iar nu luptă cu adevărat. Pentru că dacă ar fi fost cu adevărat luptă, Pavel nu ar fi mustrat pe Petru înaintea Ierusalimitenilor acelora, ucenicii lui Petru, căci i-ar fi smintit foarte pe aceștia, văzând cum se luptă căpeteniile Apostolilor. Însă lupta aceea închipuită întru arătare, s-a făcut îndreptare a ucenicilor și de aceea nici Petru nu a zis ceva împotriva, arătând că primea și suferea această stare împotriva a lui Pavel pentru iconomie.” (Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Epistolelor către Galateni, Efeseni, Filipeni și Coloseni, Ed. Σοφία – Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2006, pp. 30-31.)

Vă asigurăm că după cum ați fost dezinformați despre Sfântul Apostol Petru la fel ați pățimit și în legătură cu ceilalți Sfinții. Înțelepciunea Sfântului Maxim Mărturisitorul este recunoscută de toți Sfinții de după el și cugetul lui este fără abatere cugetul întregii Sfintei Biserici, și dinaintea lui, după cum arată și sinteza făcută din toți Sfinții și din el a Sfântului Cuvios Ioan Damaschin cel care a adunat cel mai pe scurt ceea ce credeau toți laolaltă. În nici un caz consensul patristic nu este opus lui, ci doar că nu a intrat în profunzimea analizei lui, în nuanțele dezbătute de el, fiindcă încă nu apăruse nevoia de a o face. Veți găsi și în Sfinții Părinți mai vechi izvoarele realităților detaliate de el. De altfel în „Ambigua” Dumnezeiescul Maxim ia propoziții ale Sfinților Părinți și le analizează atât de adânc, ajungând în amănunțimea gândirii Sfinților Părinți, arătând că toți au niște adâncimi pe care noi nu le sesizăm, din cauza neputinței noastre. Noi, dacă ne orbim cu păruta deșteptăciune, credem că Sfinții Părinți ar fi opuși Sfântului Maxim fiindcă nu putem surprinde tot ceea ce vor să zică, ci doar suprafața. Dar atât Sfânta Scriptură cât și ei au tâlcuire nu numai istorică, ci și anagogică, și alegorică, și tropologică în același timp. Dacă le opunem una alteia, noi suntem vinovați, răstălmăcind și răstălmăcind duhul părinților. Dacă i-ar fi întrebat cineva pe ei personal, în ruptul capului ei nu ar fi spus că se opun Sfântului Maxim Mărturisitorul, ci că au spus același lucru, dar în alt context.

Să vedem însă ce ne scriați dumneavoastră mai departe:

„In cazul analizei parintelui Arsenie Boca, ati aplicat o rigoare exceptionala, crancena as putea spune. Este adevarat ca in unele locuri are exprimari imprecise, dar limbajul dogmatic are o rigurozitate pe care putini o pot atinge. Nu toti pot fi Maxim Marturisitorul. Nu toti au debitul si coerenta lui Hrisostom. Nu toti zboara cu mintea asa sus ca Dionisie Areopagitul. De la aceste imprecizii pana la a arunca anathema pe un om si a-l declara eretic este o cale lunga. Parca prea v-ati fortat sa-l trageți printr-o lunga lista de erezii pe parintele Arsenie, fara ca parintele sa fi avut in cuget sa le propovaduiasca. Eu nu tin minte ca in istoria Bisericii sa fi fost un ereziarh responsabil de atatea erezii la un loc (ati reusit sa adunati vreo 20 sau mai bine). De aceea spun ca articolul dvs transpira de incrancenare. Daca un cuvânt al parintelui Arsenie nu sta in matricea dogmatica sistematizata pe care o avem noi azi gratie sf. Marturisitor Dumitru Staniloae (eu il recunosc ca sfant), inexistenta in vremea parintelui Arsenie, sarim ca arsi. Dar explicatiile parintelui Arsenie sunt suficiente ca sa arate ca ceea ce era imprecis formulat, sau pus intentionat dubitativ, era limpede pentru el.”

Noi îl admirăm pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ca pe un purtător de duh și continuator al Sfinților Părinți. A-l declara ca Sfânt însă ține de Sfântul Sinod, nu putem să ne punem mai sus ca Sfânta Biserică.

Ați remarcat bine lipsa Părintelui Arsenie Boca. Aceasta nu vine din retorică, ci din faptul că s-a lansat în dogmatizări fără să își curățească mintea de patimi. Dacă ar fi lucrat cu seriozitate pocăința ar fi înțeles dogmatica Ortodoxă, sau ar fi recunoscut că nu o înțelege și ar fi tăcut cu smerenie. Sfinții Părinți lămuresc, sfinția sa încâlcește problemele scriind „dubitativ”. Scrierile sale sunt duplicitate și contradicții (una spune direct, alta contrazice indirect prin înțelesuri) ceea ce arată tocmai că nu a înțeles deloc, ci și-a însușit după ureche Ortodoxia. Ceea ce susținea într-un loc prin enunțare, dărâma în zece prin demonstrare. Nu era nevoie să citească dogmatica Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, putea să-l întrebe sau să îi rămână ucenic, înainte de a se apuca de a dogmatiza fără rânduială. Dacă a căzut din ascultare, din dorința de a face Mănăstire de Maici, având ca stareță pe Maica Zamfira, a căzut și din înțelegerea ce i-ar fi venit dacă ar fi păstrat legătura cu preacucernicia sa. Dacă ar fi citit măcar micuța carte de dogmatică a Sfântului Ioan Damaschin, prezentă într-un limbaj accesibil și pe vremea formării sfinției sale și dacă ar fi înțeles-o printr-o cercetare stăruitoare a fiecărui punct dezbătut, altfel ar fi arătat toate scrierile și predicile sfinției sale, inclusiv pictura de la Drăgănescu și „Cărarea Împărăției”. Superficialitatea în credință te face (dacă ești smerit) să te alarmezi și să te oprești singur din misiune, nu îți justifică ereziile. Mulți ereziarhi au mers pe o latură greșită, fiindcă nu au înțeles latura ce părea opusă, dar de fapt completa înțelegerea. Latura pe care au mers, însă, era corectă, dar fiind incompletă, devenea un neadevăr. Încăpățânându-se să nu primească și completarea echilibrată a realității, deveneau minci-noși și dezbinați de prea deplina credință a Sfintei Biserici. Sfinția sa, cum bine ați remarcat, vrând să pară atotcunoscător, a abordat cu superficialitate toate laturile neînțelegând, însă, nici una din ele, astfel că a fost complet dezbinat de Sfânta Predanie, ne mai având decât o suprafață declarativă de Ortodoxie, însă în profunzime un gol umplut de înțelesuri eretice. A abordat multe probleme eclectic, după moda New-Age și de aceea a greșit așa de mult. Nu este vina noastră că i le-am descoperit, ci a sfinției sale că le-a emis.

Nu este suficient să te uimești de mulțimea ereziilor unui om și să concluzionezi că așa ceva nu se poate. Este necesar a studia aceste abateri în lumina Sfinților Părinți și a vedea dacă este ceva real sau o invenție. Așteptăm să abordați măcar una din ereziile sfinției sale și să demonstrați că nu este erezie, nu să contraziceți fără argumente toată demonstrația, fiindcă vă dărâma idolul căruia îi sunteți dator... pentru ce? Nu el v-a creat, nu el v-a purtat de grijă, nu el s-a răstignit, ci Hristos Adevărul căruia dumneavoastră vă împotriviți, numind pe sfinții Lui eretici notorii, doar pentru ca să demonstrați că Părintele Arsenie Boca nu este eretic. Ca să scăpați de acuzația de erezie pe clientul dumneavoastră acuzați pe cei ce îl vădesc, nedreptățindu-i. Este un meșteșug avocațesc, dar nu este un mod de a lucra al celui ce caută adevărul mai presus de orice. Nu-l mai răstigniți încă o dată pe Hristos, apărând neargumentat minciuna.

Vedeți studiul a fost obositor pentru dumneavoastră fiindcă nu stăpâniți noțiunile dogmatice, deși ați urmat studii teologice. Facultatea de Teologie nu asigură cunoașterea Sfinților Părinți, ci îți arată doar unde să îi găsești. Studiul adevărat teologic este alergarea la sursă, la Sfânta Predanie.

Sfinții Părinți n-au fost niciodată dubitativi în exprimări, fiindcă se jertfeau pentru adevăr, dându-și chiar și viața. Ei făceau la toată lumea limpezi problemele, nu-i încurcau de cap pe bieții cititori, cum a făcut sfinția sa.

În realitate Părintele Arsenie Boca nu numai că nu avea darurile Sfinților enumerați de dumneavoastră, dar nici măcar nu a ajuns la înălțimea unui Părinte Arsenie Boca trecut prin stadiul curățirii de patimi și contemplării naturale, ca să dobândească o cugetare limpede, măcar la nivelul lui. Părintele Arsenie Boca de acum este mai jos de Părintele Arsenie Boca ce ar fi putut să fie, dacă era smerit și păstra legătura cu Sfânta Biserică. Multele vedenii pe care le-a primit și nu le-a cercetat împreună cu duhovnicul, lecturile împrăștiate și dăunătoare din hinduism, filozofii și alte religii, s-au asociat la dorința de a atrage lumea la sfinția sa, la amăgirea unei misiuni mai înainte de vreme și i-au dat o minte încâlcită, care celor ce nu cunosc Sfânta Tradiție li se pare a fi savantă datorită întortocherilor. Bieții ucenici, se acuză pe ei

înșiși că nu pot înțelege cele spuse de sfinția sa printr-o falsă smerenie, datorită ideii preconcepute că precuvioșia sa este un Sfânt cum nu a mai fost altul pe pământ. Nu le vine să creadă că de fapt Părintele Arsenie Boca nu a cunoscut nici medicina, nici Ortodoxia, nici matematica, nici genetica, nici pictura, ci se lasă influențați de o părere ce plutește online despre geniul de la Prislop, în loc să capete adevărata smerenie de a cerceta cu osteneală Sfânta Predanie și a-și întemeia începutul pocăinței pe Adevăr, renunțând a fi creduli în ceea ce spune gura lumii. Nu lumea, nu ProTV-ul s-au răstignit pentru noi, ci Hristos Calea, Adevărul și Viața, ale Cărui mădulare sunt mărturisitorii adevărului, adică Sfinții Părinți.

Să vedem ce scrieți mai departe:

„Mai este și problema autenticității scrierilor aparute pe seama parintelui ca ciupercile după ploaie. Există un timbru, o amprentă a cuvântului parintelui Arsenie care se recunoaște, o exprimare directă și concisă, darza și taioasă care nu se confundă. În afara de Cărarea Imparatiei, am dubii ca multe dintre celelalte lucrări au fost alterate. Iar cartile de marturie cuprind multe exagerări ale creștinilor evlavioși sau imprecizii datorate înțelegerii limitate sau memoriei deformabile, deci nu sunt de luat în seama la nivel dogmatic.”

Îmi pare rău că trebuie să vă atrag atenția, dar creștinii cu adevărat evlavioși nu sunt exagerați, ci echilibrați. Având astfel de ucenici, înseamnă că ceva din lucrarea sfinției sale i-a atras (ceva deci exagerat), căci pomul după roade se cunoaște.

Destul a parcurge „Cărarea Împărăției” pentru a te îngrozi, dând la două pagini de o erezie. Ne uimim și noi, ca și dumneavoastră, cum de au încăput atâtea erezii într-o amărâtă de carte și la ce culme a înșelării a putut ajunge un biet om.

E adevărat că sfinția sa avea un stil grosolan, inconfundabil, nicăieri întâlnit la Sfinții Părinți. Însă acesta se întâlnește și în apocrifele puse în seama lui.

De aceea, cei ce au făcut studiul de mai sus au apelat cu seriozitate la scrierile recunoscute a fi ale sfinției sale, distingându-le cu multă sârguință de scrierile mincinoase puse pe seama lui, dar nu au lăsat nici scrierile ucenicilor, fiindcă confirmă și stilul, și duhul, și cele scrise de sfinția sa.

Există această meteahnă a celor ce-i iau apărarea (dintre intelectuali) în a respinge tot ceea ce nu corespunde cu imaginea lor despre sfinția sa. Este un rezultat al comportamentului duplicitar al sfinției sale care se arată într-un fel la cei simpli, în alt fel la cei sofisticăți, pe primii vrăjindu-i cu minuni ieftine și profeții false, cu vedenii, profitând de credulitatea lor, pe ultimii fermecându-i cu o falsă smerenie, cu simțiri de umilință și idei încâlcite ce par savante, la toți inducându-le stări prin hipnoză, remarcate de toți, dar interpretate ca fiind privire dumnezeiască. Aceasta este un lucru întâlnit în toate mărturiile ucenicilor, fără abatere, fie că e vorba de cei intelectuali, fie că e vorba de cei fără de carte:

„Deu 19:15 Nu ajunge numai un martor pentru a vădi pe cineva de vreo vină sau de vreo nelegiuire sau de vreun păcat de care s-ar fi făcut vinovat, ci orice pricină să se dovedească prin spusa a doi sau trei martori.

Evr 12:1 De aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturie, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea.”

Mai mult, dacă cineva analizează comparativ scrierile ucenicilor cu predania în scris, în predici și în pictură a sfinției sale, vede că toate au ceva comun: punerea accentului pe propria lui persoană și pe propriile lui păreri, în detrimentul lui Hristos și al Sfintei Tradiții. O astfel de uniformizare între fani și autori este mai rar de găsit, oricât am căuta în istoria ereziilor sau a literaturii beletristice.

Ce ne mai scriați:

„Certuri între sfinți? Au fost și vor fi, dar certăreții tot sfinți au ramas. Pavel i-a sarit la gat lui Petru, cei 10 apostoli s-au enervat pe fiii lui Zevedeu ca au vrut intaietate; Ioan Gura de Aur l-a blestemat

pe Epifanie de Salamina, la fel si celalalt si, ce sa vezi?, blestemele li s-au implinit amandurora. Asa ca nu mă mira ca sf. Dumitru Staniloae a fost trist de ce a auzit despre fostul sau ucenic (desi vina era a oamenilor care exagerau, a se vedea o declaratie din dosarul de securitate al par. Arsenie in care marturisea cu tristete ca s-a trezit cu o fama nedorita sau, in alt loc, ca oamenii vin la el ca la un atelier mecanic – sa-i repare – dar nu vor sa-si schimbe viata), sau ca sf. Cuv. Arsenie de la Techirghiol era nemulțumit de unele afirmatii. Poate ca acel „fost in duhul lui Ilie in urma cu 300 de ani” se referea la jertfa dura a Brancovenilor din urma cu 3 secole, a carei consecinta a fost inmultirea harului in popor prin proroci, inclusiv in el („eu am fost nascut pentru rugaciunile Brancovenilor”). Poate ca parintele i-a transmis omonimului de la Techirghiol ca va prelua stafeta de lumnator al neamului, ceea ce s-a si intamplat: unul s-a micsorat (Boca), iar celalalt a crescut (Papacioc).”

Iarăși remarcăm încă o înălțare deasupra Sfântului Sinod (rod al felului de a se pune deasupra ierarhilor pe care îl avea Părintele Arsenie Boca) declarând Sfinți pe oamenii duhovnicești. Noi îl apreciem mult pe Părintele Arsenie Papacioc, dedicându-i un capitol admirativ aparte în studiul de mai sus. Credem că și precuvioșia sa, și Părintele Cleopa, și Părintele Ioanichie Bălan, și Părintele Paisie Olaru, și Părintele Profesor Dumitru Stăniloae sunt modele autentice de sfințenie, dar a-i declara Sfinți este numai al Sfintei Biserici.

Dumneavoastră, după cum se vede, răstălmăciți viețile și cuvintele sfinților în rău, iar ale Părintelui Arsenie Boca în bine. De ce lucrați cu dublă măsură? De ce pentru unii mumă, pentru alții ciumă? Noi nu am auzit că Sfântul Apostol Pavel a fost vreun cuțitar să sară la gâtul cuiva. Înainte de a primi Sfântul Duh a prigunit Sfânta Biserică, dar după? Cum puteți spune că a sărit la gâtul Sfântului Apostol Petru?

Sfinții Apostoli s-au certat pentru întâietate înainte de a fi botezați, deci pe când nu erau Sfinți.

Sfinții Ioan și Epifanie nu s-au blestemat, ci și-au trimis scrisori procești, în care se arată marea dragoste a arătării păcatului celuilalt, pentru ca astfel să se împace. Nu priviți din prisma patimilor personale viețile sfinților.

Ce perversiune irațională să declari că a fi în duhul lui Ilie acum 300 de ani se referă la Brâncoveni, care și-ar fi dat din nou capetele doar ca să combată această idee hindusă, fiind foarte buni cunoscători ai Ortodoxiei. Este stilul răstălmăcitor demonic pe care vi l-a transmis duhul (ce l-a ispitit pe Părintele Arsenie Boca) în acea convorbire de 1 minut, sau doar un meșteșug avocățesc, nelalocul lui în problemele credinței. Ce mândrie să te socotești rodul rugăciunilor unor Sfinți Mucenici, când te-ai zămislit într-o familie mixtă, deci fără Sfânta Cununie, prin desfrânarea foarte gravă dintre o Ortodoxă și un eretic uniat. Cum s-ar fi putut apărătorii Dreptei Credințe să se roage ca cineva să păcătuiască, adică să aibă loc o astfel de zămislire necurată?

Cele spuse de Părintele Arsenie Papacioc nu au legătură cu Sfinții Brâncoveni, ci cu credința Părintelui Arsenie Boca în preexistența sufletului și că este reîncarnarea unui înger, care s-a prefăcut în Ilie, apoi în înger, apoi în Ioan, apoi în înger și apoi în Zian. Dacă veți citi cu luare aminte la textul scris de sfinția sa numit „Taina lui Ilie și Ioan”, veți înțelege, apoi veți vedea că aceasta consună și cu mărturia ucenicilor hipnotizați de sfinția sa special ca să-l vadă și ca Ilie, și ca Ioan, și ca Arsenie. Apoi fiind cutremurat de astfel de hule veți privi pictura de la Drăgănescu unde se pictează pe sine ca Sfântul Ioan Botezătorul, sau ca Mântuitorul și reprezintă duhuri necurate care ies din om, ca și cum ar fi sufletul lui, și veți vedea simbolurile păgâne așezate pe capetele sau în mâinile sfinților și veți avea în față întreg tabloul al rătăcirii și pierzării lui.

Dar pentru aceasta trebuie să vă puneți prin pocăință în lumina Sfinților Părinți și a Sfințelor Icoane pentru a vi se deschide ochii înțelegerii. Studiul de mai sus le cercetează cu amănunțime și concret, pentru ca cel ce dorește adevărul să se lămurească cu ușurință, având atâtea mărturii adunate la un loc

și cititorul, dacă își dezleagă conștiința de datoria părută față de un rătăcit (prin Sabia Cuvântului și datoria față de Adevărul răstignit pentru el), va avea conștiința proprie care îi va confirma acestea cu mare glas.

Lăsați comparațiile fabuloase cu care ne-au obișnuit, în mod rătăcit, ucenicii sfinției sale care au ajuns să Îl compare cu Maica Domnului și cu Sfântul Duh. Nu avea cum să se micșoreze Boca și să crească Papacioc, fiindcă nu a fost nici primul Ioan, nici al doilea Hristos. Iar duhurile lor au fost contrarii între ele, primul mergând după părerea proprie, al doilea după ascultarea de soborul Bisericesc și Sfinții Părinți. Veți înțelege mai bine aceasta dacă veți parcurge paralela din tabelul Arsenie vs. Arsenie, din studiul de mai sus.

Iată ce ne mai scriați:

„Cu doamna Lidia Staniloae am vorbit personal la o emisiune difuzată la Trinitas Tv în 2014 și când am întrebat-o de părintele Arsenie Boca în relație cu părintele Staniloae, a sarit ca arsa. Toți cei care au urmarit emisiunea au fost de acord că sarit calul în modul vehemențial tonului abordat. Se pare că unii oameni l-au desconsiderat pe părintele Staniloae în favoarea părintelui Boca, ceea ce ar fi o nedreptate, dar a-i nega celui din urma contribuția la apariția primelor 4 Filocalii ar fi iar nedrept.”

Nimeni nu cere doamnei Lidia Stăniloae să fie despățită în manifestările ei, însă aceasta nu implică ideea că a mințit în memoriile sale. Contribuția Părintelui Arsenie Boca la Filocalie a fost una financiară, cea intelectuală fiind doar o copertă hidoasă, ce batjocorește pe Domnul Hristos, de care Părintele Dumitru Stăniloae și-a dat seama și a înlăturat-o, după cum și la reeditarea Filocaliei volumul 4 a scos pomenirea numelui Părintelui Arsenie Boca, datorită faptului că preacuvioșia sa a suferit o gravă cădere de la duhul filocalic, dezamăgindu-l pe marele tâlcuitor.

Dacă veți cerceta studiul de mai sus este dezbătută și această problemă cu citate din ucenici, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și chiar din Filocalie. Părintele Arsenie Boca a adus un singur mic manuscris (în Română) din Filocalie, de care Părintele Profesor nu pomeniște decât în trecere, fiindcă era nesemnificativ față de multele ediții (cele mai multe în limba greacă) pe care le-a folosit în tâlcuire. Părintele Arsenie Boca nu cunoștea limba greacă (după cum mărturisește chiar el însuși) și nu avea experiența lăuntrică a pazei minții, fiindcă nu era în ascultare și se lăsase capturat de vedenii mincinoase. Nu a contribuit astfel nici la crearea termenilor filocalici, nici la înțelegerea lor. Nu avea cum, sărmanul.

Iată ce ne mai scriați:

„Ca să rezum: am parcurs de trei ori „Cararea Împărăției” și nu am găsit greselile dogmatice reclamate de dvs. Am fost juristconsult 5 ani, din 2005 sunt neîntrerupt avocat până în prezent, iar din 2014 licențiat în Teologie (din pasiune), așa că am un simț critic foarte dezvoltat și miros unde deraiază dreapta credință.”

Ne iertați, dar nici un Ortodox nu poate să se considere pe sine infailibil în credință. Toți ne luăm după Sfinții Părinți, nu după propria părere că am fi detectori de minciuni fără de greș. Această siguranță de sine precis este o moștenire din „Cărarea Împărăției” și de la duhurile ce au insuflat-o. După cum s-a arătat mai sus, datorită parcurgerii de atâtea ori a cărții vătămătoare de suflet numită „Cărarea Împărăției” și s-au amestecat noțiunile și nu mai știți care este Ortodoxia. De fapt numiți Dreapta Credință părerea indusă în dumneavoastră de sfinția sa, și (ca roadă a lucrării amăgite și amăgitoare a preacuvioșiei sale asupra minții dumneavoastră) Sfânta Tradiție nu numai că nu o înțelegeți, dar ce este mai grav o considerați plină de greșeli,eretici notorii, blestemători, cuțitari și deci... relativă.

Numai Părintele Arsenie Boca este criteriul dumneavoastră suprem, fiindcă... îi sunteți dator. Experiența de avocat v-a făcut să nu căutați adevărul, ci să vi-l dezvinovați pe Părintele Arsenie Boca care v-a devenit un fel de client al minții. Din păcate nu vă opriți aici, ci acuzați pe Sfinții Părinți, doar fiindcă ei au tăria să îi vădească fraudele intelectuale și cele din credință. Din cauză că Părintele Arsenie Boca s-a făcut el însuși (prin primirea vedeniilor mincinoase de la vrăjmași) dușmanul Sfinților Părinți și s-a exclus din soborul bisericesc, dumneavoastră (ca un avocat ce ține la clientul său) îi tratați pe aceștia ca pe dușmanii personali și ieșiți cu mintea din hotarele Bisericii. Și aceasta numai pentru că ceea ce susțin ei (adevărul) îl arată pe cel căruia îi sunteți îndatorat un mincinos și auto condamnat la părăsirea lui Dumnezeu.

Ceea ce nu înțelegeți, însă, este că nimeni nu îl condamnă, ci doar îi arată abaterile de la Sfânta Tradiție, ca nimeni să nu urmeze rătăcirile lui, pentru a nu-l împovăra cu responsabilitatea altor amăgiți. Autorii acestui studiu, de nenumărate ori au scris că îi țin partea și nu au nimic împotriva sfinției sale, și i-au îndemnat pe toți să se roage pentru preacuvioșia sa și pentru întreg neamul Românesc ca să scape de amăgire și să se întoarcă la mântuire, despre care am fost învățați prin Sfinții Părinți. Și nu numai că au scris, dar așa este și în inima lor. Nu vor să judece persoana, ci să stea cu luare aminte în fața învățăturilor sale și să aleagă ce este bun și ce este rău. Așadar, dacă doriți adevărul cercetați ce este conform sau nu cu Sfânta Predanie în acest studiu și, dacă se abat autorii de la Ea, arătați unde anume, și ei se vor bucura din toată inima să se corecteze, dar dacă se abate Părintele Arsenie Boca, de dragul lui corectați-vă pe dumneavoastră, mai ales dacă vă simțiți dator față de el, ca să nu fie vinovat suplimentar pentru o altă victimă (chiar dumneavoastră) pe care a rupt-o de la Ortodoxie.

Să parcurgem mai departe epistola dumneavoastră:

„Parintele si-a permis un stil liber, mai ales pentru ca lucrarea nu a fost gandita pentru tipar, ci mai degraba a fost rodul unor cugetari care ulterior s-au inmanunchiat intr-un manuscris de carte. Acest stil liber va incomodeaza pe dvs si-i cautati pricina de erezie, ceea ce este suspect avand in vedere adanca dvs pregatire teologica.”

După cum v-am spus nu am o pregătire teologică reală. Aceasta are patru etape: curățirea de patimi, contemplația naturală, sălășluirea Sfintei Treimi, iar apoi cuvântarea de Dumnezeu sau teologia. Așadar, dacă nu am pus încă început bun nici măcar la curățirea de patimi, cum aș putea fi pregătit teologic și de unde adâncime dacă nu cobori mintea în adâncul iadului pentru a te smeri? Dar aici nu este vorba de mine, autorii acestui studiu au încercat din toată ființa lor să nu se abată de la adevărații teologi ai adâncului dumnezeiesc. De dragul Sfinților Părinți trebuie primit adevărul și comparat cu predania Părintelui Arsenie Boca.

În privința sfinției sale, nu ar avea nimeni nimic împotriva, nici autorii acestui studiu, să fi rămas cu stilul său. Problema nu este stilul, ci nu a exprimat adevărul. Orice stil, dar în adevăr. Chiar și stilul Părintelui Arsenie Boca, dar în Ortodoxie.

Însă ținem să vă atragem atenția că dacă ar fi ajuns la adevăr, uimindu-se de El s-ar lepădat de siguranța grosolană de sine și ar fi coborât într-un adânc al umilinței, iar atunci și-ar fi schimbat precis și stilul, căpătând prin adevăr siguranța blândeții, smereniei și dragostei. Nu stilul lui ne incomodează, el este consecința directă și rodul micimii de suflet provenită din neascultare, minciună și erezii.

Sfânta Scriptură ne învață și despre stil să avem grijă:

Col 4:5 Umblați cu înțelepciune față de cei ce sunt afară (de Biserică), prețuind vremea. Col 4:6 Vorba voastră să fie totdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.

Nu același lucru se poate spune despre stilul butucănos cu siguranță de sine al Părintelui Arsenie Boca, care pare că își aruncă piper în ochi și în urechi, având în sine damful disprețului evident.

Iată acum și cum ne mustrați pe noi (lucru pentru care vă mulțumim):

„Este izbitoare asemanarea cu fariseii care-i smulgeau cuvintele Mantuitorului ca sa-L acuze de hula, dvs smulgeti cuvintele parintelui Arsenie ca sa le puneti la zidul infamiei.”

Cum de lăudați stilul de „bici al lui Dumnezeu” care vădește păcatele oamenilor fără milă, al Părintelui Arsenie Boca, iar când cineva se străduiește să-l ocrotească pe el, dar să atragă atenția asupra rătăcirii învățăturilor lui, îl acuzați de fariseism. Nu cumva iar umblați cu două măsuri? Nouă ne este milă și de el, și de dumneavoastră, și de toți ucenicii lui. Nu îl vrem la zidul infamiei, ci să fie iertat de Dumnezeu. Însă învățăturile sfinției sale care l-au dus spre rătăcire și fac atâta rău unui neam întreg am vrea să piară, cu totul, inclusiv cu pomenirea lor, ca să crească minunatul Cuvânt al lui Dumnezeu, prin pocăință. Este ceea ce porunceau și Sfinții Apostoli:

Fap 19:18 Și mulți dintre cei ce crezuseră veneau ca să se mărturisească și să spună faptele lor.

Fap 19:19 Iar mulți dintre cei ce făcuseră vrăjitorie, aducând cărțile, le ardeau în fața tuturor. Și au socotit prețul lor și au găsit cincizeci de mii de arginți.

Fap 19:20 Astfel creștea cu putere cuvântul Domnului și se întărea.

Nu cumva și pe ei îi considerați farisei?

O etapă importantă pentru mântuirea sfinției sale este ca nimeni să nu-i mai urmeze rătăcirea, pentru a nu-și mai păstra decât povara păcatelor proprii pe care le-a făcut din neascultare, dispreț față de oameni, învățături rătăcite și conviețuirea cu o maică, și să nu aibă în plus povara celor ce nu se mai spovedesc la duhovnic, ci doar la mormântul sfinției sale (că așa a făcut el având ca duhovnic un mort de 200 de ani, mort devenind și el față de Sfânta Biserică), sau povara celor ce au devenit adepți ai ecumenismului (și noii spiritualități bolnăvicioase și hinduse) în urma predicilor și picturilor sale, sau povara celor ce au făcut din căsătorie leagăn de plăcere trupească și necurăție (cu pretext că așa își păstrează sănătatea) după cum învață sfinția sa, sau celor ce au început să se închine la duhul lui antihrist prin învățăturile și picturile lui.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

23 ianuarie 2016 la 20:56 Editare

Iată ce ne recomandați, din dragoste față de noi:

„Ca sa verificati ceea ce sustineti dvs, iesiti in fata poporului la Prislop si spuneti-i ca Arsenie a fost un eretic, ca sufletul lui este in iad si ca trebuie noi sa ne rugam pentru el ca sa-l scoatem de acolo. S-ar putea sa simtiti aceeasi frica pe care au simtit-o carturarii cand i-a intrebat Hristos in templu despre botezul lui Ioan, de unde era: le-a fost teama ca-i ucide lumea cu pietre daca raspund pentru ca toti erau incredintati ca Ioan era proroc. Ati fi gata sa pariatati cu viata tot ceea ce ati scris mai sus? Daca nu, e apa de ploaie.”

Probabil v-ați dori să ne vedeți linșăți, ca să scăpați de mustrarea conștiinței și adevărului din Sfinții Părinți?

A paria este un păcat, și niciodată nu am spus că sufletul sfinției sale este în iad, fiindcă i-a rămas posibilitatea pocăinței. Însă cu siguranță învățăturile sfinției sale duc la iad și strădania acestui studiu este nu a-l osândi pe el, ci ca toți (inclusiv cei de la Prislop) să afle că învățăturile sfinției sale au fost

eretice și să se lepede de ele. Nu să se lepede de el, ci de dragul lui să se lepede de ele. Ca să spunem despre sfinția sa că a fost eretic, aceasta noi nu o putem face. Este nevoie de hotărârea unui Sfânt Sinod care să arate dacă s-a dezbinat până la sfârșit de Sfânta Biserică sau nu, ci s-a pocăit public. Dacă însă nu s-a pocăit până la moarte de învățăturile sfinției sale ce sunt date anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice, nu mai este nevoie de un alt sinod, fiindcă el însuși s-a pus pe sine în partea celor ce propovăduiesc învățăturile pe care Ele le-au anatemizat, dezbinându-se pe sine de Sfânta Biserică, ceea ce este cel mai grav păcat, aruncându-se și înecându-se astfel în toată drama consecințelor gestului său.

Puțin mai devreme o acuzați pe doamna Lidia Stăniloae că a sărit ca arșă pentru a-și apăra ideile și tatăl. Dar văd că aici descrieți pe ucenicii sfinției sale ca pe niște fanatici religioși, ca iudeii care l-au răstignit pe Hristos, gata de a ucide pentru Sfântul lor. Nu mă miră, am observat cu toții acest fel de fanaticism printre ucenicii sfinției sale. Cei care încep să aibă cultul Părintelui Arsenie Boca, printre primele simptome ale rătăcirii lor este căpătarea unui duh de intoleranță, și credința că sfinția sa este un Sfânt cum altul nu a mai fost. Vedeți, dacă el nu a vrut să fie în comuniune cu restul oamenilor din Biserică și ucenicii l-au recepționat la fel, făcându-l în ochii lor izolat, mai deosebit, mai important, mai autoritar decât toți ceilalți din Sfânta Biserică. Aceasta este pecetea și gravitatea cea mai mare a rătăcirii sfinției sale, care cuprinde atât de mulți azi, că nu mai poți găsi în magazine literatură patristică, ci doar scrierile unui amăgit. Este urmarea întunecării raționale datorată învățăturilor egoiste, centrate pe sine, ale sfinției sale și lucrării duhurilor cu care a colaborat și mai acționează prin rațiunile mincinoase din scrierile, predicile și picturile sale, și direct prin întărâtarea și hipnoza sufletelor celor care vin la mormântul său și se roagă în numele lui:

Ioan 8:44 Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii.

Cu adevărat, bine ați remarcat, ucenicii sfinției sale au un duh sălbatic și tulburat, neadmițând a fi contraziși, neprimind contraargumentele, și uzând de orice stil, motivație și argumentație, numai ca să impună idolul lor. Dar aceasta este o mărturie în defavoarea sfinției sale, pe care, fără să vreți o faceți.

Creștinii adevărați nu ar ucide niciodată ca să-i apere pe adevărații Sfinți. Ei sunt echilibrați și plâng de mila celor ce hulesc, preferă să li se verse sângele lor, dar nu să-l verse pe al păgânilor, fiindcă ei seamănă cu Hristos Adevărul cel Răstignit, iar nu cu tatăl minciunii cel ucigaș.

Mat 5:20 Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor.

Mat 5:21 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu ucizi”; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă.

Mat 5:22 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului.

Mat 5:44 Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc,

Vedeți ce ne învață Domnul Hristos? Nu numai să nu ucidem, dar că suntem ucigași și doar dacă ne mâniem. Chiar dacă i-ar privi pe autori ca pe vrăjmași, fiindcă se împotrivesc ideilor preconceptuate și rătăcite ale lor (care le-au fost inoculate de fabricanții mitului de la Prislop cu viclenie, din interes personal), ar trebui să se roage pentru ei, deși gestul de a arăta Adevărul după Sfinții Părinți este dragoste duhovnicească autentică fără interes, fiindcă nimeni nu finanțează așa ceva, ci chiar trezește împotriviri extremiste ce pun viața în pericol, după cum ați sesizat. Așadar studiul lor este făcut în duh de jertfă și asumarea consecințelor pe care le-ați pomenit, iar nu vrăjmășie. Ați văzut vreodată ucenici ai Părintelui Cleopa sau Arsenie Papacioc amenințând pe cineva când nu este de acord cu ei, că dascălii lor ar fi Sfinți?

Nu numai atât, dar fiind roade ale unor oameni duhovnicești, deși îi cinstesc ca atare, nu fac tam-tam-ul de la Prislop și nu vor să silească pe nimeni să fie de acord cu ei. Au fost învățați de dascălii lor să fie fii smeriți ai Sfintei Biserici și ascultători ai Sfântului Sinod. Noi însă știm cum se ridică ucenicii Părintele Arsenie Boca de la masă, când încerci să le spui adevărul, amenințând cu răzbunarea din partea „sfântului” lor.

Eu și autorii acestui studiu vă mărturisim că a paria este un lucru lumesc și păgân, dar a-ți pune viața pentru adevăr este mucenicie. Cu lacrimi vedem că în toate librăriile, pangarele și mințile oamenilor se duce război împotriva lui Hristos înlocuindu-se cărțile Sfinților Părinți cu cărțile de care recunoașteți și dumneavoastră că sunt falsuri, ale Părintele Arsenie Boca, dar și cu scrierile rătăcite ale lui. Da! Este un război mare între uniaticism, ecumenism, păgânism, noua spiritualitate din burta calului troian numit Părintele Arsenie Boca, de o parte, și Adevăr adică Sfânta Tradiție, din cetatea Sfintei Biserici. Credem că vor fi și oameni uciși pentru Ortodoxie din partea celor ce vor să impună cu sila și mijloacele moderne de manipulare curentul reprezentat de sfinția sa. Credem și mărturisim că este cel mai mare har să suferi pentru adevăr, deci cei care vor fi omorâți pentru că nu au fost de acord cu învățăturile Părintelui Arsenie Boca vor fi considerați printre marii mucenici înaintea lui Dumnezeu, biruind atât de multe erezii, după cum le-ați numărat chiar dumneavoastră. Dacă vom primi sau nu chiar noi acest har, este o mare mândrie și doar ca să cugetăm, darămite să o mai și dorim. Părintele Arsenie Boca avea această mândrie de a dori să devină mucenic, de aceea a și murit așa de urât, ca noi să ne trezim (mai multe amănunte despre cum a fost moartea reală a sfinției sale veți găsi în studiul de mai sus). Noi ne rugăm lui Dumnezeu să nu cădem în astfel de truție, ca nu cumva să dobândim astfel de sfârșit ca sfinția sa.

Chiar dacă noi nu ne vom învrednici de moarte pentru a mărturisi adevărul și primejdia grozavă pe care o constituie predania sfinției sale (vătămătoare de suflet și profund antiortodoxă), prin aceasta, însă, nu puteți huli că cele luate de la Sfinții Părinți pentru a ne lămuri și a-i combate rătăcirea ar fi apă de ploaie, fiindcă ele sunt spuse de Sfântul Duh prin Sfânta Predanie:

„Mat 12:31 De aceea vă zic: Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta.

Mat 12:32 Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.”

Atenție! Să nu cădeți în astfel de hulă...

Iată ce ne scriați mai departe:

„Canonizarea, aceasta e problema care de fapt ustura multe cugete, dar dacă e voia Domnului se va face, sau vor începe pietrele sa strige.”

Nu vedeți că deja începeți și dumneavoastră să vă ridicați propria judecată deasupra Sfântului Sinod, vrându-l canonizat? Nu vedeți că deja și dumneavoastră începeți să strigați?

Domnul nostru Iisus Hristos, însă, niciodată nu a strigat în sensul spus de dumneavoastră (a sili Sfânta Biserică să facă cele ce nu se cuvin, fiindcă din toate punctele de vedere contravin adevărului):

„Mat 12:19 Nu se va certa, nici nu va striga, nu va auzi nimeni, pe ulițe, glasul Lui.”

El a strigat doar pentru Mântuirea noastră, fiind ocărât, dar dorind să ne scape, prin preainfricoșata și neînțeleasa sa smerenie:

„Mat 27:46 Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?

Mat 27:50 Iar Iisus, strigând iarăși cu glas mare, Și-a dat duhul.”

Tot așa fac și ucenicii lui.

Mulțimea ucenicilor laudă, din smerenie:

„Luc 19:37 Și apropiindu-se de poalele Muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, bucurându-se, a început să laude pe Dumnezeu, cu glas tare, pentru toate minunile pe care le văzuse,

Luc 19:38 Zicând: Binecuvântat este Împăratul care vine întru numele Domnului! Pace în cer și slavă întru cei de sus.

Luc 19:39 Dar unii farisei din mulțime au zis către El: Învățătorule, ceartă-ți ucenicii.

Luc 19:40 Și El, răspunzând, a zis: Zic vouă: Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.”

Pietrele când strigă? La răstignire! Dar nu amenință pe alții, nici nu forțează Sfânta Biserică, ci sunt dovadă pentru cei necredincioși, pentru acei iudei ucigași, al căror duh dumneavoastră susțineți că îl au și cei de la Prislop:

„Mat 27:51 Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat;”

Sau acuzați Sfântul Sinod că ar fi necredincios ca iudeii, să țină cont de minuni (și acelea în duh demonic, ca la Prislop), în loc de adevăr? Așa ceva să nu fie în Sfânta Biserică Ortodoxă, în veac!

Luați aminte că ucenicii lui Hristos niciodată nu s-au purtat cu violență, nici măcar în argumentare din dorința de a convinge.

Dracii și ucenicii lor strigă, însă, pentru a forța și a se impune, din mândrie:

„Luc 8:28 Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui.

Fap 7:57 Iar ei, strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și au năvălit asupra lui.”

Creștinii adevărați ar vrea să audă alt strigăt, la Prislop:

„Fap 8:7 Căci din mulți care aveau duhuri necurate, strigând cu glas mare, ele ieșeau și mulți slăbănogi și șchiopi s-au vindecat.”

Să plece de acolo strigând duhurile care fac false minuni fiind legate de rămășițele Părintelui Arsenie Boca, vindecând trupurile dar înecând pe oameni în vise, vedenii și întunericul minții prin erezii, și să se vindece slăbănogii în credință care vin la Sfânta Biserică exact ca la un supermarket să-și cumpere cele de care au nevoie în viața de aici, nevrând să miște un deget spre pocăință. Să se vindece și cei ce șchioapătă în credință, crezând că dacă se fac minuni în numele minciunii, se poate accepta minciuna alături de adevăr.

Acum să continuăm a citi(a) epistola dumneavoastră:

„Eu sunt una dintre pietrele intoarse in 2009 la credinta de parintele Arsenie, caci huleam inainte Biserica. Dar s-a rugat nevasta-mea pentru mine parintelui la Prislop si dupa 3 luni mi s-a prabusit din interior toata conceptia hinduso-tao-budisto-zenista pe care o aveam despre lume ca un castel de carti de joc. Si nu mi-e rusine sa afirm aceasta, caci daca ar fi considerata o ratacire convorbirea mea de 1 min cu parintele Arsenie care m-a intors, atunci venirea mea la credinta ar trebui sa fie considerata o inselaciune diavoleasca, ceea ce nu prea se leaga, nu?!?”

Cum puteți să vă puneți propriile experiențe duhovnicești ca și criteriu de discernământ al adevărului. Sunteți cumva infailibil în a vedea ce este Ortodox și ce nu este, ce este vedenie înșelătoare și care nu? Dar acesta este duhul papal și protestant, pe care l-a avut și Părintele Arsenie Boca, afișând o siguranță de sine, bizuită pe părerea de sine, atât în selecția învățăturilor, cât și în primirea vedeniilor minci-noase. Ortodocșii se bazează, însă, numai pe Sfinții Părinți și pe multul sfat cu duhovnicul.

Din păcate, după cum se observă din scrierea dumneavoastră de mai sus, încă nu ați ajuns la Ortodoxie, ci ați schimbat concepția hinduso-tao-budisto-zenistă luată din Vede într-una induso-tăioaso-bochisto-zianistă luată din vedenii. Iar aceasta este o înșelăciune diavolească cu atât mai mare cu cât o depistați mai greu și cine știe dacă veți mai avea vreodată o șansă să ajungeți a cunoaște adevărul. Și hinduismul, propovăduind că suntem dumnezei după fire, se bazează pe aceeași siguranță de autoevoluție, pe care Părintele Arsenie Boca o avea (fiind unul din marii practicanți ai hinduismului), care după cum observăm și la dumneavoastră și la ceilalți ucenici ai sfinției sale, a lăsat-o drept moștenire, dar Ortodocșii adevărați nu o au, nu se bizuie pe sine, fiind smeriți, adică dumnezei după har. Ei au siguranța în Sfinții Părinți.

Însuși faptul că ați vorbit în 2009 un minut cu Părintele Arsenie Boca arată grava dumneavoastră rătăcire. El, la vremea aceea, era mort. Dacă ați vorbit cu el înseamnă că ați făcut fie ședințe de spiritism, fie vi s-a arătat în vedenie un duh necurat cu fața lui, care v-a hipnotizat. Dacă ar fi fost un Sfânt v-ar fi îndemnat la Sfânta Tradiție și ați fi deprins cugetarea Sfinților Părinți, care ține cont de Sfânta Biserică (de sfatul cu mulți oameni duhovnicești), de răbdare și de smerenie. Dumneavoastră, fără să vă dați seama, prin acest comentariu, nu faceți decât un mare serviciu adevărului: avem în dumneavoastră un exemplu concret de victimă intelectuală, de felul cum este cucerită ea în această credință contrară Sfintei Tradiții, numită arsenism, un exemplu de cum se poate întuneca mintea prin hipnoza în numele Părintelui Arsenie Boca pentru ca sufletul să capete ultimul vai:

„Isa 5:20 Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină; care socotesc amarul dulce și dulcele amar!”

Isa 5:21 Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după gândurile lor!”

Iată ce ne mai scrieți:

„Multi il slavesc azi pe Domnul datorita sf. Cuv. Arsenie de la Prislop, ceea ce e o roada bogata care se aduna in vistieriile parintelui din cer, nu din iad.”

Din păcate întreaga lucrare a lui și a ucenicilor este a-l slăvi pe Părintele Arsenie Boca, iar nu pe Hristos. Chiar și cele scrise de dumneavoastră ne arată tocmai aceasta. Nicăieri nu faceți lauda lui Hristos și a sfinților lui, a Duhului Adevărului pe care El L-a trimis, al Sfintei Predanii atât de dragi Lui, ci doar justificați metehnele Părintelui Arsenie Boca apărând minciuna și atacând pe Sfinții Părinți.

Uitați că Domnul nostru Iisus Hristos este:

„Ioan 14:6 Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.”

Este singura Cale, altele nu sunt, iar cei ce se abat de la Cale, umblă nu pe două, ci pe multe cărări... toate strâmbe:

„Mat 3:3 El este acela despre care a zis proorocul Isaia: „Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.”

Iată ce zice Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei despre aceasta:

«„Cale” numește Evanghelia, iar „cărări”, poruncile Legii, ca unele ce erau roase și vechi. Deci, zice: „Gătiți-vă pentru petrecerea evanghelică, iar poruncile Legii, drepte, adică duhovnicești le faceți, că Duhul drept este”.

Deci, atunci când îi vezi pe iudei că trupește înțeleg Legea, atunci să știi că n-au făcut „drepte cărările”, adică nu înțeleg Legea duhovnicește.» (Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία – Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 162.

O astfel de înțelegere trupească a Ortodoxiei (deci cărare strâmbă) a fost și „Cărarea Împărăției” (Părintele Arsenie Boca nu a zis Calea Împărăției, fiindcă nu cunoștea pe Sfinții Părinți și tâlcuirile lor, umblând încă rătăcit pe cărările părerilor proprii provenite din cugetarea trupească). Nu numai titlul îi vădea necunoașterea, ci tot conținutul acestei cărți grosolane, în stilul lui pe care îl recunoașteți și dumneavoastră, este o răstălmăcire trupească a Sfintei Evanghelii. Dacă nu vreți să fiți socotit printre iudeii trupești la judecata de apoi, ieșiți din vistieriile Părintelui Arsenie Boca și treceți în vistieriile Domnului nostru Iisus Hristos. Vai de cel care crede că are vistierii în veșnicie ale lui, și nu crede că Hristos este totul în toate. Se izolează făcându-se pe sine un alt hristos mincinos, într-un locaș în afara Împărăției Cerurilor, care unde se va putea arăta?

Chiar și aceasta este o boală a mișcării de la Prislop, în toate înlocuiesc pe Hristos cu Arsenie. Cum puteți dori să ajungeți în vistieriile Părintelui Arsenie Boca? Chiar nu vă dați seama că vă lepădați de Împărăția Cerurilor? Sau nu credeți în ce ne-a învățat chiar Dumnezeu Cuvântul:

„Mat 25:32 Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre.

Mat 25:33 Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.

Mat 25:34 Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.

[...]

Mat 25:41 Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.

[...]

Mat 25:46 Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.”

Deci este Împărăția Cerurilor pregătită de la întemeierea lumii și focul cel veșnic pregătit diavolului și îngerilor lui. Așadar... unde este al treilea loc?

Mai scorniți (precum latinii purgatoriul) un alt loc numit „vistieriile Părintelui Arsenie Boca”? Chiar dacă ar exista (dar nu există în veac!) eu n-aș vrea să fiu acolo, ca să nu mă despart de Sfânta Biserică, de Împărăția Cerurilor, de casa Tatălui unde este Domnul și Dumnezeul meu Iisus Hristos și nădăjduiesc că nici un om de pe acest pământ să nu dorească să fie în altă parte decât în tainița Vistierului Bunătăților.

Vă înțeleg și vă compătimesc pentru dragostea față de Părintele Arsenie Boca și recunoștința pe care vă simțiți dator să i-o arătați.

Sunt de acord că nu trebuie încrâncenare (din acest punct de vedere fiind un exemplu negativ chiar Părintele Arsenie Boca ca „bici al lui Dumnezeu”) în căutarea adevărului, lucru de altfel afirmat de noi toți, în nenumărate rânduri.

Nu trebuie, însă, a uita de muștrările publice pe care le făcea Mântuitorul, atunci când cărturarii învățau poporul lucruri eretice:

Mar 7:5 Și L-au întrebat pe El fariseii și cărturarii: Pentru ce nu umblă ucenicii Tăi după datina bătrânilor, ci mănâncă cu mâinile nespălate?

Mar 7:6 Iar El le-a zis: Bine a proorocit Isaia despre voi, fățarnicilor, precum este scris: „Acest popor Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine”.

Mar 7:7 Dar în zadar Mă cinstesc, învățând învățături care sunt porunci omenești.

Mar 7:8 Căci lăsând porunca lui Dumnezeu, țineți datina oamenilor: spălarea urcioarelor și a paharelor și altele ca acestea multe, pe care le faceți.

Mar 7:9 Și le zicea lor: Bine, ați lepădat porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră!

Mar 7:10 Căci Moise a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”, și „cel ce va grăi de rău pe tatăl său, sau pe mama sa, cu moarte să se sfârșească”.

Mar 7:11 Voi însă ziceți: Dacă un om va spune tatălui sau mamei: Corban! adică: Cu ce te-aș fi putut ajuta este dăruit lui Dumnezeu,

Mar 7:12 Nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa.

Mar 7:13 Și astfel desființați cuvântul lui Dumnezeu cu datina voastră pe care singuri ați dat-o. Și faceți multe asemănătoare cu acestea.

Mar 7:14 Și chemând iarăși mulțimea la El, le zicea: Ascultați-Mă toți și înțelegeți:

Mar 7:15 Nu este nimic din afară de om care, intrând în el, să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om, acelea sunt care îl spurcă.

Mar 7:16 De are cineva urechi de auzit să audă.

Iată, însă, că lucrurile afirmate eretic de Părintele Arsenie Boca sunt mult mai grave decât ritualul spălării mâinilor și Corban. Și la Prislop se cere un ritual exterior (chiar mărturisea un închinător de acolo că a fost supus unui ritual precis, rigid, cu interes financiar, în care s-a simțit la fel ca în circuitul de la Vatican), dar se îndepărtează oamenii de la pocăința autentică, lăuntrică, și de cinstirea Sfinților Părinți. Așadar, Însuși Domnul nostru Iisus Hristos îl muștră prin Sfinții Părinți.

Să nu arătăm abaterile lui grave, ca să ne punem bine cu dumneavoastră și să nu fim acuzați de fariseism de către ucenicii sfinției sale?

Datorită simpatiei ce o aveți față de sfinția sa, fiind influențat de o situație din viața dumneavoastră pe care o atribuiți preacuvioșiei sale călătoriți pe aceeași cale care am întâlnit-o la ucenicii cărturari ai Părintelui Arsenie Boca. Restrângeți toată activitatea sa la cartea numită „Cărarea Împărăției”. Problema cea gravă este că nu vă opriți aici, ci începeți a acuza cu nedreptate pe Sfinții Adevărați pentru a justifica abaterile grave ale celui pe care deja dumneavoastră, trecând peste Sfântul Sinod, l-ați proclamat sfânt. Mă gândesc că atunci când ați urmat Facultatea de Teologie nu ați cercetat Sfinții Părinți, ci păreri personale ale unor profesori amestecate cu tot felul de citate din protestanți. Probabil că ați fost influențat de opiniile unor teologi ecumeniști, care dorind să-și justifice propriile abateri inventează pe seama sfinților tot felul de scăderi.

Trebuie să știți că Sfinții ar prefera să fie acuzați de cele mai grave abateri, dar să nu fie numiți eretici, cum îl numiți dumneavoastră pe Sfântul Apostol Petru:

„Se spunea despre avva Agathon, că s-au dus oarecari la dânsul, auzind că are dreaptă și mare socoteală. Vrând aceștia să-l cerce de a sa mânie, i-au zis lui: „Tu ești Agathon, căci am auzit despre tine că ești curvar și mândru”. Iar el a zis: „Ei bine, așa este”. Și i-au zis lui: „Tu ești Agathon bârfitorul și clevetitorul?” Iar el a zis: „Eu sunt”. Au zis iarăși: „Tu ești Agathon ereticul?” Iar el a răspuns: “Eretic nu sunt”. Și l-au rugat pe el, zicând: „Spune-ne nouă, pentru ce atâtea câte ți-am zis le-ai primit, iar cuvântul acesta nu l-ai suferit?” Zis-a lor: „Cele dintâi asupra mea le iau, căci este spre folosul sufletului meu, dar cuvântul acesta eretic este despărțire de Dumnezeu și nu voiesc să mă despart de Dumnezeu”. Iar aceia auzind, s-au minunat de dreapta lui socoteală și s-au dus zidiți.”²² (Patericul..., Pentru Avva Agathon, 5)

Sfinții pe care i-ați enumerat dvs. nu au avut acele erezii de care sunt acuzați, ci anumite fraze ale lor au fost răstălmăcite în sens eretic, nefiind înțelese și fiind scoase din context. Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cu multă răbdare, a arătat la fiecare și răstălmăcirea, și adevăratul înțeles. Vă rog să cercetați cu frică de Dumnezeu aceste probleme, ca să nu-i huliți pe Sfinți. Să aveți dreapta socoteală. Noi nu îl acuzăm pe Părintele Arsenie Boca ca om, ci analizăm tocmai învățăturile sale eretice, care sunt cu mult mai grave decât orice păcat, fiindcă îl despart pe el de Dumnezeu și la fel se petrece cu cei care îl au la evlavie urmându-i rătăcirea.

Singurii canonizați, având probleme dogmatice în scrierile lor sunt doar Fericiții Augustin și Ieronim. Ei au fost numiți tocmai Fericiți, pentru a ne atrage nouă atenția că nu putem lua toate scrierile lor ca fiind Ortodoxe. Au fost canonizați și sunt cu adevărat sfinți deoarece au păstrat ascultarea de Sfânta Biserică, care pe vremea lor încă nu lămurise problemele în care au greșit, și, dacă ar fi știut care sunt hotărârile Ei de viitor, s-ar fi lepădat de tot ce au propovăduit incorect, cu dragă inimă. Deși este așa, totuși, Sfânta Biserică i-a numit doar Fericiți, nu datorită gradului mai mic de evlavie sau sfințenie pe care îl au, ci din marea Ei grijă să nu ne vătămăm de greșelile dogmatice ale lor.

Cu totul altfel stau lucrurile în privința Părintelui Arsenie Boca: erezii le-a debitat pe când învățătura Sfintei Biserici era deja limpede și nu a ascultat când au încercat atâția să-l corecteze, ci și-a păstrat ereziiile acumulate din filozofii, religii și vedenii. Așadar este un om ce a ținut la ereziiile lui, neavând nici o mărturie de pocăința sa. Din această cauză o canonizare ar fi cumplită fiindcă ar introduce în istoria Bisericii un precedent hidos, iar ucenicii sfinției sale ar urma ereziiile ucigașe de suflet ca pe Dreapta Credință, ignorând sau acuzând de erezii pe Sfinții Părinți, cum faceți și dumneavoastră.

În afară de Fericiții Augustin și Ieronim, ceilalți sfinți ale căror învățături le-am păstrat, au susținut, uneori, niște opinii personale, numite teologumene, care nu au fost precizate nici până acum de Sfânta Biserică, unele din ele contradictorii, și, de aceea, trebuie citite în contextul celorlalți Sfinți Părinți, fără a crede în ele la modul absolut.

Adevărata infailibilitate este a Sfintei Biserici Ortodoxe și ea se manifestă prin și în Sfintele Sinoade Ecumenice. Toate celelalte scrieri fac referire la acestea. Dacă le contrazic sunt eretice, dacă le confirmă sunt Ortodoxe.

Toți putem avea păreri, toți putem greși, dar cel care este canonizat ca sfânt, trebuie să fie un model de învățătură ortodoxă și de ascultare de Sfânta Biserică, pe cât a putut.

Cu totul altfel este lucrarea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ar fi trebuit să cunoască Sfintele Sinoade Ecumenice și Dogmatica Ortodoxă, înainte de a ieși la misiune. El nu se mai poate justifica că nu a știut. Nu avea nevoie de dogmatica Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, îl cunoștea personal și avea dogmatica foarte limpede a Sfântului Cuvios Ioan Damaschin. Nu are doar niște opinii nelămurite de Sfinții Părinți,

în probleme secundare (teologumene) ci atacă cu o grosolanie și siguranță de sine toate învățăturile Ortodoxe de bază, cu un vicleșug rar întâlnit (ca și cum ar fi marele apărător al lor).

Scrierile sfinției sale, chiar și Cărarea Împărăției, pe care poate nu ați citit-o cunoscând Dogmatica Ortodoxă și, deci, nu ați putut sesiza gravele abateri de la Sfânta Predanie ce se regăsesc în ea, sunt alcătuite la arătare ca fiind apologetic Ortodoxe, cu stilul pe care l-ați amintit, dar în înțelesurile lor sunt pătimase și eretice, denaturând mesajul Ortodox atât în ceea ce privește poruncile, cât și în ceea ce privește dogmele și credința în Sfânta Treime și întrupare, contrazicând toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Sfinția sa denaturează și calea lăuntrică, și formarea duhovnicească (contrazicând și aici Sfânta Tradiție niptică sau isihastă), sugerând niște soluții amăgitoare, pe care dacă le-ar urma cineva și-ar pierde cu siguranță mântuirea.

Probabil că provenind din mediul hindus, ați fost atras de același mediu, cu mască ortodoxă, pe care îl propovăduia Părintele Arsenie Boca, având o simpatie și afiliere duhovnicească, și fiind amăgit de cel viclean pentru a nu scăpa din cursele lui, chiar dacă vă liniștiți acum conștiința că ați devenit Ortodox și încă teolog. Faptul că acuzați de erezie pe Sfântul Apostol Petru în privința unui obicei ritualic ce ține de schismă (fără ca însă el să se fi despărțit de Sfânta Biserică, ci tocmai a primit muștrarea din iconomie, susținând la Sinodul Apostolic tocmai îndreptarea sugerată de ea) arată că nu vă sunt limpezi nici noțiunile de erezie și schismă, nici istoria adevărată a Sfintei Biserici, devenind hulitor, poate fără să vreți, al Sfinților Apostoli.

Nu este suficient a fi în Biserica Ortodoxă și a urma ritualul Ei, nici a studia Facultatea de Teologie, ci este necesar să cunoașteți și lucrarea lăuntrică amăgitoare și cea corectă, și învățăturile Ei date prin Sfinții Părinți, pentru a deveni cu adevărat Ortodox.

Starea dumneavoastră de acum este mai primejdioasă, tocmai fiindcă vă considerați la limanul Ortodoxiei, fără a o înțelege. Vă rog cercetați cu adevărat Ortodoxia și singur vă veți da seama cât de profund a fost amăgit și cât v-a amăgit și a rătăcit pe mulți Părintele Arsenie Boca.

Și eu am fost într-o situație aproape identică cu a dvs. și mi-aduc aminte cât de greu mi-a fost să recunosc mai întâi, și apoi să îmi și dau seama unde a greșit idolul meu Arsenie Boca. Parcă era un întuneric hipnotic ce nu mă lăsa, din cauza simțirii, să văd cele mai elementare abateri de la Ortodoxie ale sfinției sale.

A fost nevoie de un duș rece de la duhovnicul meu să îmi dau seama ce gravă primejdie pentru sufletul meu și al multora (printre care și al dvs.) o reprezintă Părintele Arsenie Boca. Nu am luat de bune ce mi-a zis duhovnicul, ci am cercetat mai întâi cu seriozitate Ortodoxia, în dragoste de Sfinții Părinți, apoi am citit lucrarea sfinției sale și mi-am dat seama de prăpastia și cursa ce o reprezintă el pentru sufletele atâtor ortodocși.

Chiar ideea că Părintele Arsenie Boca v-a scos din păgânism, este specifică acestui curent înșelător. Ortodocșii cred că Hristos lucrează prin sfinți, și sunt recunoscători lor, dar avându-L ca centru pe Hristos. Cum ați vorbit cu Părintele Arsenie după moartea lui? Prin spiritism, prin vis, prin vedenie, prin duh? Dar însăși acestea sunt amăgiri limpezi. Noi nu suntem vrednici a vorbi cu sfinții, iar a ni se deschide simțurile pentru a vorbi cu duhurile celor înșelați este o mare primejdie pentru sufletele noastre.

Da, venirea dvs. la credință este o înșelăciune diavolească: diavolul a simțit că nu vă mai poate ține în înșelarea grosolană în care vă aflați și v-a trimis pe o rută mai primejdioasă, a înșelării mult mai subtile hinduse cu mască Ortodoxă. Este momentul să vă convertiți cu adevărat la Dreapta Credință.

Faptul că doamna Lidia Stăniloae a reacționat pătimas ca o femeie, nu arată că și spusele sale ar fi mincinoase. La nepătimire se ajunge greu. Faptul că Părintele Arsenie Boca lucra tot timpul pătimas de ce nu v-a făcut să-l respingeți? Ea a sărit ca arsă odată. Sfinția sa se purta tot timpul ca „bici al lui Dumnezeu”. Nici ea nu poate fi canonizată ca sfântă, dar nici el.

Problema lui este că spunea minciuni (deși i-au atras atenția ceilalți că minte, este viclean și că a pierdut mărturisirea cea dreaptă). În afară de aceasta mesajul lui este în interesul său personal, avându-se ca centru pe sine.

Doamna Lidia Stăniloae spunea din toată inima ei ceea ce credea că ar fi adevărat, și lua apărarea altui om, de o valoare nespusă. Din toate punctele de vedere, așadar, dumnezei este mai credibilă ca el.

Sfinția sa se abate de la dreapta credință, abordând probleme foarte importante în legătură cu mântuirea. Lidia Stăniloae, dacă greșește, ne poate da, eventual, o părere greșită despre un om. Chiar și de ar minți păcatul ei nu este așa de grav ca înșelarea propovăduită de Părintele Arsenie Boca (care afectează tocmai esența mântuirii noastre: credința). Nici noi n-am fi crezut ce spune ea, dacă nu ar fi fost confirmată și de ucenicii lui, și de lucrarea Părintelui Arsenie Boca care dovedesc pas cu pas megalomania precacuvioșiei sale dezvăluită de doamna Lidia Stăniloae.

Ceea ce faceți dvs. este o restrângere a ceea ce reprezintă Părintele Arsenie Boca, pentru a se potrivi cu modelul ce vi l-ați construit despre un sfânt. Toți ucenicii lui fac așa.

Taie de la el tot ceea ce nu le convine, doar ca să-l demonstreze sfânt cu orice chip, spunând că celelalte care nu le convin sunt exagerări.

Scrierile despre el au fost cu adevărat exagerate, scrierile lui au fost apocrife, mincinoase, numai „Cărarea Împărăției” este singura autentică și fiindcă dvs. nu ați sesizat nici o erezie acolo, suntem noi exagerați și căutăm nod în papură. Mai urmează să ziceți că pictura de la Drăgănescu, atât de evident eretică, a fost pictată de Părintele Arsenie Papacioc, sau de noi, ca să îl denigrăm.

Nu vedeți că vă amăgiți?

Problema Părintelui Arsenie Boca nu sunt numai acele lucruri esențiale de credință denaturate, pe care dvs. le considerați minore: propovăduirea reîncarnării ca excepție, arianismul, pnevmatomahismul, nestorianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, iconoclasmul indirect prin lupta împotriva asemănării cu Hristos, înlocuind-o cu asemănarea cu sine.

Acestea sunt doar roadele unei lucrări lăuntrice amăgitoare care a manifestat-o în întreaga sa viață:

– Neascultarea de Sfânta Biserică Ortodoxă (cu învățăturile și ierarhia ei);

– Bizuirea pe sine care l-au dus la înșelare, lepădare de preoție și călugărie pentru a conviețui cu o femeie cu multiple tentative de suicid și

– Practica hipnozei.

Acest mod de a fi, evident și comun în toate mărturiile ucenicilor (atât cele exagerate, cât și cele rafinate), în toate scrierile (atât cele apocrife, cât și cele autentice) și în toate picturile sfinției sale îl fac să reprezinte un model de înșelare cu mască Ortodoxă, nicidecum un model de Sfânt.

Modelul său, dacă va fi urmat, va face ca mulți să ajungă în iad, după cum ne avertizează Sfinții Părinți.

A ne da viața pentru a arăta că ceea ce am scris mai sus este adevărat este un har de la Dumnezeu și ne simțim nevrednici de el. Însă mulți sfinți și-au dat viața în trecut pentru a demonstra că ideile preluate și redade de către Părintele Arsenie Boca în scris sau în pictură sunt eretice și de suflet pierzătoare. Vă rugăm să credeți sângelui lor, că cele scrise de noi și preluate de la ei nu sunt apă de ploaie, ci lacrimi de pocăință pentru înșelarea în care ne-am aflat și propovăduirea pe care am făcut-o spre campania lui electorală.

Dacă s-a pocăit de toată opera amăgitoare a sfinției sale sunt șanse să se fi mântuit. Noi aceasta, însă, nu o putem ști.

Un lucru este sigur. Dacă dumneavoastră veți continua să credeți că este sfânt și să-i urmați învățăturile sunteți în mare primejdie sufletească și îi îngreunați sfinției sale situația în veșnicie.

V-ați convertit de la păgânism la arsenism. Vă dorim din toată inima să vă convertiți de la arsenism la adevărata Ortodoxie. Știm din propria experiență că este mult mai greu, dar, cu darul lui Hristos totul este cu putință.

Rugați-vă Lui cu sinceritate să vă descopere Adevărul despre Părintele Arsenie Boca.

Și nu uitați a citi dogmatica Sfântului Cuvios Ioan Damaschin și Pidalionul Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul (iar nu diverse studii teologice de prin facultăți care doar îndrumă spre o cunoaștere superficială a fenomenului religios în general, neputând a aprofunda pe cineva în cunoașterea Sfinților Părinți). Numai așa veți putea pune față în față Ortodoxia Care este Singura Cale a Împărăției cu „Cărarea Împărăției”, singura carte care credeți că a scris-o cu adevărat sârmanul amăgit Părintele Arsenie Boca.

Dumneavoastră ne aduceți ca mărturie părerea dumneavoastră despre el, pe care o credeți infailibilă, noi vă aducem ca mărturie norul Sfinților Părinți, confirmați de Sfânta Biserică, Singura infailibilă.

Vă dorim mântuire și dragoste de adevăr în Hristos!³⁸⁴

Nu este de mirare această scindare între modul de a-l recepta pe Părintele Arsenie Boca între ucenicii fără carte și cei ce își dau aere (oficial sau nu) de cunoscători ai teologiei Ortodoxe. Părintele Arsenie Boca însuși s-a manifestat cameleonic, după omul cu care vorbea. Dacă era fără carte îl uimea cu vădirea păcatelor, false minuni și proorocii, iar dacă era om intelectual încerca să-l uimească cu păruta lui filozofie, de fapt o vorbire ermetică, doctă, lunecoasă, duplicitară, ca să nu poată fi contestată de nimeni, plină de truisme, fără consistență profundă. Dacă omul cu care vorbea era necredincios fie îl lega cu puterile diavolești, în caz că era fără carte, fie se dădea pe lângă el, confirmându-i ideologia și lepădându-se de tot ce-l putea supăra politic sau religios, punându-se în acest fel bine cu el ca și cu stăpânirea. Pe toți însă, încerca să-i hipnotizeze, sau măcar să-i atragă spre sine. Puțini, dacă știau de acest fenomen, sau erau smeriți, scăpau din ghearele privirii lui, dar pe aceștia sfinția sa îi categorisea drept invidioși sau dezertori. De multe ori, ca și acum, transmitea o stare de complexare ca să nu poți să-i dai replici, ci prin autoritate să te forțeze dacă măcar nu puteai să îl admiri, măcar să taci și să nu îl contrazici. Duhul acesta este prezent și acum la ucenicii sfinției sale. După roade se cunoaște pomul.

Acest lucru este foarte evident când privim mărturiile despre minunile sfinției sale.

El însuși le face spre a impresiona, dar le infirmă, când are de a face cu oameni ce nu se lasă duși de nas.

Și atunci ne întrebăm: de ce se purta ca un cameleon?

Ori mint ucenicii, și nu a făcut minuni, ori minte sfinția sa și a făcut minuni, pe care nu le recunoștea de frica consecințelor politice. În ambele cazuri avem de a face cu duhul mincinos și ucigaș al diavolului, fiindcă minunile (chiar dacă admitem că le-ar fi ascuns dintr-o falsă smerenie), așa cum le descriu ucenicii sunt tipic drăcești, întâlnite identic la marii vrăjitori din istoria Sfintei Biserici.

Deci ori făcea minuni mincinoase, deci nu este Sfânt (fiindcă este un mincinos negându-le și minunile lui erau diavolești). Ori nu făcea minuni și nu poate fi considerat Sfânt, fiindcă învățăturile lui sunt

³⁸⁴ <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/h-din-invataturile-pagane-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/comment-page-1/#comment-323>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

mincinoase. Cu alte cuvinte nu rămâne nimic din ce ar putea să-l propună la canonizare: faptele îi sunt imorale, învățăturile eretice, minunile ori nu sunt (după cum spune chiar sfinția sa și ucenicii intelectualiști), ori sunt de tip diavolesc (după cum le prezintă ucenicii fără carte).

Dar să vedem aceasta chiar din mărturiile ucenicilor sfinției sale:

Mi-a povestit că în acest timp, cât se afla la canal, a decedat mama sa și se zvonise că el ar fi evadat de la canal, motiv pentru care organele de stat au căutat să se convingă dacă este adevărat sau nu. În realitate, el nu evadase și se afla la canal. A arătat că a presimțit că s-a întâmplat ceva acasă, dar nu a știut până nu s-a comunicat oficial. [ori minte Părintele Arsenie Boca, ori mint ucenicii. Cum rămâne cu hocus-bocus nu e Arsenie/ba e Arsenie care știe tot și este la înmormântarea mamei? – n.n.]³⁸⁵

În ceea ce privește caracterul demonic al minunilor, vă recomandăm să citiți capitolul „Dar și minunile făcute de Părintele Arsenie Boca au caracter păgân” din cartea „Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu, în lumina Sfinților Părinți”.

Să vedem acum că și presa, și adepții mai lucizi ai sfinției sale deși sesizează caracterul șarlatanesc al imaginii preacuvioșiei sale, dar cu toate acestea continuă să îl susțină, primind acestea cu părtinire, fiindcă susțin cauza comună în care sunt cointeresați.

Ultimii ani din viața parintelui

Pe peretii bisericii pictate de Arseniei Boca găsești filosofi, ca Ernest Renan sau Nietzsche. Îl vezi pe omul modern în pantaloni scurți cu telefon și televizor dar îndepărtat de Dumnezeu, diavoli fiorosi și pe Dumnezeu înviat cu un trup spiritualizat.

La Drăgănescu, pe când picta, valorile de oameni încep iar să îl caute. Gheorghe Morar venea din Făgăraș la București de câteva ori pe an pentru a discuta cu preotul Arsenie. Iar sfaturile pe care calugarul i le da erau litera de lege.

“Odata mi-a zis, ma du te acasă și fă cerere ca să îți taie din salariu. Și scrie acolo în cererea aia că vrei să îți taie din salariu pentru că îl ai prea mare. Ma, cum să îți taie din salariu. Dacă mi-a zis trebuie să fac. Am făcut cerere... Erau oameni din sat care ziceau vorba asta: ma, am mai văzut oameni prosti dar ca nea Gheorghe n-am văzut. Să îți taie din salariu. Și radeau toți de mine. Dar numai că nu mi-au tăiat dar a rămas seful foarte impresionat și mi l-a marit.” [un caz tipic de escrocherie ieftină folosindu-se de psihologia inversă – n.n.]

La sfârșitul anilor 80, după ce termina pictura de la Drăgănescu, se retrage la Sinaia cu o parte din maicutele alungate în anii 50 din mănăstirea Prislop. Și aici este urmarit de Securitate până când închide ochii, la sfârșitul lui noiembrie 1989. Trupul este dus la mănăstirea de lângă Hateg. Ani la rând, după Revoluție puțini au fost românii care mai stiau despre cel care era numit odata sfântul Ardealului. În ultimii ani însă, Prislopul a început să fie luat cu asalt.

Cum a devenit Arsenie Boca un brand [vedeți că nu Sfântul Duh i-a chemat treptat și firesc pe oameni, ci a fost un impuls provocat la comandă, lucru sesizat de mulți? – n.n.]

Dumitru Bortun, specialist în comunicare: “El este un brand. Este un brand pentru o mare parte a poporului român. Am întâlnit și la oameni care nu fac parte din biserica ortodoxă. Greco-catolici, romano-catolici, neoprotestanți. Toți îl admiră și spun da, este altceva este o instanță morală, o instanță sacra, e un brand pentru multa lume”. [Iată... ecumenismul – n.n.]

Dar cum a ajuns Arsenie Boca un brand? Tudor Raicu este proprietarul site-ului arsenieboca.ro și deține drepturile de autor pentru cele două cărți scrise de calugarul

³⁸⁵ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Arsenie, drepturi pe care le-a cumparat de la maicile care i-au stat aproape parintelui la Sinaia in ultimii ani [evlavie... business. Cinstire cash – n.n.] . Mai intai, in 2004 a scos un album cu pictura de la Draganescu. Dupa care a tiparit "Cararea Imparatiei"

"Nici nu ne-am gandit ca se va ajunge aici la un moment dat", spune Tudor Raicu. "Noi n-am crezut ca tirajul va merge constant. Sau ca va creste. Am crezut ca va scadea. Este o crestere anuala. Fiind o carte de asa tinuta ne asteptam sa scada. A fost explozie."

*Acum, cartile au fost traduse si in engleza. Editura sa publica doar aceste carti, iar cererea este extrem de mare. "Incercam sa il promovam pe parintele prin scrierile lui. Asta a fost scopul nostru. Parintele Arsenie sa ajunga la cat mai multi oameni. A ajuns. Este un fenomen pentru ca nu are egal in Romania contemporana. Ce se intampla in Prislop acum cred ca este cel mai mare pelerinaj de pe teritoriul nu doar al Romaniei ci de pe teritoriul ortodoxiei" [sinistra evlavie... unde este pelerinajul la Parintele Cleopa, la Sfântul Dimitrie, la Sfânta Parascheva, la Sfintele Locuri? Oare Sfântul Duh să ia pe oameni de la Sfinți și să-i ducă la un înșelat? Nu El a zis în Sfânta Scriptură: *Evr 7:7 Fără de nici o îndoială, cel mai mic ia binecuvântare de la cel mai mare.* Este mai mare mormântul de la Prislop, decât Sfântul Mormânt? Este mai mare Arsenie ca Hristos? Dar cum Sfântul Duh nu se contrazice pe Sine, este evident că duhurile care duc pe oamenii cei nelămuriți în credință (cu mult mai mulți decât Ortodocșii, fiind și uniați, și latini, și protestanți, și sodomiteni, și măscărici, și vrăjitoare, și oameni lumești, pe lângă bieții creștini înșelați), sunt altele decât Sfântul Duh. Majoritatea oamenilor (desigur că sunt și sărmane excepții) care merg la Prislop fac parte din marea masă a îngrijoraților și dornicilor de lucrurile acestei lumi (nu numai obiecte ci și senzații tari, poate chiar unele de umilință forte... la arătare) care acolo se rezolvă. Ei sunt mult mai mulți decât cei care caută împărăția. De aceea este această proporție inversată, față de cum ar trebui să fie, spre folos, pentru fericirea noastră, după cum ar vrea Sfântul Duh *Luc 12:29 Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați.30 Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea;31 Căutați mai întâi împărăția Lui. Și toate acestea se vor adăuga vouă.32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția. – n.n.]**

In Sibiu, intr-o librerie, Romeo Petrasciuc arata cartile pe care le-a scris si in care a adunat marturiile celor care l-au cunoscut pe parintele Arsenie. "Parintele Arsenie Boca il gasim peste tot, e o arsenizare. Nu numai a a zonei, in toata tara. Tot felul de chestii apar cu parintele Arsenie. Tricouri, e o hamburgerizare oarecum sustinuta de toate mediile. Da si bine sa te afisezi cu parintele".

Romeo Petrasciuc este cel care a scris cartea "Sfantul Ardealului", si recunoaste ca este un business bun, dar si ca aceste carti au fost piratate. "Cartile noastre le intalnim la Prislop, piratate toate. Identic, cu datele noastre de contact, identic. In Bucuresti la fel. Tot ce se vinde la tonomate la metrou toate sunt piratate." [vedeți neliniștea bietului Petrasciuc? Deși observă prostul gust al imaginii Părintelui Arsenie Boca, la care și el s-a făcut părtaș și ucigaș al delicatului simț echilibrat Ortodox în sufletele atâtor amăgiți, el este îngrijorat nu de pierderea sufletelor prin superficializare, arsenizare și hamburgerizare, ci de... pierderea câștigului prin piratate. Înțelegeți dragii noștri cine sunt autorii care vă manipulează, ce preocupări meschine au (ca și idolul lor și sursa lor de câștig)? – n.n.]

Prin carti, in ultimii ani, Arsenie Boca a fost readus in atentia romanilor. Dupa care au intrat in scena televiziunile care au speculat faptele cu iz senzational din viata parintelui.

"A devenit fenomen parintele Arsenie Boca si pentru ca a fost mediatizat in exces si ca orice exces dauneaza grav sanatatii sufletesti" [tare bună observație. Vedeți că nu Sfântul Duh l-a făcut fenomen ci mass-media cu duhurile mincinoase care o conduc? Vedeți că arsenizarea dăunează grav sănătății sufletești. Iar Parintele Profesor care declară aceasta este tocmai unul din campionii canonizării Părintelui Arsenie Boca, care, poate fără să vrea, se luptă ca această gravă boală să fie declarată de Sfântul Sinod ca fiind curată sănătate. Dar atunci boala v-a deveni cronică și mortală, fiindcă nu-și va mai afla leacul,

nefiind autorizat. Pe cine vor mai crede bieții oameni, dacă și Sfântul Sinod va cădea în fața presiunii epidemice a gravei ciume sufletești numite arsenizare? – n.n.] , *spune preotul Constantin Necula. “Si constientizez pe zi ce trece ca parintele a ajuns in postura parintelui Staniloaie*

[cu această comparație nepotrivită, Părintele Profesor a stricat tot. Nici măcar în glumă nu poate fi comparat un om serios cu unul superficial. Darămite să compari un savant ce și-a biruit uriașa cunoștință prin dragostea ce zidește, cu un om ce citează din alții, fără a menționa sursa pentru a părea că gândirea îi aparține, care mai și susține aberații ilogice, și se manifestă în plus prin mânia celui ce toate le privește de sus. Mai mult un citat adânc din Părintele Profesor Dumitru Stăniloae poate face cât un volum întreg. În schimb cărțile Părintelui Arsenie Boca sunt ieftine ca și conținut, declamând zgomotos probleme superficiale și truisme banale, fiind mai mult păgubitoare decât folositoare – n.n.].

Foarte des citat dar foarte rar citit”

[din păcate nu este așa. Este foarte des citit, ba de multe ori lectura este repetată și însușită cu râvnă, întunecând pe omul studios și lăsându-l fără discernământ, sădindu-i tot felul de idei deformate despre cum ar fi Ortodoxia. I se pervertește gustul și nu mai poate citi minunatele texte ale Sfintei Tradiții. Sfinții Părinți sunt neglijați, păgubindu-se sufletește enorm poporul român de pe urma cărților Părintelui Arsenie Boca. Și nici nu mai poate observa un astfel de lector (pasionat de textele lesnicioase și superficiale) că, de fapt, frumoasele lui cuvinte nu sunt originale, ci furturi de la Sfinții Părinți, scoase din context și amestecate cu învățături otrăvitoare provenite din părerea proprie. Astfel că cititorul Părintelui Arsenie Boca are o dublă cădere, asemenea poporului din Vechiul Testament: *Ier 2:12 Mirați-vă de acestea, ceruri; cutremurați-vă, îngroziți-vă, zice Domnul! 13 Că două rele a făcut poporul Meu: pe Mine, izvorul apei celei vii, M-au părăsit, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot ține apă.*

Dar vedem și un fenomen invers: cei obișnuiți cu studiul Sfinților Părinți sau al părinților duhovnicești contemporani, când încearcă să citească învățăturile Părintelui Arsenie Boca dau de ceva plicticos și încâlcit, fără noimă și cu anevoie pot înainta în lectură, forțându-se. Cu greu am parcurs și noi învățăturile sfinției sale datorită violentei și încâlcitei siluiri a adevărului, care provoacă respingerea unei minți obișnuite cu hrana sufletească mântuitoare a Sfintei Predanii. Se întâmplă practic o respingere din partea lui Dumnezeu – Cuvântul, fiind incompatibilitate între Sfântul Duh ce a insuflat Sfânta Scriptură și duhurile mincinoase ce l-au influențat pe Părintele Arsenie Boca. Ele au amestecat în sfinția sa fierbintele patimilor, cu răceala credinței, în loc ca preacuvioșia sa să le fi biruit prin smerenie și să devină rece față de patimi (prin pomenirea morții) și fierbinte față de Hristos (prin uimirea în fața milei Lui): *Apo 3:15 Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! 16 Astfel, fiindcă ești căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea. 17 Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol! – n.n.].*

Miracole in toata tara

Asa s-a ajuns la aparitia unor adevarate povesti care n-au nicio legatura cu viata si invataturile lui Arsenie Boca. In Buzau, Iordache Nicoleta sustine ca Arsenie Boca i-a aparut pe un perete in bucatarie. “Acolo unde stateam cu scaunul, imi beam cafeaua dimineata pur si simplu tremuram toata cand am vazut. Am zis ca am vedenii, ca nu mai vad. Dintr-o data a aparut in fata ochilor. Am vazut pe perete, ma stergeam la ochi ca nu mai vad. Cred ca este o minune ca asa ceva nu poate sa iasa pe perete. Seara vorbea despre parinte la televizor si pur si simplu plangeam de nu mai puteam ca povestea o doamna” [vedeți în ce stare de înfierbântare înșelată este biata femeie. Și la aceasta nu au dus-o numai dracii, ci iresponsabilii organizatori ai emisiunilor-campanie electorală pentru canonizarea unui rătăcit – n.n.]

Si in Arges s-a intamplat o minune. Iar in Bucuresti, oamenii saruta pardoseala din holul unei case unde vad chipul parintelui. Si astfel de intamplari apar in multe locuri din tara si sunt mediatizate.

Vasile Vlad, preot: "Apar in mass media nu stiu ce icoane plangatoare, tot felul de lucruri ciudaee. Ba am auzit la un post TV ca in momentul in care sicriul parintelui a fost scos din incinta, la inmormantare de 3 ori a saltat sa se duca la cer. Ei, trebuie sa va spun ca eu purtam sicriul si era foarte greu. Nu s-a saltat." [ați văzut cum și unii ucenici trag alarma că sunt multe zvonuri, năluciri și false minuni? – n.n.]

La Prislop a inceput ploaie. Oamenii stau inasa neclintiti in drumul spre mormantul parintelui. Multi dintre cei care au ajuns la mormantul parintelui si-au gasit alinare si s-au intamplat adevarate minuni pe care nimeni nu are cum sa le explice. Sociologii atrag inasa atentia ca astfel de cozi in asteptarea unor miracole apar in momentele in care oamenii sunt apasati de probleme si in care Bisericele traditionale nu mai reusesc sa le ofere alinare si raspunsuri la problemele pe care le au. Pentru sefii Bisericii Ortodoxe ar trebui sa fie un semnal de alarma.

"E vina Bisericii, a clerului" [vedeți de fapt adevărata miză, pe lângă bani, a acestei campanii: denigrarea Sfintei Biserici. Fie e vinovată că nu îl canonizează odată, fie e vinovată că generează lucruri ridicole cum este toată șarlatania cu Părintele Arsenie Boca ca să escrocheze pe oameni și să le ia banii, fie că nu mai hrănește duhovnicește pe fiii săi, ceea ce a dus la migrarea lor la mormântul miraculos, indiferent pe ce cale, cu ce pretezt, cât de ilogică sau contradictorie ar fi argumentația lor (în funcție de pregătirea și perfidia susținătorilor acestei dezbinări naționale numită Prislop) toți au ca țintă învinovățirea și ridiculizarea Bisericii Ortodoxe Române, sau chiar a întregii Ortodoxi.

Nu este ceva nou. Părintele Arsenie Boca susținând păgânismul, cei care îl susțin pe sfinția sa reprezintă renașterea păgânismului în vremurile noastre:

„Păgânii” - va aminti mai târziu Tertulian - „le atribuie creștinilor orice calamitate publică, orice nenorocire. Dacă apele Tibrului ies din matcă și inundă orașul, dacă, dimpotrivă, Nilul nu crește și nu se revărsă peste câmpii, dacă e secetă, foamete, ciumă, cutremur de pământ, totul este din vina creștinilor, care îi disprețuiesc pe zei, și atunci, din toate părțile se strigă: «creștinii să fie aruncați la lei» «Christiani ad leones».³⁸⁶

– n.n.]

Dumitru Bortun, doctor in comunicare: "De ce il iubesc romanii pe Arsenie Boca de fac coada la mormantul lui? La o analiza foarte atenta vedem ca el vine si umple un gol foarte mare. Este nevoie de spiritualitate in primul rand, pe care instantele de socializare care functioneaza in societatea de azi nu o mai fac. Avem o biserica oficiala care se considera nationala dar care este tot mai indepartata de credinciosi, care presteaza servicii religioase pe bani, care comercializeza artefacte, obiecte de cult, care scoate bani din pelerinaje, din moaste...toate lucrurile astea arata ca avem o institutie care are un bussines plan. Nu le satisface nevoia de spiritualitate si de moralitate si atunci au gasit in Arsenie Boca un simbol pe care Biserica nu il ofera" [altul ce vorbește cu nedreptate, fiindcă simbolul VIP al „duhovniciei” business este tocmai Părintele Arsenie Boca. Mulți chiar s-au dumirit că este un înșelat, tocmai văzând duhul cash de la Prislop. Cum poți acuza Sfânta Biserică, care nu l-a canonizat, ci îl îngăduie doar ca să nu facă dezbinarea provocată de mass-media (interesată financiar) mai gravă, lăsând să i se publice de ucenici rătăcirea, ca oamenii să afle adevărul și să se lămurească ei înșiși de amăgirea lui? Cum poți acuza ierarhia bisericească când îndeamnă pe toți la Sfânta Spovedanie și la Pocăință, publicând Sfinții Părinți și făcând catehizări organizate, ba chiar îndrăznind să înfrunte opinia publică, când e cazul (ca de exemplu în legătură cu rătăcirea de la Colectiv), doar ca oamenii să se mântuiască? Mass-media face precum dracul: îl strică pe om și dă vina pe Dumnezeu că i-a dat libertatea. – n.n.] ¶¶Gheorghe Onut, doctor in sociologie: "Sunt nelinistit. Ce naiba face BOR-ul asta si deserventii lui

³⁸⁶ <<https://www.facebook.com/ComunitateaInimiiPreasfinteALuiIsus/posts/807475955937810>>, luni, 14 decembrie 2015

platiti pentru ca in needucatia mea relegioasa sunt si anumite lucruri pe care le stiu. In fisa postului de preot exista obligatia duhovniciei. Oamenii aceea amarati care se duc nu numai la Arsenie Boca, se duc la oriunde e prilej de atins moaste, oamenii aceea nu au duhovnic? Nu sunt enoriasi intr-o parohie ortodoxa? Preotul ala nu stie de soarta lor?” [vedeți cum chiar și un biet om ce cheamă pe drac (naiba provine de la „Naibă parte de rai”), când vorbește de Sfânta Biserică, sesizează prin conștiința lui amortită, că ce este la Prislop nu este duhovnicie? Doar cei care caută o sfințenie falsă ce-i lingusește prin stări înalte, sau prin confirmarea mentalităților greșite ale lor, se întunecă întratât încât nu pot vedea minciunile de grădiniță de la Prislop – n.n.]

Vasile Vlad, preot: “Poate aici e si nivelul credintei poporului. Aici e vina bisericii, a clerului, eu ma simt primul vinovat in sensul asta dar avem si noi limitele in a fi acceptati. Daca spui un lucru serios este respins, daca spui un lucru ieftin si miraculos este usor de primit. O mantuire si o vindecare care nu iti solicita viata este mult mai acceptabila decat ceva care sa te integreze cu viata cu tot. Daca biserica s-ar fi asezat profund in constiinta poporului si in constiinta unei societati, poate ca n-am mai fi avut nevoie de miracol. Pentru ca cel mai mare miracol este faptul de a fi. Faptul de a relationa cu Dumnezeu. Miraculosul asta de tip magic nu apartine crestinismului. Dar din nefericire avem mult amestec de paganism cu crestinism in manifestarea asta a poporului.” [vedeți cum se smerește un preot? Când de fapt constructorul principal al miraculosului magic este televizorul cu emisiunile lui minciuno-fantastice? – n.n.]

La Prislop exista un traseu clar pe care pelerinii il urmeaza si-l transmit de la unii altii. Intra cu o floare in mana si se aseaza la coada din fata mormantului. Dupa ce se inchina la crucea parintelui iau pieptis dealul din apropiere unde este grota sfantului Ioan de la prislop, un calugar care a vietuit aici acum 400 de ani. Si aici se sta la coada. Pentru ca nimeni nu le spune, aproape toti pelerinii cred ca in peatera a trait parintele Arsenie Boca. [poate aici să fie explicația adevăratelor minuni de la Prislop. I se face milă Sfântului Cuvios Ioan de poporul înșelat și neștiutor – n.n.]

Suveniruri sfintite la angrosist

O alta atractie este copacul din apropierea mormantului pe care cineva scrijelit candva o cruce. Multi dintre cei care trec pe aici saruta si scoarta copacului si lasa bani pentru indeplinirea dorintelor. Traseul pelerinilor cuprinde si un popas la izvor de unde iau apa, lasa un pomelnic si bani intr-o cutie si fac cale intoarsa prin targul amplasat in apropierea manastirii. [acest traseu seamănă cu ritualul fixist al mahomedanilor de la Mecca. Ortodoxia niciodată nu a sufocat libertatea prin rețete fixe. Ea nu este traseistă ca mentalitatea de la Prislop – n.n.]

De aici oamenii cumpara iconite, brelocuri, carticele, bratari. Cei care le vand le-au luat de la angrosisti si nu stiu daca au fost cu adevarat sfintite. De aici au fost luate multe dintre tablourile care apar la stiri ca plang.

Dumitru Bortun “De vina nu sunt numai cei care le fac. De vina sunt cei care le cumpara. Ori aici vorbim de un gust popular greu de calificat. Noi care vorbeam despre dragostea pentru frumos a taranului roman vedem acum un popor care este in stare sa cumpere niste oribilitati pentru ca scrie pe ele Arsenie Boca.”

Pana acum, Biserica nu a exprimat nicio pozitie legata de fenomenul de la Prislop. Pe internet circula o petitie care a adunat mii de semnături prin care se cere Patriarhiei sa-l treaca pe Arsenie Boca in randul sfintilor. “Daca in planul lui Dumnezeu este ca parintele sa fie canonizat va fi. La timpul potrivit”, spune Mitropolitul Ardealului, IPS Laurentiu Streza. “ Prima etapa a canonizării este cea a constatării unei evlavii populare. Se creaza un cult in jurul persoanei repective”. Iar in acest caz, se poate vorbi de un cult [da ca în cazul unui cult al idolilor, unui cult religios, unui cult al personalității, similar cu al lui Ceaușescu și Stalin, dar mai grav, având nuanță mistică. Din fericire însă Ortodoxia nu este cult și nici religie, ci credință și trăire.

Vedeți cum în cadrul aceluiași articol Sfânta Biserică este de vină succesiv și contradictoriu că: 1. ba oamenii se duc la Părintele Arsenie Boca și nu sunt lămuriți de Ea să caute duhovnicia, care i-ar feri să meargă acolo; 2. că special Ea favorizează curentul doar ca să ia bani și 3 că nu îl canonizează mai repede? Dar oare jurnaliștii nu gândesc? Cum să lămurească pe oameni duhovnicește să nu meargă la Prislop cum și pentru ce merg ei acum acolo, dacă canonizează chiar pe cel ce a instaurat magia de la Prislop? Cum să aibă vreun profit Sfânta Biserică pentru producția angroșiștilor și producătorilor de mici, când lumea este furată de mass-media de la toate celelalte adevărate locuri sfinte, spre un singur loc, unde domnește avantajul financiar al altora decât al Sfintei Biserici? Cum să aibă vreun interes Sfânta Biserică să susțină o imagine falsă creată de mass-media, prin care tocmai se lovește în toate modurile și din toate părțile în Ea? Cum să fie cointeresată Sfânta Biserică în a stimula credulitatea de la Prislop, când aceasta îi ia pe oameni de la Sfânta Liturghie și din formarea răbdătoare prin suferințe și înfrânări care sădesc virtuțile, dintre care una de bază este milostenia, iar alta este înțelegerea îngăduitoare ale neputințelor tuturor și, deci, și a clericilor, făcând să crească între oameni dragostea și înțelegerea, singurul mediu în care pot colabora și se pot vindeca? Sinistră logică irațională înveninată, specifică retoricii diavolești – n.n.].

Canonizarea unui sfânt cuprinde mai multe etape. O comisie speciala îi analizeaza candidatulul faptele, viata si sfarsitul vietii, credinta, scrierile, faptele minunate si multe alte. Toate acestea sunt apoi prezentate mai marilor Bisericii care iau decizia. In cazul de fata nu s-a inceput inca acest proces.

Arsenie Boca si Catedrala Mantuirii Neamului

Exista voci din cadrul ierarhiei bisericesci care sustin ca e posibil ca intr-o buna zi trupul parintelui Arsenie Boca sa fie scos de la manastirea Prislop si mutat la Bucuresti, unde se construiește acum Catedrala Mantuirii Neamului. Si, bineinteles, acest pelerinaj se va muta in acea zi la Bucuresti [vedeți cum iar se lovește în Catedrala Neamului, acest dar al Românilor făcut lui Dumnezeu în ciuda împotrivririlor cu toate metodele ale celor mai mari dușmani ai țării, tocmai prin mass-media ce-l promovează pe Părintele Arsenie Boca? – n.n.].

Asta ar insemna bani multi pentru intretinerea viitoarei catedrale. Aceleasi surse vorbesc despre sumele uriase pe care sutele de mii de pelerini le lasa la Prislop, multe milioane de euro. Se fac bani din turism, din vanzarea obiectelor religioase [vedeți cum este învinovățită Sfânta Biserică de încasările companiilor de turism și fabricilor de kitschuri? Vom vedea mai jos că este vinovată și de câștigurile negustorilor din mici și obiecte nesfințite, de care se laudă că le-au sfințit– n.n.], din pomelnice. Nimeni nu poate spune cat pentru ca o contabilitate clara e greu de facut. Am cerut episcopiei Devei sa ne are datele contabile ale manastirii Prislop. Tacit am fost refuzati [de ce n-a cerut datele contabile ale propriei instituții sponsorizate puternic pentru audiența în legătură cu acest subiect. Ar fi fost șocat să vadă câștigurile fabuloase, datorită creșterii audienței, care cointerează posturile să stimuleze mult mai eficient acest fenomen pe care l-au produs (prin zgomote și șoapte diavolești), decât o face tăcerea înțeleaptă a Bisericii (care astfel se opune curentului în climatul potrivit sădit tocmai de mass-media). Dar reporterul nu le-a cerut șefilor aceste date contabil, fiindcă tacit și el, chiar prin acest reportaj, se înfruptă din acele multe milioane de euro stoarse de pe urma falsei imagini de Sfânt al Părintelui Arsenie Boca – n.n.].

Oricum ar fi, chiar daca va fi sau nu canonizat sau daca trupul sau va fi mutat in alta parte, cei care il cauta si cei peste 90 la suta dintre romanii care au auzit de Arsenie boca ar trebui sa inteleaga cu adevarat cine a fost Arsenie Boca. Iar cand ajung la Prislop sa stie cui trebuie sa inalte rugaciuni.

“Aici este foarte grav”, spune parintele Vasile Vlad. “Aici este deviata evlavia populara, incet incet o astfel de evlavie magica indreptata catre parintele Arsenie tinde sa il inlocuiasca

pe Hristos cu parintele Arsenie. Am vazut carti de rugaciune care au acatiste sfantul nu stiu care, sfantul facator de minuni si dispare acatistul Mantuitorului. Aici este pericolul. [nota 10 acestui ucenic cinstit al Părintelui Arsenie Boca!!! – n.n.]

Si conducatorii bisericii ar trebui sa fie cu mai multa bagare de seama la nevoile oamenilor, sa-i asculte si sa le ofere solutii tinand seama de vremurile in care traim. Amploarea fenomenului Arsenie Boca si viteza cu care s-a intins si a cuprins toata tara vorbesc despre criza in care se afla societatea romaneasca in acest moment. Poate n-ar strica daca in intampinarea celor care ajung la Prislop ar iesi duhovnici care sa le aline din suferinte si sa-i indrume in viata. Pentru ca altfel, fiecare va face dupa il taie capul, povestile care nu prea au legatura cu Arsenie Boca se vor raspandi iar tablourile sale or sa tot planga si apara la stiri.

Cei care pleaca in pelerinaj, din curiozitate sau in cautarea unei stari ori a unei minuni, sa ia in calcul ca nu trebuie sa bati lumea de la un capat la altul pentru a-ti gasi linistea. Pelerinajul ar trebui facut in primul rand spre interiorul nostru, sa incepem cu cercetarea sufletului. Este calea prin care putem gasi linistea si pe Dumnezeu.

Sursa: [Pro TV](#)³⁸⁷

Rand pe rand, oamenii se apropie de crucea ridicata la mormantul inconjurat de flori si li se ingaduie pret de o secunda sa o sarute. Nici nu s-ar putea sta mai mult in fata ei la cati oameni sunt in spate la coada. In acest loc, la inceputul lunii decembrie in 1989 a fost asezat trupul parintelui. Asta i-a fost dorinta.

Dar cine a fost parintele Arsenie Boca? Cele mai multe informatii despre el gasesti in teancurile de dosare din arhivele securitatii [si cât de adevărate pot fi ele? – n.n.]. In repetate randuri anchetatorii l-au pus sa isi scrie autobiografia.

Inspirat de Eliade si de meditatie orientala

Zian Boca, asa cum l-a chemat inainte de calugarie, s-a nascut in Vata de sus, in Hunedoara in 1910. Spune ca de mic era inclinat spre singuratate si probleme de religie asa incat inca din liceu colegii ii spuneau "sfantul" [canonizat de... colegi – n.n.].

Ar fi vrut sa devina aviator dar pentru ca familia nu putea sa ii intretina studiile la Bucuresti, alege facultatea de Teologie din Sibiu unde isi impune o disciplina austera. Invata sa isi controleze instinctele si actele reflexe prin vointa. Se ajuta si de studiile facute de Mircea Eliade in orient. Spune ca "toate preocuparile mele erau si sunt pana astazi interioare si nu exterioare" Vorbaria mi-a fost urata de cand ma stiu."

Dumitru Bortun, doctor in comunicare: "Arsenie Boca a ajuns un model al nostru, poate ca este sfant dar sa nu uitam ca a fost om ca noi, a pornit din Ardeal, copil cuminte si harnic [vedeti cum cei ce critica Sfânta Biserică îl laudă pe el? Se simt apropiați de duhul lui. Îl iubesc mai mult pe el. Este de-al lor, fiindcă și sfinția sa a criticat toată viața Biserica și ierarhia Ei. – n.n.]. Povesteste cum tatal lui l-a batut o singura data in viata. Stiti de ce? Ca pierde timpul. Te-am batut ca sa nu uiti. A fost un om de o harnicie extraordinara. Este un om care a mancat putin, vegetarian, a dormit putin, care se ruga ore si ore la rand fara pauza, un om cast, ascet in adevaratul sens al cuvântului. Ori asta ce inseamna? Autodisciplina.. Au fost numeroase femei indragostite de el care se duceau la el si i-o spuneau explicit. N-a cazut in capcana asta [decât odată și pentru toată viața. Sărmanul Părintele Arsenie Boca – n.n.]."

Dupa terminarea studiilor teologice se inscrie la Academia de Arte Frumoase din Bucuresti unde studiaza pictura. In paralel, studiaza si medicina. In notele date Securitatii arata ca in timpul studentiei s-a incercat atragerea sa in miscarea legionara dar a refuzat. Incepe sa traduca din lucrarile sfintilor parinti. Dupa terminarea studiilor la Bucuresti este hirotonit diacon si traieste cateva luni la Muntele Athos. La intoarcerea in tara, 1939 este calugarit si primeste numele de Arsenie. Este trimis la manastirea Brancoveanu din Sambata de Sus, unde era primul si singurul calugar din toata manastirea. Incepe razboiul si intr-o autobiografie

³⁸⁷ <http://romaniateiubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/sezonul-2/arsenie-boca-nerecunoscut-ca-sfant-dar-profitabil-ca-brand-metodele-prin-care-este-exploatat-de-comercianti-de-media-si-de-biserica.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015

arata ca prin 1941 s-a trezit la manastire cu o avalansa de oameni de toate varstele si treptele veniti pentru a-si spune necazurile lor. Incepe sa le vorbeasca oamenilor despre Dumnezeu si ii indeamna sa se iubeasca si sa duca o viata curata. Iar oamenii incep sa ii calce pragul in numar tot mai mare.

Adevarul despre relatiile cu legionarii

Constantin Necula, preot: **“Parintele avea o aplicare teribila spre a-i creste pe oameni ca sa se puna in valoare. *Daca este profesor in ceva parintele, este in a-L pune in valoare pe Dumnezeu in raport cu oamenii si pe oameni in raport cu Dumnezeu. Asta e marele lui dar.*”** [ar fi frumos să fie așa. În realitate dumnezeul pe care îl punea în raport cu oamenii era o construcție din propria părere ce o ridica la rang de dumnezeu. Astfel că, de fapt, Îl punea pe Dumnezeu în raport cu sine (înlocuindu-L cu părerea și imaginația sa), iar pe oameni îi punea în raport cu sine. Așa ne arată atât de evident pictura de la Drăgănescu – n.n.]

In 1943 intra in atentia autoritatilor. Intr-o nota din 5 iunie un informator isi exprima banuiala ca preotul este un "infocat legionar". Iar notele incep sa curga una dupa alta. ¶¶Romeo Petrasciuc a scris mai multe carti despre Arsenie Boca. Iar impreuna cu alti autori a publicat in totalitate dosarele intocmite parintelui de Securitate. **“Atragea multimile in primul rand si asta deranja. Plus ca era capatul de acuzare cel mai la moda atunci asocierea cu fenomenul legionar. Foarte multi din cei care au fost condamnatii erau plasati in zona legionara. Nu a avut nicio legatura cu legionarii. O marturiseste de foarte multe ori ca e parintele tuturor si fapta ca ii ajuta pe unii refugiati din munti s-a datorat pregatirii lui de preot”**.

In 1945, Arsenie Boca este arestat pentru cateva saptamani. In 1948, este arestat din nou si acuzat ca i-a sustinut pe luptatorii anticomunisti din muntii Fagaras. Intr-o biografie scrisa in arest arata ca "dupa intrarea in calugarie mi s-a intamplat un lucru pe care nu l-am urmarit: o mare influenta in popor, o fama de predicator si de preot. **Datorita cunostintelor [bine a spus Sfântul Apostol Pavel: 1Co 8:1 Cunoștința însă semețește. Vedeți cum își explică Părintele Arsenie Boca năvala oamenilor. Nu și-a dat seama că au fost trimiși de draci pentru a-l trânti ireversibil în slavă deșartă – n.n.] ce le adunasem in vremea studiilor si pe care le aplicam unde se putea face aceasta, poporul sarea marginile aprecierii juste si ma credea exceptional de inzestrat. De nenumarate ori am incercat a le stinge capriciile unei credinte necontrolate, de domeniul fanteziei - care nu mantuieste. [cum? Ghicindu-le păcatele și viitorul public. Dacă dorea să le stingă se ascundea în chilie și se îngropa în lacrimi – n.n.] ”**

Marturiile celor care l-au cunoscut pe parinte

Este eliberat si se hotaraste mutarea lui la manastirea Prislop, langa Hateg. Maica Aurica, care e la Sambata de 70 de ani, isi aduce aminte de ziua in care parintele a plecat de aici si cuvintele rostite. **“Invatati cele 4 evanghelii pe din afara [de ce nu le-o fi spus să le învețe înăuntru, să lase împrăștierea mirenească cu săracii, care aduce oboseală, neatenție și slava deșartă de miluitor, și să-și ostenească cu trezvie mintea pentru a dobândi vederea păcatului propriu, pomenirea morții, smerenie și harul lui Dumnezeu prin care puteau ajuta cu mult mai mult nu numai pe lazării de la poartă, ci întreaga omenire. Dar aceasta arată încă odată că Părintele Arsenie Boca nu știa ce înseamnă cu adevărat monahismul. Fiind înșelat de un misionarism mai înainte de vreme, nu apucase să îl experimenteze și să-i gustea dulceața smerite ascultări în tainița chiliei – n.n.] si nu uitati lazarii de la poarta, saracii, cersetorii. Sa va fie voua ca un testament. Sa va schimbati viata sa va faceti mai buni”** [dar modelul propus în fraza de mai sus este o reală bunătate, ci doar una de suprafață. Sigur că poate impresiona o lume în care contează mai mult filantropia eficientă socială (ce face parte din cultul privirii oamenilor doar ca trupuri ce trebuie bine îngrijite), decât duhovnicia mântuitoare de suflet. De aceea este și citată această idee a Părintelui Arsenie Boca ca ceva strălucitor, tocmai de către Pro Tv. Iată ce spune însă, despre această problemă, un adevărat Sfânt:

Nu e treaba monahului să slujească lumii din osteneala mâinilor lui. Aceasta e treaba celor din lume [mirenilor].

Omul din lume se roagă puțin, dar monahul se roagă neîncetat. Mulțumită monahilor, rugăciunea nu încetează niciodată pe pământ; iar aceasta este de folos pentru întreaga lume, fiindcă lumea stă prin rugăciune; dar când rugăciunea slăbește, atunci lumea piere.

Și ce poate face un monah cu mâinile lui? Pentru o zi de muncă el poate câștiga ceva bani, dar ce este aceasta pentru Dumnezeu? În vreme ce un singur gând plăcut lui Dumnezeu face minuni. Vedem aceasta din Sfânta Scriptură. Prorocul Moise se ruga în gând și Domnul i-a zis: „Moise, de ce strigi la Mine?” și i-a izbăvit pe israeliți de la pieire [Iș 14,15]. Antonie cel Mare a ajutat lumea prin rugăciune, iar nu prin lucrul mâinilor lui. Cuviosul Serghie [din Radonej] a ajutat prin post și rugăciune poporul rus să se elibereze de sub jugul tătarilor. Cuviosul Serafim [din Sarov] s-a rugat în gând și Duhul Sfânt a pogorât asupra lui Motovilov. Iată care este lucrul monahilor. Dar dacă monahul e nepăsător și sufletul lui n-ajunge să vadă pururea pe Domnul, e bine ca el să slujească pelerinilor și să ajute pe cei din lume la ostenele lor; și acest lucru e plăcut lui Dumnezeu; dar să știe că e departe de monahism.

Monahul trebuie să lupte cu patimile și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să le biruiască. Uneori monahul este fericit în Dumnezeu și trăiește ca în rai lângă Dumnezeu, alteori plânge pentru întreaga lume, fiindcă vrea ca toți oamenii să se mântuiască.

Astfel, Duhul Sfânt îl învață pe monah să iubească pe Dumnezeu și să iubească lumea. Vei zice, poate, că acum nu mai sunt asemenea monahi, care se roagă pentru întreaga lume; dar eu îți spun că atunci când nu vor mai fi pe pământ rugători, atunci va fi sfârșitul lumii, vor veni mari nenorociri și ele sunt deja acum. Lumea stă prin rugăciunile sfinților, și monahul este chemat să se roage pentru întreaga lume. În aceasta stă slujirea lui și pentru aceasta nu-l încărcăți cu grijile acestei lumi. Monahul trebuie să viețuiască într-o neconținută înfrânare, dar dacă se lasă prins în grijile lumești, va fi silit să mănânce mai mult și nu se va mai putea ruga cum trebuie; căci harului îi place să vieze într-un trup uscat.

Lumea crede că monahii sunt un neam nefolositor. Dar oamenii n-au dreptate să gândească așa. Ei nu știu că monahul e un rugător pentru întreaga lume, nu văd rugăciunea lui și nu știu cu câtă milostivire le primește Domnul. Monahii duc o luptă crâncenă cu patimile și pentru această luptă vor fi mari la Dumnezeu.³⁸⁸. – n.n.]

La sfasitul lui 1948 ajunge la manastirea Prislop care era într-o stare jalnica dupa ce fusese abandonata de calugari. Oamenii incep sa il caute si aici. Iar Securitatea ii sta pe urme. In dosarul din 25 iulie 1949 se arata ca veneau 2-3000 de pelerini.

*Era Romania anilor 1940. Oameni simpli, marcati de suferinta razboiului, **intalneau un calugar cu o cultura uriasa** [așa credeau bieții oameni care nu știau carte. Noi nu am observat nici măcar vreo cunoștință profundă în vreun domeniu, măcar în teologie, cum ar fi fost dator. Toate frânturi de ici acolo ca să impresioneze, dar neduse până la cap. Nu înțelegea nici măcar dogmatica Ortodoxă, nu mai vorbim de pictură, genetică sau medicină. Și atunci... unde este cultura? – n.n.] . Si care le vorbea pe inteles lor, care reusea sa le aline suferentele sufletesti si de multe ori fizice. Este perioada cand in zona Fagarasului incepe sa umble vorba ca preotul Arsenie e sfant.*

In 1951, tot pe motiv ca a facut parte din miscarea legionara este din nou arestat pentru 12 luni si trimis la munca silnica la Canal. Dupa ispasirea pedepsei se reintoarce la Prislop. Si odata cu el se reintorc si oamenii care il cautau.

*Anisoara Opre este unul din miile de pelerini care mergeau sa il asculte la Prislop. **“Doamne da ne sanatare, da ne liniste sufleteasca, Doamne da ne pace in casa. Ma, daca aveti aceste 3 virtututi aveti multe lucrurui in casa voastra. Astea le mai tin minte din gura lui partintele Arsenie”** [sfaturi populare pe care le întâlnești în dorința și urările chiar și ale tuturor babelor de la orice colț de stradă. Unde este înțelepciunea uriașă a Părintelui Arsenie Boca? Să fi pomenit de paza minții, a inimii, de umilință, de lupta cu uitarea, de valoarea*

³⁸⁸ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, pp. 112-114.

luminoasă a suferinței, de paguba plăcerii. Nimic din toate acestea, fiindcă era după lume și nu după Sfinții Părinți – n.n.].

Preotul Nicolae Bordasiu are acum 92 de ani, dintre care aproape 10 ani a stat inchis in temnitele Securitatii. Parintele Arsenie i-a schimbat viata [l-a scăpat de Julieta – n.n.] . L-a intalnit prima data in 1945, la Sambata. Apoi a stat a stat timp de 7 ani ascuns pentru ca statul comunist il condamnasera la 20 de ani de inchisoare pentru legaturi cu miscarea legionara. O vreme a stat intr-o casa in Timisoara cu gandul sa treaca granita. "A aparut in locul in care eram ascuns parintele Arsenie. M-am speriat cand l-am vazut. M-am intrebam cum de m-a gasit. Aproape ca mi-a poruncit sa nu trec granita pentru ca nu am o sansa pozitiva in a ajunge la granita cu Austria. Si daca imi e teama de inchisoare sa stiu ca nu voi muri in inchisoare [prin ghicirea de la draci a stării sfinției sale și l-a făcut admirator până la moarte al său. – n.n.] ."

"Pictorul", urmarit de Securitate

La scurt timp, Arsenie Boca este arestat din nou pentru legatura pe care o avea cu Bordasiu. Este eliberat un an mai tarziu. Si se intoarce la Prislop. Cu Securitatea pe urme. In 1959, printr-un decret calugarii sunt scosi din manastiri iar Prislopul ajunge camin de batrani. Calugarului Arsenie i se interzice sa mai slujeasca. E obligat sa isi rada barba [altă invenție a ucenicilor. Alții spuneau că și-a dat-o jos ca să nu fie recunoscut. Tot felul de găselnițe ca să-i justifice fotografiile frivole ce atacă imaginea de făt-frumos călugăros. Știm oameni care erau duși la securitate, rași, iar apoi își lăsau să crească barba la loc și glumeau „noi dăm cota de barbă anuală”. Aveau credință, erau curajoși. Uitați-vă la pozele Părintelui Arsenie Papacioc din vremea comunismului, ce barbă frumoasă avea. Probabil că a vrut să facă pe plac Maicii Zamfira cu o față mai răsfățată, sau căzuse în mândria să creadă că el este Sfânt și încălcând Sfintele Canoane. Acestea au fost cele două patimi principale, vizibile de-a lungul întregii sale vieți – n.n.] și sa renunte la straietele calugaresti. Dupa o lunga pribegie prin Bucuresti se angajeaza pictor la atelierele Patriarhiei. Securitatea il urmareste pas cu pas. In dosare apere cu indicativul Bratu sau Pictorul.

*O vreme locuieste impreuna cu fosta stareta a manastiri Prislop, maica Zamfira, care in dosare are indicativul Bety. Securistii incercau sa dovedeasca existenta unei legaturi intre cei doi. Tocmai de aceea sustineau in notele lor ca Bety este concubina lui Bratu [cine este vinovat pentru gândul lor, dacă nu cei doi ce au luat hotărârea să încalce Sfintele Canoane, să locuiască împreună și să-i smintească pe toți – n.n.] *Li urmaresc peste tot.**

Nicolae Bordasiu: "A spune un astfel de cuvânt este ca o blasfemie, o injosire. A fost un binefacator al maicutii Zamfira ,care a fost colega de facultate cu mine si care, pentru ca era din Bucuresti, i-a oferit parintelui posibilitatea sa scape de urmarirea Securitatii [după ce l-a scăpat de ea, care voia atât de mult să se mărite cu preacucernicia sa, acum își exprimă recunoștința față de preacuvioșia sa. Dacă Părintele Arsenie Boca era așa de popular nu găsea vreun fâgărășan din poporul lui cel credincios, care să-l găzduiască, pentru a nu fi în aceeași casă cu o femeie și a nu sminti pe toți? Nu este nici o blasfemie, este o crudă realitate despre care ne atrag atenția toți Sfinții Părinți. Călugăr + călugăriță împreună = cădere sigură. Din păcate Părintele Nicolae Bordașiu, fiind ucenic al Părintelui Arsenie Boca, a preluat de la sfinția sa și ecumenismul, și superficialitatea în studiul Sfinților Părinți. Despre aceasta pot mărturisi cei ce i-au ascultat predicile și au fost în pelerinajele ecumeniste de la Taizé, organizate de sfinția sa – n.n.] . "¶¶¶¶In perioada calugariei la Sambata si Prislop, preotul Arsenie scrie cartea "Cararea Imparatiei". Inca de la inceput arata ca a scris ca raspuns la "atatea lacrimi" iar cartea este spre luminarea urmasilor pentru a nu mai orbecai in noaptea nestiintei si a lipsei de sfat. Cartea cuprinde de la talcuirea scripturii si pana la elemente de matematica, genetica si logica. [o logică, după cum am văzut, cam... ilogică. Împlinește cu adevărat Sfânta Evanghelie: Mat 6:23 Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult! – n.n.] Si mai scrie o carte – "Cuvinte vii" - in care aduna predicile rostite la Prislop, in total 137. Scurte, concise si pe intelesul tuturor.

Preotul Constantin Necula spune ca “sunt predici absolut fenomenale [chiar fenomenale... de pomină, fără învățătură lăuntrică, fără hrană de la Sfinții Părinți, dar cu o popularitate grosolană, cum zice Mihai Eminescu:

E ușor a scrie versuri

Când nimic nu ai a spune,

Înșirând cuvinte goale

*Ce din coadă au să sune*³⁸⁹.– n.n.]. *E ca o declaratie de dragoste [da, cu adevărat, dar din păcate dragoste de sine – n.n.]. Nu e incrancenat [e mai mult: biciul lui Dumnezeu – n.n.]. Asta nu prinde bine celor care cred ca ortodoxia trebuie sa se incranceneze de catre ceva” [dar brutalitatea exprimării sfinției sale și modul de a disprețui pe numiții de el „proști”, tocmai către încrâncenare duce, fie prin copiere (în cazul admiratorilor), fie prin respingere (în cazul celor ce nu sunt de acord). Dar pusă în contextul Ortodoxiei, poate că Părintele Profesor Constantin Necula numește încrâncenare discernământul care respinge răul și minciuna. Dacă cineva nu mănâncă tot ce zboară, înseamnă că este... încrâncenat. Ar fi trebuit ca precucernicia sa să nuanțeze aici termenul de încrâncenare, să fim siguri de ce vrea să spună – n.n.] .*

In 1968 se pensioneaza si incepe pictarea bisericii de la Draganescu, langa Bucuresti, numita si "capela sixtina a ortodoxiei romanesti". Lucreaza aici mai bine de 15 ani. Intr-un stil nemaintalnit in bisericile noastre. Mii de imagini cu mesaje pe intelesul tuturor. Acum si acest loc e luat cu asalt de pelerini. ¶

Sursa: [Pro TV](#)

390

Zeci de mii de oamenii ajung saptamanal la Prislop in cautarea unui miracol, din curiozitate sau in cautarea linistii. In tara, multi vad chipul parintelui pe pereti si spun ca tablourile cu imaginea lui lacrima. Bineinteles au aparut si cei care fac bani multi de pe urma lui. Cat este minune, cat e supersitie, este tot acest fenomen o dovada a crizei si cautarii in care se afla acum poporul roman? Si, in primul rand, cine a fost Arsenie Boca? Sunt intrebari la care Alex Dima a cautat raspuns.

Arsenie Boca, agent electoral

O coada intinsa pe zeci de metri, sute de oameni, asteapta in fata unui mormant, la manastirea Prislop. In liniste, fiecare cu gandurile si problemele lui. La televizor, alti oameni vorbesc despre minuni. Un tablou plange la Vaslui. Altii se inchina si saruta o bucata de ciment in Bucuresti. In vestul tarii, un alt tablou a lacrimat pana in ziua in care a fost furat. Si hotii l-au adus dar tabloul s-a oprit din plans. [a început să râdă, de bieți hoți fraieriți – n.n.]

Acum cateva zile am primit un pachet. Cu un portret al parintelui Arsenie Boca si cu indemnul de a citi pe verso. Scria “Sfintit PSD, Victor Ponta presedinte”. Portretul a fost primit anul trecut, in campania electorala. Parintele Arsenie Boca a devenit in ultimii ani un brand. Pentru unii e sfant, pentru altii e vedeta de televiziune, are site pe internet, biblioteci intregi au fost tiparite cu viata lui, cu minuni si fapte incredibile si toata lumea vorbeste despre el.

³⁸⁹ < http://www.versuri.ro/versuri/mehlj_mihai-eminescu-criticilor-mei.html >, marți, 15 decembrie 2015

³⁹⁰ <http://romaniateiubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/sezonul-2/cine-a-fost-de-fapt-arsenie-boca-si-cat-din-legenda-sa-este-creatia-securitatii-marturiile-celor-care-l-au-cunoscut.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015

Cine este Arsenie Boca si mai ales ce-i atrage pe oameni ca un magnet la Prislop si ce gasesc acolo? Am pornit spre manastirea Prislop, in cautarea unor raspunsuri, impreuna cu un grup de pelerini.

In fiecare zi cateva mii de oameni ajung la Prislop. De 1 mai, la mormantul parintelui au fost mai multi oameni decat pe tot litoralul romanesc, peste o suta de mii [mai ceva ca la plajă... vedeți plăcerea de sine subtilă că ești sfânt prin participarea la miracole este un desfrâu sublimat care atrage mai puternic decât desfrâul ochilor de la mare– n.n.] . De cum treci de Hateg, aproape la fiecare casa se vand flori. E o traditie deja ca pelerinii sa ajunga la mormantului parintelui cu flori. In Silvasu de jos, ghidul face un anunt care starneste zarva in autocar. “Drumul este inchis, se repara si va trebui sa mergem 7 km pe jos. Atat dus cat si intors”

In sat e agitatiie mare, autocare, masini si oameni veniti din toate colturi tarii. Stareta manastirii Prislop a cerut autoritatilor ca drumul sa fie blocat pentru a permite camioanelor cu ciment sa ajunga sus in deal, unde se lucreaza la parcareea manastirii. Asa ca am luat-o la pas alaturi de sutele de pelerini, unii batrani, care urca cu greu si cauta sanatate, altii tineri, care cauta mantuirea sufletului [sărăcii oameni, merg cu atâta osteneală fără să știe că-și lucrează pieirea sufletului – n.n.] .

Târg cu mici si magneti

Pe drumul spre manastire, Arsenie Boca e afacere pentru cei care vand suveniruri si tablouri cu chipul lui. Acesta e cu siguranta cel mai tranzitat drum de tara de la noi. Plin de gropi si de gunoaie. Dupa 2 ore ajungem in apropierea manastirii. Locul pare un targ de tara plin de magneti, de mici, clatite si tablouri cu parintele Arsenie

E primul contact pe care il ai cu Prislopul. Pe aici, prin fumul care se ridica de la gratare trec miile de oameni in drumul spre mormantul parintelui. Pe tarabe stau agatate hartii pe care scrie ca toate obiectele sunt sfintite. Cine le-a sfintit? e o intrebare fara raspuns, care îi deranjeaza pe negustori. [și de mici e vinovată Sfânta Biserică, și de faptul că negustorii nu sfințesc amuletele lor? Unde e mireasma de tămâie din locurile cu adevărat sfinte? Se fac mici la Sfântul Mormânt?– n.n.]

Cateva sute de metri mai la vale ajungem la manastire. Valuri, valuri, oamenii ajung aici. Nimeni nu sta sa-i numere. Sunt cateva mii in fiecare zi. Vin de departe cu bagaje si flori. Pe chipurile lor se citeste asteptare, nerabdare si speranta. Un bodyguard ne face instructajul, ce avem si ce n-avem voie sa filmam in manastire. Ajungem in apropierea mormantului iar paznicul ne sopteste ca am ajuns intr-o zi buna pentru ca la coada nu este

foarte multa lume. Sunt doar cateva sute. Ce cautati toti acesti oameni aici? Cum au aflat de acest loc? Ce stiu despre parintele Arsenie?

Intrebatii, oamenii spun cele mai diverse povesti. Ca parintele Arsenie facea minuni, ca putea face lupii sa apara, ca aduce sanatate, ca a fost inchis si apoi a disparut.

Cat din ce se intampla aici e fenomen, cat e cult? Am intrebat mai multi specialisti si oameni ai bisericii ce se intampla la Prislop.

Ce spun specialistii

Gheorghe Onut, doctor in sociologie: "In mod evident necazurile nu aleg. Ca si preturile la gaze ne lovesc pe toti. Felul in care noi putem rezista la necazurile de zi cu zi ale vietii e destul de variabil. E posibil ca unii dintre noi sa fie atat de vulnerabili in fata necazurilor incat va intreb sa fie nevoie sa le tratam ca pe persoane vulnerabile. Mi-e foarte teama ca saracul Arsenie Boca daca ar invia acum ar fi tare stanjenit de ce i se intampla. Atat din partea fanilor sai dar si din partea bisericii romane care nu stie, saraca, uitati-va la ea, ce sa faca. Nu prea stie... i-a lasat pe preoti sa isi faca numarul cum doreste. Fara o indicatie clara." [Sfânta Biserică e vinovată acum că nu merg oamenii la preoți să le ajute? Dar preoții știu foarte clar ce să facă. Care preot nu știe că oamenii trebuie să se spovedească și să se lase de păcat. Care preot nu face Sfântul Maslu prin care se fac mai multe minuni ca la Prislop, dar autentice, nu comode, ci prin schimbarea sufletului – n.n.]

Lucian Beloiu si-a dat doctoratul in pelerinaje. Spune ca in zonele in care se aduna multa lume, cu aceleasi scop, se creaza o energie pe care oamenii si-o transmit de la unul la altul. La inceputul lucrării sale aminteste de energia simțita de oamenii prezenti la concertul lui Michael Jackson [foarte bună comparație. Sunt aceleași duhuri ca la Michael Jackson și la Colectiv. Vă pomenim o minune mai puțin cunoscută, a lui... Michael Jackson. Un călugăr de la Sihăstria avea mare râvnă să îi învețe pe oameni a se feri de muzica rock și ca nu cumva să se ducă la concertul lui Michael Jackson. Din cauza acestei râvne cam uitase să-și vadă cu luare aminte neîncetată moartea și păcatele. Înainte de concert, cu o săptămână, primește o scrisoare foarte frumos ambalată și protocolară, ca pentru președinți. Mai întâi crede că este o greșeală, dar se uită cu luare aminte. Era adresată lui. În plic ce să vadă: o invitație scrisă personal de mâna lui... Michael Jackson pe numele lui, cu două bilete, ca să mai ia și pe altcineva cu el. Bietul călugăr... a înțeles cu ce duhuri lupta el și s-a pus pe lacrimi și pocăință, lăsând misiunea să o facă cei ca Părintele Cleopa. Vedeți cum Michael Jackson lucra cu duhurile pitonicești ca ale Părintelui Arsenie Boca, proorocind cine îl vorbește de rău și chemând la prieteșug și evlavie către sine, pe cei ce nu erau de acord cu el? Poate că și el și-a lăsat la vremea lui urmele picioarelor pe beton– n.n.]. Din punctul de vedere al sociologului, acolo este un fenomen scapat de sub control. "Un fenomen asemanător a fost in anul 1935 la Maglavit, cand unui cioban i-a aparut un mos. Erau trenuri speciale care duceau oamenii acolo. Fenomenul este asemanator la Prislop. Lumea merge ca la Maglavit".

Un studiu realizat in acesta vara arata ca peste 90 la suta dintre romani au auzit de Arsenie Boca si 34 la suta dintre repondenti il considera sfant [slavă Domnului că mai este bun simț Românesc – n.n.]. Dintre miile de oameni care ajung aici puțin stiu cu adevarat cine a fost Arsenie Boca si ce a facut. Oamenii vin atrasi de acest spatiu cu speranta ca problemele lor isi vor gasi rezolvare.

Preotul Vlad Vasile a studiat viata si opera parintelui Arsenie si urmareste ce se intampla la Prislop. 'E un duh al linistii', spune el. "Cei mai multi nu stiu cine a fost parintele au auzit unii de la altii, de la tv... si oamenii aleraga dupa dar si har. Dar faptul ca se misca atata multime... Oamenii astia daca nu ar pleca cu ceva de acolo nu s-ar mai intoarce. Majoritatea dupa ce vin o data se intorc. Ca dobandesc o liniste deosebita, ca binecuvantare duhovniceasca, o minune in viata lor, asta fiecare poate sa o spuna. Cert este ca se intampla ceva" [dar de ce nu pomeneste Părintele și de duhul acediei, care în faza de momeală mimează liniștea duhovnicească pentru a paraliza în final mintea omului. De ce nu vorbește de dependențele celor drogați. Simțirile înșelătoare de acolo, care mimează

umilința și încântă sufletul că atinge sfințenia nu pot fi reproduse de materie, sunt un drog mult mai puternic decât orice compus chimic, iar vedeniile diavolești sunt mai tari în trăiri decât nălucirile cele mai puternice ale dependenților. De aceea Prislopul silește pe toți să revină la el. Să nu uităm și de faptul că demonii iau în vise fața Părintelui Arsenie Boca și dau canoane la oameni să revină de ... x ori, exact cum fac vrăjitoarele cu victimele lor pentru a le stăpâni mai tare voința și a câștiga mai mult de la ei. Adevărații sfinți nu îndeamnă la pelerinaje ci la lucrarea lăuntrică, lăsând libertatea celor ce îi cheamă în ajutor. Această revenire constrângătoare, obositoare, care abate mintea de la lucrarea lăuntrică este dorința dracilor care se străduie prin orice mijloc să facă pe oameni obosiți și împrăștiați prin simțurile biciuite și să nu mai aibă nici putere, nici interes pentru cercetarea lăuntrică a propriei păcătoșenii, singura ce îi poate arde pe ei. Scopul dracilor în toate poate fi rezumat la atât: abaterea minții de la pocăință. Și când faci ceva așa de obositor ca o călătorie, în care trebuie să fi atent în afară, cum să îți mai ardă să stai liniștit și să îți supraveghezi gândurile. Mai ales dacă ești încântat de tine că ești semisfânt de la Prislop și mai îți dau și dracii vreo două trei vise/vedenii și întâmplări ce le consideri minuni. Gata: te-ai pus singur în robia lor – n.n.]

Gabriel Diaconu este medic psihiatru. “La nivelul psihologiei colective oamenii nu sunt interesati de om. Oamenii sunt interesati de poveste. Si povestile au personaje. Iar personajul in cazul de fata este un erou care parcurge toate fazele psihologice ale eroului. Si prin asta nu difera cu nimic de alti eroi. Nu difera cu nimic de Hercule, prin genul de drum prin care transcende. Pai ce transcende? Trancedende natura umana [o idee surprinzătoare și foarte plastică. Am putea să o folosim ca un antidot de succes pentru a înlocui o expresie foarte uzuală și eficientă de manipulare spre rău a conștiinței publice. Am putea zice în loc de „sfântul Ardealului”: „herculul Ardealului”. Vedeti cum și rațiunea omenească, chiar căzută, dacă nu e întunecată de interesul personal, vede cu limpezime realitatea? Doamne ce miunată ai făcut tu mintea oamenilor! Ea poate depăși pe cea a îngerilor – n.n.] . Catre un mai bine. Ce inseamna mai bine? Mai bine inseamna ca intr-un fel sau altul ajunge sa intermedieze relatia omului de rand cu Dumnezeu. E un fel de vorba buna la Dumnezeu. Si in momentul ala vei vedea ca oamenii agrega in jurul eroului cu care se identifica.”

Dumitru Bortun este specialist in comunicare si relatii publice. A analizat fenomenul Arsenie Boca si a constat ca multi ajung la Prislop in cautarea unui confort psihologic. “El poate sa ne ajute pe noi sa credem ca ne putem mantui daca ne ducem la mormantul lui si ne rugam acolo sau daca ne ducem cu niste lucruri de acasa, sa ne rezolve niste probleme fara ca noi sa ne regretam pacatele, fara ca noi sa ne schimbam. Arsenie Boca este un fel de sfant caruia ii delegam schimbarea noastra la fata, lepadarea de sine pe care ar trebui sa o facem cu totii ca sa ne apropiem de Dumnezeu - noi traind tot ca pana acum, fumand ce ne place, mancand ce ne place, ne imbracam cu ne place, ne prapadim viata in toate directiile dar sfantul Arsenie Boca are grija de noi si intermediaza pentru noi “. [a uitat să spună acest specialist că însuși Hristos respinge aceasta și nu ne-o oferă, deci pentru cei ce merg acolo Părintele Arsenie Boca este mai bun ca Hristos, fiindcă nu are atâtea pretenții. De aceea fenomenul de la Prislop este pregătirea Românilor pentru a-l primi pe antihrist, care tot aceleași lucruri promite și dă la oameni, numai să uite de veșnicie și să-l cinstească pe el – n.n.]

Mitropolitul Ardealului, Laurentiu Streza l-a cunoscut pe parintele Arsenie. “Am vazut si emisiuni in care pe parintele l-au numit o persoana din asta miraculoasa care se teleporta, auzi. Ca era si in puscarie si la inmormnatarea mamei. De unde? Acestea sunt niste fantasmagorii. Eu l-am cunoscut ca pe un om foarte exigent, foarte serios incat l-a mustrat pe un ucenic de al lui ca nu a tinut randuiala pe care i-a dat-o: sa nu spuna ceva spre popularitatea lui” [da... Frumos. Vedeti că Părintele Arsenie Boca se purta în două feluri? Într-un fel cu oamenii simpli în fața cărora se dădea mare prin ghiciri și vădiri, în alt fel în fața intelectualilor cărora și se prezenta ca un smerit evident. Dar și în acea smerenie este sesizabil damful mândriei sub forma falsei modesti, fiindcă o smerenie care se arată

pe sine nu este smerenie, cu atât mai mult dacă e dată sub forma forțată a unui canon, care de fapt atestă că ești conștient de valoarea ta, dar vrei să o ascunzi. Dacă tot dorea să o ascundă ar fi fost și smerit, și delicat, să mustre pe ucenic în taină, ca să nici nu se observe rânduiala pe care i-a dat-o. Așa însă devine o evidentă laudă de sine publică pentru rânduielele care le dădea sfinția sa. – n.n.]

Sursa: Pro TV³⁹¹

Credinciosii ortodocsi primesc o veste mult asteptata. Mitropolia Ardealului si Episcopiile Devei si Hunedoarei au inceput demersurile pentru ca cel supranumit "Sfantul Ardealului" sa fie canonizat.

17Comenteaza

Se strang dovezi despre viata sa, dar si despre minunile pe care le-ar fi facut. Procesul este insa unul anevoios si ar putea sa dureze ani. Decizia a fost luata dupa ce, in ultima vreme, Arsenie Boca a devenit un fenomen, iar saptamanal zeci de mii de oameni merg sa se roage la mormantul acestuia de la Prislop.

Parintele Arsenie Boca e considerat de multi ortodocsi, fie ca e sau nu canonizat, un sfant al zilelor noastre. De cativa ani, reprezentantii Bisericii Ortodoxe au inceput sa stranga dovezi pentru ca cel adulat sa poata fi canonizat.

In Biserica Ortodoxa Romana, un proces de canonizare incepe din teritoriu si de aceea Episcopia Devei si Hunedoarei si Mitropolia Ardealului sunt cele care aduna dovezi care sa certifice sfințenia vietii parintelui Arsenie Boca.

Canonizarea unui sfant cuprinde mai multe etape. O comisie speciala ii analizeaza candidatulul faptele, viata si sfarsitul vietii, credinta, scrierile, faptele minunate si multe alte. Toate acestea sunt apoi prezentate mai marilor bisericii care iau decizia.

Un criteriu important il reprezinta evlavia populatiei, iar parintele Arsenie Boca este adulat de sute de mii de credinciosi. Dar ce este credinta si ce este fanaticism? Multi se inchina in fata unor icoane care, spun ei, ar lacrima sau la chipul aparut pe pereti sau pe podea.

Altfel, brandul Arsenie Boga a devenit o adevarata afacere.

Preot Costel Stoica, purtator de cuvânt al Patriarhiei Romane: "Putem vorbi de un fenomen al evlaviei populare, dar trebuie sa facem distinctie intre evlavia autentica si superstitia, bigotismul multora dintre cei care merg la mormant. Parintele Arsenie Boca a fost cel mai mare contestatar al pseudomisticismului." [din păcate, însă, a sădit în loc misticismul, mai grav decât pseudo-misticismul, fiind mai greu de deștitat – n.n.]

Dupa ce dosarul va fi intocmit, Mitropolia Ardealului il va inainta comisiei de canonizare a Sfantului Sinod, pentru ca mai marii Bisericii sa decida daca parintele va ajunge in calendarul sfintilor romani. Intregul proces ar putea dura ani.

IPS Laurentiu Streza, Mitropolitul Ardealului: "Prima etapa a canonizării este aceasta a constatarii unei evlavii populare. Se creaza un cult in jurul persoanei respective. Putem vorbi de un cult? Da. Manifestarea aceasta este atat de mare si sporeste si sa vedem pana unde si cat sporeste." [foarte realistă remarcă. Însă, după cum am remarcat deja, acest cult nu întrunește condițiile canonizării, nefiind spontan, ca o mișcare a Sfântul Duh, ci este

³⁹¹ <<http://romaniateiubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/fenomenul-arsenie-boca-explicatiile-specialistilor-si-ierarhilor-bisericii-vs-povestile-cu-miracole-ale-pelerinilor-se-teleporta-din-puscarie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

provocat de mass-media, nefiresc, din tot felul de interese egoiste și din impuneri de sus, dar nu din cer, ci de la guvern și de prin vămi – n.n.]

Emisiunea "Romania te iubesc" a prezentat pe larg fenomenul Arsenie Boca, iar emisiunea a condus detasat in randul telespectatorilor cu o audienta si cota de piata duble fata de urmatul post clasat. [ați văzut mobilul crimei sufletești ce afectează un neam întreg? O mărturisesc chiar cei părtași la aceasta. Ce vrem mai mult? Să se coboare Domnul Iisus Hristos din cer să ne-o spună la toți? Dar El ne-a făcut chibzuința și ne-a vindecat-o și întărit-o prin Sfinții Părinți – n.n.]³⁹²

Emisiunea care le arata romanilor fata nevazuta a tarii lor, cum se iau deciziile dincolo de usile inchise, cum afecteaza acestea viata tuturor, dar care a si reusit sa schimbe legi importante in Romania [!!! – n.n.], da startul sezonului cu numarul opt, duminica, 27 septembrie, ora 18:00.

Pentru noul sezon, echipa Romania, te iubesc!, formata din Cristian Leonte, Alex Dima, Rares Nastase, Cosmin Savu, Anca Nastasi si Paula Herlo, a pregatit o serie de anchete si reportaje in care sunt vizate marile probleme, fraude, furturi si devalizari din sistemele care ne afecteaza pe toti: sanatate, invatamant, administratie si industrie.

In prima editie Alex Dima, corespondent special Stirile PRO TV, a umarit indeaproape fenomenul Arsenie Boca: "Asistam la o adevarata arsenizare a Romaniei. Peste 90% dintre romani au auzit de Arsenie Boca, iar mai bine de 30% vor canonizarea lui [vedeți că bunul simț Românesc încă mai lucrează? Degeaba se face mult zgomot că toți Românii l-ar vrea pe Părintele Arsenie Boca Sfânt în calendar, așadar că ar avea deraiată evlavie. După astfel de campanii electorale proBoca, de atâția ani, dacă ar fi fost reală sugestia unei întunecări superstițioase a întregului neam Românesc, datorită lipsei de pregătire duhovnicească, ne-am fi așteptat ca toți să se fi smintit. Vedeți că Sfânta Biserică (atât de criticată, cu preoții ei smeriți care se învinovătesc pe ei înșiși pentru toate relele din țară), de fapt, face o pregătire echilibrată a fiilor ei? Cu toată presiunea mass-mediei și încercarea unor ierarhi să răspundă binevoitori la această presiune prin propunerea de canonizare, totuși dragostea de adevăr a Românilor, încă își spune cuvântul:

Știut iaste prea Sfinții tale, că Țara Rumânească, care să socotește de mathimatici la treapta a 47 a Meridianului și a 45 a Ecvatorului să află întru aleasă parte a Evropei, trage un aer sănătos și supțire, să vecinește și cu neamuri care să laudă și să răsfăț în științe filosofesti. Toate aceste mijloace lesnicioase de a rădica și pre fiii Patriei aceștiia la treptele laudelor de multe științe ale celoralalți evropeni, dar iar cu toate acestea lăcuitorii rumâni ai aceștii păzite de Dumnezeu țări nu s-au abătut a să zăbovi ceva într-acelea. Ei de când au priimit Lumina Dreptei Credințe, din zilele Marelui și Sfântului Constantin Împărat, s-au îndeletnicit mai mult cătră întemeierea credinței în țara lor, după cum mărturisesc nu numai letopiseștele isprăvilor acestui neam, ci și multele feliuri de hrisoave ale fericitilor Domni ai aceștii țări.

*Mulți tineri, aprinzându-se de râvna folosului Patriei aceștiia, au mers cu mari osteneți și primejdii la țări depărtate, ca să învețe în școale vestite, nu măestrii, nici măsurarea Pământului și a înălțimii, nici Astronomie, ci numai cât să convenia la apărarea și întărirea sfinte creștinătăți; carii întorcându-se nu arăta alte lucruri mai cu fierbințeală, decât tălmăcirea dumnezeștilor cărți, propoveduirea Evangheliei și bunele orânduiele ale sfintei Besearici*³⁹³

Vă dăm ca exemplu o remarcă a unei bătrâne cu adevărat evlavioase: „Nu se poate mamaie să fie Părintele Arsenie Boca Sfânt. Sfinții nu apar în baie și nu se găsesc în piață pe toate tarabele, ca să le meargă bine la precupeți.” – n.n.]

³⁹² <http://stirileprotv.ro/stiri/social/biserica-a-inceput-demersurile-pentru-canonizarea-lui-arsenie-boca-vom-face-distinctie-intre-evlavie-si-superstitie.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

³⁹³ <<https://tiparituriromanesti.wordpress.com/2015/09/30/triod-bucuresti-1798/>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

La Prislop, locul in care este inmormantat parintele Arsenie, ajung in fiecare zi 3-4 mii de oameni. De 1 mai au fost acolo peste 100.000 de romani. Este cel mai mare pelerinaj din ortodoxia vremurilor noastre.”

“In mass-media apar tot felul de intamplari: tablourile parintelui plang, iar chipul sau apare pe pereti sau pardoseli. Exista o adevarata industrie cu obiecte kitsch, made in China, care il au in centru pe Arsenie Boca. Apar zeci de carti cu viata parintelui, care sunt retiparite imediat in tipografii fantoma si scoase pe piata. Multi dintre cei care ajung la Prislop nu stiu cine a fost Arsenie Boca.”, a adaugat Alex [dacă ar ști... în veac nu s-ar mai duce acolo – n.n.]³⁹⁴

Câte milioane de euro se câștigă din propaganda sfinției sale și cine?

Reporterul nu a aflat, din rea voință, pentru a acuza Sfânta Biserică, însă este contorizată și această sumă pe internet:

*Arsenie Boca a devenit un izvor de bani! Câți bani produce Sfântul Ardealului pe an
Unul din cei mai mari duhovnici ai României, preotul Arsenie Boca, a devenit unul din principalele atracții pentru credincioșii amatori de pelerinaje și de minuni.*

Considerat de ucenicii săi unul dintre cei mai mari duhovnici ai secolului XX, la mormântul său vin să se roage în fiecare an peste 800.000 de pelerini, care plătesc, în medie, peste 100 de lei pentru o excursie de două zile.

La acest nivel, încasările pentru zece luni pline din an se ridică la peste 15 milioane de euro, bani care intră în buzunarele firmelor organizatoare de pelerinaje și a hotelierilor din zona Hunedoara – Prislop [vedeți cum se acuză Sfânta Biserică degeaba, pentru încasările firmelor de turism și ale Fundației Arsenie Boca? Chiar dacă unele firme de turism aparțin unor eparhii, cu ele se petrece un fenomen foarte interesant. De pildă un preot din Moldova era asaltat de parohieni să meargă la Părintele Arsenie Boca. El s-a opus cu multă râvnă pentru adevăr. Oamenii stăruind, opaci la orice argument, fiind montați de posturile de televiziune că Părintele Arsenie Boca ar fi sfânt și mare făcător de minuni, la ce stratagemă a recurs ca să-i convingă? S-a dus la una din aceste firme și a insistat pentru a organiza un pelerinaj la Prislop, ca încasările să fie blagoslovite, mergând tot în Sfânta Biserică, pentru a nu avea ghizi exagerați care să întărească rătăcirea în fiii săi duhovnicești. Le-a zis apoi: „Vă fac o surpriză. Organizăm un pelerinaj la Sfântul Cuvios Ioan de la Prislop”. A plecat cu parohienii și i-a dus la peștera Sfântului. S-au rugat lui (iar preotul s-a rugat în taină să îi lumineze Sfântul despre rătăcirea pictorului de la Drăgănescu) apoi le-a atras atenția, fără comentarii, și fără a învinovăți pe nimeni, la toate lucrurile atât de comerciale și de prost gust, legate de Părintele Arsenie Boca. A stat cu ei și la coadă la mormânt. Una din femeile din parohie era îndrăgostită de Părintele Arsenie Boca. Ea îi și stărnise pe toți ceilalți la acest pelerinaj. Ea adunase și banii, prăcit era „sufletul acțiunii”. La coadă la mormânt, însă, a apărut o așa tensiune și agitație, ba chiar ceartă între ei și biata femeie, aprinzându-se, nu a mai fost atentă pe unde mergea, a căzut, iar din cădere și-a rupt mâna. Când s-au întors spre casă, în autobuz, i-a întrebat pe credincioși: „Ce părere aveți?”. I-au răspuns: „E o mare diferență între Sfântul Cuvios Ioan și Părintele Arsenie Boca. Sunt în alt duh. Ați avut dreptate, se vede după felul lor de a fi, după atmosfera din Peșteră și cea de la coada de la mormânt, după starea oamenilor în cele două locuri și după tot aranjamentul urât comercial, că Părintele Arsenie Boca este un înșelat”. Numai biata femeie spunea, contrar tuturor evidențelor: „Nu e adevărat, mințiți, sunt ispite, Părintele Arsenie Boca este Sfântul Ardealului, Sfântul

³⁹⁴ <http://www.protv.ro/stiri/din-27-septembrie-anchetele-si-reportajele-marca-romania-te-iubesc-se-intorc-intr-un-nou-sezon.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

meu!”. „Dar nu vezi, că tocmai tu ți-ai rupt mâna? Așa face Părintele Arsenie Boca ucenicilor lui?” „Nu știi de ce a fost asta, dar am să aflu!”. Apoi biata femeie, după ce s-a gândit vreo două săptămâni, a găsit soluția: „ea era vinovată că i-a judecat pe ceilalți, și a pedepsit-o Părintele Arsenie Boca, ca să se trezească”. Consecința acestei false smerenii, fără de pocăință a fost că imediat după ce s-a vindecat de fractură, a mai căzut odată și a fost nevoită să facă o intervenție chirurgicală de amputare pentru a-și putea recupera mâna. Și spunem fără pocăință deoarece adevărata pocăință nu este să-ți inventezi o vină falsă, cu orice preț. Această cunoștință mincinoasă inventată din mentalitatea greșită îți aruncă mintea în derută, și are ca scop demonic să îți menții patima ta rațională principală, care te conduce la pieire, să nu vezi realitatea căzută a sufletului tău. Patima rațiunii introduce prin întunericul ei toate celelalte păcate și în suflet, și în trup. Adevărata pocăință este a-ți schimba mintea după adevăr, exact acolo unde cu adevărat greșești, ca să te poți mântui. În cazul de față ar fi însemnat curățirea de păcatul închinării la un om amăgit. Dumnezeu a iubit-o mult, dorind ca să se lămurească și de aceea a îngăduit îndelungarea durerii. Dacă nu i-ar fi dat repetarea fracturii, ea ar fi crezut că pocăindu-se de păcatul judecării a împlinit voia lui Dumnezeu, și Părintele Arsenie Boca este un mare Sfânt, este biciul lui Dumnezeu și după moarte. Dar așa... a văzut că de fapt și Părintele Arsenie Boca este un amăgit (neputincios a-și apăra propria slavă când Sfinții lui Dumnezeu îl vădesc), și că ea trebuie să alerge la sfinții cei adevărați care nu sunt răzbunători și pedepsitori, ci mângâietori, fugind de noțiunea eretică a dumnezeului mânios, ce are slujitori bice.

Iată un exemplu despre modul discret și eficient al Sfintei Biserici de a lucra cu sufletul omului. Îi spune adevărul și îl lasă a se convinge singur de gustul minciunii lui. Dumnezeu și Sfânta Biserică nu interzic, ci conving. De aceea ierarhii au decis, cu îngăduință, să nu se lupte nici împotriva tipăririi, nici împotriva călătoriilor la Prislop, nici comerțul de acolo, ivit din iubirea de argint ce iradiază de la mormânt, ca oamenii ce caută cu adevărat pocăința să le studieze, să le experimenteze în trăirile și realitățile lor și să își dea seama ei înșiși că Părintele Arsenie Boca a fost contrar Sfintei Tradiții. În felul acesta evită și a produce dezbinare prin interdicții. În felul acesta se și cunosc de către toți învățăturile sfintei sale, i se descoperă rătăcirile, se compară cu Sfinții Părinți și se produc anticorpii duhovnicești și vindecările raționale ale minciunilor propovăduite de el.

Încasările din pomelnice sunt singurele lucruri bune de acolo, fiindcă acei bani sunt dăruiți lui Dumnezeu și însoțiți de rugăciunile preoților, îi ajută pe oameni să scape de efectele nefaste de la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Sunt un antidot pentru hipnoza și rătăcirea de acolo. Este posibil ca, dacă mai sunt și adevărate minuni la Prislop, acestea să se datoreze tocmai acelor pomelnice, rugăciunilor către Hristos directe sau prin preoți, ostanelilor pelerinajului și mijlocirii Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop. Rămâne smin-teala credinței, mentalitatea că un înșelat ar putea mijloci la Dumnezeu, dar cei care îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu, se conving până la urmă de adevăr. De pildă fata preotului vindecată de paralizie la picioare datorită Sfântului Maslu. Tatăl ei credea că a vindecat-o chiar pictorul de la Drăgănescu, până să afle de ereziile pictate ale Părintelui Arsenie Boca. După ce a aflat de realitatea duhurilor ce l-au indus în eroare pe precuvioșia sa, a înțeles că Sfântul Duh prin Tainele Bisericii și puterea smerită a preoției a făcut minunea— n.n.].

Din informațiile care sunt disponibile pe paginile de internet ale celor care transportă pelerini, atât la mormântul părintelui, cât și la alte obiective religioase de pe traseu, o excursie de două zile, cu transport și cazare, costă între 60 și 180 de lei, în funcție de distanță, dar și de locul de plecare, scrie Adevărul.

Cele mai recente minuni ale Sfântului Ardealului

Vestea că un portret al părintelui Arsenie Boca, păstrat într-o troiță din localitatea Pușcași, ar fi lăcrimat cu ochiul stâng a făcut ca peste 2.000 de oameni să se adune la fața locului, la începutul lunii mai, cu toții considerând că sunt martorii unei minuni. Câteva zile mai târziu,

chipul celui recunoscut printre credincioși drept Sfântul Ardealului a apărut în podeaua de ciment a casei unei femei din București.

[...]

Numele lui Arsenie Boca a fost împrumutat și promovat și de fundația creștină omonimă, care își propune să promoveze cultura și spiritualitatea creștin-ortodoxă în spațiul românesc. Pagina sa de internet vine și cu o ofertă de cărți și pliante despre viața și învățăturile părintelui Arsenie Boca, însă raportat la activitățile de pelerinaj, rulajul financiar al Fundației este practic infim. Potrivit datelor disponibile pe portalul Ministerului de Finanțe – ultima raportare datează din 2013 – Fundația Arsenie Boca a avut venituri totale de peste 220.000 de lei, din care activitățile economice au generat aproximativ 130.000 de lei, restul provenind din donații. [beneficiarii Fundației Arsenie Boca nu sunt în nici un caz Sfânta Biserică – n.n.]

Mulțimi atât de mari de credincioși ca la Prislop au mai fost consemnat în România doar între 1935 și 1942. Izvoarele vremii arată că, în decurs de doar trei ani, pe la Maglavit, locul unde Dumnezeu i s-a arătat unui cioban în vârstă de 17 ani, Petrache Lupu, s-au perindat peste două milioane de pelerini [vedeți că nu este ceva Ortodox la Prislop? Este ceva răătăcit, ca la Maglavit – n.n.]. Oameni care veneau și pe jos de la sute de kilometri pentru a-l cunoaște și a se ruga alături de omul care l-a văzut pe Dumnezeu și i-a ascultat Cuvântul³⁹⁵.

5. SĂ NU NE MIRĂM SAU SĂ JUDECĂM PE AUTORII CĂRȚILOR PROBOCA

Nimeni nu este infailibil în afară de Întreaga Sfânta Biserică Ortodoxă

Am încercat să expunem învățăturile Părintelui Arsenie Boca mai ales din *Cărarea Împărăției*, (cartea cea mai susținută de ucenici ca fiind originalul gândirii sale) și din așezământul de la Drăgănescu (pe care nimeni nu-l contestă ca aparținând lui) numit de admiratori asemenea și testamentul preacuvioșiei sale. Viața ne-am străduit să i-o prezentăm după cărțile scrise de ȚPS Daniil Partoșanul și a unor preoți, gândind că sunt cele mai echilibrate și mai favorabile lui. Totuși nu am trecut cu vederea nici cele mai simple mărturii unde sunt prezentate cele mai neobișnuite minuni pentru a compara întregul concept „Arsenie Boca” cu Sfânta Predanie, în lumina învățăturilor și experiențelor Sfinților Părinți. Aceasta pentru a vedea dacă Părintele poate fi canon în Sfânta Biserică Ortodoxă sau contrazice învățătura Ei, ca nu cumva să apară vreo mișcare pseudo-Ortodoxă și dezbinare provenită din rătăcirea de la Adevăr.

De ce totuși aceste scrieri sunt așa de favorabile Părintelui Arsenie Boca, deși autorii lor sunt clerici Ortodocși? De ce rătăcirile sfinției sale, așa de grave, ori nu le observă, ori le neagă, ori le consideră chiar sfințenie?

Iată un mic răspuns, luat dintr-o situație foarte asemănătoare (dar mai puțin gravă) cu fenomenul Prislop, întâlnită chiar în... Sfântul Munte (!):

Visurile și vedeniile lui Dimos

În localitatea Stica din Epir trăia un om pe nume Dimos. Era un bun creștin, cu credință simplă, de meserie constructor. Într-o noapte a visat că undeva există o biserică îngropată în pământ. I-a sculat, așadar, pe toți consătenii iui să ia lopeți și cazmale și să înceapă săpăturile. Au săpat și au scos biserica la lumină. Plin de mulțumire, Dimos s-a mândrit de izbânda lui și privea cu satisfacție cum se minunau toți de el. Și când cugetul viclean i-a șoptit: „Ascultă, Dimos, tu ești om important, tu ești alesul lui Dumnezeu...”, l-a primit fără împotrivire.

Fiind de meserie constructor, s-a întâmplat mai târziu să lucreze în Sfântul Munte la o lucrare de construcție a Mănăstirii Vatoped.

În Vatoped este foarte cinstit Cuviosul Evdochie. Despre viața lui nu se știe nimic însă moaștele lui care au fost descoperite întâmplător în anul 1840, în cimitirul mănăstirii, sunt

³⁹⁵ <<http://www.obiectiv.info/arsenie-boca-a-devenit-izvor-de-bani-ca-i-bani-produce-sfantul-ardealului-pe-an-74484.html#n>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

izvorătoare de har și făcătoare de minuni. Dimos a arătat evlavie mare cuviosului și a început să creadă că și cuviosul îl înconjoară, de asemenea, cu bunăvoință deosebită. Deoarece tradiția nu pomenea nimic despre originea lui, Dimos și-a închipuit că și cuviosul se trage tot din Albania.

- Cuviosul este albanez, ca mine, a început să propovăduiască.

- Dar de unde știi?

- Albanez este. Nu vedeți că are craniul turtit? De altfel, când într-o noapte, cu șiragul de metanii în mâini, m-am rugat să-mi spună patria sa, mi-a apărut aievea. „Sunt albanez, mi-a spus, sunt din Stica și suntem rude,..“.

Părinții au bănuit că îl războise Diavolul.

- Când ți-o apărea din nou, să-ți faci semnul Crucii, i-au spus. Și dacă e lucrarea Diavolului, va dispărea imediat.

Era însă târziu. Diavolul cucerise inima lui Dimos și nu voia să plece lesne.

S-a întâmplat atunci să se găsească în Sfântul Munte și un episcop, Alexandru de Rodostolos. I-au povestit despre cazul ciudat al lui Dimos și i-au cerut sfatul. Acela l-a văzut și a ajuns la concluzia că vedeniile lui provin de la Dumnezeu. .

- Pentru că Dimos este mulțumit rugându-se cu șiragul de metanii și făcându-și semnul Crucii, arătările vin de la Dumnezeu.

Și Dimos se mândrea că însuși episcopul a declarat că vedeniile lui sunt adevărate. Mai târziu a scris o carte groasă, plină cu taine supranaturale: descoperiri, profeții despre viitor, războaie, venirea Sfântului Constantin, semne și monștri, pe care toate le găseai adunate acolo.

- Dar nu poate fi de la Dumnezeu toată această întâmplare! Aici există tulburare și delir. Ce lucruri ciudate sunt acestea? spuneau părinții între ei.

- Nu-l întrebăm și pe părintele Daniil? Acesta ne va rezolva problema.

Au luat deci cartea lui Dimos și au plecat.

Părintele Daniil, îndată ce a citit primele pagini, și-a dat seama de adevăr.

- Aici joacă diavolii, a zis.

A scris un text în legătură cu asta, cu fragmente și pățanii din scrierile sfinte și patristice și l-a trimis la Vatoped. Nu mai exista nici cea mai mică îndoială, era vorba de amăgire. Însă, când Dimos a aflat răspunsul, și-a ieșit din fire. A strigat sălbatic în albaneză:

- Ore, ore, Despotis tope, ore Prift! !

Adică dacă atâția preoți și chiar însuși episcopul au fost de acord că arătările sunt de la Dumnezeu, cum a îndrăznit acesta să nege!

Părintele Daniil nu s-a mulțumit să constate numai, ci dragostea lui l-a călăuzit la rugăciune. Și rezultatul a fost că vedeniile au încetat.

Mai târziu, părinții au reușit să-l ducă pe Dimos la Catunachia. Părintele Daniil l-a primit cu dragoste. Însă, când a început să-i dovedească cum așa-zisul Cuvios Evdochie, care i se arată, era diavol ascuns, nu a rezistat luminii adevărului. S-a ridicat în picioare și a strigat furios:

- Ore, ore, Despotis tope, ore, ore Prift..!

Totuși, a fost nevoit să găsească drumul drept, căci Diavolul, în clipa în care a fost descoperit, nu și-a mai făcut apariția. Părinții erau lămurii de-acum că e vorba de amăgire și însuși episcopul Rodostolos a trimis felicitări părintelui Daniil pentru izbânda lui.

Cu adevărat, precum a spus Apostolul Pavel, Diavolul „se preface în înger al luminii“ și vai de cel care va fi înșelat de strălucirea exterioară.

„Un păcătos se poate lesne pocăi, dar un amăgit greu, doar dacă Diavolul este descoperit. Căci acesta are slăbiciunea să fugă îndată ce este dibuit“, spunea deseori părintele Daniil.

(Chipuri aghiorite contemporane, Daniil Catunachiotis, p. 46 - 48. De asemenea, „Haruri și purtători de har“, vol. 1, p. 48 - 51)³⁹⁶.

³⁹⁶ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 329-331.

Doamne, Doamne trimite-ne și nouă un rugător ca Părintele Daniil să înceteze vedeniile și rătăcirea de la Prislop! Doamne Iisuse Hristoase trimite-ne duhovnici echilibrați și cunoscători ai Sfintei Predanii care să lămurească prin grai și scris sărmanul popor, de o amăgire mai grea ca a lui Dimos, căci a dat foc la un neam întreg!

Ierarhii și preoții sunt prea prinși în administrarea păstoriților, în biruința războaielor ce li se dau, atât cele văzute, cât și cele nevăzute, și sunt centrați pe păcatele atât de răspândite, de-a stânga, cele clasice provenite din plăcerile trupești, din simțire, neputând să le observe pe cele mai subtile, de-a dreapta, din înșelarea plăcerii sufletești de sine, din abaterea subțire a minții de la înțelepciune. Iar aceasta nu este ceva caracteristic doar vremurilor noastre. Întotdeauna a fost așa, după cum ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, glasul cel luminos și treaz al Ortodoxiei, tâlcuind Psalmul 90,7:

7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta și spre tine nu se vor apropia.

Pin latură se zice, simplu, "parte". Iar aici David însemnează partea cea de-a stânga, zicând: "Când din partea cea din stânga a omului ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt vor cădea mii de săgeți, iar de-a dreapta lui vor cădea zece mii de săgeți, de dânsul nu se vor atinge, adică nu-l vor vătăma". Iar după o vedere mai înaltă, psalmul zice că: "Tu, omule cel de acest fel, vei fi săgetat cu multe săgeți din partea stângă, dar cu și mai multe din partea dreaptă". Prin stângă se înțelege când se săgetează cineva cu patimi dobitocești, ale mâniei și ale poftii, care învederat și mărturisit este că sunt rele, iar de-a dreapta este când se săgetează cineva de pricini care par a fi drepte și bune, însă care nu sunt de acest fel, deoarece vrăjmașul diavol, știind că cei mai mulți oameni nu primesc atacurile păcatelor celor simple și arătate [lesne de priceput], pentru aceasta începe să-i lupte de la oarecari pricini care par să fie bune, iar la urmă, pornind de la acelea, îi doboară și în relele cele învederate¹²².

¹²² [...] De unde s-a conglăsuț și Origen care zice: „Mai înalt însă, potrivit cu partea cea de-a stânga, zice o mie, însă în cele de-a dreapta, zeci de mii, că de-a dreapta sunt lucrurile noastre bune și faptele bune, ca unele ce sunt tari și minunate, de care puterile cele viclene se apucă să le slăbească, fiindcă mai mulți sunt cei ce cad prin lucrurile cele socotite a fi de-a dreapta, decât cei ce păcătuiesc arătat [adică prin cele de-a stânga]; că cei mai mulți dintre oameni, încercând a săvârși oarecari dreptăți [prin cele de-a dreapta], cad în ispitele de păcate”.³⁹⁷

Dar observați ce lucru interesant? Chiar Origen, marele înșelat, tatăl tuturor ereziilor și calul troian al elenismului în creștinism, a observat aceasta, dar și el a căzut cu cădere jalnică și veșnică, de-a dreapta. S-a înălțat cu mintea că poate tâlcui toată Sfânta Scriptură și, disprețuind pe cei care o înțelegeau mai simplu, și-a automutilat trupul, a căzut în erezii și în cea mai îngrozitoare moarte după ce s-a lepădat de Hristos de 2 ori în viață, fiind și dezbinat de Sfânta Biserică din Alexandria, dat și anatema la Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic. Acest lucru ne lămurește și nouă că nu este suficient să fim încântați de smerenie și să cunoaștem intelectual meșteșugul ei, ci să luptăm pentru a o dobândi pe viață și moarte, cu harul lui Dumnezeu. Dar ne mai arată (și cum ar trebui să suspinăm pentru sfinția sa), cum a putut cădea și Părintele Arsenie Boca prin neascultare, vedenii și erezii, după disprețuirea celor ce nu gândeau ca el, la lepădarea de preoție și călugărie și la conviețuirea cu o Maică, deși în diferite scrieri ale precuvioșiei sale combătea amăgirea după Sfinții Părinți, arătându-se ca un cunoscător al fenomenului.

Nu numai atât, dar și un întreg Sfânt Sinod poate greși la canonizarea unui om, dacă nu este în cunoștință de cauză și se fac asupra lui presiuni politice:

³⁹⁷ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Cuviosul monah-filosof Eftimie ZIGABEN, *Tâlcuirea Psaltirii*, Ed. Egumenița – Ed. Cartea Ortodoxă, București, ²s.a., reeditare după Institutul Albinei Române, Iași, 1862, p. 260.

Aici e în discuție o pripă abuzivă, generată de o inadmisibilă neascultare și de o smintitoare vâlvă mediatică. Și mai mult decât atât: e vorba de un precedent primejdios și de un întreg fenomen psihotic (căutarea maniacală de moaște și cinstirea lor în afara regulilor și dispozițiilor bisericești), care trebuie atent și părintește gestionat de factorii abilitați și responsabili (Patriarhia de la București și Mitropolia de la Iași, Sfântul Sinod și Comisia de Canonizare), pentru ca lucrurile să n-o ia razna și să fie ținute sub un control de autoritate, fără de care există riscul ca o anumită mentalitate magică să pervertească pe nesimțite dreapta credință. Problema e serioasă și nu ne confruntăm numai noi cu ea. Greșeala poate să survină și la nivel mai înalt. În Rusia, bunăoară, după ce au fost canonizați cam în grabă o seamă de noi mucenici, se pune acum, oficial, problema unor comisii de... decanonizare, descoperindu-se între timp în viața unora dintre recenții canonizați aspecte incompatibile cu sfințenia (ca să nu mai vorbesc de formele aberante pe care le cunoaște acolo evlavia populară, ajungându-se pînă la fel de fel de milenarisme și pietisme magice, ba chiar pînă la o adevărată campanie pentru canonizarea lui... Stalin!)³⁹⁸ [...]

Canonizarea nu înseamnă că privilegiul sfințeniei este rezervat doar sfinților canonizați, sau că judecata organelor bisericești care pronunță canonizarea este absolut infailibilă. Dovada constă și în faptul că Biserica Rusă a procedat de mai multe ori în decursul istoriei sale la decanonizarea și, de asemenea, la recanonizarea persoanelor decanonizate, fără a provoca scandal în rândul credincioșilor. Ea recunoștea, drept motiv: inducerea în eroare a organelor oficiale ale Bisericii (un caz tipic este cel al Prințesei Anna de Kachine, canonizată în 1649, decanonizată, și recanonizată sub țarul Nicolae al II-lea).

Actul de canonizare nu pretinde, prin urmare, că se decide destinul veșnic al sfântului, dar se adresează Bisericii pământene, rolul său fiind, în principal, liturgic și pedagogic.³⁹⁹

Numai Sfânta Biserică Ortodoxă stâlpul și temelie Adevărului (1Ti 3:15) este infailibilă prin învățăturile ei, date la Sfintele Sinoade Ecumenice. Nici măcar Sfintele Sinoade ale Bisericilor Ortodoxe locale și nici Sinoadele Pan Ortodoxe nu sunt infailibile, dacă se abat de la învățăturile Sfintelor Sinoade a toată lumea.

La ce se referă infailibilitatea Bisericii?

Vezi că neunirea oarecăror patriarhi, și pe cele ecumenice le face localnice? Și dimpotrivă unirea tuturor patriarhilor lumii, și pe cele localnice le face ecumenice, și le schimbă în sobornicești. Fiindcă localnicele sinoade și canoanele lor cele de ecumenicele sinoade, și mai ales de cel al 6-lea ecumenic, fiind primite, ecumenică stăpânire, adică: și axioma (vrednicie) peste tot cuprinzătoare iau. Deci din aceste zise cu lesnire poate a se închipui orismosul (definiția) Sinodului celui ecumenic întru acest chip: „Ecumenic sinod este cel adunat prin împărătească poruncă, cel ce așază hotărâre dogmaticească despre credință, cel binecinstitor, și dreptslăvitor, și unit cu Sfintele Scripturi, sau cele ecumenice de mai-nainte, pe care sinod unirea tuturor patriarhilor și arhieriei sobornicești Bisericii l-au primit, sau prin înfătoșarea a însuși persoanelor, sau prin locuitori, sau și aceștia nefiind, prin scrisorile și iscăliturile lor. **Deci tot sinodul ecumenic care are aceste caracteristice însusiri, acesta este sfânta și soborniceasca Biserică, întru care în Simbolul Credinței mărturisim că credem.**

Iată, așadar, că am aflat ce este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, stâlpul și temelie infailibilă a Adevărului.

De aici cu alte patru însușiri după teologi se înavuțește aceasta: 1. A fi pururea vie și nelipsită. Că zice: „Și alt Mângâietor voi da vouă, ca să rămână cu voi veac” (Ioan: 14,16) și, „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Matei: 28,20). 2. A fi negreșitoare, și nesmintitoare, că Biserica a cărei față o ține sinodul ecumenic, „stâlp și întărire a adevărului” după Pavel (I Timotei: 3,15) și că ceea ce se socotește de sinoadele ecumenice,

³⁹⁸ <<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

³⁹⁹ <<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

aceea și de Sfântul Duh, Duhul Adevărului este socotit, că acela zice că va învăța pe voi toate, și vă va aduce aminte de toate (Ioan: 14,26), care lucru mai vârtos la ecumenicele sinoade se arată adevărat. Că dacă canonul al 8-lea al făcătorului de minuni Grigorie zice, despre sinodul localnic cel în Ancira adunat: Că până când se va socoti ceva obștește de către sfinții cei împreună adunați, și mai întâi decât dânșii de către Sfântul Duh, cu cât mai vârtos se socotește aceasta că este adevărată, zicându-se pentru sinoadele ecumenice! La care însuși Duhul Sfânt stăruind asupra-le, le luminează pe ele, și nu le lasă a se rătăci la hotărârile lor! Că însuflă dreptatea sa Dumnezeu în nenumărații ierei cei ce se adună la sinod, după epistolia cea către Celestin a sinodului celui din Cartagina. 3. De a avea vrednicie prea înaltă, și preaputernică, nu numai întru a întinde dreptățile și adevărurile cu sfățuire, ci și întru a sili spre supunere pe cei ce se împotrivesc, punând asupra-le bisericăștile certări cele cuviincioase lor, și judecând, și aspru cercetând și pe papi, și pe patriarhi, și pe toți cei ce se află în toate părțile lumii, arhieriei și clerici și mireni. 4. A pune hotar, și mărginire la fiecare cerere ce se ivește, și la pricină și obștească, și particularnică, și a dezlega toată gâlceava, și prigonirea ereticilor și a schismaticilor. Că sobornicească, zice Chiril al Ierusalimului (în cateheza 18) se numește Biserica, că de obște peste tot învață, fără lipsire, și fără osebite toate dogmele cele ce se întind spre cunoștința oamenilor și despre cele văzute, și despre cele nevăzute. Drept aceea și de către toți, nu dumnezeiasca Scriptură, ci ecumenicul sinod se propovăduiește, că este cel mai de pe urmă judecător al bisericăștilor pricini, după canonul al 6-lea al sinodului al 2-lea al căruia judecător socoteala și hotărârea nu se supune apelației altui mai mare județ. Că dacă apelarizarea este o jeluire despre oricare județ către altul mai mare, după cartea a 9-a a Vasilicalelor titlul 1, hotărârea cea cu îndoială a episcopilor, se supune la apelarizarea județului celui mai mare a mitropoliților; iar a mitropoliților la a exarhului, sau a patriarhului ocârmuirii; și a patriarhului la sinodul ecumenic, și aici de aici toată apelarizarea se mărginește, și se sfârșește nefiind alt județ mai mare decât sinodul ecumenic. Iar deși judecătorul patriarhilor nu se supune apelației, după Vasilicale, și după Iustinian, și după Leon înțeleptul, aceasta însă, se înțelege, pentru că alt patriarh nu poate a se face judecător asupra hotărârii altui patriarh, și nu pentru sinodul ecumenic, care cercetează și judecă toate cele judecate de către toți patriarhii, și papii, ca și cum nu s-ar fi judecat cândva, fiindcă hotărârea eparhului, măcar deși apelației nu se supune: fiindcă nu se mai atinge de către altcineva, cu toate acestea nedumeririle care eparhul nu poate a le hotărî, le cercetează și le hotărăște însuși împăratul. Drept aceea, dreptul ce are monarhul întru cele politicești, același drept îl are și sinodul ecumenic în Biserică (Dositei în Dodecabiblion foaia 309 și 384). Am zis însă că judecătorul cel mai de pe urmă în Biserică nu este Sfânta Scriptură, precum aceasta o zic luterocalvinii, ci sinodul ecumenic, fiindcă dumnezeiasca Scriptură la multe părți neluminat vorbind, și fiecare din ereticii către al său eres strâmbând noima Scripturilor cea neluminată, de nevoie trebuiește tâlcuirea pentru a tâlcui adevărata noima Scripturii, care nu este altul, fără numai ecumenicul sinod. Încă și alta, pentru că pe lângă cele adevărate, și sobornicești cărți al Scripturii, fiindcă au îndrăznit ereticii a le suprascrie ca pe niște canonicești și pe cele neadevărate, și ereticești cărți ale lor, pentru aceasta sinodul ecumenic alege pe cele adevărate, și leapădă pe cele neadevărate, și ascunse, precum sinodul al 6-lea a făcut pentru apostoleștile așezământuri, și cel întâi însuși (și vezi la subînsemnarea apostolescului canon 60). Pentru care și Sfințitul Augustin aceasta știind-o luminat a socotit (epistolia 154) zicând: Nu aș fi crezut în Evanghelie, de nu m-ar încredința vrednicia de credință a Bisericii. Drept aceea din toate cele zise se încheie, că nimenea poate a se împotrivi sinoadelor celor ecumenice, rămânând binecinstitor și dreptslăvitor; ci de obște și fără osebite fiecare este dator a se supune lor. Că cel ce se împotrivesc lor, se împotrivesc Duhului celui Sfânt, celui ce grăiește prin sinoadele cele ecumenice, și se face eretic și anatemesit, fiindcă și papa Dialogul (cap 1, epis. 24) anatematizește pe cei ce nu se supun Sinoadelor ecumenice. Și însuși sinoadele acestea pe cei ce nu se supun lor și îi anatemesesc. Ce zic eretic? Ca un păgân și necinstitor de Dumnezeu se socotește cel ce nu ascultă de Biserică, a cărei față poartă sinodul cel ecumenic. Că zice Domnul, „Și de nu va asculta de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș”

(Matei: 18,17). Fiindcă hotărârea și judecata cea mai de pe urmă și mai desăvârșită a Bisericii este sinodul cel ecumenic, după Augustin (epistolia 162). Și aceasta este ceea ce însuși Dumnezeu a poruncit a se păzi și în sinodul prezbiterilor legii vechi. Iar de va fi, zice: „vreun grai în judecată, care să nu-l poți lesne dezlega, între sânge și sânge, și între judecată și judecată. Și vei merge la prezbiterii și leviții, și la judecătorul, care va fi în zilele acelea și ei cercetându-l vor spune ție judecata. Nu te vei abate din cuvântul, care-ți vor spune ție, în dreapta sau în stânga. Și omul care se va semeți ca să nu asculte de prezbiterul, sau de judecătorul, va muri omul acela, și vei scoate pe cele rău din Israel” (II Lege: 17;2,8). Se cuvine însă pe lângă cele zise să adăugăm și aceasta, că cu adevărat și mai cu deosebire singure șapte sinoade ecumenice s-au numit, pentru că toate acestea după legile sinoadelor celor ecumenice s-au adunat; și pentru că ceea ce a fost de nevoie spre cunoștință, întru dânsele s-au rânduie. Drept aceea toate întrebările câte se nasc din cele rânduite de acele șapte, cu lesnire se dezleagă (Dositei în Dodecabiblion foaia 633). Iar după cel al șaptelea sinod, cu toate că altele s-au numit ecumenice precum cel 1 și 2 și cel adunat în Biserica Sfintei Sofii; însă cu rea întrebuițare s-au numit așa, pentru că nici unul dintru acestea s-au adunat după legile sinoadelor ecumenice. Și pentru aceea nu au putut a se împreună număra cu cele șapte ecumenice, nici numărul lor al adaoge. Că cel ce de latini s-au numit al 8-lea ecumenic adică, cel ce s-a făcut împotriva lui Fotie, în urmă de către cel ce s-a făcut pentru Fotie s-a surpat, și cu totul nici a se numi sinod s-a osândit. Și măcar că toate acele șapte ecumenice sinoade pentru cuvântul de a fi ecumenice sinoade, sunt de o cinste și întocmai. Însă acest întâi sinod, și pentru vechime și pentru sfințenie, a stătut și stă pururea pilda cea mai întâi închipuită, și știința cea mai întâi începătoare a tuturor sinoadelor celor ecumenice, și acestuia a urmat de aici înainte și sinoadele cele după dânsul, și întru proclamațiile (poruncile) lor, și întru șederile lor, și întru hotărârile lor, și pe acesta Dialogul papă cap al tuturor Sinoadelor l-au numit, și un cuvânt se află în gura tuturor, adică: stăpânească cele rânduite în sinodul din Niceea. Mult au ostenit sinodul cel adunat în Cartagina și în practicele sale, și în canoanele sale, și în epistoliile sale cele către Bonifatie și către Celestin, pentru ca să nu primească alte canoane, fără numai pe acestea adevărate canoane al sinodului din Niceea. Și marele Atanasie, și dumnezeiescul Ioan Hristostom, tare striga să nu stăpânească alte canoane, fără numai canoanele sinodului din Niceea.⁴⁰⁰

Iar Theofan, auzind acestea, a zis: „Acestea care mi le spui nu sunt scrise în cărți, că nu le-am mai auzit până acum, și mă mir de unde le știi,” îi zice Sfântul; „De ce te miri? Acestea ce îți spun eu nu sunt carte însuflețită? Că cel de trei ori blestemat, împăratul Leon Conon, când a ars școala și toată biblioteca cu cărțile în Țarigrad, oare câte zeci de mii de cărți au ars? Și câte cărți folositoare de suflet erau acolo înăuntru? Însă și aceasta cu amenințarea și slobozirea lui Dumnezeu s-a făcut, pentru ca să nu fie defăimate de oamenii veacului acestuia mai de pe urmă, precum defăimă și pe celelalte care au rămas. Pentru că putea Dumnezeu să facă ca să nu ardă, precum Evanghelia în Rusia.

Însă eu ma mir: cum oamenii, în ziua de astăzi, au defăimat cărțile bisericești cele fără de greșală? S-au întunecat de nepricepere și au scurtat dumnezeieștile slujbe. S-au dat numai la iubirea de bani, și la slujbe se grăbesc, ca să facă rucodelie multă și să se numească bogați. O, ce răutate! O, ce nepricepere!⁴⁰¹

După cum ați văzut, din păcate, învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Așadar, chiar de ar fi canonizat ca Sfânt, de un întreg sinod pan Ortodox, ar fi doar o eroare, fiindcă ar contrazice (indirect) învățăturile fără de greșală ale întregii Sfinte Biserici.

⁴⁰⁰ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 103-106.

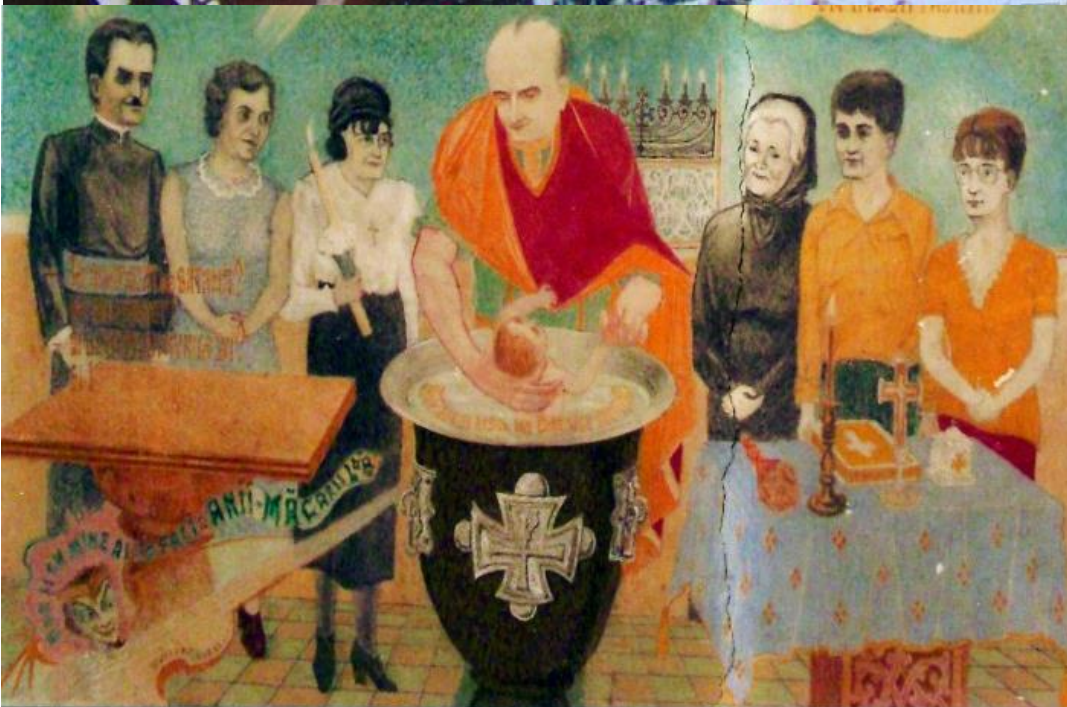
⁴⁰¹ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp.73-74.

Numai când scaunul de la Roma va fi izbăvit de uzurparea cea tâlhărească a ereticilor (dar aceasta se va petrece de-abia după „Marele Prăpăd” după cum ne prorocesc Sfinții Părinți), se va mai putea aduna cel de-al 8-lea Sinod Ecumenic, unde se vor anatematiza toate rătăcirile eretice de până acum, inclusiv cele apusene, și, odată cu acestea, și cele ale Părintelui Arsenie Boca, atât de tributar lor. În schimb chiar și un sinod cât de mic eparhial, sau chiar numai un arhiepiscop (atunci când va înceta presiunea politică și de stradă, prin mass-media, pentru a nu declanșa prin lămurirea sa vreo prigoană), va putea declara ca eretice învățăturile Părintelui Arsenie Boca (pentru a trezi pe oameni la realitate), iar declarația sa să fie valabilă, fără greșală, fiindcă această declarație ar fi conformă cu oricare din cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (ce au anatematizat fiecare din Ele câte o parte din învățăturile scrise și/sau pictate ale maestrului de la Drăgănescu).

B. CUM S-A COMPORTAT MAICA ZAMFIRA DUPĂ MOARTEA PĂRINTE-LUI ARSENIE BOCA

Ca recunoștință pentru pictarea sa ca madonă (și a familiei sale ca o „sfântă familie”) Maica Zamfira s-a ocupat cel mai mult pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca. Dar a fost și o imperioasă pornire lăuntrică... din interes personal. Știa că fără Părintele Arsenie Boca sfinția sa și familia sa nu ar putea fi în veac canonizată. Cum scopul și țelul vieții ei a fost să fie un om mare la umbra buricului României, faima proprie este direct proporțională cu aprecierea pe care o face cineva Părintelui Arsenie Boca.

Aici avem pe Părintele Arsenie Boca cu familia Maicii Zamfira, mai îmbătrâniți, față de pictura dedicată lor, care îi surprinde tineri.

Observați că în acea perioadă (în jurul anilor '80) Părintele Arsenie Boca purta scufia (fesul) de culoare albă, considerându-se (poate) deja patriarh:

Întâlnirea măicuței Zamfira cu omul lui Dumnezeu, părintele nostru Arsenie, îndrăznesc să o asemăn cu Întâlnirea dintre Sfântul Ilie și femeia binecredincioasă din Sarepta Sidonului.

[vedeți cum toate se învârt în jurul reîncarnării lui Ilie? Sugestia hipnotică este puternică în ucenici, care poate nici nu își mai dau seama ce spun – n.n.]

În vremea unei secete duhovnicești, spirituale, nu de trei ani și jumătate, ci de 40 de ani, măicuța Zamfira a stat alături de părintele Arsenie și a purtat grijă, așa cum însuși părintele Arsenie mi-a spus în urmă cu aproape 20 de ani, cum episcopul de vrednică pomenire Andrei Magieru al Aradului i-a dat poruncă și ascultare măicuței Zamfira, prevăzând ce vremuri vor veni, să aibe grijă toată viața de Părintele Arsenie;

[Părintele episcop, dacă a spus cele de mai sus (și nu sunt vreo invenție Zamfiro-Arseniană), în nici un caz nu s-a referit la conviețuirea necanonică în aceeași casă a unui monah cu o monahie. Iar dacă ar fi sfătuit așa ceva, ceea ce noi nu credem în ruptul capului, nu era sfat dumnezeiesc. Dumnezeu nu se contrazice între poruncile Sale din canoane și poruncile Sale prin episcopi. Grijă Maicii Zamfira ar fi trebuit să fie a folosi relațiile pe care le avea cu Patriarhul (și cei de la conducerea țării), ca să se reintegreze urgent în monahism, amândoi. Iar purtarea ei de grijă pentru el să fie ca să nu îl lase să se apropie prea mult de ea, astfel încât să uite de toți și de toate, pentru a conviețui împreună, lepădând preoția și călugăria. Aceasta este grija cea adevărată: mântuirea sufletului. „Toată grija cea lumească, acum să o lepădăm” – n.n.]

și mi-a spus odată părintele Arsenie că: „dacă n-ar fi fost așa, astăzi n-aș mai fi fost în viață”.

[vă dați seama ce mult o iubea... nepermis. Fără ea ar fi murit! Să nu crezi că purtarea de grijă pentru viața ta este a lui Dumnezeu, care oricând îți poate scoate oameni să te ajute și să te consideri că fără un purtarea de grijă a unei femei ai muri, este o necredință gravă pentru orice creștin, cu atât mai mult pentru un ieromonah Ortodox – n.n.]

Iată rostul sau unul din rosturile măicuței Zamfira de a fi aproape de părintele Arsenie și, așa cum spunea minunat părintele vicar aseară în cuvântul duhovnicesc, maica Zamfira a trebuit să vorbească, atunci când părintele Arsenie a trebuit să tacă, când n-a putut vorbi sau nu i s-a îngăduit să vorbească în anii '50, '60 și '70.

[Ba cu vorbele ei l-a făcut să amuțească. De câte ori dorea să facă ceva care nu îi era ei pe plac, ea vorbea și îl făcea să tacă. Iar când nu a mai vorbit oamenilor pe față despre credința lui în sine, Maica Zamfira i-a făcut propagandă, aducând pe toți la el, ba, după cum vom vedea mai jos, aranjându-i ca loc de influență în interes personal chiar așezământul de la Drăgănescu, pentru a îl transforma în parasinagogă. – n.n.]

De aceea ne aflăm aici, pentru a-i însoți rămășițele pământești în mormântul gol din cimitirul acestei sfinte mănăstiri și sufletul a i-l străjui cu rugăciunile noastre, cu iubirea noastră, cu gândul nostru cel bun, până înaintea scaunului judecării lui Hristos, pentru că mormântul măicuței noastre Zamfira, de azi înainte, va fi un popas ca o treaptă înspre mormântul părintelui Arsenie și toți care vor merge la mormântul părintelui Arsenie vor privi cucernici și smeriți înspre crucea măicuței Zamfira.

[vedeți că Maica Zamfira și-a atins scopul propus? Canonizată ca o treaptă de canonizare a Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Iubiți credincioși și credincioase, făina și untdelemnul nu s-au împușinat din viața, din casa, din așezământul Prislopului și cel de la Sinaia, condus de măicuța Zamfira, datorită prezenței omului lui Dumnezeu, care a fost părintele nostru Arsenie, după cum a fost Sfântul Ilie în viața și în casa femeii din Sarepta Sidonului. Așa cum Sfântul Ilie a înviat pe fiul femeii din Sarepta Sidonului, tot astfel părintele nostru Arsenie, primindu-i sufletul înaintea lui Dumnezeu stă de strajă la intrarea sufletului Măicuței în Împărăția lui Dumnezeu.

[iată cum Părintele Arsenie Boca primește sufletele în locul lui Dumnezeu. Să ne ferească Dumnezeu pe toți de o astfel de primire după moarte – n.n.]

Parcă îl vedem pe părintele Arsenie ținând pe brațe nu pe un fiu, ci pe o „fiică” a măicuței Zamfira - Sfânta Mănăstire a Prislopului, încredințându-i-o încă o dată și zicându-i: „Iată, fiica ta, Mănăstirea Prislop este vie”

[iată acum cunoaștem adevărul: Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira au avut o fiică: Sfânta Mănăstire Prislop. Sfinte Cuvioase Nicodim de la Tismana, iartă-ne pe noi păcătoșii! Iată cum fac ierosilie, luând Sfânta Mănăstire de la tine și dând-o altora ce au transformat-o din lăcașul tău isihast în bălci financiar de interes personal – n.n.] .

pentru că, așa cum Sfântul Ilie a suflat de trei ori asupra fiului femeii din Sarepta Sidonului, Duhul Sfânt prin părintele Arsenie, de trei ori pe an, parcă suflă și însuflă viața și inimile viețuitorilor, închinătorilor și pelerinilor și la 8 Mai - ziua Sfântului Evanghelist Ioan și a Sfântului Arsenie cel Mare din Pateric, și la 13 și 14 septembrie - ziua pomenirii Sfântului Ioan de la Prislop și a Înălțării Sfintei Cruci și la 28 noiembrie - pomenirea și prăznuirea trecerii la cele veșnice a părintelui nostru Arsenie.

[cum poate Sfântul Duh să insuflă asemenea rătăcire: praznicul Înălțării Sfintei Cruci, a Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan, a Sfântului sfințit mucenic Ioan de la Prislop, a Sfântul sfințit mucenic Ștefan cel nou și a Sfântului cuvios Arsenie cel Mare să le prefacă în pomenirea unui rătăcit? E mai mare el ca Sfânta Cruce? – n.n.]

Lângă toate aceste zile, ca într-un mănunchi de acum înainte, se va adăuga, cu voia lui Dumnezeu, și ziua de 13 martie, zi de sfârșit de iarnă și început de primăvară, când an de an, cu ajutorul Domnului, cât vom fi, ne vom întâlni la crucea și mormântul măicuței noastre Zamfira, căci cu adevărat și măicuța Zamfira a fost un „om al lui Dumnezeu”. A trăit în

apropierea și în preajma unui om al lui Dumnezeu. Măicuța Zamfira a salvat manuscrisul „Cărării Împărăției” în vremea unei percheziții făcute la Mănăstirea Sâmbăta în anii '47- '48.

[unul din cele mai mari păcate: scăparea de la distrugere a unei cărți eretice. Dar a îngăduit Dumnezeu așa ca să vedem cu cine avem de-a face – n.n.]

Născută la București, într-o nobilă familie de militari, în octombrie 1925, în ziua Sfântului Dionisie Areopagitul,

[Vă amintim ce „nobilă familie” avea, ca să înțelegeți că și restul cuvântului nu respectă adevărul, ci îl întoarcere exact pe dos:

din parintii Traian (n. 1891) și Ecaterina Constantinescu. Mama ei a fost casnica toata viata, iar familia mereu saraca. Primele trei clase primare le-a facut la Cernavoda, iar din a patra familia s-a mutat la Bucuresti. [...] Julieta Constantinescu a avut trei frati – doi baieti si o fata: Aurelian – nascut in 1916, care in timpul celui de al doilea razboi mondial fusese ofiter la Centrul de Concentrari Bucuresti si despre care se spunea ca in 1939, impreuna cu tatal sau (lor), pe atunci jandarm, umblau cu pistoalele prin capitala amenintand pe evrei ca ii impusca; in 1951 era maior si invalid de razboi; Romeo, nascut in 1926, in 1951 fiind locotenent activ si Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăganescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăganescu, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968.

Tatal Julietei, Traian Constantinescu, fusese capitan – comandant al Legiunii de Jandarmi Prahova; in timpul razboiului antonescian a facut parte din Comandamentul militar al C.a.p. Italiei, iar in septembrie 1950 se gasea “deblocat” din functie si era pensionar, vanzator la loteria populara din Bucuresti. Intr-un raport biografic al Maicii Zamfira intocmit de securitate in decembrie 1951, se arata ca domiciliul familiei era in Bucuresti, pe str. Litovoi Voevod la nr.23. In raport se sustinea ca tatal “a fost un element antisemit care in timpul razboiului antonescian a luat parte activa la scoaterea evreilor din Bucuresti”. Dupa actul de la 23 august 1944 “s-a ascuns intr-o vila a fiului sau in soseaua Bonaparte, care era Maior activ si despre care se spune ca a savarsit acte de salbaticie in timpul razboiului anti-sovietic, iar in prezent este pensionar invalid de razboi si are tutungerie pe Str. Matei Millo.”⁴⁰²

– n.n.]

a urmat Liceul „Regina Maria” din București și s-a înscris la Facultatea de Teologie și Filosofie, inspirată și îndrumată de marele mentor care a fost Nichifor Crainic. A avut mari profesori și la Filosofie și la Teologie,

*[A absolvit apoi, in 1944, liceul Regina Maria din Bucuresti, dupa care s-a inscris la cursurile Facultatii de Teologie din Bucuresti si ale Facultatii de Filosofie, si le-a absolvit in 1948, cand si-a luat licenta in Teologie. A trecut apoi la doctorat, in cadrul Institutului Teologic, dar datorita intrarii in monahism, in 1950, in perioada de pregatire a tezei de doctorat, in final a renuntat la sustinere. **In ultimii ani de facultate Preotul Profesor Gheorghe Cristea o caracteriza “cam dezechilibrata in ceea ce priveste mintea”, intr-un raport al securitatii din 18 decembrie 1951 (in vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”). De asemenea despre ea s-a afirmat ca in acea perioada de studentie fusese “un element decazut” si ca ar fi “dat dovada de acte de indisciplina si***

402

<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>, vineri, 11 septembrie 2015.

comportare morala nesanatoasa". Intr-un raport de securitate din noiembrie 1953 se specula ca ar fi avut relatii sentimentale cu mai multi profesori de la teologia bucuresteană⁴⁰³

– n.n.]

a luat licența în teologie la părintele Stăniloae cu o teză despre „Teologia Sfântului Maxim Mărturisitorul”.

[dacă a citit Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, de ce nu i-o fi urmat mărturia și a conviețuit cu Părintele Arsenie Boca? Dar această teză de licență a folosit-o tot ca o treaptă de lansare pentru centrul vieții ei, pictorul de la Drăgănescu, așezământul cumnatului ei, dar chiar și pentru cumnatul ei. Aranjarea familiei sale fiind o constantă de-a lungul vieții:

dar si relatii mai speciale cu alti profesori, intre care Parintele Dumitru Staniloae... [...]

*Julieta Constantinescu a avut trei frati – doi baieti si o fata: Aurelian – nascut in 1916, care in timpul celui de al doilea razboi mondial fusese ofiter la Centrul de Concentrari Bucuresti si despre care se spunea ca in 1939, impreuna cu tatal sau (Ior), pe atunci jandarm, umblau cu pistoalele prin capitala amenintand pe evrei ca ii impusca; in 1951 era maior si invalid de razboi; Romeo, nascut in 1926, in 1951 fiind locotenent activ si Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Draganescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Draganescu, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968. [...]In luna august 1950, aceeasi sora Maria Culeac – in varsta de 36 de ani pe atunci, arata intr-o nota data securitatii ca Julieta Constantinescu locuia in acea perioada la Prislop “cu toata familia, adica si cu mama, si cu sora, cumnatul si un nepot. Iar la 26 august 1950 sora si cumnatul au plecat la Bucuresti”.*⁴⁰⁴

– n.n.]

A intrat la cursurile de masterat pentru doctorat, pentru ca apoi, sub povătuirea părintelui Arsenie și la îndemnul profesorului de Istorie bisericească, Nicolae Popescu, să-și închine viața și să se jertfească pe altarul Sfintei Mănăstiri a Prislopului, primind în călugărie numele celei de-a doua ctitoare a mănăstirii, domnița Zamfira, nume 143 care însemnează „safir”, piatră strălucitoare, piatră prețioasă, nestemată.

[iată cum a ajuns, de dragul Părintelui Arsenie Boca și a propriului succes social, să fie stareța Mănăstirii Prislop:

Maica Zamfira (pe atunci Julieta) Constantinescu, venise la Manastirea Prislop imediat dupa sosirea Parintelui Arsenie acolo, adica in toamna-iarna lui 1948 (noiembrie sau decembrie) sau in primavara lui 1949. Il cunoscuse pe Parintele Arsenie inca de la Manastirea Sambata, din 1946, in sa la Prislop venise cu gandul sa ramana si sa devina monahie [...]

Inca de la inceputul sederii ei acolo, a demonstrat o personalitate aparte, complexa dar si foarte hotarata. Un exemplu graitor din primele luni de asezare la Prislop il reprezinta un episod legat de o confruntare indelungata cu o alta tanara voind sa acceada spre calugarie, pe nume Maria Culeac. Aceasta venise la Prislop in aprilie 1949 ca sora de manastire, in sa in toamna anului 1949, a savarsit un act pentru care va primi pedeapsa apriga din partea surorii Julieta Constantinescu si a Parintelui Arsenie. In fapt, sora Maria a mers singura pe un deal din fata manastirii si a inceput sa cante “Internationala”. Aflandu-se in camera Parintelui Arsenie la acel moment, Julieta Constantinescu a trantit geamurile si a amenintat pe Parintele ca daca nu o da afara din manastire, ea se va sinucide, ceea ce a si incercat, inghitind pastile.

⁴⁰³ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

⁴⁰⁴ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

Parintele a reușit să o salveze, dându-i lapte. Acest episod este descris în vol. al II-lea al cartii "Parintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente". Din alta sursă, o alta tentativă de sinucidere a Julietei Constantinescu (prima) s-ar fi consumat în vara anului 1947 sau a anului 1948, când Parintele se afla încă la Mănăstirea Brancoveanu de la Sâmbăta de Sus, și când studenta Julieta s-a aruncat în lac să se înece, fiind salvată de Parintele Arsenie..

405

Și... împreună cu Julieta. Cine este Julieta? Era un curent foarte puternic în România, cu arsenismul, mai ales la București. El era la Sâmbăta. Când te duceai acolo era cel mai mare har dar să-ți întrebî privirea cu el. Îți dai seama...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Doar cu privirea...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Bucureșteancă?

Părintele Arsenie Papacioc:

- Era studentă la Teologie, colegă cu Antonie (Plămădeală). Nu știu de unde e ea. Eu m-am dus la facultatea de Teologie, acolo. Și am vorbit cu studenți. S-au bucurat când le-am spus că plec la mănăstire. Și m-au condus până la poartă Antonie Plămădeală, care era și el student, și Julieta. N-am primit nicio alintare, nu nimic: Domnilor, am venit să vă văd. Așa am cunoscut-o eu pe Julieta... Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Un act de sinucidere?

Părintele Arsenie Papacioc:

- E... a simulat că... [sinuciderea, n.n.] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întreat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?... ». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimidare, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai... »⁴⁰⁶

- n.n.]

A fost stareța acestei sfinte mănăstiri, a realizat cu părintele Arsenie o serie de lucrări, împreună cu obștea de monahii și de surori din vremea aceea - minunata obște și neegalata perioadă când părintele Arsenie era duhovnic al acestei mănăstiri, în cei mai grei ani și cea mai însemnată perioadă a ateismului și stalinismului.

[Cumplită perioadă de înșelare a celor de la Prislop. Începutul propovăduirii unei false ortodoxii centrate pe păreri personale ale Părintelui Arsenie Boca și ale Maicii Zamfira, întunecate de duhul vedeniilor mincinoase și sinuciderii ca șantaj:

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu facă greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel. Să facă un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.

Părintele Ioanichie Bălan:

⁴⁰⁵ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

⁴⁰⁶ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

- Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,

Părintele Ioanichie Bălan:

- De unul singur, permanent...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.

Părintele Ioanichie Bălan:

- A stat în București cu ea, tot timpul, da... ”⁴⁰⁷

In septembrie 1950 Manastirea Prislop era deja transformata in obste de maici, iar Julieta Constantinescu – tanara de 24 de ani, deja cu numele de Maica Zamfira, fusese aleasa staretă. In obste erau atunci 15 vietuitori, dintre care 4 barbati si 11 femei.

(Ne întrebăm ce rânduială Ortodoxă poate fi într-o Mănăstire mixtă, bărbați și femei?)

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită monastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. Iar dacă oarecare împreună cu rudeniile voiesc a se lepăda de lume, și a urma vieții monahicești, bărbații adică, de trebuință este a se duce în monastire bărbătească, și femeile a intra în monastire femeiască. Că acest lucru este bine plăcut lui Dumnezeu. Iar cele ce până acum sunt îndoite, ție-se, după canonul sfântului părintelui nostru Vasilie, și după așezământul lui, așa închipuiesc-se. Nu petreacă într-o monastire monahi, și monahii; că preacurvie mijlocește împreuna petrecere. Nu aibă vreun monah îndrăzneală către moanhie, sau monahia către monah, îndeosebire a vorovi. Nu se culce monah în monastire femeiască. Nici împreună să mănânce îndeosebi cu monahia. Și când se aduc cele de trebuință, de la bărbăteasca parte către cele împărțășitoare (canonice), afară de poartă să le ia egumenia monastirii femeiești, cu oarecare bătrână monahie. Iar de s-ar întâmpla, vreo rudenie monah a veni să vadă pe ruda sa, în ființa egumeniei, vorbească cu aceea, prin puține și scurte cuvinte.

[Sinod 6, can. 46, 47; Sinod 7, can. 18, 20, 22]⁴⁰⁸ – n.n.)

Intre barbati era pe atunci si tanarul calugar Stelian (Dometie) Manolache, in varsta de 26 de ani, cel care dupa o vreme va sluji ani buni, pana la trecerea Dincolo, la Manastirea Ramet din jud. Alba. Atat Stelian (Dometie) Manolache cat si Leonida (Antonie) Plamadeala (cel care va deveni mai tarziu Mitropolitul Ardealului), fusesera inchinoviati monahi de Parintele Arsenie, la Prislop, in toamna anului 1949. In noiembrie 1952 obstea de la Prislop cuprindea 17 vietuitori.

Pana in septembrie 1950, Maica Zamfira “incercase in nenumarate randuri sa se sinucida, luand pastile in cantitate mare, iar cu o lama de ras a incercat sa-si taie vinele de la mana. Urmele se vad si azi cauza ar fi fost o dragoste neimpartasita. Staretul (n.n. Parintele Arsenie) cauta sa-i satisfaca toate dorintele, incat in ultimul timp a devenit conducatoarea manastirii” (din vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”).

La 8 septembrie 1950 la Manastirea Prislop a venit in vizita si pentru sarbatoarea de hram Episcopul Andrei Magieru al Aradului – poate si fiindca staretul Arsenie intervenise pentru ca sora Maria Culeac, aflata in vesnica disputa cu Maica Zamfira, sa fie trimisa la alta manastire. Dupa aceasta disputa Maica Zamfira a stat la pat bolnava, unde asa o va gasi si inspectorul de la Ministerul Cultelor, la 13 septembrie 1950. Imediat dupa aceasta data, Maica Zamfira si Parintele Arsenie vor pleca la Bucuresti. Este perioada in care Maica

⁴⁰⁷ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

⁴⁰⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

*Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea. Disputa cu sora Maria Culeac continua, iar Parintele Arsenie era la mijloc. Pana la urma sora Maria Culeac a fost trimisa la Manastirea Bistrita.*⁴⁰⁹

*Faptul că în perioada 1949-1950 l-a găzduit pe călugărul Antonie Plămădeală la Mănăstirea Prislop s-a adăugat și el acuzațiilor ce i-au fost aduse mai târziu, când a fost arestat. Din procesul-verbal de interogatoriu la care a fost supus în anul 1955 cel care urma să devină peste ani mitropolitul Ardealului, proces verbal al cărui conținut îl publicăm în paginile ce urmează, aflăm că la început s-au iscat anumite discuții cu privire la oportunitatea șederii în mănăstire a unei tinere; absolventă a Facultății de teologie, pe nume Julieta Constantinescu, devenită mai târziu maica Zamfira, stareța mănăstirii Prislop. Măhnirea pe care i-a produs-o părintelui Arsenie plecarea Julietei din mănăstire - despre care vorbește Leonida (Antonie) Plămădeală în timpul interogatoriului - ni-l descoperă drept un om autentic, care are prietenii și sentimente umane, în locul personajului legendar care-și petrecea tot timpul emițând ade-văruri ultime, cum ne sugerează biografiile sale romanțate și apologetii fără discernă-mânt.*⁴¹⁰

Deci... de pe atunci devenise dependent de ea, lucru care explică unul din motivele pentru care în detenție s-a lepădat de preoție și călugărie:

Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.]...

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Cu Sfânta în familie...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Cu Julieta stareță. Și e normal acum să facă o serie întregă de greșeli...*

Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie... ”⁴¹¹

- n.n.]

L-a cercetat pe părintele Arsenie la canal, în timpul detenției și l-a ajutat în vremea exilului pentru folosul sufletesc al poporului roman.

[nu știm ce folos sufletesc a avut poporul Român din relația dintre Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira. Este sigur, însă, că s-au folosit unul de altul. Dar ce rost au toate acestea când vine moartea unde nu mai are valoare decât ce ai făcut pentru Hristos, după învățătura Sfintei Biserici? – n.n.]

În 1959, când au fost scoși și alungați civil de aici, din ordinul autorităților civile și comuniste, dar, din păcate, nu și fără sprijinul autorităților bisericești de atunci, măicuța Zamfira l-a ocrotit pe părintele Arsenie în casa ei părintească din București și l-a ajutat, pentru ca apoi, după anii de la „Schitul Maicilor”, din 1968, părintele Arsenie să reușească să poată picta, oarecum discret,

[în realitate, cu sprijinul tacit al autorităților veneau mulți oameni acolo, pentru a fi manipulați, după cum va spune predicatorul puțin mai jos: *S-a dus de vineri la Drăgănescu, s-a odihnit acolo, în satul acela, unde, ca într-o Betanie, părintele Arsenie venea și picta și în același timp primea zeci și zeci de mii de credincioși, care veneau pe ascuns sau pe față și-l căutau – n.n.]*

celebra și minunata biserică ortodoxă din satul Drăgănescu, de lângă București. S-a străduit măicuța Zamfira ca părintele să poată picta acolo deși era vegheat și supravegheat

⁴⁰⁹ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

⁴¹⁰ Vasile MANEA, *Părintele Arsenie Boca, obiectivul "Bratu"*, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 19-20.

⁴¹¹ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

de organele de atunci [vedeți că se confirmă cele din nota anterioară? Sinistră celebritate: monument de înșelare, erezii și prost gust – n.n.] . S-a străduit apoi ca, printr-o serie de intervenții și de memorii, inclusiv la conducătorii necredincioși de atunci, din anii '70 să se poată redeschide Mănăstirea Prislop, lucrul care s-a și întâmplat în 1976, printr-o nouă obște, dar nu străină de cea veche a Mănăstirii Prislopului.

[dacă a reușit să redeschidă o Mănăstire cu sprijinul autorităților și avea și relații de rudenie cu Patriarhul, ce simplu ar fi fost ca, în smerenie, să se retragă el la o Mănăstire de călugări și ea la o Mănăstire de Maici.

Dar scopul lor, din păcate, nu a fost duhovnicia.

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Julietta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.*

[...] Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julietta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

[...] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întrebat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?... ». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimidare, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julietta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai... ”⁴¹²

– n.n.]

Și de atunci, după cum am spus alaltăseară, aproximativ 30 de ani de navetă între Sinaia și Prislop, între Prislop și Sinaia, și săptămânal, și la două săptămâni, și lunar, și mai des, interesându-se și ajutând la bunul mers al vieții complexe a acestei mănăstiri: material, spiritual, estetic, duhovnicesc și, mai ales, prin ctitorirea, împreună cu Prea Sfințitul Timotei, Episcopul Aradului și Hunedoarei, a Seminarului Teologic Monahal „Sfânta Ecaterina” de la Mănăstirea Prislop.

[pepinieră pentru preacinstirea Maicii Zamfira și adorarea Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

A urmat trecerea la cele veșnice a părintelui Arsenie și, după cum bine știți și știu mii și zeci de mii de credincioși, măicuța Zamfira a fost sufletul tuturor pomenirilor Părintelui, cu excepția celei de anul trecut, de 15 ani, și al hramurilor care au avut loc. A tipărit, cu concursul Episcopiei Aradului, „Cărarea Împărăției”, una dintre lucrările părintelui Arsenie, a reînviat revista „Gândirea”, serie nouă, iar în ultimul moment s-a străduit împreună cu noi și cu maicile de la Sinaia pentru reeditarea istoricului Mănăstirii Prislop, ediția a II -a și pentru a scoate un album la care se lucrează tocmai acum, cu pictura părintelui Arsenie de la Drăgănescu.

[vedeți cum ambiția a făcut-o să inițieze toate mișcările de popularizare ale unei rătăcirii, în care central era Părintele Arsenie Boca cu părerile sale eretice și deosebite de ale Sfintei Biserici, ca și ea să fie, chiar și după moarte, cineva deosebit, împreună cu familia ei – n.n.]

A fost îndurerată deodată cu trecerea la cele veșnice a părintelui Savian Bunescu, fostul paroh de la biserica Drăgănescu și cumnatul sfinției sale. A fost prezentă, în ciuda bolii, și la înmormântare și la parastasul de 40 de zile, care a avut loc doar cu o zi înainte de sfârșitul măicuței Zamfira. S-a dus de vineri la Drăgănescu, s-a odihnit acolo, în satul acela, unde, ca într-o Betanie, părintele Arsenie venea și picta și în același timp primea zeci și zeci de mii de

⁴¹² <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

credincioși, care veneau pe ascuns sau pe față și-l căutau, și-l cercetau pentru nevoile sufletești și duhovnicești. După ce s-a sfârșit parastasul, a fost la mormântul părintelui Savian și la sora sfinției sale, vrednica de pomenire, preoteasa Ligia, care l-a adăpostit și dânsa pe părintele Arsenie în casa parohială, vreme de 15 ani, cât a pictat acea sfântă biserică, pentru ca, întorcându-se apoi la Sinaia, după o zi, să se săvârșească în seara Duminicii izgonirii lui Adam din Rai și a lăsatului sec de brânză, la orele 20:10 și sufletul ei, după o suferință de peste o jumătate de ceas, să treacă la cele veșnice, luat de îngerul păzitor și, sunt sigur, primit de preacuviosul părintele nostru Arsenie protosinghelul.

[așadar a murit ostenindu-se tot pentru familia ei rătăcită, fără a se cruța cum ar fi făcut un om chibzuit, care își cunoaște neputințele bătrâneții. Patima rațională pentru familia ei și așezământul dedicat lor de la Drăgănescu a fost pricina morții ei, ca o pecete pentru întreaga ei activitate: aceasta o fost dorul, preocupare și activitatea ei de o viață. Nu contemplarea lui Hristos și a Maicii Domnului. – n.n.]

Iată că măicuța Zamfira s-a întors aici, alaltăseară, împreună cu noi și cu maicile de la Sinaia, cu rămășițele sale pământești, pentru ca să urmeze două seri și nopți de priveghere aici, la Prislop, de unde plecase la sfârșitul lunii octombrie pentru ultima dată, neștiind că acela va fi ultimul drum. Iată-ne pe noi adunați aici, acum, în jurul sicriului sfinției sale. Și aș dori să închei prin cuvintele prea frumoase care se pot citi pe una dintre coroanele de flori care s-au adus și care vor străjui mormântul sfinției sale, respectiv o coroană adusă de fostele eleve ale Seminarului din Prislop, studente la Teologie la Alba-Iulia: „Rămâneți mereu Măicuța noastră”. Cuvinte simple, profunde, înțelepte, cuvinte luminoase și sincere. Măicuța Zamfira rămâne Măicuța noastră, cum spune Sfântul Apostol Pavel: „De ați avea mii de învățători în Hristos, părinți nu aveți mulți”. A fost unică și așa va rămâne.

[vedeți acum declarație oficială? Iată scopul seminarului de la Prislop și ce formează el: oameni care înlocuiesc pe (cu adevărat Unica) Maică a Domnului (și a noastră, a tuturor) cu o alta (pictată în locul Ei de Părintele Arsenie Boca), inegalabilul unicat Măicuța (a celor ce se despart și rătăcesc de la Hristos), numită Zamfira.

Se uită completarea, vitală în acest caz:

Mat 23:5 Toate faptele lor le fac ca să fie priviți de oameni; căci își lătesc filacteriile și își măresc ciucurii de pe poale. 6 Și le place să stea în capul mesei la ospete și în băncile dintâi, în sinagogi, 7 Și să li se plece lumea în piețe și să fie numiți de oameni: Rabi. 8 Voi însă să nu vă numiți rabi, că unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați. 9 Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri. 10 Nici învățători să nu vă numiți, că Învățătorul vostru este unul: Hristos. 11 Și care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru. 12 Cine se va înălța pe sine se va smeri, și cine se va smeri pe sine se va înălța. 13 Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.

– n.n.]

De aceea ne rugăm lui Dumnezeu să-i primească sufletul, să-i odihnească sufletul întru împărăția Sa cea veșnică cu toții sfinții, cu Sfântul Nicodim cel Sfințit, Sfântul Ioan de la Prislop, cu părintele Arsenie, cu toate maicile și surorile care odihnesc în Prislopul cel de sus, din poieniță.⁴¹³

⁴¹³ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-145.

[să le ajute Dumnezeu să fie primiți cu Sfinții și Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, cu toate maicile și surorile care odihnesc pretutindeni. Dar aceasta nu se poate fără pocăință publică pentru tot ce au făcut cu atâta râvnă rătăcită... – n.n.]

După cum am observat și în pictura de la Drăgănescu, Maica Zamfira sa nu s-a preocupat numai de imaginea Părintelui Arsenie Boca, ci și de a întregii sale familii, cât și de a Prislopului care i-a lansat pe toți.

După ce și-au împlinit pofta, mânia lui Dumnezeu i-a secerat însă... deodată... pe toți, ca la comandă, împlinindu-se măsura.

Nădăjduim, totuși, să nu fie așa, ci să fi murit cu toții în pocăință.

În primul rând trebuie să evidențiem că sunt două tabere între ucenicii Părintelui Arsenie Boca:

Cărturari și oameni fără carte.

Oamenii fără carte apelează la autoritatea cărturarilor ce-l propovăduiesc pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt, pentru a-și confirma credulitatea, dar ei merg la sfinția sa datorită reclamelor mass-mediei și imboldurilor demonice ce fac minuni, dau vise și vedenii pentru a le forța credința, care începe, ca într-un cerc vicios, să se propage și din gură în gură.

Cărturarii neagă minunile, ei cred doar în simțirile lor și, fără să cerceteze la lumina Sfinților Părinți învățăturile Părintelui Arsenie Boca și lucrarea personală launtrică, neștiind despre fenomenul amăgirii, sau cunoscându-l doar superficial (crezând că poate fi vorba doar de alții, ei înșiși considerându-se imuni, bazându-se pe rafinamentul lor intelectual), și-au făurit o proprie imagine artificială despre sfinția sa. Ei critică pe adepții fără carte care îl prezintă pe pictorul de la Drăgănescu ca pe un vrăjitor, numindu-i exagerați ce dăunează cauzei, dar totuși oameni de bine că simt de la Sfântul Duh că idolul lor este un Sfânt. În schimb se năpustesc asupra oamenilor lucizi, care li se împotrivesc cu argumente din Sfinții Părinți, încercând să-i paralizeze cu autoritatea lor și să-i astupe cu lozinci, ca de pildă numindu-i „flașnete”.

Comun celor două categorii de adepți ai Prislopului (lucru comun și evident din analiza propriilor mărturisiri) este încasarea în istoria lor a unei doze hipnotice consistente (dacă nu direct din ochii albaștri și fulgerători ai Părintelui Arsenie Boca, atunci măcar indirect din fotografiile, scrierile citite fără discernământul Sfinților Părinți – dar cu preconcepția că sunt ca și ale lor – și/sau prezența la mormântul său), potrivită cu felul lor de a fi, și o privire ecumenistă asupra misiunii Sfintei Biserici.

Iată cum îl gândesc cei fără de carte care îl admiră sau îl contestă pe Părintele Arsenie Boca:

luminita spune:

11 septembrie 2015 la 9:38 Editare

Din pacate in cartea "ingerul imbracat in haina de in si ingerul cu cadelnita de aur" "parintele Arsenie il face pe eminescu" "[vorbind despre sifilis si betie]" "doua nebunii perfide tinindu se de mina contra amaritului de om –chiar daca pe unul din acesti napastuiti nepoti il chema genialul mihail eminescu." "Pe de o parte il face genial iar pe de alta parte sifilitic si betiv.pina in prezent nu s a confirmat in nici un fel ca eminescu a murit de sifilis.calomniatorii lui au lansat acest zvon perfid.vorbind cu cineva de la draganescu si incercind sa ii explic ca parintele Arsenie e sfint etc m a intrebat;" "atunci de ce umbla la brateta prin sat cu maica zamfira??" "Departa de mine gindul de al ponegri pe parintele Arsenie Boca/de asemenea dinsul a fost dezgropat la trei zile de la moarte sub pretextul ca maicuta zamfira nu i a delegat legatura de la picioare.tot "maicuta" [numai maicuta nu a fost]a sarit in groapa si a scos legatura de la picioarele parintelui Arsenie.dupa parerea mea de muritor parintele a avut o traire autentica si sfinta pina la prislop.de ce nu s a intors la slujire??Multi preoti au fost dati afara din biserica dar au fost reprimi si au slujit din nou chiar daca au slujit la parohii mici.de ce atita mister??Iar minciuna conform careia la mormintul de la prislop florile nu se ofilesc trebuie oprita.personal am vazut si acum trei ani si acum patru ani cum maicile schimbau apa la flori si aruncau florile ofilite.nu ma supar daca voi fi catalogata de genul;;;;cine esti tu sa judeci etc etc cum am mai spus v am prezentat un mic fragment din carte.cititi singuri.eminescu nu a fost sifilitic////

[...]

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

18 octombrie 2015 la 16:48 Editare

DRAGII MEI

Lumea e in cautare de paranormal de minuni la minut. In fiecare simbata pe diferite posturi tv mai apare cite un „secret” despre parintele Arsenie Boca. Crucea de la mormint era fierbinte iarna potrivit maicii marina stareta la minastirea bic. Aceeasi maica a spus la o conferinta ca au venit mascati inainte sa moara parintele Arsenie Boca si l au luat l au batut si de la asta I s a tras moartea Eu stiu ca prin anii 89 nu erau mascati..Nu stiu pina la urma ce se vrea? Canonizarea parintelui si aducerea osemintelor la noua catedrala din bucuresti? BISE-RICA TACE. ADICA CONDUCEREA BISERICII. La o adica sa lase poporul sa decida si exact cum a spus parintele anitulesei pe urma sa spuna ;poporul a vrut ,Tara este practice isterizata pe unde te duci numai de asta auzi. Preasfintitul Laurentiu Streza a spus clar referitor la faptul ca printele Arsenie a fost la inmormintarea mamei sale in timp ce era retinut si detinut la canal ca nu este adevarat. Parintele Arsenie era la canal si a simtit o tristete in suflet. Ma doare sufletul ca se minte si se exagereaza atit. Parintele Arsenie a fost dezgropat de doua ori cel putin. A treia zi de la inmormintare si acum citiva ani. Dinsul a spus sa fie lasat in mormint pina la a doua venire. Nu stiu insa ce rol a avut maica de trista amintire zamfira de ea este” ”mostenitoarea” ” de la sinaia si a manuscriselor parintelui Arsenie. De ce a trebuit sa simuleze ca se omoara la sf minastire simbata si de ce s a tinut ca „riia” de parintele Arsenie. Pacat ca nu mai traieste parintele Savian Bunescu de la Draganescu poate ne spunea adevarul pt ca maica zamfira a fost cumnata lui. Referitor la faptul ca parintele Arsenie nu avea duhovnic[asa cum se intreaba parintele anitulesei]dinsul se spovedea la parintele Savian bunescu cit a stat la draganescu. Cit a fost bolnav la Sinaia parintele savian se ducea si ii facea sf maslu, deci parintele Arsenie a avut duhovnic. Eu un simplu muritor ma intreb doar atit; poate cineva in masura o sa imi raspunda

De ce dupa izgonirea din minastire parintele Arsenie nu a mai fost lasat sa slujasca??

Era atit de periculos fata de regim???

E adevarat ce spune parintele Arsenie Papacioc ,ca parintele Arsenie s a lasat de calugarie?

Daca pictura de la Draganescu este eretica asa cum scrie mai sus de ce biserica nu ia nici o masura???

Astept raspunsuri la intrebarile mele.

Apreciază

victor888ardeleanu spune:

22 noiembrie 2015 la 20:12 Editare

Aveți o informație sigură că se spovedea la Pr. Savin Bunescu, sau e doar un zvon?

Puteți face o referință la un document scris?

Vă rugăm să nu învinovați conducerea Sfintei Biserici, ca să nu fim în același duh răzvrătit și criticist cu Pr. Arsenie Boca și cu zeloții, care și ei sfâșie unitatea ortodocșilor.

Conducerea Sfintei Biserici lucrează cu înțelepciune, în sensul că favorizează publicarea informațiilor despre Pr. Arsenie Boca, astfel ca Ortodocșii să își dea seama singuri de rătăcire și să nu creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă pune la index sau cenzurează pe cineva cum face inchiiziția.

Ca în cazul oricărei erezii sau rătăciri ce luptă să distrugă unitatea Bisericii, și Fenomenul Prislop are un ascendent, prinde proporții și pare să pună stăpânire pe Sfânta Biserică, să o dezbine. Atunci Ortodocșii cercetează Sfânta Tradiție, se lămuresc și iau atitudine. Uneori își varsă și sângele pentru adevăr.

Dar, vă rog să nu uitați, Hristos este Adevărul și El întotdeauna biruie în Sfânta Biserică Ortodoxă, pe care porțile iadului nu o vor birui. Important este să fim noi în această Biserică și nu furați de curente pro sau anti.

Cum? Ținând adevărul în iubire, respectând și iubind și pe cel de altă părere, ascultând cu dragoste de Sfânta Ierarhie Bisericească, chiar dacă nu este infailibilă, știind bine că singura sursă infailibilă și autoritate de decizie pentru canonizarea cuiva sunt tot Sinoadele Ecumenice. Dacă Părintele Arsenie Boca are învățături conforme lor, poate fi canonizat. Dacă nu, chiar de ar fi canonizat ar fi o eroare pe care Sfânta Biserică Ortodoxă o să o corecteze. Până una alta, din fericire, o parte din Sfântul Sinod Al Bisericii Ortodoxe Române și-a dat seama de gravele erezii, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, pe care le propovăduiește Părintele Arsenie Boca și nu l-a canonizat, după cum vedem cu toții, deși presiunile politice și mass-media sunt uriașe. Sfântul Sinod, și de această dată a lucrat cu mare înțelepciune și trebuie să-l iubim. Dacă noi, ortodocșii nu-l iubim, cine să-l iubească? Ereticii ce atacă Sfânta Biserică? Schismaticii? Zeloții? Dar toți aceștia nu au adevărata iubire pentru că nu sunt în Adevăr.

Nu poate însă Sfântul Sinod să ia o atitudine fâțișă deoarece sunt mulți amăgiți care s-ar tulbura, având o dragoste pătimasă către ecumenism și Părintele Arsenie Boca promotorul numărul unu al lui, și s-ar produce o ruptură în cadrul Bisericii Române, cu grave consecințe în veșnicie. Vă rog să înțelegeți cu luare aminte situația grea în care se află ierarhii noștri supuși la multe atacuri și dinlăuntru și din afară. Vă rog să-i înțelegeți, să-i iubiți, să-i respectați și să vă rugați pentru ei.

Noi trebuie să ne rugăm, să iubim pe toți, chiar și pe Părintele Arsenie Boca și să cercetăm poruncile, dogmele și învățătura despre Sfânta Treime și întruparea lui Hristos care constituie învățătura Ortodoxă, ca să nu fim amăgiți. Să nu renunțăm nici la adevăr, dar nici la iubire, cu prețul vieții. Dumnezeu este și Iubirea (de aceasta uită zeloții și se leapădă de El pentru un părut adevăr). Dumnezeu este și Adevărul (de aceasta uită ecumeniștii și se leapădă de El pentru o falsă iubire, neînțeleasă de ei).

Părintele Arsenie Boca, ca și toți deținuții politici, inclusiv legionari, după 1964 au fost lăsați să slujească și să intre în monahism, dacă doresc. Din păcate, părintele Arsenie Boca a ales să viețuiască cu Maica Zamfira și de aceea nu s-a întors nici la călugărie, nici la preoție. De altfel, dacă veți observa cu luare aminte închisorile pe unde a trecut și cât de puțin a suferit în ele și ca timp, și ca regim de detenție veți ajunge și dumneavoastră la concluzia că sfinția sa a făcut un compromis cu regimul, care i-a aranjat o părută oprire de la slujire, ca să poată să nu fie rușinat și să poată informa mai departe despre cei ce nu se supun noii ordinii socialiste. De ce nu a fost arestat după 1959? De ce nu și-a reluat preoția și călugăria după 1964, cum au făcut-o toți cei ce nu s-au lăsat ei înșiși de ele. Cum de a avut proprietăți boierești, când toți stăteam cu chirie?

De altfel are și texte în care sfinția sa propovăduiește socialismul

Veți vedea și singură că Părintele Arsenie Papacioc, un autentic mărturisitor, a aflat despre această lăsarare de preoție și călugărie din sursele sigure ale martorilor contemporani care au luptat pentru adevăr și au fost colegi cu el de suferință în închisori. Argumentele aduse de ucenicii Părintelui Arsenie Boca ca să demonstreze că a fost prigonit, culese de prin arhivele securității sunt contradictorii nu numai între ei, dar și în cadrul aceluiași autor nu au o succesiune logică. Argumentele lor sunt iraționale și cusute și cusut cu ață albă. Practic mai mult îl acuză de cameleonism politic și colaboraționism, deși vor să-l facă martir și erou.

Sfânta Biserică lasă pictura de la Drăgănescu tocmai pentru a ne convinge pe toți că Părintele Arsenie Boca a fost eretic, înșelat, luându-se după vedenii și nu a ascultat de ierarhii lui care l-au sfătuit să șteargă hulele pe care le-a pictat. Vedeți dumneavoastră, Sfânta Biserică nu lucrează cu sabia, ci cu fluierul păstoresc al convingerii omului în adevăr, dacă și el vrea.

Am lăsat la sfârșitul acestui răspuns, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească

cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, ca fiind un fel de creștinism doar că silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul.

Nu numai atât dar învinovăța pe creștini și chiar pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (necredința asociată la silire ar fi, după preacuvioșia sa, singurele diferențe între Creștinism și comunism). Adevărații oamenii ai lui Dumnezeu niciodată nu învinovătesc pe alții, ci doar pe ei înșiși, pentru toate. În nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, nu învinovătesc Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică.

Să vedem acum ce propovăduia Părintele Arsenie Boca despre comunism și socialism, arătându-se un fidel slujbaş al lor.

Cităm din +PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur, E. Charisma, Deva, 22009, pp. 367-368.:

„Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă – desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiași Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială – această societate a răsărit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dum-nezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, nașiștilor, grupurilor sodomitene, mâniile arseniștilor împotriva celor ce apără Sfânta Predanie etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (cărora le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului – fapt care nu contravine nici unei religii.,.

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un clar-văzător orbit fiindcă nu a văzut că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri de lemn?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

Doamne ajută!

Vă mulțumim pentru informații. Vă rugăm să nu ne uitați să ne spuneți dacă aveți cunoștință sigură că Pr. Arsenie Boca s-a și spovedit, sau este doar un zvon. Este prima dată când auzim

sau citim așa ceva. Ar avea o șansă să se mântuiască și ne-am bucura din toată inima pentru sfinția sa.

Apreciază

elena spune:

24 noiembrie 2015 la 8:13 Editare

Dragii mei stiu din sursa sigura ca parintele Arsenie Boca se spovedea la parintele Savian Bunescu. L am cunoscut pe parintele Savian personal si ne povestea despre parintele Arsenie. Mai mult traiesc si astazi in satul Draganescu oameni care stiu ca parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian, iar cind parintele Arsenie era bolnav la Sinaia [la asezamintul care este mai sus in foto] parintele Savian mergea si ii facea Sfintul Maslu parintelui Arsenie Boca. Eu nu judec si nu acuz biserica de nimic. Doar am pus o intrebare. Stiu ca parintele Arsenie a locuit impreuna cu maica Zamfira si mama acesteia la Bucuresti stiu cum satenii din Draganescu duceau cu rindul alimente pentru pictor [parintele Arsenie] si cum maica Zamfira gatea. Deci nu am citit in carti de marturie ci am auzit din gura parintelui Savian si a satenilor din Draganescu cum parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian. Despre asezamintul de la Sinaia pot sa spun doar ca am fost sa vizitez dar nu am fost lasata decit putin in curte. Si am fost attentionata fara poze fara filmari. Traiesc multi oameni la Draganescu care stiu cum parintele Savian il spovedea pe parintele Arsenie deci nu sint zvonuri eu personal l am auzit pe parintele Savian cind ne a spus asta mie si mai multor persoane. Nu stiu ce rol a avut maica Zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului. Tot la „:”porunca” maicutei [care numai maica nu a fost] la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica. Dragii mei mergeti la Draganescu si vorbiti cu tanti ioana si cu satenii mai in virsta si o sa vadeti ca da parintele Arsenie se spovedea cel putin cit a stat la ei in sat 15 ani. cu drag elena

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

2 decembrie 2015 la 6:57 Editare

MAI mult inainte de a pleca din aceasta lume adica de a muri a fost spovedit si impartasit de parintele Savian Bunescu. Dinsul-pr Arsenie] l a iubit pe parintele Staniloaie stiu sigur si nu vad de ce fiica parintelui Staniloaie scrie ca parintele Arsenie suferea de el adica ii placea sa se dea mare. Cei care cunosc adevarul sint de vina ca nu il spun poporului. Am spus asta de acum 14 ani. Noua parintele Savian ne a spus ca parintele Arsenie a murit de boala iar altii scriu ca a fost otravit radiat bătut etc. Mai ales parintele Pantelimon care a fost la Ghighiu. La inmormintarea parintelui Arsenie parintele Savian Bunescu nu a afirmat asa cum se scrie greșit prin carti ”oameni buni eu nu sint vinovat de moarte parintelui Arsenie” /Nici vorba de asa ceva. Acum citeva seri a vorbit si parintele Bordasiu la tv si a spus ca a locuit impreuna cu parintele Arsenie si maica Zamfira trei ani la Bucuresti. Poate ca are invataturi gresite cum ziceti dvs, Nu stiu asta. Stiu in sa ca parintele Arsenie mi a schimbat viata, nu mai fumez de 14 ani de cind am fost la Prislop prima oara sint alt om. La fel si sotul si prietenele mele s au lasat de fumat cind au mers la parintele la Prislop. Ratacit sau nu parintele Arsenie ne ajuta si dupa moarte. Nu cred ca este autosugestie sau coincidenta.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

13 ianuarie 2016 la 20:18 Editare

Copila lui Dumnezeu Elena...

Vă mulțumim că puneți suflet în ce spuneți și parcă ne sfiim să vă răspundem ca să nu vă mâhnim. Dar am înțeles de la Sfinții Părinți că Adevărul Hristos este cel ce ne mântuiește și

nu politețea, așa că suntem datori să vă spunem câteva cuvinte, rugându-vă, mai întâi, să nu vă supărați.

Dacă doriți, ar fi lămuritor mai în profunzime, să parcurgeți materialul de aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

veți înțelege, punând față în față cu viețile și învățăturile sfinților, viața și învățăturile sfinției sale, că problema care i-a schimbat întreaga existență Părintelui Arsenie Boca a fost înșelarea.

Aceasta se manifestă prin o viață virtuoasă trupește, prin fapte bune și înfrânare. Omul, însă, nu este făcut numai din trup, ci și din suflet. Toate păcatele omului izvorăsc din plăcerea care îl desparte de Dumnezeu.

Fiindcă este făcut din trup și din suflet poate să fie îndrăgostit de plăceri trupești (printre care și fumatul) sau de plăceri sufletești (din care cea mai greu de vindecat este plăcerea de sine, îndrăgostirea de propriile virtuți și de propriul lui mod de a gândi sau percepe realitatea).

Vă rugăm să vă amintiți de ce fapte bune făcea fariseul din Sfânta Evanghelie și să vă mirați:

„Luc 18:11 Fariseul, stând, așa se ruga în sine: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri, sau ca și acest vameș.

Luc 18:12 Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate câte câștig.

Luc 18:13 Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului.

Luc 18:14 Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța.”

Fariseul avea multe fapte bune, iar zeciuală din toate, după cum ne arată Sfântul Ioan Gură de Aur însemna că mai rămânea cu foarte puțină avere, nu doar că dădea a zecea parte din venituri. Era și mulțumitor, și postitor, și primul la Biserică.

Dar cu toate acestea nu s-a îndreptat (adică nu via în el dreptatea lui Dumnezeu, deci nu s-a mântuit) fiindcă s-a considerat mai bun decât un mare păcătos, ucigând în el dragostea, fiind îndrăgostit de sine, deci rupt de hora cea mare a fiilor lui Hristos.

Lucrarea de înșelare în aceasta constă: diavolul dacă vede că vrei să te mântuiești te împinge de la spate ca să ai reușite în virtuți și apoi să te crezi pe tine măcar un pic mai bun decât alții. Dacă ai făcut aceasta, te-ai făcut asemenea lui. Nici diavolul nu are trup, deci nu face păcate trupești. Necurăția lui constă în aceea că se vede mai bun decât pe alții.

Apoi nu trebuie să uitați că avem minte. Mintea conduce toată viața noastră. Când ea se murdărește, toată viața devine murdară. Când ea se desparte de Dumnezeu, toată ființa noastră se rupe de El și murim. Dar necurăția minții nu constă în a fuma, ci tocmai în a avea cunoștință mincinoasă și minciuni.

Astfel că, după cum a fost înșelat și Părintele Arsenie Boca să facă fapte bune, dar să se mândrească și să creadă în erezii, la fel se petrece cu cei care merg la mormântul sfinției sale, fiindcă aceleași duhuri care l-au stăpânit, lucrează cu putere, în continuare, fiind legate de rămășițele sale pământești. Cei care merg la mormântul sfinției sale, ca și la guruși, la vrăjitori, la templele budiste sau la unii renumiți dintre eretici, pot scăpa de patimi trupești (cum este fumatul), au simțiri de sfințenie, umilință și liniște, au vedenii și vise, se vindecă de boli, capătă copii, rezolvări cu serviciul, pot afla viitorul, pot dobândi bogății și tot ce-și poate dori omul pe această lume, dar își ratează veșnicia, fiindcă nu le dobândesc pe acestea în Hristos, ci în numele Părintelui Arsenie Boca (sau a celor la care s-au dus) cu tot ce a însemnat sfinția sa (sau ei) ca model de viață și învățături greșite. Astfel că oamenii pierd înțelesul importanței dreptei credințe și a adevărului, a dogmelor și sfintelor canoane, contând mai mult pentru ei că devin virtuțoși în trup și au reușite pârute duhovnicești. Nu trebuie să uitați că antihrist va

învia oameni (prin nălucire), dar cine va merge în numele lui și va vrea minunile lui nu se va mântui.

Sărmanii oameni de azi, nu își dau seama că dacă nu iubesc mai mult adevărul decât orice, de fapt nu Îl iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos Care este Adevărul, și prin aceasta pier, sporindu-și mai mult plăcerea de sine prin faptul că au reușit să biruie câteva din patimile grosiere, dar necentrându-se pe Hristos, ci pe pe ei înșiși cu părerile lor sau pe un altul cu părerile lui omenești.

Poate nu știți că există și vrăji pentru lăsatul de fumat, pentru sănătate, pentru dobândirea de copii, pentru succese în viață, pentru aflarea viitorului, poate nu știți de reușitele în acest domeniu al yoghinilor, mormonilor, adventiștilor și materialiştilor...

Diavolul este încântat că omul vine la el, tatăl minciunii, chiar dacă nu mai fumează și nu își mai strică trupul prin tutun. Stricarea minții prin falsa smerenie, falsa dreptate, falsele adevăruri (care pot fi spuse din înșelare chiar și în numele ortodoxiei) îi este lui deajuns ca să pună stăpânire pe suflet și să îl aibă rob pentru totdeauna. Sfântul Cuvios Siluan ne învață că dacă avem un gând rău împotriva unui om, chiar și vrăjmaș, avem un drac. Dacă nu scăpăm de acest gând până la moarte, din cauza acestei uniri diavolul ne ia sufletul acolo unde se chinuie și el. Și dacă se întâmplă aceasta cu un gând rău împotriva aproapelui, vă dați seama ce cădere să ai gând rău împotriva lui Dumnezeu. Orice erezie este o hulă împotriva adevărului, deci împotriva lui Hristos. Orice hulă, orice erezie are în sine un pâlă de draci, fiindcă are ascunsă în sine o mulțime de înțelesuri ucigașe ale firii (care derivă din ea, chiar dacă sunt greu de depistat și nu mulți le înțeleg). Scopul diavolului este ca oamenii să-i aducă lui și ideilor lui mincinoase slava cuvenită lui Dumnezeu, adică Adevărului. Fiind tatăl minciunii este încântat dacă pentru oameni nu mai contează adevărul, fiindcă atunci se despart în realitate de Dumnezeu. Dacă veți urmări cu atenție reclamele păgânilor și ereticilor aceștia se laudă, printre altele și de succesele pe care le au împotriva patimilor trupești.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață, însă, că fecioria ereticilor este o hulă împotriva lui Dumnezeu, fiindcă aduce lauda virtuții ca un merit al minciunii.

Vă credem că v-ați lăsat de fumat. Nu este o coincidență. E chiar un ajutor de la duhurile de la Prislop. Dar, atenție! Dacă pentru dumneavoastră nu contează că Părintele Arsenie Boca a avut învățături eretice, înseamnă că deja ați primit acolo un atac demonic care vă pune în pericol mântuirea sufletului.

Vă rugăm să cercetați Sfinții Părinți ca să aflați că în afară de Adevăr nu este mântuire.

„Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni?17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut?23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.”

Iar fărădelegea înseamnă să nu respecti legea lui Dumnezeu (care constă din credința despre Dumnezeu, dogmele despre fire, canoanele-porunci despre ce avem de făcut, care toate trebuie să fie drepte, adică bune și adevărate, adică așa cum ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit). Poți să faci minuni, poți să scoți draci, dar să nu intri în împărăția lui Dumnezeu, dacă nu cinstești și trăiești Ortodoxia.

Pentru a scăpa cu adevărat de fumat și a nu înlocui fumatul cu erezia (fumul puturos al iadului) este nevoie de o spovedanie amănunțită, inclusiv a gândurilor, mentalităților și credinței, la un duhovnic iscusit și în lupta de-a dreapta (căderea prin slava deșartă ce vine în urma dobândirii virtuților fără dreapta socoteală și fără dreapta credință). Apoi vă recomandăm să-l rugați din toată inima pe duhovnic să se roage să scăpați de patima ce vă doare.

Duhovnicul este icoana lui Hristos pe pământ. El dezleagă și leagă cerul. Puteți lua în ajutor și Sfinții canonizați, de pildă Sfântul Mare Mucenic Fanurie, mare izbăvitor de patimi trupești. Aceasta este calea ortodoxă a luptei cu patimile: o cruce care aduce smerenie. A merge la un mormânt și a obține automat scăparea de un viciu pentru slava celui îngropat, dar care a fost dezbinat de Sfânta Biserică prin învățăturile lui, nu implică, nu ostenește, nu lucrează mintea ca să-și cunoască neputința și odată cu ajutorul dumnezeiesc să primească și schimbarea prin sudorile lăuntrice, care îl călesc pe creștin a iubi pe Dumnezeu din toată inima și a pune adevărul mai presus de orice.

Numai așa veți avea și sufletul mântuit, nu doar plămâni ferți de un strat de tutun.

Să vă lăsați de fumat în numele lui Hristos, iar nu în numele Părintelui Arsenie Boca. Atunci veți mărturisi că nu iubiți mai mult plămâni decât Adevărul, nici lăsarea de țigară mai mult decât înțelegerea mântuirii și lăsarea de neștiință, și nici nu veți iubi orice alt om (inclusiv Părintele Arsenie Boca) mai mult decât pe Hristos. Fiindcă specificul vieții și învățăturilor sfinției sale, care se continuă, din păcate, și acum la Prislop, este centrarea pe Arsenie, în loc de Hristos. Am putea spune că cei care sunt fanatici acolo nu se mai pot numi creștini ci... arsenici.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Apostol Pavel:

„1Co 3:3 Fiindcă sunteți tot trupești. Câtă vreme este între voi pizmă și ceartă și dezbinări, nu sunteți, oare, trupești și nu după firea omenească umblați? 4 Căci, când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Eu sunt al lui Apollo, au nu sunteți oameni trupești? 5 Dar ce este Apollo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut voi și după cum i-a dat Domnul fiecăruia. 6 Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. 7 Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească. 8 Cel care sădește și cel care udă sunt una și fiecare își va lua plata după osteneala sa. 9 Căci noi împreună-lucrători cu Dumnezeu suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu. 10 După harul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter, am pus temelie; iar altul zidește. Dar fiecare să ia seama cum zidește; 11 Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos. 12 Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie. 13 Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua (Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia. 14 Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plată.

„

Ne bucurăm că sfinția sa se spovedea și se împărtășea. Aceasta însă nu înseamnă că a avut duhovnic pe Părintele Savin Bunescu, ci (eventual) ca spoveditor și slujitor la Sfânta Împărtășanie (dar aceasta nu este o informație sigură, ci doar un zvon, o spusă din sat, acum după ce s-au brodat multe legende, fiindcă însuși Părintele Arsenie Boca infirmă aceasta, după cum vom vedea într-un text de mai jos).

A avea duhovnic înseamnă să îți tai voia în fața lui și să iei sfat de la el pentru mântuirea sufletului tău, considerându-te mai mic decât el și fiind ucenicul lui, nelucrând nimic fără blagoslovenie, ci în toate căutând ce vrea Hristos de la tine, nu prin vedenii ci prin „zis-a un bătrân”, duhovnicul tău.

Chiar pictorul de la Drăgănescu ne redă un dialog cu Părintele Savin, în care se vede limpede cât îl disprețuia.

Să redăm chiar cuvintele Părintelui Arsenie Boca:

„Părintele paroh tot nu renunțase dintru adânc la graba pusă la grea încercare. Se termina pictura, dar cam dispărea de pe perete. Se chiar stabilea recepția ei, când, deodată îmi spune alarmat:

– Dar unde-i pictura Părinte pictor ?

– Unde să fie ? pe perete, uite-o ! Și luai o gumă moale de bellearte pentru cărbune și ștersei fumul de pe un pătrat mic de pe zid și apăru pictura aproape cum o făcusem.

– Și ce ne facem?

– Ștergem fumul!; cu miez de pâine și cu guma!

Vedeam eu că se afumă pictura, dar tăceam; știind că și o patină naturală poate adăuga la urmă, la frumusețea ei.

Deci încă un șantier de lucru neprevăzut, schele, oameni; iar în altar obligat Părintele Bunescu să șteargă personal cu guma fumul. Avea rău de înălțime. Dar numai așa a înțeles să păstreze cum trebuie pictura bisericii de fumul lumânărilor. Am adaos și o cămăruță pentru lumânări cu ventilație asigurată și scoaterea afară a fumului.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, p. 19).

Ce observăm în istorisirea Părintelui Arsenie Boca de mai sus:

Nu-i spunea Părintelui Savin Bunescu „Părintele meu duhovnic”, sau măcar „Părintele Savin” cum ar fi făcut un fiu duhovnicesc. Iar Părintele Savin nu i se adresează „fiule Arsenie”, sau măcar „Părinte Arsenie” cum ar fi făcut un părinte duhovnicesc. Deci relația dintre ei era doar protocolară și puțin tensionată.

Apoi, din păcate, nu observăm la Părintele Arsenie Boca frica și dragostea față de părintele său, împletite în armonia unui fiu duhovnicesc. Iată cum trebuie să fie această relație, după Sfinții Părinți din Pateric:

«Zis-a avva Isidor: „Trebuie ucenicii ca pe niște părinți să-i iubească pe cei cu adevărat dascăli, și ca de niște stăpâni să se teamă. Însă nici pentru dragoste să nu slăbească frica, nici frica să nu înnegrească dragostea”.» (Patericul..., Pentru Avva Isidor Preotul, 5.)

Din dialogul reprodus de Părintele Arsenie Boca mai sus (nu putem învinovăți pe ucenici de minciuni, fiindcă el însuși relatează acestea) nu vedem frica, fiindcă dorea să fie el învățătorul și cel ce dă canon Părintelui Savin Bunescu pentru a se îndrepta, nu ucenicul și cel ce ia canon și învățătură de la duhovnicul său, cu frică să nu îl supere.

Nu vedem nici dragostea fiindcă îl lasă să i se afume pictura, deși știa ce se va întâmpla, neatrăgându-i atenția din timp (un timp suficient pentru a face recepția când era programată. Unde este darul proorocesc pus în slujba oamenilor ca să îi ferească de mâhniri?).

Iar metodele unei astfel de pedagogii din partea Părintele Arsenie Boca sunt, ca de obicei, sinistre, purtând marca de „bici al lui Dumnezeu” arhicunoscută: îl lasă să șteargă cu guma în altar, deși avea rău de înălțime și îl pune la cheltuiala unui alt șantier suplimentar, deși putea să îl scutească de amândouă acestea, prevenindu-l, dacă nu prin duhul proorocesc, prin iscusința zugravului profesionist.

Dacă era nu fiu duhovnicesc, ci măcar un om delicat (cum sunt Sfinții autentici) îl avertiza și nu-l lăsa să sufere, iar dacă era și fiu adevărat duhovnicesc, se smerea, își cerea iertare că a întârziat cu pictura și nu l-a avertizat din timp ce se va întâmpla, și ștergea el însuși cu guma și cu miez de pâine afumătura petrecută din neștiința Părintelui Savin Bunescu, dar din neglijența și șmecheria pictorului, ca să fie demonstrativ și triumfător în corectarea altora. Dar modul din Pateric de a lucra, insuflat de Sfântul Duh (plin de jertfă pentru aproapele și pătruns de umilința propriei păcătoșenii), nu l-am văzut nicăieri în viața sfinției sale, nici relatat de ucenici, nici relatat de el însuși, nici prin exemplu concret. Întotdeauna se considera pe sine deștept și dascăl al tuturor dascălilor, inclusiv al episcopilor, care îi conducea pe toți unde voia el prin lecții usturătoare și minuni.

Vedeți că după cum se desfășoară dialogul probabil nici nu se spovedea la Părintele Savin Bunescu, sau, dacă totuși o făcea, de fapt practica o spovedanie formală, deci se împărtășea cu nevrednicie. Erau ca doi bătrâni ce se pișcau, arătându-și talentele, iar nu doi oameni care

căutat să se desăvârșească în blândețe și duhul de jertfă dus până la judecarea de sine în cele mai mici amănunte, pentru a împlini porunca Domnului:

„ Ioan 15:12 Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. 13 Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.

1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,

1Co 11:24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.

1Co 11:25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea.

1Co 11:26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni.

1Co 11:27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.

1Co 11:28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.

1Co 11:29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului.

1Co 11:30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit.

1Co 11:31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați.

1Co 11:32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea. ”

Chiar dacă s-a spovedit de problemele pe care le avea din conviețuirea necanonică a unui călugăr cu o călugăriță, dacă nu s-a pocăit și de rătăcirile din credință și nu a șters de pe pereți erezile pe care chiar Părintele Savin (cumnatul ei) le îngăduia, înseamnă că nu s-a spovedit de loc. Dar nici preacucernicia sa nu era întărit în dreapta credință și smerenie dacă a lăsat să fie pictat Francisc de Assisi ca sfânt și pe sine (împreună cu întreaga sa familie) în loc de alte teme care ar fi putut învăța ortodox despre taina Sfântului Botez.

Părintele Arsenie Boca trebuia să se spovedească de întreaga sa relație cu Maica Zamfira. Ziceți mai sus că «Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului. Tot la „:”porunca” maicutei [care numai maica nu a fost] la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica.», dar Părintele Arsenie Boca a trăit cu ea în aceeași locuință timp de 30 de ani, deci a aprobat și s-a împărtășit și sfînția sa de metehnele ei. De ce nu a revenit la Mănăstire cum au făcut toți după 1964? Nu putea să îl oblige Maica Zamfira să rămână lângă ea dacă nu dorea și Părintele Arsenie Boca sau dacă nu îl șantaja cu ceva, ca să o facă contrar propriei voințe. Mai mult, Părintele Arsenie Boca a lăsat cu limbă de moarte că singurul lui ucenic adevărat este Maica Zamfira și că i-a pictat mâinile în tabloul religios închinat Maicii Domnului de la Prislop. V-ați gândit vreodată că atunci când mergeți la Prislop și vă închinați la altar, la iconostas în stânga, crezând că sărutați icoana Maicii Domnului de fapt o preacinstiți pe Maica Zamfira sărutându-i mâinile? Cum puteți crede că Domnul nostru Iisus Hristos lucrează în astfel de loc în care este huliță Maica Sa prin pictarea mâinilor celei care s-a tăiat cu lama pentru a se sinucide?

Revenind la faptul că Părintele Arsenie Boca nu s-a lepădat de învățăturile proprii neortodoxe din scrieri și din picturi, chiar dacă (eventual) s-a pocăit de relația cu Maica Zamfira (nici aceasta nu se vede, fiindcă nu s-a despărțit de ea până la moarte), trebuie să știm că cel care nu spovedește un păcat, este sufocat și de toate celelalte păcate pe care le-a făcut (chiar și de cele spovedite, fiindcă spovedirea lor îl amăgește că este în căință, și îi dau o părere de

curățire, care agravează vicleșugul nespovedirii printr-o aură de părută sfințenie pe care și-o construiește cel viclean în acest mod pervers).

Lăsând nespovedit păcatul principal al sfinției sale (abaterea de la Ortodoxie), nu numai că spovedania nu i-a fost eficientă, dar toate celelalte fapte părut bune (având alt scop decât Adevărul), i s-au prefăcut și ele în... păcate.

„Căci nici binele nu e bine, când nu se lucrează bine, ci e bine cu adevărat când nu-și așteaptă ca plată pentru aceasta sau aceea plăcerea de la oameni, de pildă bunul nume, sau slava de la ei, nici nu se face din lăcomie sau nedreptate. Fiindcă Dumnezeu nu caută la binele ce se face și pare că e bine, ci la scopul pentru care se face. Căci spun și de Dumnezeu purtătorii Părinți, că atunci când mintea uită de scopul evlaviei, fapta văzută a virtuții ajunge fără rost. Căci cele ce se fac fără dreapta socoteală și fără scop, nu numai că nu folosesc la nimic, chiar dacă sunt bune, ci și vatămă; precum se întâmplă dimpotrivă cu cele ce par că sunt rele, dar se fac cu scopul cinstirii de Dumnezeu, cum e de pildă fapta celui ce intră într'o casă de desfrâu, ca să scape de la pieire o femeie pierdută. (Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul IV, Ed. cit., p. 194.)”

„Într'o altă cetate, era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urâcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu-l afle și alt cineva. Într'una din zile s'a întâmplat un ieromonah strein cu ucenicul său, care mergeau să se în-chine la sf. Mormânt, și muierea văzându-i în biserică, la un praznic, slujind sfânta Litur-ghie, a pus în mintea ei să se mărturisească la el, fiindcă era strein și nu o cunoștea. Deci, s-a dus la o parte în biserică și i-a spus lui, păcatele sale. Dar când a vrut să spună și acea mare fărădelege, i-a venit atâta rușine, din lucrarea drăcească, încât a roșit și nu putea ca să-l spună. Iar ucenicul duhovnicului, om simplu și îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din muierii un șarpe la fiecare păcat mărturisit, la urmă a văzut un șarpe mare care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea iarăși înapoi și n'a ieșit. Atunci a văzut și șerpilor de mai înainte că întorcându-se au intrat iarăși în gura ei, fiindcă nu a spus și celălalt păcat. Și după ce a iertat-o duhovnicul, s'au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina și s'a întors înapoi ca să arate muierii vedenia, și să o îndemne să spună și celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă, și plângând a făcut rugăciunea să le descopere Domnul ce s'a făcut sufletul ei. Și iată că o văd pe dânsa șezând pe un înfricoșat balaur, și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cum-plit. Atunci a zis către dânsii: Eu sunt acea ticăloasă muieră care m'am mărturisit astăzi, și fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest ba-laur, și să mă arză în focul cel veșnic, fiindcă m'a așteptat atâta vreme sa-l mărturisesc; iar eu, nepricepută, de 'rușine l-am ascuns. Și acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenoro-cita. Acestea zicând, s'a făcut nevăzută. (Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, Mântuirea păcătoșilor, Ed. s.n., s.l., 31939, pp. 347-353.)

34. Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale [...]; al treilea, în a avea gânduri pătimase ; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul. (Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, Filocalia..., Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122)

Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfântul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, când face cineva fapta bună cu scop rău: pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

(Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 4, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 83-85)”

Vă îndemnăm să citiți cartea de mai sus unde aveți multe învățături de la Sfinții Părinți despre înșelare, pentru a scăpa de acțiunea primejdioasă a demonilor la care v-ați expus mergând la Prislop și la Drăgănescu, afectându-vă mintea cu idei pierzătoare, care nu fac parte din Sfânta Tradiție.

Ne bucurăm din toată inima că v-ați lăsat de fumat și vă dorim să începeți a lucra cu inima și schimbarea minții după învățăturile Sfinților Părinți.

Vă recomandăm Patericul și Viețile Sfinților. Veți remarca și dumneavoastră ce diferențe sunt între modul de a lucra al Părintelui Arsenie Boca și Sfinții noștri.

De asemenea vă recomandăm o carte de catehizare, pentru a cunoaște importanța dreptei credințe și care este ea.

De pildă aceasta, mai puțin modificările în duh zelot ale editurii Apologeticum:

http://www.roeanz.com.au/media/uploads/episcopia/IVATATURA_de_CREDINTA_CRESTINA_ORTODOXA.pdf

Vă dorim să vi-L faceți ca centru pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos. De El să vorbiți, pe El să-L doriți, pentru El să suspinați ca după Mirele care vă uimește la tot pasul. Dacă faceți aceasta nu vă va scăpa doar de fumat, dar și de cele mai subtile păcate, pe care poate azi le considerați virtuți.

El vă va îmbogăți mintea și simțirea cu „1Co 2:9 „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. „. Veți putea și să scăpați de înșelarea, banalitățile și vulgaritățile de la Prislop și Drăgănescu, centrate pe un părinte, care sârmanul, a fost la rândul său amăgit și sărăcit printr-o falsă duhovnicie bazată pe vedenii și succese pământești, necunoscând calea autentică lăuntrică (de o bogăție covârșitoare dar nevăzută a smereniei, a dragostei delicate și a suferinței autentice).

Numai așa vă veți putea mântui cu adevărat sufletul.

Iertați-ne, cu dragoste frățească în Hristos,

Autorii

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

16 ianuarie 2016 la 16:50 Editare

Multumesc pentru sfaturi,nu ma simt lezata si nu sint suparata.De fumat m am lasat de acum 13 ani cind am fost prima data la Prislop Am mai avut caderi dar Dumnezeu m a ridicat.Pe El il iubesc cel mai mult nu sint nici bochista nici arsienista pe El si pe Maica Domnului ii iubesc.Ii iubesc si pe sfinti.De 13 ani merg la Draganescu cind pot si repet stiu din gura parintelui savian ca parintele arsenie se spovedea la dinsul. Il rugam pe parintele Savian cind mergeam la dinsul acasa sa ne mai povesteasca de parintele Arsenie si ne povestea.Daca parintele Arsenie a gresit eu il rog pe Dumnezeu sa il ierte si il iubesc nu pot sa il urasc.Il rog pe Dumnezeu sa il ierte pe parintele arsenie si sa ne ierte si pe noi.Multumesc ca doriti sa luminati oamenii prin prisma sfintei evanghelii si a sfintilor parinti.Doamne ajuta!

Apreciază

victor888ardeleanu spune:

17 ianuarie 2016 la 19:41 Editare

Nici noi nu îl urâm, ci doar respingem învățăturile lui greșite, prin care se rătăcesc mulți, tocmai de dragul sfinției sale, ca să nu sufere în veșnicie consecințele greșelilor lui. Dacă veți citi studiul veți înțelege cât de mult ne doare și cât de grave sunt aceste abateri. Vă rugăm și pe dumneavoastră să țineți la Adevăr ca la Însuși Hristos și cu aceeași tărie a iubirii prin care sunteți atașată de persoana sfinției sale, să respingeți păcatele pe care le-a făcut și învățăturile lui care contrazic Ortodoxia. În aceasta se află dreapta socoteală a iubirii.

Vă mulțumim.414

Dar dacă necunoscutul duhovnic al Părintelui Arsenie Boca a fost Părintele Savin și față de sfinția sa a avut o astfel de relație, de fapt nu a avut duhovnic. Iar dacă relația cu el a fost așa până la sfârșit (care arată că a vrut să-și conducă și duhovnicul, disprețuindu-l), nelucrând nici la moarte ascultarea care omoară patimile și mântuiește sufletul, cum putem crede că s-ar fi pocăit? Și cine, fără pocăință, poate fi model de sfințenie?.

#2

17.01.2016, 20:49:00

[Copacel](#)

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 916

Citat:

În prealabil postat de **Dr. Victor Ardeleanu**

În ultima vreme ...

Citat:

Am dori să vă aflăm ...

Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care inasa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mantuirea proprie.

414 <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoelnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/b-arhimandritul-paulin-lecca-staret-al-sfintei-manastiri-arnota-exarh-al-manastirilor-din-arhiepiscopiile-dunarii-de-jos-si-bucurestilor-jurnal-duhovnicesc/comment-page-1/#comment-321>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

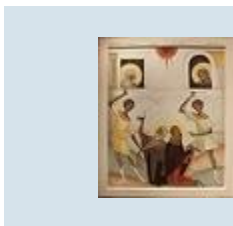
Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu) 😊

Quote

#8 ⚠

18.01.2016, 03:24:59

[Dr. Victor Ardeleanu](#) 🌐

Member

Data înregistrării: 31.05.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 96

Vă mulțumesc

Citat:

În prealabil postat de Copacel 📄

Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care insa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mantuirea proprie.

Sunt foarte bune sfaturile dvs., dar de ce nu pomeniți și de rugăciunea de dimineață și de cea neîncetată și numai de cea de seară?

În afară de aceasta pentru tonul poruncitor vă mulțumim, fiindcă orice ocară este de folos sufletului, dar în legătură cu bârfele contextul nu este potrivit. Nu este vorba de a-l bârfi pe Părintele Arsenie Boca ci de a vedea dacă poate fi un model de sfințenie, de învățătură adevărată. Iar în privința aceasta suntem datori cu toții să cercetăm:

"ioan 5:39 Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine. "

Deci, dacă apar scrieri care ne învață despre mântuire, suntem datori a le cerceta dacă mărturisesc despre Hristos, ca să dobândim viață veșnică, sau despre un altul, de care trebuie să ne ferim:

"Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,

Gal 1:7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.

Gal 1:8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!

Gal 1:9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema!

Gal 1:10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos."

Despre aceasta ne învață și Sfinții Părinți:

"Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința "Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: "Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cărmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămâi tăcut și dezinteresat?" "Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpânirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predanșite, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dușmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei." "Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învață ori ne sileste să facem orice alt lucru decât am primit și decât este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osândit, ca nefăcând parte din clerul sfânt. Nici un sfânt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfânt, dacă ar fi călcat-o." "Și chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtându-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Și nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane." (Migne, PG Epistola II.81)

Sfântul Teodor Studitul (+826)"

Cât de mult iubim și noi sfânta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim și pe frații noștri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfintei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoașteți gravitate problemelor ce le ridică mișcarea de la Prislop. Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormântul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

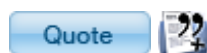
"La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rând. Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești. După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mântuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i împlinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mână și l-a dus sus, într-un vârf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mâna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfânt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu. Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus." (Pr. Nicolae STREZA, Mărturii despre Părintele Arsenie Boca, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424)

Iată ce scrie despre aceasta studiul de aici:

<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

"Ce este mai înfricoșător: din mulțimea care merge la Prislop, foarte mulți au făcut păcate grave, de care le este rușine. Luând învățătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieții Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinției sale și nu își mai zic păcatele lor duhovnicilor. Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osânda împărtășindu-se așa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la acești sărmani amăgiți (doar păcatele ușoare, fiindcă cele grele le-au spus în gând la mormânt) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru dese „pelerinaje la Prislop”. Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pățimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor. Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluți duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.10 Încercând ce este bineplăcut Domnului.11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

#9

18.01.2016, 07:19:50

[Copacel](#)

Data înregistrării: 02.08.2015

Senior Member

Religia: Ortodox

Mesaje: 916

Citat:

În prealabil postat de Dr. Victor Ardeleanu [↗](#)

Cât de mult iubim Căi noi sfânta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim Căi pe fraCăii noCătri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfintei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoaCăteCăi gravitate problemelor ce le ridică miCă carea de la Prislop.

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de mentinere.

Citat:

Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormântul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

Aici este problema între mirean și duhovnic și nu Arsenie Boca. Dacă se întâmplă acest lucru atunci există un conflict mare între acei mireni și

duhovnicii respectivi, caz în care partea administrativă a BOR are probleme

mari și nu Dumnezeu sau Arsenie Boca.

De obicei când urmează căderea finală cauti vinovați pentru asta în alta parte.

Citat:

"Ce este mai înfricoCăător: din mulCăimea care merge la Prislop, foarte mulCăi au făcut păcate grave, de care le este ruCăine. Luând învăCăătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieCăii Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinCăiei sale Căi nu îCăi mai zic păcatele lor duhovnicilor.

Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.

Adica sunt depasiti de situatie.

Citat:

Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osânda împărtășindu-se așă, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la acești sărmani amăgiți (doar păcatele ușoare, fiindcă cele grele le-au spus în gând la mormânt) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru desele și pelerinaje la Prislop.

Asta cel mult este o problema a duhovnicilor și a mirenilor. Ce semănati aia culegeti. Multi duhovnici mimeaza seriozitate, atunci și mireanul mimeaza marturisire de pacate. Apoi probabil alti preoti au ascultari mai importante: cum ar fi :atingerea normei pt vanzare de lumanari, etc.

Citat:

Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pățimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor.

NU te supara dar asa cum un profesor care se implica cu adevarat in educarea elevilor isi stie elevii pe dinafara si nu poate sa-l mire mai nimic

asa si un duhovnic care se implica cu adevarat in educarea religioasa a mireanului stie ce-i poate pielea mireanului si nu mai exista aproape nimic care sa-l lase masca.

Citat:

Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru vecinicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluați duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "

Ei poftim ce spunea mai sus. Pai asta inseamna manipularea prin adevar.

Pai si mireanii aia sunt vinovati dar au fost in mod indirect impinsi de comportamentul duhovnicilor lor. Deci la judecata (daca nu se indreapta pana atunci) vor da socoteala si mireanul pt faptele sale dar si duhovnicul .

Stii: cand oaia se afla in sant cu un picior rupt , te duci atunci la pastor si ii ceri socoteala si nu oii.

Din cauza asta pe mine nu m-ar mira daca insusi multi mireni s-ar intoarce impotriva BOR, sustinand faptul ca sunt exact precum politicienii.

Asta alturi si de faptul cum ii spuneam mai demult si lui Cristiboss sa nu dea Dumnezeu ca cel mult una din Arhiepiscopii sa fie implicata in defrisarii de paduri, defrisari care vor produce acum in primvara inundatii si alunecari de teren care s-ar putea niveleze sate intregi, ca nu vod bine deloc dar chiar deloc BOR in cazul asta.

Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu) 🤔

Last edited by Copacel; 18.01.2016 at 07:21:57.

Quote

#9

21.01.2016, 19:56:42

[Dr. Victor Ardeleanu](#)

Member

Data înregistrării: 31.05.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 96

Can-can sau ca-n Cana

Citat:

În prealabil postat de Copacel

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de mentinere. [...]

caz in care partea administrativa a BOR are probleme

mari si nu Dumnezeu sau Arsenie Boca. [...]

De obicei cand urmeaza caderea finala cauti vinovati pentru asta in alta parte.

Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.

Adica sunt depasiti de situatie.[...]

Asta cel mult este o problema a duhovnicilor si a mirenilor.Ce semanati aia

culegeti.Multi duhovnici mimeaza seriozitate, atunci si mireanul mimeaza

marturisire de pacate.Apoi probabil alti preoti au ascultari mai importante:

cum ar fi :atingerea normei pt vanzare de lumanari, etc. [...]

Pai si mireni aia sunt vinovati dar au fost in mod indirect impinsi de comportamentul duhovnicilor lor.Deci la judecata (daca nu se indreapta pana atunci) vor da socoteala si mireanul pt faptele sale dar si duhovnicul .[...]

Din cauza asta pe mine nu m-ar mira daca insusi multi mireni s-ar intoarce

impotriva BOR, sustinand faptul ca sunt exact precum politicienii.[...]

ca nu vad bine deloc dar chiar

deloc BOR in cazul asta.

Am remarcat un lucru foarte interesant în campania de canonizare a Părintelui Arsenie Boca. Dacă se accentua latura comercială cu urâtenia ei, se spunea că BOR este de vină fiindcă a fabricat un mit pentru profit. Dacă se sugera că Părintele Arsenie Boca este cel mai inteligent, cel mai făcător de minuni, cel mai cuvios, cel mai prooroc, cel mai artist, cel mai martir, cel mai trăitor, cel mai duhovnicesc, cel mai plângător prin fotografii, cel mai vindecător, cel mai dăruitor de sarcini celor sterpe, cel mai "Sfântul Ardealului" (și singurul), cel mai apărut pe ziduri, podele, mămăligă etc.... completarea imediată era "și Sfântul Sinod e vinovat fiindcă nu-l canonizează". Deci, indiferent că se atrăgea atenția asupra laturii negative, sau asupra laturii sugerat pozitive tot Sfânta Biserică și preoțimea era învinovățită că nu sunt suficient de duhovnicești și nu pot mulțumi poporul, ca să nu aibă nevoie să meargă la Prislop și să rămână în parohii.

Concluzia logică este că cei care doresc canonizarea vor de fapt răul Bisericii, sau că Părintele Arsenie Boca trăind în dezbinare, același lucru l-a imprimat și ucenicilor săi.

Nu cumva și dumneavoastră procedați la fel? Dacă am întrebat ce părere au cei ce participă la acest forum despre dezbinarea ce se produce în numele sfinției sale, ați sărit ca ars că ne ocupăm de bârfe și can-can, în loc să ne spovedim. Dacă am arătat că tocmai de dragul Sfintei Spovedanii, suntem

îngrijorați de exemplul negativ al sfinției sale, ne-ați spus că duhovnicii și BOR sunt de vină, inclusiv pentru defrișarea și inundarea țării.

Ne aducem aminte de păgânii care spuneau că indiferent dacă sunt războaie, boli, secetă, cutremure, inundații, incendii la cluburile sataniste în timpul concertelor de invocare a anarhiei și diavolului, de mersul prost al sistemului sanitar creștinii sunt de vină: Cristianus ad leones!

Deci dumneavoastră folosiți can-canuri împotriva întregii biserici (mireni și clerici) și ierarhii bisericești, fără discernământ, dar când nu aveți argumente pentru a arăta că Părintele Arsenie Boca este sfânt, doriți să paralizați pe cei ce se întreabă de canonicitatea unei astfel de păreri cu sentința că sunt bârfitori și fac can-canuri. Oare conștiința nu vă arată că acest procedeu nu este fair play, ci o împlinire a proverbului: pentru unii mumă, pentru alții ciumă?

Autorii acestui studiu, însă, după cum am observat nu doresc, nu iubesc, ci chiar resping din toată inima can-canul. Ei doresc să fie ca-n Cana:

Joh 2:3 Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.

Joh 2:4 A zis ei Iisus: Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.

Joh 2:5 Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune.

Adică, văzând că vinul ce veselește inima, al dreptei înțelegeri a adevărului s-a sfârșit, urmează porunca Maicii Domnului să facă tot ce le spune Hristos.

Dacă Hristos spune că:

Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.

Mat 18:7 Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului acela prin care vine sminteala.

Mat 18:8 Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te smintește, taie-l și aruncă-l de la tine, că este bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având amândouă mâinile sau amândouă picioarele, să fii aruncat în focul cel veșnic.

Mat 18:9 Și dacă ochiul tău te smintește, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viață cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.

Asta înseamnă că dacă Părintele Arsenie Boca ne este atât de drag chiar ca și ochiul, mâna sau piciorul nostru, dar îi smintește pe creștinii neștiutori cu exemplul său rău de a nu avea duhovnic ci a fi îndrumat de un duh prin vedenii (deși Sfinții Părinți ne opresc pe toți de la a face aceasta, oricine am fi,

și cât de sfinți am fi) este bine să-l scoatem și să-l aruncăm de la noi din calendar, decât să-l avem ca model de sfințenie și să fim aruncați în gheena focului.

Dar ca să vedeți că acesta este scopul autorilor studiului de mai sus, adică ascultarea de glasul Sfintei Evanghelii ca-n Cana (și nu invidia, sau nu știu ce dorință de can-can), chiar cu prețul înfruntării opiniei publice montate de mass-media și răbdării de ocări din partea celor ce nu doresc adevărul ci să-și susțină prejudecățile sau interesele personale, ar fi bine să vedem ce spun chiar ei aici:

<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

De ce au făcut ei acest studiu?

"1Ezdra 4:13 Iar al treilea cel ce a zis de muieri și de adevăr, acesta este Zorovavel, a înce-put a grăi: 14 O bărbaților! Au doară nu este mare împăratul, și mulți sunt oa-menii? Și vinul nu este tare? 15 Dar cine este cel ce îi stăpânește pre ei, sau cine este cel ce-i domnește pre ei? Au nu sunt muierile? Muierile au născut pre împă-ratul și pre tot poporul, care stăpânește marea și pământul. 16 Și din ele s-au făcut, și acestea au crescut pre aceia cei ce sădesc viile, din care se face vinul. 17 Și acestea fac îmbrăcămintele oamenilor, și acestea fac mărire oamenilor, și fără de muieri nu pot fi oamenii. 18 Și de vor aduna aur și argint și tot lucrul frumos, au nu iubesc pre o muier frumoasă la chip și la frumusețe? 19 Și toate acestea lăsându-le, la dânsa caută, și cu gura căscată se uită la ea, și toți pre ea o aleg mai mult decât aurul și decât argintul și decât tot lucrul frumos. 20 Lasă omul pre tatăl său, care l-a hrănit pre el, și țara sa, și se lipește de femeia sa. 21 Și cu muieria își lasă sufletul, și nici de tatăl său nu-și aduce aminte, nici de muma sa, nici de țară. 22 Și dintru acestea se cade să știți voi, că muierile vă stăpânesc pre voi. 23 Au nu trudiți și osteniți, și toate le aduceți și le dați muieri-lor, și ia omul sabia sa, și iese la căi să tâlhărească și să fure, și pre mare umblă și prin rîuri, 24 Și pre leu vede, și întru întunec merge, și după ce fură și răpește și desbracă de haine, la cea iubită aduce. 25 Și mai mult iubește omul pre muieria sa, decât pre tatăl său și pre muma sa. 26 Și mulți s-au fluturat la chipuri pentru muieri, și robi s-au făcut pentru ele. 27 Și mulți au pierit și au greșit și au păcătuit pentru muieri. 28 Și acum nu-mi credeți mie? Au nu este împăratul mare cu oblă-duirea lui? Au nu toate țările se tem a se atinge de el? 29 Văzutu-l-am pre el și pre Apamina fata lui Vartac celui minunat, țitoarea împăratului șezând de-a dreapta împăratului. 30 Și luând stema de pe capul împăratului, și puind-o pre capul său, da palme împăratului cu stînga. 31 Și la acestea împăratul căscând gura se uita la ea, și de-i va râde lui, râde; iar de se va mârni asupra lui, se cucerește ei, ca să se împace cu el. 32 O bărbaților! Cum nu sunt tari muierile, de vreme ce fac așa? 33 Atunci împăratul și dregătorii căutau unul la altul. 34 Și a început a grăi pentru adevăr. O bărbaților! Au nu sunt tari muierile? Mare este pământul și înalt este cerul și iute la alergat soarele, că într-o zi se întoarce și înconjură cerul, și iarăși aleargă la locul său. 35 Au nu este mare cel ce face acestea? Ci adevărul este mare și mai tare decât toate. 36 Tot pământul chiamă adevărul, și cerul pre el bine îl cuvintează, și toate lucrurile se clătesc și se cu-tremură, și nimic la el nu este strâmb. 37 Nedrept este vinul, nedrept este împă-ratul, nedrepte sunt muierile, nedrepti sunt toți fiii oamenilor și nedrepte sunt toate lucrurile lor, cele ce sunt ca acestea, și nu este întru ele adevăr, și cu ne-dreptatea lor pier. 38 Iar adevărul rămâne și este tare în veac, și trăește și biru-ește în veacul veacului. 39 Și nu este la el privire de fețe, nici osebiri, ci cele drepte face de toate nedreptățile, și relele se ferește, și la toți sunt plăcute lucru-rile lui. 40 Și la judecata lui nimic nu este nedrept, și aceasta este puterea și împărăția și oblăduirea și mărimea tuturor veacurilor; bine este cuvântat Dum-nezeul adevărului. 41 Și a încetat a grăi, și tot poporul atunci a răspuns. 42 Și atunci a zis: mare este adevărul, și mai tare este. Atunci împăratul a zis lui: cere ori ce vei vrea, mai mult decât cele scrise, și voi da ție, pentru că te-ai aflat mai înțelept, și alătura cu mine vei șede, și rudenia mea te vei chema."

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.¹⁰ Încercând ce este bineplăcut Domnului.¹¹ Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

Quote

IV. VIAȚA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA ȘI A MAICII ZAMFIRA DEZVĂLUITĂ DE OAMENI DUHOVNICEȘTI SAU CLERICI

1. PĂRINTELE STAVROFOR PROFESOR DOCTOR DUMITRU STĂNILOAE

A) L-A IUBIT DE LA ÎNCEPUT

deci nu poate fi acuzat de invidie

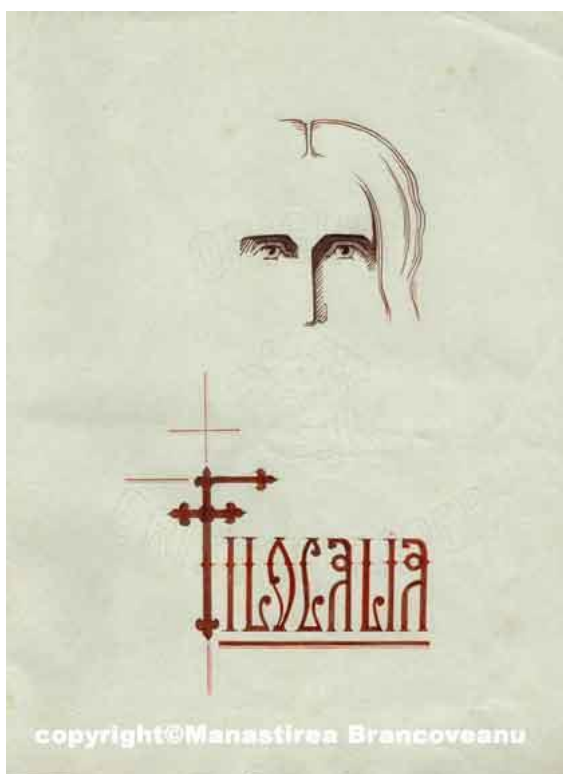
Aprecierea din cartea domnului Florin Duțu:

„Despre viața părintelui Arsenie nu este necesar să vorbim, căci asprimea ei este cunoscută și nu vrem să-l supărăm lăudându-l. Cuvântul său pornește din neclintirea de stâncă a celui ce nu se târguiește și nu se clatină ca trestia bătută de vânt, ci este întreg cum îi este vorba: curat, opus oricărei patimi și oricărui gând de mândrie [...]. Prin ceea ce a făcut din sine și prin ceea ce propovăduiește este o vie restaurare a celui mai autentic duh ortodox [...]. Părintele Arsenie arată cât de mult se poate înflăcăra prin trăire tot tezaurul dogmaticii și al disciplinei răsăritene”.

Părintele Dumitru STĂNILOAE (1903-1993)⁴¹⁵

Atât de mult l-a iubit, încât a îngăduit (ca un favor pentru contribuția financiară, deși era ceva ciudat pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae atât de atașat de gustul autentic Ortodox), să-i facă și prima copertă la tâlcuirea atât de importantă și frumoasă pe care a făcut-o preacucernicia sa la Filocalie.

⁴¹⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, coperta I, verso.

În cartea Părintele Arsenie Boca, mărturia : părintelui Pantelimon (de la Ghighiu), pag. 62: „Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza” (hipnotiza)⁴¹⁶

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală pentru editarea Filocaliei, a Părintelui Arsenie Boca, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și indemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a preacuvioșiei sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

Ucenicii Părintelui Arsenie Boca aduc în favoarea ideii lor, că preacuvioșia sa ar fi ctitorul Filocaliei Românești următoarele două cuvinte ale Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, pe care, însă am dori să el cercetăm mai în amănunțime, în întreaga lor semnificație:
Cuvintele înainte la edițiile din 1946 și 1947 de la volumele I și II ale Filocaliei:

De încheiere câteva informații despre împrejurările traducerii și ale tipăririi.

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. În traducere am căutat să folosesc pe cât s’ a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul precizunii.

Un cald cuvânt de mulțumire trebuie să aduc P. C. Părinte Ieromonah Arsenie, de la Mănăstirea Brâncoveanu, bunul meu student de odinioară, care mi-a rămas mereu aproape. P. C. Sa a binevoit să scrie după dictatul meu cea mai mare parte din traducere la prima ei

⁴¹⁶ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, p. 10.

redactare. În afară de aceasta, prin prezența aproape neconținută și prin stăruința ce-a pus-o pe lângă mine de-a face această traducere, mi-a alimentat curajul în mod considerabil ca să pot duce până la capăt o muncă atât de ostenitoare, pe care altfel nu cred că ași fi săvârșit-o. Iar după ce din prima ediție a vândut 800 exemplare, prin abonamentele făcute pentru a doua, mi-a dat imboldul hotărâtor să o tipăresc din nou. Tot P. C. Sa a executat și coperta.

Mulțumesc de asemenea și acelor suflete curate ale unor smeriți credincioși, cari au ajutat în mod anonim la tipărirea acestei ediții.⁴¹⁷

[...]

În mod special sunt dator să mulțumesc:

I.P.S. Mitropolit al Ardealului Dr. Nicolae Bălan, care a acceptat tipărirea acestui volum în Tipografia Arhidiecezană și, cu larga înțelegere ce-o arată neconținut oricărei fapte de cultură, a promis angajarea a cel puțin 300 exemplare din acest volum pentru bibliotecile parohiale;

P.S. Episcop al Oradei Dr. Nicolae Popovici, care, cu entuziasmul și cu promptitudinea ce-l caracterizează, a ajutat efectiv la tipărirea acestui volum prin suma ce mi-a trimis-o deodată pentru 200 exemplare din vol. I, ed. II, datorită căreia am putut plăti o parte din hârtie, și prin acoutul apreciabil ce mi l-a pus la dispoziție pentru 250 exemplare din volumul de față, cu ajutorul căruia am achitat o parte din cheltuielile tiparului.

Prin asigurarea ce mi-a dat-o că va merge cu acest număr de exemplare până la tipărirea completă a operei, P.S. Sa îmi va fi un îndemnător și un susținător principal la tipărirea tuturor volumelor.

Ajutorul hotărâtor la tipărirea acestui volum l-a dat însă iarăși bunul meu fost student, ieromonahul Arsenie de la mănăstirea Brâncoveanu.

Datorită abonamentelor masive ce le-a procurat P.C. Sa, am putut face față unor greutăți ce se ridicau ca munții în calea tipării acestui volum. P.C. Sa poate fi numit pe drept cuvânt ctitor de frunte al Filocaliei românești. După imboldul ce mi l-a dat neconținut la traducerea acestei opere, acum susține cu putere neslăbită lucrarea de tipărire. Dacă Dumnezeu va ajuta să apară întreaga operă în românește, acest act va rămâne legat într-o mare măsură de numele P.C. Sale și de mișcarea religioasă pe care a trezit-o în jurul mănăstirii de la Sâmbăta de Sus, pe cele mai autentice baze ale tradiției ortodoxe și cu mijloacele cele mai curate duhovnicești, ale învățăturii stăruitoare și ale dragostei de suflete.⁴¹⁸

După cum vedem, Părintele Arsenie Boca nu este ctitorul (unicul ctitor al) Filocaliei, cu atât mai puțin inițiatorul, ci **unul dintre** ctitorii de frunte, contribuția sa la Filocalie fiind o binefacere financiară pomenită ca o încurajare și un imbold. Preacuvioșia sa nu este vreun participant intelectual, nu are vreo contribuție teologică sau de împreună-tâlcuitor, ci doar un mare sprijinitor organizatoric, psihologic și dactilografic de frunte, pentru primele două volume. Părintele Arsenie Boca a adus un singur manuscris vechi, folosit pentru comparare, iar cunoștințele precare de limbă greacă ale sfinției sale l-au făcut neputincios pentru vreo contribuție lingvistică.

În lista (întocmită cu atâta acrivie de marele admirator al sfinției sale, Părintele Nicolae Streza Zian) lucrărilor copiate de diaconul Zian Boca se află doar 1 singur manuscris legat de Filocalie:

«Cuvinte din Filocalie»: Anul 1853. Are 267 de foi, 41x26 cm între 36-38 rânduri pe o pagină., scriere îngrijită de caligraf⁴¹⁹

⁴¹⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Sibiu, 1947, pp. XI-XII.

⁴¹⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2002.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴²⁰⁰⁵, Vol. II, pp. 5-6.

⁴¹⁹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

Lucrul acesta este de înțeles, având în vedere că Părintele Arsenie Boca, din câte am aflat mai sus, a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile ca să facă alte activități, printre care și copierea de texte românești (lista pomenită mai sus arată aceasta și este explicabil, fiindcă nu știa greaca):

Țin minte că Părintele Arsenie mi-a spus că el nu știe bine greaca și a uitat, dar să mă duc la Părintele Olimp Căciulă de pe strada Polonă, care moare de foame, și să îmi facă el traduceri și eu să-i plătesc⁴²⁰.

Astfel că este evident că nu avea cum să traducă împreună cu Părintele Profesor Dumitru Stăniloae Filocalia. Acesta este un exemplu tipic din lista exagerărilor legendare cu care își alcătuiesc ucenicii sfinției sale cărțile biografice, pentru a-l pune în top-ul personalităților publice internaționale ca pregătire intelectuală, artistică, viață duhovnicească și facere de minuni.

Datorită instabilității și grabei cu care a plecat din Sfântul Munte (alungat de regizorii vedeniilor sfinției sale, ca nu cumva să se întâlnească cu vreun părinte îmbunătățit să-l scape de amăgire), nu a putut să copieze nici prea multe manuscrise, pentru a-i fi Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae în vreun altfel de ajutor decât financiar și de dactilograf (necunoscând greaca ci mai mult franceza). De aceea

nici Părintele Stăniloae, nici altcineva nu a remarcat aportul Părintelui Arsenie la traducerea unor cuvinte grecești în românește, [și aceasta fiindcă –n.n.] nu știa greaca [...]. Știa însă multă filozofie și teologie, însă rusește puțin și foarte bine limba franceză.⁴²¹

chiar dacă ucenicii hipnotizați ai sfinției sale se dau peste cap pentru a dovedi că este cel mai important autor intelectual al Filocaliei Românești:

La acest amănunt foarte important, vine cu mărturia sa Părintele Ioan Mihu, fost paroh în Șura Mare de lângă Sibiu, fiu al fratelui doamnei Maria Stăniloae. Părintele trăiește și acum în Șura Mare. El a scris monografia comunei Șura Mare, și printre fotografiile a pus și binecunoscuta poză, în care Părintele Arsenie este alături de familia Stăniloae. Sfinția sa mi-a spus că, în 1944, prin primăvară, în căminul cultural din Șura Mare, pe mesele lungi de pomeni sau nunți, era întinsă Filocalia. Adică erau manuscrise, erau cărți, erau ciorne ale textelor sfinte. Peste ele și prin ele își purtau mâinile ca doi dirijori de orchestră sau doi prestidigitatori: Părintele Stăniloae și Părintele Arsenie⁴²².

Fotografiile și prestidigitația nu pot fi vreun argument rațional pentru o contribuție intelectuală, măcar de lingvist, ca să nu mai vorbim de teolog, a Părintelui Arsenie Boca la Filocalie. În acest sens avem mărturiile foarte bine asociate cu un simț duhovnicesc fin de observație, ale doamnei Lidia Stăniloae. Suntem încredințați că inclusiv Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu ar fi fost de acord ca cineva să creadă că mult ostenitoarea sa lucrare de tâlcuire a Sfinților Părinți se poate face prin prestidigitație, sau că ar fi fost el însuși vreun prestidigitator, chiar dacă Părintele Arsenie Boca se manifestă astfel [PRESTIDIGITAȚIE s. f. Arta și tehnica de a produce iluzii (optice) prin rapiditatea și agilitatea mișcărilor mâinilor; scamatorie. – Din fr. Prestidigitation. Sursa: DEX '98 –n.n.] în mai toate activitățile preacuvioșiei sale.

De altfel fiica Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae ne arată foarte concret și cum a fost tâlcuită Filocalia și contribuția precară a Părintelui Arsenie Boca:

Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri [pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae – n.n.] .

Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți [...] Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei

⁴²⁰ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

⁴²¹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

⁴²² Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să tălmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa. [...]

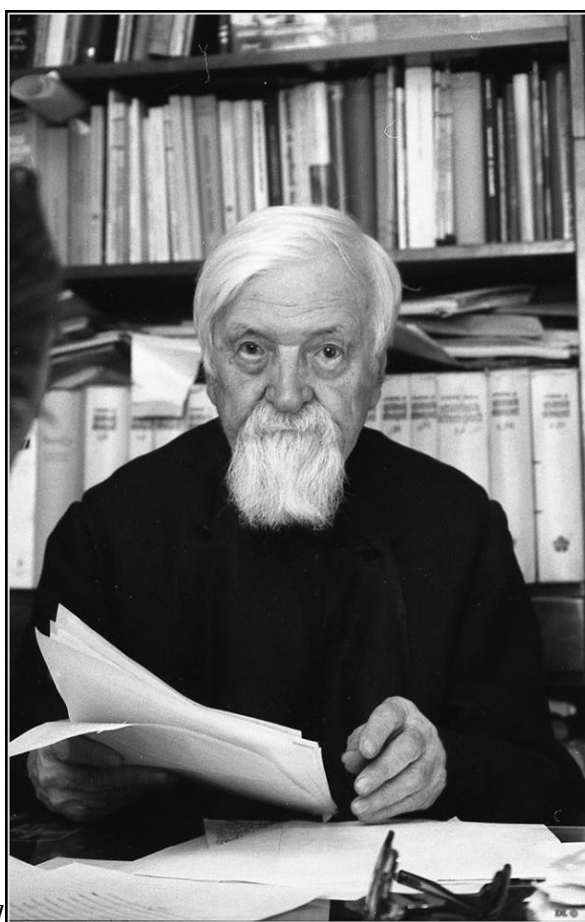

Pr. DUMITRU STĂNILOAE
și Pr. ARSENE BOCA,
în vremea lucrului
la FILOCALIE (c. 1944)

După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.

[...]

Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp.

[...]

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe

lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate [se înțelege de la sine că Părintele Arsenie Boca fiind implicat în latura pastorală și necunoscând greaca nu ar fi putut face traduceri, ci ar fi făcut-o călugării care ar fi venit ulterior, dacă ar fi vrut să se dedice studiului. Dar a apărut ispita Maicii Zamfira care a anulat această posibilitate– n.n.], .

Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara."

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă.

Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță.

Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioși-lor ce-l ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!"

Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.⁴²³

Părintele Profesor Dumitru Stăniloae îl pomenește pe Părintele Arsenie Boca și în introducerea la volumul al 4-lea din Filocalie, tot pentru contribuția sa bănească:

Prefață[...] Greutăților materiale ale tipăririi le-am putut face față în mare măsură prin ajutorul dat de I. P. Sf. Patriarh Iustinian, care a binevoit, cu o promptă înțelegere, să dispună plasarea a trei sute exemplare din primele 3 volume (câte o 100 din fiecare) între preoții, din Arhiepiscopia. Bucureștilor, act pentru care li exprim întreaga mea grațitudine. P. S. Episcopul Nicolae al Clujului de asemenea a angajat pentru eparhia Sa 100 exemplare. Un însuflețit sprijinitor și răspânditor al cărții s'a arătat P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea, rectorul Academiei teologice din Arad, la îndemnul P.S. Sale Episcopului Andrei.

Iar P. C. Păr. Ieromonah Arsenie, cu binecuvântarea I. P. S. Mitropolit Nicolae, a continuat să dea același sprijin hotărâtor prin abonamentele făcute.

Tuturor le aduc cele mai călduroase mulțumiri în Domnul.

Prot. D. STĂNILOAE⁴²⁴

Mâhnit pentru căderea Părintelui Arsenie Boca de la viețuirea și învățătura Ortodoxă, la reeditarea Filocaliei la editura Harisma, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae face o nouă introducere a primelor patru volume, cu ocazia Sfințelor Paști ale anului 1992, în care nici nu mai pomenește despre contribuția bănească a preacuvioșiei sale la Filocalie nici măcar pentru primele două volume (dacă era cu adevărat vreun ctitor intelectual și/sau mărturisitor împotriva totalitarismului ateu, cu atât mai mult l-ar fi pomenit, fiindcă atunci era o mare modă supraaprecierea celor marginalizați, cu atât mai mult a luptătorilor anticomuniști).

E adevărat că Părintele Profesor nu mai reia introducerile vechi de la Filocaliile 1-3, înlocuindu-le cu un scurt studiu științific, identic pentru primele 4 volume. Am putea spune că acesta este motivul nerepomenirii binefăcătorilor primei ediții: mutarea accentului de pe financiar pe patristică. Însă surpriza cea mai mare apare când își exprimă dorința, înainte de a se duce la Domnul (5 octombrie 1993) ca pentru Filocalia 4 (pe lângă studiul pomenit mai sus) să se reintroducă prefața din prima ediție, dar să fie scoasă pomenirea Părintelui Arsenie Boca.

Aceasta a făcut-o, desigur, nu din resentiment față de fostul ucenic (ce rău a putut să-i facă ieromonahul caterisit neascultându-i sfaturile? Pe sine s-a vătămat și s-a pierdut), și nici din invidie (ce invidie ar fi avut avea pe un biet anonim hipnotizator – cum era atunci Părintele Arsenie Boca – cu lucrări „teologice” de grădiniță, față de sine – un renumit academician, socotit ca cel mai mare teolog al secolului XX?). Este un mesaj discret către Ortodocși care ne atrage atenția că nu este de acord cu evoluția de la Prislop și, în același timp, o responsabilitate din frica de Dumnezeu ca nu cumva să credem că este părtaș gravelor abateri de

⁴²³ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

⁴²⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Sibiu, 1948, pp. V-VII.

la Sfinții Părinți atât de vizibile la așezământul Drăgănescu. Gestul său iubitor de adevăr și delicat este un rod al înțelegerii preacucerniciei sale provenite din cunoștință (dobândită din tâlcuirea scrierilor insuflate de Sfântul Duh – despre viața duhovnicească și teologie) și experiență (a unei lucrări lăuntrice echilibrate prin smerenie) timp de 90 de ani.

Așadar nu din nerecunoștință, ci din adâncă cunoștință a fenomenului de la Prislop.

După cum vom vedea mulțumește după atâția ani, din nou, tuturor, iar din zona Aradului (unde era Mănăstirea Prislop) pomenește un adevărat trăitor și mărturisitor al Ortodoxiei (P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea), și pe episcopul Andrei (tocmai cel care l-a oprit de la slujirea preotească pe pictorul de la Drăgănescu). Ștergând numele Părintelui Arsenie Boca din lista binefăcătorilor, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae arată (indirect) că preacuvioșia sa nu este un adevărat mărturisitor împotriva totalitarismului ateu și de aceea nici nu este vrednic a fi pomenit alături de Preacucernicul Părinte Dr. Ilarion Felea și †PS Andrei, episcopul Aradului (sub a cărui ascultare ar fi trebuit să se afle starețul de la Prislop). Iată cum este scris în reeditarea primei prefețe:

Prefață(*Am introdus această prefață în acord cu dorința autorului)[...] Greutăților materiale ale tipăririi le-am putut face față în mare măsură prin ajutorul dat de I. P. Sf. Patriarh Iustinian, care a binevoit, cu o promptă înțelegere, să dispună plasarea a trei sute exemplare din primele 3 volume (câte o 100 din fiecare) între preoții, din Arhiepiscopia. Bucureștilor, act pentru care li exprim întreaga mea grațitudine. P. S. Episcopul Nicolae al Clujului de asemenea a angajat pentru eparhia Sa 100 exemplare. Un însuflețit sprijinitor și răspânditor al cărții s'a arătat P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea*(*Săvârșit din viață în închisorile totalitarismului ateu), rectorul Academiei teologice din Arad, la îndemnul P.S. Sale Episcopului Andrei.*

Tuturor le aduc cele mai călduroase mulțumiri în Domnul.

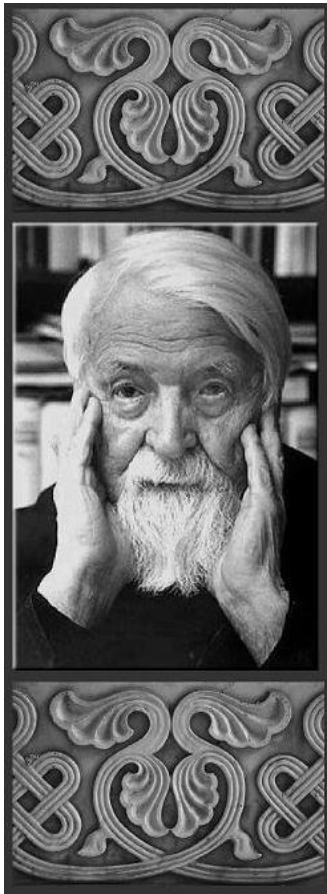
Prot. D. STĂNILOAE⁴²⁵

Observăm între cele două prefețe trei diferențe:

- Nota prin care se arată că reintroducerea prefeței primei ediții se face la dorința Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, deci și modificarea ei este conform testamentului duhovnicesc al sfinției sale;
- Nota prin care se arată sfârșitul cinstit de mărturisitor al Părintelui Ilarion Felea;
- Scoaterea pomenirii ieromonahului Arsenie Boca. Aceasta nu este o greșală de tipar, deoarece vedem că mulțumirile finale adresate tuturor sunt păstrate. Dezamăgirea pe care i-a provocat-o prin căderea de la linia filocalică, patristică și Ortodoxă Părintele Arsenie Boca îl oprește pe mult smeritul, delicatul și recunoscătorul profesor să-i mai adreseze vreo mulțumire, atrăgându-ne în felul acesta și nouă atenția asupra pericolului pe care îl întâmpina dacă păstrăm orice legătură de evlavie față de pictorul de la Drăgănescu, în afară de a ne ruga pentru izbăvirea lui de consecințele căderii, dar aceasta, desigur, dacă ne dă blagoslovenie duhovnicul, ca nu cumva să intrăm în luptă cu duhurile ce l-au amăgit și înșală prin imaginea falsă a lui o țară întreagă.

Nu numai acestea sunt dovezile că Părintele Arsenie Boca nu a avut vreo contribuție duhovnicească la Filocalia Românească. Însuși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ne arată (chiar în citatul de mulțumire adresat contribuitorilor la acest monument duhovnicesc) că sfinția sa a fost singurul tâlcuitor al textului actual al Filocaliei, după textul grec, iar Părintele Arsenie Boca (care a adus doar un singur manuscris românesc din cele cu care au venit alții pentru comparare) nu a avut nici cel mai mic aport. Cei care au schițat o altă traducere au fost doar episcopul Gherasim Saffirin și Părintele Ieromonah Serafim Popescu, starețul Sfintei Mănăstiri Sâmbăta de sus, care a și adus mult mai multe manuscrise, față de pictorul de la Drăgănescu:

⁴²⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, București, 1994, pp. 9-11.

a

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. **Traducerea am făcut-o după textul grec.** Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. **De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. In traducere am căutat să folosesc [nu să folosim, cum ar fi spus dacă și Părintele Arsenie Boca ar fi participat la traducere – n.n.] pe cât s’a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul preciziei.**

Ca să vedem și cât de mică este contribuția manuscrisului adus de Părintele Arsenie Boca de la Sfântul Munte, să îl comparăm cu ce manuscrise a folosit Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, numai pentru desluși paternitatea unui text din Filocalie. Pe cel adus de Părintelui Arsenie Boca nu-l pomeniște decât trecător, din politețe, fiindcă sursa de tâlcuire și-a căutat-o în originale, nu în copii de ici și colo. Vom înțelege astfel că Preacucernicul Teolog, laudând pe ceilalți, de fapt și-a ascuns din smerenie munca uriașă științifică și duhovnicească în spatele recunoștinței față de cei ce au adus măcar și un mic ajutor, chiar ne semnificativ, sau nefolosit. Noi să-i urmăm exemplul și să-i fim recunoscători cu recunoștință adâncă lui, dar cu un discernământ dornic de adevăr să observăm minora, de fapt, în realitate, doar bănească, a bietului înșelat de la Prislop.

Iată manuscrisul adus de la Sfântul Munte de Părintele Arsenie Boca:

«Cuvinte din Filocalie»: Anul 1853. Are 267 de foi, 41x26 cm între 36-38 rânduri pe o pagină., scriere îngrijită de caligraf⁴²⁶

Iată o mică parte din manuscrisele folosite de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae:

Filotei Sinaitul a trăit în aceeași mănăstire a Rugului Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Muntele Sinai, ca și Isichie.1 Și se pare că tot cam în aceeași vreme cu Isihie, după cum rezultă din înrudirea preocupărilor și din faptul că în unii codici „Capetele despre trezvie” ale lui Filotei sunt așezate chiar înainte de ale lui Isihie Sinaitul.2 In orice caz el nu e una și aceeași persoană cu patriarhul Filotei al Constantinopolei, din veacul 14-lea, căci e citat pe la începutul v. 14 de Grigorie Sinaitul și încă imediat după Isihie Sinaitul.3 Se cunosc până acum două scrieri ale lui Filotei Sinaitul s 1. „Capetele despre trezvie”,4 publicate în Filocalia greacă (vol. I, ed. II, p. 366—374), pe care o traducem în acest volum, și 2. „Despre poruncile Domnului nostru Iisus Hristos” 1 (în Migne, P. G. 154, 729—745, după Thesaurus asceticus al lui P. Poseinus, Paris 1613).2 Dar până la o cercetare amănunțită a mai multor manuscrise nu se poate spune care a fost textul genuin, în special al primei scrieri, sau dacă diferite alte scrieri, pe cari ni le indică cataloagele codicilor greci din diversele biblioteci sub numele lui Filotei, sunt scrieri deosebite de-ale lui, sau numai părți din scrierea de la Nr. 1.

De pildă în Migne P. G. 98, col. 1369—1372 se dă începutul mai extins al unei scrieri care începe cu cuvintele „Câți în Hristos ne-am botezat”.3 Dar în cuprinsul acestui fragment găsim și primul cap al textului din Filocalia. Ar rezulta deci că în cod. Nan. 95 s’ar cuprinde un text

⁴²⁶ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

mai larg al scrierii din Filocalia. Totuși sfârșitul textului din cod. Nan. 95 coincide cu sfârșitul cap. 11 al textului din Filocalia.⁴

Pe de altă parte cele două scrieri cuprinse sub numele lui Filotei în cod. Moscv. 30, după începuturile ce se dau la Migne P. G, 154, 717—718, n'ar fi decât două părți ale „Capetelor despre trezvie” din Filocalia greacă.⁵ La Migne P. G. 98, 1371—72, se mai dau din cod. Nan. (venețian) 95, afară de începuturile și sfârșiturile scrierii din Filocalia, cuprinsă în acel cod. în fol. 93 a—99 b și a scrierii „Poruncile Domnului”, cuprinsă în fol. 113 b—125 a, încă și începuturile și sfârșiturile altor două scrieri între fol. 99b—113a și 113a—f. 113b.1 Se prea poate însă ca și aceste două scrieri din urmă — dintre cari ultima pare extrem de scurtă — să nu fie decât tot părți din „Capetele despre trezvie” dată în Filocalia greacă.

O altă chestiune este cea a numărului de capete, în care este împărțită scrierea dată în Filocalia și a ordinii acestor capete.

Împărțirea textului în 40 capete, așa cum îl avem în Filocalia greacă, nu pare să fie comună tuturor codicilor. După notița 20 din Migne P, G. 154. 717—718, mai mulți codici din biblioteca vieneză și pariziană (între cari cod. Nr. 1091), ar cuprinde scrierea aceasta împărțită în 40 capete.

Manuscrisul Nr. 2012 din Acad. Rom. ne dă însă traducerea acestei scrieri în 37 capitole, aranjate altfel decât în textul din Filocalia greacă. Comparând textul cap. 30 din Vat. 730, f. 193v (dat de J. Hausherr, Op. c. p. 141 (54), constatăm că el corespunde nu cu cap. 30 din textul din Filocalia gr., ci cu cel din Ms. Acad. Rom., care la rândul său corespunde cu cap. 34—36 din textul Filoc. gr.

De aci ar urma că Vat. 730 ne dă un text împărțit și aranjat la fel cu cel după care e tradus textul rom. din Bibl. Academiei române.

Toate acestea sunt semne că Filotei este un autor vechi, căci daci ar fi scris prin v. 14, nu ar fi fost cu puțină atâtea variațiuni între codici în privința textului acestei scrieri.

Dăm mai jos și o paralelă între capetele textului din Ms, Academiei române și cel din Filocalia greacă, după care ne-am ținut noi:

[urmează paralela tuturor capitolelor din Ms. Acad. Rom. și Filocalia greacă... – n.n.]

Numai cap. 19 din Filocalia greacă nu l-am putut identifica între cap. din Ms. Acad. Rom.

Învățătura duhovnicească a lui Filotei este foarte apropiată de a lui Isihie, amândoi fiind înrudiți sufletește cu Ioan Scărarul. Dar între Isihie și Filotei sunt și oarecari deosebiri. [și începe analiza duhovnicească a deosebirilor – n.n.]⁴²⁷

Nicăieri în scrierile, predicile sau picturile Părintelui Arsenie Boca nu am văzut atâtea seriozitate, studiu amănunțit până la capăt și căutare cu sârguință a adevărului, ori în privința celor mici, ori în privința celor mari. De unde se vede că nu are cum să aibă vreo contribuție la minunata lucrare, cu osteneală și iubire de adevăr, a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae. Și scriind acestea nu am vrea să facem un cult al personalității Preacucerniciei sale, fără aprobarea Sfântului Sinod, deși cu adevărat este model de cunoaștere și sfințenie Ortodoxă. Dar nici nu putem lăsa să fie batjocorit de superficialul semidoct de la Drăgănescu. Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericească, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni. Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele preacucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește, descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți.

Când a fost întrebat, înainte de moarte, de un medic, cum poate să-i demonstreze zămislirea din Fecioară a Domnului nostru Iisus Hristos, a început să plângă zicând: „Cine sunt eu ca să pot vorbi de aceasta?”. Medicul a ingenuncheat plângând și el, strigând: „Acum cred și eu că Hristos S-a născut din Fecioară!”

⁴²⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 94-98.

Părintelui Arsenie Boca s-ar fi arătat atotcunoscător, fulgerându-l cu privirea ca să îl facă ucenic al său, silindu-l să creadă mai mult în capacitățile sfinției sale extrasenzoriale de cuceritor, decât să se smerească și să se mântuiască.

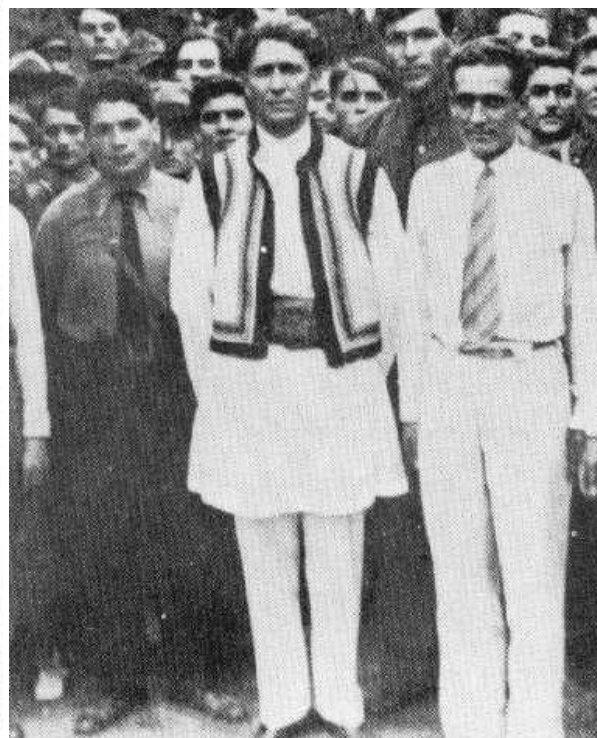
B) S-A MÂHNIT, TOT DIN IUBIRE

în Hristos, din cauza devierii preacuvioșiei sale.

Din păcate, evoluția promițătoare a Părintelui Arsenie Boca și-a schimbat direcția și sensul după aprecierile profesorului său, Părintele Dumitru Stăniloae, ale domnului profesor Lucian Blaga⁴²⁸ și ale mulțimilor de admiratori. Subtilul nostru traducător duhovnicesc al Sfinților Părinți, fiind iscusit în războiul nevăzut, a încercat să îl ajute ne mai pomenindu-i contribuția inițială în nici una din prefetele edițiilor ulterioare ale Filocaliei.

Această schimbare în mentalitatea ieromonahului de la Prislop și diferența ușor sesizabilă dintre lucrarea preacuvioșiei sale (de o strălucire atrăgătoare) în contrast cu lucrarea lăuntrică predată în Filocalie (de o lumina lină), datorate impactului unei misiuni prea timpurii, mai înainte de întărirea în pocăință, este sugerată atât de delicat de Părintele Profesor, încât atât ucenicii Părintelui Arsenie cât și ai lui Corneliu Zelea Codreanu, nedându-și seama, trec cuvântul Părintelui Profesor la categoria laudelor.

Iată cuvântul Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae:

Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori. După aceea s-a făcut calugar, a stat în București pe la un frate al meu... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotărâre, nu spunea cu ezitari, cum spun alți oameni, și cum și eu îmi dau seama că nu pot defini lucrurile. El parca le spunea în așa fel că dădea o siguranță omului care-l asculta. Avea ceva propriu; eu nu știu să fi pus într-un mod foarte complicat problemele; el le spunea într-un mod hotărât, așa fără ezitari. El avea un fel propriu al lui care impunea. Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine.

⁴²⁸ MIT:

Lucian BLAGA (Cluj, sfârșitul anilor '40):

„Lucian Blaga: - Fericit ești Părinte Arsenie, că ai ajuns un mit!

Arsenie Boca: - Pentru ce, Maestre?

Lucian Blaga: - Pentru că crezi ceea ce spui! Arsenie Boca: - Maestre, «căciula» aceasta eu nu vreau să-o port.

Lucian Blaga: - Ba, ai să-o porți, pentru că neamul românesc are nevoie!”

Florin DUȚU, „Și cărțile...”, Ed. cit., p. 47.

*Corneliu Codreanu era și el o figură foarte interesantă; și atrăgea ca și Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic așa; același spirit hotărât și sigur; alegea o cale și gata; mergea pe ea. Impresionau amândoi prin forma lor hotărâtă de a fi. Era un dar al lor. Cred că e o oarecare asemanare între ei, parca erau o piatră, o stanca. Eu n-am avut această exactitate de a defini lucrurile, m-am leganat așa, în cunoașterea adevărului. Eu am pus foarte mult pret pe iubire, pe blandete, pe bunătate, pe valorile Treimii; scrisul meu a atras e adevărat, dar ca persoana n-am exercitat această atracție pe care o exercitau Codreanu sau Arsenie Boca, și nu știu cum e mai bine...*⁴²⁹

Dar să nu uităm în ce context a fost spus cuvântul de mai sus:

*După evenimentele din anul 1989, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și-a dat acordul pentru retipărirea volumelor I-IV din Filocalie, în acest scop întocmind o nouă prefață. În mod surprinzător, nici o mențiune la contribuția – atât de apreciată altădată – a Părintelui Arsenie, nu apare în text. Ne-am putea întreba: care sunt rațiunile acestei omisiuni? Cu noblețea și discreția ce-l caracterizau, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu s-a grăbit să clarifice chestiunea: „Nu vă mai pot spune nimic despre el”, declara, într-un remarcabil interviu luat de Crina și Florian Palas în luna aprilie a anului 1993. Cu câteva fraze înainte, asociase personalitatea Părintelui Arsenie cu cea a lui Corneliu Zelea Codreanu: „Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotărâre, nu spunea cu ezitări, cum spun alți oameni, și cum și eu îmi dau seama că nu pot defini lucrurile. ... Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine... Corneliu Codreanu era și el o figură foarte interesantă; și atrăgea ca și Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic ... același spirit hotărât și sigur. Alegea o cale și gata; mergea pe ea. Impresionau amândoi prin forma lor hotărâtă de a fi. Era un dar al lor. Cred că este o oarecare asemanare între ei, parca erau o piatră, o stâncă”.*⁴³⁰

Așadar siguranța de sine a Părintelui Arsenie Boca nu este deloc o calitate, nu este deloc vreo laudă, ci semnul unui suflet ce nu cultivă smerenia, dezvăluit cu delicatețe și sfială de cineva care l-a cunoscut bine, l-a apreciat (mai înainte de a-l cunoaște bine), iar, după un timp, văzându-i realitatea lăuntrică a fost profund dezamăgit și îngrijorat, nevrând în același timp să îl vădească, ci doar să ne sugereze să ne ferim de felul său de a fi și mesajul care îl caracterizează atât de mult, cultivat și azi de la Prislop.

Siguranța de sine (numită și bizuirea pe sine) este un păcat izvorât din egoism:

*Si iată așa iubirea de sine este maica și rădăcina și izvorul tuturor păcatelor. Am să vă spun măcar câteva fiice care izvorăsc din iubirea de sine. Iată din iubirea de sine se nasc: mila de sine, îngâmfarea de sine, cinstea de sine, încrederea în sine, rețemarea pe sine, bizuirea pe sine, înălțarea de sine, cutezanta de sine și nesimțirea, care-i moartea minții și moartea sufletului mai înainte de moartea trupului.*⁴³¹

El este însoțit de multe alte păcate, care se observă și în mesajul de la Prislop, atât în viața, învățăturile scrise, orale sau pictate ale Părintelui Arsenie Boca, dar și în urma manifestărilor dobândite de mulți din cei care merg în pelerinaje acolo.

237. *Am păcătuit cu iubirea de sine, cu părerea de sine, cu simțirea de sine, cu bizuirea pe sine și cu trufașa încredere în sine.*

238. *Am păcătuit foarte mult cu rânduiala de sine, adică mi-a plăcut să umblu după voia mea și am urât supunerea și tăierea voii.*

239. *Am fost stăpânit în toată vremea de duhul mulțumirii de sine, adică am fost mulțumit cu starea și așezarea mea sufletească, socotind că nu sunt ca ceilalți oameni.*

⁴²⁹ Părintele Dumitru Stăniloae despre Părintele Arsenie Boca și Corneliu Zelea Codreanu:

<<http://www.apologeticum.ro/2010/11/parintele-dumitru-staniloae-despre-parintele-arsenie-boca-si-corneliu-zelea-codreanu/>>, sâmbătă, 16 mai 2015.

⁴³⁰ <<http://ortodoxiatinerilor.ro/modele-idoli/18946-despre-relatia-dintre-parintele-dumitru-staniloae-si-parintele-arsenie-boca>>, miercuri, 10 februarie 2016.

⁴³¹ <<http://radiojurnalspiritual.ro/wp-content/uploads/2014/10/Cleopa.pdf>>, luni, 22 februarie 2016.

240. *N-am avut adevărata cunoștință de sine, adevărata muștrare de sine, fiind stăpânit în toată vremea de îngâmfarea de sine și prețuirea de sine.*

241. *Am fost stăpânit în minte și cuvânt de duhul îndreptățirii de sine. Am vrut și mi-a plăcut să am întotdeauna dreptate, să nu fiu contrazis, să vorbesc mult și să fiu ascultat de ceilalți.*

242. *Am fost stăpânit de trâmbițarea de sine, adică am spus altora isprăvile mele cele părute bune.*

243. *Am hrănit în toată vremea pe fariseul meu cel dinlăuntru cu închipuirea de sine și cu arătarea.*

244. *Fiind stăpânit de mândrie și încăpățănare, am vorbit împotriva față de cei mai mari.*

245. *Fiind mândru și semeț, am urât pe cei ce m-au muștrat și am iubit pe cei ce m-au lăudat.⁴³²*

Copila sfinției sale, doamna Lidia Stăniloae, însă, explică foarte clar dezamăgirea dureroasă și îngrijorarea de mare intensitate pe care a suferit-o tatăl său, în legătură cu mântuirea celui ce a generat mișcarea de la Prislop.

Iată ce ne dezvăluie, în modul ei de fină și adâncă observație:

Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri.

Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți, cu Dositei al Ierusalimului și cu Grigore Palama. Mai cu seamă atunci a început să intuiască ce trebuia de fapt să fie teologia și a înțeles că locul lui era acolo unde Dumnezeu îl condusese pe căi și drepte și ocolite, așa cum face totdeauna cu aleșii Săi. (În anii din urmă unele voci mărunte de mini dogmatizati de provincie, consecvenți în invidia lor prost mascată, spun pe la colțuri, la diferite ocazii că, de fapt, Stăniloae nici n-a știut chiar atât de bine grecește. Se prea poate. Se prea poate ca alții să fi știut mai bine. Se pune însă atunci întrebarea de ce n-au tradus aceștia monumentală operă care este Filocalia, care a jucat și joacă un rol atât de important în spiritualitatea românească? De ce nu traduc ei alte texte patristice, care-și așteaptă talmăcitorul?

Iar în alternativa, că cei în cauză nu cunosc limba greacă, cum pot aprecia cât de bine o stăpânește altul?

Se mai petrece de asemenea un fenomen din seria celor de sub folclor elaborat de persoane semi agramate, ale căror ifose culturale nu impresionează pe nimeni. Respectiv un preot pensionar de provincie, hotărât să devină autor, un «cuvios» de la o biserică din centrul Bucureștiului cu atitudini dubioase, care stârnesc, indulgent spus, nedumerire și alte asemenea personaje mânate de vechi afecțiuni sau de solidarități regionale, afirmă că meritul lui Stăniloae este minim, că el a fost antrenat în traducerea Filocaliei de călugărul Arsenie Boca, căruia îi revine, vezi bine, meritul principal pentru elaborarea acestei opere uriașe. Dacă aceasta este realitatea, cum de «exegeții» săi nu s-au întrebat de ce n-a tradus acesta, niciodată, un singur rând din sus-numita operă, lăsând-o pe seama altuia. Un profesor de formatul intelectual și spiritual al lui Stăniloae să fi fost „ucenicul” studentului său, de la care n-au ieșit la iveală, să ne fie cu iertare, decât compuneri minore publicate cu trudă de pușinii săi admiratori și mai cu seamă admiratoare, care n-au atras niciodată atenția, nici a specialiștilor, nici a cititorilor de scrieri spirituale? De altfel am mai menționat în cursul lucrării de față anumite aspecte ale acestei probleme.)

Revenind: Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să talmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a

⁴³² <<http://tezaurul-ortodox.com/topic/1819-indreptar-de-spovedanie-pentru-mireni-scris-de-pr-cleopa-m-rea-sihstria/>>, luni, 22 februarie 2016.

trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa.

A stat un timp la Paris, de unde a revenit cu fotocopiile manuscriselor originale ale Sfântului Grigore Palama. Ele aveau locul lor pe biroul tatei și nu mi-l pot aminti în acea odaie spațioasă de la Sibiu, din strada Mitropoliei, decât aplecat asupra lor și descifrându-le migălos cu o lupă uriașă.

[...]

Pe drept cuvânt s-a spus mai târziu că limbajul Filocaliei, așa cum a tradus-o tata, are o frumusețe și o plasticitate deosebită și că ea a reprezentat o îmbogățire a limbii noastre. Este ceea ce spune de altfel și Emil Cioran, într-o scrisoare mult citată și în care numește traducerea Filocaliei unul dintre marile evenimente nu numai ale spiritualității, dar și ale culturii românești.

După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.

Despre el s-au vorbit multe, bune și mai puțin bune, cu atât mai mult cu cât evoluția lui a fost neobișnuită. Se numea Zian Boca, originar din zona Apusenilor și fusese student la pictură la București, vreme de un an. Apoi s-a hotărât pentru teologie. Cum la București se aciuase și el, ca atâția alții, la unchiul Gheorghe, căruia el i-a dat porecla „Babu”, s-a apropiat și de noi.

Dintr-o autentică dorință de trăire spirituală, fără îndoială, și cu multă sinceritate, a început să ducă o viață foarte ascetică. Pleca dimineața la pădure, având cu el o scândurică pe care îngenunchea la rugăciune și medita îndelung.

S-a călugărit la Mănăstirea Sâmbăta, luându-și numele de Arsenie. A continuat o vreme să ducă o viață aspră și a căpătat o anumită notorietate. Venea deseori la noi, fiind primit ca un membru al familiei. Discuta mult cu tata, care îi vorbea cu insistență despre dreapta socoteală și despre smerenie, așa cum se menționau ele în Filocalie și care, considera tata, erau două virtuți de bază ale unui monah.

Îi repeta mereu părintelui Arsenie: „Cel mai mare pericol pentru un călugăr este să se lase smintit de laudele celorlalți.”

(Trebuie să subliniez că termenul de „sminteală”, care apare deseori în scrierile spirituale, nu are semnificația unei anomalii psihice, a unei minți deranjate, ci a ducerii în ispită, a abaterii de pe drumul plin de eforturi și jertfe, care este viața unui călugăr adevărat). „Fugi cât poți atunci când cineva începe să te privească cu admirație, să te laude. Oricât ar părea de nevinovată, faima pe care oamenii o construiesc în jurul tău are consecințe fatale. Știau ei Părinții ce știau atunci când fugeau de lume și se izolau în singurătate... Smerenia e cea mai eficientă armă a monahului, în lupta cu ispitele, cu tentațiile zilnice...” spunea tata.

Din păcate, de cuvintele lui de prevenire, constituind un avertisment real, nu s-a ținut seama. Au fost desigur și alte asemenea cazuri. Mulți au eșuat în drumul de ascensiune spirituală pentru că s-au lăsat ademeniți de trufie, de perfidia slavei deșarte. Pe de o parte, se greșește construindu-se idoli și legende, din nevoia de extraordinar și senzațional, care a animat omenirea dintotdeauna. Pe de altă parte, laudele și admirația simt o capcană dulce, căreia îi cad pradă cei ce nu sunt destul de tari pentru a le rezista. Adulația mulțimii le devine necesară, se scaldă în auto admirație, în convingerea că sunt supraomeni care nu pot să greșească, în voluptatea faimei pe care cred că au dobândit-o. Odată deschisă poarta trufiei, prin ea năvălesc toate celelalte păcate. După cum spun Sfinții Părinți, monahii trebuie să lupte continuu împotriva acestor ispite fundamentale, care îi prăvălesc de pe drumul îngust și spinos al ascensiunii spre adâncurile impure.

La vremea aceea însă, părintele Arsenie se considera încă ucenicul tatei și vreme de câteva săptămâni a scris după dictat, cu scrisul lui mărunț și ordonat, ceea ce traducea tata din limba

greacă. Mai târziu, unii admiratori, mai ales admiratoarele, mai ales de ele n-a dus lipsă părintele Arsenie, au imaginat diverse povestioare, conform cărora el l-ar fi influențat pe tata să traducă Filocalia etc. Cu o asemenea inflație de buni sfătuitori ai tatei, de mentori ai săi, de inspiratori ai operei sale, suntem de altfel obișnuți. Astfel că nu merită să li se dea atenție. Păcat că, alături de autori autoproclamați ca atare, vezi preotul Streza sau gălăgioși mereu în goana după notorietate, ca părintele Marchiș, s-au înregimentat în susținerea unei cauze care nu depășește un sentimentalism pueril, jurnaliști cum ar fi Răzvan Codrescu și alți câțiva, de la care s-ar aștepta mai mult discernământ.

[...]

Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp. Se mai necăjea uneori din cauza penițelor. Nici ele nu mai erau ce fuseseră înainte. Se stricau foarte repede și mângăleau hârtia. Lelița Mărie, care mergea zilnic cu laptele la Sibiu aducea mereu penițe. Se minima tot timpul „cât poate să scrie im om” și aducea penițe.

(într-un articol al Mitropolitului Antonie, dedicat tatei, am citit o frază care, mărturisesc, m-a nedumerit.—N-a fost, de fapt, nici prima, nici ultima. — Scria I. P. S. acolo că, fără părintele Arsenie, difuzarea Filocaliei în popor n-ar fi fost posibilă. Cu tot respectul cuvenit aș vrea să precizez că audiența părintelui Arsenie se mărginea la o arie destul de restrânsă, locală, mai mult sudul Ardealului și că Filocalia s-a răspândit în toată țara cu destulă repeziciune. Chiar și în acele colțuri în care nu se auzise de părintele Arsenie, de pildă în Moldova, unde părintele Cleopa și alți călugări îmbunătățiți din mănăstirile nemțene câștigaseră pe bună dreptate venerația populației.

Incontestabil, poporului venit la Sâmbăta, părintele Arsenie i-a vorbit de Filocalia și printre admiratorii lui au fost destui care au auzit astfel de ea.

Dar asta este cu totul altceva.

La sosirea tatei la catedră în București, la începutul anului 1947, faima Filocaliei îl precedase de mult. I. P. S. o știe desigur foarte bine, el însuși era student al Facultății de Teologie. Ea era cunoscută în cercurile intelectuale ale capitalei, printre monahii din Moldova, pretutindeni. Ținând seama că primul volum se tipărise în 1946, lucrurile sunt evidente, indiferent de direcția în care se îndreaptă simpatiile sau antipatiile autorului articolului După cum ar trebui să știe, popularitatea părintelui Arsenie se limita la cercuri destul de restrânse, foarte puțin la cele intelectuale, în orice caz nu avea amploarea pe care el o dorește.

Astfel că orice comentariu este de prisos.)

[...]

Mai erau și bieți oameni, pe care nenorocirile îi sfărâmaseră, Li se luase totul, cei dragi zăceau Dumnezeu știe prin ce pușcărie, poate că nici nu mai erau în viață. Nu mai aveau nici o sursă de câștig și mureau literalmente de foame. Descoperiseră credința, biserica, drept unica sursă de consolare. Atât le rămăsese și era foarte mult. Nenumărați oameni s-au salvat cu ajutorul credinței din cele mai teribile crize. Căci atâta timp cât nu-i părăsea nădejdea în Dumnezeu, nu era totul pierdut. Din păcate, la unii dintre aceștia sistemul nervos claca și o luau uneori alături de drum. Le lipsea ceea ce tata tradusesese atât de plastic din limba Sfinților Părinți, ca „dreapta socoteală”. Cucernicia devenea o sumă de superstiții, de credințe care frizau erezia, fanatismul, bigotismul bolnav. Pe toți tata i-a primit cu brațele deschise. A avut întotdeauna nelimitata convingere că oamenii sunt buni, demni de încredere. Vedeau sinceritate și bune intenții și acolo unde, în mod evident, acestea nu existau. Din această cauză s-a înșelat uneori asupra celor care veneau la el.

Era mișcător cu câtă sârguință încerca să descopere părți bune, calități în fiecare om. Pe cât de accentuat spirit critic și discernământ dovedea în domeniul activității sale intelectuale, pe atât îi lipseau ele în aprecierea oamenilor.

Acest lucru a avut urmări nefaste și ne-a pricinuit mari neajunsuri. Mama, care cântărea oamenii mult mai realist, îi atrăgea deseori atenția: „Lasă-l pe cutare... sau cutare”, spunea.

„Să nu ne mai facem de lucru cu... Nu-mi inspiră nici o încredere”, îi repeta ea tatei cu acel formidabil bun-simț pe care-l moștenise de la părinții ei, țărani cumiști și ponderași.

Tata răspundea cu îngăduință: „Săracul, face și el ce poate. E cam snob (sau carierist, sau ciudat etc. după cum era cazul), dar e bine intenționat. Cineva trebuie să-l ajute.

Nu, cu toată îngăduința și bunele intenții, nu i-a schimbat, deși i-a ajutat cât a putut. Mai târziu, după ce își realizau scopurile, nu-i mai interesa relația cu tata. Dimpotrivă. Cu durere trebuie să spun că unii n-au păstrat nici măcar o atitudine indiferentă, ci au lovit cât au putut în el și în noi, ca și cum în felul acesta ar fi scăpat de obsesia binelui care li se făcuse.

Toate acestea l-au îndurerat nespus pe tata. Spre sfârșitul vieții a fost dezamăgit de unii oameni și abătut. Se străduise mereu să propovăduiască credința creștină în forma ei cea mai pură, fără interese materiale sau dorințe de glorie îndoielnică. Și iată, sentimentele religioase, pe care el le credea sincere, au fost de multe ori folosite în scopuri care nu serveau câtuși de puțin virtuților creștine sau dorinței de mântuire.

îmi amintesc, bunăoară, de un preot de la o biserică din centrul Bucureștiului. După ce făcea rugăciunile cerute de credincios, îi spunea: „Trebuie să mai facem câteva ședințe pentru ca să ai rezultatele dorite.”

Tata a avut cu el o discuție serioasă, încercând cu tact, dar foarte categoric, să-l facă să renunțe la asemenea practici. „Părinte”, i-a spus în cele din urmă, „doar nu ești dentist ca să chemi bolnavul la mai multe ședințe de tratament până îi plombezi măseaua.” Preotul n-a renunțat la practica „ședințelor” și încă o dată, oameni de bună-credință au căpătat o imagine falsă despre rugăciune și despre relația omului cu Dumnezeu. Și, la fel de grav, despre integritatea slujitorilor Bisericii. Pentru că, din păcate, deși cei de acest fel sunt puțini, greșelile lor întunecă și imaginea majorității preoților, cinstiți și cu adevărat dedicați menirii lor.

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumită spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șoseaua de deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate căruntă. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca s-ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecare cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea.

Pe de altă parte, avea mare încredere în credința profundă a oamenilor. Urmărea impresionat gesturile de mare cucernicie care dovedeau o legătură reală cu Dumnezeu și conștiința prezenței Lui în fiecare clipă a vieții noastre. Se ducea cu mare plăcere la Biserica Sfântul Mina, unde se perindau zilnic nenumărați oameni, mânați de certitudinea că sfântul îi ajută. Părintele Leu, răposatul paroh, i-a povestit odată despre o femeie care se prosterna la moaștele sfântului, atingând lemnul raclei cu un stilou. Copilul ei urma să dea un examen foarte important și femeia îl implora pe Sfântul Mina să-i conducă mâna la lucrarea scrisă...

Era fără îndoială o naivitate și unii vor zâmbi auzind așa ceva, dar tata era foarte mișcat de asemenea credință plină de fervoare.

Mai ales credința fierbinte a femeilor care se rugau pentru familia lor îl impresiona. „Femeile țin credința vie în popor”, spunea el. „Ele transmit cu căldură, dragoste și devotament flacăra de nestins a sentimentului religios, profund și curat.” Citea cu foarte mare plăcere cartea lui Evdokimov, „La femme et le salut du monde” și o cita adesea.

Pe cât îl înduioșau gesturile discrete și modeste care dovedeau o credință puternică, pe atât dezaproba dorința „de a se pune în scenă” a unor slujitori ai Bisericii.

Îl iubea și-l aprecia foarte mult pe părintele Serafim Popescu de la Mănăstirea Sâmbăta, care cu modestie și neclintită voință a constituit totdeauna un exemplu de consecvență și fermitate în credință. Pe el îl considera ca pe adevăratul lui elev și ucenic.

„Legătura cu Dumnezeu se susține în taina rugăciunii și în liniștea chiliei, nu pe scenă”, spunea el. „Nu în lumina rampei, nu urmărind efecte de extraordinar, de senzațional. Părintele Serafim e un adevărat călugăr. Fără ostentație, fără goana după admirația oamenilor. Nimic nu e mai dăunător pentru viața spirituală decât laudele și elogiile care fac să dispară subțirimea gândirii, smerenia și aspirația spre o viață cu adevărat îmbunătățită. Părintele Serafim aplică într-adevăr regulile de trăire filocalică. Dacă n-ar fi stat el acolo, consecvent și modest, ca o stâncă în bătaia valurilor, s-ar fi dus totul de râpă la Sâmbăta.”

După ce ne-am mutat la București, a cunoscut și alți monahi care ilustrau virtuțile unei vieți întru Domnul, cum ar fi părintele Cleopa sau părintele Paisie de la Sihla. I-a iubit și respectat și n-a încetat niciodată să-i dea de exemplu altora. Dar despre întâlnirile cu ei ca și cu alte chipuri cu adevărat venerabile ale monahismului românesc, voi vorbi la timpul cuvenit.

[...]

Tatei îi plăcea foarte mult să facă excursii la munte. În vara anului 1946 fusesem în Munții Făgărașului. Am plecat, un grup mai mare de la Sâmbăta. Erau cu noi părintele Arsenie și părintele Serafim. Acesta râdea tot timpul, cu nevinovăție, minunându-se ca un copil de frumusețea locurilor.

Am ajuns la cabana Sâmbăta și am înghețat. Cele două intrări ale cabanei erau păzite de soldați înarmați, care ne-au privit cu suspiciune și ne-au întrebat ce căutăm și unde ne ducem. Ne-au controlat legitimațiile, făcându-ne să ne simțim ca niște criminali care încă n-au fost prinși. Am dormit la cabană. Cabanierul, nea Miș, un sas bătrân și rumen, cu mustați mari albe, ne-a prevenit să nu ieșim pe întuneric în curte.

A doua zi, dis-de-diminează am plecat spre Fereastra Mare. Ne întovărășea și nea Miș, prietenul nostru. Cu toți cei aproape șaptezeci de ani pășea voinicește, încât abia ne puteam ține după el. Am ajuns sus după câteva ore bune de urcuș. Doamne, ce minunat era!

De jur împrejur se vedea o mare de spinări stâncoase. În zare, acoperit de catifeaua întunecată a jnepenilor, trona ca un adevărat rege al munților, Moldoveanu. Tata nu se mai putea sătura să privească. Era într-adevăr un spectacol magnific. Am uitat pe loc oboseala, ne simțeam sprinteni ca niște capre de munte și ne venea să zburăm.

De altfel, sus, pe Gălășescu, săreau din stâncă în stâncă vreo două capre, privindu-ne cu curiozitate. În aerul dureros de clar, ni se părea că simț la doi pași de noi.

Am plecat mai departe spre lacul Urlea. Era un spectacol imperial, de-o grandoare care depășea cu mult somptuozitatea oricărui palat. Pe povârnișul ce cobora spre lac creșteau flori de nu-mă-uita de un albastru intens care-ți lua ochii. Erau mult mai mari decât cele obișnuite, astfel că ni se părea că am nimerit, ca Gulliver, într-o țară de uriași.

Ne-am întors spre seară. Câinele lui nea Miș, un lup frumos și neastâmpărat, cărui îi ardea de zbenigială, m-a mușcat de picior. Dintr-odată, fără nici un motiv! Catastrofa era gata! De nimic în lume nu mi-era mai frică decât de turbare, mai ales de când un flăcău din Vlădeni, mușcat de câinele lui, murise în chip groaznic. Tata, care era și mai sperios la boală, mai ales după moartea Mioarei, mi-a spus că ar fi bine să plecăm a doua zi la Sibiu să-mi fac injecții, cu toate că părintele Arsenie a încercat să mă convingă de contrariul.

„Nu te duce! Te asigur eu că nu se întâmplă nimic!” „De unde știți?” am întrebat. „Nimeni nu poate garanta așa ceva.”

Cuvântul părintelui Arsenie era considerat de admiratorii lui drept literă de evanghelie. Dar era ușurință și infatuare ca altul să hotărască în locul meu într-o împrejurare care, eventual, putea avea consecințe grave. Tata n-ar fi făcut niciodată așa ceva. El ne dăduse de mici dreptul la libertatea de decizie în lucrurile importante, ceea ce, poate, nu era prea obișnuit pentru acele vremuri. (De două ori în viața mea a intervenit categoric. Prima dată, cu eterna lui încredere în oameni, s-a lăsat înșelat de aparențe. Nu și-a iertat-o niciodată. A doua oară ne-a cerut, lui Dumitraș și mie, să luăm o hotărâre pe care n-am regretat-o o singură clipă. Dimpotrivă!)

Am ajuns peste două zile la Sibiu și am încasat înțepăturile de rigoare. Sunt convinsă, cum eram și atunci, că le-am făcut degeaba. Câinele era sănătos. Dar astăzi aș proceda la fel.

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, ingenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!” Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedintu de la Heidelberg, am auzit, spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmațiști ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește”, sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă preacuviosul monah, de mai sus, numit paie-mi-se, Marchiș (sau Marchiș), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățaturii Bisericii și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreaptă socoteală, severitate a vieții monahale,

conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul bunei tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.

La timpul cuvenit, am scris la redacția postului Europa Liberă pentru a restabili adevărul (dar de câte ori a trebuit s-o fad). Din păcate, după cum mi s-a spus după vreo jumătate de an, scrisoarea mea n-ar fi ajuns niciodată. De mirare pentru poșta germană, care funcționează foarte bine.

De altfel nu e singura fantezie care a apărut. Diverse fețe preoțești și monahale, de la care am așteptat mai multă seriozitate, printre ele chiar un arhimandrit care și-a luat un doctorat în Grecia, bazându-se pe simpatia lor pentru senzații și false minuni, menite să zăpăcească mințile oamenilor cu „vorbiri păsărești” și „căruțe de foc”, sau alți „cunoscători” ai vieții și operei tatei, din țară și străinătate, scot din pălăria scamatorului tot felul de afirmații de felul celor de mai sus, fără a se osteni să cerceteze realitatea. De ce? Atât de puțin contează onestitatea cuvântului scris? Atât de neînsemnată e conștiința afirmării adevărului?

Mai mult, câteva persoane, din fericire puține, au scris articolașe, roade ale unei imaginații bogate, care n-aveau un dram de adevăr în ele, atribuindu-i tatei cuvinte, simpatii, intenții pe care nu le-a avut niciodată. S-au fabricat și internări fictive ale acestuia în spital, ca să sublinieze devotamente, prietenii ce n-au existat decât în închipuirea lor. Acești „prieteni buni” ai tatei erau neapărat persoane pe care autorii le admirau și căroră, o relație strânsă cu Stăniloae le-ar fi sporit, în ochii lor, „razele din aureolă”. Ca să spun așa, a înflorit un adevărat folclor, pe care ținuta discretă și totdeauna ponderată a tatei nu l-a meritat. Dar voi reveni la timpul cuvenit.

S-a mai întâmplat și alt fenomen curios. Pentru că anumite nume menționate de tata în convorbiri pe care pretind că le-ar fi avute cu el, despre care relataseră, le displăcea unora, le-au schimbat introducând altele, ale unor persoane pe care le agreau. Dovedeau astfel fie naivitate, fie lipsă de cunoaștere, atât a oamenilor, cât și a felului de gândire a lui Stăniloae, pe care intrigile și meschinăria nu l-au încântat niciodată. Și o lipsă de onestitate și bună-credință, care sade rău oricui, pe care nici un rang n-o scuză.

[...]

A mai existat o singură speranță de a-l vedea pe tata. După vreun an am aflat că se va judeca un nou proces, cel al lui Paul Sterian. Urmau să fie aduși ca martori o parte dintre cei implicați în procesul Rugului Aprins.

Doamna Mironescu auzise că l-ar aduce ca martor pe soțul ei. De tata nu știa nimic. Ne-am dus, nădăjduind că îl vom putea vedea pe tata. Nu l-au adus. L-am văzut în schimb pe Codin Mironescu. Slab, gălbejit ca o lămâie stoarsă. Doamna Mironescu a izbucnit în lacrimi. Dar cel puțin știa acum că trăiește.

Mai venise ca martor actorul Emil Botta. La ieșire ne-a întins în tăcere mâna, doamnei Mironescu, mamei, mie. Știa oare cine suntem, sau bănuia numai, după chipurile noastre plânse, că eram implicate în tragedia care se juca în acea sală? Altfel decât tragediile în care jucase el la teatru, unde cortina se lăsa după câteva ore. Aici cortina nu se mai lăsa defel... Aplecat apoi ca o umbră, cu capul în pământ, cu pașii mari, învăluit de o tristețe teribilă. Reală, trăită cu adevărat...

Cu asta s-au epuizat toate posibilitățile de a-l vedea vreodată pe tata. Nici veste de la el n-am primit. Mama se îngrijise să avem totdeauna nuci în casă, pentru cazul că ne-ar da voie să îi trimitem pachet. Aflase că e foarte bine să trimiți nuci, fiindcă sunt hrănitoare. Am rămas cu ele, niciodată n-a fost vorba de așa ceva.

Într-o zi, venind acasă, am găsit-o pe mama cu fața plânsă, cu ochii roșii. „Ce s-a întâmplat?” Fusesse în oraș și o întâlnise pe Julieta Constantinescu, respectiv maica Zamfira, fosta stareță de la Prislop. Cum am mai spus, după desființarea mănăstirii se stabilise împreună cu părintele Arsenie la București, în casa părinților ei. „Am auzit c-a murit părintele Stăniloae”, i-a spus ea mamei cu o totală lipsă de tact. „Nu-i adevărat! Niciodată!” „Zâmbea când m-a întreat!” a adăugat mama cu amărăciune. „A traversat strada ca să vină la mine. Și mi-a strigat de la zece pași, „am auzit că părintele Stăniloae a murit!” „N-a murit! Sunt destui care se bucură să răspândească asemenea vești, dar n-a murit. Știu sigur!” a ripostat mama.

Am plâns amândouă toată ziua și apoi am încercat să ne convingem una pe alta că așa ceva nu era posibil. Nu putea să moară, era dincolo de orice îndoială. „Aș fi simțit, aș fi visat, aș fi aflat într-un fel!” spunea mama. „Sunt sigură că e în viață!”⁴³³

2. ARHIMANDRITUL PAULIN LECCA, ȘTAREȚ AL SFINTEI MĂNĂSTIRI ARNOTA, EXARH AL MĂNĂSTIRILOR DIN ARHIEPISCOPIILE DUNĂRII DE JOS ȘI BUCUREȘTILOR

Jurnal duhovnicesc

Acesta, fiind fost ucenic al Părintelui Arsenie Boca (dar trezit la realitate de comportamentul și învățăturile contrare Sfinților Părinți ale sfinției sale), fiindcă dă pe față toate ascunzișurile fostului său mentor, este și cel mai atacat de către admiratorii fierbinți ai bietului amăgit de la Prislop.

De aceea, înainte de a-i reda cuvintele, este bine să amintim de biografia sfinției sale, pentru a-i verifica autenticitatea și autoritatea/probitatea duhovnicească (deși informațiile mărturisite de preacuvioșia sa și confirmate de atâția oameni lucizi - și chiar și de fani de-ai Părintelui Arsenie Boca - modul de a analiza situațiile echilibrat, întotdeauna având ca reper Sfinții Părinți și smerenia, vorbesc de la sine că aparțin adevărului, indiferent de cine le-ar fi spus).

Ca să înțelegeți că nu este credibil ce vă spun ucenicii orbiți de fascinația Părintelui Arsenie Boca, bârfind pe Părintele Arhimandrit Paulin Lecca și pe Părintele Arsenie Papacioc, tocmai fiindcă au fost lucizi și au dat pe față rătăcirea de la Prislop, vă invităm să citiți o succintă biografie a sfinției sale:

Parintele Paulin Lecca

Despre Parintele Arhimandrit Paulin Lecca (1914-1996) – Monahul scriitor, traitor și carturar...

Paulin Lecca - referințe bio-bibliografice

Preacuviosul Parinte Arhimandrit [Paulin Lecca](#) (1914-1996), Victor pe numele de botez, basarabean de origine, nascut in localitatea Babele, din judetul Ismail, din parintii Grigore si Maria Lecca, tatal fiind invatator si apoi preot in judetul Balti, a urmat Seminarul si Facultatea de Teologie la Chisinau, iar in anul 1940 a intrat ca frate la Manastirea Frasinei din judetul Valcea, ctitoria Sfantului Ierarh Calinic, unde dupa razboi va fi si calugarit sub numele de Paulin. Discipol al lui Nichifor Crainic (cel mai stralucit profesor al Facultatii de Teologie de la Chisinau in perioada interbelica), dar si al lui Gala Galaction, a cautat sa-i urmeze atat pe calea scrisului, cit si a misionarismului ortodox (cu implicata tenta nationala). Sub regimul antonescian, in perioada anilor 1941-1943, a fost preot misionar in cateva sate din Transnistria, precum si la Odessa.

⁴³³ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

Intransigenta sa confesionala si nationala, asimilata vederilor politice de dreapta (legionarismul era obsesia fierbinte a epocii), i-a atras ulterior, sub pretextul refuzului de a face serviciul militar, arestarea si chiar condamnarea la moarte. Dumnezeu a vrut ca sentinta sa nu fie executata, iar ravnitorul teolog basarabean sa-si urmeze chemarea monahala, invrednicindu-l sa fie ieromonah si apoi arhimandrit, iar o vreme staret la Arnota, unde-l va cunoaste, prin anul 1992, viitorul protosinghel de la [Schitul Darvari](#) - Bucuresti si episcop-vicar patriarhal, Ambrozie Meleaca (astazi episcop la Giurgiu), care-i va face postum si o frumoasa evocare (aparuta mai intai in revista Epifania). De-a lungul vietii sale calugaresti de peste o jumătate de veac, Parintele Paulin Lecca a trecut, pe linga Frasiniei si Arnota, pe la mai multe manastiri (Govora, Cozia, Schitul Rarau, Gologanu, Antim), zilele sfarsindu-si-le retras la manastirea de maici de la Rogozu, in judetul Vrancea. Cel trecut pe la [Antim](#) si pe la Rarau nu putea, desigur, sa nu poarte in sufletul sau "floarea de foc" a Rugului Aprins (duhul acestei miscari fiind lesne de recunoscut in preocuparile si in scrierile sale). I-a cunoscut indeaproape, intre altii, pe ieroschimonahul Daniil (Sandu Tudor) si pe duhovnicul rus Ioan Kulighin. Sa mai mentionam ca o vreme, tot spre anii batranetii, a mai fost si exarh al manastirilor din Arhiepiscopia Dunarii de Jos si din Arhiepiscopia Bucurestilor.

Parintele Paulin Lecca a scris destul de mult (pagini catehetice, exegetice, apologetice, memorialistice), dar majoritatea scrierilor sale au ajuns abia postum la cunostinta marelui public. Iata-le pe cele mai importante: „De la moarte la viata”, Editura Paideia, Bucuresti, 1996 (roman memorialistic – personajul Victor Moldovanu este autorul insusi – cu caracter testamentar, prezentat calduros de regretatul critic literar Valeriu Cristea, cu care parintele Paulin s-a cuminecat mai ales intru [Dostoievski](#)); Trebuie sa retinem faptul ca monahii au scris din necesitatea de a fixa si transmite invataturi de credinta sau experiente duhovnicesti, de aceea textele lor nu sunt fictionale, ci incarcate de realitate. In acest context, romanul Parintelui Arhimandrit Paulin Lecca ar putea surprinde daca nu am afla, citind Postfata criticului Valeriu Cristea, ca este vorba de o autobiografie mascata de un nume fals si pretextul gasirii unui jurnal in podul Manastirii Frasiniei. Putini scriitori s-au incumetat sa se refere exclusiv la probleme monahale. Dintre acestia ne amintim de Damian Stanoiu si Tudor Arghezi (ambii fosti vietuitori in manastire), precum si de Vasile Voiculescu. Dar toti trei realizeaza o critica a crizei monahale din perioada interbelica, prezentand manastirea nu ca pe o intrare in Imparatie, ci ca pe o poarta a iadului, ca un loc al compromisurilor si al tuturor pacatelor. Astazi avem in fata o carte autentica ce raspunde duhovniceste acestor scrieri. Este un "Bildungsroman", prezentand initierea unui tanar teolog, prins intre deliciale si ispitele vietii studentesti (care numai "teologica" nu este) si aspiratiile sale de a trai crestianismul asa cum cei din jur nu mai erau in stare s-o faca.

"Nebunia" de a parasi totul si de a intra in manastire era taxata ca atare de parinti, prieteni, rude, profesori, chiar si de cei pe care-i afla in manastire, monahi prin haina, dar nu prin straduintasi nevointa. "Nu mai era nevoie sa ma fac nebun pentru Hristos", spune autorul, "pentru ca si asa toata lumea ma considera nebun"(pg.111). Fratele Victor Moldovanu reface pas cu pas traseul Parintilor din Pateric: caderea in pacat, remuscarile constiintei, parasirea lumii si intrarea in manastire, ispitele primirii, acomodarea cu viata monahala si primele bucurii duhovnicesti, diferite incercari, misunea in lume si reintoarcerea la manastire. Cu o singura diferenta: datele exacte ale evenimentelor istorice le plaseaza intre anii 1940 si 1944, in Romania, Basarabia si Transnistria. Pagini intregi ne amintesc de "pelerinul rus" si Dostoievski (de altfel, Staretul Zosima este "[parintele duhovnicesc](#)" al fratelui Victor), dar si de texte filocalice: "In clipe de durere, imi gaseam unica intarire si mangaiere in rugaciune. Ca si in primele luni de la Frasiniei, as fi fost pierdut daca nu m-as fi

rugat. Acolo aveam slujbe, Sfanta Liturghie, Acatistul, Paraclisul..., dar aici nu aveam decat Psalmii lui David. Ma asezam jos, pe podele, intr-un colt de baraca, si incepeam sa ma rog. Dar rugaciunea mea nu era o rugaciune obisnuita. Rugaciunea mea tasnea din sufletul meu, asa cum tasneste gheizerul din inima pamantului, manat de un foc si de o presiune grozava. Numai in primele luni de la Frasiniei ma mai rugam cu atata putere”(pg. 231).

Mentionam ca cel ce se ruga astfel se afla in inchisoare, condamnat la moarte. Sau: “El nu stia ca tocmai in chinurile de la Frasiniei eu imi gaseam fericirea pe care n-o puteam gasi nici in casatorie, nici in bunastare. Si apoi fratele meu nu stia ca si eu sunt logodit, casatorit, indragostit. Si asa cum intr-o teaca nu pot incapea doua sabii, tot astfel in inima mea nu mai putea intra o alta dragoste. Pentru vecii vecilor mi-am dat inima lui Iisus Hristos. Iar Iisus ma cheama din nou la Frasiniei.... A doua zi am ajuns la Frasiniei, unde intr-adevar ma asteptau fratii si parintii mei iubiti, chiliuta, padurea, pasarile”(pp. 287-288). Putem considera aceasta carte si un roman de aventuri, dar de aventuri duhovnicesti. Ea se gaseste pe tarabe alaturi de alte carti de aventuri, care propun o lume a pacatului. Oricui ii este la indemana s-o cumpere si s-o citeasca, chiar numai din curiozitatea de a afla ce si cum poate scrie un monah. Si va constata ca surprinzator de interesant, de bine si de folositor.

„Ce este moartea?” – o alta lucrare a sa, aparuta la Editura „Romania Crestina”, Bucuresti, 1997 (prima editie – demult epuizata – si reeditata la Editura „Lumea Credintei”); Este de asteptat, de crezut si de sperat ca reeditarea volumului „Ce este moartea?”, adresat unui public mai larg, sa retrezeasca interesul pentru intreaga sa nevointa marturisitoare, ce-l recomanda ca pe una dintre cele mai de seama figuri monahale romanesti din vitrega – dar plina de invataminte – istorie romaneasca a secolului 21. „Frumosul divin in opera lui Dostoievski”, Editura „Discipol”, Bucuresti, 1998 (cel mai important studiu despre Dostoievski scris de un teolog roman, dupa faimosul curs Dostoievski si crestinismul rus al lui Nichifor Crainic); „Rugaciunea vamesului”, Editura „Christiana”, Bucuresti, 1998; „Cum sa citim Biblia in invatatura Sfintilor Parinti”, Editura „Sophia”, Bucuresti, 1999. A tradus mult si din ruseste (Igor Smolici, „Din viata si invatatura staretilor”, Editura „Anastasia”, Bucuresti, 1997; Serghei Bulgakov, „Icoana si cinstirea sfintelor icoane”, Editura „Anastasia”, Bucuresti, 2000, etc.), lui datorindu-i-se si una dintre versiunile romanesti ale „Pelerinului rus”, Editura „Sophia”, Bucuresti, 1998).

Referinte si amintiri despre adancimea sau profunzimea faptei, operei, cuvantului si scrisului Parintelui Arhimandrit Paulin Lecca

In „Rugaciunea vamesului”, dar parca mai evident in jurnalul sau „De la moarte la viata”, Parintele Arhimandrit Paulin Lecca poate fi numit un al doilea Fericit Augustin – potrivit afirmatiilor si descrierii facute de Episcopul Giurgiului Ambrozie Meleaca, care l-a cunoscut in anul 1992, la Manastirile Crasna (Prahova) si Arnota (Valcea). Cu o dezinvoltura si cu o nonsalanta greu de inchipuit, intocmai ca si Fericitul Augustin, Parintele Paulin isi povesteste toata viata lui din tinerețe. Dezarmant de sincer marturiseste cum era student, cum ii placea sa bea, ii placeau fetele, cum mergea si petrecea si-si pierdea noptile - toate astea pana la cunoscut pe Dumnezeu. Acestea se pot citi in cartea sa „De la moarte la viata”. Cati dintre noi stim ca titlul acestei carti este un stih dintr-o frumoasa cantare bisericeasca din vremea Pastilor, si anume din Cantarile Invierii: “[Ziua Invierii](#), popoare, sa ne luminam, / Pastile Domnului, Pastile, / Ca de la moarte la viata si de pe pamant la cer / Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi...”. Deci titlul cartii este de fapt o expresie din aceasta extraordinara stihira. Este adevarat ca de la moarte la viata trece cititorul cand parcurge aceasta carte a Parintelui Paulin. Cei care citesc cartea lui sunt atrasi si fascinati de lectura pentru ca sunt ajutati sa-l vada pe Dumnezeu asa cum este in realitate: Dumnezeu iertator, Dumnezeu bun, Dumnezeu care nu se desparte de ei daca au gresit si au pacatuit. Cartea aceasta a incantat mutti tineri care au avut o viata straina si instrainata de Iisus Hristos si care dupa lectura si-au revazut viata si s-au indreptat. Stilul si talentul sau literar sunt impresionante, iar lucrarea, dupa cum spune Valeriu Cristea, “este o carte despret care nu stiu sa se fi scris o alta atat de frumoasa (...) fericita este editura care publica o astfel de carte...”. ¶¶Cartea incepe cu gasirea unui

caiet a unui oarecare frate Victor, in podul Manastirii Frasinei. Dar fratele Victor nu este altul decat Parintele Paulin Lecca. In alta ordine de idei, in acest caz nu se stie cine a fost fratele Victor. Caietul incepe cu o initiere in rugaciune, dar se trece imediat la viata lui, iar caietul se incheie in finalul cartii prin cuvintele: "Aici se incheie caietul fratelui Victor". Ceea ce am remarcat eu este relatarea, imediat inainte de incheiere, unde se arata cum fratele Victor, dupa ce a facut experienta calatoriei in tinuturile Transnistriei, propovaduind acolo si mai apoi fiind inchis pentru vina de a fi refuzat sa puna mana pe arma impotriva fratilor sai, dupa toate acestea se povesteste intoarcerea lui la manastire si el spune: "Doream sa ma intorc la manastire ca sa-mi regasesc chiliuta mea, padurea, pasarile si pe parintii luminati, care m-au primit prima oara cand am venit in manastire... Ardeam de bucurie sa ma intorc in manastirea mea". Aici deducem si constatam ca autorul cartii nu poate fi decat Parintele Arhimandrit Paulin Lecca...

In alta ordine de idei, Parintele Arhimandrit Paulin Lecca nu putea fi vazut vorbind de bunul Dumnezeu fara sa planga. Era foarte sensibil, iar pentru el practic cuvintele aveau alt sens. El a ajuns la o curatie incat nu mai putea sa considere pe nimeni pacatos. Daca-i spuneai: "Parinte, acela este un ticalos, nu vrea sa se indrepte; Parinte, nu sta de vorba cu el!", raspunsul era: "Nu, nu se poate, trebuie sa fie un om bun!". In mintea lui lipsita de orice intunecime nu putea sa incapa gandul ca cineva ar fi pacatos... Era un om trecut prin viata si care trecuse prin mai multe obstii monahale in perioada sa de noviciat, inainte de a se hotari sa ramana in Manastirea Frasinei ca frate de manastire: fratele Pavel. Avea 22 de ani. Insa acolo, la Manastirea Frasinei, cum auzea de vreun parinte imbunatatit, de vreun om care sa fi experimentat rugaciunea lui Iisus, se ducea sa il cunoasca. Bunaoara, asa s-a intamplat si cu Parintele Arsenie Boca de la Manastirea Brancoveanu - Sambata de Sus, judetul Brasov; cum a auzit despre el, imediat Parintele Paulin Lecca a fugit acolo, la Sambata de Sus. Avand binecuvantare pentru o saptamana de la staretul sau, a fugit la Sambata de Sus si a stat acolo o luna. Cand s-a reintors in obste, folosit de cuvintele Parintelui [Arsenie Boca](#), parintii l-au apostrofat; toti erau porniti impotriva lui, vrand sa-l dea afara, dar staretul insusi l-a primit totusi ca pe un fiu, cu caldura. I-au dat canon - puteti citi mai pe larg aceasta scena intr-un articol deja aparut in revista "Icoana din adanc" - pe cand fratele Pavel batea metaniile in trapeza si cauta sa-si duca la capat canonul, unul din parinti, trecand pe langa el, l-a batut pe umar si i-a spus: "Nu te deznadajdui, si eu am facut acest canon!", iar fratele Pavel cu multa bucurie a dus canonul pana la sfarsit.

Mai povestea Parintele Paulin ca el obisnuia, dupa cum am mai spus, sa se aciueze pe langa tot felul de parinti pentru ca acestia sa-l invete sa deprinda rugaciunea inimii. Era un infocat cautator al acesteia si se straduia din rasputeri sa o aiba. Duhovnicul lui de atunci l-a invatat rugaciunea inimii. „Am preferat sa stau in spatele bisericii, in coate si in genunchi, si sa zic: Doamne Iisuse...; pentru ca am vrut sa ma impartasesc din dulceața acestei rugaciuni, n-am invatat niciodata sa cant” – recunoaste si marturiseste Parintele Paulin Lecca. O data l-a rugat pe duhovnicul lui sa-i faca o rugaciune, o rugaciune puternica... el vroia sa se duca la pustie, Parintele Paulin ardea de dorul pustiei. S-a dus la [duhovnicul](#) lui si a zis: "Parinte, faceti-mi o rugaciune, faceti-mi o rugaciune in biserica, la miezul noptii, sa primesc si eu de la Dumnezeu suferinta, sa fiu si eu cumva contemporan cu Mantuitorul nostru Iisus Hristos in suferinta". Si parintele i-a zis: "Tu nu stii ce ceri, nu-ti dai seama... lui Dumnezeu cand ii ceri, se grabeste sa-ti dea, sa stii, chiar daca nu stii ce ceri...!" Iar el a insistat: "Nu, parinte, fa-mi rugaciunea asta!"

Si la miezul noptii, ar fi trebuit sa vedeti starea in care era cand povestea asta, era transfigurata, deci la miezul noptii a venit cu duhovnicul in biserica, i-a pus epitrahilul pe cap, intai l-a spovedit si a primit un canon, dupa care duhovnicul i-a facut acea rugaciune in timpul careia Parintele Paulin, sub epitrahil, se ruga lui Dumnezeu sa-i trimita suferinta. Cu binecuvantarea duhovnicului a plecat apoi la o peștera si acolo a stat cam vreo trei luni de zile. Nu stim daca grota era pe langa Manastirea Frasinei sau mai degraba era pe langa Manastirea Arnota... poate langa Manastirea Bistrita... Parintele cunostea bine imprejurimile

multor manastiri fiindca a umblat si a vietuit prin multe asezari monastice, a fost exarh manastiresc si la Bucuresti, si in Oltenia, a avut o viata foarte bogata, completa si complexa.... Deci a mers la o psstera in care a stat trei luni de zile... cate experiente a avut acolo... cand povestea el despre acele locuri, momente si stari parca revedeai Patericul cu toate luptele Sfantului Antonie cel Mare, parca ai fi citit pe larg viata lui din Mineiul pe luna ianuarie: lupte cu demoni, vedenii si viziuni, incercari de tot felul, caderi de-a dreapta, parere de sine, toate acestea in trei luni de zile. Desigur ca umezeala pesterii nu l-a crutat si a dobandit reumatism: asadar suferinta a venit si ea. Iar el zicea: "Sa fi vazut suferinta, toata viata mea am tras de pe urma acestei cereri infocate..." si intr-adevar, s-a chinuit mult cu acest reumatism...

La Parintele Paulin Lecca – ucenic al Parintelui Duhovnicesc Ioan Kulighin, a miscarii spirituale si duhovnicesti „Rugul aprins” de la Manastirea Antim, din Bucuresti, de la care a deprins multe din invataturile folositoare implinirii si cultivarii rugaciunii inimii - veneau foarte multi credinciosi. Avea un dar al lui de a atrage credinciosii. Veneau foarte multi, si tineri, si batrani. Oameni cu tot felul de probleme, dar el le vorbea la toti foarte mult din Fratii Karamazov. El stia ca Staretul Zosima nu a fost altcineva decat Staretul Ambrozie de la Manastirea Optina, dar tot ce am citit noi in Fratii Karamazov el traia; probabil ca a si fost si la Manastirea [Optina](#). Veneau si foarte multi tineri; nu stiu daca cei de la ASCOR... Nu, acestia l-au descoperit ulterior, cand era la Manastirea Rogozu, din judetul Vrancea, unde a trait in ultima parte a vietii sale pana in iarna anului 1996, cand la 1 Februarie a trecut la vesnicele lacasuri, si de unde l-au si adus de cateva ori la conferintele organizate de ASCOR – Filiala Bucuresti, cand si unde l-am cunoscut si eu... Pentru toti cei care veneau la el avea un antidot, avea un sfat pentru fiecare problema. Bunaoara, au venit la sfintia sa la manastire doi tineri carora le murise copilul la doi ani de zile. Tatal a suferit foarte mult, dar a reusit sa depaseasca momentul, insa mama, de atata durere, s-a imbolnavit de nervi. Si avea permanent impresia ca copilul lor revine in casa. Dimineata, cand isi faceau rugaciunea, ea auzea pasi, simtea o prezenta in camera, o prezenta placuta, nu-i tulbura... cineva mergea pe langa ei... Sa fi fost doar impresia lor? Gandul le era din ce in ce mai puternic la copilul lor? Parintele Paulin Lecca le-a spus: "Voi nu stiti ce spune Parintele Zosima in cartea Fratii Karamazov, ca sufletul celui raposat se intoarce si vine umblant prin locurile care i-au fost dragi, pe la parintii si rudele lui, in perioada de la inmormantare pana la 9 zile, cand se face judecata personala.

Cand predica sau cand povestea ori conferentia, vorbea cu predilectie despre rugaciune... Totul venea spontan. Se uita precum fac predicatorii mari, sa vada ce oameni formeaza auditoriul, se ruga pentru ei si ce-i dadea Dumnezeu sa graiasca, aceea graia; comunica ce avea de spus aproape fara sa se foloseasca de cuvinte... era o legatura sufleteasca puternica. Nu-i cunostea, multi dintre ei il vedeau poate pentru prima data, insa el se uita si parca ii intelegea; avea asa o premonitie si intelegea dintr-o privire problemele lor. Oamenii erau foarte atenti, putea sa vorbeasca jumatate de ora si nimeni sa treaca de pe un picior pe altul. Nimeni nu se plictisea, caci tot ce spunea el era viu, de si din viata. Tot ce spunea el era viu, patrundea sufletele si totodata le transforma, le electriza... incepea sa planga si toti oamenii impreuna cu el. Abia acum realizez ce insemna fericita intristare a lui Kovalenski... La aceasta fericita a ajuns Parintele Arhimandrit Paulin Lecca, si dupa cum il numeste in cartea lui, „De la moarte la viata”, un adevarat testament, un adevarat jurnal duhovnicesc, Valeriu Cristea, care a prefatat aceasta lucrare, il numeste deci “un fericit asemenea lui [Nicolae Steinhardt](#) cel de trei ori fericit”. Parintele Paulin Lecca este un fericit pe care l-a “atins” flacara Duhului Sfant. El a avut aceasta experienta mistica, a vederii lui Dumnezeu. Adesea vorbea despre Arhimandritul Sofronie de la Essex, din care, de altfel, a si tradus. A avut aceasta experienta, a cunoscut roadele rugaciunii curate...

Era intrebata adeseori: “Parinte, cum vedeti capitolele acelea din Filocalie, despre rugaciune, care sunt darurile rugaciunii curate?”, iar el raspundea, de fiecare data: “Bucuria, pacea, indelunga rabdare, astea sunt roadele rugaciunii, roadele dragostei, dar printre altele, roadele rugaciunii lui Iisus sunt si lacrimile. In momentul in care ajungi la treapta rugaciunii

curate, cand rugaciunea se rosteste cu mintea, atunci nu mai esti tu cel care te rogi, ci Duhul Sfant este Cel Care Se roaga in tine. Dumnezeu este Cel Care Se roaga in tine, dupa cum spune Mantuitorul nostru Iisus Hristos, si striga cu suspine Avva Parinte. Atunci tu nu esti decat instrumentul prin care Dumnezeu lucreaza si strigi: "Neputincios cad, Stapane, in fata Ta!", in timp ce lacrimile-ti inunda fata. Eu cred ca Parintele Paulin, atunci cand ii curgeau lacrimile, era in plinatatea rugaciunii. Pentru el, cuvintele erau intr-adevar purtatoare de har, harismatice... Pentru el nu erau cuvinte goale, fara sens si lipsite de continut; chiar daca aceleasi cuvinte, rostite de altii, puteau parea goale, insa erau vii cand le spunea Parintele Paulin Lecca. Te miscau, te mobilizau, te impulsiona, te schimbau si te transformau...

Dupa cum am mai spus, Parintele Paulin era un om erudit, un om cu o cultura foarte mare, care citise foarte mult in viata lui, dar care, mai ales, a trait ceea ce a citit. La un moment dat - ne impartaseste si ne marturiseste din amintirile sale Episcopul Ambrozie Meleaca - Parintele Paulin Lecca a inceput sa traduca din franceza o carte a Parintelui Sofronie de la Essex, si el ca si Parintele Paulin trecut de acum in vesnicie (in anul 1993). Parintele Paulin Lecca era cunoscator al limbii ruse, dar foarte bine si foarte frumos vorbea si limba franceza. Avea si un dictionar al unui teolog francez, Dictionar al Parintilor mistici, daruit lui de insusi autorul. In sfarsit, cum spuneam, a inceput sa traduca cartea Parintelui [Sofronie Saharov](#), „Sa vie est la mienne”, Viata lui este si a mea. Cred ca a aparut o traducere din limba engleza sub titlul Sa Il vedem pe Dumnezeu asa cum este. Eu nu am vazut inca aceasta carte, insa nu este traducerea Parintelui Paulin Lecca. La inceputul acestei carti, Arhimandritul Sofronie Saharov isi povestea viata; el, in tinerete, ca si multi din tinerii de astazi, a avut oarecare experiente orientale, era preocupat foarte mult de yoga, a trecut prin niste incercari facand exercitii complicate, dar si-a dat seama ca acestea nu duc la nimic bun. Eu il ajutam pe Parintele Paulin la aceasta munca scriind ceea ce imi dicta el, dar, pe masura ce traducea, se oprea si imi punea cate o intrebare: "Ai inteles asta? Ia zi-mi ce-ai inteles de aici?". El ma testa permanent ca sa ma faca atent la ceea ce scriu. Aceasta carte, foarte frumoasa, a fost tradusa in intregime inainte ca in Romania sa fi aparut vreo carte despre Arhimandritul Sofronie. Acum sunt multe, dar atunci nu era nici una, iar eu m-am bucurat foarte mult de contactul cu aceasta carte noua, inedita. Traducerea era mai putin literara, dar era in duh, prindea duhul cu care a fost scrisa de Arhimandritul Sofronie Saharov”...

Referitor la „Frumosul divin in opera lui Dostoievski”, studentii de la ASCOR au avut initiativa de a-l invita pe Parintele Paulin Lecca in cateva randuri spre a conferentia despre acest subiect. A fost impresionant. Tin minte ca eu eram student in anul acela si am fost si eu la o asemenea prelegere. Veneau studenti de la tot felul de facultati si intrebau: "Cine vorbeste astazi? De ce este atata lume aici, ce se intampla?" si noi raspundeam: "Vine un parinte extraordinar!" "Ei, un preot - spuneau neincrezatori - dar hai sa-l vad si eu, ca nu degeaba s-a strans aici atata lume". Si cand a inceput acest parinte sa vorbeasca, toti au amutit si s-au asezat, dar nu pe locuri, pentru ca nu mai era nici unul liber, ci pe jos, pe unde apucau. A fost aula plina-plina, ca in perioada Pastilor, cand vorbea Parintele Arhimandrit Teofil Paraian de la Manastirea Sambata de Sus. Avea o figura sfanta; se vedea ca Duhul Sfant salasluieste in el... Seninatatea lui, caldura pe care o raspandea in jur, deschiderea lui atragea si incanta foarte mult pe oricine, indiferent de formatie sau de varsta. In plus, Parintele Paulin era un om intelectual, era un om erudit si asta se vedea din felul in care vorbea, din felul in care reactiona spontan atunci cand era interpelat, l-am surprins in situatii cand facea praf cu o singura replica.

Acesta a fost Parintele Arhimandrit Paulin Lecca. Multi l-au cunoscut, dar nu l-au iubit si apreciat la adevarata lui valoare atata vreme cat a fost printre noi, cum se si intampla in general cu toti oamenii, cu toti crestinii. Toti avem parte de un parinte duhovnicesc, fie el un parinte obisnuit care sa nu exceleze, cel putin vizibil, prin veleitati spirituale, prin anumite harisme si daruri mai putin comune. Dar numai dupa ce acestia se duc incepti sa ii apreciezi, sa realizezi si sa iti dai seama ce a insemnat prezenta lor in viata ta si sfatul pe care ei ti l-au dat. O legatura cu un parinte duhovnicesc trebuie pastrata cu orice sacrificiu, cu atat mai mult

cu cat omul acela ti-a aratat ca este un adevarat si un autentic parinte duhovnicesc. Sunt foarte multi parinti duhovnicesci care la un moment dat te pot sminti printr-un gest al lor, printr-o vorba, printr-o inconsecventa sau o aparenta lipsa de caldura, dar tu trebuie sa pastrezi legatura cu duhovnicul tau orice ar fi. Sa nu cauti prea mult la el.

Sfantul Ignatie Brancianinov spune ca atunci cand iti cauti duhovnic, mai intai retrage-te si vezi in ce masura viata lui si principiile dupa care se conduce se regasesc in principiile evanghelice. La fel si Parintele Paulin Lecca zice ca daca nu se regasesc indemnurile evanghelice in sfaturile duhovnicului, sa nu le respecti. Acest lucru pare a fi o scadere a lui si se contrazice cu felul lui de a fi, plin de caldura si de apropiere. Aceasta inseamna sa cauti un duhovnic bun, cum a facut si Parintele Paulin Lecca - prin manastiri, prin pustii, prin Transnistria si pe unde nici nu ne inchipuim - dar o data ce l-ai gasit, sa-l pastrezi. O spune unul care nu si-a pastrat duhovnicii, si aceasta pentru ca nu am fost consecvent in legatura mea cu ei. Spun asta cu vehementa, cu atat mai mult cu cat intalnesc tineri care nu sunt consecventi, care nu raman la duhovnicul lor si cauta in permanenta un altul mai bun, mai grozav. Nu cred ca este potrivit. Daca ai incredere si daca vii cu toata sinceritatea, Dumnezeu poate sa puna pe buzele oricarui duhovnic sfatul de care ai tu nevoie. Poti in acest fel progresa, dar asa, daca ratacesti permanent - este o amagire.

Si pentru a ajunge (caci aici este o delicata problema astazi) sa avem incredere in Parintele duhovnicesc si multa nadejde in activitatea sa pastoral-misionara si spirituala, vom sublinia putin, acum la inceputul acestui articol, modul in care trebuie sa fie pastorul duhovnicesc in relatiile sale – asa cum le vede Sfantul Ierarh [Nectarie de Eghina](#) in lucrarea sa „Despre Preotie”: Pastorul duhovnicesc va trebui sa arate in toate buna-randuiala. Fiindca in buna-cuviinta stau toate chipurile unei purtari frumoase. Pastorul duhovnicesc isi pazeste buna cuviinta in relatiile sale cand: - nu isi neglijeaza indatoririle sfinte si apostolia sa; - cand isi aminteste ca trebuie sa fie, oriunde si oricand, un model crestin, cand vorbeste si cand tace; - cand se conformeaza el insusi responsabilitatilor care decurg din grija pentru constiinta turmei sale. Pastorul duhovnicesc care nu se neglijeaza si isi aminteste cele ce se cuvin lui, aflandu-se intr-o adunare, nicidecum nu se va lepada caracterul cuviincios, fiindca acesta este cu neputinta de indepartat de la el, deoarece nu ii ingaduie aceasta insasi vrednicia preoteasca, care este nedespartita de cuviosie. Chipul preotesec de neschimbat il constrange pe preot sa se armonizeze cu multa luare aminte si atentie cu relatiile din obstea lui si sa isi faca aceste relatii cu multa prevedere. Mai intai si mai presus de toate, se armonizeaza caracterului sfant ce i se impune.

Trebuie sa nu se arate in adunari fara vreo pricina impusa de slujirea lui, ori sa le caute pe acestea cu tot dinadinsul, sau sa se faca placut acestora. Trebuie sa isi faca relatiile cu multa chibzuinta si dupa o indelunga si atenta cercetare a petrecerii si caracterului si a cugetului persoanelor cu care urmeaza sa aiba relatii. Daca acestea sunt in asa fel incat prietenia si relatia cu ele sa ii aduca lui cinste si bun renume, atunci poate sa se imprieteneasca si sa intre in relatie cu ele. Dar daca, dimpotriva, reputatia acestora nu este buna ori sunt socotite de o moralitate indoielnica, sau de un cuget stricat, sau de o petrecere si vietuire rau famate, atunci prietenia fata de acestea si relatia cu ele cu cat este mai apropiata, cu atat este mai vatamatoare si mai insultatoare. Aceasta ne invata pe noi Sfantul Apostol Pavel cand zice: „Nu va inselati, caci vorbirile rele strica obiceiurile bune”. Asemenea relatii il vatama foarte mult mai ales pe preot, fiindca, in impreuna-petrecerea cu persoanele prost vazute din punct de vedere moral, pe nesimtite, se departeaza cuviosia lui si este pradata putin cate putin bogatia bunei-cuviinte preotesti, si la urma se va afla si el gol de toata cinstea si respectul din parte celor pastoriti de el. Despre acest preot se poate spune, in chip foarte potrivit, cuvantul profetului Osea: „Si altii au mancat puterea lui, iar el nu a stiut”. Prin urmare prietenia si filiatia duhovniceasca se constituie a fi un criteriu indispensabil in vederea realizarii si desavarsirii unei relatii duhovnicesci, bazata pe incredere, deschidere si dragoste reciproca, ziditoare si mult folositoare!...

Caci, responsabilitatea preotului-duhovnic (potrivit afirmatiilor facute de catre [Sfantul Ioan Gura de Aur](#) in „Tratatul sau despre Preotie”), are in vedere multimea sufletelor ce nu pot fi pretuite in lumea aceasta. Turma cuvantatoare este atacata de dusmani de natura morala cum ar fi: „adulterul, necuratania, nerusinarrea, idolatria, inveninarea, vrasmasiile, certurile, mania, clevetirile, murmurele, ingamfariile, neintelegerile si altele, toate numite faptele carnii”. Insa exista o mare deosebire intre pastorul oilor si cel al oamenilor: oamenii nu pot fi nicidecum tratati cu aceeasi autoritate cu care sunt tratate animalele. Preotul nu poate folosi violenta nici in acel mod in care o pot face judecatorii laici. Asadar este nevoi de convingere, nu de constrangere. Trebuie pastrat si echilibrul intre acrivie si iconomie in functie de situatia si de starea sufleteasca a credinciosului respectiv cu toate predispozitiile ei. Si aici, autorul acestei insemnate lucrari, face comparatia cu recuperarea „oii pierdute”: omul ratacit este mult mai mult greu de adus inapoi fara forta, ci numai prin sfaturi (2 Tim. II, 25; Tit. I, 9; Tim. IV, 20).

Daca vom pune fata in fata primele dintre faptele milosteniei trupesti si sufletesti, si anume: a satura pe cel flamand, respectiv a indrepta pe cel ce greseste, vedem de indata superioritatea milosteniei sufletesti (cap.10). Revenind la cele afirmate mai sus cu privire la dragostea fata de pastoriti, se aminteste ca: „Prin aceasta vor cunoaste oamenii ca sunteti ucenicii Mei daca va veti iubi unul pe altul pana la sacrificiul propriei vietii: caci cea mai mare dovada de iubire este de a muri pentru cel pe care-l iubeste cineva”. Sfantul Ioan Hrisostom compara, apoi, preotia crestina cu cea a lui Aaron. Diferenta radicala consta in aceea ca preotia crestina a fost instituita de Insusi Duhul Sfant. O alta deosebire decurge din jertfa adusa la altar de slujitor: preotul crestin oficiaza jertfa cea fara de sange in care prin pogorarea duhului Sfant painea si vinul se prefac in chip tainic in Trupul si Sangele Mantuitorului nostru Iisus Hristos. Comparatia cu jertfa facuta de proorocul Ilie ne da, iarasi, dimensiunea infricosata a preotiei crestine (cap. 14). Desigur ca sufletele omenesti create nu pot sa suporte vederea acestor minuni, drept care ele se petrec asa cum am aratat sub forma vazuta si gustata a painii si a vinului. Sa nu uitam, asadar, ca minunea prefacerii din cadrul Sfintei Euharistii este cea mai mare de pe pamant!

Nu numai atat, dar preotilor crestini li s-a dat o putere care covarseste toate fapturile create, vazute si nevazute: „Aceia ale caror pacate le veti ierta vor fi iertate; si pe ale carora le veti tine vor fi tinute”. Acest lucru petrecandu-se atat pe pamant cat si in ceruri preotii devin conlucratori in iconomia mantuirii cu Insusi Dumnezeu (1 Cor. III, 6-9; XV, 10; 2 Cor. VI, 1). Daca adaugam la aceste doua taine ([Spovedania](#) si [Impartasania](#)) si Taina Botezului - poarta de intrare in comuniunea cu Dumnezeu si cu Biserica Sa, vedem ca puterea si raspunderea preoteasca nu au asemanare nici in cer, nici pe pamant. Cat de puerile, ca sa ne exprimam cu prea multa blandete, ne par prin comparatie „minunile” OZN-iste si „puterile” paranormale cu care suntem asediati in mass media contemporana. Acestea pot avea aderenta si succes numai la acei la care legatura cu Biserica, Tainele – deci Harul – invatatura si liturghia s-au diluat la extrem prin fenomenul secularizarii. Doar in conditiile acestea se poate explica si pierderea acelei facultati esentiale dobandita in chip haric la Taina Mirungerii: - pentru a dobandi darul deosebirii duhurilor (diakrisis), discernamantul ori dreapta socoteala. Aceasta s-a petrecut, desigur, in mod treptat pe parcursul ultimelor veacuri, si s-a datorat, in cea mai mare masura, perceptiei distorsionate, de tip nestorian si augustinian, conform carora cele ceresti ramaneau tot mai mult „acolo si apoi”, oamenii gandind, din ce in ce mai mult, in sensul eshatonului iudaic de tip liniar-mesianic. Si astfel in locul contactului cu Imparatia si Tainele ei, acel eshaton adevarat crestin, care este un vesnic prezent s-a instaurat, gradual, acea perceptie filozofica idealista si abstracta, culminand cu necredinta, agnosticismul si chiar ateismul de care am amintit, fie el de tip marxist, fie de tip new-age. Echilibrul moral al preotului-duhovnic nu trebuie sa se clatine nici in fata laudelor nici in fata criticilor nemeritate pe care le primeste de la credinciosii si, mai cu seama, de la colegii sai (cap. 27, p. 159). Scopul predicii nu este asemenea discursului electoral al politicianului populist, acela de a-si atrage simpatia si voturile ascultatorilor.

Nu laudele lor trebuie urmarite ci a placea lui Dumnezeu (cap. 28, p. 164). Toate faptele si actiunile preotului au consecinte atat in viata aceasta cat, mai ales, in cea viitoare. El nu poate ridica sub nici o forma la judecata argumentul ignorantei care l-ar mai disculpa cumva pe simplul credincios (cap. 28, p. 170). Prin faptul ca vietuieste in lume, inconjurat de viforul ispitelor, preotul trebuie sa aiba o grija de sine sufleteasca mai mare chiar decat a monahului (cap. 30, p. 171). Este necesara pastrarea cumpenei intre cele doua tendinte extreme: saracia si bogatia, luxul si simplitatea. Sfantul Ioan Gura de Aur ne avertizeaza tot in termeni dialectici de a ne feri de cele doua patimi opuse ce ne pot stapani in relatia cu credinciosii: lingusirea servila si ineficienta aroganta. El a cunoscut deopotriiva starea monahiceasca si pustnicia, de aceea este indreptatit a face comparatia sihastrului cu preotul de mir ce are a se ingriji si de sufletele celorlalti aflandu-se in mijlocul ispitelor lumesti (cap. 31, p. 174). Pastorul duhovnicesc se roaga pentru toti cei din Biserica, deci trebuie sa fie mai presus de ei din punct de vedere moral. La randul lor enoriasii apartin unor diverse categorii: bogati si saraci, culti si ignoranti, tineri si batrani, barbati si femei, parinti si copii, diversitate ce implica o mare mobilitate sufleteasca din partea pastorului duhovnicesc care nu trebuie sa fie nici prefacatorie nici lingusire (cap. 32, p. 178). Dupa cum in medicina nu exista boli ci bolnavi, tot asa oamenii trebuie tratati in mod personal in privintele duhovnicesci conform predispozitiilor lor. Comparand, in continuare, situatia preotului de mir cu cea a monahului autorul ne arata ca preotul se gaseste in fata enoriasilor in lumina care nu-si poate ascunde cusururile, mania, neglijenta, vanitatea si celelalte (cap. 33, p. 184). In legea veche preotii erau datori sa aduca jertfe animale deosebite pentru curatarea pacatelor lor. Aceasta ne arata gravitatea greselilor personale si in cadrul preotiei celei noi (cap. 34, p. 177).¶

Asadar, viata Parintelui Paulin a fost o viata de cautare, un model si pentru cei care au avut privilegiul si binecuvantarea de a-l fi cunoscut, dar si pentru cei care nu l-au cunoscut, caci spre deosebire de multi parinti duhovnicesci care i-au invatat pe oameni fiind mari in Imparatia lui Dumnezeu, Parintele Paulin Lecca a (si) scris multe lucruri si acestea sunt foarte concentrate, foarte adanci. Trebuie sa fii in duhul Parintelui Paulin ca sa intelegi ce a scris el si in „Frumosul divin in opera lui Dostoievski” si in „De la moarte la viata” si in „Rugaciunea Vamesului” sau in „Ce este moartea?”. – din care voi reda si eu, in cele ce urmeaza, cateva fragmente Mi-amintesc faptul ca lucrarea „Frumosul divin in opera lui Dostoievski” - aceasta carte ce este un adevarat testament duhovnicesc, s-a lansat la libraria “Mihail Sadoveanu” din Bucuresti, la cateva zile dupa moartea Parintelui Arhimandrit Paulin Lecca, in luna Februarie anul 1996. M-am gandit ca acest batran frumos, un adevarat Avva si Gheronda, la cei 82 de ani cati a avut, s-a nascut in viata cea cereasca si vesnica in ajunul Praznicului Intampinarii Domnului. Cred ca se poate face o analogie intre Sfantul si Dreptul Simeon care L-a intampinat pe Iisus Hristos la templu si Parintele Paulin lecca, care a avut o viata de continua si permanenta cautare: L-a cautat pe Mantuitorul ca sa Se nasca in inima lui, s-a apropiat de El si n-a putut sa moara decat primindu-L in brate pe Iisus Hristos, iesindu-i in intampinare la acest praznic. Am observat ca, in general, marii parinti duhovnicesci care au trecut dincolo, ne-au parasit in ajunul sau in timpul marilor praznice: s-au dus in perioada Sfintelor [Pasti](#) sau a Craciunului. N-as dori sa para cuiva fortata observatia si constatarea, dar este un adevar si o realitate...

In ultima parte a acestui material, pro memoria, vom reda cateva fragmente din lucrarea sa „Ce este moartea”, care cuprinde invataturi de o deosebita profunzime si adancime teologica ori duhovniceasca

Moartea este consecinta pacatului, pe deapsa lui Dumnezeu pentru neascultarea primilor oameni. „In ziua in care veti manca din el, cu moarte veti muri” (Facerea 2, 17). Primul om, planuit de Dumnezeu Cel in Treime, „dupa chipul si asemanarea” Sa, dar creat „dupa chipul Sau” (Facerea 1, 26-27), a fost perfect ca posibilitate (potenta), dar perfectibil ca realitate, caci „asemanarea”, care avea sa-l faca perfect, trebuia sa o realizeze pe parcurs si prin lucrarea vointei proprii, stimulata, ajutata si dusa la desavarsire prin harul dumnezeiesc. Unica porunca data a fost „sa nu mananci din pomul cunostintei binelui si raului...” (Facerea

2, 17), *caci mancand va muri. Primul om constituia un tot perfectibil, armonios, o imbinare desavarsita intre trup si suflet, ambele nemuritoare; nu exista nici o contradictie intre ele. Prin neascultarea in sa a unicei porunci dumnezeiesti, desi fusese avizat de ceea ce va urma acestei neascultari, el a deczut din nemurire, trupul lui, instrumentul prin care a pacatuit, fiind pedepsit astfel cu moartea.*

Sufletul in sa i-a ramas nemuritor ca si mai inainte. Noi nu putem pricepe cu mintea noastra marginita cum se realizeaza aceasta unire a sufletului cu corpul in sanul mamei si nici separarea sufletului de corp in clipa mortii. Moartea este un fenomen inevitabil si cel mai sigur ce se petrece in viata omului. Nimeni nu scapa de ea, este mostenirea noastra, pedeapsa lui Dumnezeu pentru neascultarea celui dintai om si a tuturor descendentilor sai. Si totusi, acest „[blestem](#)” dumnezeiesc al mortii a fost inlaturat prin venirea Rascumparatorului. Cei care au calcat porunca lui Dumnezeu prin stramosii lor, si sunt deci apasati de „blestemul” ancestral, pot totusi sa scape de el, daca vor asculta, la randul lor, de poruncile lui Dumnezeu, anume cele ale Legii vechi, validate prin cele ale Evangheliei si confintite prin Tainele Bisericii. Trupul, fiind pamant, se va intoarce in pamant, dar sufletul, fiind suflarea lui Dumnezeu, se va intoarce la Creatorul sau, ca sa dea socoteala de ceea ce a facut in timpul vietii pe pamant cu templul trupului ce i s-a dat spre slujirea lui Dumnezeu. Fiecare om are un rost al sau, un termen de executare a ceea ce i s-a dat spre realizare, iar pierderea timpului in placerile lumesti, si deci nerealizarea in termen a ceea ce ii era harazit, va atrage, bineinteles, dupa sine, si pe drept, pedeapsa meritata.

Moartea este inspaimantatoare pentru cei care nu se ostenesc sa-L cunoasca pe Dumnezeu si poruncile Lui, iar pentru cei ce-L cunosc si-L iubesc ea este o binefacere, este sfarsitul durerilor si suferintelor trupului, al muncilor istovitoare, al neintelegerilor cu cei necredinciosi, al neputintei noastre de a ne desavarsi, este mantuirea sufletului nostru din inclinarile pacatoase ale trupului stricacios, este intrevederea cu Dumnezeu, pacea si ordinea vesnica. Ce frumoasa este deci moartea si binecuvantata! Demonul, cel ce gelozeste puterea Creatorului si care, vrand sa se faca asemenea Lui, a fost izgonit din ceruri, a corupt pe primul om, si de atunci si pana azi continua ispitirea oamenilor, el, care vrea sa-L concureze pe Dumnezeu. Omul din ziua de azi, cu inima lui corupta, este tentat sa intrebe de ce Dumnezeu, daca a creat pe om nemuritor, harazit fericirii eterne, i-a pus totusi in fata pomul cunoasterii binelui si raului, din care i-a interzis sa manance. De ce i-a pus, deci, ispita in fata, El, Atotstiutorul, cunoscand ca omul va cadea, ispitit de cel rau? Acest pom al ispitei i-a fost pus omului in cale tocmai pentru ea el sa-si dea permanent seama ca este o fiinta creata, supusa Creatorului sau, si nu egala cu El, Caruia Ii datoreaza fericirea nemuritoare, dar si ascultare si supunere. Dumnezeu a prevazut desigur ispitirea omului si a vrut ca aceasta fericire si nemurire sa fie meritate de om, atat pentru el, cat si pentru descendentii lui, iar nu primite gratuit. De aceea, prin poporul ales, poporul lui Israel, El a transmis lui Moise legile Sale, pentru recastigarea nemuririi prin Mesia Ce avea sa vina si prin Evanghelia Lui. Prin trimiterea lui Iisus Hristos – Insusi Cuvantul Lui intrupat – El explica omenirii rostul si sensul vietii pamantesti, anume recastigarea fericirii pierdute. ¬Iisus este deci intruparea Legii divine. ¶

Moartea n-a fost destinata omului, ea este contrara naturii lui si n-a survenit decat ca o pedeapsa a pacatului, in clipa cand inima si dragostea lui s-au indepartat de Dumnezeu. Reintoarcerea inimii omului catre Creatorul sau, dragostea si ascultarea fata de El readuc omului nemurirea. Sufletul omului si-a tradat natura lui initiala, raul a pus stapanire pe el, si moartea vine sa curme acest rau. Ea este necesara, venind ca o binefacere pentru om, facand deci sa inceteze raul. Daca omul corupt de ispititor, inrait de cel viclean, ar fi ramas totusi nemuritor, asa cum l-a creat Dumnezeu, ar fi fost o calamitate vesnica. Dumnezeu, in bunatatea Lui, a vrut totusi sa-l scape pe om de acest rau vesnic. El a trimis moartea ca o pedeapsa, dar si ca o salvare din ghearele Satanei. Moartea este un mijloc de impiedicare a propagarii raului pe pamant. Dumnezeu a impiedicat uneltirile diavolului, a impiedicat ca raul sa ramana nemuritor, asa cum era natura omului. Deci spre binele acestuia, El a trimis

moartea in trupul care a pacatuit, pastrandu-i totusi nemurirea sufletului. Principiul pacatului se gaseste chiar in zamislirea din pofta trupearca, cand Dumnezeu creeaza sufletul la initiativa parintilor care zamislesc trupul, ambele realizari devenind una (o fire omeneasca), dar mostenitoare a pacatului slramosesc. Numai prin intruparea si moartea lui Hristos acest pacat a fost nimicit, potential in intreaga fire umana, iar real sau efectiv in toti cei ce-l primesc pe Hristos prin Botezul in numele [Sfintei Treimi](#). Dar si in acest crestin se mentine lupta dintre legea trupului si legea duhului, ca si in primul om din paradis, caci crestinul trebuie sa lupte spre a activa in virtuti potentele de la Botez. Lupta este pana la sfarsitul vietii, si deci si amenintarea raului, respectiv moartea sufleteasca. De aceea Apostolul Pavel spune: „...Cine ma va izbavi de trupul mortii acesteia?” (Romani 7, 24).

Moartea trupearca insa curma aceasta lupta. Nici un om nu scapa de ispita, de boala, de foame, de truda, de suferinta, de durere. Viata insasi, de care ne cramponam atat, este o ispita continua. Cine ne scapa de toate acestea, daca nu moartea? Si totusi numai prin aceste ispite ne putem mantui, putem recuceri nemurirea. Prin increderea, recunoasterea si ascultarea fata de Iisus castigam vesnicia: „Eu sunt Calea, Adevarul si Viata!”. Ascultarea, smerenia, faptele bune, rabdarea servesc de sprijin sufletului in clipa parasirii corpului. Moartea dreptului nu seamana deloc cu cea a unui pacatos; dimpotriva, cei drepti simt o mare bucurie, bucuria de a fi chemati la odihna de veci, in timp ce moartea pacatosului este cumplita. Cel ce a calcat legea se ingrozește de pedeapsa, remuscarile ii chinuiesc constiinta, iar cainta este adeseori prea tarzie!...

In alta ordine de idei, acum in incheiere, voi recunoaste si marturisi faptul ca stiind, din propria-mi experienta, ca fiecare intalnire cu Parintele Arhimandrit Paulin Lecca a fost un prilej de mare inaltare sufleteasca si de sarbatoare, asemeni intalnirilor invatateilor cu marii filozofi ai vremii antice precum: Platon, Plotin, Socrate, Aristotel, fiindu-ne pilda demna de urmat, de intelepciune, abnegatie si daruire, ma (mai) gandesc ce repede ii uitam noi pe acesti oameni, pe aceste personalitati ale culturii si spiritualitatii noastre, fiindu-le prea putin recunoscatori pentru toate cate ne-au facut si ne-au daruit ei noua, cu toate ca ar trebui sa ne aducem aminte „de mai marii nostri”!...

In ultima vreme am vorbit de toti acesti mari Parinti ai Ortodoxiei noastre, pe care noi nu-i numim sfinti, caci ne temem de asta. Dar pentru noi au fost ca niste sfinti. Asa i-am simtit, asa i-am percept. Fiindca i-am vazut implinind sub ochii nostri Evanghelia, pentru ca ne-au invatat crestinismul practic prin exemplul personal: au flamanzit ei ca sa sature pe cei flamanzi, au privegheat ei ca sa se odihneasca cei osteniti, au patimit ei ca sa ia mangaiere cei intristati, s-au sacrificat ei ca sa traiasca ceilalti. Bunul Dumnezeu sa-l odihneasca cu sfintii pe Parintele Arhimandrit Paulin Lecca - cel care a ajuns, in urma cu douazeci si unu de ani, alaturi de marii sai indrumatori, slujitori si inaintasi, iar pentru rugaciunile lui sa ne miluiasca si sa ne mantuiasca si pe noi toti. Amin!...

Eu personal, ma simt foarte implinit si onorat pentru faptul ca am avut fericitul prilej si marea sansa de a-l intalni si (de) a-l cunoaste pe Parintele Arhimandrit Paulin Lecca – mare personalitate a culturii si spiritualitatii noastre monahale romanesti, autentice si marturisitoare din aceste razvratite vremuri, avand convingerea si nadejdea ca vom sti cu totii pe mai departe, sa ne cinstim inaintasii, potrivit meritelor si vredniciei fiecaruia, cu toate ca in aceste vremuri, pretuim mai mult pe altii de oriunde si de aiurea, caci ni se par a fi mai exotici, mai spectaculosi, mai senzationali!... Insa, ramanem convinsi de faptul ca ce este nobil ramane iar ce este ieftin, apune!...

Asadar, cei alungati din turnurile babilonice pot bate la portile cetatii noului Ierusalim – cel bisericesc si ceresc ce „nu are trebuinta de soare, nici de luna, ca sa o lumineze, caci slava lui Dumnezeu a luminat-o, faclia ei fiind [Mielul](#)” (Apoc. 21, 23). Lucrarea aceasta, cu alte cuvinte, este una de referinta in domeniul istoriei si a spiritualitatii autentice, care ar trebui sa se afle la indemana tuturor celor ce cred ca „Biserica este cetatea pe care nici portile iadului nu o vor birui”!...

Dumnezeu sa-l ierte si sa-l odihneasca!

Vesnica sa-i fie amintirea si pomenirea! Amin!
Cu aleasa pretuire si deosebita recunostinta,
Drd. Stelian Gombos – Consilier la Secretariatul de Stat pentru Culte din cadrul
*Guvernului Romaniei.*⁴³⁴

Seara, fratele Ion, nebun de-a binelea, era străjuit de vărul Iui. Stând amândoi în aceeași chilie, la un moment dat fratele Ion îl lovește peste obraz.

- *De ce dai, frate Ioane? — îl întrebese vărul său.*

- *Mă, tu dacă întorceai și celălalt obraz, ieșea dracu' din mine - răspunse fratele Ion - care, totuși, își dădea seama c-a intrat cel rău într-însul.*

Având chilia la etaj, a doua zi fratele Ion a sărit pe fereastră în pielea goală și a luat-o spre pădure. Nimeni nu l-a mai găsit toată ziua. Dar spre seară, fratele Ion venise gol-goluț dinspre pădure.

- *Nu ți-e rușine, frate Ioane? - îl întrebese un călugăr.*

- *Nu, pentru că sunt ca Adam în Rai - răspunse Ion.*

Dar când a zărit Biserica, s-a lăsat pe vine, acoperindu-și rușinea. Închis din nou în altă chilie, fratele Ion a început să dărâme soba și să baricadeze ușa. Alți doi frați, mai voinici și mai curajoși, au cerut binecuvântarea de la părintele stareț, ca să intre la el și să-l lege. Dar, după ce l-au imobilizat, au zărit deasupra ușii o legătură ciudată.

- *Ce ai aici, frate Ioane - îl întrebese unul dintre frați.*

- *„Sfânta împărtașanie!”*

Dar, când frații au desfăcut legătura, au găsit într-înșă numai necurățeni, ca la „liturgia neagră” a sataniștilor...

Într-o cumplită bătaie de joc, diavolul îl „cumineca” cu propria lui scârnă, răzbunându-se asupra lui. Desigur, fratele Ion a fost dus la spitalul din Sibiu, dar medicii nu l-au putut ajuta cu nimic. Când a ieșit, m-am întâlnit cu el la mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta, unde mi-a povestit cele de mai de sus. Atunci, i-am spus:

- *Frate Ioane, boala frăției tale nu e de spital. Spovedește-te la un duhovnic, spune tot ce mi-ai spus până acum și atunci te vei vindeca.*

Fratele Ion m-a ascultat. S-a spovedit, a spus tot cu deplină sinceritate și a scăpat de diavolul care îl scosese din minți. Cei ce nu cunoșteau condițiile în care a înnebunit fratele Ion, ziceau că și-a ieșit din minți din cauza rugăciunii lui Iisus. Cauza însă, după cum se vede, a fost însă viciul său nemărturisit, dar și mândria sfințeniei.

Tot în acest timp, părintele Nișon de la Frăsinei a fost la mănăstirea de la Sâmbăta. Părintele Arsenie îl întrebă:

- *îl cunoști pe fratele Victor?*

- *îl cunosc, preacuvioase.*

- *Spune-i din partea mea să nu mai zică „Doamne Iisuse”, fiindcă o să înnebunească! Mi-a venit cam greu să aud asemenea cuvinte din partea „sfântului” de la Sâmbăta. Eu însă m-am analizat și m-am întrebat: Pentru ce mă rog neîncetat? De ce implor mila Mântuitorului Iisus? Ca să devin sfânt? Nu! Ca să dobândesc clarviziunea și să fac minuni? Nu! Eu mă rog, pre-cum nenorocitul aflat pe fundul prăpastiei, care cere ajutorul lui Dumnezeu. Și atunci am continuat să zic rugăciunea lui Iisus, spovedindu-mă cu toată sinceritatea, ca întotdeauna, luptându-mă cu patimile trupești și sufletești pe viață și pe moarte.*

[...]

Plin de bucurie, am revenit din nou la liniștea mea de altădată. Mă gândeam să nu mai plec nicăieri. Dar, după ce am stat o bună bucată de vreme, primesc o scrisoare de la Părintele Ioan Kulighin, duhovnicul Mitropolitului Nicolae al Rostovului, care mă chema să vin neapărat la București, la mănăstirea Antim, în calitate de translator. Am invocat diferite motive și, în mod delicat, l-am refuzat pe ucenicul starețului Ambrozie de la Optina. A doua

⁴³⁴ <<http://www.crestinortodox.ro/religie/parintele-paulin-lecca-125390.html>>, marți, 22 septembrie 2015

oară m-am pomenit cu o scrisoare din partea părintelui Gherontie care mă ruga foarte insistent să vin la București. Am refuzat și invitația Părintelui Gherontie,

Dar a treia scrisoare, venită de la Părintele Ioan Kulighin, pe care-l cunoscusem în Odessa, a fost decisivă. Acest mare duhovnic mă ruga să vin în numele sfintei ascultări ce purcede de la Dumnezeu. Și atunci, spre necazul părintelui stareț și al fraților, am luat-o spre București. Am ajuns însă prea târziu, căci Părintele Ioan Kulighin fusese arestat și dus înapoi în Rusia.

Totuși, Sandu Tudor m-a reținut la mănăstirea Antim, unde am tradus „Sbornicul” și „Pelerinul”. Spre primăvară, colegul meu neofit, Nica, îmi comunică, plin de entuziasm, că la Patriarhie a venit o fetiță care avea vedenii.

- E o sfântă - mă asigură colegul. E nevinovată ca un miel.

Și tocmai când mă pregăteam să merg la Patriarhie,

Florica, așa o chema pe fată, vine cu un grup de credincioase la Antim,

La intrare, a văzut-o și părintele Benedict Ghiuș, care s-a exprimat astfel:

- Dacă fetița aceasta are atâta nevinovăție în ochii ei, oare cum o fi fost Maica Domnului?

Când a intrat în Biserică, Florica îndată s-a lăsat în genunchi în fața analogului din dreapta, și-a așezat mâinile pentru rugăciune precum copiii, începând să se roage. Dar rugăciunea n-a durat mult, căci peste vreo cinci minute, Florica a căzut pe spate, vorbind despre „Doamne-Doamne”, despre Rai, despre îngeri...

O doamnă trece pe lângă ea și zice:

- Ferice de ea, a căzut în extaz!

Pentru mine acest extaz era cu un semn de întrebare: de ce Florica adoarme, de ce cade în transă? în „Viețile Sfinților” nu există asemenea cazuri. Sfinții intrau în extaz, dar ei rămâneau în picioare sau în genunchi, cu ochii deschiși și lucizi.

L-am întrebat, pe Andrei Scrima, dacă e posibil ca sfinții să cadă în transă, fiindcă eu știam că, numai la spiritism, femeile- medium cad în transă, posedate de un duh demonic. Fratele Andrei Scrima s-a repezit la niște „sfinte” catolice, dar răspunsul lui nu m-a lămurit.

În altă zi, fiind invitată de doamna S., Florica cere câteva ouă, le sparge într-o cratiță și începe să le amestece, zicând că așa i-a spus „Doamne-Doamne”. Acesta a fost al doilea semn de întrebare. Nici acest soi de „vrăji” nu există în „Viețile Sfinților”.

Într-o dimineață, vine Florica la mine cu cărticica de rugăciuni, spunându-mi că a găsit într-însa o floare pe care ea n-a introdus-o acolo, iar „Doamne-Doamne” ar fi spus s-o împartă în două, legând-o separat în mici legături, pe care să le purtăm, eu și ea, la gât. Deși acesta a fost pentru mine al trei-lea semn de întrebare, totuși m-am supus, concesiv, primind o parte din floare.

Altădată, îmi spune: „Doamne-Doamne” i-a poruncit să ne aducă la cunoștință că, în noaptea următoare, se vor petrece lucruri mari, supranaturale și, de aceea, noi trebuie să facem utrenia la miezul nopții. Când i-am spus părintelui stareț Vasile, acesta a început să-și facă cruce, zicând:

- Da, eu cred... Cred și în Petrache Lupu... Vă dau voie să faceți utrenia la miezul nopții.

Când ne-am adunat vreo patru inși la utrenie, părintele Damian a dat binecuvântarea, iar părintele Adrian Făgețeanu a început să citească cei șase psalmi. În acest timp, Florica se așezase în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului și-și începuse obișnuita ei convorbire cu duhurile de dincolo. Și fiindcă vorbea destul de tare, părintele Adrian s-a oprit din citit și ne-a întrebat:

- Dacă psalmii lui David sunt inspirați de Duhul Sfânt, ce duh vorbește prin Florica, de mă întrerupe din citit? Au doar Dumnezeu, nu este un Dumnezeu al rânduiei și al păcii?

Într-adevăr, părintele Adrian a pus o întrebare foarte serioasă, care ne-a dat mult de gândit. În altă zi, îmi spune Florica din partea lui „Doamne-Doamne” că, noi doi, trebuie să mergem undeva în județul Buzău, să ridicăm o troiță și apoi să facem o mănăstire de fecioare.

Rămăsesem mai nedumerit ca oricând. Nu eram nici preot, nu aveam nici o experiență și tocmai eu să fac o mănăstire de fecioare? Și de ce neapărat împreună cu Florica? Nu se ascundea aici vreo cursă diabolică?

Era o mare primejdie să merg cu cercetarea înainte, de capul meu. Aici voile și părerile proprii nu aveau ce căuta. Trebuia să mă adresez unui duhovnic neutru, care să-mi dea un sfat. L-am ales în persoana monseniorului Ghica. Acesta abia se întorsese din străinătate și, în 1947, se afla în București. M-a primit cu multă bunăvoință. L-am întrebat cum am putea deosebi vedeniile înșelătoare de cele dumnezeiești. Monseniorul mi-a răspuns astfel:

- Dacă dumneata ai avut o vedenie sau altcineva îți povestește viziunea pe care a avut-o, să te duci și să-i spui duhovnicului la care te spovedești. Și duhovnicul îți va spune adevărul, pentru că prin dânsul vorbește Dumnezeu.

În continuare, monseniorul Ghica mi-a istorisit cum, în urmă cu patruzeci de ani, a consultat trei duhovnici, întrebându-i dacă e bine să primească hirotonia în preot sau nu. Toți trei, deși se aflau în diferite orașe ale Franței, au răspuns, fără să aibă vreo legătură între ei, că e bine să rămână frate, deci să nu primească preoția. Dar, după patruzeci de ani de misionarism prin Brazilia și Africa, o femeie cu vedenii i-a spus că trebuie să primească hirotonia. Ca să verifice adevărul, monseniorul Ghica s-a dus din nou la cei trei duhovnici, întrebându-i dacă e bine să rămână mai departe frate. Și atunci toți trei au răspuns nu, de data aceasta, trebuie să primească preoția.

Sfatul monseniorului mi-a prins de minune. M-am dus la duhovnicul meu (adică la părintele Benedict), la care mă spovedeam și i-am spus:

- Preacuvioase, astăzi, la ora patru după masă, Florica va avea o vedenie la mine în chilie. Vă rog să veniți și sfinția voastră, ca să vă spuneți opinia.

Cu câteva minute înainte de ora patru, în chilia mea de la Antim se afla Florica așezată pe patul meu, concentrată într-o cârticică de rugăciuni, mai era părintele Benedict, așezat smerit pe un scaun de lângă ușă, doamna S. cu fiica ei și eu cam pe la mijloc. Florica știa dinainte când va veni „Doamne-Doamne”. Cineva dintre noi a spus că e ora patru, dar Florica a răspuns imediat:

- Ceasul acela nu merge bine. Mai sunt încă două minute. Și într-adevăr, peste două minute fata cade pe spate, doamna îi potrivește picioarele pentru a sta mai comod, apoi „convorbirea” începe ca la telefon:

- „Doamne-Doamne”, de ce ești supărat?

Pentru prima oară am auzit, că „Doamne-Doamne” s-ar fi supărat...

- „Doamne, Doamne”, trebuie să plece cineva?

Era cineva printre noi care incomoda.

- Spune „tu” cine trebuie să plece, că ei nu „știe” cine trebuie să plece, îi vorbea Florica, fără a ține seamă de acordul gramatical.

- Da? - zise Florica în continuare. Să rămână părintele Victor {deși eu eram numai frate), să rămână doamna S. și Lucica (fiica ei).

Satana, căci el era, n-a spus direct cine trebuie să plece, ci a spus cine trebuie să rămână, ca cel necitat să priceapă, să se ridice și să plece. Și smeritul părinte Benedict Ghiuș, parcă-l văd, a stat câteva secunde, s-a ridicat și a zis:

- Da. Trebuie să plec!

Întâmplarea a avut efectul unei lovituri de ghioagă în capul meu. Eu care-l știam pe părintele Benedict încă de când eram elev seminarist, eu care-l știam ca pe cel mai bun călugăr sub toate raporturile, să-l văd acum alungat ca pe un preot nevrednic, care este mai prejos nu doar decât mine, ci și decât doamna S. și fiica ei...

Totuși, am rămas pe Ioc, să văd cum se termină toată drăcovenia. Ca de obicei, voiam să cercetez problema pe toate fețele și să merg până în pânzele albe. Vedeam că diavolul vrea să mă arunce întâi în prăpastia mândriei (că aș putea fi „mai bun”, „mai cuvios” și chiar „mai plăcut” lui Dumnezeu decât părintele Benedict) și apoi să mă arunce în prăpastia păcatelor

(cine m-ar mai fi scos din această prăpastie, dacă rămâneam în înșelare, precum sârmana Florica sau cei care-i susțineau rătăci-rea?).

Eram interesat acum să văd ce mai zice Florica, în transa ei care încă nu se terminase. Doamna S, se apropiase de ea și îi puneă întrebări. Florica, deși era adormită, auzea și răspundea întrebărilor ei.

Printre altele, a spus că va veni Patriarhul Alexei al Moscovei la noi în țară, deși noi știam acest lucru. Apoi ne-a mai „anunțat” că regele Mihai va fi alungat din țară, eveniment pe care deja îl aflasem. Ca unul care nu are o lucrare lăuntrică, de pocăință și smerenie, diavolul vorbea prin Florica numai lucruri exterioare, de suprafață, căci nu ne putea da ceea ce el însuși nu are. Ex nihilo nihil. Dar, când doamna i-a vorbit despre părintele Arsenie, atunci Florica a răspuns:

- Duceți-mă la iubitul meu A.! - deși Florica nu-l cunoștea și nici nu auzise de el.

Ca să văd ce va ieși până la urmă, am cerut binecuvântarea părintelui stareț Vasile, l-am luat pe părintele Adrian și am plecat împreună cu Florica la părintele Arsenie, viețuitor la o mănăstire din nordul țării.

Pe drum, i-am spus fetei cum părintele Arsenie „citește gândurile”, deci să nu ascundă nimic, ci să mărturisească tot ce are pe suflet, crezând că dacă-i spune totul, părintele Arsenie își va da seama că fata este înșelată de diavol și ne va preveni să ne păzim de cursele Iui. Dar, spre mirarea noastră, părintele Arsenie nu numai că nu ne-a prevenit, dar o aproba imprudent pe fată, într-un mod inacceptabil.

La un moment dat a început să circule zvonul că Florica a damblagii. Zăcea într-o casă dincolo de pârâu. Dorind să văd ce s-a întâmplat, am văzut o mulțime de fete și femei trecând râul spre acea casă. Eram sigur că acolo este și părintele Arsenie. Am ajuns ultimul. Când am apărut în cadrul ușii, părintele Arsenie stătea pe scaun cu spatele spre mine și cu fața spre Florica, întinsă pe pat și comportându-se întocmai ca o fată capricioasă.

- Ia, lasă-mă în pace! - îi spunea părintelui A.

Apoi, după o pauză, porunca pe același ton:

- Dă-mi lumânarea!

Femeile care mă văzuseră în cadrul ușii au început să se în-toarcă spre mine, iar părintele Arsenie, simțind că ele își întorc capetele, s-a întors și el spre ușă, dar, văzându-mă, a oprit „bâlcii”.

După o vreme, sârmana Florica s-a umplut de buboai mari pe tot trupul, iar în cele din urmă a căzut pe podele, precum epilepticii, cu spume la gură, stând așa, nefericita, vineri, sâmbătă și Duminică. Se speriasse lumea de ea. Atunci, n-am mai stat pe gânduri. Mi-am luat rămas bun de la părintele Arsenie, mulțumindu-i pentru ospitalitate. Mi-am luat rămas bun de la Florica și ușurat, simțind cum mi s-a luat un pietroi de pe suflet, am luat-o spre Frăsinei, scăpat ca din ghearele unei fiare sălbatice. Mai târziu, m-am interesat de Florica. Mi s-a spus că s-a dus la Brașov, unde a devenit prostituată, dar o puneam mereu la rugăciuni. După această pățanie, l-am întrebat pe părintele stareț:

- Preacuvioase, cum credeți: ar fi fost mai de folos pentru mântuirea sufletului meu, dacă rămâneam numai în Frăsinei sau mai de folos sunt pentru mântuirea sufletului aceste experiențe din diferite locuri, în care am fost trimis sau chemat?

- Eu cred că ai mai mult folos din pelerinajele sfinției tale - mi-a răspuns părintele stareț.

Când starețul Zosima i-a spus, cu limbă de moarte lui Alioșa, să se ducă și să sufere în lume, cred că s-a gândit la acest folos dublu: pentru mântuirea sufletului său, dar și pentru mântuirea altora.

Ajuns la Frăsinei, i-am scris părintelui A. o scrisorică cu următorul conținut: „Preacuvioase părinte A., aveți milă de Sângele pe care Domnul nostru Iisus Hristos L-a vărsat pentru noi toți, aveți milă de turma pe care o păstoriți și aveți milă de sufletul sfinției voastre”. Poate mai târziu o fi ascultat, dar sigur nu sunt, fiindcă n-am văzut o lepădare publică a sa de toate acele rătăcirii spiritiste și erezii steineriene! Nota 3

[...]

La 28 septembrie 1940, când am plecat la mănăstirea Frăsinei, eram absolvent al „Facultății de Teologie”, dar nu aveam licență.

- Mai întâi să-ți dai teza de licență - îmi spusese Gala Galaction - și apoi să pleci la mănăstire!

- Pentru mântuirea sufletului meu n-am nevoie de licență — îi răspundeam profesorului meu, pregătindu-mă de plecare!

Dar iată, atunci când era vorba să mă fac ucenicul părintelui A., Mitropolitul Nicolae Bălan nu voia să mă primească, la mănăstirea de la Sâmbăta, nelicențiat. Și atunci, părintele Arsenie a hotărât să-mi iau strictul necesar și să mă prezint la Academia din Sibiu. M-am prezentat așa cum eram, cu o rasă de dimie, părul mare și desagii în spate. În curtea Academiei, mă strigase un preot voinic, în vârstă și cu gambetă pe cap:

- De unde ești?

- De la mănăstirea Frăsinei.

- Și ce cauți aici?

- Am venit să mă înscriu la „Academie”.

- Păi, nu te primesc!

N-am mai scos un grai. M-am întors să-i spun părintelui A., care mă întrebase cum arăta preotul, punându-mă să repet de câteva ori cele spuse de acela.

După ce a rămas pe gânduri, părintele Arsenie mi-a dat însă asigurarea că Maica Domnului nu m-a părăsit, iar când m-am ridicat, mi-a dat binecuvântarea să mă întorc la Frăsinei.

Peste vreo săptămână, a venit un frate după mine, chemându-mă să mă prezint la Academie, pentru că Mitropolitul mi-a aprobat cererea. De data aceasta n-am mai putut obține blagoslovenia părintelui Simeon, care nu era de acord cu plecarea mea. Mai trecuse un timp și iar am dat ochii cu părintele Arsenie

- Uite, acum Facultatea din Cernăuți se află la Suceava, du-te acolo și îți susține teza de licență. E păcat să rămâi fără licență, după ce ai făcut cei patru ani de teologie.

- N-am bani - i-am zis, gândindu-mă că n-am salariu, iar părintele stareț nu mă ajută la nimic.

- „Fă ce poți” - mi-a răspuns părintele Arsenie - „restul îl împlinește Dumnezeu”. Nu știam atunci, că acesta este un citat din „Urmarea lui Hristos”. Nota 5.

[...]

Când am sosit la mănăstirea de la Sâmbăta cu rezultatul, părintele Arsenie s-a aprins de mânie și, cu ochi scânteietori, mi-a zis:

- Faci niște țicneli... Acum, du-te înapoi și depune jurământul.

- Dar nu mă lasă conștiința să acționez împotriva adevărului, încercai să mă îndreptățesc.

- Aruncă asupra duhovnicului toată răspunderea și du-te înapoi ca să depui jurământul - îmi zise părintele Arsenie, hotărât.

Am făcut ascultare. Dar când m-a văzut, decanul m-a întrebat:

- Cum de atunci n-ai vrut să juri, iar acum ești hotărât să o faci?

- Mi-a spus duhovnicul să arunc asupra lui toată răspunderea și să depun jurământul.

Am depus jurământul - împreună cu prietenul meu Victor Moise - și m-am întors cu diploma de licență. Am făcut ce am putut, iar restul l-a împlinit Dumnezeu...

[...]

Părintele Arsenie, Ioan, Veronica și Petru

Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.

- Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebase el, fără să mai facă vreo introducere.

- Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...

- Ce anume nu înțelegi? - insistase Părintele Mladin.

- Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că aș vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...

Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țigani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele A., ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:

- îl vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor.

Când era la mănăstirea Bistrița, m-am dus de la Govora pe jos, cu același gând de a mă face ucenicul lui. Dar părintele Arsenie m-a întâmpinat cu atâta ostilitate și dispreț, încât m-am retras în bisericuță, am intrat într-o strană în fața icoanei Mântuitorului și am început să rostesc rugăciunea lui Iisus cu inima îndurerată și zdrobită. La un moment dat, mi-a venit o umilință atât de profundă, de nici nu mai știu cum am ajuns în genunchi în fața icoanei Mântuitorului. Mi se părea că Domnul Iisus îmi spunea: „Nu te mâhni, Eu sunt cu tine, nu te voi părăsi niciodată”. Plângeam în hohote de atâta bucurie și mângâiere.

Când m-am dus la părintele Arsenie, pentru a-mi lua rămas bun, el a observat pe chipul meu o pace, o liniște, o siguranță și o lumină, cu totul deosebite, fiind destul de respectuos. Acestea sunt ne-dumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc.

- Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... Nota 10.

- Aveți dreptate, preacuvioase, i-am confirmat părerea. Tot la Bistrița, la despărțire, părintele Arsenie mi-a dat o carte introdusă în două plicuri mari, unul în altul, atrăgându-mi atenția, în mod special, să nu le dezlipesc și să nu umblu înăuntru, ci s-o dau în mâna părintelui Pandoleon. I-am respectat dorința, cu toată evlavia și frica. Dar, când am trecut cu traista prin Govora Băi, milițienii m-au crezut colportor. M-au dus la „Miliție”, m-au controlat și apoi m-au întrebat ce se află în plic.

- Nu știu, i-am răspuns. Un preot de la Bistrița mi l-a dat, ca să-l transmit unui preot de la Govora.

- Lasă că vedem noi îndată, au zis milițienii, ducând cartea acasă la șeful miliției.

Peste puțin mi-au restituit plicul desfăcut. Era o carte de Rudolf Steiner, în care se vorbea despre clarviziune, aură etc.

Creștinii din vechime își începeau lucrarea cu pocăința, smerenia și dragostea, ajungând la sfințenie. E de mirare, deci, că cel ce își începe lucrarea cu practici oculte poate ajunge un impostor?

În 1959, am avut prilejul să fiu găzduit în București chiar în casa unde trăgea părintele Ioan de la mănăstirea din V. Stăpânul casei, un înfocat adept al mișcării religioase din acea mănăstire, era colonel în retragere. Știind că e bun prieten cu părintele Ioan, n-am îndrăznit să suflu nici o vorbă împotriva rătăcirilor respective. Dar seara, colonelul m-a condus în camera mea și s-a așezat pe un scaun, zicându-mi;

- Trei lucruri nu-mi plac la părintele Ioan!

Interesat și surprins totodată, am ciulit urechile.

- Părinte - începuse colonelul - eu am fost toată viața sol-dat. întotdeauna m-am supus și am ascultat de comandanții mei. Și dacă primeam ordin să trec prin foc, prin foc treceam. Dar părintele Ioan, nu știu ce fel de preot este. De propriul tată nu ascultă, de Episcopul care l-a hirotonit nu ascultă, de Epis-copul din Galați nu ascultă. Și, ceea ce e de neconceput, nu

mai ascultă nici de Patriarh și nici de Sfântul Sinod. Și atunci, dacă nu ascultă de reprezentanții Bisericii, se pune întrebarea: de cine ascultă?

Al doilea lucru care nu-mi place este că, fiind invitat de multe ori în Sfântul Altar, văd, în momentul invocării Duhului Sfânt, atunci când ridică mâinile la rugăciune, cum maica Veronica pune mâna pe Sfânta Masă. Oare e permis ca o femeie să pună mâna pe Sfânta Masă, mai ales în momentul cel mai important? Oare, dacă maica Veronica n-ar pune mâna pe Sfânta Masă, Duhul Sfânt n-ar mai coborî peste Sfintele Daruri?

Și un al treilea lucru, care iarăși nu-mi place deloc, este că părintele Ioan, deși are chilie, nu doarme în ea, ci la ușa maicii Veronica. Acest lucru m-a scandalizat și l-am întrebat personal:

- Părinte Ioan, de ce nu dormi în chilia sfinției tale, ci te culci la ușa maicii Veronica?
- Eu o păzesc pe măicuța - mi-a răspuns părintele Ioan.
- Dar, dumneata o păzești? N-o păzește Maica Domnului?

Observațiile înțeleptului colonel le-au făcut și alții, dar fiii neascultării nu vor să asculte decât de propriile lor păreri și nu vor să facă decât voile lor proprii. Și de aceea, de veacuri, ei merg spre erezie și schismă.

Când eram la mănăstirea G., am aflat mai multe despre maica Veronica. Mănăstirea G. era sucursala mănăstirii V. Surorile sărace care nu aduceau la V. o anumită sumă de bani, o mașină de cusut sau o vacă, erau trimise la G. Cu o asemenea soră, am avut prilejul să stau de vorbă într-o Duminică.

- Soră, ai văzut-o pe maica Veronica când are vedenii? - am întrebat-o ca pe una ce era în cunoștință de cauză.

- Da - mi-a răspuns sora.
- Unde?
- Chiar la mine în chilie.
- Și cum a fost?
- Măicuța a căzut jos, a adormit...
- Și cât a stat pe podele?
- Cam o jumătate de oră.
- Și apoi?
- Și apoi, măicuțele au ridicat-o pe pat. Măicuța și-a deschis ochii. Se vedea că era obosită și istovită. După aceasta, povestea ce a văzut și ce a auzit.

Dacă n-aș fi avut o tristă experiență cu Florica, nefericita copilă care adormea ca și Veronica, poate că eram și astăzi derutat de vedeniile încă mai nefericitei maici Veronica. Acum însă, după ce s-a măritat, și-a dat arama pe față, a rămas, cum se spune în Apocalipsa, „goală, de tot goală”, ca desfrânata cea mare.

În chilia mea din G. intrase tatăl unei surori care era originar din M. Când am auzit că e din satul lui Petru, l-am invitat să șadă și să-mi spună ceva despre „sfântul” din M.

Bietul om ezita. Tăcea. Nu voia să spună măcar un cuvânt.

- Frate, eu sunt duhovnic. Pe mine mă întreabă multă lume despre Petru. Și eu nu știu ce să spun — i-am mai zis.

- Părinte, mi-e rușine să spun, se fâstâci omul.

Eu, totuși, am insistat din ce în ce mai mult. În sfârșit, tatăl fetei săltă capul hotărât să spună tot.

- Părinte, înainte de a veni încoace, venise la Petru o doamnă din Caracal. Doamna era stearpă și venise cu evlavie la „sfântul” Petru, ca să se roage pentru ea și s-o „dezlege” de sterpătură. Ea citise Biblia și știa că la Dumnezeu toate sunt cu putință. Ar fi dorit să aibă un copil.

Petru a ascultat-o, apoi i-a spus să se dezbrace și să se întindă pe pat, ca s-o ungă cu untdelemn pe pântece.

Fără să bănuiască ceva, femeia a făcut cum i-a spus „sfântul”. Și când ea s-a întins, Petru a comis un gest absolut nepotrivit. Biata femeie a sărit, țipând și plângând. Nici n-a știut cum a ieșit pe ușă, povestind decepționată ce-a pățit.

Da, și Sfântul Iacob Pustnicul a căzut în păcat, dar Petru a dat dovadă de pocăința lui Iacob Pustnicul? Și dacă nu are nici o muștrare de conștiință, nu dovedește prin aceasta că pomul rău face roade rele?

[...]

Un preot simplu a spus odată, în fața unor asemenea oameni înșelați, un mare adevăr: „Din toate păcatele vă voi scoate, dar din mândria sfințeniei, n-am să vă pot scoate!”

[...]

Nota 3 în urmă cu mulți ani, ne-au fost citite în manuscris numeroase pagini din acest jurnal duhovnicesc, cerându-ni-se părerea de către Părintele Paulin Lecca, pe atunci stareț la sfânta mănăstire Arnota. Pe vremea aceea nu exis-tau prea multe astfel de jurnale cunoscute la noi, poate nici unul, dar denumirea generică de „jurnal duhovnicesc” este cea mai potrivită pentru a sugera ritmicitatea travaliului unui astfel de înscris lăuntric. De aceea am păstrat-o și noi, chiar dacă între timp au mai apărut câteva astfel de jurnale duhovnicești, toate foarte interesante și de mult folos sufletesc. Facem această precizare, pentru că o denumire generică este un bun comun într-o gândire comunitară autentică și într-o comuniune harică reală.

Mai adăugăm acum, la publicarea acestui jurnal într-o carte (cu binecuvântare arhierescă) încă ceva important din punct de vedere duhovnicesc. Știind bine că Părintele Paulin primea obiecțiile sincere, argumentate și corecte din punct de vedere teologico-cultural, i-am spus: folosul unor astfel de pățanii pentru lămurirea credincioșilor imprudenți sau lesne încredzători este cât se poate de real și evident, în cazul în care este receptat cu smerenie, pentru a-i feri de „vedenisme”, „onirisme”, „spiritisme”, „hipnotisme”, „mediumnisme” și alte asemenea înșelări demonice, dar pe sfinția voastră v-au ferit de greșală, rugăciunile Bisericii, rugăciunile duhovnicului și discernământul duhovnicesc dobândit prin multe nevoințe și încercări, deși participarea la astfel de farse „spectaculoase” ale forței obscure din univers constituie un păcat!

De asemenea, nici părerea monseniorului Ghica, Dumnezeu să-l ierte, cu toate meritele sale culturale și misionare, nu am primit-o fără rezerve și obiecții teologice și duhovnicești serioase, fiindcă nu credem că e normal și prudent să te preoțești la îndemnul unei oarecare „femei cu vedenii” sau a unor „îndrumători” catolici extrem de imprudenți, care-și ajustează „sfaturile” după criterii cel puțin naive, de nu cumva de-a dreptul fanteziste!

O asemenea hotărâre ciudată nu poate fi luată în considerație de ortodocși, fiindcă noi ne călăuzim numai după Sfânta Predanie și învățăturile Sfinților, cercetând cu atenție, grijă și îndelungă sfătuire duhovnici luminați și încercați, iar influențele ocultofile din viața monseniorului, (re)cunoscute de altfel, nu ne inspiră deloc încredere...

Părintele Paulin Lecca (ne amintim cu exactitate convorbirea, fiindcă ne-a fost un oaspete drag după operație, locuind o vreme în casa noastră) ne-a ascultat cu multă atenție, ne-a privit cu bucurie și ne-a zis: „Iubite frate întru Hristos Domnul, mulțumește-i lui Dumnezeu fiindcă te-a acoperit cu Mila Sa, iar duhovnicilor pentru felul în care te-au călăuzit și te-au îndemnat să trăiești...”

Apoi glumind, cum făcea de obicei când îmi exprimam cuviincios, dar ferm, clar și argumentat, opiniile, bazându-mă pe încrederea duhovnicească pe care o aveam în sfinția sa: „Iată, mi-am aflat stareț prevăzător, chiar și acum, când mi s-a apropiat funia de par!”. Vorbea de multe ori în dodii despre plecarea sa, dar se pregătea smerit pentru acea clipă, de care și sfinții se sfiau, rugându-se neîncetat.

Ne gândim, tot mai mult în ultima vreme, să pregătim pentru publicare și scrisorile pe care le-am primit de-a lungul timpului de la Părintele Paulin, pentru a se bucura mai mulți credincioși de experiența sa duhovnicească. Deși ele sunt doar crâmpie de viață, unele extrem de obișnuite, totuși pot fi de mare folos, tocmai fiindcă descriu întâmplări prin care poate trece oricine!

[...]

Nota 5 *Lucrare plină de mândrie ascunsă, cu destule înșelări și erori teologice, după cum pertinent comentau, mai târziu, Părintele Paulin și un vrednic Arhiereu, care ne-au îndemnat să le semnalăm!*

[...]

Nota 10 *Pe vremea în care părintele Arsenie se afla prin apropiere de București, mai mulți creștini mă tot îndemnau stăruitor să merg la dânsul, fiindcă ar fi “clarvăzător” și-mi poate spune trecutul, prezentul și viitorul. Deja aflasem mai multe lucruri ciudate despre felul de a fi al părintelui, iar insistențele și laudele excesive mă făceau și mai reticent: „Vă mulțumesc frumos, fraților, dar nu merg!”¹*

La un moment dat, un frate de credință contrariat de refuzul meu ferm, întrucât știa bine că, pe vremea aceea, nu pierdeam aproape nici un drum de folos la vreun părinte duhovnicesc, chiar îmi zisese:

- *„De ce, frate doctor, vă e teamă cumva că părintele o să vă dea păcatele pe față?”*

Zâmbind, binevoitor, i-am zis:

- *„Nu, frate, nu mi-e teamă deloc, fiindcă deja mi le-am dat singur pe față înaintea lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, om cu viață sfințită și sfințitoare. Și oricum, lipsa de tact, ca să nu zic grosolănia, nu are nimic comun cu duhovnicia reală. Apoi, părintele Arsenie nu are ce să-mi spună în plus; trecutul mi-l știu, iar rănile păcatelor mă ard și-acum; prezentul mi-l vede toată lumea, chiar și frăția ta, neavând în el decât căință și ceva nădejde de îndreptare; iar viitorul, nu-l știe cu adevărat decât numai Bunul, Dreptul și Milostivul Dumnezeu, Care la vremea potrivită, prin economia Sa de nepătruns, mă va pregăti pentru el...”*

De ceva, totuși, mă sfiesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui A., cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșescă de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele!”

Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult laudată de “novatori”, este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu “inovații” inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.⁴³⁵

3. ARHIMANDRIȚII ARSENIE PAPACIOC, IOANICHIE BĂLAN, CLEOPA ILIE

Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan - 1996

Nu vom reda biografiile Părinților de mai jos, deoarece sunt prea cunoscuți ca stâlpi ai adevărului. Convorbirea duhovnicească de mai jos a avut loc cu ocazia vizitei la Sfânta Mănăstire Sihăstria, a Părintelui Arsenie Papacioc, din 1996.

Ea s-a ținut în chilia Părintelui Varsanufie, duhovnicul Părintelui Cleopa Ilie, unde acum este locul de închinare în memoria Părintelui Paisie Olaru.

La ea au participat (mai cunoscuți):

Arhimandriții:

⁴³⁵ Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

Cleopa Ilie, Ioanichie Bălan, Arsenie Papacioc,

Arsenie Popa (actualul stareș al Sihăstriei).
Monahul Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa.
Și... mulți alții, din obștea Sfintei Mănăstiri Sihăstria.
Dar să redăm textul ei:

„Părintele Ioanichie Bălan:

- Apropo de părintele Arsenie Boca că declară că este sfânt, că se fac minuni la mormântul lui...maica Zamfirica aceea.

Părintele Arsenie Papacioc:

- Asta e nenorocirea...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Zamfiruca...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Zamfira...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Trebuie să fie câte o Evă undeva, dacă nu e o Evă nu merge...

Părintele Arsenie Papacioc:

- O chema Julieta...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Julieta, da. I-au făcut acatist, i-au făcut tropar, i-au făcut condac. Acum a ieșit o carte foarte legată de părintele, numită „Cărarea”...
- „Cărarea împărăției”...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Ați auzit de cartea aceea? În care spune și lucruri științifice și teologice și biologice. „Cărarea”.... I-o tipărit-o ea, ea i-a tipărit-o.

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele Boca, păcat de el. A fost un om inteligent, cu suflet bun,

Părintele Ioanichie Bălan:

- Prima dată...

Părintele Arsenie Papacioc:

- foarte pregătit, mare pictor, dar, Părinte... căzuse în forma aceasta a proorociei... cândva... și a sfințeniei și a intrat duhul ăsta al mândriei... El, sfințiile voastre erați foarte mici...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Nu, nu țin minte...

Părintele Arsenie Papacioc:

- și eu eram mic. Și înainte de a mă duce la mănăstire auzisem nu știu ce... era o mișcare în studențime...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, da, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și eu m-am dus la el... la Sâmbăta... era curentul acesta arsenist, foarte puternic.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, în numele lui, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- M-am dus la el, pentru că voiam să plec la mănăstire și voiam o binecuvântare. Și când m-am dus acolo la Sâmbăta m-am dus foarte greu, străin... nu prea cunoșteam. Nu eram așa un om de tupeu să-mi fac loc. M-am dus după adresă. Și stând la masă era acolo stareț un părinte Serafim. Mult m-am folosit de părintele Serafim, nu de Arsenie, de Serafim m-am folosit.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, Părintele Serafim Popescu...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele Arsenie era la o masă fără așternut pe ea... cam lățimea asta... așa... eu aici și el aici, că era într-o vineri și se luase masa și mi-a pus și mie ceva. Și Arsenie Boca și-a pus mâinile așa... Niște ochi albaștri, puternici... la mine așa... fix.... Eu când am văzut zic: *vezi de treabă, domnule*. Eu nu eram prost, eram băiat citit... într-un fel... *Ce înseamnă antimandarul*⁴³⁶ *acesta?* să nu-l... L-am simțit. Când era de puternic curentul despre el, pentru mine, zic, *gata*. Și nu mi-a mai trebuit... Mi s-au întâmplat niște lucruri de o mare trăire pe care am avut-o eu acolo. A vrut să vină către mine că eram într-o margine de pădure. S-a întors din drum. Eu m-am rugat mult la Dumnezeu să nu vină... Nu știa lucrarea mea. Am plecat la mănăstire. Mi-am văzut de treabă.

... A trecut o vreme și noi am condamnat ce a făcut el. Mai întâi de toate a fost arestat.

Părintele Ioanichie Bălan:

- A fost arestat?

Părintele Arsenie Papacioc:

- A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știu ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. Era un mare pictor, să știți.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Talentat...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Talentat. Făcuse Belle-Arte, pe lângă teologie... Și... împreună cu Julieta. Cine este Julieta? Era un curent foarte puternic în România, cu arsenismul, mai ales la București. El era la Sâmbăta. Când te duceai acolo era cel mai mare ~~hax~~ dar să-ți întrebă privirea cu el. Îți dai seama...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Doar cu privirea...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Bucureșteancă?

Părintele Arsenie Papacioc:

⁴³⁶ † ANTIMANDARE. V. a. e N. ass. Da Anti in vece di Ante e Mandare. Ott. Com. Dant. Par. 479. (M.) Ma quale fosse la cagione di questa predestinazione, cioè *antimandare*, è solo a Dio nota.

† ANTE MANDARE.

† ANTIMANDARE. V. a. și N. fund. De la Anti loc de Ante și Spune. Octombrie Com. Dant. Alin. 479. (M.) Dar ceea ce a fost cauza acestei **predestinării**, **adică antimandare**, este cunoscut doar de Dumnezeu.

† A TRIMITE ÎNAINTE.

[Predestinare, n.n.]

<<http://www.dizionario.org/d/gif/0/023/0231001-antimandare.gif>>sâmbătă, 16 mai 2015.

Cu alte cuvinte antimandarele sunt predestinări sau credința eretică, pe care se bazează prevestirile mincinoase, care nu țin seama de pocăință, cununa libertății celor căzuți.

- Era studentă la Teologie, colegă cu Antonie (Plămădeală). Nu știu de unde e ea. Eu m-am dus la facultatea de Teologie, acolo. Și am vorbit cu studenți. S-au bucurat când le-am spus că plec la mănăstire. Și m-au condus până la poartă Antonie Plămădeală, care era și el student, și Julieta. N-am primit nicio alintare, nu nimic: *Domnilor, am venit să vă văd*. Așa am cunoscut-o eu pe Julieta... Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Un act de sinucidere?

Părintele Arsenie Papacioc:

- E... a simulat că... [**sinuciderea, n.n.**] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [**a întrebat-o, n.n.**]: «*Ce-ai făcut?...*». Și așa, dăscălind-o, au rămas în intimidare, **în mare intimitate** [**accentuează A. Papacioc, n.n.**] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... **de la toate... și de la toate**, adică... hai...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Păi da, că e...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareț... Arsenie. Noi l-am învinuit că: *nu ții cont, nu ții legătura cu Biserica*, (noi cei de la Antim⁴³⁷), și te invităm să iei parte la sfătuire *cu noi* aicea... uite așa... N-a primit, pentru că el era... nu putea să-și hrănească antimandarele lui.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, da... scopurile...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Credea în metempsihoză, adică în reîncarnare, lucruri dovedite, nu se punea problema. Eu personal sunt convins de asta, adică... așa cum cu multe lucruri l-am prins... Și... a rămas mare prieten cu Julieta... Când s-a făcut mănăstirea Prislop, pentru ca să-l aducă Biserica și pe el într-o oficializare, într-o apropiere de unitate, l-au numit stareț la Prislop. El cu Antonie, care era diacon, absolvenți de teologie amândoi, și cel care a murit... Dometie, care a fost până la urmă la Râmeț. Acela era preot de mir și s-a călugărit la Prislop, cu stareț Arsenie... Julieta, care acum era într-o fază nouă, din punct de vedere al Bisericii...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Teoloagă...

- Teoloagă... s-a dus acolo, că erau nedespărțiți: „*Antonie, tu ce cauți aici. Aici suntem noi acum. Lasă că te aranjez eu...*” [**cuvințele** Julietei către Antonie Plămădeală, **n.n.**]. Părintele Antonie a început să fie urmărit. A dispărut...

Părintele Ioanichie Bălan:

- A mers la Slatina...

Părintele Arsenie Papacioc:

- A intrat în „diaspora”. A dispărut... Justiția îl căuta. Pe Antonie îl chema Leonida Plămădeală, dar el acum călugărit era Antonie și...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Securitatea n-a știut, n-a știut și l-a lăsat în pace.

Părintele Arsenie Papacioc:

- L-am primit eu la Slatina, că eu eram egumen la Slatina. I-am făcut și eu o fițuică să stea aici, l-am ocrotit și l-am folosit ca diacon.

⁴³⁷ Aici Părintele Arsenie, gândind bisericeste, arată că nu a fost opinia lui, ci a multora, inclusiv a celor de la Sfânta Mănăstire Antim, care învățau din minunata lucrare a Rugului Aprins, reînvierea lucrării lăuntrice a Filocaliei, pe care Părintele Arsenie Boca - de dragul Maicii Zamfira și a propriei lucrări spectaculoase - a refuzat să o practice, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și alții l-au îndemnat să o facă. Vezi și informațiile valoroase din cartea Arhimandritului Paulin Lecca și a doamnei Lidia Stăniloae.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, capabil, bun de condei..., l-am apucat și eu, eram aici, că am venit și eu atunci...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Eram prieteni, în sfârșit... L-am trimis la Râșca să conducă, fiindcă noi aveam vreo 6-7 mănăstiri sub control...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Trebuia să ții inventare...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Noi am scos Sihăstria din starea de schit de sub Secu-Neamț, era și Sihla, aveam și Putna, aveam multe sub control... în sfârșit.

Când mă duceam la Iași, trimis de mănăstire fiindcă eram egumen, cu ocazia hramului, mergea cu mine un însoțitor și mănăstirea mi l-a dat pe Antonie, de data aceea... Antonie fiind cu mine acolo, umbla și el, eu îmi vedeam de treaba mea, eram la capul Sfintei Paraschiva și părintele Eftimie, starețul de la Bistrița...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Acum e episcopul de la Roman...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo...

Julietta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [**Mănăstire, n.n.**]...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Cu Sfânta în familie...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Cu Julieta stareță. Și e normal acum să faci o serie întreagă de greșeli...

Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...

M-am întâlnit cu el, odată. Eram stareț la Cheia. Și m-am dus pe la București pe la consilierul acesta, să iau cruciulițe și alt material de colportaj. La Institutul Biblic, m-am întâlnit cu Arsenie. El era la consilieri. Când a ieșit el de acolo, el m-a luat:

- *Aaa, Ce faci, părinte Arsenie?*
- *Vino la noi la Mănăstire...*
- *N-am nevoie, (zice), lasă că-mi ții sfinția ta locul, știi... tot Arsenie.*
- *Zic: Părinte eu țin locul meu, nu țin locul nimănui, să știți...*

A fost ultima mea întâlnire cu el.

Dar, după ce m-am eliberat din închisoare, am mai avut o întâlnire cu el, înainte de asta mult, înainte de asta care v-am spus-o acum, tot acolo la București. Se căsătorise Veronica și m-a întrebat ce zic:

- *Zic: un prunc la anul, blând și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai vorbim un pic... și la botez... Asta e Veronica cu Gigel, un prunc la anul. Știți... după Coșbuc⁴³⁸.*
- *Nu, zice. Nu cred. Cred că face din tactică.*
- *Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!*

Părintele Ioanichie Bălan:

- Doar patimile...

Părintele Arsenie Papacioc:

⁴³⁸ *Nunta Zamferei*, de George Coșbuc, ultima strofă:

*Și-a zis: - "Cât mac e prin livezi,
Atâția ani la miri urez!
Și-un prinț la anul! blând și mic,
Să crească mare și voinic, -
Iar noi să mai jucăm un pic
Și la botez!"*

- Și a dovedit.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Deci nu v-ați mai vorbit cu Părintele Arsenie?

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu facă greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel. Să facă un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,

Părintele Ioanichie Bălan:

- De unul singur, permanent...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.

Părintele Ioanichie Bălan:

- A stat în București cu ea, tot timpul, da...⁴³⁹

Notă:

A stat în casa ei, apoi, în casa lor. Aveau o atitudine de căsătoriți unul față de altul, mergând împreună și la filme, sugerând tuturor că sunt soț și soție.

Dar să lăsăm pe marele admirator al Părintelui Arsenie Boca, Florin Duțu, să ne spună mai multe:

In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959, când Boca Zian s-a retras din mănăstire [a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitolul precedent, n.n.], a plecat împreună cu Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent. Prin anul 1963 și-au cumpărat o casă din contribuția la amândoi [pe strada Gh. Paloș nr. 24, n.n.]. Din această cauză printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.). Mărturiile oamenilor de valoare, duhovnicești, cum este cazul colegului de la atelierul de pictură, Părintele Sofian Boghiu, care „a spus că Arsenie Boca nu este căsătorit”, arată că era vorba despre o legătură de paternitate duhovnicească, Maica Zamfira mărturisindu-i stările sufletești Părintelui Arsenie, după cum Sf. Grigorie de Nazianz le îndemna pe fecioare: „întâi de toate slujește-L pe Dumnezeu, apoi cinstește-l pe preot, Hristosul văzut, care-ți arată viața. Spre el să zbori zorită; de el să ascuți fără murmur, Prin el să urci bucuroasă; lui să-i spui căderile tale, Pentru ca, după ce te-ai clătinat puțin, să pleci din nou spre înălțimi. Moartă să fii pentru toți ceilalți...”.

în plus, aflăm, de la informatorul cu numele conspirativ „Neacșu”, dintr-o notă din 16 aprilie 1963, că Părintele nu locuia doar cu Maica Zamfira care, „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”, ci „locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa [Ecatrina Constantinescu, n.n.]”.

Zvonul respectiv circula pe baza faptului că cei doi mergeau împreună în haine civile, dar acest lucru se petrecea din ordinul Securității Statului, din 14 mai 1959, încuviințat de mai marii Bisericii, în care se menționa să-și lepede hainele monahale și să îmbrace costume civile, despre care oamenii nu știau și nici măcar cei recrutați ca agenți informatori nu luaseră

⁴³⁹ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

cunoștință și habar nu aveau ce înseamnă monahismul, afirmând în notele de început ale urmăririi, când făceau referire la cei doi: „Boca Arsen[i]e împreună cu soția sa Julieta Constantinescu [19 iulie 1963, n.n.]”. Dar, într-o adresă a Securității, din 22 iunie 1963, deci cu o lună înainte, se spunea că „Boca Zian Arsen[i]e nu este căsătorit”, precum și peste doi ani, la 6 iunie 1965, când, un maior de Securitate, după verificări la starea civilă, menționa că „printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.)”. Presupunerea că ar fi căsătoriți apare în contextul în care Securitatea, „în scopul pătrunderii mai concrete pe lângă Boca Arsen[i]e în vederea obținerii de informații cu privire la concepțiile, legăturile ce le are și atitudinea prezentă a celui urmărit cât și a soției sale Julieta Constantinescu, fost[ă] stareță a mânăstiri Prislop și semnalată că a activat în organizația legionară

[...]

Rezultatele urmăririi sunt prezentate în tabelul alăturat. Spionii Securității au notat fiecare mișcare a Părintelui: taxarea biletelor de tramvai; o excursie la Sinaia; cumpărarea a Vi pâine neagră; shopping-ul de la magazinul de vopseluri și produse chimice și de la magazinul Victoria, la raionul de parfumerie de unde a achiziționat o pastă de ras Palmier; cumpărarea de gheață și a două pachetele de bicarbonat de sodiu; înghețata de la Cofetăria Scala; vizionarea filmului Acord Final la cinema Republica; schimbarea buteliei; vizitele la Biserica Boteanu; participarea la hirotonia episcopului Visarion; privitul în vitrinele unui anticariat etc.

[...]

20:35 — la Cofetăria Scala au mâncat câte o porție de înghețată și au discutat 20:57 - merg la cinematograful Republica de pe B-dul Magheru, unde, alături de „2 individe care locuiesc la aceeași adresă cu «BRATU», au intrat în sala de spectacol la balcon și au ocupat locuri în loje unde au vizionat filmul «Acord Final»

23:15 - filmul se termină și toți merg spre casă, unde ajung la 23:45.⁴⁴⁰

Ne gândim că, totuși, Sfântul Grigorie de Nazianz sau Teologul, nu mergea nici la film, nici la teatru, nici la hipodrom cu fecioarele care le îndruma, cu atât mai puțin să stea în aceeași casă cu ele. Recomanda fecioarelor să asculte de duhovnic, dar nu să viețuiască cu el, ca și soțiile. Mai mult, cum vom vedea mai jos, chiar și arhierul care spovedește vreo femeie, nu trebuie să vadă fața ei. Iar dacă este silit să stea în aceeași încăpere, din pricini neapărat trebuitoare, să aibă totdeauna pe un altul cu el.

[...]

Accord final (1938)

<http://www.imdb.com/title/tt0029837/plotsummary?ref_=tt_ov_pl>

duminică, 17 mai 2015

Plot Summary

Showing one plot summary

A young American violinist is betting with his European organizer that he will marry the tenth girl he meets the next day within 2 months. If he fails, he loses his Stradivari, if he wins he will get \$30,000, but he falls for her roommate. To be near to her, he enrolls under a false name at the local conservatory of music. To get the \$30,000 to get his violin back, he agrees to do a concert tour, starting at the local town, but he refuses to let the conservatory's director conduct and wants one of his co-students, but the director won't allow the orchestra to play under another conductor. Now the problem is to get an orchestra within a few days....

- Written by Stephan Eichenberg eichenbe@fak-cbg.tu-muenchen.de

Acest film prezintă mai multe asemănări interesante cu viața Părintelui Arsenie Boca.

Cele de mai sus se petreceau în data de 3.09.1962! Amnistia Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și a tuturor deținuților mărturisitori a avut loc în anul 1964. Toți oamenii duhovnicești se chinuiau, în timp ce

⁴⁴⁰ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243.

Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira aveau o viață de huzur comunist, fiind la adăpost de orice bănuială, fiindcă erau acoperiți de o permanentă supraveghere, care le furniza dovada palpabilă că sunt fideli regimului, construindu-le în același timp și imaginea viitoare de „prigoniți” și „mărturisitori”.

Ce spun despre aceasta, însă, Sfinții Părinți?

Arhiereul se cade să fugă de vorbirea cu femei

Ia aminte, te rog fierbinte, Stăpâne al meu preaiubit, și păzește-te bine de împrietenirea ochilor tăi cu privirea cea iscoditoare a fetelor frumoase, ca nu cumva să te biruiască pofta de frumusețe. Și într-adevăr, în mare primejdie te afli și pentru că ești tânăr și pentru că, fiind arhiereu, nu se poate să nu întâmpini niște fețe ca acestea care, chiar dacă sunt privite de departe, aruncă în inimă săgețile dezmierdării. De este posibil, să nu dorești a întâmpina vreodată niște fețe ca acestea sau a stă la vorbă [cu ele], chiar dacă convorbirea s-ar datora mărturisirii - căci așa hotărâsc Sfinții Părinți. Mi-aduc aminte că în canonul al 18-lea al Sinodului al VII-lea (ecumenic) se spune că atunci când se va afla arhiereul afară în vreo mahala și s-ar afla acolo și femei, acelea să se îndepărteze de acolo atâta timp cât arhiereul este de față și să nu îndrăznească a-i sluji în vreun fel.

„Dacă s-ar afla că cineva a adus în episcopie sau în mănăstire roabă sau slobodă pentru a i se încredința o slujbă, să se mustre, iar stăruiind să se caterisească. Iar dacă, întâmplător, în suburbii ar fi femei și ar vrea episcopul sau egumenul să facă un drum acolo, nici o încredințare de slujbă să nu se dea vreunei femei, fiind de față episcopul sau egumenul, cât timp stă el acolo, ci, pentru a nu fi bănuț, să stea în altă parte, până se va duce episcopul.” (Canonul 18, Sinodul VII Ecumenic, Pr. C. Dron, Canoanele, p. 426, București, 1933)

5. *Ce să facă cineva când vorbește cu femeile*

Credem că acest canon oprește ca femeile să nu vină nicicum la vederea arhiereului. Dar fiindcă acest lucru nu e cu puțință, atunci apleacă-ți privirile când vorbești cu femeile și adu-ți înaintea faptul că Dumnezeu este de față sau închideți [ochii] cu totul, lucrul acesta fiind desăvârșit.⁴

Iar gura ta să cânte: „Mai înainte am văzut pe Domnul înaintea mea pururea, că de a dreapta mea este, ca să nu mă clătesc” (Ps 15, 8). Să nu fii singur, ci să ai împreună cu tine unul sau doi, ca să nu dai prilej vrăjmașului celui ce te luptă pe tine.⁴⁴¹

CANONUL 3 (Sinodul I ecumenic)

A oprit desăvârșit marele sinod, nici episcopului, nici prezbiterului, nici diaconului, nici măcar vreunui din cei ce sunt din cler, a-i fi cu puțință să aibă împreună locuitoare muier; afară numai decât maică, sau soră, sau mătușă, sau de singure fețele acele cu care ar putea scăpa de tot prepusul.

[Sinod 6, can. 5; Sinod 7, can. 22, 23; Ancira, can. 19; Cartagina, can. 45; Vasilie, can. 88]

TĂLCUIRE

Cei ierosiți (adică sfințiți), și clericii nu se cuvine a pricinui vreo pricină de presupus, și de sminteală poporului, pentru aceasta și canonul acesta rânduieste, că, marele sinodul acesta, cel întâi adică, desăvârșit a oprit, a nu avea stăpânire și voie, nici episcopul, nici prezbiterul, nici diaconul, nici altcineva din clerici să aibă muier străină în casa sa, și a locui împreună cu dânsa, afară numai maică, sau soră, sau mătușă, sau singure fețele acele care nu dau presupus.⁴⁴²

4. IEROMONAHUL ADRIAN FĂGEȚEANU

⁴⁴¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 124-127.

⁴⁴² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 110.

<https://www.youtube.com/watch?v=N18FOC0CjHQ>>, luni, 25 ianuarie 2016

Transcriptul acestei convorbiri este preluat de aici:

<https://danielvla.wordpress.com/2015/12/07/inregistrarea-si-transcriptul-parerii-parintelui-adrian-fagetenu-despre-parintele-arsenie-boca-demonstreaza-asta-ceva/>>, luni, 25 ianuarie 2016

Voi folosi prescurtarea Pr pentru părintele Făgețeanu și Cr pentru credincioși/credincios.

Pr: Si... mai mergeam undeva. Mergeam la Sambata de Sus, unde era parintele Boca, Arsenie.

Atat de mult mi-a placut el, cand predica, incat vindeam si ghiozdanu de carti si manusile si fularu, la talcioc, nu la pravalie, ca sa am bani de dus pentru mers la Sambata.

Intr-o zi, ajung acolo putin cam tarziu, adica cu alt tren decat cel care venea devreme, la ultima statie spre Sambata. Si, ajungand tarziu, n-am mai indraznit sa intru in manastire. M-am dus la hotelul „fan”, adica erau stoguri de fan, am dormit acolo. Dimineata m-am scuturat de praf, de fan, de frunze, de tot ce aveam. Era acolo un parau, aproape. M-am spalat si m-am dus la biserica.

Era... inca abia rasarea soarele. Dupa un timp, vad ca intra si parintele. Ce bucurie am avut! Si el s-a inchinat la iconostas si tot se uita in urma, sa vada daca mai intra cineva sa aprinda candelile. Pentru ca el sa poata sa se roage, trebuia sa vie altcineva sa aprinda candelile. Intoarce capul, intoarce si vede ca nu vine nimeni.

Deodata se deschide usa si intra o femeie. Si el spune: Marie, de unde aceasta obraznicie, sa intri de hram, cea mai sfanta praznuire a noastra, in manastire, in biserica, cand toata noaptea te-ai destrabalat cu Simeon?

Eu am ramas uimit! Adica un om care n-a aflat de la nimeni... nu e clarvazator?

Cr: Da, da.

Pr: Femeia a inceput sa planga, a vrut sa se apropie, sa-i spuie ca vrea sa se spovedeasca. Zice: Acuma nu. Acuma eu trebuie sa ma rog pentru hram. Nu? N-am timp de spovada!

Da mie mi-a intrat in cap: clarvazator, clarvazator, clarvazator...

La un moment dat, nu stiu daca de la diavol sau de la cine mi-a venit gandul, stai putin: cand fariseii au adus pe femeia pr... delict de adulter si a spus – Moise ne-a poruncit s-o ucidem cu pietre, Mantuitorul niciodata n-a vadit pacatele cuiva. N-a vrut nici pe Iuda sa-l dezvaluie, decat la insistentele lui Ioan. Nu?

Si... m-am framantat asa: de unde, de unde stie parintele, de unde stie parintele?

E, dumneavoastra ce spuneti, de unde stia?

Cr: Ne intrebam, sfintia voastra, la ce raspuns ati ajuns?

Pr: Nu, eu nu va spun.

Cr: I-a aratat Duhul Sfant.

Pr: V-am spus, Mantuitorul nu vadea pacatul altora. A spus tuturor: care e fara de pacat sa arunce cu piatra.

Cr: Oare constiinta ei era incarcata parinte?

Pr: Pai constiinta sigur ca era incarcata, daca ea chiar a cerut sa se spovedeasca. Nu?

Cr: Diavolul i-a aratat?

Pr: Da. Pentru ca diavolul a indemnato. Ea venise si ea tarziu, agale si statea pe o banca. Pe urma am aflat eu mai tarzi, de la ea... Si un om a spus: Mai, nu mai mergi la manastire, uite vino la mine si dormi, ca am trei camere, in casa, intr-una dorm eu cu sotia si dumneata dormi in alta camera. Nu?

Cr: Da.

Pr: Si ea a crezut. Si cand a ajuns acolo, sotia nu era. Poftim?

Cr: Da, am inteles.

Pr: E, simplu.

Cr: Si atunci parintele Arsenie...

Cr: Despre parintele Boca ne mai povestiti ceva? Despre Arsenie Boca.

Pr: N-as vrea, dar daca ma siliti, n-am incotro.

Parintele Arsenie Boca era un om superior, din toate punctele de vedere. Si ca monah, si ca pictor si ca om si ca toate. Asa cum era Solomon inainte de a fi alintat de imparatesa din Saba.

Cr: De regina din Saba.

Pr: Deci Solomon n-a murit asa de sfant cum era la inceput.

Cr: A avut multe sotii.

Pr: Nu conteaza ca multe sotii. S-a destrabalat fara sa fie. A curvit cu multe. Toate care l-au laudat si l-au dus la mandrie si la iad, cu toate a curvit.

Asa ca parintele Boca ar fi fost sfant, daca nu era maica Zamfira. Maica Zamfira nu l-a iubit numai cu sufletul si cu inima, ci l-a canonizat cu puterea ei extrateresta pe care o avea intre picioare. Nu stiu daca m-ati inteles.

Cr: Da, parinte.

Pr: Si va explic acuma de ce.

Orice pictor din lume are voie sa aleaga un model. Cel mai mare pictor la Cina cea de Taina cine a fost?

Cr: Leonardo..

Pr: Davinci. Si stiti istoria lui? Cred ca da. Primul ce a pictat el, a pictat pe... feciorelnicul, pe Ioan. Pentru ca a gasit un copil atat de curat si atat de sincer, nu numai ca zambea la toti si-i iubea, dar era capabil sa faca orice. Cu sinceritate, nu pentru bani sau alte interese. Deci a gasit in ochii lui, in privirea lui, in toata tinuta lui si in sufletul lui, cel mai potrivit model pentru Ioan.

Dupa multi ani, n-a gasit nicaieri un model pentru Iuda. Lui ii trebuia un model in care sa fie si viclenie si rautate si dispret si toate. N-a gasit, n-a gasit , n-a gasit...

Intr-o vara, cand era canicula, ca la Bucuresti, el umbla prin oras, i-a fost sete mare si in toate locurile vedea: vin bun, bere buna.....

Si vede un han unde spune: Cea mai buna bautura din tara. Ia sa intru eu daca n-are o limonada sau un ceai rece sau ceva. I-era sete, nu vroia bautura de-astea ametitoare, vroia ceva pentru sete.

Si cand ii spune hangiului de asa ceva, hangiul se rasteste la el: iti bati joc de firma noastra? Aici scrie cea mai buna bautura, aici e cel mai bun vin, nu ce spui dumneata, ceai sau limonada.

El: ai dreptate domnule, dar eu... mi-e sete.

Dar de la o masa se ridica: Criminalule, iti bati joc de firma, iti bati joc de noi toti? Idiotule, criminalule, bestie, il face in tot felul. El se gandeste: hangiul are dreptate sa-si apere firma. da asta ce-are cu mine?

Si se intoarce sa-l vada si: Ce-ai domnule cu mine? Cand se intoarce vede la el si viclenie si rautate si toate... Se duce la el: Nu-s suparat pe dumneata. Eu sunt pictor, iti platesca atatia bani de aur pentru fiecare ceas de pozare. Vii la mine sa pozezi? Vin.

Vine acolo, pozeaza si deodata il razbeste plansul. Tie- rau?, poate ai baut prea mult, ti-e rau? Te duc la doctor? Nu. C e te doare? Nu ma doare nimic. Eu sunt cel care am pozat pentru Ioan cand eram copil.

Cr: Extraordinar!

Pr: Si betia, in ce hal m-a adus acum...

Cr: Extraordinar!

.....

Pr: Asa a facut Zamfira din parintele. Pentru ca parintele cand a pictat biserica de la... stiti de unde.

Cr: Draganescu.

Pr: E pictura cea mai frumoasa, cea mai romanasca. Nu?

Cr: Da.

Pr: Dar maica Zamfira i-a bagat in cap: Nu trebuie sa-ti iei model pe altul, pentru ca Iisus a fost cel mai frumos din lume si tu esti tot cel mai frumos din lume. Bagandu-i in cap asta, ca e cel mai frumos din lume, el n-a mai luat model alta persoana, ca sa-L picteze pe Mantuitorul, ci s-a uitat in oglinda si a spus asa: Daca Dumnezeu l-a facut pe om dupa chipul si asemanarea Lui, de ce sa nu-L fac pe Iisus dupa chipul si asemanarea mea? Nu?

Asta e ingaduit unui pictor?

Cr: Nu. E trufie, e mandrie.

Pr: Sa crezi tu ca esti cel mai frumos din lume, cum iti spune maica, nu cu inima din piept si cu sufletul din piept, ci cu cel dintre picioare.

Si ea l-a canonizat si acuma are acatiste, paraclise, icoane facute , maicile aprind candele la el si cand mergi la Prislop te trimite maica, nu la duhovnic, sa te spovedesti -„du-te la mormant”.

Cr: Este normal parinte?

Pr: Pai cum poate sa fie normal asa ceva?

V-am spus ca nu-mi place sa va spun adevarul, dar daca m-ati silit...

Până aici Părintele Adrian Făgețeanu.

Să citim acum ce comentariu făcea autorul blogului de unde am citat și preluat cuvântul audio al bătrânului, răstălmăcindu-i spusele, doar pentru a își apăra propria imagine falsă despre Părintele Arsenie Boca:

<https://danielvla.wordpress.com/2015/12/07/inregistrarea-si-transcriptul-parerii-parintelui-adrian-fagetenu-despre-parintele-arsenie-boca-demonstreaza-asta-ceva/>>, miercuri, 27 ianuarie 2016.

Mă intreb: demonstrează povestirile părintelui (Făgețeanu) ceva? Eu zic că nu demonstrează mare lucru. Poate să fie doar interpretarea sfinției sale. Sau poate să fi fost un mare văzător cu duhul si sa fi avut o mare capacitate de discernere a lucrurilor. Nu știu...

Departa de mine gandul de a fi detractor al parintelui Adrian Fageteanu sau al altor mari duhovnici.

Dar sa analizam. Ce demonstreaza spusele parintelui Adrian?

Pr. Arsenie Boca mustra o femeie pt ca a intrat in biserica dupa ce toata noaptea facuse desfranare cu un barbat. Nu conteaza daca cu voia ei sau silita. Conform regulilor Bisericii, femeia trebuie sa nu se culce cu barbatul doua zile inainte de sfanta liturghie si una dupa. Cu ce a gresit parintele Arsenie Boca?

Ea a cerut sa se spovedeasca, dar pr a refuzat-o temporar pentru ca trebuia sa se pregateasca pentru slujba de hram. Cu ce a gresit parintele Arsenie Boca?

Stiu ca se zice ca pr. Arsenie Boca spunea pacatele oamenilor in public. Dar nu o facea de fiecare data si poate, cu scop didactic pentru cel mustrat si pentru ceilalti.

In cazul acesta i-a spus pacatele acelei femei fiind de fata doar el si ea si parintele Adrian Fageteanu care era undeva mai la o parte. Nu spune daca a fost vazut sau nu.

Iata o situatie cand Mantuitorul spune si el pacatele unei femei:

„16. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.

17. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat.

18. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.

19. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc.” Ioan 4: 16-19

Deci Mantuitorul i-a descoperit ca avusese cinci barbati legitimi, iar cu cel de acum traia in pacat, necasatorita.

E adevarat ca erau de fata doar El si ea, dar acest lucru a fost descoperit ulterior apostolilor, care au spus intregii lumii prin Evanghelia.

Putem zice ca Hristos a trambitat si a facut circ cu pacatele femeii? In nici un caz!

In privinta faptului ca maica Zamfira l-ar fi influentat in privinta picturii (si nu numai) sunt doar speculatii. Parintele Adrian Fageteanu nu aduce nici o dovada.

Iar faptul ca trasaturile fetei parintelui Arsenie Boca se regasesc in picturile de la Draganescu, nu e un fapt unic. Se pot gasi multe exemple de pictori care si-au cam facut autopoortretul prin bisericile pictate.

Se spun atatea despre acest parinte... Dar sa nu uitam ca mai era si securitatea, care tocmai asta vroia: denigrarea slujitorilor bisericii care nu se incadrau in tiparul dorit de comunisti.

Până aici domnul Daniel Vla.

Cu textul de mai sus vedem că se încearcă o reeditare a ceea ce a făcut Părintele Arsenie Boca la așezământul de la Drăgăneșcu: „*Bagandu-i in cap asta, ca e cel mai frumos din lume, el n-a mai luat model alta persoana, ca sa-L picteze pe Mantuitorul, ci s-a uitat in oglinda si a spus asa: Daca Dumnezeu l-a facut pe om dupa chipul si asemanarea Lui, de ce sa nu-L fac pe Iisus dupa chipul si asemanarea mea? Nu?*”. Astfel, ucenicii sfinției sale, inoculându-li-se că Părintele Arsenie Boca este cel mai frumos din lume, se gândesc să-L facă pe Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos după chipul și asemănarea sfinției sale, adică un prooroc ce vădea public păcatele oamenilor. Ce hulă poate fi mai mare față de Hristos, care este atât de delicat încât, chiar atunci când muștră pe cei ce îi iubește, pentru a se pocăi: *Apo 3:19 Eu pe câți îi iubesc îi muștru și îi pedepsesc; sârguiește dar și te pocăiește.*, iată cum procedează: *Apo 3:20 Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.*

Hristos adevăratul nostru Dumnezeu nu strigă, impresionează, rușinează public și forțează, ci bate cu delicatețe la ușa inimii, deci în particular, pentru a muștra. Când alții văd public păcatele, el ia apărarea, iar apoi, cu delicatețe, tot între patru ochi, la o Sfântă Spovedanie, muștră fără reproș sau pedeapsă, pentru a te trezi la lupta pocăinței:

Ioan 8:2 Dar dimineața iarăși a venit în templu, și tot poporul venea la El; și El, șezând, îi învăța. 3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iarăși plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârașii

tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.

Părintele Arsenie Boca nu numai în acest episod descris de Părintele Adrian vădea public păcatele oamenilor, ci întotdeauna. Vedeți capitolul *Biciul lui Dumnezeu*. Fiind văzător cu duhurile știa că Părintele Adrian este acolo. Chiar dacă dracii i-ar fi ascuns aceasta atunci, și altă dată vădea în prezența a mulți oameni păcatele lor. Însă artileria de gânduri că „este clarvăzător”, arată că dracii care au făcut proorocia despre păcatele femeii, l-au asaltat pe Părintele Adrian ca să îl hipnotizeze și să îl convingă că Părintele Arsenie Boca este Sfânt, îndreptățit de faptul că și preacuvioșia sa voia să pară Sfânt (vădind cu mândrie păcatele oamenilor în public, de atâtea ori, cum nici un Sfânt nu a făcut-o vreodată). Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost văzător cu Duhul Sfânt al Adevărului ar fi procedat cu delicatețe ca Hristos Adevărul, vorbind cu oamenii doar între patru ochi și ar fi știut, tocmai pentru aceasta că este Părintele Adrian acolo, ca să procedeze cu smerenie, pentru a nu da gânduri de supra apreciere musafirului, sau să rușineze în public pe biata femeie. Dar mai observăm un amănunt secundar, care spune multe. Nu avea duh de jertfă, fiindcă nu își făcea singur candelile, dorind să fie servit de alții.

Hristos procedează cu totul altfel. El însuși își slujește ucenicii, chiar le spală și picioarele, cum nu ar fi făcut atunci candelile, dacă ar fi fost nevoie? Mântuitorul era cu femeia samarineancă la o Sfântă Spovedanie, între patru ochi. După cum vom vedea mai jos, în tâlcuirea Sfinților Părinți, El nu îi vedește păcatele ei, cum nu le vedește pe ale nimănui, niciodată (a se citi capitolul *E păcat a judeca pe cel propus la canonizare sau pe cel canonizat dintr-o eroare?*), ci încetul cu încetul o aduce la mărturisirea lor, fără să o mustre violent (sau în fața publicului cum avea obicei Părintele Arsenie Boca numit „biciul lui Dumnezeu”). Nici Apostolilor nu le-a spus nimic din secretul spovedaniei nici unui om. Femeia Samarineancă, Sfânta Muceniță Fotini, însă, precum Sfântul Apostol Pavel, spune la toată lumea păcatele sale, din râvnă misionară pentru adevăr, ca să fie laudat Hristos cu mila, blândețea și eficiența lui în vindecarea oamenilor de patimi și să înțeleagă toată mulțimea celor ce vor să se vindece că este Dumnezeu – Omul. Aceasta este cununa ce și-a câștigat-o femeia samarineancă a smereniei mărturisirii publice a păcatelor sale, care a făcut-o să se pregătească și în final să dobândească și cununa mucenicească.

Hristos nu a făcut circ, nu a trâmbițat păcatele femeii (nici măcar nu le-a spus în taină altor oameni decât celui ce i se spovedea), în schimb Părintele Arsenie Boca mai întotdeauna arăta public păcatele tuturor, având obiceiul, patima și viciul urât al a vădirii păcatelor altora, fiind numit după îndreptările de spovedanie vadnic. Sfinția sa proceda astfel, semănând prin aceasta cu un alt vadnic notoriu, care-l și înștiința despre păcatele altora pentru a deveni un fel de difuzor de informare publică a răului celorlalți, ca păcatele să se înmulțească astfel prin pilda celor răi:

Apo 12:9 Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el. 10 Și am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâșul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea. 11 Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit sufletul lor, până la moarte.

Părintele Adrian Făgețeanu arată o realitate duhovnicească a vieții Părintele Arsenie Boca și anume influența pe care a suferit-o de la Maica Zamfira, care i-a întărit aplecarea spre autoadmirație, pe care însă o avea de mic (a se vedea capitolul: *Asemănarea Arsenie – Zamfira*). Faptul că a fost așa arată și capitolul *Relația cu Maica Zamfira* și faptele concrete arhicunoscute, publicate chiar de ucenici: a prefăcut Mănăstirea Prislop din Mănăstire de monahi (ce se voia de către Părintele Profesor Dumitru Stăniloae atelier filocalic), în Mănăstire mixtă (dublă) monahi și monahii, apoi de maici, cu sfinția sa ca stareță, ca să nu se sinucidă biata Julieta Constantinescu, care-l șantaja cu aceasta ori de câte ori dorea să obțină de la sfinția sa ceva. Apoi, deși toți ieromonahii legionari din 1964 și-au reluat preoția și călugăria, numai Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira au ales să rămână împreună, până la moarte, timp de 30 de ani, având multe proprietăți comune. În vedenia celor două țigănci, vedem că Părintele Arsenie Boca opera asupra victimelor împreună cu Maica Zamfira, iar Maica Zamfira, într-una din epistolele ei, îl numea pe Părintele Arsenie Boca episcop al lor, deci cel puțin în acest sens l-a hipnotizat pe hipnotizator, atrăgându-l spre desfrâul

numit de Părintele Adrian al puterii extraterestre a mândriei că este cel mai mare în ierarhia bisericească, că este mai mult decât preot cum a fost hirotont, ca și cum Maica Zamfira ar fi putut să-l hirotonească întru episcop. Părintele Arsenie Boca nu face doar un singur autoportret al său, cum au făcut alți pictorieretici (care în loc să picteze asemănarea sfinților, s-au pictat pe ei înșiși – nu există vreo Sfântă Icoană Ortodoxă, nici măcar una, în care să avem așa ceva. În clipa în care pictorul ar îndrăzni să facă așa ceva, nu mai este icoană Ortodoxă, ci devine automat tablou cu temă religioasă. Sfintele Icoane se deosebesc de tablourile religioase tocmai prin cei cu care seamănă. Sfintele Icoane seamănă cu Sfinții reprezentați pe ele – identificați prin nume și trăsăturile cunoscute ale feței, trupului și veșmintelor - de unde își au și sfințenia lor. Tablourile religioase seamănă cu alte persoane, cărora li se dă în mod abuziv numele sfinților - fiind o minciună pictată. Numele indicând sfințenia, iar trăsăturile feței indicând patimile celor luați ca model, se hulesc astfel Sfinții că ar fi alte persoane și acelea pătimeșe, fiind cinstiți prin tablouri nu Sfinții ci persoanele pătimeșe ce uzurpă nume de sfinți, deci aflate în stare de minciună). Părintele Arsenie Boca este și în acest viciu original, fiindcă nu se mulțumește a face un singur autoportret, în locul unui singur Sfânt, ci întregul așezământ de la Drăgănescu este închinat familiei sale împreună cu Maica Zamfira și sieși personal. În acel așezământ mai toți Sfinții seamănă cu pictorul, iar tabloul închinat madonei are cel puțin mâinile Maicii Zamfira, dacă nu cumva și fața. Cum se poate crede, așadar, că nu există dovezi foarte sigure, provenite chiar de la Părintele Arsenie Boca, despre influența Maicii Zamfira în pictarea egoistă de la Drăgănescu, sau cum s-ar crede (mai grav) că aceasta poate fi numită practică Ortodoxă: a înlocui pe Sfinții cu tot felul de păcătoși sau chiar cu autorul picturii, sau a picta cele pe care le insuflă dracii prin vedenii mincinoase? Este marea primejdie a canonizării Părintelui Arsenie Boca: s-ar considera ereziile și practicile pătimeșe ale sfinției sale ca fiind sfințenie și dreptar al Ortodoxiei. Dacă acum, când nu este canonizat, ucenicii sfinției sale îl au ca model și procedează așa (numind arsenismul a fi dreapta credință), cum vor face dacă (Doamne ferește!) s-ar canoniza (dintr-o gravă eroare, provenită din necunoașterea realității vieții și învățăturilor sfinției sale)?

Cu adevărat aceasta dorește și securitatea: dezbinarea noastră prin denigrarea părinților care nu se încadrează în tiparul dorit de comuniști. Dar Părintele Arsenie Boca s-a încadrat la fix (parcă tiparul a fost făcut chiar după preacuvioșia sa), prin faptul că a renunțat și la preoție, și la călugărie, întemeind o familie de tip „nou” (de fapt vechi) comunist. Sfinția sa mai și laudă socialismul, și comunismul, denigrând Sfânta Biserică de a fi un așezământ social învechit (vedeți un citat al preacuvioșiei sale în acest sens, pomenit la capitolul *Arsenie vs. Arsenie*). De aceea vedem azi, după adormirea părinților care ne-ar fi putut apăra prin autoritatea lor, o campanie febrilă politică mass-media, în care (după cum s-a dovedit în acest studiu: *Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu și Viața Părintelui Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți*) masoneria și securitatea fac o coaliție pentru a canoniza pe Părintele Arsenie Boca. Viața și învățăturile sfinției sale furnizează imaginea de „sfânt” plăcută lumii, comunismului și comunitarismului, fiindcă propovăduiește ecumenismul, împreunarea trupească, paranormalul (și securitatea are o secție care se ocupă cu teoria și practica puterilor pe care le avea Părintele Arsenie Boca, avându-l chiar pe sfinția sa sfetnic în aceste probleme) și colaborarea cu puterea statului împotriva adevărului. Aceeași mass-media, prigonește, în schimb, Sfântul Sinod și ceilalți preoți Ortodocși, punând în umbră sau lumină defavorabilă adevărații părinți duhovnicești care și-au iubit neamul.

Iată ce ne învață despre spovedania Sfintei Mucenițe Fotini Sfânta Scriptură, cu totul altfel decât sugerează domnul Daniel Vla.:

Ioan 4:9 Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. 10 Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. 11 Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? 12 Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? 13 Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; 14 Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică. 15 Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. 16 Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. 17 Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis

că nu ai bărbat. 18 Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. 19 Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc.

[Se observă foarte limpede că Mântuitorul nu îi spune direct păcatul, ci o atrage cu iscusință să-l mărturisească, pomenind de bărbatul ei, ca ea să mărturisească realitatea că nu are cu adevărat bărbat, chiar dacă special păstra dublul înțeles al realității, din rușine. Apoi Hristos, odată ce și-a mărturisit acest păcat, îi arată amănuntele adevăratului înțeles al cuvântului ei, prin proorocie, pentru a o înălța la o înțelegere rară chiar și azi, colaborând cu râvna samarinencei pentru adevăr. Nu îi produce deznădejde, ci cunoștință și nădejde, laudând-o și apreciind-o că a spus adevărul, chiar dacă numai pe jumătate (din rușine), chiar dacă a păcătuit. Îi arată partea bună a ei, ca să renunțe la cea rea. O pune în valoare nu la punct. Îi cheamă mintea la schimbare (iar pentru aceasta era nevoie să știe și ea că este un prooroc, și de aici să ajungă la cunoașterea cea mai înaltă că Cel ce-i vorbea este chiar Mesia-Mântuitorul, pe care femeia îl aștepta cu atâta râvnă, la aceasta contribuind poate și experimentarea propriei neputințe de a se lăsa de păcatul împreunării trupești, fără harul lui Dumnezeu). Domnul nu o strivește gratuit doar ca să îi arate că este prooroc și a o impresiona în interes personal. Starea celor ce se mărturisesc lui Hristos de bună voie (și azi, prin duhovnici) este așadar cu totul diferită: se simt eliberați, cinstiți și prețuiți de Hristos, își asumă lacrima de pocăință cu nădejde, progresând în cunoașterea duhovnicească și lăuntrică. Însă, cei rușinați de Părintele Arsenie Boca (și de draci) se simt paralizați, zdrobiți, siliți să se recunoască niște netrebnci, devenind dependenți de prorocii mincinoși, întunecându-li-se mintea prin robie, pierzând libertatea progresului întru cunoștința duhovnicească – n.n.]

20 Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. 21 Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. 22 Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. 23 Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. 24 Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr. 25 I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. 26 Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. 27 Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea? [Se vede că nici Hristos nu a spus nimic din secretele spovedaniei, dar nici Sfinții Apostoli nu au întrebat, știind ei preabine că nici o curiozitate despre păcatele altora nu este duhovnicească, iar aflarea lor vatămă, dacă nu e mărturisită pentru a-L lauda pe Hristos chiar de cel care le-a săvârșit, arătând și pocăința, și îndreptarea cuvenite, adică adevăratul rod binefăcător al experimentării păcatului, care mai bine nu s-ar fi săvârșit? – n.n.]

28 Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: 29 Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. [Se vede clar că ea însăși și-a mărturisit păcatele, tocmai spre slava Domnului, căci adaugă: – n.n.] Nu cumva aceasta este Hristosul? 30 Și au ieșit din cetate și veneau către El.

Pentru a înțelege că nu este vorba de o părere proprie, iată ce spun despre aceasta Sfinții Părinți:

„Mergi și cheamă pe bărbatul tău” - căci fiindcă o vedea pe dânsa că stă cu hotărâre ca să ia și îl silea pe El ca să-i dea, îi zice Domnul: „Cheamă pe bărbatul tău”, ca și cum ar fi arătat că: „Se cuvine ca și acela să fie părtaș cu tine darului acestuia al Meu”. [este clar că nu voia să o vădească, ci să o cheme la mărturisirea de sine – n.n.]

Iar aceea, sârguindu-se atât a se tăinui, cât și a lua [„apa cea vie”], zice: „N-am bărbat”. [voia apa vie, dar se rușina să se mărturisească, fiindcă încă nu știa că Cel din fața ei avea puterea să-i ierte păcatele – n.n.]

Iar de aici Domnul, descoperindu-Și prin proorocie puterea Sa și pe cei mai dinainte ai ei bărbați îi numără și pe cel care acum se tănuia, îl vădește.

Dar, oare, nu i-a căzut ei greu auzind acestea? Sau, oare, L-a lăsat pe El și a fugit? Nicidecum. Ci, mai vârtos [cu prisosință] minunându-se și stăruind mai mult, zice: „Doamne, văd că tu ești Prooroc”. Și pentru dogme [învățăturii] dumnezeiești îl întreabă pe Dânsul, nu pentru lucruri ale vieții acesteia -- adică pentru sănătatea trupului, sau pentru bani -, atâta de iubitor de înțelepciune și de plecat către fapta cea bună avea sufletul.

[se vede limpede chiar de aici, că proorocia a fost făcută cu atâta delicatete și iscusință, nefiind publică, încât i-a trezit mintea să cunoască nu numai poruncile pe care le încălcase, ci și dogmele, realitățile firii și învățătura despre economie și teologie (întruparea lui Dumnezeu și Sfânta Treime) pentru a-și schimba viața, nu pentru a-și rezolva problemele trecătoare din ea. Cu alte cuvinte nu i-a stârnit doar o uimire spectaculoasă pentru a dobândi Mântuitorul faima de prooroc și a și-o înrobi, ci i-a mutat mintea de la pământ (relația necuviincioasă cu bărbatul nelegitim) la cer (învățăturile dumnezeiești). Și după diferența dintre roade se vede diferența între pomi. Pomul bun, al vieții, Domnul Hristos aduce roade bune: pocăința întru nădejde și cunoștință. Pomul rău, falsul prooroc, aduce deznădejde, căutarea de minuni (ca cel mai primejdios drog fiindcă întunecă mintea și dă o mare dependență) și lipsa de interes pentru adevăr. Din păcate acest fel de roade înșelătoare găsim și la Părintele Arsenie Boca – n.n.]⁴⁴³

„Așadar, cum este? Părinții noștri în muntele acesta s-au închinat” - iar acestea le spune ea pentru Avraam, căci întru acel munte se zicea să-l fi adus el pe Isaac spre jertfă¹⁸⁴⁴⁴ - „deci, cum voi ziceți că în Ierusalim se cade a se închina?” **Văzut-ai cum s-a făcut ea mai înaltă [cu înțelegerea]? Căci aceea care cu puțin mai înainte se îngrija de a nu fi supărată de sete, acum întreabă cele pentru dogme [învățăturii].** [se vede cum o ridică delicatetea Mântuitorului de la dorința de apă văzută, la cea de înțelesuri ale credinței. Așadar a avut loc o schimbare a minții. Iar aceasta este pocăința. A fi interesat de minuni și rezolvarea problemelor de aici, pentru succes în viață, nu se cheamă pocăință, ci a zăcea în cugetarea lumească – n.n.]

Pentru aceasta și Hristos, văzând priceperea [iscusința] femeii, această nedumerire a ei n-o dezleagă, pentru că nu era de nevoie, **ci altă dogmă [învățătură] mai mare îi descoperă, pe care nici lui Nicodim, nici lui Natanail nu i-a descoperit-o.** Căci zice: „Va veni vremea, când nici în Ierusalim, nici aici, nu vă veți închina lui Dumnezeu. Căci tu, te silești să le arăți pe cele ale samarinenilor mai cinstite decât pe cele ale iudeilor, iar Eu îți zic ție, că nici acestea, nici acelea nu sunt de cinste, ci o alta oarecare așezare [rânduială] va fi mai bună decât amândouă acestea. însă și așa, pe iudei mai cinstiți decât pe voi, samarinenii, îi arăt. Căci voi, samarinenii, «vă închinați căruia nu știți», iar noi iudeii «Căruia știm»”. **Și El Se numără dimpreună cu iudeii, pentru că grăiește după a femeii părere, căci ea îl socotea pe Dânsul ca un Prooroc iudeu, și pentru aceasta zice Domnul: „Noi ne închinăm”.**

⁴⁴³ 16 [1805] Pricină luând Domnul, proorocește și o vădește pe ea, încât și pe cei arătați și după Lege bărbați ai ei îi numără și pe cel de acum ascuns și afară de Lege, îl descoperă. Căci „cinci bărbați” a avut unul după altui, în chip arătat, căci acest lucru nu era oprit. Iar cel de al cincilea murind, de atunci nimeni nu a mai voit să o ia pe ea de femeie, în chip arătat. **Însă ea, nesuferind pofta, îl avea întru ascuns pe cel care se împreuna cu dânsa.**

[se observă de aici că nu era vicioasă, ci nu putea, fiindcă nu fusese încă botezată, să învingă această patimă grea. Așadar, în realitate, femeia samarineancă era o mare căutătoare de virtuți și adevăr, și de aceea, Hristos i-a și dezvăluit păcatul, pentru a o întări și a o aduce la adevărul ce ne face liberi. Se vede clar, că Sfânta Evanghelie nu a scris toate acestea pentru a vădi păcatele samarinecei, ci pentru a lăuda pocăința și iscusința ei care pune adevărul mai presus de orice – n.n.]

Deci, cei cinci, au fost bărbați ai ei pentru că erau arătați, iar cel care atunci se împreuna cu dânsa, nu a fost bărbat al ei, pentru că era întru ascuns (după Zigaben).

⁴⁴⁴ 18 Sfânta Scriptură spune așa: „Și Dumnezeu i-a zis [lui Avraam]: «Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu!»” (Facere 22,2) „Solomon a început să înalțe templul Domnului în Ierusalim, pe muntele Moria, unde Se arătase Domnul lui David, tatăl său, și pe locul pe care-l pregătise David, în aria lui Oman Iebuseul” (2 Paralipomena 3,1). E cu puțință ca această confuzie dintre muntele Moria și muntele Samariei (Somor) să fi fost îndătinată printre samarineni tocmai din pricina necunoașterii Scripturilor.

Dar, cum „nu știau” samarinenii, „cărui” se închinau? Tocmai fiindcă socoteau ei că Dumnezeu poate fi cuprins într-un loc. Din această pricină și în vremea când îi mâncau pe ei lei - precum mai sus s-a zis¹⁹ - trimițând, au vestit împăratului asirienilor că Dumnezeul locului aceluia nu-i primește pe dânșii²⁰ (4 Regi 17,25-26). Drept aceea, au și rămas pentru multă vreme, cinstindu-i pe idoli, iar nu pe însuși Dumnezeu. Iar iudeii erau slobozi de aceasta socotință [cugetare], și Dumnezeu al tuturor pe Dânsul Îl știau, cu toate că, nu toți.

4, 22b: Pentru că mântuirea din iudei este.

Îndoită înțelegere [două înțelesuri] ne dă nouă acest cuvânt: ori că în lume bunătățile au fost [au venit] de la „iudei” - „Căci a-L ști pe Dumnezeu și a-i defăima pe idoli, de acolo a avut începutul [începătura], precum și toate celelalte dogme [învățăturii]; încă și însuși această închinăciune a voastră a samarinenilor, cu toate că nu drept [se săvârșește], de la «iudei» și-a avut începutul” -, ori „mântuire” numește Domnul Venirea Sa, Care „din iudei a fost”.

Încă este cu puțință și pe însuși Domnul a-L înțelege „mântuire”²¹, Care a fost „din iudei”, după trup.

4,23- 24: Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. (24) Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr²². a,

„Cu toate că noi, iudeii, cu chipul [felul] închinării vă întrecem pe voi, samarinenii, însă și cele ale iudeilor sfârșit vor avea [se vor sfârși] de acum. Căci, nu numai locurile se vor schimba, ci și chipul [felul] slujirii lui Dumnezeu. Și acestea lângă uși au sosit și acum sunt [se fac], pentru că nu multă vreme vor zăbovi”, precum [sunt] cele care s-au zis de Prooroci (Ieremia 21,24-27; Daniil 9, 27; Maleahi 3,18-20).

Iar „adevărați închinători” îi numește pe cei care după legea [rânduiala] Lui petrec, care nu într-un loc îl hotărnicesc pe Dumnezeu, precum samarinenii, sau nu cu slujbă trupestă îi slujesc Lui, precum iudeii, ci „cu duhul și cu adevărul”, adică prin suflet, prin curățirea minții. Căci, fiindcă „duh este Dumnezeu”, adică fără de trup, nu se cade să I se închine Lui trupest, ci „cu duhul”, adică cu sufletul. Căci aceasta înseamnă „cu duhul”, pentru că și duh și fără de trup este sufletul.

Dar, fiindcă mulți se par că I se închină Lui cu sufletul, însă nu au socoteală [cugetare] dreaptă pentru Dânsul - precum ereticii pentru aceasta a adăugat: „și cu adevărul”. Căci se cade și cu mintea a se închina lui Dumnezeu, dar și a avea socoteală [cugetare] adevărată pentru Dânsul.

[se vede clar că nu este suficient dacă Părintele Arsenie Boca se închina lui Hristos, trebuia să o facă având socoteală dreaptă – n.n.]

Și, poate, va zice cineva că pe cele două părți ale filosofiei noastre le însemnează [arată] aici - lucrarea și videnia [vederea dumnezeiască]²³ - prin cele două: „cu duhul și cu adevărul”. Adică, prin ceea ce zice „cu duhul”, însemnează [arată] partea cea lucrătoare, „căci câți de Duhul lui i Dumnezeu se poartă [sunt mânați]” (Romani 8, 14), omoară lucrările trupului, după cum zice Dumnezeiescul Apostol (Romani 8,5-13; și iarăși: „**trupul pofteste împotriva duhului, și duhul împotriva trupului**” (Galateni 5, 17)

[așadar, când Părintele Arsenie Boca ne învață mincinos că bărbatul este poligam din fire, aventuros cu prima ieșită în cale și că femeia este atârnată de bărbat, trupul pofteste împotriva duhului, deci învățăturile sfinției sale nu sunt duhovnicești, nu învață la fapta bună – n.n.]

- întrucât fapta bună cea lucrătoare o însemnează prin : ceea ce zice: „cu duhul”. Iară prin ceea ce zice: „cu adevărul” - [arată] partea cea văzătoare. Iar acestea și [Sfântul] Pavel le grăiește, atunci când zice²¹ * * 24: „în azimele curăției” - care însemnează [arată] cele ale neprihănirii vieții, adică ale părții celei lucrătoare - „și ale adevărului” (1 Corinteni 5, 8) - adică ale părții celei văzătoare. Căci partea cea văzătoare, întru adevărul cuvântului celui dogmaticesc se îndeletnicește.

[deci, când Părintele Arsenie Boca încâlca adevărul dogmaticesc, îndeletnicindu-se cu vedenii mincinoase, nu avea partea văzătoare curată și nici creștină, ci înșelată și înșelătoare. Astfel că proorociile despre Maria și Simeon nu erau de la Dumnezeu, ci de la cei care au inspirat și dogmele eretice. Lucrul acesta este evident și din felul cum erau vedeniile Părintelui Arsenie Boca, cu totul altfel decât ale Sfinților Părinți, lucru confirmat și de Sfântul Cuvios Isaac Sirul⁴⁴⁵ – n.n.]

Și întru alt chip [fel, înțelege]: fiindcă samarinenii îl hotărniciau pe Dumnezeu într-un loc și ziceau că în locul acela se cade a se închina, iar iudeii toate cu preînchipuire le săvârșeau și [în chip] umbros, pentru aceasta ceea ce zice „cu duhul”, spre osebirea samarinenilor o spune, întrucât cele grăite să aibă această înțelegere: „Voi samarinenii, oarecare slujire cuprinsă [mărginită, hotărnicită, îngrădită] într-un loc aduceți lui Dumnezeu, însă «adevărații închinători», nu vor aduce slujire cuprinsă [hotărnicită] într-un loc, căci «cu duhul» vor sluji, adică și cu mintea, dar și cu sufletul. Însă nici nu se vor închina ca iudeii, cu preînchipuire și [în chip] umbros, ci «cu adevărul», fiindcă obiceiurile și păzirea [rânduieșile] cele iudaicești se vor strica [nu vor dăinui]” [ce importantă este slujirea înțelegătoare duhovnicească, netrupească și în adevăr, pe care, din păcate, Părintele Arsenie Boca nu le avea – n.n.].

Încă, poate, pentru că Legea cea iudaicească fiind înțeleasă după slovă [literă] era preînchipuire și umbră, spre osebirea de slovă [literă] este pusă aceasta - „cu duhul”, căci nu mai petrece [lucrează] întru noi Legea slovei [literei], ci cea a Duhului, „căci slova [litera] omoară, iar Duhul face viu” (2 Corinteni 3, 6). Iar spre osebirea de preînchipuirea și umbra acesteia - „cu adevărul”.

Deci, zice Domnul: „«Va veni vremea», iar mai vârtos [cu prisosință] «și acum este» vremea Venirii Mele - adică a Venirii celei cu trup -, când «adevărații închinători» nu se vor închina nici ca samarinenii într-un loc, ci în tot locul, «cu duhul»” - însă nu în chip trupesc aducând închinăciune, precum și Pavel zice: „Căruia îi slujesc cu duhul meu” (Romani 1, 9)

⁴⁴⁵ 23 Sfântul Isaac Sirul ne tâlcuiește ce este „videnia” și care este felul lucrării ei:

„Cunoașterea care se mișcă în cele văzute sau în simțuri, și urmărește înșiruirea lor, se numește naturală. Iar cea care se mișcă în planul celor gândite (inteligibile) și prin mijlocirea lor în firile celor netrupești se numește duhovnicească, deoarece ea primește simțirea în duh și nu în simțuri. Și acestea două se ivesc în suflet dinafară, pentru cunoașterea lor. Iar cea care se produce în planul dumnezeiesc, se numește mai presus de fire și e mai degrabă necunoscută și mai presus de cunoaștere. Vederea (contemplarea) acesteia n-o primește sufletul dintr-un conținut din afara lui, ca pe primele două, ci ea se arată și se descoperă din cele din lăuntru sufletului, în chip nematerial, deodată și pe neașteptate. Pentru că «împărăția lui Dumnezeu este în lăuntru vostru» (Luca 17, 21). Ea nu se nădăduiește pe temeiul unor chipuri, nici nu vine prin judecări pe temeiul cuvântului lui Hristos și prin păzirea lui, ci se descoperă din lăuntru chipului cugetării celei ascunse, fără o cauză anumită, fără o cercetare a lui. Pentru că cugetarea nu află în ea vreo materie. Tâlcuirea acestora: **Cea dintâi cunoaștere se naște din cercetarea continuă și din învățătura sânguincioasă** [pe aceasta Părintele Arsenie Boca nu o avea, însușindu-și superficial și teologia, și cunoștințele cu care epata, dar pe care nu le înțelegea și nu le stăpânea. A se vedea capitolul *Asemănarea Arsenie - Zamfira* – n.n.] ; **a doua, din buna viețuire și din cugetarea credincioasă** [pe aceasta nu a putut-o avea conviețuind cu Maica Zamfira și cugetând la religiile superioare – n.n.]; **iar a treia s-a rânduit numai pe seama credinței. Pentru că în ea încetează cunoștința și faptele iau sfârșit și întrebuintarea simțurilor ajunge de prisos** [pe aceasta nu o a putut avea, deoarece avea credința greșită, iar vedeniile le primea prin simțuri și transmitea simțiri prin privirea fulgerătoare, deci tot prin simțire. A se vedea capitolul *Din neascultător, amăgit de vedenii. Mai apoi, amăgitor prin false minuni* – n.n.].

Deci pe cât se coboară cunoștința între aceste hotare, pe atâta se cinsteste. Și cu cât se coboară mai mult, cu atât se cinsteste mai mult. Și când ajunge la pământ și la cele pământești, cunoștința stăpânește peste toate și în afară de ea orice lucru este neluat în seamă și zadarnic. Iar când sufletul își înalță vederea în sus și-și desfășoară înțelesurile în cele cerești și dorește cele ce nu pot fi văzute cu ochii și nu sunt în puterea trupului, atunci toate se susțin prin credință. Fie ca Domnul Iisus Hristos să ne-o dăruiască nouă pe aceasta și să fie binecuvântat în vecii vecilor! Amin” (Filocalia românească, Cuvântul LXVI; Despre alte chipuri și înțelesuri ale cunoașterii de diferite feluri, voi. 10, ed. IBMBOR, București, 1981, pp. 339-341).

- „nici ca iudeii nu vor aduce slujire preînchipuitoare și umbroasă și arătătoare ale celor ce aveau [urmau] să fie, ci adevărată [«cu adevărul»] și care nimic umbros nu are”.

Căci „acest fel” de „închinători” Dumnezeu „caută”: fiindcă [El] „duh este” - duhovni-cești, și fiindcă Adevăr este^{25 26} - „adevărați”²⁵.

4,25- 27: I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nonă toate. (26) Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel Ce vorbesc cu tine. (27) Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi?, sau: Ce vorbești cu ea?27

De unde „știa” femeia că „va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos”? Din Scripturile lui Moise. Căci am apucat de am zis mai înainte [în tâlcuire²⁶] că samarinenii au primit cele cinci cărți ale lui Moise²⁹. Așadar, fiindcă au primit cărțile lui Moise, dintru acelea „știau” proorociile cele pentru Hristos și cum că este Fiul al lui Dumnezeu. Căci aceea care zice: „Să facem om” (Facere 1,26), arată că s-a zis de Tatăl ca și către Fiul. Încă și Cel Care vorbea cu Avraam în cort - Fiul era (Facere 18, 9-10,13-14). Și Iacov, proorocind pentru Dânsul, spune că: „Nu va lipsi cârmuitor din Iuda, până când va veni Acela, Căruia este rânduit”³⁰ (Facere 49,10). Încă și însuși Moise zice: „Prooroc va ridica Domnul din frații voștri, ca și mine, pe Acela să-L ascultați” (Deuteronom 18, 15). Și multe altele propovăduiesc Venirea lui Hristos. Așadar pentru aceasta zice femeia: „Știu că va veni Mesia”.

Iar Domnul de aici [de acum] I Se descoperă ei pe Sine însuși, fiindcă așa cerea urmarea [continuarea] cuvântului. Iar de ar fi zis, îndată, dintru început: „Eu sunt Hristos”, nici pe femeie nu ar fi plecat-o, și s-ar fi părut că este și oarecare însărcinător [împovărat] și trufaș. Iar acum, după ce câte puțin a ridicat-o pe dânsa spre a-și aduce aminte de așteptarea [Venirii] lui Hristos, așa de aici Se descoperă pe Sine însuși. [Se vede cu câtă delicatete și înțelepciune ridica Hristos mintea oamenilor la Dumnezeu. Ce contrast cu Părintele Arsenie Boca care cu brutalitate atrăgea pe oameni la el, paralizându-i cu false proorocii, false minuni și hipnoză – n.n.]

Dar, pentru care pricină iudeilor, care adeseori întrebau: „Spune nouă, de ești Tu Hristosul?” (Ioan 10,24; Matei 26,63; Marcu 14, 61; Luca 23,39), nu S-a descoperit pe Sine, iar femeii îi spune? Acelora nimic nu le spune, pentru că nu îl întrebau ca să se învețe, ci, ca mai mult să-L năpăstuiască (Ioan 10,24-39), iar acesteia [femeii], fiindcă era cu bună cunoștință, arătat pe Sine însuși Se descoperă. Căci cu minte și cuget curat și poftind [jinduind] să se învețe adevărul, întreba. Și adevărit este lucrul din cele de pe urmă, căci după ce a auzit nu numai ea a crezut, ci și pe alții la credință i-a vânat și pretutindeni [în tot locul] femeia se vede a fi și cercătoare cu de-amănuntul și credincioasă³¹. [se vede clar de aici, că, mai degrabă, Sfânta Evanghelie o laudă pe Sfânta samarineancă, și nu îi vedește păcatele. Mari sunt virtuțile ei, iar păcatul ei numai unul, prilej de căință și cunoaștere a lui Hristos, de care păcat s-a și căit prin mărturisirea publică, dar i-a fost șters, mai apoi, deplin prin botezul cu apă, aducând botezul cu sânge ca o jertfă cu totul curată. – n.n.]

Iar după ce de aici [acum] s-a săvârșit vorba cea cu femeia și învățătura. [cea pentru ea], în bună vreme, au venit ucenicii. Și se minunau ei de smerenia Lui, căci fiind El atâta de slăvit și vestit la toți, suferea [îngăduia. răbda] cu atâta pogorâre ca să vorbească cu o femeie săracă și samarineancă [se vede că Hristos uimea prin smerenie, nu ca Părintele Arsenie Boca care voia să uimească prin faptul că e clarvăzător – n.n.]. Și măcar că se minunau ei, însă nu îndrăznesc să întrebe pentru ce vorbește cu dânsa, atâta erau ei de supuși și păzeau evlavia cea cuviincioasă a ucenicilor către [pentru] învățătorul.[dacă ei nu îndrăzneau să întrebe, de unde bârfa că le-a vădit Hristos păcatul samarinecei? – n.n.] Dar, deși uneori se arată că ucenicii îndrăznesc - precum atunci când Ioan cade pe pieptul Domnului (Ioan 13, 23, 25); atunci când se apropie și zic: „Cine este mai mare?” (Matei 18,1); când fiii lui Zevedeu se roagă ca „unul de-a dreapta și altul de-a stânga” să șadă (Marcu 10, 37) însă pe acelea le cearcă, ca pe unele care le erau cuviincioase și se arătau a le fi lor atunci de nevoie. Iar aici,

deoarece nefiindu-le lor de folos să cerce ceea ce nu le era nicidecum de nevoie, pentru aceasta nu uneltesc [folosesc, întrebuințează] îndrăzneala, ca una care nu avea vreme cuviincioasă.

4, 28-30: Iar femeia și-a lăsat găleata³² și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: (29) Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? (30) Și au ieșit din cetate și veneau către El.

Atâta de mult s-a aprins femeia la inimă dintru cele grăite [de Domnul], încât și „găleata [ciutura] a lăsat-o”, atât de îndegrabă a ales mai mult „apa” lui Hristos (Ioan 4; 14), decât fântâna lui Iacov! Pentru aceasta, Apostol se face, aleasă fiind [pentru această slujire] de credința ceea ce a cuprins inima ei, și cetatea toată întregă o învață și o trage, zicând: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut”. [se vede clar că este întocmai cu Apostolii, chiar cu Sfântul Apostol Pavel, veniți din păcate, dar cu totul curățiți prin Sfântul Botez și deveniți foc mucenicesc și apostolesc. Așadar ce poate fi mai evident decât că Sfânta Scriptură nu le arată păcatele, ci îi laudă că au venit de la păcat la culmea virtuții prin darul lui Hristos (iar nu prin x sau y sau AB făcuți idoli centrali ai lor de către diferiți oameni care nu înțeleg că totul pentru Ortodocși este Hristos. – n.n.)]

Cu adevărat, când se va învăpăia sufletul de foc dumnezeiesc, la nimic din cele de pe pământ nu caută - nici la rușine, nici la necinste. Căci, iată că și aceasta nu se rușinează, vădindu-și lucrurile sale, ci zice: „Care mi-a spus toate câte am făcut”. Măcar că putea și în alt chip [fel] să zică: „Veniți, de vedeți Prooroc propovăduind”. Însă nu zice așa, ci defaimă slava sa, și numai spre a propovădui adevărul ia aminte. [Este evident că ea, nu Mântuitorul sau Apostolii, a vădit păcatul ei, devenindu-i astfel pricină de mai multă slavă, prin smerenie. Ce duh diferit față de Părintele Arsenie Boca care peste tot se lauda, chiar și când mima o falsă smerenie, pentru a-și crește slava sa, și se arăta prooroc și făcător de minuni, ajungând chiar până acolo să înlocuiască în Sfintele Icoane chipul lui Hristos cu propriul său chip, pentru a fi el însuși adorat în locul Mântuitorului – n.n.]

Și nu zice în chip hotărâtor [hotărnicitor]: „Acesta este Hristos”, ci: „Nu cumva acesta este Hristosul?”, fiindcă voia ca apoi să îi ia chiar pe aceia împreună-hotărâtori și mai cu lesnire [ușurință] să facă primit cuvântul. Căci, de ar fi hotărât [hotărnicit] că Acesta este Hristos, poate s-ar fi și împotrivit vreunii, iar hotărârea [hotărnicirea] ei, ca pe a uneia care era defăimată, nu ar fi primit-o. [de aici se vede clar că cei care hotărânesc că Părintele Arsenie Boca este „Sfântul Ardealului”, nemaiășteptând hotărârea Sfântului Sinod, forțând pe toți să creadă ca ei, slujesc altui stăpân și au altă așezare decât Sfânta samarineancă, care nu vrea să silească pe nimeni la credința ei, ci înjugă mărturisirea minunii Mântuitorului cu mărturisirea propriilor păcate, tocmai pentru a arăta că rostul minunilor lui Hristos nu sunt spectacolul, ci schimbarea lăuntrică – n.n.]

Iar unii au înțeles că acei „cinci bărbați” (Ioan 4,18) ai samarineicei sunt cele cinci Cărți [Pentateuhul], pe care numai pe acelea le primea samarineanca și-i zice Domnul: „«Acela pe care îl ai acum», adică al Meu cuvânt, pe care «acum» de la Mine îl primești, «nu-ți este ție bărbat». Căci încă nu te-ai însoțit cu a Mea - a lui Iisus - învățătură”.

31 Această femeie samarineancă, pe nume Fotinia, s-a învrednicit de moarte mucenicească pentru Mântuitorul Hristos și este cinstită de Biserica noastră ca Sfântă Mare Muceniță. După înălțarea Domnului la Cer și după Pogorârea Sfântului Duh în Ziua Cincizecimii (Rusaliilor), a fost botezată de către Sfinții Apostoli dimpreună cu doi fii ai ei și cu cinci surori [decî... nu a mai avut nici un păcat. Astfel că ceea ce mărturisește Sfânta Scriptură nu sunt păcatele actuale ale ei, ca să o rușineze, ci doar acele trecute, spălate de Sfântul Botez, pentru a o lauda că a renunțat la plăcerea trupească de sine (prin renunțarea la bărbatul tăinuit) și la plăcerea sufletească de sine (biruind slava deșartă prin mărturisirea publică a păcatelor sale) de dragul pocăinței în Hristos. – n.n.] . Apoi cei nou botezați s-au făcut următori Apostolilor și au propovăduit credința întru Hristos din loc în loc și din țară în țară, întorcându-

i pe mulți din cei care slujeau idolilor și făcându-i creștini. Fiii Sfintei Fotinia sunt Iosie și Fotin, iar surorile ei - Anatolia, Fota, Fotida, Paraschiva și Chiriachia. În vremea lui Nero, toți opt s-au săvârșit la Roma, cu moarte mucenicească. Prăznuirea lor se săvârșește în fiecare an în ziua de 26 februarie.

26 Pentru rugăciunea săvârșită întru adevăr, Cuviosul Petru Damaschinul ne învață astfel: „**Diavolul, pierzând cunoștința lui Dumnezeu prin nrecunoștință și mândrie, a ajuns cu necesitate neștiutor. De aceea nu poate ști de la sine ce să facă, ci vede pe Dumnezeu ce face ca să ne mântuiască și din aceasta învață viclenia și se silește să facă cele asemănătoare spre pierzania noastră. Deoarece urăște pe Dumnezeu și nu poate să se războiască cu El, se războiește cu noi care suntem după chipul Lui, închipuindu-și că prin aceasta înfrânge pe Dumnezeu. Iar pe noi ne află ascultători de voia lui, cum zice Sfântul Ioan Gură de Aur; «Căci văzând că Dumnezeu a făcut pe Eva spre ajutor lui Adam, a făcut-o diavolul ajutoare în neascultare și cădere. A dat Dumnezeu poruncă ca, păzind-o Adam, să-și păzească amintirea unor așa de mari daruri și să mulțamească pentru ele Binefăcătorului. Iar diavolul a făcut ca porunca însăși să fie pricina de neascultare și de moarte. Și a ridicat împotriva Proorocilor, prooroci mincinoși; împotriva Apostolilor, apostoli mincinoși; împotriva Legii, fărădelegea; împotriva virtuții, păcatele; împotriva poruncilor, călcările; împotriva a toată dreptatea, ereziile urâciunii»** [am putea spune că împotriva ieromonahilor Ortodocși pe Părintele Arsenie Boca, care este și prooroc mincinos, și apostol mincinos, și propovăduitor al fărădelegii, păcatelor, călcărilor de porunci și ereziilor – n.n.] . **Și iarăși, văzând pe Hristos că Se coboară pentru bunătatea cea mai deplină la Sfinții ucenici și la Cuvioșii Părinți, arătându-Se fie prin Sine, fie prin îngeri, fie pe altă cale negrăită, precum a zis, a început diavolul să arate unora amăgiri multe spre pierzanie. De aceea au scris Părinții înzestrați cu darul deosebirii că nu trebuie primite unele ca acestea. Căci acela se silește să amăgească și în privința aceasta, fie prin niscăi chipuri, fie prin vreo lumină, fie prin foc, fie prin altă amăgire, în vremea somnului sau în chip sensibil. Iar de primim acestea facem mintea ca, din închipuirea proprie și din neștiința cea mai de pe urmă, să își zugrăvească niscăi figuri sau culori, ca să creadă că este vreo arătare a lui Dumnezeu sau vreun înger. Ba, deseori, arată în vis sau în chip sensibil și draci biruiți, zice-se, și încearcă, simplu grăind, orice meșteșugire pentru pierderea noastră, când ascultăm de el.**

[Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a citit/ nu a înțeles/ nu și-a însușit/ nu s-a smerit că poate fi vorba și despre propria înșelare în Filocalie, ca să scape de marea înșelare a primirii vedeniilor care au proprietățile imaginației de mai sus, după cum se vede foarte clar pe urâții pereți ai așezământului de la Drăgănescu. A ales în loc să practice Filocalia, să conviețuiască cu Maica Zamfira, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a discutat îndelung cu sfinția sa, ca să-l scape de această cădere cumplită. Vedeți capitolul *Părintele Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae* – n.n.]

Dar diavolul, făcând acestea, își pierde nădejdea dacă, precum zic Sfinții Părinți, în vremea rugăciunii ne facem mintea fără formă, fără chip, fără culoare, neprimind nimic, fie că e lumină, fie foc, fie altceva, ci ne închidem cugetul cu toată puterea numai în cuvintele scrise. Căci cel ce se roagă numai cu gura se roagă aerului, nu lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu ia seama la minte nu la gură. Deci oamenii «trebuie să se închine lui Dumnezeu în duh și în adevăr» sau cum s-a spus «vreau să vorbesc cincisprezece cuvinte cu mintea mea, decât zece mii cu limba» (1 Corinteni 15,19)» (Filocalia românească, voi. 5, ed. Humanitas, București, 2001, pp. 39-40).⁴⁴⁶

5. PĂRINTELE PROFESOR DOCTOR DORIN ZOSIM OANCEA

⁴⁴⁶ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 121-128

Al 2-lea sector îl reprezintă anumite aspecte ale altor tehnici din punctul nostru de vedere oarecum indiferente; pt. că în alte spații teo-cosmice generale se folosește o formulă ontologică de multe ori diferită. Putem integra formula aceea ontologică fără dificultate într-o viziune creștină. Dar, pentru practica curentă e probabil mai puțin productiv, așa încât nu cred că are pt. un creștin obișnuit neapărat un scop direct să stea de exemplu în poziția cocostârcului. Îți asigură însă un control nervos desăvârșit. Pe de altă parte e neutră cumva, pt. că în poziția aceasta a cocostârcului poți foarte bine să spui din adâncul inimii „Doamne Iisuse...” Eficient devine în momentul în care sunt anumite mantră sugerate, respectiv anumite texte care preluate fără diferențiere dintr-un spațiu teo-cosmic diferit, te introduc în lumea ideatică a spațiului teo-cosmic respectiv, și atunci aici există într-adevăr o problemă mare. N-am voie de exemplu, să mă apuc să rostesc un Hare Krishna pt. că mă introduc în cu totul alt univers ideatic și de credință; în schimb nimeni nu mă împiedică să rostesc rugăciunea inimii.

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu⁴⁴⁷. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta.

Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.⁴⁴⁸

6. MONAHUL IACHINT, UCENICUL DE CHILIE AL PĂRINTELUI CLEOPA ILIE

A) SCRISOARE CĂTRE BABEL

21. 02. 2015

Mănăstirea Sfântul Pavel

Sfântul Munte Athos

Iubiți frați întru Hristos

⁴⁴⁷ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

⁴⁴⁸ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

În începutul acestei scrisori vă mărturisesc bucuria mea de a găsi o adresă a voastră, a celor de la Editura Babel și Fundația Creștină Părintele Arsenie Boca.

Mă numesc Iachint și acum fac parte din obștea Mănăstirii Sfântul Pavel, din Sfântul Munte Athos. Cred că nu aș fi avut ce să vă scriu acum dacă bunul Dumnezeu nu rânduia să fiu ucenic de chilie Părintelui Cleopa Ilie.

Aici sunt rânduit pe lângă ascultarea de paraclisier să le traduc creștinilor români când se scot Sfintele Moaște și să le vorbesc. Apoi mai mereu sunt nevoit să le vorbesc și de Părintele Arsenie Boca. Iar pentru că spun creștinii că cele ce le aud și le primesc în scris de la mine nu se potrivesc cu cele ce le spuneți și scrieți frățiile voastre iată aveți pe acest DVD, în dosarul „Iachint”, toate lucrările mele. Cercetați, vă rog, mai întâi pliantul cu numele „Mărturisitori” și cartea „Creștinii cred și mărturisesc

întru Adevărul lui Dumnezeu”, care se află în dosarul „I Creștinii mărturisesc”, mai cu seamă ultimul capitol: „Legându-ne cu inima de cineva sau de ceva numai putem fi liberi și mărturisitori”. Iată, aștept corectările voastre, al vostru este a lămuri lucrurile cu privire la Părintele Arsenie Boca întru Adevărul lui Dumnezeu, ca să nu pierdem cugetul Bisericii Ortodoxe, să nu pervertim conștiința Bisericii a aproapelui nostru, să nu aducem babilonia în Biserică.

Iubiților, să nu amestecăm mierea cu otravă! Domnul nostru Iisus Hristos pe toți ne face atenți, zicând: „Că ce folos este omului de ar dobândi lumea toată, iar sufletul său își va pierde? (Matei 16, 26)” . „Nu judecați după față, zice, ci dreaptă judecată judecați” (Ioan 7, 24). Zice să nu-i judecăm pe oameni deloc când cad în păcate, dar nu se leapădă de credință, ca să nu fim judecați (Matei 7, 1). Dar când e vorba de cei care caută să ne lipsească de mărgăritarele Credinței Lui ne poruncește să nu le dăm curs, ci să-i judecăm ca fiind câini și porci (Matei 7, 6).

Părinții noștri Cleopa, Arsenie Papacioc, Adrian Făgețeanu, Paulin Leca și alții, care l-au cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, nu au spus tot, au spus câte ceva ca să ne liniștim, să ne smintim căutând să-l scoatem sfânt. Iată, cine ține cu tot dinadinsul să-l scoată sfânt pe Părintele Arsenie Boca îi arată a fi bârfitori și invidioși pe acești Părinți care nu au căutat decât slava lui Dumnezeu⁴⁴⁹.

Cred că este de datoria frățiilor voastre să cercetați cu luare aminte cărțile care apar cu privire la Părintele Arsenie Boca. Mai întâi cele ce apar la editura voastră, poate că arătând adevărul care ne face liberi veți îndrepta și numele editurii. Vedeți ce scrie Dan Lucinescu în cartea Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, la p. 16, atunci editura Siaj – 2009. Ce adevăr mărturisește acest cunoscător al sfințeniei Părintelui Arsenie Boca prin cuvintele: „Părintele Arsenie Boca ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică celebrilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong”?

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus,

⁴⁴⁹ Vedeți: Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, p. 267.

printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”.

Citiți în cartea *Jurnal duhovnicesc*, al Părintelui Paulin Leca, editura Stadion, Bacău 2013, pp. 70-71; 109-110. Acest Părinte îl considera „văzător cu duhul” și „sfânt” pe Părintele Arsenie Boca, vroia să devină ucenicul lui (p. 47), dar cunoscându-l mai bine a ajuns să afirme: „... n-am văzut o lepădare publică a sa de toate acele rătăcirii spiritiste și erezii steineriene”. Este bine să vedeți și Nota 10, de la sfârșitul acestei cărți (pp. 386-387), făcută de cel care a îngrijit această ediție, Doctorul Ioan Gându.

Dar cred că Părintele Arsenie Boca se prezintă cât a putut de clar, cum s-a prins de înșelare, în *Cărarea Împărăției*, p. 210, unde zice printre altele: „... precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim și o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropiie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu. Iar omul atâta prețuiește câtă apropiere de Dumnezeu și-a câștigat în sine. Dumnezeu i-a dat o valoare mare, însă trebuie și el să și-o câștige”.

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimis pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi” (Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimis la școală, la trimis în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor la hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit căderea, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare la Prislop⁴⁵⁰. Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareță pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magieru și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să i-a binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce măi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”

Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.

⁴⁵⁰ Vezi: Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian, cel care a îndrăznit să spună că: „Un ortodox se poate împărtăși și la catolici, dacă nu are unde”, care mărturisea evlavia sa la „Sfânta Maria Tereza” chiar și aici în Sfântul Munte, zice: „nu am un cult pentru el”⁴⁵¹.

Așadar, v-am scris acestea vouă, cu sinceritate, după cum vedeți, ca înainte de a căuta să vă împliniți visele care vi le-ați propus voi: „Fundatia Creștină Părintele Arsenie Boca” și „Editura Babel”, să căutați să vă limpeziți și să limpeziți lucrurile cu privire la Părintele Arsenie Boca întru Hristos. Până acum, sincer vă spun, pe bună dreptate vă identificați „Editura Babel - Fundatia Creștină Părintele Arsenie Boca”, amestecare.

Oare nu vedeți cum prin Părintele Arsenie Boca se lucrează apostazia (lepădarea de credință) în chip tacit? Ecumeniștii s-au arătat că nu-l canonizează, tocmai ca să se strângă semnături. Câți din cei care au dat semnătură pentru canonizarea Părintelui Arsenie au știut că dând semnătură pentru canonizarea lui dau semnătură pentru canonizarea ereticilor Francisc de Assisi și Wulfila semiarianul, pictați de el cu aureolă de sfinți în biserica Drăgănescu? Sfântul înseamnă Canon, fiind canonizat, oricine va putea picta în bisericile ortodoxe pe eretici precum a pictat Părintele Arsenie. Ecumeniști canonizându-l nu zic că e sfântul lor, cel mai mare proroc al lor, ci al vostru. Iată, pervertesc conștiința ortodoxă a credincioșilor ca să se bucure de „unirea Bisericii”, adică de apostazie. Dacă acum cei care au „evlavie” la Părintele Arsenie îndreptățesc pictarea ereticilor de către el cu minunile care le face, gândiți-vă, ce va fi după acea „unire”, când vor fi și mai părăsiți de har cei care o acceptă. Ce o să zică cei care îl văd sfânt pe Părintele Arsenie? Foarte posibil, vor zice: „Iată această unire este de la Dumnezeu, Părintele Arsenie ne-a arătat-o demult!” Dar noi știm clar, Sfinții Părinți, între care se numără și Cuviosul Lavrentie al Cernigovului, ne atenționează: „Luați aminte, zice, la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu foarte mare viclenie. Toate bisericile și mănăstirile vor fi într-o bună stare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele... Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”⁴⁵².

Iată ce va fi cu bisericile care acceptă ca sfinți pe Francisc de Assisi și pe Wulfila semiarianul, cel care îl vedea pe Hristos creatură și nu Dumnezeu-Om. Iată de ce este nevoie să-l iubim întru Hristos pe Părintele Arsenie Boca și să mărturisim acum, cât mai avem cu cine ne înțelege, că ce a făcut acolo înseamnă urâciunea pustiirii. Iată înțelegerea cea mai favorabilă pentru Părintele Arsenie, la care am ajuns, cu darul lui Dumnezeu⁴⁵³:

„E foarte posibil ca Părintele Arsenie să fi pictat ereticii în biserica Drăgănescu cu gândul ca noi să pricepem că ecumenismul, acceptarea că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, „unirea Bisericilor”, recunoașterea ca sfinți a tuturor ereticilor și povățuitor pe Papa, însemnează „urâciunea pustiirii, care s-a zis prin Daniil prorocul (9, 26), stând în locul cel Sfânt, cel ce citește să înțeleagă” (Matei 24, 15). A accepta că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată,

⁴⁵¹ Ibidem, p. 221.

⁴⁵² Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viața, învățăturile și minunile, Editura credința Strămoșească, 2003, 158-159.

⁴⁵³ Noi am spune că nu este cu darul lui Dumnezeu o asemenea răstălmăcire pomenită mai jos. Până aici este o privire limpede, cu darul lui Dumnezeu. Dar a spune că Părintele Arsenie Boca îndemnând prin pictură și prin scris la ecumenism, sugerează că nu este bun ecumenismul este tipic gândirii ucenicilor înfierbântați, care văzând cornița de drac vor să ne convingă că este vânăta, după cum spunea Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul. De altfel, după cum ne-a explicat Părintele Iachint însuși, a scris acest compromis gândit, din milă pentru îndrăgitorii lui Arsenie, ca să aibă un pretext venit tocmai de la idolul lor, ca, măcar așa, să combată ecumenismul, când vor fi îndemnați prin celelalte învățăturile pictate și scrise ale protagonistului de la Drăgănescu, să cadă și ei în ecumenism. Despre ecumenismul evident al Părintelui Arsenie Boca am scris și noi, cu darul lui Dumnezeu, două capitole distincte. Unul din ele, se referă chiar la acest text al Părintelui Iachint, repetat în studiul sfinției sale, atât de folositor, despre *Ulfilas episcopul goșilor*, cum îl numea Părintele Arsenie Boca.

înseamnă a tăgădui Dumnezeuia lui Hristos, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Wulfila semiarianul, care tăgăduia Dumnezeuia lui Hristos. Al accepta pe Papa Francisc, Povățuitor, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Francisc de Assisi. Apoi este știut că aceia care se vor împărtăși la altarele bisericilor care acceptă „unirea Bisericii”, acceptă ca sfinți toți ereticii, nu se împărtășesc cu Trupul lui Hristos, Dumnezeiesc și omenesc. Unirea lor este în „hristosul” lui Wulfila semiarianul”.

Iată, v-am scris acestea crezându-vă sinceri, cred că și voi mă veți înțelege că v-am scris sincer și mă veți corecta și mă veți bucura făcând ce depinde de voi.

Bunul Dumnezeu, Cel în Sfânta Treime slăvit și închinat, pentru Născătoarea de Dumnezeu, să vă ajute tuturor să săvârșiți tot lucrul bun, după voia Sa, spre slava Sa. Amin.

Iachint⁴⁵⁴

B) DE CE A PICTAT TOCMAI PE WULFILA?

și nu pe un alt eretic arian, în altar?

Cine este Wulfila, cel pictat cu aureolă de Sfânt de Părintele Arsenie Boca în Biserica Sfântul Nicolae – Drăgănescu?

Iată, este știut că acest „Wulfilas Episcopul Goșilor”, pe care îl găsim pictat în altarul bisericii Drăgănescu, de Părintele Arsenie Boca, era de credință ariană, nu credea a fi Hristos Dumnezeu-Om. De această erezie ne-a izbăvit Dumnezeu prin Sfinții Săi, în primul rând prin Sfântul Ierarh Atanasie cel Mare. De unde și-a luat îndrăzneala Părintele Arsenie să arate că Wulfila este părtaș unirii cu Trupul lui Hristos Dumnezeiesc și omenesc precum Sfinții Mari Ierarhi? El a pictat în altar o Sfântă Masă pe care se află Trupul și Sângele Domnului și în fața ei vedem pe Domnul nostru Iisus Hristos și într-o parte a Lui și în cealaltă Sfinții Mari Ierarhi, iar, la urmă, alături de Sfântul Ioan cel Milostiv găsim scris pe aureola unuia „Wulfilas Episcopul Goșilor”.

Nu putem îndreptăți această erezie cu „minunile care le-a făcut și le face” Părintele Arsenie Boca. Mântuitorul ne-a atenționat: „Nu tot cel ce-Mi zice: Doamne! Doamne! va intra întru împărăția cerurilor, ci, cel ce face voia Tatălui Meu Care este în ceruri. Mulți vor zice Mie, în ziua aceea: Doamne! Doamne! au nu cu numele Tău am prorocit? Și cu numele Tău draci am scos? Și cu numele Tău multe minuni am făcut? Și atunci voi mărturisi lor, că niciodată nu v-am știut pe voi; depărtați-vă de la Mine, cei ce lucrați fărădelegea!” (Matei 7, 21-23). Nici cu faptul că a avut descoperire nu putem îndreptăți această lucrare care pervertește conștiința Bisericii. Sfântul Apostol Pavel zice: „Ci măcar și noi, sau înger din cer de va binevesti vouă afară de ceea ce am binevestit vouă, anatema să fie” (Gal. 1, 8).

Despre Wulfila, cel pictat cu aureolă de Sfânt și părtaș la împărtășirea cu Hristos împreună cu Sfântul Ierarh Atanasie și Sfinții Mari Ierarhi de Părintele Arsenie Boca în altarul Bisericii Sfântul Nicolae – Drăgănescu, am găsit scris:

„În secolul al III-lea sunt pe malurile Dunării inferioare și în nordul fluviului, în Dacia, vizigoșii. Creștinismul în rândurile lor este propagat de către prizonieri capadocieni. Intre aceștia fusese și Wulfila (383 cca.), consacrat de episcopul filoarian Eusebiu din Nicomidia ca episcop al creștinilor din țara goșilor. În felul acesta, creștinismul în forma ariană pătrunde printre germanii orientali.

Din activitatea marelui misionar Wulfila printre conașionalii săi de la nord și sud de Dunăre (341-383), de menționat este traducerea gotică a Scripturii, din care el a scos cartea Regilor, pentru a nu trezi și mai mult spiritul războinic al conașionalilor săi.

⁴⁵⁴ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

Conștient fiind de pericolul acestor triburi războinice și crude, Valens îi accepta ca aliați ai imperiului (foederati), acordându-le anumite spații de locuit în Tracia și garantarea unei existențe pașnice. Acum, Wulfila și alți misionari îi încreștinează în forma ariană, erezia fiind favorizată de Valens și Constanțiu, încercându-se chiar propunerea ei ca religie de stat.

Arianismul goșilor lui Wulfila a fost acceptat apoi de toate popoarele germanico-orientale care au intrat în teritoriile imperiale în secolul al V-lea. Edictul lui Teodosiu I din 380 prin care impune credința Niceană ca lege pentru tot imperiul, nu reușește să-i facă pe goși să renunțe la arianism, considerat de ei ca un patrimoniu național pe care nu-l pot părăsi pentru nici un motiv”. (Istoria Universală a Bisericii Catolice).

„Limba operelor patristice a fost greaca în Răsărit și chiar în Apus în frunte cu Roma și multe orașe occidentale până în sec. III, poate până înspre 200-250, când încep să apară opere și în limba latină. Era o limbă pregătită prin traducerea Vechiului Testament în koine și grefarea ei cu elemente populare, uneori cu eforturi de a îmbrăca dialectul atic, doric etc. În această limbă - la început simplă, dar evoluând mereu spre complexitate și elegantă - se predica, se țineau catehezele și se săvârșea cultul. Limba greacă a fost prin înalta ei evoluție, prin bogăția vocabularului și a noțiunilor ei, și prin spiritul ei dialectic, un instrument adecvat ideilor și a idealului literaturii patristice. Era o limbă misionară, de agora, de parlament, încă de la Homer, Eschil, Platon și Demostene. Etosul Evangheliei și ardoarea spirituală a Sfinților Părinți au adăugat forțe noi suflului misionar al limbii, chiar dacă nu exista o afinitate veritabilă între vechea cultură elenică și cea nouă elaborată de Părinți. Dacă o afinitate de esență între „nou” și „vechi” nu exista, limba greacă aducea totuși creștinismului ecoul neestimatului tezaur de valori creat de geniul elenic de-a lungul veacurilor, tezaur de care limba și cultura patristică s-au folosit parțial. E ceea ce a permis limbii grecești, dar și celei latine patristice să civilizeze, prin cultura creștină, popoarele Europei, Asiei și Africii pe care această cultură le-a putut atinge, inclusiv grupe mari ale unor popoare migratoare ca goșii, hunii, gepizii etc. Cu timpul, în Răsărit, pe măsură ce popoarele de la periferia imperiului se creștinau, greaca a fost înlocuită de siriacă, coptă, armeană, gotă, limbi ale căror alfabetice au fost create de Părinți ai Bisericilor naționale respective (Bardesane (?), Wulfila, Mezrob, Pahomie). Traducerile din greacă în aceste limbi și invers au menținut legătura cu literatura greacă contemporană, factor de unitate a produselor spirituale și a Bisericii. Limba latină patristică a creștinat și a civilizat Europa occidentală, centrală și o parte din cea răsăriteană (Daco-Romania), inclusiv popoarele germanice, anglo-saxon, maghiar, polon. De aici simpatia pe care Bisericile acestor popoare o manifesta față de Părinții latini” (Pr. Prof. Dr. Ioan G. Coman, Patrologie).

„Vizigoșii creștinați (în variantă ariană) de Wulfila, episcop care a tradus Biblia în limba gotică, într-un alfabet runic îmbunătățit după alfabetul grec, s-au rupt de sub autoritatea regelui lor păgân și au trecut în sudul Dunării, în imperiu...”

Primii barbari evanghelizați la nord de Dunăre (dar nu în fosta Dacie Romană) au fost un grup de goși, pentru care a fost trimis ca episcop misionar Ulfila (Wulfila), între 341-348, dar acesta predica și în limba latină, nu doar în gotică, semn că între ascultătorii săi se aflau și daco-romani” (Nicolae, Mitropolitul Banatului, Biblia lui Wulfila, în MB, an XX, 7-9, 1970, p. 550-558, Despre goși; persoana lui Wulfila și activitatea lui; importanța traducerii lui Wulfila).

„Am să vă dau un mic exemplu, foarte semnificativ, o experiență pe care am trăit-o în timpul unuia din turneele mele de conferințe. Acest exemplu arată că istoria lumii, când este considerată ca expresie a spiritualului, a divinității, apare în toate ocaziile semnificativă, mereu și pretutindeni ne vorbește un limbaj nou. Acum câteva săptămâni, eram în Scandinavia și am putut constata că viața în acea parte nordică a Europei este încă străbătută de ecoul a tot ce a fost în trecut; tot ce este spiritual era încă impregnat de prezența, în conștiința oamenilor, a ființelor care populau mitologiile nordice. S-ar putea spune că în aceste finuturi

tot ce apare în fața privirii noastre este ecoul a ceea ce a constituit viața spirituală a nordului în acel trecut îndepărtat despre care vorbeau inițiații Misteriilor druidice și ai Misteriilor droșilor discipolilor lor. Se observă și acum influența acestui suflu magic care a pătruns în viața spirituală a acestor ținuturi nordice și care se pot privi ca fiind expresia unor foarte frumoase raporturi karmice. La Uppsala, am simțit că sunt chiar în centrul acestei lumi, atunci când am văzut prima traducere germanică a Bibliei, când m-am aflat în fața celui Codex argenteus al lui Wulfila. Acest codex a poșosit la Uppsala printr-o stranie înlănțuire de evenimente karmice. Întâi s-a aflat la Praga; în timpul războiului purtat de suedezi, a fost luat și dus la Uppsala și acolo se găsește și acum, adevărat simbol grăitor pentru cel care dorește să cerceteze cât de puțin vechile Misterii. Acest caracter de mister, această pătrundere în lumea spirituală, este impregnat în mod real în mijlocul acestor vechi culturi europene, marcate de un straniu caracter comun pe care îl resimt în mod profund toți cei care au primit inițierea, în acele timpuri de mult trecute. Inimile lor erau străbătute de un tragic sentiment când reușeau ca privirea lor să pătrundă în secretele existenței, presimțind, însă, că numai în viitor va veni ceva să aducă adevărata dezlegare a acestor enigme. Gândurile acestor inițiați erau permanent îndreptate spre o lume mult mai strălucitoare, ale cărei raze vor ajunge într-o zi să lumineze pe deplin cunoașterea inițiativă dobândită în vechile Misterii. Se poate spune că în toate aceste locuri de Misterii se vorbea în mod profetic că urma să se petreacă întruparea lui Christos Iisus. Un puternic sentiment de așteptare umplea acea atmosferă de profeție în toate Misteriile nordice.

Nu trebuie să vă chinuiți prea mult pentru a descifra sensul și nici să îmbrăcați în gânduri prea conturate ceea ce urmează să vă spun acum. Fraza pe care am să o spun nu este decât expresia simptomatică a unui adevăr profund. În ceea ce ni s-a transmis din tradiția vechilor Misterii germanice, un ultim vestigiu este legenda lui Siegfried, în care se găsește ceva din acel sentiment de mister de care tocmai vorbeam. Când ni se arată că Siegfried trebuie considerat ca reprezentant al vechii inițieri germanice, nordice, când ni se spune că în punctul lui vulnerabil, care era în spate, era pusă o frunză, cine poate resimți că în această legendă există ceva simptomatic, acela își poate da seama că locul acela vulnerabil din corpul său este punctul unde se va afla altceva, atunci când ființa umană nu va mai putea fi atinsă de ceea ce încă putea răni pe inițiatul în vechile Misterii nordice. Acesta era chiar locul din corpul omenesc pe care trebuie să-l acopere Crucea Lui Christos Iisus. Inițiatul în vechile Misterii nordice ignora acest lucru, dar acesta este înțelesul pe care îl evocau vechile Misterii prin legenda lui Siegfried. Așa se făcea referire în mod simptomatic la concordanța între vechile inițieri ale druizilor și ale droșilor și Misteriile creștinismului. Iată ce ne amintește această instalare, în acel loc în lumea nordică, a primei traduceri germanice a Bibliei. Ne apare ca ceva foarte expresiv și ca o înlănțuire karmică exprimată în mod simbolic pentru dumneavoastră faptul că un număr de unsprezece foi din Codex argenteus au fost furate într-o zi, dar că posesorul acestor file furate, cuprins de remușcări, nu a mai vrut să le rețină și le-a adus înapoi. Așa cum am spus, nu trebuie să găsim în aceasta neapărat o semnificație, ci doar să le considerăm ca o ilustrare figurată a unor înlănțuiri de fapte karmice, iar prezența în lumea nordică a primei traduceri în vechea limbă germanică a Bibliei este un exemplu, o expresie a acelor înlănțuiri. Și la fel cu acest fapt real, istoric tot așa, tot ceea ce viața ne aduce în cale, lucruri mari și mici, ne va apărea conturat și luminat de o înțelegere nouă, datorită spiritului antroposofic care ne permite să vedem în tot ce este de natură fizică, perceptibil, o expresie reală a unei realități suprasensibile, spirituale” (Rudolf Steiner APOCALIPSA LUI IOAN).

Cu privire la „Pictarea bisericii din Drăgănescu,, găsim scris:

„Ieșind la pensie, o pensie minoră, în 1968 a început pictura bisericii parohiale din Drăgănescu, de lângă București, la care a lucrat vreme de 15 ani. Părintele Arsenie a pictat-o de două ori, aceasta pentru că, pe alocuri, din pricina lumânărilor, pictura s-a „pangarit”

(afumat), după expresia Sfinției Sale. (La anumite compoziții se observă cu ușurință cele două straturi picturale.) Aici, cum chiar dânsul spunea, a fost căutat de o „adevărată avalanșă de oameni”.

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei, Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre.

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbescă și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.⁵⁷

„Mica biserică de la Drăgănescu are norocul să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus.

E o pictură nouă ca și predica de atunci.”⁵⁸

Ca „predica” de acum să fie cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie, așterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile țâșnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.⁵⁹

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»”.⁶⁰

Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici.

Nu aș vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie!⁶¹” (O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete, Ed. Teognost, p. 34).

57. Cărarea Împărăției, p. 157.

58. Ibid., p. 171.

59. Caietul Părintelui Petru Vanvulescu (mss.), Din cuvintele Părintelui Arsenie rostite...

60. Cărarea Împărăției, p. 325.

61. În Duminica Ortodoxiei, „Gândirea”, Serie nouă, nr. 1-3/1999, p. 43.

Iată, este foarte primejdios de nu vom arăta celor care au evlavie la Părintele Arsenie Boca că:

E foarte posibil ca Părintele Arsenie să fi pictat ereticii în biserica Drăgănescu cu gândul ca noi să pricepem că ecumenismul, acceptarea că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, „unirea Bisericilor”, recunoașterea ca sfinți a tuturor ereticilor și povățuitor pe Papa, însemnează „urâciunea pustiirii, care s-a zis prin Daniil prorocul (9, 26), stând în locul cel

Sfânt, cel ce citește să înțeleagă” (Matei 24, 15). A accepta că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, înseamnă a tăgădui Dumnezeirea lui Hristos, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Wulfila semiarianul, care tăgăduia Dumnezeirea lui Hristos. Al accepta pe Papa Francisc, Povățuitor, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Francisc de Assisi. Apoi este știut că aceia care se vor împărtăși la altarele bisericilor care acceptă „unirea Bisericii”, acceptă ca sfinți toți ereticii, nu se împărtășesc cu Trupul lui Hristos, Dumnezeiesc și omenesc. Unirea lor este în „hristosul” lui Wulfila semiarianul.⁴⁵⁵

Nu putem fi de acord cu ideea că pictarea ereticilor și a ereziilor pe pereții bisericii din Drăgănescu ar fi vreo sugestie subtilă să ne ferim de ecumenism. Ar fi trebuit, conform stilului brutal atât de obișnuit al sfinției sale, să o spună clar și răspicat.

Mai mult, Sfintele Icoane nu sunt adresate numai intelectualilor rafinați, ci tuturor, inclusiv oamenilor simpli, care nu sunt învățați cu subtilitățile și ironia. Nicăieri nu vedem la Sfinții Părinți vorbe cu două înțelesuri sau în canonul picturilor icoane ce exprimă sfințenia cuiva spre a o nega. Și Sfinții Părinți și Sfinții Iconari au fost concisi, preciși și limpezi în propovăduirea adevărului.

925. -Sfinții Părinți au avut grijă să înlăture orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios, sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicînd că sînt himere mitologice, etc.[...]

Zugrăvim sfintele icoane pentru înfrumusețarea bisericilor, ca să fie ca niște cărți pentru cei neînvățați și spre imitarea virtuților sfinților și pomenirea și sporirea dragostei și pentru ca să se țină trează grija de a-l chema întotdeauna pe Domnul, ca Stăpân și Tată, iar pe sfinți ca pe slugile Lui, și ajutători și mijlocitori ai noștri”. -Răsp. la, întrebarea III.⁴⁵⁶

Nu este vorba de himere mitologice ci ecumeniste la care se adaugă, mai grav, și sporirea imitării și dragostei față de ecumenism, mai concret imitarea celor înșelați în lucrarea lăuntrică (Francisc de Assisi) și/sau de erezii (Wulfila arianul și Vaticanul pictat ca o „sfântă biserică”) și sporirea dragostei față de ei, după este descris mecanismul impactului icoanelor asupra oamenilor de către Sfânta Biserică.

Roadele acestei predici pictate se regăsesc în realitatea dureroasă contemporană. Cine merge la biserica din Drăgănescu aude și pe ghidul locului și pe Părintele slujitor spunând fraze ca acestea: „Francisc de Assisi este Sfânt fiindcă, deși romano-catolic, a ținut canonul Ortodoxiei. Wulfila nu este episcopul got arian, ci un altul, Ortodox” de care nu pomenește, desigur, nici o istorie laică sau bisericească. Este vorba de a demonstra cu orice chip, înfruntând toate evidențele, că protagonistul de la Prislop și Drăgănescu este Sfântul Ardealului, de fapt sfântul lor personal, fiindcă nu credem că tot Ardealul a fost înșelat astfel de rău.

Aceste fel de interpretări sunt reproduse și în scris de ucenicii cei mai înfierbântați ai Părintelui Arsenie Boca, după cum am pomenit deja:

Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. însă bârfitorii afoși n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus [un asemenea sus nu poate fi decât vama ereziilor de unde vin să ne ispătească arhiconii, teologii iadului –n.n.], neauzit de cei mai mulți dintre noi.

În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare, a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.⁴⁵⁷

⁴⁵⁵ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

⁴⁵⁶ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁴⁵⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 56

Iată cum Părintele Petru Vamvulescu pune pe același plan Ortodocșii ca și catolicii, dacă nu devin credincioși în arsenism, numit cărare cu adevărat Ortodoxă. Dar tocmai credința arsenică, susținând că Francisc de Assisi ar fi Sfânt, deci că vreun eretic poate fi Sfânt, fără a se converti la Ortodoxie, și că romano-catolicismul (simbolizat esențial de basilica San Pietro, unde se aleg papii) ar putea fi Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească în afara Căreia nu este mântuire, este căderea cea mai adâncă ce ne îndepărtează cu totul de la Sfinții Părinți și de la adevărata Ortodoxie, fiind centrul ereziei uniate. Să ne ferească bunul Dumnezeu a urma vreodată învățătura arătată de Părintele Arsenie Boca!!!

La stânga Domnului sau în dreapta picturii se află: sfântul apostol Petru, sfântul apostol Pavel, sfântul Macarie Egipteanul, acoperit de părul lung și alb, sfântul cuvios Teodor Studitul, sfântul Ieronim - talmăcitorul Vulgatei, sfântul Francisc de Asisi - mărturie a adevăratului ecumenism, în viziunea ortodoxă a Părintelui Arsenie - [...]

Jos în centrul picturii se vede parțial globul pământesc, crăpat, pustiu și înroșit de sânge, pe care scrie: „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23) și pe care domnește în picioare Cain ucigașul, cu coif pe cap, gol, având numai învelitoare la mijloc și ținând în dreapta sa o sabie, pe care Părintele Arsenie a scris: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. Împrejurul scutului din mâna stângă a lui Cain stă scrisă: „Legea ispășirii: Cine ia pe altul rob, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,52). Cain este urmat îndeaproape dinspre orizontul pământului, de un corp de armată modernă înzestrată cu căști și mitraliere. Crunții soldați sunt conduși de un civil care-i cheamă la asalt cu mâna dreaptă în vânt. Armele acestora se îndreaptă după sabia lui Cain, pe pământ, înspre Biserica lui Hristos înveșmântată în alb: Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și Bazilica Sfântul Petru din Roma, unite în nimb auriu, luminos și plin de raze ale Duhului Sfânt, aflate sub piciorul Crucii Domnului, răstignit cu mana desprinsă din cui. Biserica-Templu și Mireasă a lui Hristos stă între cer și pământ, atingând orizontul pământesc din dreapta, dar existând dincolo de acesta, într-un fond albastru, pe o Stâncă din văzduh pe care scrie: „Pe această piatră (a dumnezeirii) voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea” (Matei 16,18).

Deasupra nimbului sfintei Bisericii, Părintele Arsenie ne reamintește cuvintele celebre ale sfântului Ciprian al Cartaginei (†258), din lucrarea „De unitate Ecclesiae”: „Extra Ecclesiam nulla salus”, adică: „în afară de Biserică [și Părintele Arsenie Boca adaugă pictat ideea eretică: „în afară de biserică Romano-Catolică” – n.n.] nu există mântuire”. Sub Crucea Domnului Hristos, mărturisim articolul din Crez privitor la sfânta Biserică: „Cred întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Biserica lui Hristos înaintază înspre sfântul Altar sau Eshaton, fiind umbrită, străjuită, apărată și călăuzită de Crucea Mântuitorului. Armele antihristice și apocaliptice îndreptate spre Biserica creștină, concentrează și cuprind într-ânsele toate persecuțiile și prigonirile din istoria creștinismului, care au menținut și mențin însângărată coasta Trupului ecclesial al lui Hristos, răstignit pe Crucea veacurilor.

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele două catedrale emblematice - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu. [ce nimb, ce aură, ce perihoreză poate fi între Adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între Biserica Ortodoxă și adunarea celor ce au ca dumnezeu pe papă? 2Co 6:14 Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul? 15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios? – n.n.]⁴⁵⁸

Ba însuși Părintele Arsenie Boca ne tâlcuiește propria pictură: reprezentarea teoriei eretice ar ramificațiilor: Sfânta Biserică nu a rămas una prin căderea apusului în erezie, ea are nevoie de celelalte

⁴⁵⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-177.

confesiuni ca să se reunească și să revină la Ea pentru ca redevie Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Învățătura Ortodoxă însă este limpede: oricâți eretici s-ar rupe de la Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit Ea rămâne Întreagă, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, neavând nevoie de eretici ca să Îl aibă pe Hristos – Adevărul în Ea. Pierderea este a ereticilor, care cad și din Împărăția Cerurilor. Sfânta Biserică pierde doar prin compasiune pe cei ce ar fi putut fi copiii Ei și suferă, cum este îndurerat și Însuși Hristos, așteptând cu dragoste și răbdare ca ei să revină, după cum spun Sfinții Părinți, la Sfântul Sinod al VIII-lea Ecumenic, care precis va fi, după cum spun adevărații prooroci, după Marele Prăpăd:

Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia:

«Pictorilor li se dau uneori, în istoria artelor, și teme abstracte, greu de transpus în plastică. Alteori și le iau singuri, cum e cazul de față, ca de pildă ilustrarea unui text ca acesta: „Pus-am înaintea voastră calea vieții și calea morții; spre care vă veți tinde mâna, pe aceea veți avea-o” - din înțelepciunea lui Sirah 15,17.

*Ca să fie mai lămurit textul, i s-a adăugat o primă direcție (că poate avea mai multe), intercalându-se două sensuri, direcții, diametral opuse: „Biserica și lumea”. Cu această delimitare, textul devine posibil din punct de vedere plastic. Iar cum între aceste două realități a fost întotdeauna neînțelegere, conflict, chiar și război de exterminare, aceasta o explică linia de demarcare între două zone, una luminoasă și alta întunecoasă, arătând ca o linie de front negeometrică și asimetrică; ba mai mult chiar, pe două planuri ontologice cotangente. Biserica e în lume, dar lumea nu e în biserică - „lumea” pentru care nu s-a rugat Domnul Hristos. Aceasta e lumea patimilor, care nu e creația lui Dumnezeu, ci creația și stăpânirea îngerului rebel, Satana, după traducere „protivnicul” lui Dumnezeu, iar pe românește „Dușmanul” lui Dumnezeu și al omului. [...] De aceea au venit urmările fărădelegilor pe pământ, tot felul de pustiiri și cortegii de rele. „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23). Urmările și rostul pustiitorului Cain și a urmașilor lui, iar mai apoi a lui Iuda cu și mai mulți urmași împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor. Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărădelegilor, **se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma.** [aici nu este vorba numai despre o erezie subtilă, numită teoria ramificațiilor, dar și de o crasă ignoranță istorică. Sfânta Biserică, după cum mărturisim în Sfântul Crez este Una, deci nu este împărțită în două ramuri, după cum și Trupul lui Hristos este Unul. 1Co 12:27 Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădule (fiecare) în parte. 28 Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor. Așadar unde a pus Dumnezeu în trup ca mădule pe eretici, că nu sunt enumerați. De ce? Ioan 15:4 Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. 5 Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. 6 Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard. Deci este o viță, și cine nu rămâne în ea se usucă și arde în focul veșnic. Mai vedem că cei ce fac minuni sunt enumerați după învățători, ca să înțelegem că cineva, chiar dacă ar face minuni, ca să fie autentice, trebuie să asculte nu numai de Apostoli, Sfinții prooroci, dar și de învățătorii Ortodocși. Iar proorocii ca să fie adevărați, trebuie să se supună învățăturilor Apostolice. Acesta este și criteriul adevăratelor minuni (să ducă la învățători Ortodoxe), iar criteriul adevăratelor proorocii să se supună Predaniei Apostolilor. De aici vedem că Părintele Arsenie Boca nici nu a făcut minuni autentice, fiindcă nu s-a supus învățăturilor Ortodoxe, nici nu a fost prooroc Sfânt, deoarece nu s-a supus învățăturilor Apostolilor, care ne învață în Sfintele lor Canoane:*

CANONUL 45

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se afurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească. [Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9] [...]

CANONUL 46

Episcopul, sau prezbiterul, ereticesc botez primind, sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2]⁴⁵⁹

Nu putem spune că Părintele Arsenie Boca a vorbit, după adevăr, nici măcar istoric. Rădăcina istorică a Sfintei Biserici se află la Ierusalim, iar rădăcina Ei duhovnicească este Trupul cel Unic lui Hristos *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez*. Pe vremea Apostolilor nu exista nici Sfânta Sofia din Constantinopol, nici San Pietro din Roma. Azi în Sfânta Sofia este un muzeu, fiind în trecut și o Moschee, Sfânta Sofia este, deci, un simbol trecut al mahomedanismului, ideologia fanatică despre Mohamed ca centru al credinței și un simbol actual al secularismului, ideologia fanatică despre omul științific, istoric, ca centru al credinței, iar San Pietro este simbolul cel mai puternic al papismului, ideologia fanatică despre Papă, omul înlocuitor al lui Hristos, ca centru al credinței. Deci nu pot fi nici Sfânta Sofia (cea de acum sau de pe vremea Părintelui Arsenie Boca), nici San Pietro (cea de nici când, fiindcă în această clădire nu s-a slujit niciodată Ortodoxia ci întotdeauna a fost viclenită și primejduită) Sfânta Biserică Apostolică. Iar dacă ne gândim la Sfânta Sofia care a fost Ortodoxă, dacă o asociem cu San Pietro, ca în tabloul pictat de sfinția sa, Cel mai apropiat și evident simbolism al lor, este unirea ecumenistă între răsărit și apus care se face și s-a făcut sub presiunea grăbită

a politici mondiale de la Patriarhul Constantinopolului uniat și tiran Ioan Becul, continuând cu Patriarhul uniat slăbit de bătrânețe Iosif al II-lea, al Constantinopolului, căzut la sinodul Ferrara-Florența, apoi al Patriarhului visător Athenagora ce-și dorea unirea la un potir cu papa, neținând cont de căderea de la dragostea ce arată rătăcirea în credință celor ce se pierd prin erezie, și venind până azi ca o ispită uniată puternică. Acesta este de fapt și mesajul și îndemnul Părintelui

Arsenie Boca evident, căci având ca tată un greco-catolic și ca un mod de a gândi și a crede, moștenit de la el, se exprimă în toate, scris și pictură, ca uniat

– n.n.]

Aceste două Biserici istorice [Sfinții Apostoli numesc adunările și casele de adunare ale ereticilor nu biserici ci sinagogi CANONUL 65

Dacă vreun cleric, sau mirean va intra în sinagoga iudeilor, sau a ereticilor, spre a se ruga, să se și caterisească, și să se afurisească.

[Apostolic, can. 7, 45, 71; Sinod 6, can. 11; Antiohia, can. 1; Laodiceea, can. 6, 32, 33, 37, 38] vedeți că Părintele Arsenie Boca nu este învățător sau prooroc Ortodox?– n.n.] stau [sinagoga Romei nu stă ci cade, neavând legătură cu Dumnezeu – Cuvântul – n.n.] pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului. Căci, pe omul căzut și decăzut numai Dumnezeu îl mai poate readuce la destinația și nemurirea pe care i le stricase Satana cu momeala lui, a păcatului. Textul, locul drept al temeliei Bisericii, e următorul: „Pe această piatră (a dumnezeirii) - mărturisită de

⁴⁵⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61

Petru prin revelație - voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea". Deci dumnezeirea lui Iisus Hristos e temelie Bisericii, nu persoana lui Petru și nici Scriptura (deși-i insuflată de Duhul Sfânt) cum va zice o a treia biserică apărută cu vreo cinsprezece veacuri mai târziu. [acum numește biserică sinagoga protestanților – n.n.] Aci-i cotangența: Cain ucigașul și Iuda vânzătorul, pustiind pământul, luptă contra Bisericii, care-i totodată și pe alt tărâm, tărâm al naturii întemeietorului, unde ei nu pot ajunge cum vor ei: pustiind.

*E chiar locul ce-o explică, de ce răul n-a fost lichidat total și moartea n-a fost oprită din pustiirea ei. Satana i-a cerut pe credincioși, începând cu apostolii, dintre care l-a biruit și l-a dobândit pe Iuda, să-i cearnă pe toți, ca pe grâu. I s-a îngăduit această cernere sau selecție. Că e chiar necesară o selecție a dovedit-o chiar istoria creștinismului. De pildă, după declararea libertății Bisericii prin Edictul de la Milano al lui Constantin cel Mare, au intrat în creștinism la mare grămadă toți demnitarii stăpânirii, toți slujbașii - că doar e credința împăratului. De unde înainte în credința creștină era primejdie de moarte să între cineva. Regimul de libertate a cultului n-a mai pus nimănui viața în primejdie, dar nici silința creștinilor, cu grămada, n-a mai fost pentru virtute și răspuns bun înaintea lui Dumnezeu pentru viața de pe pământ. De aceea un istoric contemporan al veacului IV spune: „Dacă n-ar fi trimis Dumnezeu pe cei Trei Sfinți Ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan Gurădeaur, ar fi trebuit să vie Hristos a doua oară, așa de mult se înmulțiseră relele între creștini”. Acest mers negativ al libertății omenești a fost motivul ilustrării săbiei lui Cain cu textul: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. E chiar legea ispășirii. „Cine ia pe alții robi, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri”. Așadar sabia e lăsată de Dumnezeu în continuare, dar Dumnezeu i-a schimbat rostul. De asemenea i-a schimbat și morții puterea. Moartea pentru creștini nu mai e o sperietoare și o groază, chiar de-i forțată, ci-i o eliberare de păcat, a trupului păcatului. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul și mai mult nu pot face nimic!” Moartea fizică în creștinism e **eliberare și bucurie** [nu moartea fizică e eliberare și bucurie, ci moartea duhovnicească, în stare de jertfă, chiar și atunci când se desparte sufletul de trup. Nu automat cine este creștin moare bine, numai cel ce este adevărat creștin, adică predat lui Hristos prin lepădarea de sine – n.n.] . Moartea, Jertfa Domnului Hristos, a schimbat sensul morții. **Cine moare din pricina Domnului Hristos** [nimeni nu moare din pricina Domnului nostru Iisus Hristos, ci din pricina propriilor păcate sau/și a păcatului lui Adam. El a murit din pricina noastră – n.n.] , e fericit: a dobândit viața veșnică. **Nu mai este frică de moarte, decât unde nu e credință și pocăință** [ba există frică de moarte și unde este credință și pocăință, chiar dacă frică de moarte duhovnicească. Citim despre Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare: Când era pe moarte avva Arsenie, s-au tulburat ucenicii lui. Dar el le-a zis: “Încă nu a venit ceasul; iar când va veni ceasul, vă voi spune vouă. Dar am să mă judec cu voi la diva-nul lui Hristos, de veți da trupul meu cuiva”. Iar ei au zis: “Și ce vom face, că nu știm un-de să-l îngropăm?” Și le-a zis lor bătrânul: “Nu știți să legați o funie de piciorul meu și să mă trageți la munte?” [...] iar când era aproape de a muri, l-au văzut pe el frații plângând și i-au zis lui: “Până și tu te temi, părinte?” Și a zis lor: “Într-adevăr, frica cea de acum, ce este cu mine în ceasul acesta, o aveam de când m-am făcut călugăr”. Și așa a adormit. [...] Căci era bărbat bun și plin de Duh Sfânt și de credință.⁴⁶⁰ De unde se vede că Arsenie cel prea, prea mic a căzut în amăgire tocmai fiindcă nu cultiva în sine frica de moarte, crezându-se cu credință și pocăință drepte – n.n.] . Deci iată tangența Bisericii istorice cu Biserica biruitoare din cer, susținută de dumnezeirea întemeietorului ei, contra viforului răutății și morții. Această idee s-a arătat plastic prin legătura tangentă între sfințenia Bisericii, arătată prin raze și tonalitate deschisă, cu finalul superior al unei tâmplă de biserică, de pe a cărei tâmplă **Domnul Hristos răstignit, desprinde o mână din cuie** [altă erezie pictată, pe care, dacă ne va ajuta Bunul Dumnezeu, o vor dezlega Sfinții Părinți cu învățăturile lor pline de înțelepciune în studiul aparte despre picturile păgâne și eretice de la biserică Drăgănescu – n.n.] și cheamă cu extremă tărie pe oameni: „Veniți la Mine!”*

⁴⁶⁰ Patericul..., Pentru Avva Arsenie, 40, 42.

*Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred într-o singură, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de înviorare locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. **Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al trufiei; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoprotestanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi.** [iar cuvinte eretice numind sinagogile ereticilor biserici și contrazicând pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 16:18 Și Eu îți zic ție, că [...] pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.* A biruit-o oare Humbert, oare Luther? Cine a putut rupe unitatea și păta sfințenia Sfintei Biserici sau a Trupului lui Hristos? Și cum poate fi San Pietro în unitatea Bisericii, în afara căreia nu este mântuire. Oare în afara lui San Pietro nu este mântuire? Dar San Pietro însăși, cu toți ucenicii papei sunt în afara mântuirii pentru că sunt în afara credinței drepte, în afară iubirii Sfintei Biserici. Ce mahnit trebuie să fie Sfântul Ierarh mucenic Ciprian al Cartaginei că se răstălmăcesc cuvintele sale pe dos, pentru a se susține sfințenia celor despre care tocmai el ne-a învățat cu o așa tărie nebiruită că, din nefericire, ereticii nu se pot mântui? – n.n.] *Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate?* [după învățături chiar Părintele Arsenie Boca – n.n.] ’*

Tot a reușit „Prințul veacului acestuia”, să mai țină pe Domnul Hristos în agonie, pe cruce, cu una din patimile sale, Biserica luptătoare [dar Diavolul este pricina răstignirii lui Hristos? Nu dragostea neînțeleasă și uimitoare a Mirelui? Diavolul vrea să ne mântuim noi? Dar fugă de Sfânta Cruce și de smerenia lui Hristos – n.n.] . *Dar cu atât mai puternică e chemarea Domnului Hristos către creștini: „Veniți la Mine” cu cât e mai dureroasă smulgerea din cuie a unei mâini (a Providenței pe tot intervalul până la sfârșitul lumii) răstignite.* [niciodată nu a dorit să desprindă Sfânta Sa mână de pe Sfânta Cruce, mai mult semnele cuielor le va păstra ca o identitate și amintire a Sfintei Cruci din Sine în veșnicie. El este Cel Răstignit și Împărat al Slavei neîncetată și concomitent, în starea de *Și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin! De aceea, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Îl numesc Împărat, pentru că Îl văd răstignit!”*⁴⁶¹. Și cine ar putea spune că Providența este smulsă și lucrează fără Sfânta Cruce chiar și în veșnicie, darămite până la sfârșitul lumii, când *1Co 1:18 cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.* Oare Providența este fără putere? Sau este vreun moment când Dumnezeu cel Atotputernic nu mai are putere, fiind smuls de la ea? – n.n.] *Cine a văzut o clipă chipul lui Iisus Hristos îndurerat, privind prin toți oamenii chemându-i, confirmă și mărturisește această chemare și privire. Aceeași chemare peste lume e și la răstignirea de pe boltă. Suferința a fost în Ghetsimani, în lacrimile și picăturile de sânge. Acestea erau pentru Sine* [dar când a plâns și sângerat Hristos pentru Sine? Doar că ne-a privit pe noi ca pe Sine și ne-a iubit mai mult decât pe Sine Însuși, avându-ne pe noi ca pe un alt Sine mai iubit. – n.n.] ; *dar când a spus apoi că „pentru aceasta am venit”, adică pentru jertfă capitală, privirea durerii, ne are pe noi în vedere.*⁴⁶²

Ne întrebăm: dacă acum, când se caută cu orice chip prudența în afirmații (făcând pe Părintele Arsenie Boca ba legionar, ba antilegionar, ba credincios simplu, ba filozof, ba bici al lui Dumnezeu, ba blând, ba zelot antiecumenist, ba ecumenist, ba făcător de minuni, ba om de știință, ba intelectual desăvârșit, iubitor al Sfintei Tradiții, ba pictor novator din vedenii, pentru a fi pe placul tuturor după patima rațională a fiecăruia și pentru a înșela cu orice preț opinia multora ca să devină aderenți ai mișcării arsenice, spre a obține o canonizare pripită și forțată), scapă totuși atât de multe informații înfricoșătoare despre sfinția sa și învățăturile sale stricate, ce va fi dacă va intra acest cal troian, numit arsenism, având în pânțele atâtea erezii, în cetatea calendarului Ortodox? Atunci se vor scoate pe față toate aberațiile tocmai ca să le

⁴⁶¹ <<http://www.revistateologica.ro/articol.php?r=78&a=4870>>, vineri, 14 august 2015.

⁴⁶² †PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

urmăm, ca fiind un model de sfințenie. Să ne ferească bunul Dumnezeu de o asemenea prăpastie, care ne-ar duce și pe noi și pe bietul Părinte amăgit la un amar de osândă!

Este evident că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt Ortodox dacă vorbește ambiguu și dacă roadele sale în ucenici sunt credința eretică a ecumenismului, care oricât ar fi de vopsit, chiar și în frescă, la biserica Drăgănescu, tot cioară neagră este.

Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din măracini și nici nu se culeg struguri din spini.

7. PĂRINTELE GHEORGHE ANIȚULESEI

Aud pe unii preoți slujitori spunând cu judecată simplistă că este bine că merg oamenii la mănăstire, că decât să meargă la secte[...]dar se uită un lucru că multe secte, schisme și erezii au apărut prin preoți, ierarhi sau simpli creștini care au început să învețe sau să practice învățături neconforme cu învățătura de veacuri a Bisericii. Pe alții îi aud spunând că Biserica nu va fi biruită nici de porțile iadului. Ei știu că este o rătăcire, dar până la urmă biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului. Este adevărat ce spun ei, dar un lucru foarte important este faptul că nu trebuie să nu uităm că în Apocalipsă ni se vorbește despre căderea unor biserici, dar cu această învățătură s-au amețit de cap și cei din Apus, care la 1054 spuneau tot așa că biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului și au ajuns să aibă 1000 de ani de când sunt în afara Bisericii.

Unii își pun o altă întrebare legată de acest fenomen (Arsenie Boca n.n). De ce merge atâta lume la Prislop. Ce se întâmplă? Păi dacă nu e vorba despre sfințenie, atunci de ce merge lumea? Acest fenomen a apărut pe fondul unei credințe căldicele a românilor, disperarea aceasta după un trai bun, dorința de senzațional. Oamenii caută astăzi minuni și sunt alimentați de o afacere cu cărți, pentru că au apărut o mulțime de cărți, mărturii despre părintele Arsenie Boca și vuiesc pangarele bisericilor și mănăstirilor de cărți eretice. Acest fenomen mai este alimentat și de televiziune astăzi. Mă uit cu durere cum la hramul sfintei Paracheva sau sfântului Dimitrie Basarabov televiziunile numără și sarmalele și banii și fac atâta batjocură de acești sfinți recunoscuți de Ortodoxia universală, iar dincoace mă uit la Arsenie Boca și văd cum îl promovează și fac o propagandă. De ce? Răspunsul este foarte simplu. Acest Arsenie Boca este ca o mânășă pentru interesele oculte și politiciii mondiale. Este o punte foarte bună pentru promovarea ecumenismului, apoi tototdată se vrea stoparea naționalismului autentic românesc și apoi pe baza proorociei lui Boca că Rusia ne va ocupa într-o noapte, românii pot să devină carne de tun într-un război cu Rusia, care nu este al nostru. Televiziunea lovește Biserica când din stânga, când o critică, când din dreapta, aruncând-o în fel de fel felul de rătăciri, înșelări ca să le iasă scopurilor lor politice. Creștinii care merg acolo o fac pentru că nu au primit credința cea adevărată. Sunt de regulă oameni care nu au o viață curată ortodoxă. Cei mai mulți dintre ei nu umblă după mântuire, ci după minuni. Nu au cunoștințe și o conștiință dogmatică a Bisericii noastre ortodoxe, nu au o identitate clară și din cauza aceasta umblă acolo, pentru că n-au primit pe cea adevărată, le-a trimis Dumnezeu pe cea mincinoasă ca să creadă în ea, după pofta inimii lor.

Din nefericire eu constat că acest biet călugăraș era posedat de diavolul mândriei încă de copil. Cei care dau mărturie despre dânsul se vede că nu au credință dreaptă, trăitoare prin ceea ce susțin ei. Îl favorizează pe Arsenie Boca, dar de fapt îl acuză. În cartea „Părintele Arsenie Boca, mărturia mea”, de preot Petru Vamvulescu la pagina 17 se spune următorul lucru: „De copil, zicea Arsenie Boca, eu sunt Zian. Veniți la mine! Și eu vă voi duce pe voi la Hristos! Așa-i vorbea Duhul Sfânt care era în el, spune preotul Vamvulescu. La pagina 51 spune așa: „Odată, după sfânta Liturghie, la Biserica Boteanu din Piața Amzei, București, cineva l-a văzut pe părintele Arsenie Boca așa cum era îmbătrânit, cu câteva luni înainte de

moarte. Și a plâns. Părintele s-a apropiat și i-a zis: *Îți spun o taină pe care n-o pot spune oricui. Și sfinții mor. Și aceasta a spus-o despre sine*”.

La pagina 45 scrie că unui om ce plângea pentru că soția lui era bolnavă, i-a spus: *„Gheorghe, vezi-ți de treabă. Nu mai plânge. Pentru boala soției tale vorbesc eu cu Dumnezeu!”*. Arsenie Boca era sigur că rezolvă pe loc. *Îi porunca lui Dumnezeu și gata. Nu mai plânge că n-are rost.*

La fel spunea și părintele Stăniloie despre Arsenie Boca că avea o siguranță de sine, pe care Stăniloie spunea că n-a avut-o niciodată. Bine că n-a avut-o. Decât așa siguranță, mai bine nu! Iar Doamna Lidia Ionescu Stăniloie în memoriile sale spune că era bolnav de sine. Nu primea sfat de la nimeni, de aceea părintele Stăniloie nu a mai colaborat cu dânsul de la un moment dat.

Într-o altă carte „Alte mărturii despre Arsenie Boca”, colecția Ortopraxia, Făgăraș 2008, editura Agaton. La pagina 124 spune așa: *„Odată, când m-am dus la părintele Arsenie a zis. Mă, când mai zice cineva rău despre preoți să mă dai exemplu pe mine. Eu nu beau, nu fumez!”* Iată el se considera un exemplu în timpul respectiv de preot adevărat pentru toată lumea. La pagina 125 spune că un ucenic din Ucea când a fost la mănăstire la Sâmbăta a spus că părintele Arsenie, înainte de a începe predica s-a urcat pe o masă și a zis: *„Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu de-a dreapta lui și atunci, ori vă sunt de folos, ori vă sunt acuzator”*. Era sigur de mântuirea lui, avea o siguranță tipic sectară. El era sigur că la judecată va fi de-a dreapta lui Dumnezeu. Ori Sfinții părinți săracii, pe patul de moarte, cu nevoie multă se rugau la Dumnezeu și plângeau și spuneau eu știu dacă judecățile lui Dumnezeu sunt ca ale mele. Eu știu ce va face Dumnezeu cu mine? Mila lui să fie cu mine. El (Arsenie Boca n.n) era sigur că va fi de-a dreapta lui Dumnezeu. Min 12.18

[...]

Min 43

Când a ajuns la Zamfira, maica a zis: *„Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele?, că tot așteptă alălalt. Aici și de la o vreme se duse spre voi”. Care alălalt? Nu spune nimic. Se duse spre voi. L-ați? ... (nu se înțelege) pe Arsenie Boca că n-a venit mai repede? [...]* Aici se vede clar îndrăcire. *Îmi pare rău [...]* În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe Înaltpreasfințitul Pimen prin curte și-l întreb: *„Înaltpreasfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “. I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...]* I-am spus: *Nu cumva, Înaltpreașfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Imi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”*.

Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului Pimen. Se cam leagă cu ce spune părintele Antim de la Bistrița că a găsit la Sâmbăta călugărul acela. Cam așa e. Iată cum mărturia din diferite părți a persoanelor care nu se cunoșteau, plus din cărțile lui arată clar că avea astfel de practici. Cum spunea și părintele meu duhovnic că l-a cunoscut personal și a zis că este un mare psiholog. Părintele Teofil Părăian, am o filmare cu el într-o excursie și tot așa spunea că lumea îl lua că-I sfânt, dar avea psihologie într-însul, nu glumă și se vede după cum lucra. Avea o psihologie și o tehnică de a te îmbolmoji de cap. Asta o spune și părintele Arsenie Papacioc. Și pe el a încercat să-l îmbolmojească, punem caseta care este pe internet, dar (părintele Arsenie spune) eram un băiat citit nu așa și a crezut că merge cum crede el. Multe mărturii arată felul cum lucra cu oamenii acest Arsenie Boca. Apoi, îmi spune părintele Antim când a fost cu filmarea aceea pe internet: *„Băi, știi că în urmă cu șapte ani Arsenie Boca a fost dezgropat? Au găsit acolo în mormânt oase de mort, de culoarea pământului. Era mormântul plin cu apă. Au luat apă din mormânt, s-o pună în agheasmă s-o facă mai vindecătoare, făcătoare de minuni”*. Am auzit această informație de la părintele Antim, dar am zis că mai trebuie probat.

Merge astă toamnă prin septembrie, fiica mea la Cluj Napoca la examen la facultate. Este cazată o săptămână la mănăstire la Florești și aici, știind că are examene, o maică de acolo îi spune: „Fă acatistul lui Arsenie Boca și uite, îți dau niște apă din mormântul lui Arsenie Boca”. De unde ai dumneata apă din mormânt?, a întrebat-o fata mea. E clar că a fost dezgropat. În luna noiembrie, înainte de începerea postului mă întâlnesc la mănăstire la Alexandru Vlahuță în Vaslui cu părintele Calistrat. El m-a criticat că nu i-a plăcut că m-am băgat în chestiunea aceasta și din discuții cu dânsul i-am spus: „Părinte, dar știi dumneata că Arsenie Boca a fost dezgropat?” Și el a zis: „Știi că a fost dezgropat. Și n-au găsit acolo, moaște sau oseminte de sfânt”. Dar bine bine părinte, dar de ce era mormântul plin cu apă? Și mi-a zis: „Era toamna și ploua și de asta era plin cu apă”.

Încă o mărturie a unei domnișoare profesoară din Bârlad care îmi spune același lucru. A primit și ea de la o maică, de la Prislos apă din mormântul lui Arsenie Boca. Fiica mea a avut niște discuții contradictorii cu părintele Ciprian Negreanu de la Cluj care are pus și portretul lui Boca în biserică și al lui Argatu în altar și a spus: „Părinte Ciprian, știi că mormântul lui Arsenie Boca a fost dezgropat? Și știi că n-au găsit moaște de sfânt?”. A zis că știe, dar are o evlavie personală față de el.

Păi măi frate dragă și le spun tuturor călugărilor ucenicilor lui: „Supuneți-vă evlavia voastră personală testului învățaturii Bisericii”. Pentru că așa au apărut schisme și secte în Biserică de-a lungul timpului, impunându-și unii în Biserică pe ei, evlavia lor personală, împotriva învățaturii Bisericii. Îmi spunea părintele Antim, după aceea la telefon că și la Cașin părintele Serafim dădea apă din mormântul lui Arsenie Boca. Sunt multe mărturii care arată clar că acest Arsenie Boca a fost dezgropat. Întreb și eu de ce l-au dezgropat, dacă spun ucenicii că a lăsat testament să nu fie dezgropat până la a doua venire? Ce voiau? Să facă bani mai mulți? Apoi de ce mint oamenii? Apoi, să iei apă din mormânt de la oasele mortului și să pui în agheasmă[...] e caz de psihiatrie deja. Iar ce se întâmplă acolo seamănă a escrocherie. Adică ai văzut în mormânt că nu sunt moaște de sfânt și totuși trageți doba în continuare cu Sfântul Ardealului. Spune Pravila bisericească, la Nicodim Sachelarie la pagina 40 despre Canonul 83 din Cartagina, care afirmă că bisericile și mănăstirile care se construiesc pe arătări drăcești să fie dărâmate.

Întreb și eu pentru că și televiziunile la Sfântul Dumitru sau la Sfânta Parascheva numără banii, mă rog și găluștele care se fac atunci, dar aici la Prislop unde un pelerinaj aproape zilnic vin 500 de oameni. Acolo fac propagandă, dar nu se vede nimic din ce se întâmplă acolo. Dar până la urmă o sârpe Dumnezeu, că s-a întâmplat ceva. Nu-i mare lucru ca într-o bună zi să vezi că pune Dumnezeu un foc ușor acolo. Toți banii aceia câștigați din escrocherie și construcțiile acelea făcute să se surpe și ar fi mai bine decât să se surpe sufletele oamenilor. De aceea vedem din toate aceste mărturii din diferite cărți și de la diferite persoane, unele avizate și credibile observăm că Arsenie Boca a urmat părerea lui și nu urma Bisericii. Aceste păreri ale lui erau întărite de așa zisele vedenii pe care le avea și acest așa zis dar al înaintevererii care erau de la draci. Știm foarte bine că minuni și vindecări se fac și la Fatima și la secta Bahai și s-au făcut și la Maglavit, se laudă și sectarii și peste tot. Astea nu sunt criterii de sfințenie. Nici faptul că a stat un an în închisoare nu este criteriu de sfințenie. Nu a avut smerenie și nu a avut dreaptă credință. De aceea la Prislop putem spune că se aprinde un foc, dar focul care este acolo nu este focul credinței, ci este focul iadului din nefericire. Și să ferească Dumnezeu să cuprindă întreaga Românie. Mai degrabă face Dumnezeu cumva să se stingă acest foc.

Un lucru foarte frumos care mi-a plăcut mie într-o carte, mărturie a părintelui Pantelimon despre părintele Arsenie Boca, la pagina 77. Această mărturie mi-a plăcut, pentru că am văzut cum gura păcătosului adevăr grăiește și apoi am văzut cum mila lui Dumnezeu se arată către oamenii care sunt rătăciți. Spune așa: „La sfârșitul lui noiembrie, pe 28 noiembrie (ziua morții lui Arsenie Boca) se petrec lucruri ciudate și minunate la Prislop. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii. Câteodată, o lumină albă-aurie te însoțește până la peștera Sfântului Ioan de la Prislop”. Sfântul Ioan de la Prislop este prăznuit pe 13 septembrie, nu pe 28

noiembrie. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sfântului Ioan de la Prislop arată, pentru că atunci se adună multă lume și se face un mare pelerinaj. Fraților, nu la Boca, ci la Sfântul Ioan este sfințenia adevărată, dar orbii nu văd. Vedeți ce înseamnă lucrul acesta? Trece lumina pe lângă mormânt, spune ucenicul lui Arsenie Boca și merge la peșteră. Spune că nu aici, acolo e sfințenia. Dar dacă ești orb sufletește, nu vezi. De aceea cred că multe din minunile și vindecările care se fac acolo sunt milostivirea și rugăciunile Sfântului Ioan de la Prislop pentru acei oameni naivi, creduli și care umblă după minuni, sau disperați. Ucenicii spun că de la Boca este. Nu umblați după minuni că n-o să întrebe Hristos la judecată câte icoane care plâng ați văzut. N-o să întrebe Hristos la judecată câte cruci pe copaci ați văzut. O să întrebe Hristos aceasta: „Ai ținut dreapta credință? Ai ținut poruncile? Te-ai împărtășit de tainele Bisericii lui Hristos?” Astea sunt pentru mântuire. Fraților, nu minunile. Poți să vezi minuni ca Iuda Iscarioteanul și să mergi în fundul iadului. De aceea, mai degrabă v-ați ruga acolo la Prislop la mormântul lui Arsenie Boca să-l ierte Dumnezeu de toate păcatele și de toate smintelile pe care le-a făcut în Biserică, pentru că iată multe sminteli a făcut și mă tem că acatistele și paraclisele pe care i le fac unii și așa zisele icoanele și câte și mai câte nebuni și unii mai au și curajul și cer canonizarea acestui biet suflet rătăcit înmulțimesc muncile în iad, mă tem. Pentru că vai și amar de omul acela, cum zice Scriptura care are slava mai mare decât îi sunt faptele. Iar către episcopi și preoți spun un singur lucru să nu încurajeze acest curent, care poate duce la un singur lucru, la apariția unei secte sau a unei schisme în Biserică. De aceea să băgăm de seamă în privința aceasta.

Mai este o mentalitate pe care o auzim la unii călugări din aceștia mai fanatici, care spun că poporul trebuie să decidă pentru canonizare. Dacă e atât de multă lume acolo, trebuie numaidecât canonizat... Eu am să le spun un lucru, că șmecheria asta nu ține. Ei au îndoctrinat poporul cu aceste cărți care sunt, cu fel de fel de povești și baliverne ale lor, acum și cu ajutorul televizorului. I-au manipulat și după ce i-au manipulat și i-au intoxicat de acum le spun, hai poporul de acum te decide și spune. Ce să mai decizi când mintea s-a tulburat. Cum poți să mai decizi când nu ești lucid? Da, poporul a decis de-a lungul timpului. Dar poporul cu conștiință dogmatică ortodoxă. Nu poporul intoxicat, ci luminat de Dumnezeu. Ori acest popor, care din nefericire este intoxicat, nu cred că are puterea să decidă și au fost nenumărate cazuri în istorie când câteva persoane au decis împotriva majorității în Biserică. Nu-i ca democrația aici. Bagați de seamă. Nu intoxicați, să faceți exact ca în campaniile electorale. Intoxic poporul cu tembelizoarele, să facă două-trei tabere și încep să spună: „Votați pe Lolek și Bolek”. Lehăiesc și intoxică pe oameni și după ce-i intoxică bine la cap le spun să decidă. Ce să decideți când sunteți intoxicați, dezinformați și mințiți cum se întâmplă la Prislop? Aici nu pot să decidă astfel de oameni. Băgăm de seamă! Lumea aceea care merge acolo nu are mentalitate ortodoxă, are mentalitate ecumenistă, mulți dintre dânșii nu au o viață cu adevărat ortodoxă, nu prea au treabă cu adevărata asceză și mistică Ortodoxă, ci sunt disperați după traiul bun și umblând după minuni și după tot felul de cai verzi pe pereți. Eu atât am avut de spus și cred că și pentru o conștiință...56.14 (nu se înțelege) este suficient de clar că la Prislop se produce un fenomen de rătăcire. Dumnezeu să ocrotească biserica noastră de această rătăcire cumplită și să rânduiască Bunul Dumnezeu iată, ca să nu se răspândească, iar ierarhia noastră să fie mai atentă la acest fenomen și la alte fenomene care vor mai apărea! Să dea Dumnezeu ca să fim atenți la mântuire decât la alte fenomene, căutând pe Hristos mai mult decât minunile, să putem să dăm mărturia cea bună și să câștigăm viața cea veșnică! Amin!⁴⁶³

V. POT FI CANONIZAȚI?

⁴⁶³ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

1. ÎN SFÂNTA BISERICĂ ORTODOXĂ DE RĂSĂRIT

A) CANONUL CANONIZĂRII

Canonizarea sfinților cu moaște

Pentru a evita o eventuală înșelăciune provocată de cauze naturale (condiții improprii descompunerii trupului, efectul unor medicamente etc), dar și a unor cauze spirituale (blestemul părinților [deci cineva blestemat de Sfintele Sinoade Ecumenice poate avea trupul neputrezit – n.n.], afurisenia arhierilor, păcate strigătoare la cer etc), Biserica este foarte circumspectă cu privire la proclamarea oficială a canonizării unui sfânt. Există condiții de fond indispensabile pentru a putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare⁴⁶⁴:

[...]

În urma celor arătate pînă aici, a expunerii făcute pe temeuri doctrinare și documentare cu privire la canonizarea sfinților în Biserica Ortodoxă sîntem îndreptățiți să conchidem că pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare trebuie să fie date următoarele condiții de fond:

a) **Ortodoxia neîndoielnică a credinței** celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a îmbrățișat credința ortodoxă.

b) **Proslăvirea lui de către Domnul, cel puțin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:**

— Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință;

— Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte;

— Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvîrșite trăiri morale și religioase;

— Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte; sau în fine,

— Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă.

c) **Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții.** *Cultul acesta poate fi organizat sau difuz, manifestîndu-se printr-o cinstire simplă, prin faima sau numele de sfînt. De la îndeplinirea acestei cerințe pot face excepții numai mucenicii dreptei credințe.*

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare⁴⁶⁵.

Din păcate, Părintelui Arsenie Boca îi lipsește fără îndoială prima condiție, fiindcă credința nu i-a fost numai îndoielnică, ci chiar eretică în multe părți din ea, în tot timpul vieții preacuvioșiei sale necunoscând nimeni vreun moment în care s-a întors la Ortodoxie prin lepădare publică de toate căderile din scrieri, predici și picturi. Propovăduirea preacuvioșiei sale fiind dată anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, toate celelalte condiții din canonul canonizării cad, deci, nu ar trebui să mai aibă loc nici o discuție pe acest subiect.

Dar, deoarece adepții mai înfierbântați ai pictorului de la Drăgănescu, grăiesc împotriva Sfinților Părinți (poate necunoscându-i), neglijanu-i și aducând ca false dovezi împlinirea părută a celorlalte condiții ale canonului [neștiind sau uitând că pot apărea astfel de semne (doar că fără Ortodoxie) și la cei înșelați], ne vedem obligați să le examinăm pe toate și să le aplicăm vieții și învățaturii Părintelui Arsenie Boca.

Vom alcătui, așadar, concluzia acestui mic studiu în funcție de condițiile de fond ale canonizării, pentru a vedea dacă Părintele Arsenie Boca le îndeplinește, sau este doar o impresie amăgitoare pe care o suferă ucenicii sfinției sale.

⁴⁶⁴ Broșura: *Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, cinstirea Sfințelor Moaște în Biserica Ortodoxă*, editată la Sfânta Mănăstire Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, Catedrala Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.a., p. 2.

⁴⁶⁵ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox. Legislație și administrație bisericească, vol. II*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, p. 182.

B) E PĂCAT A JUDECA PE CEL PROPUȘ LA CANONIZARE SAU PE CEL CANONIZAT DINTR-O EROARE?

Nu vom analiza mântuirea sfinției sale, cum nu putem să o facem pentru nimeni, deoarece acest lucru este cunoscut doar lui Dumnezeu, în funcție de lucrarea de pocăință finală a fiecăruia, deoarece este scris:

Mat 7:1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați. 2 Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura. 3 De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă? 4 Sau cum vei zice fratelui tău: Lasă să scot paiul din ochiul tău și iată bârna este în ochiul tău? 5 Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

Așadar, indiferent dacă este canonizat sau nu, cu adevărat cel ce se mântuiește este Sfânt, dar pentru aceasta este necesar să adoarmă în dreapta credință⁴⁶⁶ și nădejdea învierii, cu mărturisirea la duhovnic (și în fața conștiinței sale a propriei păcătoșenii), adică în pocăință.

Acest lucru nu-l putem cunoaște despre nimeni, deci nici despre Părintele Arsenie Boca⁴⁶⁷. Ca orice om, dacă a adormit într-o pocăință este Sfânt, indiferent de ce a făcut sau învățat până atunci sau de mulțimea celor ce îl clevesc, iar dacă nu, indiferent de opinia noastră, a mass-mediei sau a maselor, este într-o mare primejdie și are nevoie de rugăciunile Sfintei Biserici pentru a se mântui, deoarece cinstea dată celui nevrednic îi sporește chinul, după cum citim la Sfântul Cuvios Nil, izvorătorul de mir:

CAP 25

O povestire înfricoșată cu un duhovnic

Într-o chinovie era un tânăr frumos, și era nestăpânit, și viețuia după voia lui, și avea bani ascunși. Și venea la duhovnicul chinoviei de își mărturisea gândurile în toate zilele. Iar duhovnicul, pățimaș fiind, văzând frumusețile tânărului, s-a rănit spre dânsul și îi făcea pogorământ la orice vroia. Iar tânărul, văzând pogorământul duhovnicului și că nu-l mustra pentru nici o greșeală, a luat îndrăzneală, și orice îi zicea gândul făcea. Și trăia numai spre pierzarea sufletului. În sfârșit, a murit tânărul, moarte trupească și sufletească, și l-au înmormântat în pământ.

Iar la 40 de zile după moartea lui, i-au făcut pomenire și trapeză bogată, și după sfârșitul trapezei a făcut cuvânt duhovnicul, și-l lauda ca a fost fiu al ascultării (și când zicea acestea, s-a arătat cel mort în trapeză, înaintea tuturor, și asculta cuvintele ce le zicea duhovnicul): că era curat, și altul asemenea ca el nu era în chinovie, smerit, neiubitor de argint, nevoitor și postitor; pe urmă a lăudat și moartea lui, zicând că a dat sfârșit cuvios.

Atunci a răspuns tânărul cel mort și a zis: «Cât sfârșit cuvios am dat eu, să dai și tu acum, care te-ai făcut pierzător sufletului meu!» Și întorcându-se spre ceilalți care erau de față, a zis: «Ascultați voi cuvântul meu, că acest înșelător și mincinos duhovnic, câte laude a zis pentru mine, toate sunt minciuni, fiindcă el avea rea gândire și voire a sodomiei asupra mea, și pentru aceea mă laudă atâta.» Atunci a răspuns duhovnicul și a zis: «Tu, fiul meu, ai murit, și cum acum te-ai aflat aici?» Iar cel mort a zis: «O, înșelătorule, ai gură încă și vorbești? Nu ajunge că m-ai făcut să ard în gheenă? Ce mă mai lauzi la acele bunătăți pe care eu n-am făcut? Că făcând voile mele cele spurcate, îți spuneam gândurile mele cele rele și tu nu mă

⁴⁶⁶ *In ziua cea înfricosată a Judecatii, se va cere de la fiecare de a pazit si dreapta marturisire a credintei, neintinata de eresuri, precum a marturisit-o cand a zis: "Ma lepad de Satana si de toate lucrurile lui." Acestea si cele asemenea acestora se vor cere de la tot crestinul, in ceasul cel înfricosat al cercarii. La care, ajuta-ne, Doamne, sa nu fim osanditi. Ca Tie se cuvina slava in veci! Amin!*

Proloagele, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, Ian. 13

⁴⁶⁷ *Iar lunile si zilele si ceasurile sunt diferite feluri de morti, care de la Dumnezeu se trimit oamenilor: ori in apa se afunda si acolo le este moartea, ori cad de pe cal, ori mergand, se pravalesc si mor, sau din bautura multa; toate acestea sunt ceasuri. Pentru aceea si de anul, si de lunile si de saptamanile si de zilele si de ceasurile zilei mortii si de ceasul intru care se va desparti sufletul de trup, se cade a ne ingriji, precum se zice: "Intru ce te voi afla, intru aceea te voi si judeca." Ca daca ne va apuca moartea in lucruri bune, adica in pocainta si in lacrimi, este ca si cum nici n-am muri, ci ca si cum ne-am muta, dintru aceasta rea viata, intru cea buna. Drept aceea, auzind pilda aceasta si intru toate ceasurile aducandu-ne aminte de moarte, sa petrecem cu iubire si osteneala, ca aici, intru putina vreme, sa ne ostenim, iar in veci, sa ne bucuram.*

Proloagele, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, Ian. 3

îndreptai, ci m-ai făcut de m-am pierdut, și acum cu laudele tale mă arzi mai mult în mijlocul flăcării sodomitenilor.» Și aceasta zicând cel ce s-a arătat, a năvălit asupra duhovnicului și l-a apucat de grumaz, zicându-i: «Vino și tu, înșelătorule și amăgitorule, să mergem amândoi acolo unde mi-ai gătit tu mie loc de odihnă, ca să cunoști cu lucrul în câte ticăloșii mă aflu eu!»

Și l-a ridicat pe duhovnic pe umerii lui, și au ieșit afara prin poarta cea mare a trapezei, și îndată s-a desfăcut pământul și i-a înghițit pe amândoi, și s-au pogorât în adâncimea pierzării și în pipăitul întunerice, unde este focul cel veșnic gătit sodomitenilor.⁴⁶⁸

Vedem că nu numai cel lăudat cu nevrednicie este osândit cu mai multă durere, dar și lăudătorul este într-o mare primejdie:

Pil 24:23 Și aceste (proverbe) sunt ale înțelepților: Nu e bine ca la judecată să cauți la fața oamenilor. 24 Pe cel ce zice celui fără de lege: „Tu ești drept!”, popoarele îl blestemă și neamurile îl afurisesc; 25 Dar celor care îl ceartă cum se cuvine le merge bine și peste ei vine binecuvântarea și fericirea.

Așadar, bine este chiar și a certa pe cel care este fără de lege, ca să o învețe și să se mântuiască.

Iac 5:19 Fraților, de se va rătăci cineva între voi de la adevăr, și îl va întoarce cineva pre el; 20 Să știe că acela ce a întors pre păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui suflet din moarte și va acoperi mulțime de păcate.

La acestea se adaugă și primejdia faptului că dacă sunt învățături sau fapte de sminteală în viața noastră, cei ce le vor urma, crezându-le sfinte, se vor putea păgubi sufletește, lucru care ne va spori osânda, știut fiind că noi vom fi judecați și după cele ce am făcut în urmași prin pilda bună sau rea, prin roadele ce le avem de la cei ce ne-au urmat exemplul, acesta fiind rostul Judecății de Apoi:

Iac 3:1 Nu vă faceți voi mulți învățători, frații mei, știind că (noi, învățătorii) mai mare osândă vom lua. 2 Pentru că toți greșim în multe chipuri; dacă nu greșește cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârșit, în stare să înfrâneze și tot trupul.

Evr 9:27 este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata⁴⁶⁹,

2Ti 4:1 Eu te îndemn deci stăruitor în fața lui Dumnezeu și a lui Hristos Iisus, Care va să judece viii și morții, la arătarea Lui și în împărăția Lui⁴⁷⁰;

Deci cei morți de demult vor fi judecați din nou în lumina contribuției lor la realizarea acestui plan, care se va vedea în rezultatul lui final abia la sfârșit, după ce toți își vor fi adus contribuția bună sau rea în această privință. În fața tuturor vor ieși la iveală faptele și gândurile tuturor, pentru ca fiecare să fie judecat pentru contribuția lui la ele, sau pentru partea ce a avut-o din ele viața omenească în totalitatea ei ajunsă la sfârșit. Cei de demult își vor vedea rodirile gândurilor și faptelor lor în generațiile următoare, cei de la sfârșit vor vedea moștenirile înaintașilor, pe care le-au rodit sau le-au lăsat fără rod. Cei de demult vor fi judecați pentru cele de după ei, cei de la sfârșit vor fi judecați pentru împlinirea sau neîmplinirea celor de dinaintea lor. Vom fi judecați pentru toate chemările bune ce le-au făcut lumii întregi apostolii, mucenicii, sfinții, pentru toate pildele bune neurmărite ale înaintașilor. Vom vedea intensitatea simțirii lor, peste care noi am așezat stratul nesimțirii noastre, pentru falsa dezvoltare a umanității noastre. Cei de demult vor fi judecați pentru toate semințele rele sădite în lume și vor lua răsplata pentru toate semințele bune sădite în ea, care se vor arăta rodite sau nerodite la sfârșit. Istoria întreagă va fi din nou în fața tuturor, nu numai cu cele ce s-au petrecut pe planul vizibil, ci și cu cele petrecute pe planul invizibil, ba chiar și cu cele ce s-ar fi putut petrece sau s-ar fi putut să nu se petreacă, apăsând sau bucurând pe fiecare, cu totalitatea ei pentru ceea ce a făcut bun sau rău în ea. Se va vedea atunci că trecutul n-a murit. Învățătura creștină despre învierea trupurilor și despre judecata universală are între altele și acest sens că dă o ultimă apreciere, valabilă pentru eternitate, a tot ce a fost, că nimic nu este lăsat să se

⁴⁶⁸ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 86-87.

⁴⁶⁹ Judecata particulară.

⁴⁷⁰ Judecata de apoi.

piardă în uitare. Judecata universală este astfel un factor îndemnător la săvârșirea binelui în lume, cum este gândul la moarte pentru viața individuală.⁴⁷¹

De altfel și sfinția sa credea aceasta:

*L-am auzit spunând odată la Prislop cum că se cuvine să fim foarte atenți la cuvintele pe care le rostim, deoarece fiind vii, ne vor însoți până la Judecată, după cum spune Evanghelia că „din cuvintele tale vei fi mântuit și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12,37) și cu toții vom da seama de orice cuvânt nefolositor pe care l-am scos din gura noastră*⁴⁷².

De aceea este necesar, tocmai de dragul Părintelui Arsenie Boca, să analizăm ce a fost bun în viața și învățăturile precuvioșiei sale, ca să urmăm lui în acestea și a-l bucura în veșnicie, dar să descoperim și ce a fost rău în viața și învățăturile sale, ca să ne ferim de ele, pentru a nu-l împovăra cu tristețea neînțelepciunii noastre.

Iată de ce în Ortodoxie, spre deosebire de celelalte confesiuni (care prin dezbinarea din mândrie și-au pierdut echilibrul), Viețile Sfinților nu sunt legendare, ci conțin atât căderile lor, dar și pocăința cea fierbinte din ridicare, ca nimeni din cei ce greșesc sau păcătuiesc să nu fie oprit de la mântuire sau sfințenie, urmând pilda pocăinței Sfinților și învățând din căderile lor cum să le evităm, folosindu-ne, așadar, de uriașa experiență a Sfintei Biserici. Înțelegem din ele că poate deveni oricine Sfânt, numai să vrea, fiindcă sfințenia nu este un eroism imposibil, ci un firesc vindecăt. Nici o viață Ortodoxă de Sfânt nu astupă mintea cititorului, amăgindu-l de dragul slavei celui laudat, ci îi prezintă lucrările rele ca fiind exemple pentru a ne păzi de ele și a înțelege neputința oamenilor (când din neatenție uită de Dumnezeu) și lucrările bune ca fiind vrednice de dorit, arătând grabnicul ajutor atotputernic al lui Dumnezeu de îndată ce omul, prin smerenie, ia aminte, golindu-se de sine, pentru a-I face loc în adânc Celui delicat și discret. În aceasta constă schimbarea minții spre Hristos, esența credinței noastre, și pe aceasta ne învață o viață adevărată de Sfânt adevărat, adică model pentru fericirea noastră.

Așadar, sfințenia pe care vom cerceta noi în acest studiu nu este sfințenia cea de mântuire, ci cea de model. De aceea nici nu este vorba de vreo judecată a lui. Noi vom cerceta dacă poate fi pildă de sfințenie, căci aceasta este sfințenia de pus în calendar. De aceea este necesar un așa de mare discernământ la canonizare, ca faptele și învățăturile celui propus să fie în toate un model de Ortodoxie. Astfel cei ce îl vor urma, dacă va fi canonizat, vor putea să se întărească în echilibrul Ortodoxiei lucrătoare și nu vor fi amăgiți prin subtile devieri de părută evlavie spectaculoasă, care ascund un desfrâu sublimat și derutant⁴⁷³.

⁴⁷¹ [Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997, pp. 239-240.

⁴⁷² †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și înțelul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, p. 20.

⁴⁷³ Aceasta. este amăgirea de sine ! Aceasta este inselare ! Ea a luat fiinta din pareri mincinoase; parerile mincinoase au luat nastere din simtirile gresite impartasite de cartea cu pricina. In aceasta carte traieste si din aceasta carte rasfla ungera duhului celui viclean, care ii linguseste pe cititorii ei, imbatandu-i cu otrava minciunii, otrava indulcita cu mirodeniile subtiri ale semetei cugetari, slavei desarte si patimii dulcetii. Cartea ii poarta pe cititorii sai drept spre partasia cu Dumnezeu, fara a-i curati, mai inainte, prin pocainta: de aceea si starneste o deosebire aplecare spre ea in oamenii patimasi, care nu au batut cararea pocaintei, care nu au fost preveniti cu privire la amagirea de sine si la inselare, care nu au luat povata din invatatura Sfantilor Parinti ai Bisericii Ortodoxe, cum sa vietuiasca dupa legea duhovniceasca. Cartea lucreaza cu putere asupra sangelui si nervilor, ii atata - si de aceea ea place cu osebire oamenilor robiti simturilor: de aceasta carte poti sa te indulcesti fara a te lepada de despartirile grosolane ale simturilor. Cugetarea semeata, subtirea patima a dulcetii si slava desarta sunt infatisate de aceasta carte ca lucrare a harului Dumnezeiesc. Adulmecandu-si dezmatul in forma subtire a lucrarii sale, oamenii trupesti cad in extaz de atata betie, de desfatarea capatata fara de osteneala, fara lepadare de sine, fara pocainta, fara rastignirea trupului cu patimile si poftete" (1 Galat.5, 24), prin lingusirea starii de cadere. Manati de orbirea si de trufia lor, ei trec cu veselie din patul iubirii dobitocesti in patul unei iubiri si mai nelegiuite, care domneste in casa de desfranare a duhurilor lepadate. O oarecare persoana, apartinand, dupa starea ei pamanteasca, societatii inalte si cultivate, iar la aratarea Bisericii Ortodoxe, s-a rostit in urmatorul fel despre o luterana raposata, socotita ca sfanta de catre aceasta persoana: "Il iubea pe Dumnezeu cu patima; se gandea numai la Dumnezeu; Il vedea numai pe Dumnezeu; citea numai Evanghelia si "Urmarea", care este o a doua Evanghelie. Aceasta sentinina exaltata a fost rostita in limba franceza, atat de potrivita pentru scena: "ele aimait Dieu avec passion; elle ne pensait qu a Dieu; elle ne voyait que Dieu; elle ne lisait que l'Evangile et l'Imitation qui est un second Evangile".

In aceste cuvinte a fost infatisata tocmai acea stare in care sunt adusi cititorii si cinstitorii "Urmarii". Intocmai, in duhul sau, cu aceasta fraza este sentinta vestitei scriitoare frantuzoaise, dna de Sevigne, in legatura cu vestitul poet francez, Racine

Pentru aceasta a rânduit Sfânta Biserică să fie îndeplinite condițiile de mai sus, pentru că cel canonizat devine canon, adică dreptar pentru alții, iar dacă viața și învățăturile lui nu sunt Ortodoxe (sau sunt Ortodoxe amestecate cu amăgiri), cei ce îl vor urma ca pe un model al lor nu este sigur că vor avea discernământul să aleagă doar pe cele bune, iar dacă le vor urma (și) pe cele rele se vor dezbiina (cel puțin lăuntric) de Sfânta Biserică, pierzându-și sufletele.

2046. - "*Ocultismul sau esoterismul este falsa știință cultivată de mințile înfierbântate, prin care ocultiștii spun că posedă un simț superior celor obișnuite, și prin care ei ajung să cunoască rădăcinile adevărurilor. În realitate, nu este decât o înșelăciune a diavolului, care a înșelat pe oameni sub diferite forme ale idolatriei, spiritismului și altor practici, pornind de la anumite realități fizice și psihice, pentru ca pe temeiul unui adevăr parțial, să ducă la o rătăcire și mai mare a minciunii înșelătoare. Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de Biserică. Orice nume ar purta el, trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă*"⁴⁷⁴

CE ESTE CANONUL?

*Canonul, după Zonara (în tâlcuirea epistolei 39 a marelui Atanasie) chiar cu adevărat este un lemn, obștește numit cot, pe care îl întrebuințează meșterii spre a îndrepta lemnele sau pietrele, ce lucrează ei. Că punând cotul acesta asupra celor ce se lucrează de ei, de sunt acelea strâmbe, înlăuntrul sau în afară, le tocmesc, și le fac drepte. Din aceasta însă, după metaforă, canoane se numesc și pietricelele ori bilele (ce se întrebuințează la balotație) spre alegeri: și hotărârile atât cele ale Apostolilor cât și cele ale sinoadelor ecumenice, și ale celor locale, și ale Sfinților Părinți celor din parte care se cuprind în cartea aceasta. Pentru că, și acestea ca atâția coți drepti și netezi, leapădă cu adevărat de la cei sfințiți cu preoția, și de la clerici, și de la cei lumești, toată nerânduiala și strâmbarea moravurilor. Și pricinuiesc lor toată buna rânduială, și îndreptare Bisericii, și a stării creștinești, și a faptei bune*⁴⁷⁵.

Dar, oare, o astfel de întreprindere, de cercetare a vieții unui om pentru a vedea dacă este sau nu Sfânt, este un păcat sau este după voia lui Dumnezeu?

După cum citim în Sfânta Scriptură și la Sfinții Părinți nu numai că nu este vreun păcat, ci este chiar o datorie. Nu numai a clericilor, ci și a mirenilor:

Luc 12:57 De ce, dar, de la voi înșivă nu judecați ce este drept?

Ioan 7:23 Dacă omul primește tăierea împrejuri sâmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mâniați pe Mine că am făcut sâmbăta un om întreg sănătos? 24 Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.

Așadar, dacă Mântuitorul îndeamnă chiar și pe iudei (care nu aveau lumina Sfântului Botez) să judece chiar și faptele Sale, ale Celui fără de păcat, în funcție de poruncile lui Dumnezeu, cu cât mai mult suntem noi, creștinii (luminați de Sfântul Botez, Sfântul și Marele Mir, învățăturile Sfinților Părinți) datori să judecăm orice faptă, a oricui, pentru a vedea dacă este sau nu după voia Lui, dacă ne-o luăm ca model sau nu.

Ioan 8:15 Voi judecați după trup; Eu nu judec pe nimeni. 16 Și chiar dacă Eu judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine.

Aici vedem că nu trebuie judecate persoanele (*nimeni*), iar când judecăm faptele trebuie avut grijă ca să nu le judecăm prin cunoștința trupească (*după trup*, părerea proprie, căzută) ci după adevăr (*adevărată*). Adevărul ne pătrunde mintea dacă rămânem în iubire și sfat (*nu sunt singur*), după învățăturile apostolilor (*trimis*), pentru a fi cu Dumnezeu Sfânta Treime (*Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine*).

cel batran. "Il iubeste pe Dumnezeu - si-a ingaduit sa spuna d-na de Sevigne - asa cum isi iubea mai inainte amantele". „Il aime Dieu, comme il aimait ses maitresses".

Sfântul Țigărieț BIANCIANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, ¹1999, Ed. digitală APOLOGETICUM, ¹2005, p. 36.

⁴⁷⁴ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Ploputui, Jud. Prahova, ³1999.

⁴⁷⁵ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Țigărieț, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, Țigărieț SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 18.

Nici noi nu judecăm singuri, fiind un grup de ieromonahi, clerici, monahi, iconari, teologi Ortodocși cu blagoslovenie arhierescă, având ca mare ajutor Soboarele Bisericești.

1Co 5:9 V-am scris în epistolă să nu vă amestecați cu desfrânații; 10 Dar nu am spus, desigur, despre desfrânații acestei lumi, sau despre lacomi, sau despre răpitori, sau despre închinătorii la idoli, căci altfel ar trebui să ieșiți afară din lume. 11 Dar eu v-am scris acum să nu vă amestecați cu vreunul, care, numindu-se frate, va fi desfrânat, sau lacom, sau închinător la idoli, sau ocărător, sau bețiv, sau răpitor. Cu unul ca acesta nici să nu ședeți la masă. 12 Căci ce am eu ca să judec și pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecați voi? 13 Iar pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. Scoateți afară dintre voi pe cel rău.

Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă, de dragul virtuții, să judecăm pe cei dinlăuntru Bisericii, ca nu cumva să apară vreo sminteală (ori pentru alții, ori pentru noi), dacă stăm la masa minții cu pilda lor cea rea. Să scoatem din mintea noastră orice pildă de desfrânare, lăcomie, ocărăre, beție sau răpire, idolatrie sau păgânism, fie că este vorba de cele evidente (trupești datorate senzualității), fie că este vorba de cele subtile (datorate slavei deșarte). Fiindcă dacă vedem pe frați făcând așa (nu pe dușmanii Bisericii, cum ne-am obișnuit în lumea de azi, atât de asemănătoare cu păgânismul de atunci), ne înmuim lupta cu patimile, crezând mai întâi că suntem sfinți sau buni, apoi că și noi am putea face așa, că nu e chiar atât de rău, iar, mai apoi, să credem că este chiar foarte bine să facem așa, dogmatizându-ne (justificându-ne) păcatul cu pretextul obiceiului.

Iar dacă frații mai sunt numiți și crezuți Sfinți sau învățători-model, primejdia este cu mult mai mare, trecând peste orice proporție, fiindcă atacă frontal Sfânta Evanghelie.

Cu aceștia Sfântul Apostol Pavel era necruțător:

Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema! 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos.

La fel și Sfântul Apostol Petru:

2Pe 2:1 Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, își vor aduce lor grabnică pieire; 2 Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită; 3 Și din poftă de avere și cu cuvinte amăgitoare, ei vă vor momi pe voi. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pierzarea lor nu dormitează.[...] 10 Și mai vârtos pe cei ce umblă după îmboldirile cărnii, în poște spurcate și disprețuiesc domnia cerească. Îndrăzneți, îngâmfați, ei nu se cutremură să hulească măririle (din cer),[...] 12 Aceștia însă, ca niște dobitoace fără minte, din fire făcute să fie prinse și nimicite, hulind cele ce nu cunosc vor pieri în stricăciunea lor; 13 Ei înșiși fiind nedrepti își vor lua plata nedreptății, socotind o plăcere desfătarea de fiecare zi; ei sunt pete și ocară, făcându-și plăcere, în rătăcirile lor, să ospăteze cu voi la mesele voastre; 14 Având ochii plini de pofta desfrânării și fiind nesățioși de păcat, ei amăgesc sufletele cele nestatornice; inima lor e deprinsă la lăcomie și sunt fiii blestemului.[...] 17 Aceștia sunt izvoare fără de apă și nori purtați fără de furtună, cărora li se păstrează, în veac, întunericul cel de nepătruns, 18 Căci rostind vorbe trufașe și deșarte, ei momesc întru poftele trupului, cu desfrânări, pe cei care de abia au scăpat de cei ce viețuiesc în rătăcire. 19 Ei le făgăduiesc libertate, fiind ei înșiși robii stricăciunii, fiindcă ceea ce te biruiește, aceea te și stăpânește. 20 Căci dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iarăși se încurcă în acestea, ei sunt învinși; li s-au făcut cele de pe urmă mai rele decât cele dintâi. 21 Căci mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, dată lor. 22 Cu ei s-a întâmplat adevărul din zicală: Câinele se întoarce la vărsătura lui și porcul scaldat la noroiul mocirlei lui.

Atât de grav este acest păcat (al smintelii în învățătură și pildă rea publică), încât Sfântul Apostol Pavel le vedește celor care se împotrivesc Predaniei curate chiar și numele, atunci când cazul lor este notoriu, cunoscut deja, deși, de obicei, când se vorbește despre osândirea vreunui păcat, se evită numele păcătosului, pentru a nu-l judeca. Aceasta o face pentru a-i feri pe creștini de urmarea celor ce le-ar pune în primejdie învățătura sănătoasă, singura care îi poate duce la Mântuitorul.

2Ti 4:10 Că Dimas, iubind veacul de acum, m-a lăsat și s-a dus la Tesalonic, Crescent în Galatia, Tit în Dalmația;[...] 14 Alexandru arămarul mi-a făcut multe rele; Domnul să-i răsplătească după faptele lui. 15 Păzește-te și tu de el, căci s-a împotrivit foarte mult cuvântărilor noastre.

De aceștia, așadar, ne sfătuiește Sfântul Apostol Pavel să ne ferim, cel puțin cu mintea, dacă nu și în relația personală (evitând prezența lor).

Sfântul Prooroc David ne învață să judecăm chiar de la ivirea amăgirii pe toți cei ce ne îndeamnă la încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, și să-i nimicim din cetatea inimii, în sensul de a curăța deplin orice dor, gând sau cuvânt ce ne-ar putea abate de la pocăința adevărată:

Psa 100:10 În dimineți voi judeca pe toți păcătoșii pământului, ca să nimicesc din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea.

Față de cei ce păcătuiesc în ascuns, nici Mântuitorul, nici vreunul din Sfinți nu le vedește păcatele public, iar dacă sunt acuzați după ce au fost prinși, le ia apărarea, aici fiind distincția între delicatetea adevăraților văzători cu duhul și grosolanția vadnicilor (celor ce vădesc păcatele altora) care văd cu duhurile sau cu duhul... pitonicesc.

Ioan 8:3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iarși plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și mustrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.

Câtă delicatete a dulcelui Iisus!

Fap 16:16 Dar odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. 17 Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. 18 Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit.

Dacă Sfântul Apostol Pavel a oprit pe văzătoarea cu duhul pitonicesc să laude virtutea și să slujească Evanghelia, spunând adevărul, cu atât mai mult nu e de acord Dumnezeu ca astfel de ghicitori, înștiințați de diavol despre păcatele altora, să le vădească public, pentru a se arăta pe ei înșiși prooroci și a face reclamă la păcat⁴⁷⁶, ducând, prin rușinare publică, la deznădejde pe bietul păcătos⁴⁷⁷ și așa întunecat și slăbit de neputința lui.

Ne întrebăm, atunci, de ce Mântuitorul a vădit pe păcătos, în două cazuri?

- **Iuda:**

Mat 26:21 Și pe când mâncau, Iisus a zis: Adevărat grăiesc vouă, că unul dintre voi Mă va vinde. 22 Și ei, întristându-se foarte, au început să-I zică fiecare: Nu cumva eu sunt, Doamne? 23 Iar El, răspunzând, a zis: Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde. 24 Fiul

⁴⁷⁶ Înmulțindu-l prin arătare, deoarece și răul și binele sunt semințe-pilde care se înmulțesc prin vestire. Existența exemplului arătate îndeamnă și pe alții să le urmeze. Este exact mecanismul de lucru al știrilor de la TV.

⁴⁷⁷ Care nu mai are atunci nici măcar frica de ce ar spune oamenii dacă vor afla, pentru a se opri de la răutate.

Omului merge precum este scris despre El. Vai, însă, aceluia om prin care Fiul Omului se vinde! Bine era de omul acela dacă nu se năștea. 25 Și Iuda, cel ce L-a vândut, răspunzând a zis: Nu cumva sunt eu, Învățătorule? Răspuns-a lui: Tu ai zis.

Jale nespusă a cuprins atunci ceata aceea sfântă! Evanghelistul Ioan spune: „Ucenicii erau nedumeriți și se uitau unul la altul”⁸; fiecare din ei se întreba, temându-se de el însuși, deși nu se știau cu nimic pe cuget; iar evanghelistul Matei spune:

„Întristându-se foarte, au început să-I zică fiecare din ei: „Nu cumva sînt eu, Doamne ?” Iar El, răspunzând, a zis: „Acela este căruia Eu întingînd pîinea i-o voi da”⁹.

Iată că numai atunci l-a descoperit, cînd a voit să-i scape pe ceilalți de această tulburare. Că ei ar fi și murit de frică. De aceea și stăruiau cu întrebările. Hristos a făcut aceasta nu numai pentru că voia să-i scape pe ceilalți ucenici de neliniște, ci și pentru că voia să-l îndrepte pe vînzător. Iuda îl auzise adeseori pe Hristos sfătuindu-l pe departe; dar nu s-a îndreptat, că era nesimțitor. De aceea Hristos, vrînd să-l mustre mai tare, îi smulge masca de pe față.⁴⁷⁸

Vedem că Mântuitorul o face, în acest caz, ca o excepție pentru a scăpa ucenicii săi de tulburare și pentru a îndrepta pe vînzătorul Său, dar nu de la prima vedere a păcatului și încercare, ci după ce a epuizat toate mijloacele delicate. Dar aceasta nu a fost o metodă, și chiar faptul că a fost o excepție, confirmă regula discreției îndreptătorului duhovnicesc.

Și în cazul studiului de față dorim a scăpa pe Ortodocșii Români de tulburarea nedumeririi lor când dau de ideile contradictorii din studiul vieții și învățăturilor Părintelui Arsenie Boca, atât față de el însuși dar mai ales comparativ cu viața și învățăturile Sfinților Ortodocși. Încercăm să facem aceasta arătând ce este și ce nu conform cu Sfânta Tradiție în predania sa.

De asemenea, am dori ca cei ce prezintă lucrarea Părintelui ca fiind minunată și Sfântă să facă o selecție echilibrată, să renunțe la a lua drept bune cele rele, prezentând niște minuni și învățături în alt duh decât cel Ortodox, ca fiind drepte și dumnezeiești. În felul acesta se vor îndrepta din ispita vinderii luminii line a Sfântului Duh, pentru cei treizeci de arginți ai spectacolului senzațional și ieftin, care nu duce la pocăință, ci la entuziasm. Aceasta îi va prinde bine în veșnicie chiar și Părintelui Arsenie Boca.

Al doilea caz de arătare a păcatelor, în care Hristos numește pe păcătos, pare a fi:

- **Irod:**

Luc 13:31 În ziua aceea s'au apropiat oarecari din Farisei, zicînd lui: ieși și te du de aici, că Irod va să te omoare. 32 Și au zis lor: mergînd, spuneți vulpei aceștia: iată, scot draci și fac vindecări astăzi și mâine și a treia zi mă voi sfârși. 33 Însă mi se cade astăzi și mâine și în cealaltă zi a merge; că nu este cu putință să piară proroc afară din Ierusalim.

De zavistie topindu-se blestemații farisei, se ispitesc să-L sperie pe Domnul, și cu Irod îl înfricoșează pe EL Căci nu voiau ei să-L vadă pe Domnul făcînd minuni, ca nu prin mulțimea minunilor să tragă [spre El] noroadale, și cu puterea cuvîntului învățându-le, să le întoarcă către Sine. Deci, îl aduc înainte pe Irod, și se prefac că au purtare de grijă de Mântuitorul. Iar El, știind inimile acestora, blînd și acoperit [tăinuit] - după cum este obiceiul Său - le răspunde lor și zice: „Spuneți vulpii acesteia”. Și se pare că ar numi „vulpe” pe Irod, dar dacă cineva cu de-amănuntul va lua aminte, va pricepe că cu prisosință îi însemnează aici pe farisei. Pentru că Domnul nu a zis „vulpii aceleia”, ci „vulpii acesteia”, oarecare cuvînt de mijloc uneltindu-și cu înțelepciune. Căci prin a numi numai o singura „vulpe”, le-a dat lor să-l înțeleagă pe Irod, iar prin a zice cu arătare „acesteia”, pe însăși viclenii aceia i-a însemnat [arătat], căci cu adevărat vicleșugul și năravul cel rău al vulpii îl aveau fariseii. Și vezi, cum împotriva răutății lor le răspunde lor. Căci de vreme ce aceia pentru vindecări zavistuindu-L, aduc înaintea Lui frica cea de Irod, EL, ceea ce știa că îi mîhnește pe dînșii, aceasta grăiește: „Iată, alung demoni și fac vindecări”. Căci precum s-a zis mai sus, pentru aceasta Îl goneau [alungau] pe Dânsul, ca nu pe arătarea minunilor celor preaslăvite uneltind, să vâneze pe mulți, ca să creadă întru El

După cum citim în tâlcuirea Sfinților Părinți de mai sus, nu este vorba de a-l vădi pe Irod, ci de a le arăta cu delicatețe, fără să-i acuze pe față, un păcat ce-l aveau cei care îl invidiau, îndemnându-i la pocăință. Nu

⁴⁷⁸ Sfântul Ierarh Ioan GURĂ DE AUR, *Omilii La Matei, Părinți Și Scriitori Bisericești* 23, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994,

se folosea de ideea greșită a „biciului” muștrării. Dar dacă cineva, necunoscând Sfinții Părinți, ar înțelege că totuși pe Irod îl muștră public, să vedem care ar fi motivul, în aceeași erminie:

Luc 23:6 Iar Pilat auzind de Galileea, a întrebat, au Galileean este omul? 7 Și înțelegând că din ținutul lui Irod este, l-a trimis pre el la Irod, fiind și el în Ierusalim într'acea zi, 8 Iar Irod văzând pre Iisus, s'a bucurat foarte; că dorea de multă vreme să'l vadă pre el, pentru că auzea multe de el; și nădăjduia să vadă vreun semn făcându-se de el. 9 Și l-a întrebat pre el cu cuvinte multe; iar el nimic nu i-au răspuns lui. 10 Și stau Arhieriei și Cărturarii cu deadinsul pârându'l pre el. 11 Iar Irod împreună cu ostașii săi batjocorindu'l și râzându'și de el, l-a îmbrăcat într'un veșmânt luminat, și l-a trimis iarăși la Pilat.

[...]

Urmând legea romanilor, Pilat îl trimite pe Domnul la Irod, pentru că acea lege poruncește ca fiecare să fie judecat de stăpânitorul țării sale. Pentru aceasta și pe Iisus, ca pe un galileian, îl trimite la eparhul [stăpânitorul] Galileii. Iar Irod s-a bucurat de aceasta, nu [din pricină] că voia să dobândească ceva de suflet folositor dintru a-L vedea pe Iisus, ci, fiindcă, auzind despre El că este înțelept și făcător de minuni, avea poftă nebună - cu iubirea de deșertăciune bolind și el - ca să-L vadă pe acest ciudat Om și să-L audă ce zice. Au, doară, nu cu unele ca acestea și acum bolim mulți?16

Așadar, poftea și el să vadă vreun semn de la Iisus, nu ca să creadă, ci ca să-și veselească vederea, precum în privești17 îi vedem pe circari că arată năluciri, cum că înghit șerpi și săbii și altele ca acestea, și ne minunăm. Căci mai-mai că socotea [Irod] că și Iisus întru acest fel este... „Și L-a întrebat Irod cu cuvinte multe” pe El, oarecum așa cu luare în răs purtându-se către El, și atotcuprinzător să zic: batjocorindu-L pe El. Pentru aceasta și Iisus nimic nu-I răspunde lui [Irod], căci știa când se cuvine a răspunde Cel Care pe toate cu socotință le-a făcut - și este mărturisită aceasta de David: „își va tocmi cuvintele sale întru judecată” (Psalm 111, 5)18. Căci ce trebuință este a-i răspunde celui care nu întreabă ca să se învețe? Și ce folos este a pune „mărgăritare înaintea porcilor”? (Matei 7,6) Ci mai vârtos - precum și mai sus am zis - al iubirii de oameni este a tăcea întru unele ca acestea, căci cuvântul cel ce s-a grăit, pe lângă aceea că nu a folosit cu nimic, încă și de mai mare osândă pricinuitor le este celor ce nu iau aminte.

Dar, lui Pilat, fiindcă este mai cu cunoștință decât Irod, îi răspunde Domnul, cu toate că nu prea arătat; căci întrebându-L acela: „Tu ești împăratul iudeilor?”, ce îi răspunde Domnul? „Tu zici”. Iar acest grai, de mijloc are oarecum înțelesul, căci poate să se înțeleagă așa: „Cu adevărat. Eu sunt, tu ceea ce este [adevărat] ai zis”, dar poate și în alt chip a se înțelege: „Eu nu zic, tu zici, stăpânire ai, și zici”. Iar lui Irod, nici cătuși decât [pușin] nu-i răspunde Domnul, ca unuia care era întru totul batjocoritor. Căci cu adevărat, după cum zice Isaia: „seminței celei rele, fiilor celor fărădelege” - iudeilor celor de atunci - „și zapcii îi necăjeau, asuprindu-i, și batjocoritori îi stăpâneau pe ei”19. Și că tocmai cu acest țel de a-L batjocori și de a-L lua în răs poftea să-L vadă pe Iisus și să vadă semn de la El, și cu acest fel de socoteală îl întreba pe El, a adevărat sfârșitul lucrului. Căci, după ce L-au batjocorit și au răs de El - și nu numai el, ci și ostașii lui, lucru ce este mai presus decât toată ocara - L-au slobozit. Și, Îmbrăcându-L într-un „veșmânt luminat”, L-au trimis pe El la Pilat.

Note:

15 Am putea spune că astăzi, această iubire de deșertăciune este promovată și instituționalizată prin toate structurile mass-media. [cel mai recent caz și mai evident este al Părintelui Arsenie Boca – n.n.] În acest sens, se cuvine să știm și care este încununarea acestei boliri. De la Sfântul Lavrentie al Cernigovului (1868 -1950) ne-au rămas aceste cuvinte: „Antihrist va cunoaște toate vicleniile diavolești și va face false minuni. Pe el îl va asculta și îl va vedea, în același timp, întreaga lume. Fericit și preafericit va fi omul care nu va dori și nu va vedea fața spurcată a lui Antihrist. Cine va vedea și va asculta cuvântul hulitor de Dumnezeu a lui Antihrist, făgăduințele pentru toate bunurile pământești, acela va fi ademenit și va merge cu închinăciune înaintea lui și împreună cu el va pieri și va arde în focul cel veșnic”. Arhiepiscopul Simeon, arhiepiscopul Teodosie, episcopul Jacob și arhimandritul

Teofan (contemporani ai Cuviosului) l-au întrebat pe Sfântul Lavrentie; „Cum vor fi toate acestea?” Starețul le-a răspuns cu lacrimi: „în locurile cele sfinte va fi necurăția pustiirii și se vor arăta mârșavii ademenitori ai lumii, care vor înșela oamenii care s-au lepădat de Dumnezeu și care vor săvârși false minuni. După ei se va arăta Antihrist și toată lumea Îl va vedea deodată”. Părinții l-au întrebat pe Sfânt: „Unde? în locurile sfinte? în biserică?” Cuviosul a răspuns: „Nu în biserică, ci în fiecare casă. în colțul unde stau acum sfintele icoane vor sta mașini ademenitoare, care vor înșela oamenii. Mulți vor spune: trebuie să vedem și să auzim noutățile. În aceste noutăți se va arăta Antihrist” (Sfântul Lavrentie al Cernigovului - viața, învățăturile, minunile și acatistul, ed. Bunavestire, Galați, 2003, pp. 157-158).

Între cele peste un miliard de pagini care pot fi accesate pe internet, se află și cele ale următoarelor portaluri:

www.maitreya-edu.com, www.partageinternational.com și www.shareinternational.com. Mesajul principal al acestor site-uri este propovăduirea lui Maitreya. în aceste pagini web, exponentul și încununarea gândirii New Age, „Lord Maitreya”, ne este dezvăluit în toată „splendoarea” întunecată a puterilor sale, puteri și lucrări ce urmează să ni se „revelize” în viitorul apropiat, când el va veni pe pământ. Pentru orice om de bun simț, lucrurile afirmate în site-urile menționate mai sus ridică serioase semne de întrebare. Ni se spune, la un moment dat, că în „Ziua Declarației”, toate televiziunile din lume se vor interconecta pentru a transmite mesajul acestuia. Cei care nu vor privi la televizor îi vor primi mesajul mental, telepatic (adică fie prin nălucire, fie prin insuflare drăcească). Cine este Maitreya, sau mai bine zis cine se va arăta el a fi în exterior, se va vedea atunci când se va arăta întregii lumi și își va spune: „World Teacher” („învățătorul Lumii”). Cine va fi el înlăuntru se va pricepe de către cei care vor să priceapă și să ia aminte. Cei care vor să priceapă vor cere; cine va cere va primi; cine va primi va înțelege întru darul lui Dumnezeu, Adevăratul Dumnezeu - Cela Care ne-a grăit: „Unul este învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați” (Matei 23,8) și „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24, 35; Marcu 13, 31; Luca 21, 33).

17 Aici cu sensul de spectacole, reprezentații.

18 în ediția 1988 se găsește: „își rânduiește vorbele sale cu judecată”.

19 Vezi Isaia 1,4; 3,12.⁴⁷⁹

Dar în cazul de față este vorba tocmai de a combate duhul ce îl stăpâna pe Irod (care azi lucrează cu mijloace mai moderne și mai eficiente) adică a evidenția și scoate din prezentarea lucrării Părintelui Arsenie Boca:

lipsa de pocăință, dorința de a-ți veseli privirea cu minuni, a nu lua aminte, a batjocori cuvântul lui Dumnezeu⁴⁸⁰, vicleniile diavolești, falsele minuni, înșelarea prin mass-media prin actualități de dragul noului senzational, arătarea (nălucirea) falșilor prooroci chiar pe beton, mămăligă și în baie, sugestiile hipnotice la ucenici sau închinători, propovăduirea hinduismului cu mască Ortodoxă și... cealaltă.

Așadar, nu este contradicție în Sfânta Scriptură, ci, când se spune: „Mat 7:1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați”, nu trebuie judecată persoana (decât dacă pune în primejdie credința, arătând-o pentru a ne feri de sminteala ei), iar când se spune: „Ioan 7:24 Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.” trebuie judecate faptele și învățăturile ei, cu mult discernământ și multă acrivie, pentru a nu fi înșelați de

⁴⁷⁹ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 195, 321-323.

⁴⁸⁰ Cunoscut un om cu mare priză la public, îndrăgostit peste fire de Părintele Arsenie Boca, care numește cam aspru și ironic, „flașnete” pe cei ce iau aminte la lucrarea Părintelui Arsenie Boca (ca să nu fie cumva amăgire).

Enumerăm aici, dintre cei numiți de el (poate fără să-și dea seama), așa:

ÎPS Nicolae Mladin, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Cleopa Ilie, Părintele Paulin Lecca și... mulți alții, o parte dintre ei (mulți chiar și ierarhi) mai trăind, de aceea nu dorim să-i expunem presiunilor celor pătimiși, dându-le la iveală numele.

ea prin părută sfințenie sau falsă credință. Trebuie cercetat dacă în lucrarea lăuntrică ne ajută la pocăință, care este esența Ortodoxiei, sau ne derutează atrăgându-ne către un alt scop. Aceasta este valabil pentru orice om, dar mai ales când se decide dacă acesta poate sau nu să fie pildă publică în Sfânta Biserică.

Mai mult decât atât, dacă îl iubim pe Părintele Arsenie Boca cu adevărat, trebuie să ne rugăm pentru el, nu la el, din smerenie față de Trupul lui Hristos, nefiind încă hotărârea Sfântului Sinod de a fi canonizat, ca să facem ce face Biserica și să nu hotărâm noi în locul Ei. Prin această lucrare bună de ucenici, va fi și el apreciat ca o pildă și un următor al ascultării Bisericești.

Și, dacă a avut, ca orice om (căci, după credința Ortodoxă, nici un om nu este infailibil, nici măcar papa⁴⁸¹), fapte sau învățături greșite, trebuie să le urâm din toată inima, pentru a nu-l împovăra și cu păcatul pildei sale rele, care vatămă pe alții. Atunci când duci pe alții în păcat e mai grav decât când păcătuiești personal. Tu ești stăpân pe propria pocăință, dar pe ceilalți nu-i poți sili să se pocăiască pentru păcatul pe care l-au făcut din pilda ta rea. Când induci unui om să păcătuiască (cu știință sau neștiință) păcatul transmis lui devine ireversibil, deci... împotriva Sfântului Duh.

Pe scurt, Fericitul Augustin ne învață să iubim păcătoșii, dar să urâm păcatele cu dorul, gândul, cuvântul sau lucrul⁴⁸².

C) POT GREȘI BISERICILE ORTODOXE DE RĂSĂRIT LOCALE (INCLUSIV ÎN CĂNONIZAREA UNUI OM)?

Da, dacă nu țin cont de Sfintele Sinoade Ecumenice și judecă sub presiunea puterii politice avem astfel de situații, în care au greșit în ce privește analiza unui om. Și nu este de mirare, dacă și în ceea ce privește analiza dogmelor, au putut greși, căci avem atâtea sinoade eretice în istoria Bisericească.

Toate nenorocirile vin din aceea că nu întrebăm pe „bătrânii” [„stareții”] care au fost așezați să ne călăuzească, iar păstorii nu întrebă pe Domnul cum trebuie să procedeze. Dacă Adam ar fi întreat pe Domnul atunci când Eva i-a dat să guste din rodul oprit, Domnul l-ar fi luminat și Adam n-ar fi păcătuit. Spun despre mine însumi: toate păcatele și greșelile mele au venit pentru că în ceasul ispitei și nevoilor n-am chemat pe Domnul; dar acum am învățat să cer în rugăciune harul lui Dumnezeu și Domnul mă păzește pentru rugăciunile părintelui meu duhovnicesc.

Tot așa și arhieriei: deși au darul Duhului Sfânt, nu înțeleg totul așa cum trebuie și, de aceea, în ceas de nevoie trebuie să caute luminare de la Domnul; ei însă lucrează după mintea lor, fapt prin care întristează milostivirea lui Dumnezeu și seamănă tulburări. Cuviosul Serafim [din Sarov] spune că, atunci când dădea sfaturi după mintea sa, se întâmpla să greșească, și greșelile pot fi mici, dar pot fi și mari.

Astfel, noi toți trebuie să învățăm să recunoaștem voia lui Dumnezeu; dar dacă nu vom învăța, nu vom cunoaște niciodată această cale.

Domnul a zis: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi și tu Mă vei preamări” [Ps 49, 16]. Domnul luminează pe om prin Duhul Sfânt; dar, fără Duhul Sfânt, nici un om nu poate judeca drept. Până la venirea Duhului Sfânt, apostolii înșiși nu erau nici tari, nici înțelepți, așa încât Domnul le-a spus: „Până când vă voi mai răbda?” [Mt 17,17].

Domnul a dat Sfintei Biserici păstori și ei slujesc în chipul lui Hristos și lor le-a fost dată puterea de a ierta păcatele prin Duhul Sfânt.

Dar poate că vei gândi: cum poate cutare episcop sau duhovnic sau preot să aibă Duhul Sfânt, când îi place să mănânce și are atâtea slăbiciuni? Dar eu îți spun: e cu puțință, dacă nu primește gânduri rele; așa încât, chiar dacă are unele defecte, acestea nu împiedică harul să vieze în sufletul lui, așa cum un pom verde poate avea și ramuri uscate fără ca acestea să-l

⁴⁸¹ Psa 115:2 Eu am zis întru uimirea mea: „Tot omul este mincinos!”

⁴⁸² Scrisoarea 211 (c. 424) conține expresia *Cum dilectione hominum et odio vitiorum*, care se traduce aproximativ cam așa: „Cu dragoste pentru omenire și ură față de păcat”.

vatăme, și el aduce roadă; sau, într-o holdă de grâu, chiar dacă grâul este amestecat cu neghină, aceasta nu-l împiedică să crească.⁴⁸³

Să dăm câteva exemple:

În acea vreme era în Constantinopol un arhimandrit Eutihie, care ridicase un nou eres de hulă asupra Domnului nostru Iisus Hristos, amestecând cele două firi ale Lui, cea dumnezeiască și cea omenească, într-o fire [țineți minte cum Părintele Arsenie Boca credea în același mod ca și Eutihie: „**dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului**”.⁴⁸⁴ ? – n.n.]

Acel Eutihie era tatăl duhovnicesc al lui Hrisafie, căci îl primise din Sfântul Botez. Când prea sfințitul patriarh Flavian a adunat sobor local, în Constantinopol, chemă pe Eutihie, ca să-și spună mărturisirea credinței în fața tuturor. El n-a voit să meargă la soborul acela, dînd veste pe de o parte că din mănăstirea sa, ca din mormînt, nu poate să iasă nicăieri, iar pe de alta că este bătrîn și bolnav. Dar prea sfințitul patriarh iarăși trimise la el arhimandriți, preoți și diaconi, chemîndu-l cu dragoste, ridicîndu-l spre pocăință, încît credința sa cea rea să o lepede înaintea tuturor și să se unească cu Biserica. Apoi, căutînd la dînsul, și ceilalți să se întoarcă de la credința cea rea, la cea dreaptă. Atunci abia a făgăduit Eutihie să vină la sobor.

Venind la sobor, mai întîi a intrat în palat, căutînd apărare și ajutor împărătesc, și a rugat pe împărat, prin Hrisafie, să trimită cu dînsul într-adins oameni și ostași. Atunci, împăratul a trimis cu el pe patriciul Florentie și pe alți senatori, precum și putere ostășească. Astfel, venea Eutihie la sobor, ca la război, înconjurat de ostași și de oameni împărătești, cu dregătorii care au trimis vestea înaintea lor la sobor, zicînd: "Nu vom intra în sobor, nici vom aduce pe Eutihie pînă ce nu ne veți făgădui că-l veți lăsa liber din sobor". Deci au făgăduit aceasta părinții.

Intrînd ei, mai întîi s-au citit cărțile lui Eutihie, cele pline de dogme eretice, pe care Eutihie le trimisese prin mănăstiri, vînd pe mulți la eresul său. Apoi singur ereticul acela, după vorbirea sa cea plină de vicleșug, fiind silit să mărturisească cum crede, a zis: "**Din două firi era Domnul nostru mai înainte de unire, iar după unire de o fire Îl mărturisim pe El a fi**". Deci, i-au poruncit părinții ca gîndirea sa cea ereticească să o blesteme, iar dogmele cele drept credincioase să le primească, dar el n-a voit. **Atunci prea sfințitul Flavian, cu toți sfinții, între care erau 32 de episcopi, arhimandriți 23, iar presbiteri și diaconi mulți, a scos pe Eutihie din rînduiala preoțească.**

Hotărîrea aceea era scrisă astfel: "Pe Eutihie, cel oarecînd presbiter și arhimandrit, de vreme ce din scrisorile sale cele mai dinainte și din mărturisirile sale cele ascunse și cele de acum prin al său grai s-a aflat că boleşte de eresul lui Valentin și Apolinarie și urmează hulelor acelora cu neschimbare, **care nici de sfătuirea noastră nu s-a rușinat și nici n-a primit învățatură și n-a voit să se supună dogmelor cele drepte, noi, plîngînd și suspinînd de pierderea lui cea desăvîrșită, l-am judecat întru Domnul nostru Iisus Hristos,** [vedeți cum procedează Ortodoxii? veți vedea mai jos cum se comportă ereticii când sunt contrașiși, arătînd că primii sunt conduși de Duhul Adevărului cel iubitor de oameni, iar cei din urmă de tatăl minciunii, cel ucigaș de oameni. Dar același lucru se aplică și la scaunul spovedaniei. Când duhovnicul este în adevăr se poartă cu blîndețe, iar când este amăgit vădește păcatele și muștră public, disprețuitor și cu asprime pe păcătos. – n.n.] **Cel hulit de dînsul, ca să fie străin de toată slujba preoției și de a noastră împărtășanie și de povățuirea mănăstirească, știind toți aceasta, că cei ce vor vorbi cu el și vor veni la dînsul vor fi vinovați de pedeapsa despărțirii, ca cei ce nu s-au depărtat de eresul lui. Flavian, episcopul Constantinopolului sau al Romei celei Noi, astfel judecînd, am iscălit. Asemenea am iscălit toți arhimandriții**" [vedeți că, deși îl iubeau, l-au arătat ca greșit în fața norodului, fiindcă nu se pocăia, ca pe ceilalți să-i scape de la urmarea amăgirii lui? – n.n.]

Fiind lepădat Eutihie, ședea lîngă palatul împărătesc, avînd pe Hrisafie de mare ajutor în toate. Vicleanul acela cu mai multă mînie și iușime întăritîndu-se asupra prea sfințitului Flavian, a pornit tot chipul meșteșugurilor sale, cum să-l izgonească din scaunul patriarhiei, pe

⁴⁸³ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109.

⁴⁸⁴ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

de o parte ca să răzbune pe Eutihie, iar pe de alta ca mai mult să mîhnească pe Pulheria, prin izgonirea lui Flavian. Deci, avînd pe împărat întru voia sa, făcea cu numele lui cel împărătesc toate cele ce voia. Atunci a scris lui Dioscor, patriarhul Alexandriei, om prea înrăutățit, meșter în vicleșug și necredincios, întărîtîndu-l asupra lui Flavian, iar pe Eutihie, încredințîndu-l apărării lui și făgăduind de la împărat multe daruri.

Asemenea a mai scris lui și despre împărat, poruncindu-i ca, luînd pe episcopii săi de un gînd cu sine, să vie în Efes cu sîrguință și să țină sobor mare pentru dogmele credinței, de vreme ce Flavian aduce oarecari învățături pline de erezie în Biserică și o tulbură. Deci, să se cerceteze cu sobornicească judecată și să se lepede ca un nedrept credincios, iar Eutihie, de se va afla nevinovat, să se dezlege și să se rînduiască întru a sa cinste. Același Hrisafie, îndemnînd și pe împărăteasa Evdochia, ajută și aceea lui Eutihie contra lui Flavian; iar Dioscor, îndată luînd mai mult de zece episcopi de un gînd cu sine și pe un arhimandrit ce se numea Varsum, cu sîrguință au mers cu o mie de monahi la Efes.

Acolo, făcîndu-se acel fără de lege și nedrept sobor în sfînta biserică - la care erau de 128 episcopi, din diferite țări, chemați prin împărătească poruncă -, a mers la judecată și prea sfințitul patriarh Flavian. [vedeți că este un sinod mai mare decât cel Ortodox dinainte, ce avea doar 32 de episcopi. Nu contează numărul episcopilor ci condițiile de libertate în care se exprimă și dreapta lor credință. Non multa, sed multum. Nu mult și prost, ci puțin și bine. – n.n.] Împăratul, și mai ales Hrisafie a scris, în numele împăratului, lui Elpidie comitele și la alți voievozi care erau acolo cu oștile, ca să nu lase în sobor pe episcopii cei ce au iscălit cu Flavian contra lui Eutihie și au făcut judecata.

Începînd vicleana adunare, Dioscor fiind întîi șezător, a stat de față Eutihie și a dat a sa mărturisire de credință, întru care eresul era acoperit cu vicleșug, iar pe a lui Flavian mărturisire nu o primi soborul acela. Atunci a fost multă gîlceavă și tulburare cîtăva vreme, unii apărînd pe Eutihie și făcîndu-l nevinovat, ca pe un dreptcredincios, iar alții nevoindu-se pentru Flavian. Puțini erau din cei ce întăreau credința lui Flavian, pentru că toți au iubit întunericul mai mult decît lumina și au cinstit mai mult minciuna decît adevărul, plăcînd împăratului celui pămîntesc, mai mult decît celui ceresc. Căci, împăratul Teodosie, deși era dreptcredincios, ca om a greșit din neștiință, necunoscînd meșteșugul lui Eutihie, al lui Dioscor și al lui Hrisafie, care îl înșela neîncetat prin vicleșugul său, vînzîndu-i sufletul. Întru neștiința sa, împăratul socotea pe eretici că sînt dreptcredincioși și minciuna cea grăită de dînșii o credea un adevăr, nefiind lîngă dînsul sora lui cea cu bună înțelegere, fericita Pulheria.

După acea lungă gîlceavă ce s-a făcut la acel sobor care se adunase în Efes și care întărea dogmele ereticești, zicînd că este o fire, iar nu două întru Hristos, a socotit ca dreptcredincios și a lăudat și preamărit pe Eutihie, de vreme ce partea potrivnică a biruit și așa a făcut nevinovat pe acesta, deși era eretic. Pe drept-credinciosul patriarh Flavian l-a osîndit ca pe un eretic, tîlhărește, nelăsîndu-l să răspundă ceva pentru sine, nici voind să-i asculte mărturisirea lui cea credincioasă. [vedeți că nu au greșit numai asupra dogmelor, ci și asupra oamenilor? Sau, mai bine spus, de dragul oamenilor au greșit și în privința dogmelor. L-au canonizat ca model pe Eutihie, iar pe Flavian l-au condamnat ca eretic, lucru continuat până azi de cei ce le-au moștenit sinodul tîlhăresc de la Efes numindu-l Ortodox, și anume monofiziții, miafiziții, armenii, coptii, etiopienii, iacobitenii, eritreenii, indienii (tomaiții) sau așa-zisele biserici ortodoxe vechi orientale. – n.n.] Apoi, Dioscor, întîiul stătător, a dat răspuns de izgonire asupra lui, ca să fie străin de arhierie, de sfințire și de toată puterea duhovnicească și să se trimită în surghiun, în Egipt, la cetatea Lidiei.

Onisifor al Iconiei, cu alți episcopi care știau nevinovăția lui Flavian, sculîndu-se, au apucat genunchii lui Dioscor, zicînd: "Să nu faci aceasta, o, prea sfințite părinte, pentru că Flavian n-a făcut nimic vrednic de izgonire, iar de este trebuință de vreo pedeapsă, să se pedepsească, iar să nu se lepede". Dioscor, sculîndu-se de pe scaunul său, a zis: "De mi s-ar tăia și limba, într-alt chip nu voi zice". Varsum, arhimandritul, strigă: "Cela ce va mărturisi că în

Hristos sînt două firi, acela să se taie în două". Stăruind episcopii cu rugămintele pentru Flavian, a strigat Dioscor: "Unde sînt voievozii?" Și îndată voievozii cu Elpidie și cu mulțime de oaste, au intrat în biserică și au adus lanțuri mari de fier asupra Sfîntului Flavian.

Intrînd și monahii lui Varsum, episcopii strigau: "Varsum, tîlharul, a răsturnat toată Siria și a adus o mie de monahi asupra noastră Varsum, tîlharul, anatema să fie!"

Varsum striga: "Să se ucidă ereticul Flavian, să se ucidă!" Apoi s-au pornit mîinile cele ucigașe asupra sfîntului, unii cu palmele, alții bătîndu-l cu bețele și însuși Dioscor s-a repezit să-l calce în picioare. Apoi, fiind trîntit la pămînt, l-au bătut pînă ce s-au săturat și au pus în lanțuri pe cel ce era abia viu.

Apoi Dioscor silea pe episcopi să iscălească izgonirea lui Flavian. Cei de un gînd cu Dioscor, îndată au iscălit. Iar cei ce vedeau nedreptatea și războiul ce se făcea, n-au voit să iscălească și ostașii nu-i lăsau să iasă din biserică, sînd împrejurul lor înarmați. Monahii lui Varsum strigau asupra lor cu mînie și cu îngrozire. Deci, episcopii fiind ținuți în biserică pînă în noapte și văzînd că nu puteau scăpa de primejdia ce era asupra lor, au iscălit chiar nevrînd, fiind siliți prin îngroziri și astfel s-a săvîrșit acel sobor ucigaș.

Sfîntul Flavian, mărturisorul lui Hristos, după aceea cumplită bătaie, a treia zi și-a dat sfîntul său suflet în mîinile lui Hristos Dumnezeu, pentru care a pătimit uciderea, ca Abel de la Cain. Fiind în locul de surghiunie, s-a dus la ceruri, iar în locul lui a fost ridicat la patriarhie Anatolie.

După aceasta s-a vădit răutatea și vicleșugul lui Hrisafie și a fost cu necinste izgonit din palatul împărațesc, apoi a pierit cu sunet. Iar pe Evdochia împărăteasa, smerind-o mînia împărătească s-a dus la Ierusalim. Sfînta Pulheria, cu rugămințile cele multe ale fratelui ei, împăratul Teodosie, plecîndu-se, s-a întors cu slavă în palatul împărațesc, și îndată au adus în Constantinopol moaștele mărturisorului lui Hristos, Sfîntul Flavian, cu mare cinste.

Dioscor și Eutihie, după al patrulea sinod al Sfinților Părinți, fiind dați blestemului celui veșnic, au pierit. Iar Biserica lui Hristos, cea nebiruită de porțile iadului, înflorea în dreapta credință, slăvind pe Hristos, nu despărțit în două fețe, ci în două firi neamestecate laudat și preainălțat, împreună cu Tatăl și cu Sfîntul duh, în veci. Amin.⁴⁸⁵ [dar mai înainte de a fi blestemați erau Ortodocși, și sinodul lor nu era numai unul local, ci alcătuit din episcopii mai multor țări, deci un sinod nu chiar pan, dar totuși multi-ortodox. Și cu toate acestea vedeți cât de mult a putut greși? – n.n.]

Un alt caz foarte grăitor este cel al Sfîntului Cuvios Ioan Damaschin:

Când împăratul Leo Isaurul publică la 726 edictul său împotriva icoanelor, patriarhul Ioan V al Ierusalimului îl roagă pe Ioan Damaschin să ia apărarea sfîntelor icoane. Sf. Ioan ia condeiul și scrie unul după altul cele „Trei tratate contra celor cari atacă sfîntele icoane”.⁴⁸⁶ Dar nu se mulțumește numai cu scrisul, ci luptă în tot felul. Ia parte la Sinodul anti iconoclast al episcopilor orientali, în care are un rol principal. „Lupta sa contra iconoclasmului se poate asemăna cu lupta lui Atanasie contra arianismului”.

El a dat loviturile cele mai grele acestei erezii. De aceea Sinodul iconoclast de la 754 aruncă asupra lui patru anateme, pe cînd asupra patriarhului Gherman al Constantinoplei, (715—730) și Gheorghe din Cipru numai câte una.⁴⁸⁷

Să vedem câți episcopi au dat anatema de 4 ori pe Sfîntul Cuvios Ioan Damaschin:

Între 10 februarie și 8 august 754, Constantin a ținut un sinod iconoclast la Hieria, pe malul răsăritean al Bosforului lângă Calcedon. Constantin avea nevoie ca programul său iconoclast să fie aprobat de un sinod și nu de o adunare imperială, cum procedase Leon al III-lea. În vederea pregătirii sinodului, împăratul a alcătuit personal 13 lucrări teologice, dar dintre ele ne-au rămas numai două și acestea sub forma unor fragmente. **La sinod au participat 338 de**

⁴⁸⁵ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsfeb/02-18-sf_flavian_marturisorul.html>, duminică, 27 decembrie 2015.

⁴⁸⁶ I Migne P. G. 94, col. 1232—1420. Traduse în românește de D. Fecioru, București, 1935.

⁴⁸⁷ [Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILAOE], Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvîrși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 182-183.

episcopi, un număr record, și s-a hotărât ca el să fie considerat ecumenic. Ultima ședință, la care a fost prezent și împăratul, a avut loc în palatul Vlaherne din Constantinopol. Documentele privind desfășurarea lucrărilor au fost distruse în perioada când s-a restabilit cultul icoanelor, dar s-au păstrat concluziile dogmatice sintetizate într-un horos (definiție dogmatică), combătute mai târziu la Sinodul al VII-lea Ecumenic din 787.⁴⁸⁸

Cu toate acestea Sinodul al 7-lea ecumenic l-a proclamat un mare Sfânt, reper pentru toți de sfințenie:

„Luminătoriu carele luminează în lume, cuvânt al vieții fiind”⁴⁸⁹

Care sinod să-l considerăm că nu a greșit? Fiindcă și Sfântul Sinod al 7-lea ecumenic a avut cam același număr de episcopi, adunați din mai multe părți ale lumii, iar iconoclaștii credeau că sinodul lor este cel al 7-lea ecumenic:

Al VII lea sinod ecumenic s-a ținut la Niceea în anul 787. Sinodul s-a ținut între 24 septembrie și 13 octombrie 787.

Imparateasa și fiul ei au fost reprezentați prin doi demnitari superiori, papa Adrian I prin arhiepiscopul Petru și abatele Petru de la Sfântul Sava, iar patriarhii Alexandriei și Antiohiei prin monahii Ioan și Toma. Din actele sinodului se știe că ședințele au fost conduse de patriarhul Tarasie. Numarul episcopilor care au participat la acest sinod a fost între 330 și 367. Afara de membrii cu drept de vot au mai fost prezenți peste 130 arhimandriti, egumeni și monahi. Sinodul a combătut punct cu punct hotărârile pseudosinodului de la 754, contestându-i-se calitatea de "adunare ecumenică", intrucat la așa zisul "sobor bisericesc" nu au fost reprezentați nici patriarhii Rasaritului, nici episcopul Romei.⁴⁹⁰

Vedeți? Așadar, nu mărimea numărului episcopilor decide ecumenicitatea, ci reprezentarea tuturor scaunelor patriarhale, pentru ca hotărârile sale să fie o mărturie a credinței întregii Sfinte Biserici. Desigur, un aspect foarte important fiind și acela ca să nu contrazică hotărârile Sfintelor Sinoade Ecumenice de mai înainte:

63. Care sunt condițiile sau semnele adevăratei Tradiții?

Iată cum lămurește Vincențiu de Lerin aceste semne: «În Biserica Universală trebuie mare grijă, ca acel lucru să-l ținem, care a fost crezut pretutindeni, totdeauna, de toți... Lucrul acesta va fi așa, dacă urmărim universalitatea, vechimea și consensul. Vom urma universalitatea în chipul acesta, anume, dacă mărturisim că singură această credință este adevărată, pe care întreaga Biserică o mărturisește pe pământ. Vom urma vechimea dacă nu ne depărtăm deloc de acele înțelegeri, pe care se știe că le-au practicat sfinții înaintași și Părinții noștri. Vom urma și consensul, dacă, chiar în vechime, ținem definițiile și părerile tuturor sau aproape ale tuturor preoților și învățătorilor deopotrivă»⁶¹. Tradiția trebuie să vină de la Apostoli. Așa înțelegem vechimea ei. Ea trebuie să fi fost totdeauna și pretutindeni în Biserică, fără schimbare.

61 Vincențiu de Lerin, Commonitorium, 2, Migne, P. L., L, col. 639.⁴⁹¹

Așadar, pentru că o adunare de sinoade de episcopi (considerați inițial Ortodocși) nu respectă hotărârile Sfintelor Sinoade Ecumenice (chiar dacă are un număr la fel de mare de episcopi ca un Sinod Ecumenic), dacă decide că un om este anatema, sau Sfânt, noi nu credem în judecata lor, chiar de vom fi prizonieri de puterea politică pentru aceasta.

În schimb dacă un Sinod (chiar și mai mic ca număr) urmează hotărârile tuturor celorlalte sinoade dinaintea lui recunoscute de Sfânta Biserică Ortodoxă dintotdeauna, deciziile lui sunt valabile și noi credem că oamenii dați de el anatema chiar așa și sunt, astfel că ne ferim de modelul lor, iar oamenii canonizați de el sunt Sfinți autentici și le urmărim pilda și învățătura.

⁴⁸⁸ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_al_V-lea>, duminică, 27 decembrie 2015.

⁴⁸⁹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatic*, Ed. Predania, București, 2011, p.15

⁴⁹⁰ <<http://www.crestinortodox.ro/istoria-bisericii/sinoade-ecumenice/iconoclasmul-sinodul-vii-ecumenic-la-niceea-787-70574.html>>, duminică, 27 decembrie 2015.

⁴⁹¹ *Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă*, Ed. Apologeticum, 2006, <<http://ro.scribd.com/doc/33158/Invatatura-de-credinta-crestina-ortodoxa>>, vineri, 16 august 2013, p. 25, 26.

Mai mult, dacă un astfel de sinod respectă toate hotărârile ecumenice, dar greșește în proclamarea unui om ca Sfânt (neobservând că acela este dat anatema pentru învățăturile lui, de Sfintele Sinoade Ecumenice, deoarece nu a avut timp să le studieze, sau a fost forțat politic să îl declare Sfânt, fiind amenințat cu prigoana), vom respecta toate deciziile unui astfel de sinod, mai puțin canonizarea. Ea este greșită, și noi nu putem aduce închinare de Sfânt unui rățăcit (pentru a nu cădea sub anatema Sfintelor Sinoade Ecumenice). În schimb, vom iubi și cinsti din toată inima, fără îndoială, acel Sinod ca fiind Sfânt Sinod, pentru toate celelalte învățături drepte ale lui, înțelegând greutățile la care este expus prin responsabilitatea grea ce o are. Dar, fraților, nu uitați, este mare nevoie să învățăm poruncile, dogmele și Credința Ortodoxă. Pentru aceasta este nevoie să citim cu răbdare și dicționarul în mână, doar trei cărți: Pidalionul, Patericul Egiptean și Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin. E oare chiar așa de mult? Fiți liniștiți, oamenii simpli au alt mod de a fi înștiințați de Dumnezeu cum să se ferească de falșii Sfinți, dacă lucrează pocăința.

Vedeți, lucrurile nu mai sunt așa de grele cum păreau la început...

Dar, haideți să vedem că și în timpurile mai apropiate de noi, ba chiar și în contemporaneitate, unele Sfinte Sinoade locale au greșit chiar în canonizarea unor oameni, pentru că nu le-au verificat învățăturile după Sfinții Părinți, ci s-au lăsat influențate de curentul politic:

Extras din Rugăciune și sfințenie în Biserica Rusă, prima ediție, Edițiile Cerf, 1950; a doua ediție extinsă, Belle Fontaine (SO 33), 1982

<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>

Tratat: CANONIZAREA ÎN BISERICA ORTODOXĂ RUSA - Elisabeth Behr-Siegel

Prin studierea naturii și a criteriilor de canonizare ecleziastică, putem demonstra „în exterior” sfântă tradiție ortodoxă, folosindu-ne de caracterele de sfințenie care determină structura globală a întregii imagini hagiografice. Mai mult decât atât, fiind înțelese în sensul lor profund, aceste caractere vor dezvălui câteva lucruri din sufletul sfințeniei rusești.

TIPUL ACTULUI DE CANONIZARE

„Canonizarea este actul prin care Biserica stabilește cinstirea unui sfânt” (Fedotov, Sfinții din vechea Rusie, Introducere, 3).

Noi trebuie să ne întrebăm care este sensul și domeniul de aplicare al acestui act, căci nu este deloc acela de „a face un sfânt”, de a oferi astfel un grad, de a proceda la o promovare cerească. Canonizarea este de fapt un act care s-a făcut, nu față de Biserica din cer, ci pentru cea pământească, pentru a invita [nu obliga – n.n.] la cinstirea persoanei canonizate în cadrul și formele tradiționale de cult public.

În conformitate cu randuiala bisericească, rugăciunea pentru odihna sufletului unei persoane decedate (panihida) se transforma într-o rugăciune pentru viață, adresată acelei persoane. Aceasta este diferența esențială, marcată de Liturghia Ortodoxă, între adormiții credincioși obisnuiți și cei canonizați.

Nu toți cei adormiți sunt sfinți canonizați ci acest proces de canonizare îi implica doar pe cativa. Biserica Ortodoxă admite că există mulți sfinți a căror slava rămâne necunoscută pe pământ, în acest veac, și își exprimă această idee atunci când aceasta celebrează sărbătoarea „tuturor sfinților”, adică a sfinților cunoscuți și necunoscuți. De asemenea, Biserica susține că se poate și trebuie să se ceară mijlocirea sfinților canonizați, în rugăciune. Nu le este interzis, credincioșilor, să se adreseze niciunui creștin, adormit în dreapta credință, pentru a-i cere mijlocire [în schimb este semn de mândrie să impună la alții aceasta, mai ales public – n.n.]. De fapt, rugăciunea adresată părinților decedați joacă un rol important în evlavia ortodoxă.

Canonizarea nu înseamnă că privilegiul sfințeniei este rezervat doar sfinților canonizați, sau că judecata organelor bisericești care pronunță canonizarea este absolut infailibilă. Dovada constă și în faptul că Biserica Rusă a procedat de mai multe ori în decursul istoriei sale la decanonizarea și, de asemenea, la recanonizarea persoanelor decanonizate, fără a provoca scandal în rândul credincioșilor. Ea recunoaștea, drept motiv: inducerea în eroare a organelor oficiale ale Bisericii (un caz tipic este cel al Prințesei Anna de Kachine, canonizată în 1649, decanonizată, și recanonizată sub țarul Nicolae al II-lea).

Actul de canonizare nu pretinde, prin urmare, că se decide destinul veșnic al sfântului, dar se adresează Bisericii pământenă, rolul său fiind, în principal, liturgic și pedagogic. În canonizare, Biserica Ortodoxă declară că are motive serioase să creadă că mijlocirea sfântului este utilă credincioșilor și că aceștia pot să i se adreseze cu toată încrederea. În acest scop, numele sfântului este menționat de mai multe ori în timpul Liturghiei și, uneori, Biserica îi fixează chiar și o zi de sărbătoare specială.

În cadrul acestor limite, și fără a pretinde că este mai mult decât atât, actul de canonizare este, totuși, de o mare importanță practică. Credincioșii ortodocși doresc să încredințeze decizia Bisericii, în ideea că este, în esență, o uniune a tuturor în agapa divină. Dragostea frățească, scânteierea la atingerea de har, chiar și umilința, împing creștinul să-și aplece judecata sa individuală la judecata întregii Biserici, a cărei ierarhie lumească este instituită în mod dumnezeiesc. Vorbind cu sfinții canonizați, creștinul ortodox are certitudinea că se roagă „cu Biserica”, și asta îi dă un sentiment de încredere și de pace interioară. [aici greșesc unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca că se pripesc să judece și să se pună deasupra Sfântului Sinod, mai înainte de vreme și fără a cerceta după Sfinții Părinți canonicitatea canonizării lor populare – n.n.]

Pe de altă parte, la intrarea în ciclul liturgic, figura sfântului canonizat dobândește, în conformitate cu caracterul Liturghiei Ortodoxe, valoarea unui „simbol real”. Sfinții canonizați sunt unii dintre nenumărații sfinți cinstiți ai Bisericii din cer, dar ei sunt reprezentați în mod real. Prin icoanele lor, pictate pe iconostasul bisericii, și prin inscripțiile icoanelor facute de hagiografi, credincioșii contemplă în realitate Biserica din ceruri.

Ar fi însă greșit să credem că Biserica Rasariteană se adresează unui sfânt, ca lui Dumnezeu [aici, din păcate, greșesc unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Hristos este singurul Mediator și Salvator. Dar, ea se adresează sfântului, în calitate de membru al Trupului lui Hristos, pentru a se bucura de rugăciunile lui pentru noi. În rugăciunea sfinților, Biserica de pe pamant, militantă și în suferință, solicită ajutorul Bisericii triumfătoare a sfinților, în fața lui Dumnezeu. Aceasta este doar o consecință a principiului de comuniune a sfinților, pe care Biserica din Rasariț pune un accent deosebit: credincioșii sunt salvați unii de către alții. Fiecare creștin poate fi co-mediator, co-mântuitor cu Hristos și poate fi salvat prin rugăciunea pentru mântuirea tuturor și cu ajutorul rugăciunii celorlalți.⁴⁹²

În cazul de mai sus nu este vorba de ceva grav. O prințesă nu a scris cărți, nu a predicat și nu a pictat așezăminte ca să poată transmite învățături greșite. Chiar dacă se chinuie în iad, dacă credincioșii i se roagă ca unei sfinte, Dumnezeu poate face o iconomie (fiindcă nu este mândria credincioșilor, ci o eroare a Sfintei Biserici, păstrându-se ascultarea în smerenie de ierarhie), și să îi transforme cinstirea ei în rugăciune de iertare pentru ea. După cum și atunci când facem parastas pentru o Sfântă necanonizată, ea mijlocește cu toată puterea de mulțumire, laudă și cerere pe care o are ca Sfântă pentru cel ce se roagă pentru mântuirea ei, chiar dacă acesta nu știe că este Sfântă și deci, nu o cinstește ca atare, ci o apreciază greșit ca pe o păcătoasă ce are nevoie de rugăciunile Bisericii și ale sale, pentru a i se ierta păcatele.

Cu totul dimpotrivă este atunci când se tratează oameni care au lăsat mesaje de învățătură de credință. Aici nu ne mai putem juca cu iconomia. Dacă este considerat Sfânt un învățător rătăcit, cei ce-l urmează se rătăcesc, sporându-i osânda, deci, pentru binele lui este foarte important a nu fi canonizat și a nu fi cinstit ca Sfânt, chiar dacă a fost canonizat din eroare.

Din păcate, avem azi și astfel de cazuri de erori în canonizarea unor eretici ca fiind Sfinți contemporani, chiar într-o Biserică Ortodoxă de Răsărit, ce ne este foarte dragă, deoarece ne-a dat și mari Sfinții autentici:

<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>

Aici nu-i însă în discuție (și mă mir că n-ați sesizat!) dacă osemintele respective sînt sau nu sfinte moaște (aceasta nu e treaba și căderea noastră să ne pronunțăm); poate că sînt și că se vor vădi ca atare în timp, primind recunoașterea oficială a Bisericii, cînd va voi Dumnezeu să

⁴⁹² <<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>>, luni, 28 decembrie 2015.

se întâmplă și după toată rânduiala binecuvântată a Ortodoxiei. Aici e în discuție o pripă abuzivă, generată de o inadmisibilă neascultare și de o smintitoare vâlvă mediatică. Și mai mult decât atât: e vorba de un precedent primejdios și de un întreg fenomen psihotic (căutarea maniacală de moaște și cinstirea lor în afara regulilor și dispozițiilor bisericești), care trebuie atent și părintește gestionat de factorii abilitați și responsabili (Patriarhia de la București și Mitropolia de la Iași, Sfântul Sinod și Comisia de Canonizare), pentru ca lucrurile să n-o ia razna și să fie ținute sub un control de autoritate, fără de care există riscul ca o anumită mentalitate magică să pervertească pe nesimțite dreapta credință. Problema e serioasă și nu ne confruntăm numai noi cu ea. Greșeala poate să survină și la nivel mai înalt. În Rusia, bunăoară, după ce au fost canonizați cam în grabă o seamă de noi mucenici, se pune acum, oficial, problema unor comisii de... decanonizare, descoperindu-se între timp în viața unora dintre recentii canonizați aspecte incompatibile cu sfințenia (ca să nu mai vorbesc de formele aberante pe care le cunoaște acolo evlavia populară, ajungându-se pînă la fel de fel de milenarisme și pietisme magice, ba chiar pînă la o adevărată campanie pentru canonizarea lui... Stalin!).

E nevoie, mai ales în vremuri ca ale noastre, de prudență și veghe neîntreruptă, de păzirea strictă a tradiției și de păstrarea unității în jurul autorității ecleziale (căci fără ierarhie nu există Biserică, cum Părintele Calciu însuși nu prididea să aducă aminte cu fiecare prilej)⁴⁹³

Cu greșelile epocale din Sfântul Sinod al Bisericii Ruse, ne-am obișnuit din istorie. Gândiți-vă, însă, dragii noștri, ce greu și rușinos ar fi pentru un Sfânt Sinod atât de cuminte ca al Bisericii Ortodoxe Române, să proclame pe Părintele Arsenie Boca drept Sfânt ca, apoi, încetând presiunea și sesizând erorile din viața și învățăturile sfinției sale, să-l decanonizeze.

După cum am observat, greșelile în canonizare apar atunci când sunt presiuni politice. Dar acestea sunt prezente cu mare amploare și în cazul Părintelui Arsenie Boca. Ele se manifestă public prin mass-media, prin instituțiile interesate financiar, dar și prin instituțiile adversare Sfintei Biserici Ortodoxe: masoneria și institutul Elie Wiesel, care cer cu stăruință canonizarea sfinției sale. Ne întrebăm: dacă aceste lucruri sunt atât de evidente public, ce presiuni s-or face în ascuns?

Am învățat mai sus că singura infailibilă este Sfânta Biserică Ortodoxă, exprimată în Sfintele Ei Sinoade Ecumenice și dacă un Sfânt Sinod Ortodox local (sau chiar toate Sfintele Sinoade Ortodoxe adunate într-un Sinod Pan-Ortodox) iau decizii conforme cu Soboarele a toată lumea nu greșesc, dar dacă le contrazic decretul lor devin necanonice și nu sunt valabile. În ultimul caz putem a nu ne supune lor, desigur doar în acele aspecte contradictorii, nerăzvrătindu-ne împotriva Sfântului Sinod local, ci rămânând fii ascultători ai lui. Putem aștepta ca Domnul Hristos să repare greșelile, rugându-ne și plângând pentru lipsa noastră de pocăință care a dus la aceasta, sau putem chiar a ne opune canonic prin scris sau viu grai, în duh de dragoste atât de canoane, dar și de ierarhie și de fiecare membru al ei. Așa lucrează un Ortodox. Ecumenistul nu este interesat de încălcarea Sfintelor Canoane și ale Adevărului, ci el vrea doar supunere, ordine și disciplină cu orice chip ca pe toți să-i îmbrățișeze, chiar și... vicios, ca lucrurile să meargă bine în interesul lui personal. Zelotul, dimpotrivă se aprinde cu furie și calcă, pentru canoane, pe toți și pe toate, chiar și pe... alte canoane, vrând să-și răzbune sieși o biserică după asemănarea mâniașă a lui.

Ca să înțelegem mai bine, fără tensiunea ce ne-o crează un subiect atât de drag ca cel de sfințenie și credință, să aplicăm aceeași situație în politică. Este ca și cum un primar ar da un decret care are niște articole ce instituie obligații locale legale, iar în alte articole forțează cetățenii să încalce legile statului. Un bun cetățean va asculta de partea din decret legală, iar de cea ilegală va fugi ca să nu se facă vinovat de încălcarea legii țării lui, ba poate va și protesta, aducând la cunoștință publicului și statului ilegalitatea acelui decret. Dar aceasta nu înseamnă că se va răscula pentru a da jos pe primar, ci așteaptă ca statul să ia deciziile potrivite. Yesman-ul va asculta de tot ce-i spune primarul și îl va lăuda că bine face, pentru a primi un mic ciolănaș drept recompensă, iar revoltatul va face manifestări de stradă și televiziune pentru a-l da jos pe primar și, eventual, a fi ales el în loc. Yesman-ul ține locul ecumenistului, revoltatul locul zelotului, primarul locul Sfântului Sinod local, statul ține locul Sfântului Sinod ecumenic, în pilda noastră,

⁴⁹³ <<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>>, luni, 28 decembrie 2015

iar decretul în părțile bune hotărârile Ortodoxe, iar în părțile greșite ar fi canonizarea unui om rătăcit ca Sfânt.

După cum ați văzut, din păcate, învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Așadar, chiar de ar fi canonizat ca Sfânt, de un întreg sinod pan Ortodox, ar fi doar o eroare, fiindcă ar contrazice (indirect) învățăturile fără de greșală ale întregii Sfinte Biserici.

Numai când scaunul de la Roma va fi izbăvit de uzurparea cea tâlhărească a ereticilor franci ne națiune germană în a cărui robie este de mai mult de o mie de ani (dar aceasta se va petrece de-abia după „Marele Prăpăd” după cum ne prorocesc Sfinții Părinți), se va mai putea aduna cel de-al 8-lea Sinod Ecumenic, unde se vor anatematiza toate rătăcirile eretice acumulate până acum, inclusiv cele apusene, și, odată cu acestea, și cele ale Părintelui Arsenie Boca, atât de tributar lor.

În schimb chiar și un sinod (cât de mic, de exemplu unul eparhial), sau chiar numai un arhiereu (atunci când va înceta presiunea politică și de stradă, prin mass-media, pentru a nu declanșa prin lămurirea sa vreo prigoană), va putea declara ca eretice învățăturile Părintelui Arsenie Boca (pentru a trezi pe oameni la realitate). În acest caz aprecierea sa ar fi valabilă, fără greșală, fiindcă această declarație ar fi conformă cu oricare din cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (ce au anatematizat fiecare din Ele câte o parte din învățăturile scrise și/sau pictate ale pictorului de la Drăgănescu). Desigur că nu va putea face aceasta dacă Sfântul Sinod ar ceda presiunilor și l-ar canoniza, fiindcă s-ar face schismă, o rană ce cu anevoie se poate vindeca. O canonizare se poate decanoniza, dar o schismă greu de crezut că se poate repara.

Sunt unii cunoscuți ai noștri, îngrijorați, care își pun următoarea întrebare:

„Dar dacă totuși, cedând presiunilor politice, Sfântul Sinod va fi silit la vreo eroare și îl va canoniza pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt (renunțând la acrivie – scumpătate – și aplicând iconomia – îngăduința – ca să nu se stârnească o prigoană greu de purtat), ce să facem noi?”

Desigur nimeni, conștient de gravitatea rătăcirii învățăturilor și amăgirii vieții Părintelui Arsenie Boca nu-și dorește așa ceva, pentru a nu fi înjosit Sfântul Sinod și a nu se produce dezbinare în Sfânta Biserică între cei fermecați de imaginea Părintelui Arsenie Boca și cei râvnitori ai Sfintei Predanii. Mai mult, aici nu ar putea fi vorba de vreo iconomie a celor ce l-ar canoniza, ci de o eroare, fiindcă s-ar dezlega la cinstire nu o persoană, ci o suită de învățături eretice, condamnate la Sfintele Sinoade Ecumenice. Dar totuși întrebarea stăruie și ne vedem datori a răspunde, după Sfinții Părinți, fiindcă ar fi vorba de aplicarea unuiu fel de iconomii nu față de Părintele Arsenie Boca propriu-zis, ci față de cei ce vor fi greșit și-l vor fi canonizat, neobservându-i erorile doctrinare. Teoretic vorbim, nădăjduim la mila lui Dumnezeu și acoperământul Maicii Domnului că niciodată ne se va ajunge la o asemenea cădere.

E posibil și canonic permis, ca și atunci să nu îi admitem pictorului de la Drăgănescu învățăturile pe mai departe, fiindcă sunt date anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice, și nimeni nu poate avea vreo autoritate egală cu ele, încât să ridice anatemele în afară de un alt Sfânt Sinod Ecumenic. Dar acel Sinod care ar contrazice celelalte Sfinte Sinoade Ecumenice, nu ar fi în veac Ecumenic, indiferent de numărul episcopilor participanți și de teritoriile acoperite prin păstoria lor.

Dar dacă nu ne rezumăm doar la atât (la respingerea ereziilor și a practicilor magice și necanonice ale pictorului de la Drăgănescu, și constatarea că un astfel de învățător nu poate fi model de sfințenie) ci ne ridicăm împotriva Sfântului Sinod, greșim mult. E posibil să nu avem evlavie personală la sfinția sa, din acrivie argumentată, neaplicând pentru noi înșine iconomia (eroarea) Sfintei Biserici locale, dar dacă începem să bârfim Sfântul Sinod și îi judecăm pe ierarhi, ne punem deasupra Ei și suntem vrednici de pedeapsă, fiindcă încălcăm chiar noi Sfintele Canoane ce ne învață să O ascultăm și să nu clevetim pe clerici sau pe mireni. Greșim aceleiași legi (a ascultării de Sfânta Biserică) căreia a greșit și Părintele Arsenie Boca:

Mat 18:17 Iar de nu'i va asculta pre ei, spune-l soborului; și de nu va asculta nici de sobor, să'ți fie ție ca un păgân, și vameș.

Iac 2:8 Însă de împliniți legea cea împărătească după scriptură, să iubești pre aproapele tău ca însuși pre tine, bine faceți; 9 Iar de vă uitați în față, păcat faceți, muștrându-vă de lege ca niște călcători de lege. 10 Că oricine va păzi toată legea și va greși într'una, s'a făcut tuturor vinovat. 11 Că cel ce au zis: să nu curvești, au zis și: să nu ucizi. Și de nu curvești, dar ucizi, te-ai făcut călcător lezei. 12 Așa să grăiți, și așa să faceți, ca și cum prin legea slobozeniei aveți să vă judecați. 13 Că judecată fără de milă este celuia ce nu face milă; și se laudă mila asupra judecatei.

Este adevărat ce spune Sfântul Cuvios Teodor Studitul:

Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința

“Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: “Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămîi tăcut și dezinteresat?”

“Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predaniste, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dușmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”

*“Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învătă ori ne silește să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfințit. **Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o.**”*

“Si chiar dacă am fi păcătosi în multe, totusi suntem ortodocsi și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane.” (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)⁴⁹⁴

Dar este adevărat și ce zice soborul al 4-lea:

„Al soborului al 4-lea “Omului mirean nu se cade a ocări, a bate sau a defaimă pre preot, sau a-l cleveti, sau a-l muștra în față, de ar fi și adevărate cele zise asupra lui. Iar de va îndrăzni mireanul a face aceasta, să se dea anatemei și să se lepede de la biserică, că unul ca acela este despărțit de Sfînta Treime și se va trimite la un loc cu Iuda, că scris este: pre mai marele norodului tău să nu-l grăiești de rău, așijderea și cel ce necinstește pre mai marele său.”⁴⁹⁵

Așadar, suntem datori de a mărturisi adevărul, fără compromis, dar în același timp, cu aceeași tărie, să nu atacăm oamenii care au greșit și nu l-au observat, sau au fost siliți să-l încalce. Nu ne împotrivim episcopilor ce ar greși, ci învățăturilor greșite ale lor, iar pe ei îi iubim și cinștim din toată inima, nejudecându-i, ci ascultându-i în toate, mai puțin în momentele, îndemnurile sau poruncile când ne dau spre ascultare erori sau păcate.

Este și acesta plînsul și modul de ascultare al Ortodocșilor în zilele de azi.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov:

Despre vietuirea după sfat

Am dat candva, numele de "faramituri" vietii duhovnicesti pe care Dumnezeiasca Pronie a lasat-o vremii noastre. Ea se intemeiaza pe calauzirea in lucrarea mantuirii prin Sfanta Scriptura si scrierile Sfinților Parinti, cu sfaturile si cuvintele ziditoare imprumutate de la parintii si fratii vremurilor noastre. In sensul sau propriu, aceasta este ascultarea vechilor monahi sub un alt chip, potrivit neputintei noastre, care este cu precadere sufleteasca. Vechilor ascultatori, povatuitorii lor purtatori de Duh le vesteau neintarziat si de-a dreptul voia lui Dumnezeu: acum, monahii sunt siliti sa caute singuri in Scriptura voia lui Dumnezeu, si de aceea sunt supusi unor dese si prelungite nedumeriri si greseli. Pe atunci, sporirea era

⁴⁹⁴ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/05/22/sfantul-teodor-studitul-despre-datoria-mirenlor-de-a-marturisi-credinta/>>, sâmbătă, 8 august 2015

⁴⁹⁵ *Molitfelnic* (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013, p. 564.

grabnica prin insasi firea lucrarii: acum ea este zabavnica, iarasi prin firea lucrarii. Aceasta a fost buna voire a Dumnezeuului nostru in ceea ce ne priveste: datori suntem sa ne supunem ei si sa ne inchinam inaintea ei cu recunostinta.

Viata noastra monahala din vremea de acum, calauzita dupa Scriptura si dupa sfatul parintilor si fratilor, este consacrata de pilda incepatorului monahismului, Preacuviosul Antonie cel Mare. El nu a fost in ascultare la vreun staret, ci pe cand era incepator traia de sine si lua povata din Scriptura si de la feluriti parinti si frati: de la unul a invatat infranarea, de altul blandetea, rabdarea, smerenia; de la altul - luarea-aminte cu deadinsul la sine si linistirea, straduindu-se sa-si insuseasca virtutea fiecarui monah virtuos, aratand ascultare fata de toti - dupa putinta, smerindu-se inaintea tuturor si rugandu-se lui Dumnezeu neincetat. (Vietile Sfintilor, 17 ianuarie).

Poarta-te si tu, incepatorule, in acelasi chip ! Arata egumenului si restului conducerii manastiresti ascultare nefatarnica si nedornica sa placa oamenilor, ascultare straina de lingusire si rasfat, ascultare pentru Dumnezeu. Arata ascultare tuturor parintilor si fratilor in toate cererile lor care nu sunt potrivnice Legii lui Dumnezeu, tipicului si asezamintelor manastirii, precum si celor randuite de conducerea manastirii. Insa nu fii nicicum ascultator spre cele rele, de ti s-ar si intampla sa suferi oarecare ne caz pentru faptul ca n-ai vrut sa placi oamenilor si pentru neclintirea ta.

Sfatuieste-te cu parintii si cu fratii virtuosi si priceputi, dar insuseste-ti sfaturile lor cu cea mai mare chibzuinta si bagare de seama. Nu te lasa atras de sfat din prima clipa cand incepe sa lucreze asupra ta ! Din pricina impatimirii si orbirii tale, un sfat patimas si daunator poate sa-ti placa numai si numai din pricina nestiintei si lipsei tale de experienta, sau pentru ca este pe placul vreunei patimi ascunse, necunoscute tie, care traieste in tine. Cu plans si intru suspinarea inimii roaga-l pe Dumnezeu sa nu-ti ingaduie a te abate de la Atotsfanta Lui voie spre a urma voia cazuta omeneasca, a ta sau a aproapelui tau, sfatuitorul tau. In ceea ce priveste gandurile tale, ca si gandurile aproapelui, sfaturile acestuia, sfatuieste-te cu Evanghelia. Slava desarta si parerea de sine iubesc a invata si a povatui pe altii.

Ele nu se ingrijesc de vrednicia sfatului lor ! Ele nu cugeta ca pot aduce aproapelui o rana de nevindecat printr-un sfat prostesc, care este primit de incepatorul neincercat cu o incredere iresponsabila, intru aprinderea trupului si a sangelui ! Ele au nevoie de succes, indiferent de calitatea acestui succes, oricare ar fi principiul pe care se intemeiaza. Ele au nevoie sa-l impresioneze pe incepator si sa si-l subordoneze moral ! Ele au nevoie de lauda oamenilor ! Ele au nevoie sa treaca drept staretii si invatatori sfinti, priceputi, clarvazatori ! Ele au nevoie sa-si hraneasca nesatula iubire de slava desarta si trufia. Intemeiata a fost intotdeauna, si mai ales acum, rugaciunea Proorocului: "Mantuieste-ma Doamne, ca a lipsit cel cuvios, ca s-au imputinat adevarurile de catre fiii oamenilor. Desertaciuni a graita fiecare catre aproapele sau, buze viclene in inima, si in inima au graita rele" (Ps. 11, 2, 3). Cuvantul mincinos si fatarnic nu poate sa nu fie cuvânt rau si daunator. Impotriva unei asemenea stari sufletesti trebuie luate masuri de precautie. "Cerceteaza Dumnezeiasca Scriptura", spune Simeon, Noul Teolog, "si scrierile Sfintilor Parinti, mai ales pe cele despre lucrare, ca punandu-le alaturea de cele invatate si faptuite de invatatorul si staretul tau sa le poti vedea si intelege pe acestea ca intr-o oglinda, si pe cele ce conglasuiesc cu Scriptura sa ti le insusesti si sa le tii in cuget, iar pe cele mincinoase si rele sa le cunosti si sa le lepezi, ca sa nu fii amagit. Caci sa stii ca in zilele acestea s-au aratat multi amagitori si dascalii mincinosi".

Preacuviosul Simeon a trait in veacul al zecelea dupa Nasterea lui Hristos, cu noua sute de ani inaintea vremurilor noastre - si iata de atunci, deja, se ridica glasul unui drept in Sfanta Biserica a lui Hristos, tanguindu-se de lipsa adevaratilor calauzitori, purtatori de Duh, de multimea dascalilor mincinosi. Odata cu scurgerea timpului, s-au imputinat din ce in ce mai mult povatuitorii vrednici in ale monahismului. Atunci, Sfintii Parinti au inceput tot mai mult sa indrepte spre calauzirea dupa Sfanta Scriptura si scrierile Parintilor. Preacuviosul Nil Sorski, trimitand la Parintii care scrisesera inaintea lui, spune: "Nu mica nevointa este, au zis acestia, a afla un invatator neamagitor pentru aceasta minunata lucrare (adevarata rugaciune

monahala a inimii si mintii). Ei au numit neamagitor pe acela care are lucrare si cugetare marturisita de Sfintele Scripturi si a dobandit dreapta socoteala duhovniceasca. Si aceasta au mai zis Sfintii Parinti, ca si pe atunci abia se putea gasi un invatator neamagitor pentru asemenea lucruri, iar acum, cand acesti invatatori s-au imputinat peste masura, ei trebuie cautati cu toata osardia. Iar daca nu poate fi gasit unul ca acesta, Sfintii Parinti au poruncit a ne invata din Dumnezeiasca Scriptura, ascultand pe Domnul Insusi, care graieste: "Cercetati Scripturile, si in ele veti afla viata vesnica" (Ioan 5, 39). "Caci toate cate s-au scris mai inainte" in Sfintele Scripturi, "s-au scris spre invatatura noastra" (Rom. 15, 4. Inainte-cuvantare la Tipic sau Predanie).

Preacuviosul Nil a trait in veacul al XV lea; el a intemeiat un schit nu departe de Bielo-Ozero, unde se si indeletnicea cu rugaciunea in insingurare adanca. Este foarte folositor pentru staretii ai vremurilor din urma sa asculte cu ce smerenie si lepadare de sine vorbeste Preacuviosul Nil despre povaturile pe care le dadea obstii. "Nimeni nu trebuie sa tainuiasca din lenevie cuvantul lui Dumnezeu, ci sa-si marturiseasca neputinta si totodata sa nu ascunda adevarul lui Dumnezeu, ca sa nu ne facem vinovati de incalcarea poruncilor Dumnezeiesti. Nu vom tainui Cuvantul lui Dumnezeu, ci il vom vesti pe el. Dumnezeiestile Scripturi si cuvintele Sfintilor Parinti sunt numeroase ca nisipul marii: cercetandu-le fara de lenevire, sa invatam din acestea pe cei ce vin la noi si au trebuinta de ele (care cer, care intreaba). Ci mai drept spus: nu invatam noi, caci nevrednici suntem de aceasta, ci invata fericirii Sfintii Parinti din Dumnezeistile Scripturi" (Predania Preacuviosului Nil Sorski. Nu este de prisos sa observam aici ca, desi Preacuviosul Nil Sorski avea harul lui Dumnezeu, insa nu indraznea sa talcuiasca Scriptura de la sine, ci urma talcuirii facute de Parinti.

Calea smeritei cugetari este singura cale sigura spre mantuire). Iata ce model exemplar pentru povatuitorii zilelor noastre ! El este pe deplin folositor de suflet si pentru povatuitor, si pentru cel povatuit; el este expresia corecta a sporirii cu masura; el este unit cu lepadarea parerii de sine, a obrazniciei si indraznelii nebunesti in care cad cei ce urmeaza la aratare lui Varsanufie~ cel Mare si altor Parinti purtatori de semne, neavind insa harul Parintilor. Ceea ce in aceia era semnul imbelsugatei adastari in ei a Duhului Sfant, la acesti imitatori lipsiti de judecata si fatarnici slujeste ca semn al belsugului de nestiinta, de amagire de sine, de trufie, de indrazneala ! Sa rostim cuvantul lui Dumnezeu inaintea fratilor nostri cu cea mai mare smerenie si evlavie cu putinta, recunoscandu-ne prea mici pentru aceasta slujire si pazindu-ne pe noi insine de slava desarta care imboldeste cu putere pe oamenii patimasi, atunci cand invata pe frati. Ganditi-va ca trebuie sa dam raspuns pentru fiecare vorba desarta (Mat. 12, 36) - cu cat oare, este mai greu raspunsul pentru cuvantul lui Dumnezeu rostit cu slava desarta si sub imboldul slavei desarte ? "Pierde-va Domnul toate buzele cele viclene, limba cea graitoare de lucruri mari, pe cei ce au zis: limba noastra o vom mari, buzele noastre la noi sunt, cine ne este noua Domn ?" (Ps. 11, 4-5). Pierde-va Domnul pe cei ce cauta slava lor, nu slava lui Dumnezeu.

Sa ne infricosam de amenintarea Domnului ! Sa rostim cuvant de zidire atunci cand o cere trebuinta de neinlaturat, nu ca niste povatuitori, ci ca unii care au nevoie de povatuire si sarguiesc a se impartasi de povatuirea data de Dumnezeu in Cuvantul Sau cel Atotsfint. "Dupa darul pe care l-a primit fiecare", glasuieste Sfantul Apostol Petru, "slujiti unii altora, ca niste buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu. "Daca vorbeste cineva, cuvintele sale sa fie ca ale lui Dumnezeu", cu frica de Dumnezeu si cu evlavie catre cuvintele Dumnezeiesti; iar nu ca rostind cuvintele de la sine; daca slujeste cineva, slujba lui sa fie ca din puterea pe care o da Dumnezeu", iar nu ca din puterea sa: "ca intru toate sa se slaveasca Dumnezeu, Iisus Hristos" (1 Petru 4, 10-11). Cel ce lucreaza de la sine, lucreaza pentru slava desarta, aducandu-se pe sine, dimpreuna cu cei care il asculta, jertfa satanei; cel ce lucreaza de la Domnul, lucreaza intru slava Domnului, savarsind mantuirea sa si pe a aproapelui prin Domnul, Singurul Mantuitor al oamenilor. Sa ne temem a da incepatorului vreo povata ne chibzuita, care nu se intemeiaza pe Cuvantul lui Dumnezeu si pe intelegerea duhovniceasca a Cuvantului lui Dumnezeu.

Mai bine sa-ti recunosti nestiinta, decat sa te impaunezi cu stiinta vatamatoare de suflet. Sa ne pazim de aceasta mare nenorocire - a-1 preface pe incepatorul lesne-crezator din rob al lui Dumnezeu in rob al omului (1 Cor. 7, 23), atragandu-1 spre a face voia cazuta omeneasca in locul Atotsfintei voi a lui Dumnezeu. (Aici se vorbeste nu despre ascultarea manastireasca in cele de afara, nu despre muncile si ocupatiile manastiresti randuite de conducerea manastirii, ci despre ascultarea duhovniceasca, tainica, savarsita in suflet). Atitudinea plina de modestie a sfatuitorului fata de cel povatuit este cu totul alta decat cea a staretului fata de ascultatorul neconditionat, rob pentru Domnul.

Sfatul nu cuprinde in sine conditia de a fi implinit neaparat, el poate fi implinit sau neimplinit. Asupra sfatuitorului nu atarna nici o raspundere pentru sfatul lui, daca l-a dat cu frica de Dumnezeu si cu smerita cugetare, nu din pornirea sa, ci fiind intrebat si silit. Nici cel ce a primit sfatul nu este legat de el, ci ramane la voia si la chibzuinta lui sa implineasca sau nu sfatul primit. E lesne de vazut: calea sfatului si a urmarii Sfintei Scripturi este potrivita cu vremurile noastre plapande. Sa bagam de seama ca Sfintii Parinti ne opresc a da sfaturi aproapelui cu de la sine putere, fara ca acesta sa o ceara, a da sfat de voia ta fiind semnul ca iti recunosti stiinta si vrednicia duhovniceasca, lucru care este~ vadita~ trufie si amagire de sine (Parerea Sfantului mucenic Petru, mitropolitul Damascului si a altor parinti). Nu este vorba aici de egumeni si de mai-marii manastirilor, care sunt datori in toata vremea, orice nevoie s-ar intampla, chiar nefiind intrebat, sa povatuiasca obstea pe care o carmuiesc. (2 Tim. 4, 2). Cercetand alte manastiri, inasa, ei sunt datori sa se calauzeasca dupa sfatul pe care l-a dat Preacuviosul Macarie Alexandrinul, Preacuviosului Pahomie cel Mare. Pahomie l-a intrebat pe Macarie cu privire la povatuirea obstei si judecarea ei. Avva Macarie a raspuns: "Invata si judeca pe supusii tai, si nu judeca pe nimeni din ceilalti" (Din Pateric si spuse vrednice de pomenire despre avva Macarie Oraseanul, cap.2). Aceasta pravila au pazit-o si o pazesc toti intai-statorii care doresc sa placa lui Dumnezeu.⁴⁹⁶

Dacă pentru lucrarea lăuntrică este nevoie de ascultarea cu discernământ, cu atât mai mult în însușirea unui model de sfințenie care implică nu numai lucrarea lăuntrică ci și credința de mărturisit, și temelia pe care ne construim lucrarea lăuntrică. Dacă Sfântul Ierarh Ignatie ne îndemna să comparăm cele spuse de duhovnic cu Sfinții Părinți, ca să nu ne înșelăm, câtă amăgire nu vom primi dacă considerăm făcând parte dintre Sfinții Părinți un ieromonah rătăcit și eretic, care ne dă ca modalități lăuntrice de lucrare a mântuirii întâlnite în hinduism și în rătăcirea apuseană de tip Ignățiu de Loyola și Francisc de Assisi? Dacă este adevărat ce ne învață Sfântul Apostol Pavel (și este) *Rom 10:10 Că cu inima se crede spre dreptate; iar cu gura se mărturisește spre mântuire*, atunci în caz că ne vom însuși ideea că învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt Ortodoxe și le vom crede cu inima și mărturisi cu gura, vădit este că vom pierde și dreptatea, și mântuirea, devenind vrăjmași ai Sfințelor Sinoade Ecumenice.

În realitate, o astfel de atitudine (în caz că Sfântul Sinod ar greși și ne-ar îndeamna la învățături neconforme cu Sfintele Sinoade Ecumenice, iar noi nu le-am urma) nu poate fi numită neascultare. Ascultarea are următoarea ierarhie:

Domnul nostru Iisus Hristos > Sfinții Apostoli > Sfintele Sinoade Ecumenice > Sfintele Sinoade Locale > Episcopul locului > Starețul/Duhovnicul. Dacă Starețul/Duhovnicul nu ascultă de Episcop, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Episcopul. Dacă Episcopul nu ascultă de Sfântul Sinod, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Sfântul Sinod. Dacă Sfântul Sinod Local/Pan Ortodox nu ascultă de Sfintele Sinoade Ecumenice, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Sfintele Sinoade Ecumenice, care toate au ascultat de Sfinții Apostoli și Domnul nostru Iisus Hristos. Dar aceasta cu chibzuință, nu în toate să nu urmăm pe cel neascultător, ci numai în acele învățături care se abat de la ascultarea celui mai mare decât el. Practic neascultător este cel ce nu ascultă de cel mai mare. Așadar este neascultător cel ce încalcă nu numai ascultarea în general, ci și ascultarea nuanțată, adică ierarhia ascultării. Cel care nu urmează pe cel mai mare se pune pe el însuși în afara ascultării, iar cei de sub el nu trebuie să-i urmeze, ci să sară peste el, mergând la ascultarea mai înalt ierarhică. Avem ca exemplu negativ cele ce s-au întâmplat cu Lucifer și îngerii din

⁴⁹⁶ Sfântul Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 11-14.

ceata supusă lui. Dacă ei nu ar fi ascultat de Lucifer, ci ar fi sărit peste ascultarea de el, ca să asculte direct de Dumnezeu, nu s-ar mai fi prefăcut în draci. Dacă Adam nu ar fi ascultat de Eva și Eva nu ar fi ascultat de Șarpe, ci ar fi sărit peste această ascultare ca să asculte direct de Dumnezeu, nu ar mai fi căzut, nu s-ar mai fi stricat, nu ar mai fi murit, nu ar mai fi ajuns în iad (lăsând la o parte faptul că aici avem și o inversare a ierarhiei Șarpele trebuia să asculte de Eva, Eva de Adam și Adam de Dumnezeu: *Evr 7:7 Și fără de nici o împotrivire cel mai mic de cel mai mare se binecuvintează*. Și ce binecuvântare poate fi mai mare decât Sfânta Ascultare).

Suntem convinși că o astfel de atitudine este blagoslovită și de Sfântul Sinod, care s-ar elibera de constrângerea pe care ți-o dă cineva ce se ia orbește după tine, considerându-te infailibil și astfel idolatrizându-te și căzând negreșit prin tine. Ascultarea ierarhică în Sfânta Biserică Ortodoxă are o mare frumusețe și este iconică. După cum Sfintele Icoane nu sunt idoli, adică nu sunt dumnezei adorați, ci trimitătoare la Dumnezeul cel Adevărat și Adorat, astfel că dacă se vor strica, sau ar fi greșite, noi nu ne pierdem mântuirea fiindcă Îl avem pe Hristos, adevăratul Chip (sau Icoană) a Tatălui, tot așa și Sfintele Sinoade Locale ale Bisericii Luptătoare le avem ca pe niște Icoane ale Sfintei Biserici Triumfătoare, Trupul lui Hristos cel fără de greșală, și dacă greșesc sau cad noi nu ne pierdem mântuirea fiindcă prin credința Sfintelor Sinoade Ecumenice facem parte din Ea. Și cunoaștem de la Sfinții Părinți, că până și pe vremea lui antihrist va fi cel puțin un episcop Ortodox și vom avea Sfânta Liturghie cu Sfânta Împărtășanie săvârșită chiar de Sfinții Prooroci Ilie, Enoh și Sfântul Apostol Ioan Evanghelistul, după cum ne învață Sfântul Cuvios Nil, Izvorătorul de Mir.

Aceasta este conform cu învățătura de taină ce ne-a predat-o Însuși Domnul nostru Iisus Hristos în Sfânta Evanghelie:

Mat 16:18 Și eu zic ție, că tu ești Petru, și pre această piatră [a mărturisirii tale Mat 16:16: tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu – n.n.]. voi zidi Biserica mea, și porțile iadului nu o vor birui pre dânsa.

Să ne miluiască și pe noi, să facem parte din Ea.

Noi nu credem ca cei atât de instituționalizați din apus, că Sfânta Biserică se întemeiază pe Petru sau pe orice altceva omenesc, cum ar fi de exemplu Sfântul Sinod Local, de care trebuie să ascultăm orbește, fiind infailibil. Noi credem că piatra este credința în Hristos, Piatra cea din capul unghiului, Care este cu noi până la sfârșitul veacului: *Mat 28:20 Învățându'i pre dânșii să păzească toate câte am poruncit vouă; și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului; amin. Luc 1:33 Și va împărați preste casa lui Iacov în veci, și împărăției lui nu va fi sfârșit.*

Despre un caz foarte asemănător (sau poate chiar mai general, fiindcă problema Părintelui Arsenie Boca este o particularitate, o aplicație concretă, o persoană ce se încadrează în acest caz) ne învață foarte frumos, documentat și echilibrat [printr-un tratat epistolar în care pune în lumina Sfintelor Canoane față în față stilismul (echivalent în cazul nostru cu antiarsenismul) și ecumenismul (echivalent în cazul nostru cu arsenismul, poate expresia cea mai plastică a ecumenismului, la noi în țară)], Arhimandritul Epifanie Teodoropulos, mare apărător al Ortodoxiei și contemporan cu Părintele Arsenie Boca.

Iată ce ne învață sfinția sa să facem: **nici aprobare, nici revoltă**, căci am încălca Sfintele Canoane, ci, după Sfinții Părinți, **împotrivire la canonizare de dragul adevărului, dar cu multă dragoste și respect față de cei care (eventual) l-ar canoniza**. Sau, pentru a fi mai delicată, respingerea argumentată și cu tărie a tuturor învățăturilor greșite, practicilor magice, exemplelor imorale ale Părintelui Arsenie Boca, arătarea că acestea nu pot fi sfințenie, dar evitarea discutării canonizării. Iar dacă suntem siliți să discutăm despre ea să o justificăm pe temeiul contextului istoric, cu multă dragoste, discreție, suferire, compătimire, înțelegere a neputințelor omenești ca să nu producem tensiune, revoltă și tulburare în gândurile celor nedumeriți „**cum ar putea fi un amăgit să fie canonizat?**”, lucru care ar aduce o îndoială și acuzații asupra întregului Sfânt Sinod, în cazul în care, din nebagărea de seamă, ar face această eroare. Dar nu putem nici să tăcem, fiindcă această înșelare (că o astfel de lucrare demonică de la Prislop-Drăgănescu ar putea fi sfințenie și ecumenismul ramificațiilor propovăduit de Părintele Arsenie Boca ar putea fi Ortodoxie) ar aduce cea mai de pe urmă tulburare, cădere și pierdere a mântuirii, cu consecințe pentru persoane, neam, granițe și Biserică, incalculabile, iar noi prin tăcere ne-am face părtași la ea, pierzându-ne și pocăința, și sufletele.

„Fii cu luare aminte la calea picioarelor tale și toate cărările tale să fie bine chibzuite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga, ține piciorul tău departe de rău.” (Pilde 4, 26-27)

POMENIREA PATRIARHULUI ATENAGORA (tratat epistolar)

Atena 19 iunie 1969

Cuviosului monah Nicodim din obștea Ierom. Efreim Provata - Sfântul Munte Athos

Prea iubite în Domnul Părinte Nicodime,

Bucură-te și întărește-te în harul Mântuitorului Hristos.

Ieri am primit lunga ta scrisoare și potrivit datoriei dragostei încep să răspund pe larg la ea în ciuda multelor mele preocupări.

La începutul scrisorii Sfinției Tale te îndreptățești pentru tăcerea de până azi, pe care o atribui nu uitării, nici nepăsării, ci regulilor monahale, și-ți exprimi mulțumirea și recunoștința pentru tot folosul duhovnicesc pe care l-ai primit de la mine atât timp cât ai fost în lume. În continuare, descriind pe larg, în culori sumbre, peripețiile din ultima vreme ale Ortodoxiei și exprimându-ți zbuciumul pentru mersul lucrurilor Bisericii noastre, ceri, în numele obștei sfinte în care petreci, părerea mea despre calea pe care trebuie să mergeți.

Așadar, ascultă, iubite părinte Nicodime: Niciodată nu m-am gândit că m-ai uitat. Cât privește faptul că nu ai scris, știu că aceasta se datorează regulilor monahale, care nu îngăduie mai ales călugărilor, și mai ales începătorilor, legăturile cu lumea. Despre mulțumirile Sfinției Tale ce să spun? Niciodată nu m-am făcut vrednic de ele. N-am împlinit niciodată așa cum trebuie porunca Domnului... De altfel, dacă am semănat ceva sau am udat, Acela a făcut să crească... Așadar, Aceluia Se cuvine slava și mulțumirea și cinstea și închinăciunea în vecii vecilor.

Și acum să venim la subiectul principal:

Îmi scrii: „Cel puțin Sfinția Voastră, Cuvioase Părinte Epifanie, Sfinția Voastră care sunteți înzestrat cu... (notă: Omit exagerările dragostei tale), să nu rămâneți nelucrător. Faceți-vă luntre și punte, nu neglijați subiectul acesta. **Să nu credeți vreodată că ar fi posibil să se schimbe latinii cei îngâmfaiți, noi ne vom schimba... și de aceea nu este favorabilă această împărtășire...**”

Fratele meu Nicodim. Dumnezeu știe că n-am rămas deloc nelucrător și în acest subiect. **Dacă numele meu nu apare în paginile revistelor, aceasta nu înseamnă nimic. Este cu puțință ca cineva să se nevoiască nu numai prin arme publicistice, ci și prin scrisori și prin comentarii și prin prezentări personale și prin multe alte moduri... În orice caz, îți trimit unul dintre articolele mele, publicat mai demult în „Trei Ierarhi”, ca să vezi concepțiile mele cu privire la acest subiect.**

Mai jos mă întrebi dacă este drept să primești pomenirea arhierilor ce țin calendarul vechi. Gruparea lui Matei o excluzi („mateiții nici nu intră în discuție” scrii), și mă întrebi despre gruparea fostului mitropolit al Florinei.

Iubite Părinte Nicodim, ascultă:

Înainte de a vă gândi pe ce episcop să pomeniți, trebuie ca în conștiința Sfințiilor Voastre fiecare să răspundeți la întrebarea: „Cred că întreaga Biserică Ortodoxă Universală a fost înghițită de înșelare și numai eu și câțiva puțini am rămas păstrând adevărul?” Dacă la întrebarea aceasta conștiința Sfinției Tale îți va răspunde afirmativ, atunci caută un oarecare episcop ce are succesiune apostolică și păstrează adevărul, și supune-te lui. Iar dacă conștiința Sfinției Tale îți va răspunde negativ, dacă-ți va spune că părerea că „toți s-au abătut netrebnici s-au făcut; nu este cel ce face bine, nu este afară de unul (eu și încă câțiva)” constituie mândria și nesăbuința cea mai de pe urmă; dacă te va înștiința că întreaga armată a episcopilor și preoților evlavioși din Biserica Ortodoxă Universală care păstrează adevărul și iubesc credința neschimbată, care au întărite în ei tradițiile Părinților, care se amărăsc profund de acrobațiile și de faptele îndrăznețe ale unor întâi-stătători ai Bisericii, dar îi suferă -folosind iconomia - pe aceștia, căutând la pacea Bisericii și nădăjduind că faptele îndrăznețe nu vor ajunge până la extrem, dacă astfel îți va răspunde conștiința, atunci... atunci, iubite Părinte Nicodime, ești dator să nu-ți desparți căile tale de ale lor.

Fratele meu, este clevetirea cea mai de pe urmă cele spuse de unii despre Biserica Greciei că „îl urmează pe Atenagora”. NU! Adevărul este că Biserica Greciei, din delicatețe exagerată față de întâistătătorul Ortodoxiei, i-a dat prea mare atenție lui Atenagora - desigur, un lucru rău făcut. Cu toate acestea, sub nici un chip nu este de acord cu faptele lui îndrăznețe și lipsite de orice scrupule. Cred că în toată Biserica Greciei nu există mai mult de șase-șapte episcopi filoatenagorei. Ceilalți, mai mult de șaiszeci de episcopi, cu neplăcere (unii mică, alții mare și alții și mai mare) privesc la acțiunile lui, dar nu se manifestă, cel puțin public, răbdând „până la o vreme”. Trupul Ierarhiei Bisericii Greciei și, în general, clerul ei cuprinde în sânurile lui stânci de Ortodoxie. Da, Părinte Nicodime! Și aceasta o spun eu, care cunosc bine și persoanele și lucrurile, întrebă prin epistolă pe episcopii Bisericii Greciei dacă sunt de același cuget cu patriarhul și vei fi înștiințat de aceasta... Nu trebuie să subapreciem faptul că deși manifestările de politețe și amabilitate se bucură de publicitate și, numaidecât se fac cunoscute, alte acțiuni, muștrătoare și dojenitoare, rămân necunoscute din motive de politețe rău înțelese. Crezi că Sfântul Sinod al Bisericii Greciei a rămas totdeauna nepăsător și pasiv față de patriarh sau de Iacov al Americii? Desigur, ar fi fost drept să se dea publicității reacțiile lui, însă de bine, de rău, se obișnuiește de veacuri ca legăturile dintre „cei mari” să se facă cu multă delicatețe... Nu uita că chiar și pururea pomenitul arhiepiscop Hrisostom, cel care timp de mulți ani s-a împotrivit cu tărie lui Atenagora, nu s-a dat în lături să cânte cu căldură laude la adresa lui în timpul vizitei aceuia în Grecia. Scriind acestea, nu aprob și nu încuviințez aceste moduri de a proceda, ci simplu constat și explic...

Poate voi fi întrebat: „Ai spus că episcopii care nu sunt de acord cu Atenagora îl suportă „până la o vreme”. Ce înseamnă aceasta „până la o vreme? Până când vor suporta?” -Iubite, dacă credem că sunt ortodocși (iar eu cred aceasta cu fermitate), să le lăsăm lor alegerea clipei. Ei sunt episcopi. Vremea războaielor și a revoluțiilor nu o fixează militarii, ci ofițerii. Iar dacă îi considerăm trădători, atunci să-i renegăm și să hotărâm singuri și vremea revoluției și orice altă problemă. Dar dacă nu vom putea argumenta astfel de lucru fără să cădem în cursa cumplitei calomnii, atunci să-i urmăm pe aceia, răbdând și noi „până la o vreme”. Repet: Sau credem că există Biserică care are o întreagă oaste de episcopi și preoți credincioși, sau credem că Biserica o constituim numai noi cu încă câțiva, în cazul al doilea, să facem ceea ce noi judecăm că trebuie din moment ce noi suntem Biserica. În primul caz suntem datori să urmăm Bisericii.

Să nu se uite că primatele Papei și Filioque nu a apărut nici în 1054, atunci când a fost renegată Roma, nici în 1053, nici în 1052, ci cu veacuri întregi mai înainte se învățau acestea în Apus. Și cu toate acestea Biserica - folosind economia - a suportat și pe Papa și inovațiile lui. Da, Părinte Nicodime! Însuși marele Fotie nu numai că a îngăduit mult timp să-l pomenească în Diptice pe rău credinciosul papă, ci chiar a scris în anul 885 despre Papa Ioan al VIII-lea care murise cu trei ani mai înainte: „Așadar acest Ioan al nostru, cel viteaz la minte, viteaz și cu evlavie... Acest arhieru binecuvântat al Romei...”⁹²⁴⁹⁷ O, de ar fi trăit atunci oarecare SUPERzeloși și SUPERortodocși contemporani! Existau de altfel și atunci unii asemenea acestora, care nu ar fi șovăit, din pricina cuvintelor de laudă de mai sus, să arunce defăimarea de trădător în obrazul acestui bărbat sfințit! Ar fi numit trădător pe cine? Pe acela pe care adevărul lucrurilor l-a arătat o fortăreață tare a Credinței, un erou adevărat al Ortodoxiei?... Frate Nicodime, „să stăm bine, să stăm cu frică. Să luăm aminte, ca mărturisirea credinței noastre sfinte într-o smerenie să o aducem”. Adu-ți aminte totdeauna de cuvântul Scripturii: „Nu fi drept prea mult, nici înțelept de prisos, ca nu cumva să-ți ieși din minte.”⁹³⁴⁹⁸

Poate voi fi întrebat: „Episcopii buni și credincioși pun în lucrare economia și-l suferă pe Patriarh. Oare noi nu putem pune în lucrare scumpătatea și să-l renegăm?” - Iubite Părinte Nicodime, aceasta ar însemna curat protestantism! Atunci când Biserica pune în lucrare economia, cum este cu puțință ca persoana X sau Y să pună în lucrare scumpătatea în problema aceasta fără să se considere SUPERbiserică? Este cu puțință ca cineva să pună în lucrare totdeauna scumpătatea, dar numai față de el însuși, dar niciodată pentru alții, adică acela pentru care Biserica pune în lucrare economia. Mă voi explica prin două-trei exemple:

Biserica, făcând economie, primește căsătoria a treia. Dar o oarecare persoană poate spune: „Mie îmi place scumpătatea. Pentru aceasta, deși am rămas văduv de foarte tânăr, nu numai că nu voi

⁴⁹⁷ 92 „Despre mistagogia Sfântului Duh”, cap. 89. 36

⁴⁹⁸ 93 Eccl. 7, 16.

veni la a treia căsătorie, dar nici la a doua.” „Bravo!” - îi vom spune cu toții acestuia. Dar dacă acesta nu se mulțumește numai cu aceasta, ci merge mai departe și spune: „Mie îmi place scumpătatea și nu iconomia. De aceea nu recunosc ca membri ai Bisericii pe cei cu a treia căsătorie și nici nu mă rog pentru ei.” Dacă unul ca acesta va spune cele de mai sus, atunci ce se va întâmpla? Biserica va arunca imediat trăsnetul afurisirii în capul lui. Pentru ce vechii donatiști au fost lepădați de Biserică ca schismatici? Exact din pricina aceasta. Aceștia puneau în lucrare scumpătatea acolo unde Biserica pune în lucrare iconomia. De pildă Biserica primea fără botez pe cei veniți dintre eretici din moment ce au fost botezați în numele Sfintei Treimi, în timp ce donatiștii îi botezau din nou. Fapte asemănătoare practicau și novațienii. În timp ce Biserica, îngăduitoare față de firea omenească, ierta și păcatele grele, novațienii interziceau împărtășirea bisericească celor ce păcătuiseră greu. Din pricina aceasta trăsnetul afurisirii a căzut foarte greu în capul aprins al acelora.

Al doilea exemplu: Sfintele Canoane hotărăsc, sub pedeapsa caterisirii, ca diaconii să fie hirotoniți după al 25-lea an al vârstei lor, iar preoții după al 30-lea an. Dreptul și obligația tuturor membrilor Bisericii este să țină Canoanele în mod neclintit și să nu se hirotonească mai înainte de vârsta rânduită. Eu, de pildă, am fost hirotonit diacon la douăzeci și șase de ani și, în ciuda presiunilor pe care episcopul care m-a hirotonit le-a făcut ca să primesc preoția după puțin timp, am rămas diacon până la împlinirea vârstei de treizeci de ani. Am procedat bine și în chip vrednic de laudă. Dacă însă nu mă mulțumesc cu aceasta, ci mă întorc spre episcopul meu și-i spun: „Mie nu-mi place iconomia, ci scumpătatea. De aceea voi înceta să Vă pomenesc și Vă lepăd deoarece hirotoniți diaconi și preoți nu după scumpătate, ci după iconomie, adică înainte de vârsta canonică.” Dacă voi zice și voi face astfel, ce se va întâmpla? Biserica mă va caterisi imediat. Și pe bună dreptate. Nu este cu puțință ca Biserica să îngăduie răzvrătire și anarhie în sânurile ei. - „Cine ești dumneata, domnule”, îmi va spune, „care lezezi pe cei pe care eu îi recunosc? Cine ești tu? Ești autoritate mai înaltă decât mine? Ești super-sinod? Ești superbiserică? Eu judec, eu hotărăsc. Eu mânuiesc și scumpătatea și iconomia. Tu vei rândui ceea ce trebuie să fac eu? Desigur ai dreptul să-ți exprimi protestul pentru hotărârea X sau Y pe care am luat-o, dar nu ai nici un drept să lezezi pe cei ce îi recunosc. Eu am autoritatea și nu tu”. Acestea, iubite Părinte Nicodime, care sunt drepte și juste, mi le-ar fi spus Biserica?

Al treilea exemplu: Să presupunem că Biserica Serbiei are mare lipsă de clerici necăsătoriți. Și ca o consecință a acestui fapt episcopiile vacante nu se completează. Din această pricină au rămas numai șase-șapte episcopi și aceștia bătrâni. Dar aceștia, îngrijindu-se de viitorul Bisericii lor, au hotărât, supunându-se iconomiei bisericești, să hirotonească întru episcopi doi-trei preoți căsătoriți dintre cei mai buni. Celelalte Biserici Ortodoxe au suportat cu greu hotărârea aceasta, însă, fiind înțelegătoare față de nevoia stringentă a Bisericii Serbiei, n-au afurisit-o, ci continuă împărtășirea bisericească cu ea. Un oarecare cleric căsătorit din Serbia, chemat puțin după aceea să fie și el hirotonit episcop, a refuzat aceasta, deoarece dorește să se țină pe sine în cadrul scumpătății și nu într-al iconomiei. Până la punctul acesta, nici un reproș. Dar dacă nu se va opri aici, ci va merge mai departe și va întrerupe orice împărtășire cu episcopii hirotoniți dintre cei căsătoriți, pe care nu numai Biserica Serbiei îi recunoaște, ci și toate celelalte Biserici Ortodoxe îi primesc, așadar, dacă va face aceasta, ce va păți? Va fi caterisit imediat și toată Biserica va recunoaște caterisirea lui ca valabilă și dreaptă.

Fratele meu, aceasta este eclesiologia ortodoxă. Celelalte, adică a se ridica persoane (clerici sau laici) și a afurisi episcopi pe care-i primește Biserica Ortodoxă Universală, sunt curate protestantisme.

Aceasta desigur sub condițiile - repet din nou - că credem în existența Bisericii Ortodoxe Sobornicești în lume. Iar dacă credem că toți sau aproape toți episcopii Bisericii au devenit trădători ticăloși, atunci cele de mai sus se răstoarnă cu desăvârșire. Atunci Biserica vom fi noi și tot ceea ce facem este autoritar și valabil. „Oricâte vom lega pe pământ vor fi legate și în cer; și oricâte vom dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer”. - în tot cazul, departe este de mine gândul luciferic că Biserica a rămas numai în mine...

Mă întrebi dacă este drept ca obștea Sfințiilor Voastre să treacă în Gruparea fostului mitropolit al Florinei, care pomenește pe arhieriei Grupării sus-zise. Fratele meu Nicodime, deoarece vrei părerea fostului tău duhovnic, ascult-o: Dumnezeu cunoaște cât de simpatici îmi sunt frații care țin calendarul vechi. Dragostea față de ei și simpatia mea mi-au arătat-o nu odată, nici de două ori, ci de multe ori, cu toate că ei nu pomenesc aproape deloc despre aceasta.

Dar în ciuda acestei dragoste și simpatii, nu este cu puțință să consider dreaptă din punct de vedere bisericesc înaintarea Sfințiilor Voastre înspre acea grupare.

Cei care țin calendarul vechi, fratele meu, au lepădat nu unul sau doi episcopi, ci o întreagă Biserică locală (cea a Greciei), cu care toate Bisericile Ortodoxe n-au încetat, nici pentru o clipă să aibă legături canonice. Astfel s-au declarat pe ei înșiși SUPERbiserică... Desigur, se poate să-și păstreze calendarul vechi, imitând atâtea alte Biserici Ortodoxe, dar sunt datori să imite celelalte Biserici Ortodoxe și în aceasta, adică să nu lepede Biserica Greciei, ci să rămână în ea. Cei care țin calendarul vechi din prima clipă n-au încetat să folosească exemplul celorlalte Biserici Ortodoxe ca argument pentru păstrarea vechiului calendar. Bine! Dar Bisericile acestea, deși au păstrat calendarul vechi, au avut și au legături canonice depline cu Biserica Greciei. De ce cei care țin calendarul vechi au făcut altfel? Și făcând aceasta, oare nu s-au pus pe ei înșiși în afara Bisericii Ortodoxe Universale? Care Biserică Ortodoxă locală din cele care țin calendarul vechi a avut vreodată legături canonice (schimburi de Scriitori de pace, împreună-liturghisiri, pomenirea în Diptice etc.) cu Gruparea celor care țin calendarul vechi din Grecia? Cea a Ierusalimului? Cea a Antiohiei? Cea a Rusiei? Cea a Serbiei? Cea a Bulgariei⁹⁴?⁴⁹⁹ Nici una! Toate Bisericile au avut dintru început legături numai cu Biserica Greciei, iar pe cei care țin calendarul vechi din Grecia i-a văzut simplu ca pe niște fii nedisciplinați ai acestei Biserici și de aceea nici n-au avut vreodată legături oficiale cu ei, nici n-au înfierat judecățile Bisericii noastre făcute pentru răzvrătirile și caterisirile clericilor care țin calendarul vechi.

Stiliștii au strigat și strigă și acum, atât în particular cât și în memorii oficiale că subiectul calendarului trebuie prezentat unui viitor Sinod panortodox. Dar în cazul de față, iubii stiliști nu știu ce spun. Dacă Biserica Greciei, în ciuda schimbării calendarului, a devenit automat (adică fără excluderea făcută de celelalte Biserici) schismatică, atunci schismatice sunt toate Bisericile ortodoxe locale, deoarece acestea au împărtășire cu o Biserică schismatică. Stiliștii nu au împărtășire cu Biserica Greciei tocmai ca să nu devină și ei schismatici. Așadar, care Sinod panortodox va rezolva problema calendaristică, din moment ce toate Bisericile ortodoxe au devenit schismatice prin împărtășirea lor cu Biserica schismatică a Greciei? Dacă vreodată se va întruni un astfel de sinod, nu va fi panortodox, ci panschismatic... Stiliștii ar fi consecvenți față de ei înșiși dacă ar spune: Nu așteptăm nici un sinod și nu primim nici o rezolvare de la el. Toate Bisericile au devenit schismatice (cea a Greciei prin schimbarea calendarului și celelalte prin împărtășirea cu ea) și singura Biserică ortodoxă rămasă suntem noi. Numai prin noi, ca singură Biserică Ortodoxă, este cu puțință să se ridice păcatul schismei din celelalte Biserici. Adică atunci când celelalte Biserici locale se vor pocăi pentru schismă, vor veni la noi, ca singură Biserică ortodoxă, vor cere iertare de la noi și noi prin Hotărâre Canonică (cum s-a făcut totdeauna în istoria Bisericii) vom da iertare și vom propovădui ridicarea schismei și restabilirea lor ca mădulare sănătoase ale Trupului Bisericii Ortodoxe. Acestea, iubite Părinte Nicodime, le impune legea consecvenței!

Merg mai departe: Precum știi, preoția stiliștilor provine de la foștii arhierei Hrisostom al Florinei și Gherman al Dimitriadei. Aceștia însă până în 1935, adică timp de unsprezece ani întregi de la schimbarea calendarului, au fost în „schismă”, adică în Biserica Greciei. Stiliștii au declarat că Tainele noastre ale celor care ținem calendarul nou, nu sunt valabile deoarece sunt lipsite de har din pricina „schismei” și de aceea se impune remiruirea celor proveniți de la cei care țin calendarul nou (vezi despre asta în Enciclica oficială a fostului mitropolit al Florinei și a celorlalți arhierei, din 13/26 martie 1950). Așadar și cei doi arhierei, menționați mai sus, au fost lipsiți de har, deoarece au fost în schismă până în 1935. Desigur, atunci când un cleric schismatic sau eretic se întoarce la Ortodoxie, de multe ori este primit fără hirotonie, printr-o hotărâre simplă a Sinodului. Da. Suntem de acord. Dar lucrul acesta se face prin Sinod. Totdeauna Sinodul este cel care hotărăște restabilirea ereticilor și schismaticilor. Așadar atunci când Hrisostom și Gherman s-au lipit de stiliști, prin care hotărâre sinodală le-au fost ridicate consecințele schismei și au fost primiți ca episcopi ortodocși canonici? Care Sinod (deoarece astfel se obișnuiește în Biserică) i-a restabilit? Nu cumva asociațiile laice? Prin urmare, dacă arhiereii sus-ziși au fost lipsiți de har până în 1935, au continuat și după 1935, atunci când s-au lipit de stiliști, să fie lipsiți de el deoarece nu s-a făcut o restabilire a lor printr-o Hotărâre Sinodală oficială. Consecințele ereziei și a schismei nu se ridică automat nici prin monahi, nici prin diaconi, nici prin preoți, nici prin

⁴⁹⁹ 94 Care pe atunci ținea calendarul vechi (n. red. rom.).

asociații laice. Ele se ridică numai prin hotărârea Sinodului. Acestea și numai acestea le cunoaște Biserica ortodoxă.

Dacă un Sinod de episcopi canonici caterisește un episcop sau un preot și după zece sau douăzeci ani episcopii aceștia (care au caterisit) cad în erezie, caterisirea episcopului sau a preotului cea făcută cu atâția ani mai înainte se ridică oare de la sine și se restabilesc iarăși în același grad numai pentru motivul că vechii episcopi care i-au caterisit atunci au devenit eretici? Desigur că nu! Deoarece atunci când au fost caterisiți, au fost caterisiți de episcopi ortodocși și nu eretici, și de aceea caterisirea lor este absolut valabilă și este cu puțință să se ridice numai de un Sinod de episcopi ortodocși.

Adu-ți aminte de acestea și fii atent la cele care urmează: Să presupunem că astăzi Biserica Greciei, care are împărtășire cu patriarhul Atenagora, a devenit eretică. Dar a devenit astăzi. Fie și ieri. Adică acum un an, doi, trei. Însă cu cinci ani mai înainte sau cu zece nu a fost eretică. Suntem de acord? Cu cât mai mult nu a fost cu treizeci și cinci de ani mai înainte. Așadar atunci cu treizeci și cinci de ani mai înainte Biserica Greciei, ortodoxă fiind, A CATERISIT pe cei doi arhieri mai sus ziși, precum și pe toți cei hirotoniți de ei. Prin urmare hotărârea aceasta a ei făcută mai demult pentru noi este autentică și valabilă. Hotărârile de astăzi ale Bisericii Greciei, fiind deja eretică (desigur vorbesc prin presupunere), nu sunt valabile și cei caterisiți de ea nu sunt caterisiți. Dar sunt și „prea sunt” caterisiți de Biserica Greciei cei caterisiți cu douăzeci, treizeci ani mai înainte. (Pentru stiliști nu sunt caterisiți desigur nici aceștia, deoarece stiliștii au lepădat Biserica Greciei din 1924 ca fiind schismatică. Pentru noi însă, care până ieri sau alaltăieri recunoșteam Biserica Greciei și aveam împărtășire cu ea, lucrurile stau altfel. Pentru noi hotărârile ei de până atunci sunt valabile).

Așadar, în cele din urmă Biserica Greciei a căzut în erezie. (Subliniez iarăși că vorbesc ipotetic). Cei caterisiți de ea cu mulți ani înainte, precum și hotărârile lor, nu se restabilesc automat. Este nevoie de un sinod de episcopi ortodocși ca el să revizuiască hotărârile făcute împotriva lor sau să primească hotărârile lor și mai ales hirotoniile altora făcute de ei. Așadar întreb, iubite Părinte Nicodime: Care sinod a revizuit hotărârile despre episcopii caterisiți cu mulți ani mai înainte de Biserica Greciei, sau a recunoscut hirotonia diaconilor și preoților făcută de ei, care sunt în Gruparea stiliștilor și nu au împărtășire cu Biserica Greciei? Niciunul! Și chiar dacă hirotonia în episcopi a arhierilor de astăzi (spun de astăzi, deoarece Acachie care a murit a fost hirotonit ca diacon și preot nu de un caterisit) a Grupării fostului mitropolit al Florinei s-ar fi făcut de episcopi canonici, ea tot nu ar fi fost valabilă, deoarece ei înșiși au fost hirotoniți diaconi și preoți de episcopi caterisiți. Trebuia mai întâi să fie recunoscută (aplicând, ca de obicei, iconomia bisericească) de un sinod canonic de episcopi hirotonia lor în diaconi și preoți și după aceea să fie recomandați și hirotoniți episcopi. Dar nefăcându-se aceasta, repet, hirotonia lor în episcopi nu este valabilă.

Dar în afară de aceasta, să cercetăm dacă hirotonia acestora în episcopi s-a făcut în mod corect și din punctul de vedere al celorlalte condiții canonice. Adică: Să presupunem că aceștia au fost recunoscuți de un sinod canonic înainte de promovarea lor în episcopi, sau că niciunul dintre ei nu a fost hirotonit de un episcop caterisit. Dar, oare, în continuare hirotonia lor (în episcop) s-a făcut canonic? Nu, ci cu totul dimpotrivă! După cum știi episcopii de azi ai Grupării fostului mitropolit al Florinei provin de la Acachie. Să vedem așadar cum stau lucrurile cu hirotonia lui Acachie. Îți trimit un fascicul în fotocopie - pe care te rog să mi-l trimiți înapoi - a „actului de hirotonie” a lui Acachie care să dea Dumnezeu să se publice. Așa cum vei vedea el conține următoarele:

SERAFIM, ARHIEPISCOP DE CHICAGO ȘI DETROIT

Adeverință

Prin prezenta adevăresc că eu, împreună cu încă un alt episcop canonic al Bisericii noastre Ruse din străinătate, am înaintat în faptă la hirotonia în episcop de Talandiak a Prea Cuviosului arhimandrit Acachie.

Hirotonia s-a săvârșit în 9/22 decembrie 1960 în orașul Detroit în cadrul limitelor eparhiei mele și rog să fie considerată ca legală, chiar dacă s-a făcut fără cunoștința propriului nostru Sinod arhiepiscopal.

Pentru validarea acesteia s-a pus semnătura noastră și ștampila eparhială.

† Serafim Arhiepiscop de Chicago și Detroit.

Din citirea acestui act va fi cu puțință să se observe următoarele:

a) Nu menționează deloc cine a fost celălalt episcop cu care cel ce semnează

„Serafim, arhiepiscop de Chicago și Detroit” a procedat la săvârșirea hirotoniei. Tăcere desăvârșită. De ce? Este un lucru vădit că semnatarul a avut un motiv să-l ascundă pe celălalt episcop. Dacă ar fi fost într-adevăr episcop canonic, de ce această tănuire? Adevărul nu se teme de lumină. Domnul a propovăduit că lumina este urâtă de „oricine face rele” și numai unul ca acesta „nu vine la lumină”^{95(95 In. 3, 20. 40)}

b) Spune că Acachie a fost hirotonit de doi episcopi. Dar hirotonia unui episcop de către doi episcopi este anticanonică. (Alt subiect este hirotonia aceluia din punct de vedere dogmatic). Canonul I apostolic spune că „Episcopul să se hirotonească de doi sau trei episcopi”, dar foarte de devreme Biserica a reformat Canonul eliminând primul termen („de doi”) și l-a stabilit pe al doilea („de trei”). Și într-adevăr Canonul 4 al Sinodului I ecumenic spune: „Se cuvine ca episcopul să fie ales de către toți episcopii din Eparhie; iar dacă este cu neputință una ca aceasta... trebuie să se adune cel puțin TREI episcopi, dar să participe la alegeri prin scrisori și cei care nu sunt de față, și numai atunci să se facă hirotonia. Iar întărirea celor ce se fac revine mitropolitului în fiecare eparhie”. Canonul 19 al Sinodului din Antiohia hotărăște că pentru hirotonia episcopului trebuie să fie prezenți sau toți arhiereii Bisericii locale sau, dacă aceasta nu se poate, „se cuvine ca cei mai mulți să fie de față”. Și continuă: „Iar dacă s-ar face în alt chip decât cele hotărâte, hirotonia să nu poată nimic (să nu fie valabilă)”. Prezența a cel puțin trei episcopi o cere și Canonul 13 din Cartagina. Iar Canonul 58 al aceluiași Sinod prescrie: „Se va respecta forma (rânduiala) cea veche ca hirotonia episcopilor să nu se facă cu mai puțin de trei episcopi.”

c) Cel care a hirotonit nu se rușinează să mărturisească că hirotonia s-a săvârșit fără cunoștința Sinodului de care aparține. Și cu toate acestea el mai spune că hirotonia trebuie să fie considerată „legală”!!! Dar să audă ce hotărăsc Sfintele Canoane în privința aceasta: Canonul 34 apostolic spune: „Episcopii fiecărui neam se cuvine a cunoaște pe primul (primul înseamnă Președintele Sinodului, adică, patriarhul, arhiepiscopul sau mitropolitul) dintre dânșii și a-l socoti întâistătător și nimic să nu facă fără cunoștința aceluia... “ Serafim însă a nesocotit atât pe președintele Sinodului din care face parte, cât și pe membrii lui, de la care trebuia să ia învoire potrivit Canonului 4 al Sinodului I ecumenic. Acest canon legiferează clar: „Iar întărirea celor care se fac revine mitropolitului din fiecare eparhie. “ Canonul 6 al Sinodului I ecumenic spune: „Peste tot să fie cunoscut că episcopul care s-ar face (hirotoni) fără socotința mitropolitului său (adică a Președintelui Sinodului), Sfântul Sinod a hotărât a nu fi episcop unul ca acesta.” Canonul 28 al Sinodului IV ecumenic poruncește ca: „...fiecare mitropolit din cei mai sus amintiți, împreună cu episcopii eparhiei să hirotonească pe episcopii eparhiei după cum învață Sfintele Canoane.” Canonul 19 din Antiohia legiferează: „Episcopul să nu se hirotonească fără sinod și prezența aceluia care este în mitropolia eparhiei”, adică a președintelui Sinodului. Și continuă: „Acesta TREBUIE SĂ FIE DE FAȚĂ NEAPĂRAT...” Canonul 23 al aceluiași sinod rânduiește ca alegerea și hirotonia episcopului „să nu se facă în alt chip, decât cu Sinod și prin cercetarea episcopilor”. Canonul 12 al Sinodului din Laodicea legiferează ca episcopii „să se așeze în treapta bisericească cu judecata mitropoliților și a episcopilor celor dimprejur” și nu la judecata și hotărârea numai a doi episcopi din Sinod care acționează pe furiș. În sfârșit Canonul 13 din Cartagina rânduiește că hirotonia episcopului nu este posibil să se săvârșească decât la „porunca celui mai mare” și nicidecum în desăvârșita neștiință!!! a Președintelui Sinodului.

d) Precum vezi actul este semnat „Serafim, episcop de Detroit”, sau episcop de

America. Dar episcopii Americii sau ai Rusiei nu au nici un drept, după Sfintele Canoane, să intervină în treburile Bisericii Greciei. Să presupunem însă că Acachie a fost hirotonit nu de doi episcopi (dintre care unul este necunoscut), ci de întreg Sinodul de care aparține Serafim, condus de Președintele lui. În acest caz hirotonia lui ar fi fost canonică? Nu! Și aceasta pentru că Sfintele Canoane interzic cu desăvârșire hirotoniile clericilor dintr-o altă eparhie, chiar și vecină de ar fi ea. De pildă, Arhiepiscopului Atenei i se interzice sub pedeapsa caterisirii să hirotonească clerici pentru Pireu sau Niceea (afară numai dacă este rugat de episcopii locali care nu pot săvârși taina - să zicem că pe temei de boală). Sfântului Sinod al Bisericii Greciei i se interzice să hirotonească episcop sau un alt cleric pentru Biserica Ciprului sau a Cretei, cu atât mai mult pentru Biserica Serbiei, Bulgariei etc. Canonul 35 Apostolic legiuiește: „Episcopul să nu îndrăznească a face hirotonii afară de hotarele sale, în cetățile și satele care nu sunt supuse lui. “ Iar dacă săvârșește o astfel de hirotonie: „să se caterisească și el și cel hirotonit”. Canonul

2 al Sinodului II ecumenic poruncește: „Episcopii să nu-și întindă stăpânirea peste bisericile din afara jurisdicției lor, nici să le tulbure. .. Iar episcopii nechemați pentru conducere să nu năvălească la hirotonie sau la oarecare ranguri bisericești... Sinodul fiecărei eparhii își va conduce afacerile bisericești.” Canonul 8 al Sinodului III ecumenic socoate „un lucru afară de legiuirile bisericești și izvodit afară de canoanele Sfinților Apostoli și care îngrădește libertatea tuturor”, faptul că episcopul Antiohiei hirotonește pe episcopii Ciprului. Canonul poruncește desființarea acestei practici nepotrivite și legiuiește ca episcopii Ciprului să nu fie hirotoniți de alți episcopi ci de către cei ai Bisericii Ciprului. Și legiuiește: „Aceasta se va păstra și la celelalte biserici de pretutindeni”. Canonul 28 al Sinodului IV ecumenic rânduește: „...fi-e care mitropolit din cei mai sus amintiți împreună cu episcopii eparhiei să hirotonească pe episcopii eparhiei”. Canonul 13 al Sinodului din Antiohia interzice oricărui episcop hirotonia în afara episcopiei sale, iar în caz contrar, poruncește „să fie fără tărie cele lucrute, iar el să-și ia pedeapsa cuvenită pentru aceste nereguli, caterisit socotindu-se de acum înainte de Sfântul Sinod”. Canonul 22 al aceluiași Sinod cuprinde următoarele: „Episcopul să nu intre în cetate străină nesupusă lui, nici în satul care nu este în partea sa, pentru hirotonia cuiva. Să nu așeze presviteri sau diaconi în locuri supuse altui episcop, fără voia aceluia. Iar de ar îndrăzni cineva una ca aceasta, hirotonia să fie fără tărie, iar el să fie certat de Sinod”.

Vezi așadar, iubite părinte Nicodime, câtă mulțime de canoane au călcat fără milă? În urma acestui lucru cum este cu puțință să mai conceapă cineva alipirea de ceata stilistilor? Să mai spunem ceva: Dacă astăzi întreg sinodul (condus de Filaret)⁹⁶ de care ține Serafim, care l-a hirotonit pe Acachie, va recunoaște pe episcopii de pe stilul vechi, apare pentru stilisti o mare problemă canonică: Sinodul lui Filaret a avut legături canonice foarte strânse cu patriarhul ecumenic și cu episcopii lui din America (Iacov etc.). Așadar, și episcopii lui Filaret au devenit schismatici deoarece au împărtășire cu episcopii schismatici de pe stilul nou, după cum spun cei de pe stilul vechi! Prin urmare și cei care nu s-au împărtășit niciodată cu „schismaticii” de pe stilul nou au nevoie de curățire, au nevoie de restabilire printr-un sinod de episcopi ortodocși. Dar care sinod îl va restabili pe Filaret și pe episcopii de sub ascultarea lui și va ridica de la ei consecințele schismei? Vezi, iubite părinte Nicodime, în ce ciclu sufocant de antinomii și contradicții, în ce cerc vicios au intrat iubiții stilisti? Într-acolo vrei să mergi?

- Dar atunci ce trebuie să facem? mă vei întreba, încotro vom merge? Pe cine să pomenim?

Fratele meu, cuvântul Sfântului Apostol Pavel despre cei mai mari „...ca să facă aceasta (pastorația) cu bucurie și nu suspinând”⁹⁷ este valabil și invers. Adică este valabil și pentru păstoriți. Dacă există cazuri când păstorul suspină pentru turma pe care o păstorește, tot așa există și cazuri în care turma suspină pentru păstorul care o păstorește. Lucru fericit ar fi să existe întotdeauna păstori la care ascultarea să se facă numai „cu bucurie”. Dar când acest lucru nu este posibil, atunci să ne supunem „suspînând”. Iar când spun supunere, nu înțelegem desigur - departe de aceasta - să încuviințăm orice acțiune a lor și să cugetăm în toate așa cum cugetă și ei. Nu! Ci înțeleg să nu ne desprindem de ei, să nu rupem legătura cu ei. Ținând cont de aceasta, nu vom fi de acord, vom protesta și ne vom opune. Dacă însă Biserica nu-i caterisește pe unii ca aceștia, atunci noi nu trebuie să-i lepădăm și să încetăm să-i pomenim.

Să nu ne grăbim, fratele meu. Subiectele acestea se referă la viața veșnică și au trebuință de multă chibzuință.

În anul 1934, la 22 noiembrie, patriarhul de atunci al Alexandriei, Meletie Metaxakis, a chemat în Catedrala Ortodoxă patriarhală a Sfântului Nicolae din Cairo „clerici și mireni din zece biserici (confesiuni) diferite pentru rugăciunea comună făcută pentru al treilea mare pas -după primul și al doilea săvârșiți în același mod în Biserica Anglicană și respectiv Armeană -care să ducă la dorita unire... După doxologia cântată de corul seminariștilor, diaconul grec a rostit ectenia. Apoi s-a cântat «Lumină lină», după care corul anglican a cântat o cântare ce cuprindea laudele. După citirea din amvon a Evangheliei și a pericopei potrivit împrejurării, s-a făcut o rugăciune comună în arabă, rostită de un arhiereu copt la început și continuată de un protestant egiptean...”⁹⁸

Au trecut de atunci treizeci și noua de ani și nici o „unire” nu s-a săvârșit. Dacă atunci unii clerici și mireni, în loc să-și exprime cu putere protestul față de patriarh, ar fi purces la gesturi extreme

⁹⁶ Este vorba de Biserica Rusă din Diaspora (n. red. rom.).

⁹⁷ Evr. 13, 17.

⁹⁸ Revista „Hristopolitia”, editată în Cairo, noiembrie-decembrie 1934, pag. 17.

și s-ar fi despărțit de el, care ar fi fost câștigul Bisericii? Numai unul: s-ar fi creat schismă în sânurile Bisericii Alexandriei, care ar fi tulburat conștiințe și ar fi dus la afurisiri și caterisiri reciproce, în timp ce acea inițiativă a Patriarhului nu a dus la nici o unire, iar cu trecerea vremii se va uita cu desăvârșire; schisma însă ar fi existat până astăzi și ar fi zguduit Biserica Alexandriei.

Cu patruzeci de ani în urmă⁵⁰¹, Patriarhul României, Miron Cristea, ajutat de prim-ministrul țării, a silit pe episcopii României să prăznuiască Pastele împreună cu papistații. Cei mai mulți episcopi s-au supus. Foarte puțini nu s-au supus și au prăznuit Pastele ortodox. Din fericire, nu a avut loc schismă. Patriarhul, văzând împotrivirea, nu a îndrăznit să mai stăruie. Rezultatul a fost că au trecut de atunci patruzeci de ani, îndrăzneala patriarhului a avut un sfârșit neînsemnat și a fost uitată - în timp ce schisma, dacă s-ar fi făcut, s-ar fi perpetuat, înviforând cumplit Biserica României. [vedeți că avem un antecedent mai grav decât canonizarea unui înșelat și, cu mila lui Dumnezeu, nu avem consecințe ireversibile? Să lucrăm cu delicatețe și dragoste și Dumnezeu va împuternici cele nepuțințioase și va face cu putință cele imposibile – n.n.]

Vezi astăzi diferite manifestări antiortodoxe: sau acțiunea (rugăciuni împreună cu ereticii etc.) patriarhului, sau a lui Iacov al Americii și te întărești. Bine faci, iubite părinte Nicodime, căci și eu mă întăresc și mă tulbur pentru nerușinata încălcare a Sfintelor Canoane. Dar acestea, fratele meu, nu se fac doar astăzi, ci se făceau, vai! și mai demult.

Ca să te informezi voi cita un număr de cazuri, ca să vezi că aceste cutezanțe ale patriarhului au, din păcate, multe „precedente”. Ascultă, așadar și... înfricoșează-te.

Pe la începutul secolului al XVIII-lea în Arta se dădeau Sfintele Taine și apusenilor de către clericii ortodocși, cu toate că lucrul acesta pricinuia sminteală creștinilor ortodocși.

În anul 1869, la înmormântarea mitropolitului Hrisant al Smirnei, au slujit arhiepiscopul Armeniei și un preot anglican.

În anul 1875 arhiepiscopul ortodox al Patrei a săvârșit împreună cu un cleric anglican de acolo Taina Botezului.

În anul 1879 Sfântul Sinod al Patriarhiei de Constantinopol a hotărât că, la mare nevoie, se îngăduie împărtășire în Taine și cu armenii, adică săvârșirea de către un preot ortodox a Tainelor Botezului, Cununii și Sfintei Liturghii pentru armenii.

În anul 1898 patriarhul Gherasim al Ierusalimului a îngăduit creștinilor ortodocși sirieni din Melbourne să primească Sfânta împărtășanie de la clerici anglicani.

În anul 1907, în Portsmouth s-a săvârșit Liturghia comună de către preoți ortodocși și anglicani.

Pe la 1910 episcopul ortodox rus Inochentie al Alaskăi Americane a făcut o înțelegere cu episcopul Bisericii Episcopale americane ROW, prin care preoții lor să dea reciproc Tainele credincioșilor de ambele confesiuni, adică ortodocșii episcopalilor, iar episcopalii ortodocșilor.

În anul 1910 episcopul ortodox sirian Rafail din America a îngăduit ortodocșilor, printr-o enciclică oficială a sa (pe care, mai târziu a fost nevoit să și-o retragă datorită protestelor), să primească Taina Botezului, a Sfintei împărtășanii, a Mărturisirii și a Căsătoriei de la clericii episcopali, protestanți. Același episcop a participat la o vecernie a anglicanilor purtând mantie și stând în strana arhierescă.

În anul 1917 a săvârșit același lucru (adică a participat la o vecernie a anglicanilor) mitropolitul ortodox Alexandru al Rodostolului din America. Același mitropolit a participat activ la hirotonia unui cleric anglican din Pennsylvania.

În anul 1918, arhiepiscopul Antim al Ciprului și mitropolitul Meletie al Atenei au participat în repetate rânduri la slujbele anglicanilor în Biserica Sfântului Pavel din Londra.

În anul 1919, întâi-stătătorii Bisericii Ortodoxe din America au participat la slujbe săvârșite de clerici anglicani cu prilejul „Adunării generale a Bisericii anglicane din America”.

În anul 1920, mitropolitul Filaret al Didimotihului, aflându-se la Londra ca reprezentant al Patriarhiei ecumenice la Congresul de la Lambeth a participat la slujba ce s-a săvârșit într-o biserică anglicană.

În același an, patriarhul Damian al Ierusalimului a fost de față la liturghia săvârșită în biserica anglicană din Ierusalim și a citit evanghelia în grecește, îmbrăcat în toate veșmintele arhieresti.

⁵⁰¹ 99 Adică în 1929. Pentru amănunte a se vedea Nae Ionescu, *Teologia. Integrala publicisticii religioase*, Editura Deisis, Sibiu, 2003, 672 pagini. (Nota Apologeticum).

Tot în 1920 Mitropolitul Dorotei al Prusiei¹⁰⁰, locțiitorul patriarhului ecumenic și Sfântul Sinod al Patriarhiei au primit la Constantinopol pe Jacob Darlington, episcopul „Bisericii Episcopale Americane”. Săvârșind Sfânta Liturghie în Catedrala patriarhală, locțiitorul a îmbrăcat pe episcopul străin cu mantie și omofor și l-a chemat să împartă anafura, lucru care s-a și făcut.

În anul 1921 săvârșindu-se în Londra înmormântarea mitropolitului Dorotei al Prusiei, locțiitorul patriarhului ecumenic, arhiepiscopul de Canterbury a participat la slujba înmormântării, citind Evanghelia.

În anul 1922 Gherman, arhiepiscopul Tiatirelor, reprezentantul patriarhiei ecumenice la Londra, a participat purtând mantie și cârjă la o Vecernie săvârșită în abația Westminster.

Aș putea să mai scriu încă multe cazuri, dar mă mărginesc la acestea. Toate acestea s-au petrecut înainte de 1924, adică înainte de schimbarea calendarului. Așadar, dacă prin aceștia Biserica s-a murdărit de erezie, deoarece nu au fost afurisiți îndrăzneții, atunci suntem cu toții murdăriți, nefăcând excepție nici cei de pe stilul vechi, care atunci erau uniți cu noi și toți împreună am pomenit pe episcopii care au fost pricinuitoarii acțiunilor antiortodoxe mai sus zise. Depărtarea stilștilor de Biserica Greciei în 1924 nu i-a folosit deloc, deoarece cu mult înainte Biserica Greciei, precum și celelalte Biserici, se murdărise prin împărtășirea cu cei mai sus ziși.

Știi, oare, din ce an Biserica Ortodoxă are legături, care nu trebuiau să existe, cu așa numitul „Consiliu Mondial al Bisericilor”? Din 1920. Atunci a fost trimis pentru prima dată de Patriarhia ecumenică, în calitate de reprezentant al ei, mitropolitul Gherman al Seleuciei, la Congresul întrunit la Battenberg, care a fost ales și membru al „Comisiei Centrale” al Consiliului.

Mai târziu în 1922, același Gherman, acum al Tiatirelor a fost trimis ca reprezentant al Patriarhiei ecumenice la alt congres, unde a fost ales între cei patru vicepreședinți ai „Comisiei Executive”. În anul 1919 locțiitorul tronului ecumenic vacant, mitropolitul Nicolae al Cezareii, primind vizita unor membri ai unei comisii a Mișcării „Credință și Ordine” a spus în cuvântul său că „Biserica Constantinopolului vrea să trimită la timp reprezentantul ei la Conferința fixată întinzând astfel mână de ajutor lucrătorilor în același ogor și în aceeași vie a Domnului...” Cu alte cuvinte i-a considerat pe eterodocși ca și cum s-ar afla și ar lucra în lăuntru Vei Domnului, adică în Biserica cea una sfântă, sobornicească și apostolească!!! Așadar, punerea unui semn de o absolută egalitate între Ortodoxie și înșelare.

Dacă un cleric ar șovăi astăzi să pomenească pe episcopii ce s-au împărtășit cu patriarhul Atenagora, din pricina fricii să nu devină eretic, cum de nu se întreabă dacă nu cumva este deja eretic din 1919, când a pomenit pe episcopii ce s-au împărtășit cu Nicolae al Cezareii, care a cugetat și a propovăduit aceleași idei ca și Atenagora? Așadar... așadar suntem cu toțiieretici, iubite părinte Nicodim. Cu toții, fără excepție. Chiar și, repet, iubiții stilști. Deoarece și ei până în 1924 au pomenit pe episcopii care s-au împărtășit cu locțiitorul Tronului ecumenic, Nicolae al Cezareii... Oare „a pierit judecata de pe pământ”¹⁰¹?⁵⁰² Oare s-a scufundat în adâncurile ereziei adevărata Biserică a lui Hristos, cu toate că El a spus că „nici porțile iadului nu o vor birui”? Să nu fie, fratele meu, să primim o astfel de hulă...

Spunând acestea nu intenționez să justific acrobațiile patriarhului. Departate de mine un astfel de gând. Cred că patriarhul Atenagora și mai sus pomeniții patriarhi, arhiepiscopi, mitropoliți episcopi etc. sunt foarte vinovați față de Biserică pentru grosolanele încălcări ale Sfintelor Canoane. Orice împotrivire care nu duce la schismă este justificată. Bindecuvântate sunt gurile care protestează împotriva acțiunilor anti-ortodoxe ale patriarhului și bindecuvântate sunt scrierile care înfierează acrobațiile lui în materie de credință. Luptă continuă și neîncetată împotriva patriarhului, DA! Schismă însă, NU!

Poate voi fi întrebat: Oare pentru Dumnezeu Atenagora este patriarh ortodox? Oare Dumnezeu este constrâns de hotărârile oamenilor? Dumnezeu așteaptă hotărârea Sinodului ca să-l considere pe Atenagora căzut din credința ortodoxă?

Iubite părinte Nicodime, fără îndoială că Dumnezeu nu poate fi constrâns de hotărârile oamenilor. De multe ori oamenii au osândit nevinovați și au dezvinovățit vinovați. (Și nu numai în Biserică). Nu încape nici o îndoială că Dumnezeu a șters din Cartea Sa persoane pe care oamenii niciodată nu le-au condamnat și nu a șters persoane pe care oamenii le-au condamnat. Dar noi, iubitele, nu suntem heruvimi sau serafimi, ca să putem cerceta Arhivele cerului și vedea care oameni sunt scriși și care

⁵⁰² 100 În alte lucrări este tradus Brusa. (Nota Apologeticum).

101 Vezi Sfântul Vasile cel Mare, Epistola 92.

șterși, sau, mai concret, care clerici sunt recunoscuți și care sunt lepădați de Dumnezeu. Care dintre noi va putea spune cu desăvârșită certitudine și siguranță că aceasta sau aceasta a hotărât Dumnezeu pentru cutare sau cutare preot sau episcop? „Cine a cunoscut mintea Domnului, sau cine s-a făcut sfetnicul Lui?”⁵⁰³ Chiar și în privința ereziei, cine nu știe că și sfinți ai Bisericii noastre au căzut în erezii din simplitate, dar fiindcă au avut intenție bună, au fost povățuiți de Dumnezeu și s-au dezmeticit? [din păcate Părintele Arsenie Boca nu a dat vreun semn de dezmeticeală, și nu era caracterizat de simplitate – n.n.] Cine suntem noi ca să ne însușim judecata Bisericii? Oare credem că am ajuns la măsura să cunoaștem judecata lui Dumnezeu? Nu este de mii de ori mai sigur și mai plin de smerenie faptul de a ne supune hotărârilor Bisericii? Fratele meu, este înșelarea cea mai de pe urmă părerea că noi suntem cunoscători siguri ai voinii lui Dumnezeu. Vai și de mii de ori vai de Biserică atunci când oamenii, și mai ales mireni, propovăduiesc astfel de răzmerite: „Acesta este caterisit de Dumnezeu. Ce însemnătate are dacă nu a fost caterisit de Sinod? Să ne depărtăm de acesta!... Acela este integru și are preoție. Ce importantă are dacă a fost caterisit de Sinod? Hotărârile oamenilor nu-L obligă pe Dumnezeu. Să mergem, așadar, la el!” [aceasta este valabilă și referitor la cinstirea Părintelui Arsenie Boca ca Sfânt, fără ca Sfântul Sinod să îl proclame, și ca declararea lui drept osândit, fără ca Sfântul Sinod să o constate. Cu totul altceva este analiza învățăturilor sfinției sale, după Sfinții Părinți, pe care tot Ortodoxul este dator să o facă, pentru a vedea dacă sunt date anatema de Sfânta Biserică sau sunt conforme cu învățăturile Ei – n.n.]

La aceste lucruri, fără îndoială bine intenționate, dar care sunt vădite înșelăciuni ale Luceafărului celui mândru, care își închipuia că va ajunge asemenea lui Dumnezeu, se potrivesc cuvintele dumnezeiescului Grigorie, care le repetă Canonul 64 al Sinodului V-VI ecumenic: „De ce te faci pe tine pastor, oaie fiind? De ce te faci cap, picior fiind? De ce îndrăznești a conduce oști, fiind pus între ostași?” Cu toate acestea, unii mireni s-au făcut pe sine nu numai păstori, ci până și sinoade ecumenice! [nu este vorba a cerceta și compara cu Sfintele Sinoade Ecumenice învățătura cuiva, ci a se pune în locul unui Sfânt Sinod Ecumenic și a hotărî că un Sfânt Sinod local a căzut în erezie – n.n.] Dumnezeu să aibă milă de noi toți!

Cât de diferit cugetă și făptuiesc alte persoane, clerici înțelepți și încercați, adevărate podoabe ale Bisericii Ortodoxe!... Ia pildă de chibzuință pe un teolog ortodox renumit și mărturisitor contemporan, pe arhimandritul sârb Justin Popovici. Fiind profesor de Dogmatică la Universitatea din Belgrad, comuniștii ateii l-au destituit, iar acum trăiește în liniștea pustnicească a unei mănăstiri. Ai citit ultima lui carte editată: „Omul și Dumnezeu-Omul”? Dacă da, atunci vei mărturisi că poate nicăieri nu ai mai văzut astfel de pagini antipapale, scrise cu atâta putere, profunzime de spirit și originalitate. Părintele Justin strigă că trei sunt stadiile căderii omenirii: „Adam - Iuda - Papa”. Și cu toate acestea acest mare bărbat nu s-a gândit să se rupă de Biserica Sârbă, deși ea se împărtășește cu patriarhul Atenagora. Încă și trei ucenici de ai lui, clerici teologi, care se află în Grecia la porunca sa, pomenesc fără teamă pe episcopii Bisericii Greciei. Chiar unul dintre ei, care a venit aici ca laic cu câteva luni mai în urmă, a primit binecuvântarea starețului său ca să fie hirotonit în Grecia. Cine îi va putea reproșa părintelui Justin Popovici că propovăduiește o Ortodoxie diluată? Astăzi sunt foarte puțini în întreaga lume cei care au un astfel de simț ortodox ascuțit și o trăire ortodoxă atât de profundă. Cartea aceasta mărturisește despre lucrul acesta. S-ar putea spune că se teme să nu-și piardă poziția și funcțiile? Dar nimic nu mai are acest mărturisitor al credinței, căci le-a jertfit pe toate. Așadar, este și acesta un trădător al Ortodoxiei, de vreme ce rămâne în Biserica care s-a împărtășit cu patriarhul Atenagora? Frate Nicodime, să luăm aminte să nu ne bată Dumnezeu!

Iubite părinte Nicodime, probabil că îmi veți obiecta: Canonul 15 al Sinodului I-II de la Constantinopol nu vorbește oare despre încetarea pomenirii episcopului care propovăduiește în public o învățătură eretică? [aici deja putem intra în discuția dacă ne putem ruga sau nu pentru, sau să îl punem pe pomelnic pe Părintele Arsenie Boca, dacă a dat atâtea semne evidente de practicare a magiei și de propovăduire a ereziei, fără a se căi public de ele. Unii preoți ne-au întrebât și aceasta. – n.n.] Conștiința voastră vă spune - bine sau rău - că toate pe care le-a spus și le-a făcut patriarhul

⁵⁰³ 102 Is. 40, 13.

până astăzi constituie erezie. Așadar, de ce pretinzi să continuăm a-l pomeni pe patriarh și să nu ne alipim de Gruparea fostului episcop al Florinei?

Răspunsul meu țintește două aspecte:

a) Canonul este facultativ, nu obligatoriu. El nu pretinde de la clerici ca să înceteze pomenirea episcopului ce învață lucruri eretice înainte de condamnarea acestuia, ci dă două alternative. Dacă un cleric, spune canonul, se va rupe de un astfel de episcop „înainte de hotărârea sinodală”, nu face nici o greșală pentru care să fie supus pedepsei, ci mai degrabă este vrednic de laudă. [același lucru este valabil și pentru cei care nu scot miride pentru Părintele Arsenie Boca din râvnă pentru adevăr, sau chiar nu-l pomenesc nici la parastase, deoarece ereticii, sinucigașii și cei care au păcate împotriva Sfântului Duh, morți fără pocăință nu se pot pune la nici un fel de slujbe – n.n.] Dacă însă un oarecare alt cleric nu face aceasta, adică, fără să îmbrățișeze învățăturile episcopului, continuă să-l pomenească, așteptând „hotărârea sinodală” și osândirea lui, unul ca acesta nu cade sub osânda canonului. [același lucru este valabil și pentru cei care, neavând încă o hotărâre sinodală de osândire a învățăturii și vieții sfinției sale, îl pun mai departe la rugăciune pe Părintele Arsenie Boca, deși a avut învățături eretice și practici magice, neexistând nici un indiciu dacă s-a pocăit înainte de moarte de ele. Mai sunt și din cei care îl pomenesc pe Părintele Arsenie Boca doar dacă primesc pomelnic cu sfinția sa, dar nu-l pun ei personal pe nici un pomelnic și nici nu se roagă pentru preacuvioșia sa din proprie inițiativă, ca să nu fie părtași la rătăcirea sa, nici să nu intre în luptă cu duhurile ce l-au stăpânit – n.n.] Citește canonul cu atenție și vei vedea că el nu legiferează obligativitate, ci numai îți dă un drept, nicăieri nu spune că clericii sunt obligați să se despartă de un astfel de episcop înainte de osândirea lui, nici nu vorbește despre pedepsirea unora ca aceștia și nici măcar nu îi mustră, deși, de obicei, Sfintele Canoane spun „să se caterisească” despre clericii care nu-și săvârșesc în întregime îndatoririle. Acest canon spune numai că clericii care s-au despărțit de un astfel de episcop nu sunt sub pedeapsă. Și că aceasta este adevărat o arată și faptul că deși în decursul istoriei Bisericii au fost caterisiți nenumărați episcopi pentru erezie, niciodată nu a fost pedepsit vreun cleric sau certat prin cuvânt că nu s-a grăbit să se rupă pentru aceasta de episcopul eretic, ci a așteptat condamnarea lui de către Sinod.

Și b) fie că rânduieste obligativitate, fie numai dă un drept, sigur este că acest Canon nicăieri nu spune că cel care a încetat să-l pomenească pe episcopul său, să se lipească de primul episcop pe care îl va afla. Cu atât mai mult nu spune să se lipească de episcopii împotriva cărora se ridică pline de asprime Sfintele Canoane. Clericul care nu pomenește pe episcopul său trebuie să se oprească aici și să nu pomenească pe altul, ci să aștepte cu conștiință liniștită judecata Sinodului. Acesta și numai acesta este înțelesul corect al canonului.

Iubiți părinte Nicodime, trăim într-o vreme de înfricoșătoare zăpăceală. Atenție să nu fim atrași de mulțimea curenților. Suntem chemați să mergem pe frânghie. Atenție să nu cădem nici la dreapta, nici la stânga. Aproape toate schismele în Biserică au fost pricinuite de încrederea în sine și de graba nesocotită. Măine patriarhul va pleca din lumea aceasta și - cine știe? - poate va urma după el un om înțelept. Atunci... se va termina cu isteria unionistă și aiurelile filopapale... [poate și la noi se va schimba politica prin niște suferințe mondiale, rămânând în viață cei încercați duhovnicește prin pocăință, și atunci cu siguranță va înceta aiureala magică de la Prislop și filopapală de la Drăgănescu – n.n.] Dacă, însă, am creat schismă, cum vom cicatriza rănila Bisericii? Pe cât de ușor se creează schisma, pe atât de greu se repară. Citește istoria Bisericii și te vei cutremura. Crezi că este ușor să ținem piept curentului până la sfârșit? Este bine să nu deschidem stăvilarul, căci odată deschis, curentul va scăpa de sub controlul nostru și va inunda totul nestăpânit. Atunci când aprindem fanatismul mulțimii - este de ajuns o singură scânteie pentru crearea și menținerea schismelor - după aceea este cu neputință să mai punem rânduială. De multe ori în istorie necuviințele au ajuns până la profanări, până la încăierări, până la ucideri. Dacă va îndrăzni cineva din începătorii schismelor să recomande cumpătare și împăcare, va fi considerat trădător și va fi renegat pentru totdeauna mai mult de către incitatorii la dezbinare. De aici se pricinuesc schisme înlăuntrul schismelor, dezbinări, împărțiri, fragmentări, nemiloase războaie lăuntrice. Privește la iubiții stiliști! Uniți au fost numai atunci când s-au despărțit de Biserică, dar foarte curând s-au împărțit. Astăzi în câte grupări nu sunt împărțiți? Poate în mai mult de șapte-opt. Și deși toți cugetă aceleași, fiecare grupare îi vede pe ceilalți ca pe niște trădători ai „Luptei”. Au ieșit din

Biserica Greciei și au fondat „Biserica Adevăraților Creștini Ortodocși”, deoarece „schimbarea calendarului a venit în contradicție cu Sfintele Canoane”. Se aștepta de la ei respectarea cu multă evlavie a Sfintelor Canoane. Dar ei, pentru a-și menține „Biserica”, au încălcat o mulțime de Sfinte Canoane. (Adu-ți aminte câte am scris că au fost încălcate numai prin hirotonia lui Acachie). Să se observe numai acest paradox: deși stiliștii și-au fondat „biserica” numai din dorința de a respecta Sfintele Canoane, totuși atunci când apărarea ei (a „bisericii”) a cerut încălcarea Sfintelor Canoane, n-au ezitat deloc să le încalce. Așadar, cu toate că această „biserica” a fost fondată ca un mijloc (mijloc de păzire cu acrivie a Sfintelor Canoane) a sfârșit prin a ajunge un scop. Să se păstreze „Biserica Adevăraților Creștini Ortodocși” fie chiar și prin jertfirea scumpătății Sfintelor Canoane! Dar toate acestea cum le justifică iubiții stiliști? Foarte simplu: prin nenorocita „iconomie”. Dar ei au plecat din Biserica Greciei sub stindardul „scumpătății”. Dacă ar fi fost dispuși să primească „iconomia”, mai ales într-o astfel de măsură în care o fac ei acum, nu ar fi existat motiv să plece din Biserica Greciei, ci ar fi putut rămâne în ea folosind mult mai puțină „iconomie”... Cu toate acestea, au plecat ca să nu jertfească puțin și au fost nevoiți după aceea să jertfească mult. O, fratele meu, înfricoșează-te și te cutremură de salturile care te scot în afara Bisericii...

Însă trebuie să isprăvesc cuvântul, care deja s-a lungit foarte mult. Închei revenind la câteva din pozițiile mele din început, deoarece este foarte necesar. Nu asculta clevetirile unora care spun că Biserica Greciei este de acord cu patriarhul Atenagora. **Dacă patriarhul va merge înainte, dacă va purcede la „uniri”, atunci vei vedea ce poziție vor avea episcopii Bisericii Greciei, care astăzi tac și suportă nu din frică, precum susțin unii „viteji apărători ai Credinței”, nici din pricina unei conștiințe ortodoxe tocite, ci numai pentru că se îngrijesc de pacea Bisericii și se gândesc cu frică la evoluțiile și consecințele schismelor. Episcopii Bisericii Greciei, în afară de foarte puțini, nu sunt filocatolici, nu sunt unioniști, nu sunt de același cuget cu patriarhul Atenagora. NU! Nu uita că Sfântul Chiril al Alexandriei, marele apărător al Credinței Ortodoxe „iconomisea a nu se rupe de cei din Răsărit, care îl aveau în diptice pe Teodor al Mopsuestiei, eretic fiind acesta”¹⁰³(103 Migne 99, 1085.). Adică se împărțase, din iconomie, cu cei care aveau în diptice un episcop eretic. Nu trage concluzii despre Biserica Greciei din tăcerea ei. Tăcerea nu înseamnă numai acord sau dezacord, ci înseamnă și suferire. [același lucru se poate spune și despre tăcerea Bisericii României în privința Părintelui Arsenie Boca – n.n.] **De altfel, trei-patru episcopi, mai energici din fire, cum ar fi al Pireului, al Elefteropolei, al Florinei și încă unul, precum și notabilele ziare religioase cum ar fi: „Lupta bisericească”, „Presa Ortodoxă”, „Mântuitorul”, „Trei Ierarhi” și altele, de multe ori au amenințat că vor face acțiuni publice violente împotriva cutezanțelor patriarhului. [la fel se întâmplă și cu unii preoți și ierarhi în legătură cu Părintele Arsenie Boca – n.n.] Din tăcerea Bisericii Greciei față de aceste situații nu putem trage concluzia că ea este de acord cu aceia sau cu acțiunile patriarhului. Când a tras la judecată Biserica Greciei pe clericii potrivnici patriarhului sau ai lui Iacov al Americii pentru acțiunile împotriva lor, deși au existat cazuri când aceste acțiuni, izvorâte din râvnă exagerată, cuprindeau și atacuri grave la persoană? Cum de au explicat unii tăcerea Bisericii Greciei față de acțiunile patriarhului ca aprobare, iar tăcerea ei față de potrivnicii lui au explicat-o ca... dezaprobare??? Ce fel de logică este aceasta?****

Consideri că arhiepiscopul Ieronim al Atenei are aceeași cugetare cu cea a patriarhului Atenagora. Iubite părinte Nicodim, crede-mă că voi vorbi nepărtinitor. De altfel, cu Prea Fericitul Arhiepiscop al Atenei nu am nici o legătură deosebită, nici oficială, nici neoficială. Nu neg faptul că arhiepiscopul căuta cu ochi binevoitori spre smerenia mea și se gândea să mă înalte - bineînțeles că am refuzat cuviincios din pricina sănătății mele șubrežite -, însă legături deosebite și strânse niciodată nu au existat între noi. De la alegerea sa până astăzi nu am avut cu el mai mult de cinci sau șase întâlniri, dintre care cele mai multe nu au durat mai mult de câteva minute. Dacă la acestea se mai adaugă cinci-șase epistole având diferite teme, pe care i le-am trimis din proprie inițiativă, ai toate legăturile mele cu Prea Fericitul Arhiepiscop al Atenei. Așa stând lucrurile, nu trebuie să se socoată că părerea mea este influențată de factori sentimentali.

Așadar, Arhiepiscopul Atenei, iubite părinte Nicodime, cu toată noblețea și finețea purtărilor sale - de aici și amabilitățile lui față de patriarh, care ar fi fost de dorit să nu fie vreodată exprimate -, niciodată nu a pus dragostea mai presus de adevărul Credinței. Niciodată nu a subestimat noțiunea de „dogmă”. Dacă nu este superconservator, este totuși foarte reținut în aceste subiecte.[același lucru se poate observa

și la patriarhul nostru PF Daniel, atât în privința ecumenismului, cât și în privința Părintele Arsenie Boca, atât de legat de ecumenism – n.n.] *La intronizare Sa a spus foarte puține despre legăturile noastre cu confesiunile neortodoxe, iar drept concluzie a menționat despre „stăruința în credința și învățătura ortodoxă”. Anul trecut când a primit scrisoarea pascală de la Papa, a răspuns într-un mod cu adevărat artistic. Răspunsul său, incolor, inodor și fără gust din punct de vedere religios (nici vorbă despre aiurelile unioniste ale patriarhului), nu conține decât câteva cuvinte politicoase¹⁰⁴. Altădată, iarăși întrebat fiind despre sărbătorirea Paștelui de către un activist creștin de frunte, a răspuns sinodal că Bisericii Greciei îi este cu neputință să încalce chiar și o iotă din hotărârile Sinodului I ecumenic. În timpul discuțiilor ținute acum doi ani la Constantinopol între el și patriarh, nu a șovăit să se opună cu hotărâre la unele propuneri ale patriarhului (de pildă, cea legată la recunoașterea căsătoriilor făcute de papistași etc.). Am încă motive să cred că dacă până astăzi patriarhul nu a îndrăznit să facă și alte compromisuri mai mari, așa cum dorea, aceasta se datorează faptului că Arhiepiscopul Atenei nu numai că nu l-a încurajat, ci a pus și „frână”. În sfârșit, Arhiepiscopul Atenei și-a exprimat public opinia sa despre neortodocși, opinie cum nici cel mai fanatic stilist nu ar fi putut-o formula mai aspru. Ai citit „Scrisoarea Praznicală” oficială a lui Ieronim trimisă patriarhului Atenagora la Crăciunul trecut? Dacă da, atunci ai citit și acestea: „Dumnezeu să ne învrednicească pe Noi și pe toți cei ai Săi să cugetăm la fel unii față de alții și să nu fim iubitori de întâietate, căutând a stăpâni peste turma lui Hristos sau peste ceilalți, ci întru smerenia lui Hristos să ne punem sufletul pentru oi, îngrijindu-ne pentru unirea tuturor celor ce cheamă numele Lui, ca astfel să fie strivit șarpele cel din adânc, care a sfâșiat haina cea necusută și care pe atâția dintre cei care îl cunosc pe Dumnezeu i-a abătut de la adevăr, plecându-i să urmeze căile rătăcirii și pierzării”¹⁰⁵.*

Ce trebuia să spună mai mult Arhiepiscopul? După cum vezi, se roagă omul pentru unire, dar nu șovăie să propovăduiască că îi socoate pe eterodocși îndepărtați de diavolul de la adevăr și umblători pe calea înșelării și pierzării!!!

Oare aceste cugetări și declarații sunt niște trădări? Însă cei care susțin acestea ar trebui să se teamă ca nu cumva, nedreptățind pe oameni (nu numai pe Arhiepiscop, ci și pe ceilalți episcopi ai Bisericii) atât de cumplit și lovindu-i fără milă în cele mai sfinte ale lor -deoarece nu există nimic mai sfânt decât credința ortodoxă -, să se afle și ei mergând pe calea pierzării, pe care umblă nu doar ereticii, ci și cei care nedreptățesc. Patriarhul Atenagora și Iacov al Americii și încă câțiva s-au dovedit a fi niște cosmopoliți și discipoli ai sinistrului sincretism; s-au dovedit a nu avea nici o legătură launtrică și adâncă cu nestrucata și neprihănită Ortodoxie. Dar ceilalți? Dau dovadă de astfel de cugetări? De ce caracterizăm - nu voi, nici eu, ci alții oarecare - atât de ușor pe ceilalți drept trădători?

Frate Nicodime, repet: „Să stăm bine, să stăm cu frică. Să luăm aminte ca mărturisirea Sfintei noastre Credințe cu smerenie să o aducem”.

Fie ca Domnul să povățuiască Sfânta Voastră obște, ale cărei binecuvântări le doresc.

Cu dragoste în Hristos Iisus, Slobozitorul și Mântuitorul de obște al tuturor.⁵⁰⁵

Cu mila lui Dumnezeu, însă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române nu a aprobat canonizarea Părintelui Arsenie Boca, căzând astfel toate discuțiile de până acum și bucurându-ne încă odată de canonicitatea, râvna cu discernământ pentru adevăr, iconomia și cumințenia Soborului nostru de ierarhi.

Dar pentru că am tot vorbit de presiunile politice pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca, să le detaliem:

D) PRESIUNI POLITICE (PRIN MASS-MEDIA) PENTRU CANONIZARE

Vedeți capitoulul:

De ce Părintele Arsenie Boca face minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos

E) PRESIUNI POLITICE PUBLICE (PRIN INSTITUȚIILE ADVERSARE SFINTEI BISERICI ORTODOXE) PENTRU CANONIZARE

⁵⁰⁴ 104 Vezi revista „Ekklesia (Biserica)” din 15 mai 1968.

¹⁰⁵ „Ekklesia”, foaia din 1 ianuarie 1966.

⁵⁰⁵ [Arhim. Epifanie TEODOROPULOS], *Cele două extreme ecumenismul și stilismul*, Ed. Evanghelistos, București, 2006. Pag. 35-49.

Aseara la Romania tv, butonand eu telecomanda, am dat peste o emisiune despre parintele Arsenie Boca, la momentul la care le era prezentata telespectatorilor deja celebra minune cu fotografia, despre care s-a demonstrat insa pe acest blog ca de fapt n-a fost minune:

FOTO: “energie radianta” a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?

In studio era un colectiv de aiuriti new age, la care de la distanta s-a alaturat Pr. Conf. Univ. Dr Constantin Necula, adica acel parinte cu multe titluri ce arareori vorbeste limpede.

Evident ca s-a evitat folosirea cuvintului ortodox si ca atare a lipsit si invatatura ortodoxa dar per total putem spune ca a figurat a fi o emisiune pro parintele Arsenie Boca.

Pro, pro, dar decat asa un pro, mai bine lipsa. La un moment dat realizatoarea i-a intrebat direct pe invitati daca in general exista minuni. Iar concluzia la care s-a ajuns a fost: NU EXISTA ... A fost intrebat la final de chestia asta si parintele Necula, care insa ca de obicei a tot plimbat verbul prin fraze pana cand a inteles fiecare ce vrea.

Totusi la un moment dat Pr. Conf. Univ. Dr a reusit sa transmita in cadrul emisiunii si un mesaj destul de clar. Anume ca pana acum n-a fost canonizat nici unul dintre marii duhovnici pe motiv de ... Elie Wiesel, organizatie care mereu sarea in sus cum ca respectivii erau legionari sau cel putin simpatizanti. Dar deoarece s-a dovedit indelung ca parintele Arsenie Boca n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, la anul pe vremea asta s-ar putea sa vorbim deja despre SFANTUL ARSENIIE BOCA.

Eu insa intreb: de ce organizatiile evreiesti fac agenda Sinodului BOR? De ce Ortodoxia trebuie mai intai sa primeasca acceptul acelora? De ce trebuie sa se “demonstreze” mai intai ca cineva n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, pentru a se permite trecerea sa in Sinaxare?

Dar oare parintele Arsenie Boca chiar n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta?

Iata ce putem citi de exemplu la [Minunea prin care a luat nastere Miscarea Legionara. Marii duhovnici ai Romaniei despre legionari si Capitan:](#)

Parintele Arsenie Boca despre sfintenia Miscarii si a lui Corneliu Codreanu

„Am fost tinut la securitate sase saptamani. Cu parintele Arsenie discutam numai cand ne gaseam singuri. Restul timpului fie ca ascultam discutiile din camera, fie ca ma duceam cu gandul departe.

Intr-o zi se intampla sa ramanem amandoi in camera. Parintele Arsenie atunci imi spune: „Daca ar fi trait Capitanul ce lucruri frumoase am fi facut noi...”. Altadata imi spune: „Sa stii ca Legiunea nu va invinge pana nu se va completa numarul de legionari in cer”. Asta ar insemna sa moara toate generatiile din 1927 pana in 2000. Ar trebui sa treaca 60-80 de ani. Ar insemna sa nu mai traiasca nici un legionar din zilele noastre.

„Dumnezeu va avea grija sa ramana si samanta pe pamant”, imi raspunde parintele Arsenie. A fost ultima discutie cu parintele Arsenie. Pe mine m-au luat si m-au dus la Penitenciar. M-au bagat singur intr-o celula la etajul trei, complet izolat de ceilalti legionari. (Fragment din manuscrisul lui Mircea Puscasu, fost detinut politic, legionar).

*Ion Gavrilă Ogoranu in „Brazilii se frang, dar nu se indoiesc”, vol. 3, reda marturisirea facuta de mitropolitul **Antonie Plamadeala** chiar langa crucea de la manastirea Sambata:*

*„Marturisesc acum, lucru ce nu l-am facut niciodata, urmatoarea intamplare: eram prin 1947 in chilia parintelui **Arsenie**, care se dezbracase pana la brau sa se spele; pe pieptul parintelui atarna o cruce care avea si o garda legionara pe ea. M-am speriat si l-am intrebat:*

– Parinte, nu ti-e teama sa porti un asemenea obiect primejdios? – O am de la Corneliu Codreanu, el mi-a daruit-o”..⁵⁰⁶

⁵⁰⁶

<https://saccsiv.wordpress.com/2014/12/25/aseara-la-romania-tv-pr-conf-univ-dr-constantin-necula-a-zis-cam-asa-pana-acum-elie-wiesel-s-a-opus-dar-deoarece-s-a-demonstrat-ca-parintele-arsenie-boca-n-a-fost-nici-verde-nici-nationalist-si/>, sâmbătă, 3 octombrie 2015. Specificăm că nu suntem de acord cu toate afirmațiile de pe acest blog, sau din această postare. Noi facem parte din cei ce-l îndrăgesc pe Părintele Constantin Necula, chiar dacă unele atitudini sau cuvinte ale preacucerniciei sale nu ni se par potrivite cu Sfânta Tradiție. De multe ori când dragostea de misiune este asociată cu un program supraîncărcat nu ai răgazul să te poți corecta și mai greșești.

F) PRESIUNI POLITICE PRIN COMERȚ

mărturisite de un ucenic al Părintelui Arsenie Boca. El crede că aceasta a fost cauza mișcării de la Prislop, noi credem că aceasta a fost doar o etapă intermediară (prin care s-a pregătit locul unde se va desfășura ea), pusă la cale de pe vremea comunismului.

23.01.2016, 16:47:04

dobrin7m

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2010

Locație: Londra

Religia: Ortodox

Mesaje: 3.518

Implicit poveste . Poveste?

Capitolul 1

Dupa anul 1990 in zona Hategului, treptat , treptat, industria din zona a fost anihilata. S-au inchis pe rand, fabrica de conserve, abatorul, fabrica de bere, hidrocentrala Raul Mare Retezat, etc. Mii de oameni au ramas fara locuri de munca, fara mijloace de existenta.

Capitolul 2

In acelasi timp, un barosan afacerist a acoperit toata zona , preluand , spatii comerciale, magazine, supermarketuri, si astfel in maxim 10 ani era patron si proprietar a majoritatii magazinelor, barurilor, cafenelelor, restaurantelor, supermarketurilor, depozite an gros din zona Hateg. Nu spun numele insa este persoana cu implicatii in PSD, cu greutate. Insa stia un lucru, sa stea in umbra si sa isi numere banii.

Capitolul 3

Insa saracia tot mai accentuata a populatiei din aceasta zona, nu facea decat sa saraceasca insasi acest afacerist. Caci unde sunt clienti saraci si afacerea este saraca. Si iata ca prin 2006 - 2007 le-a venit brilianta idee. Aducem un brand care sa faca posibil ca in zona sa vina clienti de peste tot, din toata tara , ba si de peste hotare.

Zis si facut. Si ochii s-au indreptat spre Prislop.

Capitolul 4

Manastirea Prislop, pana in anul 2006 - 2007 era o manastire ca celelalte ce isi ducea zilele mai saracacios, caci nu era ea foarte renumita. Localnicii, pana in acesti ani, stiau de Sf. Ioan de la Prislop si atat. Vizitau peștera, stiau de sfânt și minunile lui. Nimeni nu a știut de Par. Arsenie Boca până atunci. Nu existau scrieri, nu existau carti, nu existau manuscrise, chiar nimic. De mergeai la Prislop prin anul 2000 nici macar nu era pomenit , vedeai acolo mormantul , stiai ca a fost un staret ingropat acolo si atat.

Numai ca afaceristul cel bogat a pus la bataie bani pentru campanie, pentru carti, pentru toate. Tiparierea lor, publicarea lor, numar de exemplare, iconite, totul.

Trebuia insa ca si Biserica sa vrea. Biserica nu e vinovata caci a gandit ca e un mijloc sa mai aduca poporul la credinta, caci marea majoritate a oamenilor sunt caldicei spre rece, vor numai minuni, si indepliniri de dorinte. Nici prin cap nu le-a trecut dragilor nostri sfintiti parinti , episcopi si patriarh ca va lua o asa de mare amploare - fenomenul Prislop. Vidul de credinta, lipsa de cunoastere a adevaratei credinte a majoritatii oamenilor, isi spune cuvantul.

Tot așa și arhieriei: deși au darul Duhului Sfânt, nu înțeleg totul așa cum trebuie și, de aceea, în ceas de nevoie trebuie să caute luminare de la Domnul; ei însă lucrează după mintea lor, fapt prin care întristează milostivirea lui Dumnezeu și seamănă tulburări. Cuviosul Serafim [din Sarov] spune că, atunci când dădea sfaturi după mintea sa, se întâmpla să greșească, și greșelile pot fi mici, dar pot fi și mari.

Astfel, noi toți trebuie să învățăm să recunoaștem voia lui Dumnezeu; dar dacă nu vom învăța, nu vom cunoaște niciodată această cale.

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109.

Si iata cum localnicii se reprofileaza si fac acum bani din cazare, casele lor devin camine primitive de pelerini iar zona aduna bani, cheltuiti de pelerini fireste in magazinele , supermarketurile dragutului nostru afacerist. Caci localnicii prospera si cheltuie. Pelerinii calatoresc si cheltuie si simt fiori, si minuni fara sa mai plece genunchii la rugaciune, fara nevointa, fara plansul pacatului, fara post, fara ascultare,, fara... sau poate unii cu.... ii stie Dumnezeu.

Mai e un lucru de spus despre localnici. In ruptul capului nu ar mai recunoaste cum era Prislopul inainte de 2000 caci le e teama ca nu cumva valul de pelerini aducatori de prosperitate sa se opreasca.

Epilog: Ceea ce este de la Dumnezeu va fi , se va vadi.

E bine sa tacem si sa ne rugam sa ne intelepteasca Bunul Dumnezeu. Iubirea si dreptatea Lui se vor arata la momentul potrivit.

PS. Unii se vor intreba de unde stiu. Bunul Dumnezeu a ingaduit sa fiu o perioada de timp acolo atunci in anii 2000.

Si , cu totii sa ma iertati. Nu am mai scris de mult , bine v-am regasit si cu bine va las.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

Last edited by dobrin7m; 23.01.2016 at 16:51:59.

În prealabil postat de ahilpterodactil

Ce va mai plac INFORMATIILE....

Acuma pe bune: la ce va folosesc, de fapt?

dobrin7m dobrin7m is offline

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2010

Locație: Londra

Religia: Ortodox

Mesaje: 3.524

Implicit

Citat:

Locuiesc la 13 km de Man. Prislop. Manastirea Prislop a fost locul unde eu cu sotul meu mergeam , spre alinare si linistire. Prin 2007 am fost la Prislop unde , pentru prima data am intalnit acolo 2 calugari straini ce stateau langa lacul acela si opreau oamenii sa le spuna despre Par. Arsenie . Atunci acei calugari ne-au povestit despre intamplarea de la canal si cu inmormantarea la care a fost prezent . A fost prima data cand am auzit la Prislop ceva despre Par. Arsenie. Pana atunci nimic. absolut nimic. Acesti calugari venisera acolo tocmai pentru acest lucru. Cand ne-am indepartat de ei mergand spre cimitir ne-au spus: de acum veti mai veni aici. O sa vedeti. Numai ca...

nu am mai mers la Prislop. Merg la Schitul Colt, la Lainici si oriunde unde gasesc liniste cu adevarat. Nu am nevoie nici de minuni, nici de fiori , nici de simtiri. Nu caut acestea. Toate cate le primesc de la Dumnezeu, de sunt rele , le merit , de sunt bune, ma bucur de milostivirea lui Dumnezeu.

Am citit Par. Arsenie Boca, apoi si chiar m-am entuziasmat. Nu spun ca nu are invataturi bune, insa multe sunt fabricate in anii de pe urma , de "marketingul responsabil" si multe sunt

cuvinte ale sfintilor puse in gura Par. Arsenie Boca tocmai pentru multimea nestiutoare si dornica de minuni.

De exemplu: "nasteti preoti buni daca vreti preoti buni" ce circula si pe facebook cu poza parintelui, sunt cuvintele Sf. Ioan Gura de Aur.

sau: cine are credinta , are nadejde, cine are nadejde primeste si iubire de Dumnezeu. acestea sunt cuvintele Sf. Dimitrie al Rostovului din Alfavita duhovniceasca care a spus: prin credinta vine implinirea poruncilor, prin implinirea poruncilor vine nadejdea si prin nadejde vine iubirea de Dumnezeu - cuvinte cu adevarat intelepte. si exemplele continua.

De mai bine de 6 ani citesc cu nesat Filocalia, si literatura patristica, multumesc Bunului Dumnezeu pentru memoria ce mi-a daruit-o, si in aproape toate mesajele scurte de pe facebook cu imaginea Par. Arsenie , recunosc cuvintele sfintilor. ca e Ioan Gura de Aur, ca e Dimitrie al Rostovului, ca e din patericul egiptean, sau din patericul athonit, insa sub nici o forma nu sunt cuvintele lui. Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici.

Apoi o spun foarte clar. Mirenii trebuie sa fie ascultatori de Biserica, Daca nu asculta de Biserica sunt cazuti din har si mantuirea e foarte departe. Atata timp cat nu e canonizat, nu e treaba mintii mele mirenesti sa spun cine e sfant si cine nu. Iar daca cumva este asta treaba mea, atunci sa spun: toti sunt sfinti numai eu nu, milostiveste-te de mine Doamne.

Am incredere in Sfanta Biserica a carui cap este Hristos ca nu se va face o canonizare a cuiva fara indeplinirea tuturor conditiilor asa cum le stim din Sfanta Biserica. Nu este trecut nimeni in calendar fara voia lui Dumnezeu. Pana atunci ascult si astept si ma rog lui Dumnezeu sa ma ierte pentru greselile mele. Altfel de gandesc, si spun ca x e sfant si y e sfant inaintea sinodului si a lui Hristos inseamna ca mi-am facut deja singura calendar de sfinti.

PS. Ceva ani in urma cand ma aflam in Grecia, inaintea canonizarii Cuv. Sf Paisie Aghioratul, l-am descoperit pe cuvios. Si intr-o seara citind scrierile lui, si bucurandu-ma cu mare drag de dansul de cele ce citeam, am simtit prezenta lui. Insa imediat am zis: pleaca de aici, ca eu sunt o nenorocita ce nu merita astfel de lucruri si atunci a plecat. Am avut evlavie, l-am pomenit si aici pe forum mult inainte de canonizare, insa nu l-am numit sfant decat atunci cand Biserica l-a numit. Nu savarsim nici un pacat , sfintii nu se supara, caci asta inseamna ascultarea. Vedeti ce spun sfintii in patristica. Si vedenii de vedeti sa le alungati , caci chiar de ar fi cu adevarat Hristos nu se supara pentru smerenia ta.

Stati linistiti, si nu va pierdeti pacea inimii in dispute inutile. Spuneti doar adevarul si atat, nu anticipati si in rest ce va fi de la Dumnezeu se va vadi. de e sfant si Domnul va voi sa stim asta, vom sti, indiferent de impotrivitori, iar de nu e sfant si Domnul va voi sa stim , iarasi vom sti, indiferent de impotrivitori. Insa cati sfinti sunt nestiuti? si de asemenea cati nu sunt sfinti insa noi credem ca sunt sfinti? de aceea e buna ascultarea. Sa nu spunem: ia uite astia nu voiesc sa canonizeze, stiu ei de ce nu canonizeaza, insa eu am cazut spunand asta. lasa, ca stie sinodul ce face. si Biserica.

Legat de aspectul financiar , sunt economista, am lucrat in zona Hategului in acea perioada, stiu ce spun.

Informatiile sunt de multe feluri, si vin din toate partile, Un om intelept culege informatii din toate directiile nu doar de acolo unde ii aseaza lui inima mai bine. Cu iertare.

PS. Revin cu un gand.

Avem atatia sfinti in ortodoxia noastra incat daca ne-am ruga tuturor, si daca am implini poruncile, am merge spre mantuire zburand. Prin dispute si lupte nu ne mantuim. Si sa va mai spun ceva. Cine e sfant e sfant si nu are nevoie de recunoasteri lumesti. Recunoasterea este ingaduita de Dumnezeu pentru noi, sa ne indreptam si sa cunoastem macar o parte din Biserica

nevazuta. Dumnezeu ingaduie sa ne arate pe cei sfinti ca sa avem ajutor, tot din dragoste pentru noi si ca sa vedem lucrarea Lui - iata puteti sa va desavarsiti. Deci nu va luptati dragilor cu lumea sa aratati voi sfintii, ca e mare greseala. Ca acest lucru este atat de simplu , cand Dumnezeu voieste sa implineasca.

Insa iarasi este adevarat un lucru. Se poate ca cineva sa fi ajuns la mare duhovnicie in viata si totusi sa nu ajunga sfant. Sa fie o greseala acolo in viata lui, care sa nu ii implineasca sfintenia. Deci nu stim noi, oricat de evlaviosi am fi, toate dedesupturile inimii nimanui , decat Bunul Dumnezeu. Priviti la Fericitul Augustin, ca e exemplu extraordinar in acest sens.

"De carna mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

ahilpterodactil

Senior Member

Data înregistrării: 02.11.2015

Mesaje: 464

Implicit

Mihaela, eu m-am referit la altceva, iarta-ma. Ii ziceam colegului de forum ceva in legatura cu informatiile...

Culegatorii de informatii sunt adeseori oameni care ar trebui sa nu aiba acces la anumite date. Pentru ca, din pacate, cei avizi dupa informatii (date despre alti oameni) lucreaza pentru a defaima.

Poate si in acest sens Mantuitorul a spus ceva, intr-un loc, despre margaritare....

ahilpterodactil

Citat:

„În prealabil postat de dobrin7m Vezi mesajul

...in aproape toate mesajele scurte de pe facebook cu imaginea Par. Arsenie , recunosc cuvintele sfintilor. ca e Ioan Gura de Aur, ca e Dimitrie al Rostovului, ca e din patericul egiptean, sau din patericul athonit, insa sub nici o forma nu sunt cuvintele lui. Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici. ”

ahilpterodactil In toate datele pe care le primeste si detine un om se pune si problema personala, a fiecaruia, numita interpretare. Astfel: ce fac cu datele pe care le detin, in ce sens le indrept, ce scop am, cum ma raportez la semeni si la Dumnezeu prin prisma lor etc.

Pasajul din postarea ta, pe care l-am bolduit spre evidentiere aici, e un bun exemplu.

Tu ai ales (lucru care ma mira un pic) sa scoti din el concluzia ca: "Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici."

Ma asteptam sa tragi o alta concluzie, de pilda: asta arata ca Parintele traia, cugeta si vorbea in duhul Traditiei, in duhul sfintilor inaintasi, in duhul ascetilor dreptmaritori.

Iata cat sunt de diferite folosirile unor informatii... Mintea si inima omului face ce voieste cu ele...

Citat dobrin7m PS. Revin cu un gand.

Cine e sfant e sfant si nu are nevoie de recunoasteri lumesti.

ahilpterodactil Pe drept cuvânt.

Iar sfintii nu au ce face cu sfintenia lor in afara Bisericii. Locul sfintilor este in comunitatea si comuniunea ecleziala, care ne cuprinde si pe noi, cei care vietuim aici.

Sa fie, asadar, fiecare la locul lui!

dobrin7m

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil *Vezi mesajul*

Ma asteptam sa tragi o alta concluzie, de pilda: asta arata ca Parintele traia, cugeta si vorbea in duhul Traditiei, in duhul sfintilor inaintasi, in duhul ascetilor dreptmaritori.

Iata cat sunt de diferite folosirile unor informatii... Mintea si inima omului face ce vointeste cu ele...

dobrin7m stii de ce nu am spus asta?> pentru ca cei care traiesc duhul Traditiei si al sfintilor inaintasi, sunt smeriti si spun: ai vazut ce spune sfantul x? sau ai vazut ce spune ava din pateric? deci nu se adreseaza interlocutorilor sub nici o forma substituindu-se sfintilor, ca si cum ar fi cugetarea lui.

Singurul loc unde pe drept nu numesc, este fapta si vietuirea. Adica fapta si vietuirea sa fie patristica si ei insisi sa radieze Cuvantul lui Dumnezeu si invaturile sfintilor.

Legat de informatii si interpretare. Omul care nu se roaga si nu traieste intru Hristos interpreteaza mereu, absolut totul este sub prisma simtirilor sale. Insa si aici sunt oameni care interpreteaza doar informatiile ce le plac. E la fel cu cei care citesc din Sfanta Scriptura doar pasajele ce ii indreptatesc. Cam asa ceva.

Eu vroiam insa sa spun, ca e bine sa culegem toate informatiile ca sa avem o viziune cat mai completa despre o situatie. Or cunoscand doar o parte, doar un curent, sau minimizand ce nu ne place si maximizand ce ne place nu putem fi deloc intelepti.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fuinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

Last edited by dobrin7m; 24.01.2016 at 22:54:20.

ahilpterodactil

E bine, cel putin in sens lumesc. Desi e ... imposibil...:)

Eu cred ca tocmai intelepciunea il scuteste pe om de efortul culegerii tuturor informatiilor...:)

Acuma, ce sa zic, mi-e greu sa imi imaginez cum proceda Parintele cand se afla intre oameni. Nu i-am fost fiu duhovnicesc, nici coleg etc., deci nu cunosc prin experienta modul in care vorbea si cum facea fata diverselor situatii la care era supus ca duhovnic.

Totusi, imi imaginez ca atunci cand venea Floricica sau Marinica sa ii spuna de una sau de alta, printele nu statea sa faca precizari de genul: "stii, eruditule frate, vorba asta a spus-o Cuviosul cutare, in anul cutare, conform cartii cutare, diortosita si avind biecurantarea cutare, sub patriarhul cutare, in raport cu Canonul cutare, si in conflict cu viziunea inca neacceptata sinodal a pacatosului cutare, dar mult bineplacuta filosofului cutare, conform editiei cutare, din biblioteca cutare, care a avut o excelenta traducere si note de subsol pertinente sub pana profesorului cutare etc. etc. etc."

Nu, Parintele cred ca spunea simplu: "Oameni buni, de ce va plangeti de preoti? Voiti preoti buni? Faceti-i!"

Cu toata bibliografia implicita...

*

Pe de alta parte, imi imaginez, iarasi, in baza datelor pe care le detin (ce-am mai citit si eu, ce am mai auzit), ca Parintele stia cum sa se poarte la o conferinta academica. Macar atat cred ca putea face intr-un amfiteatru sau la redactarea unei lucrari teologice/stiitifice: cand dadea un citat sa precizeze autorul, sursa...:)

Zic si io, fie iertate prostia si perseverenta mea. Sau netrebnicia perseverarii.

dobrin7m

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil Vezi mesajul

Pe drept cuvânt.

Iar sfintii nu au ce face cu sfîntenia lor în afara Bisericii. Locul sfîntilor este în comunitatea si comuniunea eclesiala, care ne cuprinde si pe noi, cei care vietuim aici.

Sa fie, asadar, fiecare la locul lui!

dobrin7m *In Biserica cea nevazuta toata lumea e la locul lui , fara doar si poate! Indiferent ce credem noi aici in aceasta viata despre ei. De aceea e buna ascultarea de Biserica.*

Nu spune Hristos: in casa Tatalui meu multe locuri sunt? Le stim noi in aceasta viata? nu stim decat ce Domnul a ingaduit sa stim, prin sfintii Lui. Putem noi aseza pe cineva in alt loc decat i se cuvine>?

nici o grija, toata lumea va fi asezata acolo unde ii este locul dupa moarte, de Bunul si dreptul Dumnezeu, iar cei sfinti vor fi stiuti de noi prin voia Domnului. Multi raman nestiuti, tot prin voia Domnului.

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil Vezi mesajul

Acuma, ce sa zic, mi-e greu sa imi imaginez cum proceda Parintele cand se afla între oameni. Nu i-am fost fiu duhovnicesc, nici coleg etc., deci nu cunosc prin experienta modul în care vorbea si cum facea fata diverselor situatii la care era supus ca duhovnic.

Totusi, imi imaginez ca atunci cand venea Floricica sau Marinica sa ii spuna de una sau de alta, printele nu statea sa faca precizari de genul: "stii, eruditule frate, vorba asta a spus-o Cuviosul cutare, in anul cutare, conform cartii cutare, diortosita si avind biecurvantarea cutare, sub patriarhul cutare, in raport cu Canonul cutare, si in conflict cu viziunea inca neacceptata sinodal a pacatosului cutare, dar mult bineplacuta filosofului cutare, conform editiei cutare, din biblioteca cutare, care a avut o excelenta traducere si note de subsol pertinente sub pana profesorului cutare etc. etc. etc."

Nu, Parintele cred ca spunea simplu: "Oameni buni, de ce va plangeti de preoti? Voiti preoti buni? Faceti-i!"

Cu toata bibliografia implicita...

dobrin7m Exemplu:

"Asa fugeau sfintii de vedenii. Dar ai sa ma intrebi : " Parinte, poate a vrut Dumnezeu in viata mea sa-mi arate o vedenie ceva, un vis, n-ar fi pacat ca eu nu am crezut ? Poate sa fie ceva adevarat. Oare nu-i pacat ca eu refuz un semn de la Dumnezeu ? "

Nu-i pacat. Doamne fereste ! Dumnezeu, care fericeste pe cei smeriti, niciodata nu se supara cand si fac lucruri din smerenie, ca nu se socotesc vrednici de a vedea ingeri. Ai vazut Sfantul Isaac Sirul ce spune ? Mai de folos iti este, omule, sa-ti vezi pacatele tale, de mii de ori, decat sa vezi ingeri. Si mai departe : mai de folos iti este sa plangi un ceas pentru pacatele tale, decat sa vezi ingeri si sa invii morti cu rugaciunea, sau sa faci minuni ! Sa avem smerenia aceea de care zicea marele Prooroc David : Ca faradelegea mea eu o cunosc si pacatul meu inaintea mea este pururea. Sa ne vedem pacatele si sa le plangem ! Asta-i pozitia care nu te duce la cadere niciodata. Iar cei ce-au vazut ingeri, i-au inselat diavolii, i-au dus in pierzare.

Sfantul Ioan Scararul spune asa in cuvantul trei din " Scara " : Dracii slavei desarte, pe cei slabi de minte, i-a facut prooroci - ca el o sa se laude ca este prooroc, ca a vazut vedenii -, iar cela ce tuturor visurilor si vedeniilor nu crede, filosof duhovnicesc este.

Dar poate ai sa spui : " Parinte, dar daca este o veste ceva, si poate Dumnezeu vrea sa ma incredinteze ?" ...

Si acum o sa va arat ce zice Sfantul Diadoh al Foticeei, cat de mult iubeste Dumnezeu pe cel care nu crede in vedenii si vise, si atat de mult il lauda. Asa spune intr-o istorioara :

Un boier mare avea palate, mosii si averi multe, si avea o sluga foarte credincioasa, Ioan, la care ii incredinta cheia de la casa, toate, toate. Odata boierul acesta a plecat de acasa cu sotia si copiii, si i-a dat cheile de la palat, cheile de la poarta si i-a spus asa :

- Baiete, ramai stapan pe toata averea mea. Baga de seama ! Chiar eu daca am sa vin, si daca vin noaptea, sa nu ma recunosti ! Eu daca vin, numai ziua am sa vin; daca nu, nu da drumul la poarta ! Cheile sunt la tine. Nu recunosti pe nimeni pana nu vin eu. Ca nu cumva sa recunosti pe altcineva noaptea si sa vie sa-mi prade casa.

Acela pune mana pe chei si zice :

- Da, stapan, asa fac !

Ce s-a intamplat ? Tocmai el a fost vinovat, ca in loc sa vie ziua a ajuns noaptea acasa. Bate in poarta. Vine sluga.

- Mai, Ioane, da drumul !

- Fugi de-acolo, tiranule, vrajmasule !

- Eu sunt, mai, stapanul.

- Nu te cunosc ! Eu am porunca, de la domnul meu. Tu ai luat glasul stapanului meu, te-ai facut lup si vii ca pastor. Nu te cunosc !

- Eu sunt, mai baiete ! Da nu cunosti caruta, caii si pe mine nu ma cunosti ?

- Niciodata, noaptea nu te cunosc ! Vino maine ! N-ai spus ca vii ziua ? Sa te vad eu la ochi daca esti tu. Cati nu pot vorbi ca stapanul meu ?

Si n-a dat drumul boierului. Si a stat boierul toata noaptea la poarta, pana s-a ridicat soarele.

- Dumneata esti ?

- Da.

- Poftim ! Asa am primit porunca, noaptea sa nu primesc pe nimeni.

Na ! Si nu numai ca nu s-a separat boierul :

- Bravo, mai, Ia asta este sluga credincioasa. Am venit eu cu sotia si copiii si n-a dat drumul. " Nu te cunosc noaptea !".

Asa este cel care nu crede in vedenii si vise. Ferice de el. Ce spune Apostolul ? Noapte este veacul de acum. In veacul de acum sa nu dorim sa vedem ingeri ! Auzi ce spune un sfant parinte ? Daca vrei sa ajungi la nebunie si la iesirea din minti, primeste aratarile ceresti in veacul de acum !

Deci, nu numai ca nu se supara Dumnezeu, cand nu credem noi in vise si vedenii care se arata noua ca lumina sau foc sau stele sau ingeri sau sfinti sau prooroci sau hristosi sau in chipul Maicii Domnului, ci, foarte mult ne iubeste. Aici sa stii ca veacul de acum este ca o noapte, ca dracii se pot face in ingeri de lumina. Cel ce nu crede in vise si vedenii este un adevarat credincios. Deci, sa nu crezi vreodata ca se supara Dumnezeu cand tu nu vei crede in acestea ! Ca daca ar fi adevarate, Dumnezeu ti le lamureste tie acestea, nu prin tine, ci prin altii care au darul deslusirii duhurilor. Iar cand sunt multe marturii ca un vis sau o vedenie a fost de la Dumnezeu, intreaba pe altii mai intelepti decat tine.

Vine o batrana si-mi spune : " Parinte, am visat asta, am visat asta; o sa fie rau !". " Cine ti-a spus, mama ?" " Am visat eu asta noapte ". " Te-a amagit diavolul. Ti-a spus ce-a vrut el si tu vii tulburata la mine prin vise ". Voi n-ati auzit ce spune Apostolul Pavel ? Prin credinta umblam, nu prin vedere. N-ati auzit ce spune Hristos in fericirea a zecea, dupa inviere ? Ferice de cel ce n-a vazut si a crezut. Deci n-am nevoie sa vad, ca sa cred. Ca daca eu cred dupa ce vad, nu mai am credinta.

Ce este credinta ? Auzi ce spune Apostolul : Credinta este dovedirea lucrurilor celor nevazute si adevierea lucrurilor celor nadajduite. Auzi care-i credinta ? Sa dovedesti prin credinta cele ce nu ai vazut si sa adevoresti prin credinta ceea ce nadajduiesti. Asta este credinta cea adevarata. Ca daca am vazut, nu mai este credinta. Iar daca n-am vazut si am crezut, atunci ma fericeste Hristos ca cei pe care i-a fericit in Evanghelie." Par. Cleopa

iata cum l-a citat si pe Sf. Ioan Scararul si pe Sf. Diadoh al Foticeii, si nu si-a atribuit nimic. si cu siguranta si nana Floarea intelege acest cuvânt.

Pe facebook circula fotografii photoshopate cu imaginea Par. Arsenie si cuvinte ale dferi-tilor sfinti. Cu siguranta ca daca ar putea Par. Arsenie le-ar interzice asa ceva. Incep sa cred ca multe nu au fost spuse de parinte in sa cei de astazi au o dorinta arzatoare de a vadi niste lucruri pe care doar Dumnezeu le vadeste.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca⁵⁰⁷

Să mergem acum, mai departe, cu studiul canonului canonizării:

G) „ORTODOXIA NEÎNDOIELNICĂ A CREDINȚEI CELUI DESPRE CARE SE TRATEAZĂ”

*ortodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a îmbrățișat cre-
dința ortodoxă.*

În acest capitol suntem datori a vedea dacă a avut o credință neîndoielnic Ortodoxă, pentru a putea deveni model și canon altora.

Pentru a vedea Ortodoxia unui om trebuie să analizăm întreaga lui filozofie, inclusiv cea practică, adică și învățăturile și viața lui. Este ceea ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

în aceste trei stă filosofia creștinului: în poruncă, în dogme și în credință. Poruncile despart mintea de patimi; dogmele o aduc la cunoștința fapturilor; iar credința la contemplarea Sfintei Treimi.⁵⁰⁸

Despre învățăturile și viața preacuvioșiei sale este greu de făcut vreun studiu deoarece deși cărțile scrise despre el sunt de două feluri: rafinate și simpliste, ambele tipuri sunt foarte alunecoase și contradictorii (atât între ele, dar și în cadrul aceleiași scrieri) prezentând tuturor celor ce le citesc (cu ochii deschiși) un duh duplicitar.

Cele simple prezintă niște exagerări fabuloase, ca în basmele eline, hinduse și latine („romano-cato-lice”). Acestea au fost sesizate chiar și de ucenicii rafinați ai sfinției sale și sunt dezavuate ca extremism și vrăjitorii în cărțile și/sau predicile lor, dându-și seama că defavorizează imaginea publică a Părintelui. De altfel mai toate cărțile rafinate, care caută să fie echilibrate, despre preacuvioșia sa, au în introducere sau la final, și o critică la celelalte cărți, susținând că ele sunt adevărata realitate a Părintelui, sesizând pericolul exagerării pentru curentul generat mass-media (finanțat cu putere) de pro-canonizare. Cu toate acestea la câteva pagini mai jos, autorul, autoproclamat ca exponent al echilibrului, începe cu niște expresii sau relatări exagerate, cu totul contradictorii discernământului lin Ortodox. Și ca și cum aceasta nu ar fi de ajuns, ***unele din cărțile sfinției sale sunt contestate chiar de el însuși și de ucenicii săi cei mai aprinși (de exemplu Pravila Albă și Sundar Singh), și chiar Cărarea Împărăției (cartea Părintelui cea oficială, mult prelucrată și dens filtrată pentru a nu prezenta fisuri), ar fi vrut chiar el însuși să o ardă.***

⁵⁰⁷ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?p=611337#post611337>>, duminică, 24 ianuarie 2016.

⁵⁰⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 146.

In acest așezământ, construit și organizat cu neîntrecutu-i dar artistic, Părintele și-a avut chilia și atelierul de pictură din anul 1969 până în anul 1989, când s-a săvârșit din viață. Aici și-a lăsat într-o rânduială desăvârșită și predici și meditații și desene, dar și ultima dorință de a nu-i fi date publicității.

Văzând însă câte variante circulă și mai ales câți antreprenori sau patroni are, dintre care unii nu l-au mai văzut din anul 1949, care n-au mai vrut să știe de Sfinția Sa în vremea de surghiun, ba se mai dau și ucenici și calzi apărători, ne-am hotărât să dăm formă definitivă a Cărării împărăției, cum a gândit-o și cum a lăsat-o în 1949, după care vor urma predicile - care și ele circulă în nu știu câte variante -, pe care și le-a legat singur într-un volum - se pricepea să lege foarte frumos cărțile — după o anumită ordine și cu o caligrafie unică.

I se atribuie câteva scrieri, între care Pravila Albă, un manuscris care i s-a furat, modificat apoi și rescris. Circulă pe numele Părintelui, ajungând până în Franța. Dăm în original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Albă.

Pravila albă
model de
scrierile bune a
unui original
furat
As

I s-a mai atribuit și așa-zisa scriere: Sundar Singh vorbește globului pământesc. Iată și caracterizarea făcută de Părintele asupra acestei scrieri:

SUNDAR
SINGH

Se frumoso scrie Sundar Singh
și de ce proastă calitate e
apocrifa aceasta, a unui
fașalic, necult și mincinos.

As.

509

Chiar și gustul deschis către scrierile unui protestant amăgit și el la rândul lui, spune multe despre pregătirea rătăcită și modul de a privi credința, superficial și neînțelegător, ca toți cei afectați de morbul ecumenist.

Nu știu dacă cei de astăzi vor pune în studiul studenților teologi și al seminariștilor Cărarea împărăției a Părintelui Arsenie, ca să-i lumineze pe viitorii preoți, care au atâta nevoie. [să ne ferească bunul Dumnezeu, Măicuța Domnului și toți Sfinții de o asemenea năpastă – n.n.]

⁵⁰⁹ Ieromonah Arsenie BOCA, Cărarea Imparatiei, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 342-343.

Căci Părintele Arsenie, văzând că la noi valoarea nu are valoare, a vrut să ardă cartea sa, așa cum a făcut Sfântul Moise Proorocul cu Tablele Legii de pe Muntele Sinai, date de Dumnezeu însuși - cu cele zece porunci -, când a văzut păgânătatea poporului care, la poalele muntelui Sinai, mânca, bea și juca, uitând cu totul de Dumnezeu⁵¹⁰.

Cu toți nădăjduim că nu a fost așa gândirea genuină a Părintelui Arsenie Boca, atât de plină de mândrie, încât să se considere pe sine ca și pe Sfântul Prooroc Moise, iar pe cartea sfinției sale ca pe Tablele Legii, judecând în grup pe toți românii că nu apreciază adevăratele valori (care într-o astfel de cugetare, ar fi numai modul sfinției sale de a crede).

Mai mult, acum că a trecut umbra Vechiului Testament și toți preoții sunt icoana vie a lui Hristos:

Mat 9:12 Iar Iisus auzind au zis lor: n'au trebuință cei sănătoși de doftor, ci cei bolnavi. :13 Deci mergând, învățați-vă ce este: milă voesc, iar nu jertfă ; că n'am venit să chem pre cei drepecți, ci pre cei păcătoși la pocăință.

Evr 10:1

[Jertfa Noului Testament șterge toate păcatele și covârșește fără asemănare pre cea a Vechiului Testament, care nu le putea curăți.] Pentru că legea având umbra bunătăților celor viitoare, iar nu însuș chipul lucrurilor, cu aceleași jertfe care în fiecare an aduc pururea, niciodată nu poate pre cei ce vin să'i facă desăvârșit.

Evr 10:1

[Legea este umbra Noului Testament. Lauda credinței statornice.]

În adevăr, Legea având umbra bunurilor viitoare, iar nu însuși chipul lucrurilor, nu poate niciodată - cu aceleași jertfe, aduse neîncetat în fiecare an - să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.

Numitorul comun al cărților simple și al celor rafinate este că învățăturile sale sunt prezentate ambiguu și contradictoriu, putând fi înțelese într-un fel sau altul, după cum este abordată (prin admirație, împotrivire sau prudență) persoana Părintelui, ca toată lumea să fie odihnită. Sfinții Părinți nu au lucrat așa, ci s-au străduit să expună o învățătură limpede, chiar dacă ar fi stârnit împotrivirea întregii lumi, de dragul lui Hristos-Adevărul.

Cea mai mare dificultate este că Părintele combate pe față (ca titluri și categorii) diferitele rătăcirii: filozofia, scientismul, hinduismul, spiritismul, magia, astrologia, origenismul, romano-catolicismul, ecumenismul, ereziile, dar, imediat mai apoi, alunecând insesizabil de la forma respinsă la conținutul ei susținut, le expune ideologia ca fiind Ortodoxia cea mai pură (neștiind sau nepomenind că sunt de fapt exact acele rătăcirii criticate cu o frază sau două mai înainte), prezentându-le ca fiind învățăturile adevărate și mântuitoare, din lipsa cărora suferă ceilalți preoți contemporani cu el, acuzând tocmai pentru neconformarea cu aceste idei că pastorația Bisericii ar avea mari lacune.

Concluzia citirii scrierilor preacuvioșiei sale arată că nu stăpâna limbajul teologic Ortodox. Ori nu citise dogmatica Ortodoxă, ori nu o înțelegea, ori nu era de acord cu ea. Face confuzii frecvente între persoană și fire, alunecări majore și grave între dogme, mărturisind credințe mincinoase diametral opuse una alteia (nestoriene⁵¹¹, monofizite⁵¹², origeniste⁵¹³) și susținând cu o siguranță impresionantă de sine că sunt Ortodoxia cea mai pură. Cea mai favorabilă explicație pentru sfinția sa ar fi că, de fapt, fiind prins de atâta misiune mai înainte de vreme, nu a avut timp să cunoască Ortodoxia. Nădăjduim că nu a fost vorba nici de vreo lipsă de capacitate intelectuală de înțelegere, nici de vreo reavoință, nici vreo consecință a lipsei de sfat sau a neascultării față de profesorii săi de la Facultatea de Teologie (neurmand cursurile de acolo datorită absorbirii intense de către practicarea Hatha Yogăi), nici de încrederea în sine mai mult decât în Sfinții Părinți, nici vreo lene în cercetare, nici de dorința de a muta hotarul părinților prin vreo inovație, nici de vreo erezie (adică dorința de a se dezbină de Sfânta Biserică pe baza dogmelor greșite în care credea).

⁵¹⁰ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, 35-36.

⁵¹¹ Dată anatema la sinodul al III-lea ecumenic.

⁵¹² Dată anatema la sinodul al IV-lea ecumenic.

⁵¹³ Dată anatema la sinodul al V-lea ecumenic.

Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice și nedepășind dumnezeiasca predanie.⁵¹⁴

Pil 22:28 Nu trece hotarele vechi, care le-au pus părinții tăi.

Astfel se adevăra din nou că fiecare părticică din dogmele Bisericii s-a impus prin sângele celor ce au fost gata să-și dea viața pentru mărturisirea ei, fiind o chestiune de viață, nu o simplă speculație teoretică.⁵¹⁵

Am citit cărțile sfinției sale cu o mare dorință de a găsi un mare apologet Ortodox bârfit de invidioși pe nedrept, pentru a ne închina cu dragoste și evlavie lui, dar am avut surpriza neplăcută să constatăm că foarte mare parte din mentalitatea greșită și păgubitoare contemporană ce bântuie lumea de azi este expusă în aceste cărți ca fiind revelația genuină a Domnului nostru Iisus Hristos. Ne întrebăm: oare această mentalitate (ce ne încolțește de peste tot deturnându-ne de la realitate) este consecința misiunii de la Prislop sau învățătura de acolo își are rădăcina în rătăcirile lumii de azi și de ieri?

Practic Părintele combate cu glas înalt doar păcatele grosolane (provenite din plăcerea senzuală, trupească, de sine): beția, preacurvia, crima cu un foarte mare talent demn de urmat (ar trebui însă sărat cu mai multă milă și înțelegere a neputințelor oamenilor), dar despre cele subtile (ce izvorăsc din plăcerea sufletească de sine, a slavei deșarte, a părerii de sine, a falsei smerenii), nu pomenește nimic. Dar tocmai acestea sunt generatoare ale primelor (pe căi ocolite, viclene) și, în plus, declanșatoarele de înșelare, stare mai rea decât căderea de-a stânga. Nu știm dacă nu a cunoscut acest fenomen sau doar nu a avut experiență personală cu discernământ în acest război nevăzut, foarte primejdios.

Dar înainte de toate acestea, trebuie să știm că iubirea pătimașă de plăcere este de multe feluri și de multe forme, și multe sunt plăcerile cari amăgesc sufletul, când nu se întărește prin trezvie întru frica de Dumnezeu și în dragoste de Hristos, îngrijindu-se de lucrarea virtuților. Căci se ivesc nenumărate plăceri cari atrag la ele ochii sufletului: cele ale trupurilor, cele ale avuției, ale dezmierdării, ale slavei, ale nepăsării, ale mâniei, ale stăpânirii, ale iubirii de argint, ale zgârceniei. Toate se înfățișează amăgitor cu arătări strălucite și plăcute, în stare să atragă pe cei vrăjiți de ele, cari nu iubesc cu putere virtutea și nu rabdă asprimea ei. Căci aproape toată afecțiunea pământească și împătımirea de ceva din cele materiale naște plăcere și desfătare în cel împătimit și înnebunește și vatămă în chip pătimaș partea poftitoare a sufletului, întrucât supune pe cel biruit iușimii, mâniei, întristării și șinerii minte a răului, când e lipsit de ceea ce dorește. Iar dacă împreună cu împătımirea mai stăpânește pe om și o mică obișnuință, îl face pe cel stăpânit de ea să fie dus, pe nesimțite, până la capătul acestei împătimirii neraționale, pentru plăcerea ascunsă în ea. Căci plăcerea poștei e de multe feluri, cum s'a spus mai înainte, și nu se satisface numai prin curvie și prin altă desfătare trupească, ci și prin celelalte patimi, odată ce și neprihănirea stă nu numai în oprirea de la curvie și de la celelalte plăceri de sub pânțele, ci și în înstrăinarea de celelalte plăceri. De aceea desfrânat este și iubitorul de avuții, iubitorul de argint și zgârcitul. Căci precum acela iubește trupurile, așa și acesta avuțiile; ba este cu atât mai desfrânat acesta, cu cât nu are o așa de mare silă de la fire, care să-l împingă. De fapt vizitiu nedestoinic ar fi socotit cu adevărat nu acela care nu poate stăpâni un cal năvălaș și anevoie de strunit, ci acela care nu-și poate supune pe unul blând și mai supus. Dar e vădit în tot felul că pofta de avuții e de prisos și nu după fire, neavându-și puterea într'o silă a firii, ci în voia liberă cea rea. De aceea nu are scuză cel ce păcătuiește lăsându-se biruit de aceasta cu voia. Astfel trebuie să cunoaștem limpede că iubirea de plăcere nu se mărginește numai la desfătare și la bucuria de trupuri, ci se arată în tot chipul și prin tot lucrul iubit de voia liberă a sufletului și prin toată împătımirea. [...]

⁵¹⁴ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004

<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>, 18.06.2013 22:22:33, p. 11

⁵¹⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 13.

Pe lângă cele spuse, mai trebuie să se știe mai ales aceasta, care e de mare trebuință tuturor celor ce râvnesc să dobândească virtutea și se sârguiesc să ocolească păcatul: cu cât e sufletul neasemănat mai bun decât trupul, și mai distins și mai cinstit în multe și foarte însemnate privințe, cu atât sunt și virtuțile sufletești mai bune decât cele trupești, mai ales cele cari imită pe Dumnezeu și poartă nume dumnezeiești. **Cu totul dimpotrivă trebuie să socotim despre păcatele sufletești că se deosebesc de patimile trupești în ce privește efectele lor și pedeapsa lor, măcar că acest lucru îl uită mulți, fără să știu cum. Beția, curvia, preacurvia, furtul și cele apropiate acestora, oricât sunt de urâte la arătare celor evlavioși și celor ce fug de ele, sau le pedepsesc, nu pricinuesc atâta durere celor ce stăruiesc în ele fără să se îndrepte, în comparație cu patimile sufletești, cari sunt cu mult mai rele și mai grele ca acelea și cari duc la starea dracilor și la osânda veșnică rânduită acelor, pe cei stăpâniți de ele. E vorba de pismă, de pomenirea răului, de răutate, de învățare și de iubirea de argint, care-i rădăcina tuturor relelor, după Apostol, și de cele asemenea.**

[...] Patimi sufletești sunt acestea: **uitarea, nepăsarea și neștiința.** 2 Când ochiul sufletului, sau mintea, e întunecat de acestea trei, e luat apoi în stăpânire de toate patimile cari sunt acestea: **neevlavia, credința strâmbă sau toată erezia, blasfemia, iușimea, mânia, amărăciunea, înfurierea năpraznică, ura de oameni, pomenirea răului, vorbirea de rău, osândirea, întristarea fără temei, frica, lașitatea, cearta, rivalitatea, pisma, slava deșartă, mândria, fățărnicia, minciuna, necredința, sgârcenia, iubirea de materie, împătımirea, afecțiunea pentru cele pământești, trândăvia, micimea de suflet, nemulțumirea, cârtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, dorința de a plăcea oamenilor, viclenia, nerușinarea, nesimțirea, lingușirea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, învoirea cu păcatele părții pătimase și gândirea deasupra la ele, rădăcirea gândurilor, iubirea de sine, care e maica și rădăcina tuturor relelor, iubirea de argint, reaua nărăvire și răutatea. Iar patimi trupești sunt: lăcomia pântecelui, nesăturarea, desfătarea, beția, mâncarea pe ascuns, iubirea de plăceri felurite, curvia, preacurvia, desfrâul, necurăția, amestecarea sângelui [incestul], stricarea pruncilor, împreunarea cu dobitoacele, poftele rele și toate patimile urâte și protivnice firii, furtul, jefuirea celor sfinte [sacrilegiul], hoția,uciderea, orice moleșire trupească și bucurie de voile trupului mai ales când trupul e sănătos, **ghicirile, descântecel, farmecele, prezicerile, iubirea de podoabe, ușurătatea, moliciunile, înfrumusețările, vopsirea feței, pierderea vremii, umblarea fără rost, jocurile de noroc, reaua și pătimasa întrebuințare a lucrurilor dulci ale lumii, viața iubitoare de trup, care, îngroșând mintea, o face pământească și dobitocească și nu o lasă niciodată să tindă spre Dumnezeu și spre lucrarea virtuților**⁵¹⁶**

În schimb, în cărțile sale, sau cele legate de sfinția sa, sunt prezente minuni strălucitoare (care nu au amprenta delicată, lină și plină de tâlc ca în Viețile Sfinților), privirea de sus a celorlalți, fraze cu dublu înțeles în care este evidentă susținerea unei păreri personale inovatoare (nemainîntâlnită în Ortodoxie decât în curentul umanist, combătut în sinoade, de multe ori contradictorie față de revelația dată prin Sfinții Părinți). Aceste păreri personale sunt prezentate ca fiind dogme revelate și antidotul filozofilor lumești din *turma lui Epicur* sau a *necredincioșilor*, cum îi numește sfinția sa cu ironie pe sârmanii amăgiți de fascinația trupului, dar care nu urmează fanatic, fără abatere ideile sale și ele fascinate de trup sau de iubirea trupească de sine mai subtilă. Mai apoi, această gândire personală apare însoțită și de o plăcere de sine care ajunge până la a credință fabuloasă că problemele bisericii ar proveni din faptul că preoții n-au aceeași pregătire și mentalitate antropologică cu a sa. Toate acestea, însă, susțin alunecarea spre dreapta, mai primejdioasă și mult mai stricătoare, fiindcă este cultivată ca o virtute și nu luptată ca un păcat.

Aceasta nu este, însă, de mirare, fiindcă răutatea este ușor de sesizat și combătut, dar falsa bunătate (care duce la cea dintâi pe căi ocolite, amăgind și pe dascăl și pe ucenici), cere o experiență a discernământului călită în ascultarea de Biserică, și nu mulți o pot dobândi.

⁵¹⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 194-195, 187-190.

7. *Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta și spre tine nu se vor apropia. [...]*

Iar după o vedere mai înaltă, psalmul zice că: "Tu, omule cel de acest fel, vei fi săgetat cu multe săgeți din partea stângă, dar cu și mai multe din partea dreaptă". Prin stângă se înțelege când se săgetează cineva cu patimi dobitocești, ale mâniei și ale poftei, care învederat și mărturisit este că sunt rele, iar de-a dreapta este când se săgetează cineva de pricini care par a fi drepte și bune, însă care nu sunt de acest fel, deoarece vrăjmașul diavol, știind că cei mai mulți oameni nu primesc atacurile păcatelor celor simple și arătate [lesne de priceput], pentru aceasta începe să-i lupte de la oarecari pricini care par să fie bune, iar la urmă, pornind de la acelea, îi doboară și în relele cele învederate.⁵¹⁷

În afară de aceasta, sărmanul Părinte n-a avut parte de dascăli cu discernământ, începând cu familia sfinției sale și continuând cu lecturile din cărțile de Hatha Yoga, Mircea Eliade, Rudolf Steiner, Ignațiu de Loyola, cărțile de hipnoză, filozofii umaniști și romano-catolici care i-au stimulat preocupările sfinției sale de practicare a tehnicilor de performanță din toate religiile. Această experiență a metodelor ce strică firea, preluate din învățăturile demonice, cu părerea că sunt și ele folositoare, i-au pecetluit o anumită mentalitate și o anumită stare lăuntrică, vizibile de-a lungul întregilor sale scrieri și comportamente, ba chiar și în mesajul testamentar al sfinției sale din Biserica Drăgănescu.

De la dascălii săi a moștenit convingeri greșite, având o pregătire neconformă cu a Sfinților Părinți, astfel că responsabilitatea sa se diminuează. Rămâne doar întrebarea de ce a ales această cale? Cum de nu s-a lepădat de ea? De ce n-a lucrat discernământul? De ce nu i-a arătat Dumnezeu realitatea? Pentru aceasta, însă, este nevoie de o mare lepădare și de sine și de prejudecățile dobândite, de o căutare a Adevărului mai presus de orice, de o socotire de sine ca fiind cel mai de pe urmă dintre păcătoși, pentru a primi sfatul celor smeriți, în care lucrează Sfântul Duh, lucruri greu de dobândit (printr-o strădanie ce uneori durează viața întreagă. De aceea cei înainte-văzători sunt de cele mai multe ori oameni bătrâni, trecuți prin experiența multor suferințe care îi învață realitatea neputinței proprii, ajungând la harismă, numită și „pensie duhovnicească”). În schimb, performanțele înșelătoare se dobândesc în scurt timp și sunt lesne de primit, sădind înlăuntru o mare dulceață de sine, care abate mintea ca un magnet de la atenția spre pocăință, fiind prezente la toți „văzătorii cu duhurile” tineri (care au căutat pensia mai înainte de a absolvi „grădinița duhovnicească”). Așadar când apare cineva cu pretenții de harisme la vârsta diaconului Zian, este evidentă înșelarea.

M-a acoperit Dumnezeu și m-am temut totdeauna de primejdia aceasta. Când eram în mînăstirea de obște, toate le încredințam bătrînului Ava Ioan. Niciodată nu sufeream, cum am spus, să fac ceva fără sfatul lui. Se întâmplă cîteodată că gîndul îmi spunea: «Nu-ți va spune bătrînul aceasta ? De ce să-l mai turburi ?» Și ziceam gîndului: «Anatema fie și judecătii tale (dreptei tale socoteli) și priceperii tale și înțelepciunii tale și științei tale, căci ceea ce știi, de la diavolul știi» 1083.

Plecam deci și întrebam pe bătrîn și se întâmpla că uneori îmi spunea tocmai cuvîntul acela la care mă gîndisem și eu. Atunci gîndul îmi spunea: «Ce mai zici ? Iată și-a spus ceea ce ți-am spus și eu. Nu l-ai turburat degeaba pe Bătrîn ?» Și ziceam gîndului: «Acum e bine, acum e de la Duhul Sfînt. Ceea ce e al tău e viclean, e de la draci, e dintr-o stare pătimasă». Și astfel, niciodată nu îngăduiam gîndului să mă facă să mă încred în mine însumi, fără întrebare.

Nota 1083. Tot ce răsare din sfera mărginită a unei gîndiri individualiste, e prin sine lipsit de vederea largă, care ține seama în mod echilibrat de intercondiționarea tuturor. E de la diavolul, care vrea să rupă în bucăți creațiunea și să scufunde pe fiecare într-o existență extrem de redusă, într-o existență chinuită, de umbră, de mișcare dezordonată, nerațională și contradictorie a umbrelor. Totul e o falsă cunoștință, o cunoștință a fișiei, care nu e deplin reală, întrucît nu e în țesătura întregului, în comunicare de viață între toate. «Dreapta socoteală», atit de laudată în scrierile duhovnicești răsăritene, vine și ea dintr-o îndelungată experiență a vieții de comunitate, de împreună-sfățuire cu alții. Ea ține seama de toate laturile

⁵¹⁷ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Cuviosul monah-filosof Eftimie ZIGABEN, *Tâlcuirea Psaltirii*, Ed. Egumenița – Ed. Cartea Ortodoxă, București, ²s.a., reeditare după Institutul Albinei Române, Iași, 1862, p. 260.

realității, de toate punctele de vedere posibile, în judecata ce o dă. De aceea sfatul se cere mai ales de la «bătrâni», care au adunat în cursul anilor îndelungați multă experiență de viață și multe păreri de la foarte mulți.⁵¹⁸

Din păcate, la capitolul acesta, Părintele Arsenie Boca este cel mai deficitar. Fiindcă de mic copil nu s-a sfătuit nici cu profesori Ortodocși lămurii, nici cu duhovnici iscusiți în căderea de-a dreapta, nici cu scrierile Sfinților Părinți, luând sfat numai de la diavol prin vedeniile mincinoase și prin religiile superioare, amestecate (poate) cu un strop de Filocalie, chiar de la începutul vieții nu a cunoscut (decât, poate, superficial) și nu a propovăduit Ortodoxia curată, ci una amestecată, deci falsă, atât în scris, în predici, în picturi cât și prin viață. Modelul său este unul sincretist, de tip New-Age, cu tente hinduse, ecumenist ramificate și mai ales uniate.

Dacă s-ar fi lepădat public de toate acestea, măcar pe patul de moarte, am putea spune că, de atunci, a îmbrățișat credința Ortodoxă și am putea vorbi de o *Ortodoxie a credinței celui despre care se tratează*, dar una cam îndoielnică, fiindcă nu am ști cum ar fi propovăduit după convertire, nemaivând nici măcar un mic exemplu.

Dar dacă nici măcar nu s-a lepădat de erezii, cum am putea vorbi de canonizarea lui?

Este vorba, așadar, de **kakodoxia**⁵¹⁹ **neîndoielnică a celui despre care se tratează**, *kakodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a lepădat credința ortodoxă, încreștinându-și sufletul unui duhovnic mort de 200 de ani, de fapt un diavol mascat.*

Pentru a vă lămuri despre acest subiect, vă recomandăm capitolul:

Învățăturile eretice ale Părintelui Arsenie Boca, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice

H) „PROSLĂVIREA LUI DE CĂTRE DOMNUL, CEL PUȚIN PRINTR-UNUL DIN URMĂTOARELE DARURI SAU PUTERI”

*În urma celor arătate pînă aici, a expunerii făcute pe temeuri doctrinare și documentare cu privire la canonizarea sfinților în Biserica Ortodoxă sîntem îndreptățiți să conchidem că pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare trebuie să fie date următoarele **condiții de fond**:*

[...]

b) *Proslăvirea lui de către Domnul, cel puțin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:*

— *Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință;*

— *Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte;*

— *Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvîrșite trăiri morale și religioase;*

— *Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte; sau în fine,*

— *Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă*⁵²⁰.

(1) „Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință”

Vă rugăm să citiți capitolul:

Moartea Părintelui Arsenie Boca

Acolo se arată neclaritatea și contradicțiile sfârșitului sfinției sale. Cel mai mult se contrazic ucenicii preocupărilor sale. Sunt trei variante descrise: moartea din cauza bolii, moartea din cauza torturii de către

⁵¹⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 533-534.

⁵¹⁹ Κακός = rău; δοξία = slavă, credință în lb. greacă. Κακοδοξία = erezie, rea credință, rea slăvire, heterodoxie.

⁵²⁰ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, p. 182.

securiști pentru legionarism (deci nu pentru dreapta credință) și moartea în chinuri datorită duhurilor cu care a lucrat. Vedem că în nici o situație nu este vorba de moarte martirică pentru Ortodoxie.

Mai mult în privința omorării utopice de către securiști pentru legionarism (deci, din motive politice și nu mucenicești pentru dreapta credință) avem atâtea variante după imaginația fiecărui povestitor în parte. Legende despre moartea în torturi a preacuvioșiei sale sunt atât de diferite una de alta: bătaie în mașină, răstignire în pădure, stâlcire/non stâlcire a unghiilor în chilie, ba la București, încât se poate concluziona prin Sfânta Evanghelie:

Mar 14:55 Arhierii și tot sinedriul căutau împotriva lui Iisus mărturie ca să-L dea la moarte, dar nu găseau. 56 Că mulți mărturiseau mincinos împotriva Lui, dar mărturiile nu se potriveau. 57 Și ridicându-se unii, au dat mărturie mincinoasă împotriva Lui, zicând: 58 Noi L-am auzit zicând: Voi dărâma acest templu făcut de mână, și în trei zile altul, nefăcut de mână, voi clădi. 59 Dar nici așa mărturia lor nu era la fel.

(2) „Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea drepte credințe pînă la moarte”

Vă rugăm să citiți capitolul:

Având această concepție despre eretici, nu este de mirare că atunci când a fost caterisit (sau oprit de la slujire) și-a format o parasinagogă

Și mai ales subcapitolul:

Arsenie vs. Arsenie

Veți observa acolo cu stupeoare, că spre deosebire de legenda ce s-a brodat cu iscusință diabolică prin mass-media (că ar fi fost vreun mărturisitor), în realitate sfinția sa a fugit prin toate mijloacele de suferință (și prin hipnoza în masă, și prin declarații politice corect, și prin lauda socialismului, și prin denunțarea celor cunoscuți, și prin lepădarea de preoție și călugărie), făcând compromisuri cu regimul de multe ori și sub multe forme, până la sfârșitul vieții, pentru a-și asigura alături de Maica Zamfira un trai nu numai decent, dar chiar situat la vârful prosperității posibile în acele momente istorice.

Mai mult, sunt informații care indică faptul că încă de pe atunci s-a plănuț de către noua orânduire construcția unei imagini de sfințenie politic-corectă pentru a se propune la canonizare spre subjugarea în ecumenism și noua spiritualitate a neamului, în clipa în care adevărații mărturisitori și martori ai căderii sfinției sale vor fi plecat la Dumnezeu, ca să nu se mai poată opune.

Chiar dacă nu ar fi lucrurile atât de grave cum se deduc din datele publicate până acum, și ne rezumăm doar la cercetarea fără interpretare sau prejudecată a informațiilor accesibile tuturor și furnizate chiar de ucenici este suficient doar un studiu simplu al perioadelor și locurilor de detenție, al manifestărilor și „suferințelor” sfinției sale atunci când a fost închis, pentru a vedea cu certitudine că nu a suferit decât foarte puțin (și nu pentru dreapta credință, ci pentru politică), numai până când s-a lepădat de preoție și de călugărie, ca o dovadă adusă regimului că va colabora și politic. Dacă, în afară de aceasta, am și face o paralelă între cele prin care a trecut preacuvioșia sa și suferințele reale ale tuturor celor care L-au mărturisit pe Hristos în România, contemporani cu el, vom vedea atunci că, de fapt, a fost un răsfățat al regimului comunist.

Iată datele luate din aceste surse:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

<<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-attentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Florian BICIR, Romeo PETRAȘCIUC, Raluca TODEREL, Părintele Arsenie Boca in Arhivele Securității. ANCHETELE, CANALUL SI PERSECUTIA. Opis de documente., Vol. II (Prislop,1950-1959), Ed. Agnos, 2014, pp. 506.17.07.-30.07. (13 zile) 1945 București.

14.05.1948 schingiuit o 1 lună și ½? Unde, de către cine? Nu ni se spune. Este oare o invenție sau nu se știe unde a fost arestat? După cât de paranormal se desfășurau anchetele, credem că este o invenție.

16.01.1951-19.03.1952 (14 luni și 3 zile), la canal.

20.09.1955-07.04.1956 (6 luni și 18 zile) Timișoara, Jilava, Oradea.

Detenție totală 22 luni și 18 zile (mai puțin de 2 ani), din care:

- La canal (regim diferențiat): 14 luni și 3 zile (majoritatea timpului);

- La închisorile București, Jilava, Timișoara, Oradea: 8 luni și 15 zile, din care schingiuit? doar 1,5 luni.

Canal, București, Jilava, Timișoara, Oradea. Numai denumirile închisorilor și arată diferența în suferință. Nu tu Pitești, nu tu Gherla, nu tu Aiud. Sărmanul, bine că a scăpat, cu așa puțină suferință. Dar de unde această faimă că a suferit foarte mult de la comuniști și că a fost martirizat prin închisori și la Canal?

În timp ce Părintele Arsenie Papacioc și toți preoții râvnitori pentru Ortodoxie, fără compromisuri, au suferit la Aiud și în alte temnițe până în 1964, Părintele Arsenie Boca (ne mai fiind arestat din 1956, datorită compromisurilor, hipnozei și lepădării de călugărie și preoție) viețuia degajat, cu Maica Zamfira, având proprietăți personale (prin București sau la Sinaia), mergând la filme sau în excursii, petrecând în discuții interesante cu prietenii săi, lucruri surprinse și în fotografii și în rapoartele securității, întocmite pentru a-i păstra buna reputație că nu încalcă convenția cu noua orânduire.

Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[un] comportat într-un mod corespunzător cu el. [...]

*Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate.*⁵²¹

Vă reamintim că în același timp foarte mulți preoți și călugări evlavioși și cu adevărat mărturisitori ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române erau închiși, torturați, înjosiți, ispitiți și ei să se lepede de preoție și călugărie, însă nu se învoiau cu minciuna, nici măcar cea politică, dar sunt și astăzi calomniați ca legionari și naționaliști, neputând fi propuși pentru canonizare, ca să nu se înceapă vreo prigoană fățișă din partea oficialităților.

Mai mult, sfinția sa chinuia pe securiști de multe ori psihologic, dar uneori chiar și fizic, dar nu ei pe el:

Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se descuia ușa celulei.

*De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment. Când a doua zi, o întreagă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celulei respective era descuiată. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.*⁵²²

Să citim și noi cum a fost mult vestita „suferință” a Părintelui Arsenie Boca acel „schingiuit o 1 lună și ½?”, sau mai bine zis chinuirea de către el a anchetatorilor lui (de care și-a bătut joc prin hipnoză și tortură cu puterile diavolești, până i-a făcut să-l elibereze. Acest lucru nu-l întâlnim, din fericire, la nici un alt adevărat mărturisitor sau vreun Sfânt autentic. Este o atitudine tipic vrăjitoarească. O întâlnim de pildă la vrăjitorul Eleodor în viața Sfântului ierarh Leon

⁵²¹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atenția-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

⁵²² Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, pp. 46-55

al Cataniei și la Chinops în viața Sfântului Ioan Evanghelistul). Și atunci ne întrebăm de ce este socotit Părintele Arsenie Boca martir?

În 1949, după cea dintâi arestare a părintelui, s-a arătat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca într-o noapte, cucernicul monah fusese scos din celula unde se afla în arestul Securității de la Hațeg, de doi milițieni brutali. Amândoi îl apucaseră de subsuori, luându-l pe sus, în timp ce îl insultau și îl batjocoreau. Satrapii înșiși au povestit peste ani cum părintele, încă buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atât mana dreapta a unuia, cât și mana stângă a celuilalt, adică exact cele care l-au atins, s-au uscat în scurt timp...

[ce diferență între Părintele Arsenie Boca și dulcele Iisus:

Ioan 18:10 Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus. 11 Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. **Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?** Mat 26:51 Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhierelui, i-a tăiat urechea. 52 Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că **toți cei ce scot sabie, de sabie vor pieri.** Luc 22:50 Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă. 51 Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. **Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat – n.n.]**

Cei doi au ramas infirmi [probabil pentru dictonul diavolesc „te iert dar nu te uit” – n.n.] pe viata si trăiesc pana in ziua de azi. De atunci, s-a spus ca minunile părintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc si cine indraznea sa il atinga cu dușmănie va fi ars de para focului dumnezeiesc

[ce diferență între relatările vieții sfinței sale și viața dulcelui Iisus: Luc 9:52 *Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El. 53 Dar ei nu l-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. 54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan l-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? 55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. 56 Și s-au dus în alt sat. – n.n.]!*

De altfel nu suntem singurii care au remarcat că Părintele Arsenie Boca nu a fost un mărturisitor, ci dacă nu a fost chiar un colaborator în sensul clasic al cuvântului, a fost cel puțin un bun sfetnic al securității în problemele paranormalului, pe care le stăpânea atât de bine din experiența personală.

Ucenicii atâta încredere aveau în ce putere avea sfinția sa în a neutraliza securitatea, încât atunci când era vorba de moartea lui se amuzau, necrezând că va putea muri vreodată. Și atunci cum de a fost prigonit? Sau cum poate spune cineva că și-a format ucenicii duhovnicește, pentru mărturisirea dreptei credințe, când toate manifestările precuvioșiei sale și modelul însămânțat în adepții și adversarii săi erau de mai presus de ciudat, neobișnuit, senzațional și... magie infailibilă?

Așadar, chiar dacă a fost prigonit, nu a s-a făcut aceasta pentru Dreapta Credință, ci pentru... paranormal:

Va fi sfârșitul lor, al tuturor? Cineva a pus întrebarea: "Daca moare părintele?". "Asta ar fi fost chiar culmea", i s-a răspuns. Toți se amuzau:

"Cine sa-l termine pe părintele, ca părintele are putere". [...]

Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publica? [nu era chiar așa, i se permitea să aibă mulți adepți chiar și la Drăgănescu – n.n.] Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat) [cum o să se dezvăluie și publice propunerea de colaborare și acceptarea, dacă puterea politică a poruncit să ie se creeze o aură de martir? – n.n.] . In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii il iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril? Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.

*Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continua. La toate ispitirile si capcanele intinse, părintele a răspuns senin, blând ca porumbelul si **viclean ca șarpele**.⁵²³*

(3) „Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvârșite trăiri morale și religioase”

Nu numai că nu a lucrat eroic pentru desăvârșirea morală și religioasă, ci cu multă lejeritate și chiar cu dorință a încălcat făgăduințele monahale și Sfintele Canoane, iar trăirea religioasă și-a desprins-o din așa-zisele „religii superioare”. Căutând desăvârșirea fără discernământ și ascultare de duhovnic și Sfinții Părinți a căzut într-o gravă înșelare.

Tot studiul acesta vorbește lămurit despre aceste aspecte, dar, mai evidente sunt următoarele capitole:

*Învățăături schismatice (împotriva Sfintelor Canoane) ale Părintelui Arsenie Boca:
Au păstrat Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira cele trei voturi monahale?
Francisc de Assisi*

(4) „Puterea de a săvârși minuni în viață sau după moarte”

Este evident că acest fragment din canon nu se poate desprinde din context. Altfel ar putea fi canonizat și... antihrist, poate cel mai mare făcător de minuni. Este vorba de puterea de a săvârși minuni adevărate. Diferențierea minunilor adevărate față de minunile mincinoase nu se referă numai la existența lor reală verificabilă opusă celor ce nu s-au făcut în realitate, ci au fost doar inventate, sau produse prin mijloace tehnice moderne, scamatorii sau năluciri în simțire și/sau imaginație. Deosebirea esențială între minuni adevărate și minuni mincinoase este la ce concluzii duc ele, în susținerea căror idei se fac. Dacă ele slujesc adevăratei credințe sunt adevărate. Dacă slujesc unei credințe sau unei mentalități mincinoase, chiar cu mască de Ortodoxie (în acest caz acea superstiție numindu-se ortodoxism), sunt mincinoase. Fiindcă cea mai cumplită erezie a tuturor timpurilor a fost și rămâne ortodoxismul, cel mai mare dușman al Ortodoxiei.

Pentru a vedea că este vorba nu de inexistența minunilor, ci de minuni mincinoase, este suficient să cercetați chestiunea învățăturilor schismatice și eretice ale Părintelui Arsenie Boca.

Numai că, din mila lui Dumnezeu, mai există și alte caracteristici ale minunilor mincinoase, deosebite de cele adevărate nu numai prin credința căreia slujesc, ci și prin modul de manifestare.

În acest scop vă recomandăm să citiți următorul capitol:

Dar și minunile făcute de Părintele Arsenie Boca au caracter păgân

În el veți observa cu ușurință caracterul demonic al minunilor Părintelui Arsenie Boca.

(5) „Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă”

Dacă nu a avut credința Ortodoxă, cum să o apere?

Dar nici Sfânta Biserică Ortodoxă nu a apărât-o fiindcă nu a ascultat de Ea, ci a pus mai presus de toți și de toate pe Maica Zamfira și propriile sale păreri, fiind un neascultător de profesie și jignitor/disprețuitor notoriu al ierarhiei bisericești.

Dar nici clădirile bisericii nu le-a apărât, ci le-a încărcat cu tot felul de picturi jignitoare la adresa Sfintei Treimi, Mântuitorului, Maicii Domnului, Sfinților și Bisericii Ortodoxe.

Pentru aceasta vă recomandăm să citiți aceste capitole concludente:

Cum au încălcat ascultarea

⁵²³ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

*Pictura păgână sau care este semnul păgân adăugat la numele **Ὁ ὄν** (CEL CE SUNT)⁵²⁴
AL Sfintei Treimi?*

Pictura antihristică sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos

Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”

Grozăvii neasemănate

Basilica San Pietro

I) „CULTUL SPONTAN PE CARE I-L ACORDĂ POPORUL CREDINCIOS”

c) Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții. Cultul acesta poate fi organizat sau difuz, manifestîndu-se printr-o cinstire simplă, prin faima sau numele de sfînt. De la îndeplinirea acestei cerințe pot face excepții numai mucenicii dreptei credințe.

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare⁵²⁵.

Repetăm, pentru o mai bună memorare, apoi dorire, apoi trăire, a noastră înșine și a tuturor cititorilor. Toate condițiile din acest canon depind de existența neîndoielnică a Ortodoxiei celui propus la canonizare. Chiar de ar veni la Prislop toată planeta să se închine și viii, și morții, și îngerii din cer, și chiar Sfinții Apostoli, dacă nu are Dreapta Credință este anatema. Și atunci este evident că acei Apostoli nu sunt adevărații Sfinți Apostoli și acei îngeri nu sunt îngerii lui Dumnezeu.

Așa ne învață chiar Sfântul Apostol Pavel:

*Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. 8 **Dar chiar dacă noi [iată Sfinții Apostoli – n.n.] sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!** 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? [deci nici pentru a plăcea mulțimilor de oameni – n.n.] **Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos.** 11 Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om; 12 Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.*

2Co 11:13 Pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos. 14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii. 15 Nu este deci lucru mare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor.

Poate unul din cele mai tari argumente pe care le aduc ucenicii Părintelui Arsenie Boca pentru canonizarea sfinției sale este mulțimea închinătorilor aflată în creștere. Desigur acești ucenici, care aduc astfel de argumente, nu pun preț pe importanța păstrării învățaturii Ortodoxe. Ei sunt, în general, asemenea mentorului lor, ecumeniști, crezând că se pot mântui și alți oameni în afară de Ortodocși. De aceea și reacționează așa, deprecînd adevărata valoare a Dreptei Credințe, necrezând în indispensabilitatea Ei pentru a ne salva sufletele de la pierzare.

Noi însă am aflat de la Sfinții Părinți că în afară de Sfânta Biserică Ortodoxă de răsărit, nu există mîntuire, după cum ne învață chiar Mîntuitorul al Cărui cuvînt îl lămurește pentru noi Sfântul Apostol Pavel:

Mar 16:16 Cel ce va crede și se va boteza se va mîntui; iar cel ce nu va crede se va osîndi.

⁵²⁴ Ἐγώ εἰμι ὁ ὄν în limba greacă înseamnă Eu sunt Cel ce sunt, indicînd aseitatea (a fi prin Sine) pe care o are numai DUMNEZEU.

⁵²⁵ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, p. 182.

Efe 4:4 Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre; 5 Este un Domn, o credință, un botez,

Vedeți? Nu cel ce crede în orice fel de credință se mântuiește, și nu oricine se botează cu orice fel de botez. Numai o credință și un botez sunt mântuitoare, acelea din Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, singura și adevărata continuatoare a Bisericii Apostolice. Cine crede altfel nu numai că nu se va mântui, ba chiar se va și osândi.

Să vedem însă dacă măcar acest argument forte al ucenicilor „mulțimea contorizată și vehiculată de mass-media a închinătorilor” stă în picioare, făcând abstracție (cum nu ar trebui) de credința Părintelui Arsenie Boca.

Ne-am obișnuit deja cu presiunile jignitoare din mass-media și de pe buzele ucenicilor îndârjiți (de propriile idei greșite respinse de Ortodocșii echilibrați) la adresa Sfântului Sinod pentru a forța canonizarea unui amăgit, dar iată-le exprimate liber, prin al doilea argument (pe lângă cel cu minunile demonice) de forță (și forțare): **POPORUL ÎL VREA**

Pe urmele părintelui Arsenie Boca Cronica de la Sambata

Necanonizat de oficialitățile Bisericii Ortodoxe, ardelenii l-au transformat de multa vreme pe Arsenie Boca în sfânt [de ce îi prezintă oare pe ardeleni ca potrivnici Sfântului Sinod și mai importanți ca el în discernământul sfințeniei? Nu este aceasta oare o jignire la adresa și a unora și a altora? – n.n.]

*E primavara dezlănțuită și peste Sambata de Sus se lașa o inserare de aur pur. Adunat sub poalele Munților Fagaras, satul strălucește cu fata la soarele care apune peste crestele inca inzapezite, aprinzand turlile celor doua biserici, Hristosii răstigniți pe troițele de la răscruci și albul camasii in care e imbracat omul din fata mea. Îl cheama Gheorghe, Gheorghe Silea, și e cantor bisericesc: "mai mult crasnic, de fapt, paracliser, cum se zice la dvs., in regat, ca nu mi-a dat Dumnezeu voce mare, sa ma fi răscumpărat din pacate". Suntem iarasi in Transilvania, pe urmele părintelui Arsenie Boca, și crasnicul cu soarele in camasa e printre cei care au avut norocul sa-l vada la fata si sa-l atinga pe vestitul călugăr transilvănean, chiar daca asta s-a intamplat in ziua când părintele Arsenie Boca avea sa fie ingropat. A fost de fata la neuitata înmormântare a sfântului neincoronat al Ardealului, sfântul al cărui chip se afla in toate casele țaranilor fagaraseni, tintuit cu indarjita evlavie între candelile și icoane. **Marele duhovnic n-a fost canonizat, dar l-au canonizat ei demult, ardelenii, cu inimile și cu credința lor**.⁵²⁶ [vedeți duhul specific al articolelor admirative la adresa Părintelui Arsenie Boca? Atmosferă de basm și declarații pline de siguranță de sine. Dar nu artistic și eroic gândesc și trăiesc adevărații Ortodocși, ci real și smerit, păstrând dragostea și ascultarea ierarhică. Poate fără să vrea, acești ucenici atât de dornici să convingă pe ceilalți de sfințenia pictorului de la Drăgănescu, prin descrieri picturale romantice îi fac cel mai mare deserviciu în scopul pe care și l-au propus. Dar este și mila lui Dumnezeu pentru a ne lămuri cu ce duhuri avem de-a face în preajma celor ce propun canonizarea, descoperindu-ne și astfel că cererea lor nu este după Hristos și Sfintele Evanghelii, atât de sobre și profunde în vederea realității. – n.n.]*

Însă, slavă Domnului, Sfintele Canoane nu sunt beletristice, ele sunt foarte clare, surprinzând realitatea așa cum este ea, dureroasă dar frumoasă, dorind să lămurească pe oameni, nu să-i atragă spre o idee greșită, nesuștinută de realitate, învăluindu-i prin mulțimea amănuntelor ce fac apel la simțire, cum procedează admiratorii. Oare autorul aceluia articol a fost în toate casele făgărășenilor și a făcut o statistică? Să ne-o prezinte și nouă în chip convingător, printr-un recensământ făcut de o instituție imparțială. Dar chiar de ar fi așa: 100% din populația planetei să-l declare Sfântul Universului în mod real, cu toate acestea canonul canonizării este foarte limpede:

c) Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții.

Așadar,

⁵²⁶ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

(6) Nu este suficient cultul poporului

Este necesar ca acesta:

- Să fie spontan, nu indus artificial prin mass-media;
- Candidatul la canonizare să fie numărat în rând cu Sfinții, iar nu să fie numit „Sfântul⁵²⁷”, apelativ unic dat în Ortodoxie numai lui Hristos Care este Singurul „Unul Sfânt, Unul Domn”, dintre oameni. Candidatul nu trebuie considerat mai mare decât tot Sfinții României⁵²⁸;
- Poporul să fie credincios, adică să aibă criteriile Ortodoxe de evlavie într-o cunoștință și nu manipulat, cunoscând realitatea vieții și învățăturilor celui cinstit, iar nu doar cele ce i se spun despre minuni. Poporul care îl consideră Sfânt trebuie să fie credincios, adică lămurit în Ortodoxia lucrătoare. Este poporul acela care caută pocăința, vederea păcatului propriu, răbdarea în suferință pentru mântuire în adevăr. Nu este acea masă de oameni care vrea minuni spectaculoase și rezolvări cu orice preț, ca să își vadă mai departe de îndulcirile acestei vieți, acea parte din neam pe care nu o interesează adevărul și înțelepciunea, ci doar realizarea și simțirea⁵²⁹.
- Să fie asociat cu existența neîndoielnică a primei condiții de fond: „Ortodoxia neîndoielnică a credinței celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată pînă la moarte”.

Să le luăm pe rând:

(7) Spontaneitatea

Iată cum lucrează Sfântul Duh pentru ca venirea oamenilor să fie o mărturie a sfințeniei celui la care vin:

- nu cu mijloacele de răspândire omenești (1. puterea politică manifestată prin forța armată sau forța de manipulare a opiniei publice puternic finanțată, sau 2. prin mulțimea celor ce forțează nota, promițând: rezolvarea tuturor problemelor, succese, scăparea de dureri și o viață în care plăcerea este dogmatizată ca vindecare și virtute, sau 3. amestecul adevărului cu „adevărurile” părute accesibile și răspândite, adică cele mai perfide minciuni, căci nu pot fi depistate);
- ci cu cele ce nu au logică omenească, ba chiar se împotrivesc cugetării trupești (prigoane, patimi, moarte, puțini oameni și săraci, predicând cu blândețe și îndelungă răbdare: echilibrul, adevărul chiar cu prețul vieții ca oamenii să aleagă virtutea și să rabde necazuri pentru ea, chiar dacă această cale este numită fanatism și îngustare intelectuală, lipsă de dragoste etc. de oamenii acestui veac) și
- prin lucrarea tainică plină de jertfă a lui Hristos, atestată prin spontaneitate, iar nu prin popularitate.

Așa a biruit în lume creștinismul, așa lucrează el în continuare, așa se manifestă și mișcarea cu adevărat spontană a poporului spre Sfinții adevărați ai lui Hristos.

A încetat religia demonilor, s-a sfințit zidirea prin dumnezeiescul sânge, sau surpat capiștele și templele idolilor, s-a sădit cunoștința lui Dumnezeu; Treimea cea deoșină, Dumnezeirea nezidită este închinată, un Dumnezeu adevărat, creator și Domn al tuturor; virtuțile sunt îndeplinite, nădejdea învierii s-a dăruit prin învierea lui Hristos; diavolii se înfricoșează de oamenii pe care altă dată îi țineau sub a lor robie. Și lucru minunat este că toate acestea s-au făcut prin cruce, prin patimi și prin moarte, în tot pământul s-a predicat vestea cea bună a cunoașterii lui Dumnezeu și n-a pus pe fugă pe cei potrivnici cu ajutorul războiului, nici cu ajutorul armelor, nici cu ajutorul oștilor; nu, ci puțini oameni goi, săraci, neînvățați, persecutați, bătuți, dați morții, au biruit pe cei înțelepți și pe cei puternici, predicând pe cel răstignit în corp și pe cel care a murit, căci cu ei era puterea atotputernică a celui răstignit. Moartea, atât de înfricoșătoare înainte, este învinsă; ea, socotită altă dată groaznică și odioasă, acum este preferată vieții.

Acestea sunt izbânzile venirii lui Hristos! Acestea sunt semnele puterii lui! Căci n-a mântuit ca prin Moise un popor din Egipt și din robia lui Faraon, despărțind marea⁴¹³, ci mai mult,

⁵²⁷ Sfântul Ardealului.

⁵²⁸ † PS Daniil de la Vârșet care spune că este ca și Sfântul Apostol Andrei și nimeni dintre Români nu a mai fost ca el. Ba îl compară și cu Sfântul Ioan Botezătorul, și cu Maica Domnului, și chiar cu... Sfântul Duh!!! Vedeți despre aceasta mai amănunțit în capitolul *Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”*

⁵²⁹ Evlavia își va păstra frumusețea și echilibrul atâta timp cât adevărul se va sălășlui în suflet și puritatea în trup. Sfântul Irineu de Lyon.

Calendar Creștin Ortodox 2015, Ed. Arhiepiscopiei Râmnicului, p. 17.

a izbăvit întreaga omenire de stricăciunea morții și de sub robia crudului tiran, a păcatului. Nu duce cu forța spre virtute, nici nu acoperă cu pământ⁴¹⁴, nici nu arde cu foc⁴¹⁵ și nici nu poruncește să fie loviți cu pietre cei păcătoși⁴¹⁶, ci convinge, prin blândețe și îndelungă răbdare, ca oamenii să aleagă virtutea, să lupte prin necazuri pentru ea și să se bucure de roadele ei. Altă dată cei care păcătuiau erau pedepsiți, dar stăruiau mai departe în păcat și păcatul le era socotit ca Dumnezeu; acum, însă, oamenii aleg pentru credință și virtute asupriri, torturări și moarte.

Slavă Ție Hristoase, Cuvinte al lui Dumnezeu, înțelepciune. Putere și Dumnezeule atotputernic! Ce-ți vom da noi neputincioșii, în schimbul tuturor acestora? Căci toate sunt ale tale și nu ceri de la noi nimic altceva decât să ne mântuim; dar și pe aceasta o dai și din pricina nespusei Tale bunătăți ești chiar recunoscător celor care o primesc.

Mulțumesc Ție celui care ne-ai dat existența, celui care ne-ai dăruit o fericită existență, celui care ne-ai adus, prin negrăita Ta bunăvoință, iarăși la această stare pe noi, cei căzuți din ea!⁵³⁰

Dimpotrivă, duhurile înșelătoare lucrează diametral opus, adică la fel ca la Prislop:

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcevile publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisesc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebnici.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduiește, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhiereului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhiereii, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.⁵³¹

(8) Manipularea de la Prislop și scopurile ei

Aud pe unii preoți slujitori spunând cu judecată simplistă că este bine că merg oamenii la mănăstire, că decât să meargă la secte[...]dar se uită un lucru că multe secte, schisme și erezii au apărut prin preoți, ierarhi sau simpli creștini care au început să învețe sau să practice învățături neconforme cu învățătura de veacuri a Bisericii. Pe alții îi aud spunând că Biserica nu va fi biruită nici de porțile iadului. Ei știu că este o rătăcire, dar până la urmă biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului. Este adevărat ce spun ei, dar un lucru foarte important este faptul că nu trebuie să nu uităm că în Apocalipsă ni se vorbește despre căderea unor biserici, dar cu această învățătură s-au amețit de cap și cei din Apus, care la 1054 spuneau tot

⁵³⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 130-131.

⁵³¹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 383.

asa că biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului și au ajuns să aibă 1000 de ani de când sunt în afara Bisericii.

Unii își pun o altă întrebare legată de acest fenomen (Arsenie Boca n.n). De ce merge atâta lume la Prislop. Ce se întâmplă? Păi dacă nu e vorba despre sfințenie, atunci de ce merge lumea? Acest fenomen a apărut pe fondul unei credințe căldicele a românilor, disperarea aceasta după un trai bun, dorința de senzational. Oamenii caută astăzi minuni și sunt alimentați de o afacere cu cărți, pentru că au apărut o mulțime de cărți, mărturii despre părintele Arsenie Boca și viiesc pangarele bisericilor și mănăstirilor de cărți eretice. Acest fenomen mai este alimentat și de televiziune astăzi. Mă uit cu durere cum la hramul sfintei Paracheva sau sfantului Dimitrie Basarabov televiziunile numără și sarmalele și banii și fac atâta batjocură de acești sfinți recunoscuți de Ortodoxia universală, iar dincoace mă uit la Arsenie Boca și văd cum îl promovează și fac o propagandă. De ce? Răspunsul este foarte simplu. Acest Arsenie Boca este ca o mânășă pentru interesele oculte și politici mondiale. Este o punte foarte bună pentru promovarea ecumenismului, apoi tototdată se vrea stoparea naționalismului autentic românesc și apoi pe baza proorociei lui Boca că Rusia ne va ocupa într-o noapte, românii pot să devină carne de tun într-un război cu Rusia, care nu este al nostru. Televiziunea lovește Biserica când din stânga, când o critică, când din dreapta, aruncând-o în fel de fel felul de rătăcirii, înșelări ca să le iasă scopurilor lor politice. Creștinii care merg acolo o fac pentru că nu au primit credința cea adevărată. Sunt de regulă oameni care nu au o viață curată ortodoxă. Cei mai mulți dintre ei nu umblă după mântuire, ci după minuni. Nu au cunoștințe și o conștiință dogmatică a Bisericii noastre ortodoxe, nu au o identitate clară și din cauza aceasta umblă acolo, pentru că n-au primit pe cea adevărată, le-a trimis Dumnezeu pe cea mincinoasă ca să creadă în ea, după pofta inimii lor.⁵³²

Pentru mai multe amănunte puteți citi capitolul:

De ce Părintele Arsenie Boca face minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos

Nu este singurul caz. Iată mulțimea celor ce merg la:

(9) Mecca

depășește pe cei ce merg la mormântul Părintelui Arsenie Boca.

<u>Year</u>	<u>Hijri year</u>	Local pilgrims	Foreign pilgrims	Total
1920	1338		58,584 ^[77]	
1921	1339		57,255 ^[77]	
1922	1340		56,319 ^[77]	
1950	1369		100,000 (approx.) ^[2]	

⁵³² Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

<u>Year</u>	<u>Hijri year</u>	Local pilgrims	Foreign pilgrims	Total
1995	1415		910,157 ^[80]	
1996	1416	784,769	1,080,465 ^[81]	1,865,234
1997	1417	774,260	1,168,591 ^[81]	1,942,851
1998	1418	699,770	1,132,344	1,832,114 ^[82]
1999	1419	775,268	1,056,730	1,831,998
2000	1420	466,430 ^[83]	1,267,355	1,733,785 ^[83]
2001	1421	440,808	1,363,992	1,804,800 ^[84]
2002	1422	590,576	1,354,184	1,944,760
2003	1423	493,230	1,431,012	1,924,242 ^[85]
2004	1424	473,004 ^[86]	1,419,706 ^[87]	1,892,710 ^[86]
2005	1425	1,030,000 (approx.)	1,534,769	2,560,000 (approx.) ^[88]
2006	1426	573,147	1,557,447	2,130,594 ^[89]
2006	1427	724,229	1,654,407	2,378,636 ^[90]
2007	1428	746,511	1,707,814	2,454,325 ^{[91][92]}
2008	1429		1,729,841 ^[93]	
2009	1430	154,000	1,613,000	2,521,000 ^[94]

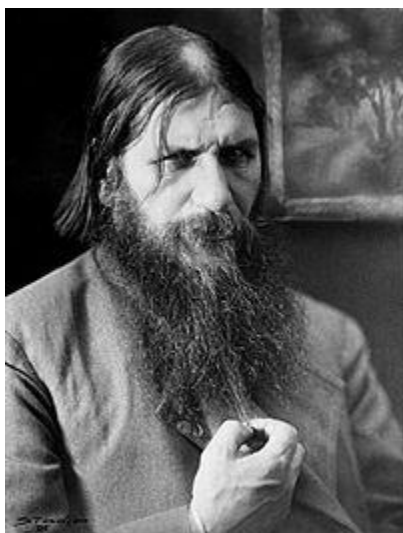
<u>Year</u>	<u>Hijri year</u>	Local pilgrims	Foreign pilgrims	Total
2010	1431	989,798	1,799,601	2,854,345 ^[95]
2011	1432	1,099,522	1,828,195	2,927,717 ^[96]
2012	1433	1,408,641	1,752,932	3,161,573 ^[97]
2013	1434	700,000 (approx.) ^[98]	1,379,531 ^[99]	2,061,573 (approx.)
2014	1435	700,000 (approx.) ^[100]	1,389,053 ^[101]	2,089,053 (approx.) ^[100]

Nu este, însă, un semn de sfințenie acesta, fiindcă Mahomed s-a impus prin puterea politică și provăduiește minciuni:

După ce am văzut roadele fanatismului ismailitean, haideți să le analizăm pe cele ale radicalismului rusesc.

(10) Grigori Efimovici Rasputin

O viață, o lucrare, proorocii, minuni și o moarte asemănătoare cu ale Părintelui Arsenie Boca. Domnia sa are în plus, însă, și excesele rusești Vom îngroșa ceea ce este evident asemănător.

Rasputin Grigori Rasputin

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Grigori Rasputin

Grigori Efimovici Rasputin (în [limba rusă](#) Грузопуї Ефімович Распутин) (10 ianuarie 1869 (stil vechi) 22 ianuarie (stil nou) – 17 decembrie (stil vechi) 30 decembrie (stil nou) 1916) a fost un [mistic rus](#) care a avut o mare influență asupra familiei ultimului țar al dinastiei [Romanov](#). Rasputin a jucat un rol foarte important în viața [tarului Nicolae al II-lea](#), a [tarinei Alexandra](#) și a unicului lor fiu, [tareviciul Alexei](#), care era suferind de [hemofilie](#).

Rasputin a fost denumit și Călugărul nebun, în ciuda faptului că el nu a fost niciodată călugărit și nu a ținut niciodată secret faptul că era căsătorit. Este posibil să fi fost stareț al congregației religioase nerecunoscute oficial a hlistilor și despre el se credea că este vindecător care folosea puterea credinței. Mulți contemporani, printre care și familia ultimului țar al Rusiei, îl considerau pe Rasputin stareț, pe motiv că manifesta puteri vindecătoare și pentru că se arăta înțelept.^[1] Unii comentatori îl consideră pe Rasputin drept un personaj a cărei carieră trebuie înțeleasă în contextul specific rusesc al "nebuliei întru Hristos"^[2] (în rusește юродивый (iurodivii)) - bizantinii, ca și restul populațiilor de religie ortodoxă din orientul continentului european au cunoscut și ei "nebulia întru Hristos", însă aceasta nu s-a manifestat nicăieri atât de radical ca în Rusia.^[3]

El este unul dintre cele mai controversate personalități ale secolului al XX-lea, deși, în zilele noastre, Rasputin este văzut de cei mai mulți istorici ca un țap ispășitor. El a jucat un rol minor, dar spectaculos, în prăbușirea dinastiei Romanov.

Data de naștere a lui Rasputin nu este cunoscută cu certitudine, cea mai des amintită fiind cea de 10 ianuarie 1869. Datele avansate de mulți cercetători și de numeroșii lui biografi sunt cuprinse între anii 1863 și 1873.

[...]

Primii ani de viață

Grigori Efimovici Rasputin s-a născut în familia unor țărani într-un sătuc siberian de pe râul Tura, Pokrovskoie, în gubernia Tobolsk (în zilele noastre regiunea Tiumen). Pe la 18 ani, a petrecut trei luni într-o mănăstire. Aici a intrat în secta desprinsă din Biserica Ortodoxă Rusă a hlistilor. La scurtă vreme după ce a părăsit mănăstirea, a vizitat un om venerat ca sfânt, care avea o colibă în zonă, Macarie. Macarie a avut o influență uriașă asupra tânărului. Rasputin s-a căsătorit în 1889 cu Parascovia Fiodorovna, având împreună trei copii. În 1901 a părăsit satul natal și a plecat în pelerinaj. În timpul călătoriei sale, a vizitat Grecia și Ierusalimul. Călătoria lui Rasputin în Balcani era motivată de intenția acestuia de a se călugări: voia să intre în comunitatea ortodoxă a rușilor de la Muntele Athos, mai exact la Mănăstirea Sfântul Pantelimon, însă [întâlnind] [...] călugării atoniți, acesta decide, scârbit, să plece înapoi, abandonând ideea. Întors acasă și împărtășindu-i șocat lui Macarie experiența neplăcută printre călugării atoniți, acesta îi va spune că mănăstirile sunt un loc inevitabil al ispitei, drept pentru care mântuirea (sufletului) lui va trebui să vină mai degrabă din afara mănăstirilor, anume în lume.^{[4][5]} În 1903, Rasputin a ajuns la Petrograd, unde s-a proclamat stareț posesor al unor puteri tămăduitoare egale cu ale profetilor.

Vindecătorul țareviciului

Țareviciul Alexei suferea de hemofilie, boală pe care o moștenise de la străbunica sa pe linie maternă, regina Victoria. Rasputin a fost considerat de către țar și țarina ultima speranță pentru vindecarea copilului lor. Cei doi părinți au căutat neîncetat un tratament pentru însănătoșirea fiului lor și, în 1905, au apelat la carismaticul țaran să-l vindece pe bolnav. Se spunea că Rasputin avea puterea de a vindeca prin puterea rugăciunilor și se pare că, într-adevăr, starea țareviciului s-a îmbunătățit într-o oarecare măsură. Scepticii au pretins că el ar fi obținut ceva rezultate prin intermediul hipnozei. Se povestește că în timpul unei crize grave a țareviciului, Rasputin, aflat în acel moment în casa sa din Siberia, ar fi reușit să-i ușureze suferința copilului aflat în Petrograd prin intermediul rugăciunilor.

Țarul îl numea pe Rasputin prietenul nostru, probabil un semn al încrederii de care se bucura acesta în ochii membrilor familiei imperiale. Rasputin a avut asupra țarinei Alexandra o influență personală și politică considerabilă, în mod special după ce Alexei a fost atacat de o albină în vara anului 1905. După cum se povestește, Rasputin ar fi alergat în ajutorul băiatului și ar fi strigat "Ужалъте ego и вы умрете!" ("Înțeață-l și vei muri!"). Albina a zburat din preajma bolnavului și asta a fost interpretată ca o manifestare a puterilor sfinte ale lui Rasputin.

Poziția lui Rasputin în biserică i-a permis să-și crească influența asupra lui Alexei. Este verificat că mai înainte de a-l cunoaște pe Rasputin, țarina se plângea că fiul ei l-a întristat

pe Iisus cu purtările lui hulitoare. După întâlnirea cu Rasputin, țarina declara fericită că țareviciul a recunoscut injustețea drumului pe care se angajase. Țarul și țarina îl considerau pe Rasputin un om al lui [Dumnezeu](#) și un [profet](#), iar țarina credea sincer că Dumnezeu vorbește prin gura lui Rasputin. Această relație poate fi apreciată și în contextul relației tradiționale, vechi și foarte puternice între [Biserica ortodoxă rusă](#) și pătura conducătoare a imperiului. Un alt factor important era probabil originea germană protestantă a țarinei: ea era foarte fascinată de noua sa religie ortodoxă, dar se pare că îi lipsea discernământul asupra unora dintre practicile religiei rușilor.

Controversele

În acest timp, Rasputin a devenit un personaj extrem de controversat, ducând o viață scandaloasă alături de femeile-discipol din înalta societate petersburgheză. Mai mult, a fost văzut de multe ori apelând la serviciile [prostituatelor](#), sau bând până la pierderea cunoștinței, sau participând la chefuri de zile și nopți neîntrerupte. Era un tip libidinos, bătăran, murdar, de multe ori purtându-se în mod scandalos în public.

Deși fascina pe multe dintre femeile de condiție bună din Sankt Peterburg, el nu era acceptat de societatea aristocratică din capitala imperiului, care considera că pur și simplu nu se potrivește cu rangul familiei imperiale.

Trebuie spus însă că între Rasputin și biserica ortodoxă rusă au existat relații tensionate. [Sfântul Sinod](#) l-a atacat frecvent pe Rasputin și, datorită acestui fapt, au fost lansate o mulțime de zvonuri neadevărate despre viața sa. De aceea, o mulțime de povești despre isprăvile lui trebuie privite cu o doză de scepticism. Datorită faptului ca Rasputin era un oficial al curții imperiale, apartamentele sale erau supravegheate neîncetat, așa că există și dovezi credibile despre modul său de viață.

În conformitate cu afirmațiile fiecei lui Rasputin, Maria, acesta a "cercetat" secta [hlístilor](#), dar nu a devenit un membru al ei, mai mult chiar, a respins-o. În vreme ce lumea occidentală era interesată mai degrabă de practicile sexuale ale sectanților, (legată se pare de credința că smerenia poate fi atinsă numai prin autopervertire), Rasputin era înfricoșat de credința conform căreia iertarea divină poate fi obținută prin [autoflagelare](#), (o altă practică a sectanților).

Precum cei mai mulți creștini-ortodocși, Rasputin credea cu tărie că trupul lumesc este un dar sacru oferit de Dumnezeu. Dobândirea [harului](#) divin prin afundarea în [păcat](#) pare să fi fost una dintre învățăturile secrete pe care le-a predicat și practicat Rasputin în cercul aristocratelor. Ideea că dobândirea harului divin se poate face prin îndreptarea păcatelor nu era una nouă. Se înțelegea că păcatul este o parte de neseplat a condiției umane, responsabilitatea credincioșilor fiind aceea de a fi conștienți de păcatele lor și de a fi dispuși să le mărturisască, prin aceasta ajungând la smerenia creștină.

În timpul [primului război mondial](#), Rasputin a devenit ținta acuzațiilor de influență nepatriotică la curte. Nepopulara țarină era descendentă a unor principii germani, iar "prietenul" ei, Rasputin, era acuzat că ar fi [spion](#) german.

Când Rasputin s-a arătat interesat să meargă pe front ca să binecuvânteze trupele la începutul războiului, Comandantul Suprem, [Marele Duce Nicolae](#), i-a promis că-l va spânzura, dacă se arată în zonă. Rasputin a pretins mai apoi că a avut o revelație cum că armatele rusești nu vor obține succese până când țarul în persoană nu va prelua comanda operațiilor militare. [Țarul Nicolae al II-lea](#), căruia îi lipsea o pregătire militară adecvată, și-a asumat o responsabilitate uriașă, care a avut consecințe tragice pentru el, familia lui și pentru toată Rusia.

Cât timp țarul era departe pe front, influența lui Rasputin asupra țarinei a crescut considerabil. În scurtă vreme a devenit confidentul și sfătuitoarea Alexandrei. A convins-o pe împărăteasă să numească în posturi importante din guvern persoane din cercul lui de discipoli. Urcând pe scara puterii, Rasputin a ajuns să se culce cu femei din înalta societate în schimbul favorurilor politice. Datorită în mare măsură ravagiilor făcute de lupte și într-o mai mică măsură datorită acțiunilor anarhice ale lui Rasputin, economia imperiului se deteriora într-

un ritm rapid. În multe cazuri, țarina și sfătuitoarea sa erau blamați pentru toate relele care se petreceau în acele vremuri. De exemplu:

[Vladimir Purișkevici](#) era un membru marcant al [Dumei](#). Pe 19 noiembrie 1916, Purișkevici a ținut un discurs fulminat în Dumă în care a afirmat: 'Miniștrii țarului au fost transformați în marionete, marionete ale căror sfori au fost luate cu fermitate în mâini de Rasputin și Împărăteasa Alexandra Fiodorovna – geniul răului din Rusia și țarina... care a rămas o nemțoaică pe tronul rusesc, înstrăinată de țară și poporul său.'

[Felix Iusupov](#) a aprobat discursul, iar după aceea l-a contactat pe Purișkevici, care a fost de acord să participe **la o tentativă de asasinare a lui Rasputin.**

Influența lui Rasputin asupra familiei [Romanov](#) a fost folosită de politicienii și ziariștii care voiau să aducă un afront la adresa cinstei dinastiei, să-l facă pe țar să renunțe la puterea absolută și să separe biserica de stat. Rasputin a contribuit fără să vrea la propagandă, intrând în dispute publice cu clericii, pe tema influenței pe care o avea la curte și a modului desfrânat de viață. Nobili din poziții importante pe lângă țar și unele partide politice din Dumă au cerut în mod răspicat îndepărtarea lui Rasputin de la curte. **În mod necugetat, Rasputin a făcut să scadă respectul pentru țar în rândul supușilor săi.**

Asasinarea și legendele care o înconjoară

Legende cu privire la asasinarea lui Rasputin sunt poate mai bizare decât cele despre viața sa neobișnuită. Odată ce au decis că influența lui Rasputin asupra țarinei îl făcea prea primejdios pentru Imperiu, un grup de nobili l-au momit pe acesta în palatul conducătorului complotiștilor, Prințul [Felix Iusupov](#). Aici, Rasputin a fost ospătat cu prăjituri și cu vin în care fusese pusă o anumită cantitate de [cianură](#). Conform poveștilor spuse după moartea sa, Rasputin nu a fost afectat de otrăvă, (cantitatea de cianură folosită fiind suficientă pentru uciderea a șase persoane). Hotărât să-și ducă la îndeplinire planul, Iusupov s-a dus după un revolver, cu care l-a împușcat pe Rasputin în piept, acesta din urmă căzând la pământ. După o jumătate de oră, când Iusupov a revenit să verifice cadavrul, (sau după alte versiuni, când a venit să-și ia haina din cameră), Rasputin a sărit în picioare și l-a atacat pe prinț, care a fugit să-și anunțe prietenii despre incident.

Rasputin s-a repezit împleticit către poarta palatului, amenintând că-i va denunța țarinei pe toți conspiratorii. Un alt glonț l-a nimerit pe fugar, care s-a prăbușit în zăpadă. Conspiratorii l-au lovit cu bâtele, după care l-au aruncat în râul [Neva](#), uitându-se la el cum se scufunda, satisfăcuți că, până la urma, "Inamicul Statului" era mort.

După trei zile, trupul lui Rasputin – otrăvit, împușcat de două ori și bătut – a fost pescuit din râu și autopsiat. Cauza morții a fost stabilită că a fost înecul. Brațele lui au fost găsite în poziție verticală, ca și cum ar fi încercat să se elibereze de legăturile cu care fusese imobilizat.

Dovezi recente

Detaliile despre asasinat date de [Felix Iusupov](#) nu rezistă la o examinare mai atentă. Declarația dată la poliție pe 16 decembrie, mărturisirea făcută câtă vreme a fost în exil în [Crimeea](#) în 1917, cartea pe care a scris-o în 1927 și depozițiile făcute sub jurământ în 1934 și 1965 au fost toate diferite între ele. Până de curând, lipsa dovezilor a făcut imposibilă emiterea unor ipoteze credibile.

În conformitate cu raportul de autopsie nepublicat al profesorului Kossorotov și a reviziilor de mai târziu ale doctorului Vladimir Jarov din 1993 și a Derrick Pounder din 2004/5, nu a fost găsită otrăvă activă în stomacul lui Rasputin. Nici concluziile despre faptul că s-a înecat nu mai par sigure la o a doua cercetare. Cert este că Rasputin a fost bătut în mod sistematic și înjunghiat cu o armă cu lamă, dar au existat diferențe în ceea ce privește numărul și calibrele revolverelor folosite.

Toate aceste descoperiri au făcut să se schimbe în mod semnificativ raportul cu privire la moartea lui Rasputin. Rapoarte ale serviciilor britanice de informații din 1916 arată că britanicii erau profund preocupați de înlocuirea de către Rasputin a miniștrilor filoenglezi din guvernul Rusiei, dar mai mult decât atât, de insistențele lui de retragere a trupelor rusești din

război. Această retragere ar fi permis Germaniei să-și mute trupele de pe [frontul de răsărit pe cel de vest](#), astfel depășind numeric armatele aliaților, ceea ce ar fi dus la o victorie aproape sigură a [Puterilor Centrale](#). Indiferent dacă Rasputin pleda doar pentru cauza încetării războiului sau chiar ar fi putut să o determine, este clar că britanicii erau profund îngrijorați de o asemenea activitate defetistă.

Conform afirmațiilor profesorului Pounder, dintre cele trei gloanțe de pistol, cel de-al treilea, care i-a străpuns fruntea, a avut un efect fatal instantaneu. Acest al treilea foc de armă aduce și anumite dovezi neașteptate. În viziunea lui Pounder, sprijinită de raportul departamentului de arme de foc al [Muzeului Imperial al Războiului](#), al treilea glonț diferă de celelalte două care i-au provocat răni în piept. "Calibrul și proeminența marginilor lustruite" sugerează existența unui glonț necămășuit din plumb. La acea dată, majoritatea armelor foloseau gloanțe cămășuite cu metal dur, doar britanicii folosind pentru revolverele ofițerești [Webley](#) cartușe cu gloanțe necămășuite. Pounder a ajuns la concluzia că glonțul care a provocat rana fatală a fost un glonț rotund necămășuit Webley 0,455 inch.

Chiar martorii la asasinat au mărturisit că singurul om care a avut asupra sa un revolver Webley a fost locotenentul [Richard Dewdney](#), un ofițer britanic atașat stației SIS din Petrograd. Această afirmație a fost mai apoi sprijinită în timpul unei audiențe a ambasadorului britanic [Sir George Buchanan](#) la țar, când Nicolae al II-lea a afirmat că suspectează pe un ofițer englez tânăr, fost coleg de școală cu Iusupov. Într-adevăr, Dewdney îl cunoscuse pe Iusupov la [Universitatea Oxford](#). Un alt ofițer englez, căpitanul Chappers, se născuse chiar în palatul Iusupov în 1876, între cele două familii existând legături extrem de strânse.

Confirmarea faptului că Dewdney, împreună cu un alt ofițer, căpitanul David Sharp, s-a întâlnit cu Iusupov în săptămânile premergătoare asasinatului, poate fi găsită în jurnalul șoferului englezilor, Kyle Mason. Ultima însemnare a fost făcută exact în noaptea de dinainte de crimă. Mason a afirmat că "este un fapt puțin cunoscut că Rasputin nu a fost împușcat de un rus, ci de un englez". El a indicat că cel vinovat a fost un avocat din aceeași parte a țării ca Mason însuși. Dewdney era născut la cam zece mile de locul de naștere al șoferului, toată viața descriindu-se ca "avocat pledant", în ciuda faptului că nu a practicat niciodată această meserie.

Dovezi că asasinatul nu a decurs conform planului pot fi găsite în scrisoarea trimisă de Chappers lui Scale, opt zile mai târziu: "Deși chestiunile nu au decurs în totalitate conform planului, obiectivul nostru a fost atins în mod clar ... câteva întrebări stânenitoare au fost deja puse despre o implicare mai largă. Dewdney încearcă să scape și nu vă va face probleme".

La reîntoarcerea în Anglia, Richard Dewdney a arătat întregii familii un cartuș pe care a pretins că l-a avut de la scena crimei.

Nimic dintre toate acestea nu este o dovadă hotărâtoare pentru a afla adevărul despre ce s-a întâmplat în noaptea de 16/17 decembrie, dar prezintă dovezi mai logice legate de faptul care s-a întâmplat. Dewdney și-a ars toate însemnările înainte de moartea sa din 1961, iar fiul lui a murit și el patru ani mai târziu, fără să clarifice în vreun fel problema morții lui Rasputin.

"Duhul lui Grigori Efîmovici Rasputin"

După moartea lui Rasputin, secretarul lui, Simonovici, și-a dat seama că au fost transferate mari sume de bani în contul fûcei răposatului, Maria, și că, în general, toate afacerile acestuia erau lăsate în ordine.

Cu mai multe săptămâni înainte de a fi asasinat, Rasputin a scris următoarele:

"Scriu și las în urma mea această scrisoare la Sankt Peterburg. Simt că voi părăsi această viață înainte de 1 ianuarie. Vreau să fac cunoscut poporului rus, Papei, Rusiei, mamei și copiilor mei, pământului rusesc, ce trebuie să înțeleagă. Dacă voi fi ucis de asasini de rând, și în mod special de frații mei, țaranii ruși, tu, țarul Rusiei, nu trebuie să te temi de nimic pentru copiii tăi, ei vor domni sute de ani în Rusia. Dar dacă voi fi omorât de boieri, nobili și dacă ei îmi vor vărsa sângele, mâinile lor vor rămâne mânjite cu sângele meu, pentru 25 de ani și ei nu-și vor spăla mâinile de sângele meu. Ei vor părăsi Rusia. Frații își vor ucide

frații, se vor ucide și se vor uri și pentru 25 de ani nu vor fi nobili în țară. Țar al pământului Rusiei, dacă vei auzi sunetul clopotului care îți va spune că Grigori a fost ucis, trebuie să știi asta: dacă rudele tale mi-au provocat moartea, atunci nimeni din familia ta, adică nici unul dintre copiii tăi sau dintre rudele tale nu vor mai rămâne în viața pentru mai mult de doi ani. Vor fi uciși de poporul rus. Eu mă duc și simt nevoia să spun țarului Rusiei cum trebuie să trăiască dacă eu am dispărut. Trebuie să gândești și să acționezi cu prudență. Gândește-te la siguranța ta și spune rudelor tale că am plătit pentru ele cu sângele meu. Voi fi ucis. Nu mai sunt printre cei vii. Roagă-te, roaga-te, fii puternic, gândește-te la familia ta binecuvântată. -Grigori"

De ce a scris această scrisoare profetică, (dacă nu cumva a fost un fals fabricat de Simonovici), este un mister. S-a speculat că Rasputin a avut o viziune spirituală a evenimentului care avea să vină. Se crede și că Rasputin știa că era ponegriț de ruși și că cineva dorea să-l omoare în momentul în care a scris scrisoarea.

Reputația lui Rasputin

Presa contemporană, ca și articolele și cărțile dornice de senzațional publicate în [deceniul al treilea](#) și [al patrulea](#), (una dintre ele avându-l ca autor chiar pe Iusupov), l-au transformat pe carismaticul țaran într-un erou popular al [secolului al XX-lea](#). Pentru occidentali, Rasputin a devenit întruparea înapoierii presupuse a rușilor, a superstițiilor, a iraționalului și imoralității, un subiect al interesului pentru senzațional. Pentru comuniștii ruși, el a reprezentat tot ce era mai rău în regimul pe care-l doborâseră prin revoluție. Pentru unii ruși a rămas însă vocea țaranimii, unii dintre aceștia îi resping credința dar îl onorează pe omul Rasputin. Patriarhia Moscovei a condamnat mișcarea pentru canonizarea lui Rasputin. Referindu-se la promiscuitatea lui Rasputin, Patriarhul Moscovei Alexei al II-lea a declarat în 2003: "Acest nebun! Ce drept credincios va dori să stea într-o Biserică care cinstește în mod egal pe ucigași și pe mucenici, pe desfrânați și pe sfinți?"

De la căderea comunismului în Rusia [la sfârșitul secolului trecut](#), anumiți naționaliști ruși au încercat să curețe reputația lui Rasputin și să se folosească de puternica lui personalitate în folosul lor. Au apărut noi dovezi de la prăbușirea [Uniunea Sovietică](#), care par cu toate să respingă pretențiile de sfințenie pentru Rasputin.

Aceste documente sunt în principal notele scrise de indivizii plătiți să supravegheze apartamentele lui Rasputin, evidențele a plecărilor și sosirilor țaranului-profet ca și a persoanelor care îl vizitau. Supravegherea continuă a lui Rasputin nu era un secret în vremea vieții sale, el exprimându-și în mai multe rânduri iritarea. Încă din 1919 s-a remarcat că aceste dovezi sunt foarte controversate, fiind posibil să se fi plătit pentru a se dovedi ceea ce doreau cei care îi dădeau banii.

Părul virginelor

Rasputin avea reputația că păstrează cutii cu părul virginelor cu care a avut relații intime. Când casa în care a locuit a fost dărâmată în 1977, autoritățile au dezgropat câteva cutii cu păr îngropate în grădină.⁵³³

Rasputin avea, însă, și proorocii, foarte asemănătoare cu ale Părintelui Arsenie Boca, după cum asemănătoare era și căderea în transă, și modul mânios de a se purta cu oamenii:

Profețiile lui Rasputin „A fost Rusia - în locul ei va fi o groapă roșie. A fost groapă roșie - va fi o mlaștină de necurați care au săpat groapa roșie”

Conducătorii ruși, de la Ivan cel Groaznic și până în perioada modernă, la Brejnev și Elțin, au fost puternic atrași de paranormali, astrologi și vindecători.

Mai toți personalități puternice, „bolnavi” de mărire, convinși că omenirea începe și se termină cu ei, liderii ruși au vrut să fie tot timpul cu un pas înaintea timpului. Au vrut să-și știe viitorul, au vrut să trăiască veșnic, dacă s-ar fi putut. Din acest motiv, au avut grijă să se înconjoare de persoane cu puteri extrasenzoriale, astrologi, bioterapeuți etc.

(Citește și „Moaștele” lui Rasputin la Muzeul Erotismului din Sankt Petersburg)

⁵³³ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Grigori_Rasputin>, marți, 28 iulie 2015.

Pentru unii dintre ei a fost benefic, cum este exemplul lui Brejnev, căruia faimoasa Djuna i-a prelungit viața, sau al lui Elțin, care nu a luat niciodată o decizie importantă fără să-și fi consultat astrologul. Lucrurile nu au stat la fel în cazurile lui Ivan cel Groaznic, Lenin, Stalin sau al țarului Nicolae al II-lea. Acesta din urma a crezut orbește în Rasputin, despre care nimeni nu poate spune cu siguranță nici astăzi dacă a fost demon sau înger. Cert este însă că influența lui asupra familiei țarului a fost una nu tocmai fastă.

Aprinzătorul candelor

Rasputin este „eminența neagră” de la curtea țarului Nicolae al II-lea. Omul care putea să pună stăpânire pe psihicul oamenilor, dar și cel care a prezis, cu un sfert de secol înainte, momentele cruciale ale celui de-al Doilea Război Mondial.

*Grigori Efimovici Rasputin era un simplu țăran din satul Pokrovskoie, gubernia Tobol (Siberia de Vest). Cele mai importante victime ale influenței lui tenebroase au fost țarul Nicolae al II-lea și, în mod special, țarina Alexandra [vedeți că Maica Alexandra (fostă Ileana) nu este singura prințesă cu acest nume care a fost înșelată de un om amăgit? Două prințese, două Alexandre, două admirații, doi amăgiți considerați Sfinți, stareți, făcători de minuni, înțelepți, prooroci, victime ale puterii politice și imuni la moarte, în realitate hipnotizatori, trăitori în interesul financiar personal și imorali. Gândiți-vă că țarina Alexandra este și Sfântă Muceniță, dar, totuși... a fost înșelată. De aceea nu vă mirați, nu judecați, nu credeți că dacă cel ce admiră un rătăcit este Sfânt, trebuie să ne încredem autorității lui și, fără discernământ, să considerăm infailibilă judecata lui și să-i preluăm ca bună părerea. Toți, chiar și Sfinții, pot greși, numai Sfânta Biserică în Sfintele Ei Sinoade Ecumenice și în scrierile autorizate de Ele, prin Sfinții Părinți numiți ca atare de Ele, sau în cei nu se abat de la aceste învățături, ci fac sinteză din ele pentru problemele lor contemporane, nu greșesc. Autoritatea și criteriul nostru de judecată este așadar Sfânta Biserică în ceea ce a crezut ea din vechime, în consens, și universal. Citatele din Sfinții Părinți pe care le-am folosit în acest studiu sunt din Sfânta Predanie, insuflată de Sfântul Duh, fiind din consensul Sfintei Biserici. Dar părerea unuia și altuia despre cineva (fără a-i compara viața și învățăturile cu Sfânta Tradiție, ci doar din simțirea și cugetarea trupească proprie) poate fi eronată. Așadar, noi nu ar trebui să ne luăm după păreri, ci numai după Sfinții Părinți aduși prin scrierile lor să cerceteze realitatea concretă lucrurilor, dacă nu vrem să fim în afara Adevărului și să ne pierdem sufletele. Văzând această neputință a unor oameni de prestigiu duhovnicesc, hai să ne rugăm lui Dumnezeu cu durere și insistență ca să ne scape pe toți de rătăcire – n.n.]. *Viața destul de grea a celor două capete încoronate și boala unuia dintre fiii cuplului imperial i-au provocat țarinei simptome de isterie [noi n-am numi acestea așa, ci reacția îngrijorată a unei mame ce-și vede copilul în pragul morții și încă nu a învățat taina suferinței și a voii lui Dumnezeu, lupta împotriva ispitelor de-a dreapta prin amăgire, neștiind ce să mai facă – n.n.] .**

Acesta este contextul, explică preasa rusă, în care „bătrânul Grigorie” a urcat drumul greu și deloc lipsit de obstacole al mașinii birocratice ruse din perioada premergătoare revoluției. Deși nu ocupa funcții oficiale, în afară de cea de „aprinzător al candelor țarului”, a ajuns în vârful ierarhiei căpătând, pe zi ce trecea, un aer arogant și impertinent.

Persoana care l-a introdus pe „bătrânul Grigorie” în casa țarului a fost doamna de onoare și prietena personală a împărătesei, Anna Virubova, care după revoluția bolșevică, s-a refugiat în Finlanda, unde a și murit.

Blocada Leningradului

*Anna Virubova a consemnat în jurnalul său multe dintre conversațiile cu Rasputin, pe care îl considera prooroc. Pentru ea, a fost „dascăl”, „prieten”, „bătrân” și chiar „înger ceresc”. **Când profetea intra, probabil, în transă, și nu conștientiza ce spune. Profeția lui Rasputin cu privire la Marele Război pentru Apărarea Patriei a fost făcută în martie 1913, când nici măcar la Primul Război Mondial nu se gândea nimeni. [vă aduceți aminte de proorocia căderii lui Ceaușescu? – n.n.] „Într-o zi, Rasputin s-a supărat foc pe nemți. Țipa la unul dintre cei veniți cu plângeri la țar că germanii au sufletul putred. Pe urmă, întorcându-se spre mine, a strigat: «Știu, știu, vor încercui Petersburgul, ne vor chinui cu foametea! Doamne, câți***

oameni vor muri! Și toți din cauza acestor nimicuri de nemți! Iar pâinea, pâinea nu o vei mai vedea! Și moartea va fi în oraș. Dar nu veți lua Petersburgul! Vom muri de foame, dar nu vă lăsați să intrați în oraș». Apoi s-a liniștit și a cerut ceai, iar la întrebarea când se vor întâmpla toate acestea, a răspuns: «25 de ani după moartea mea»”, consemnează Virubova. Rasputin a fost omorât în 1916. Dacă la această dată adăugăm 25 de ani, ajungem în anul 1941, care nu semnifică doar începutul războiului, dar și al cumplitei blocade a Leningradului, despre care el a dat atâtea amănunte cu mult înainte.

Dezastrul de la Hiroșima

În februarie 1916, Rasputin a prevestit distrugerea a două orașe japoneze cu bombele atomice americane. [vă aduceți aminte de proorocia celor două turnuri gemene? – n.n.] Iată ce spune Virubova: „Alerga prin odaie și, sperându-i pe toți, îi îndemna să se roage. Striga cu voce groaznică, spunea că vede oameni care ard în foc, vede o insulă, două orașe și, deodată, nu mai sunt nici orașe, nici oameni. Au fost, zice, dar au ars. Era o atmosferă sufocantă. M-am speriat: «Dar, Grigori, oare este în Rusia?». Respira cu greu: «Ce grijă ai tu de Rusia? Nu ți-e de-ajuns robia viitorului? Nu-ți ajunge sângele care se varsă, vrăjitoare?» [iată, biciul lui Dumnezeu – n.n.] Nu-ți ajunge puterea lui Satan și puterea roșie?». Am izbucnit în plâns și am plecat. Iar el a trimis-o pe Daria (servitoarea) să-mi spună că Dumnezeu nu îi va ierta pe japonezi și nu își va opri mâna pedepsitoare”.

Zborul pe Lună

Virubova ar putea fi suspectată ca a inventat singură aceste profeții ale lui Rasputin, în perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial. Însă există și o altă mărturisire tulburătoare (făcută în noiembrie 1913): „Dascălul se uita la Lună și zice: «Ciudat, s-ar părea că oamenii sunt proști, dar uite ce s-a întâmplat: au vrut și au făcut». L-am întrebat: «Cine, Grigori? ». Și el a răspuns că americanii se vor plimba pe Lună, își vor lăsa acolo steagul păgân și vor zbura înapoi. [vă aduceți aminte de proorocia navei spațiale? – n.n.] Am întrebat: «Cum adică? Acolo doar nu există aer». «Dar ei vor fi în cutii și se vor lăuda că au luat-o înaintea noastră. Înaintea noastră? Nu te teme, noi ajungem acolo primii. Iurka va fi». Și eu am întrebat: «Unde? Pe Lună? Și care Iurka? Oare prințul Iuri Izotev? ». S-a înrăit brusc: «O, nobilă proastă! Nu este prințul acesta». După aceea, ne-am rugat mult împreună la Dumnezeu” [vă aduceți aminte cum se ruga mult în vederea oameilor Părintele Arsenie Boca? – n.n.]

Virubova a murit în 1964, când programul american de explorare a Lunii, „Apollo”, încă nu fusese lansat.

Bolșevismul, ultima viziune

Ultima profeție, făcută în octombrie 1916, cu puțin timp înaintea morții lui Rasputin, se referă la comunism. „Grigori mi-a cerut să țin minte toată viața ceea ce îmi va spune. «A fost Rusia - în locul ei va fi o groapă roșie. A fost groapă roșie - va fi o mlaștină de necurați care au săpat groapa roșie. A fost mlaștină de necurați - va fi o câmpie uscată, dar nu va mai fi Rusia - nu va mai fi nici groapă»”. Această din urmă profeție vorbește despre urcușul și căderea comunismului. [vă aduceți aminte de proorociile apocaliptice ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

„Groapa roșie” e, acum, „mlaștină de necurați”. Până la „câmpia uscată” va mai curge timp peste lume...⁵³⁴

(11) Cauzele mișcării de mase la Prislop

Mulțimea închinătorilor de la Prislop (deși nu a depășit pe ai lui Mahomed), este chemată acolo tot prin manipularea de către puterea politică (ca și în cazul tuturor celor amăgiți de așazișii sfinți catolici, cărora li se face reclamă prin marea putere politică numită Vatican, ca și ai tuturor celorlalți închinători aparținând celorlalte religii) a mass-mediei, dar și datorită faptului că lumea iubește pe ai săi. Și cine poate fi iubit mai mult de lume decât Părintele Arsenie Boca care a propovăduit cele două mari plăceri care îmbată lumea și de care este ea îndrăgostită până la pierderea minții: plăcerea trupului și plăcerea sufletească de sine a

⁵³⁴ <http://www.revistafelicia.ro/articol_1011995/profețiile_lui_rasputin.html>, luni, 28 decembrie 2015.

slavei deșarte. A dogmatizat necesitatea împreunării trupesti (atât de mult plăcută lumii) ridicând-o la rang de sănătate și de jertfă duhovnicească, și a făcut canon succesul în viața duhovnicească prin vedenii fără osteneala smereniei, căutării și păstrării cu prețul vieții a adevărului (evitând pocăința și virtutea, asigurând mântuirea doar prin comoditatea ghicirilor și minunilor făcute de alții). A dezlegat astfel și desfrânarea și nerăbdarea făcându-le să pară virtuți. Dar a mai susținut (prin compromisul cu minciuna) și ecumenismul la mare modă azi, care sădește o falsă pace și slujește iubirii de arginți (evitând astfel problemele greu de suportat ale conștiinței și negând sabia adusă de Domnul Hristos care desparte toate cele ce nu se cuvin a fi împreună: lumina de întuneric, binele de rău, adevărul de minciună, calea de cărări, viața de moarte *Mat 10:34 Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. 35 Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. 36 Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui.*).

Așadar, cum să nu iubească lumea ce este al său?

Ioan 15:17 Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul. 18 Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. 19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. 20 Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. 21 Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.

Lumea nu vine spontan la Hristos, Părintele Cleopa și Sfinți, căci ei ne îndeamnă la înfrânare și răbdare, ci la cei cărora li se face reclamă cu false minuni de către lume, căci îndeamnă la desfrânare și rezolvarea rapidă (fără să fie nevoie de răbdare și schimbare) cu orice preț, a tuturor situațiilor.

La Hristos nu vine decât poporul cel cu adevărat credincios, care prețuiește mai mult Împărăția Cerurilor decât viața deșartă și trecătoare de aici, plină de plăceri amăgitoare. El simte din experiența trăirii lui și cunoaște din înțelepciunea Sfințelor Scripturi că suferința este o componentă necesară mântuirii, căutând pe cei ce-l ajută cu adevărat, prin pildă și sfat, să dobândească înfrânarea și răbdarea, descoperindu-i cu milă autentică defectele și calea cea aspră dar vindecătoare a canoanelor Bisericești.

Dar nu trebuie să neglijăm în motivația năvalei de oameni necăjiți și rătăciți la Prislop că duhurile care l-au amăgit și pe Părintele Arsenie Boca lucrează cu putere prin sugestie hipnotică în mase, prin multe și șocante minuni la Prislop și oriunde este numele sfinției sale chemat, dorind să recolteze în felul acesta cât mai multe suflete.

Așadar, concomitent cu escrocheriile finanțate din belșug și acțiunii mass-mediei, conlucrează și multiplele arătări demonice, dar și forțarea notei care se face de ucenicii sugestați ce transmit cu o convingere crispată hipnoza lor.

Mai mult decât atât,

(12) Ortodocșii adevărați niciodată n-au fost majoritari

Discernământul, jertfa pentru adevăr, necesitatea ostenețelor i-a făcut întotdeauna să fie minoritari, chiar într-o țară ce se declară Ortodoxă:

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

Mulțimea, în cazul nostru, nevenind spontan nu poate fi criteriu de canonizare. Vezi și cuv. Sfântului Ioan Gură de Aur, despre faptul că minunea adevărată a Evangheliei și dovada de necontestat a învierii, este că Mântuitorul nu a avut nici armată, nici avuții, nici slugi plătite, ci a propovăduit o viață cu multe osteneți, iar ucenicii și-au dat viața pentru aceasta. Dacă nu L-ar fi văzut înviat și nu ar fi fost întăriți de Sfântul Duh nu ar fi putut face aceasta.

(13) Arsenismul se manifestă exact invers

Învățăturile lui îndeamnă la plăcerea împreunării ca la o necesitate fără de care ne îmbolnăvim. Ecu-mensimul este dorit de puterea politică fiindcă sprijină noua ordine mondială (de aceea și este promovat, inclusiv financiar, un astfel de învățător ce îl susține). Mulțimea închinătorilor și cumpărătorilor de cărți este și ea o sursă importantă de venituri și slavă, astfel că cine îl laudă pe un astfel de personaj iubit de popor, devine și el instantaneu iubit și apreciat. Cei care îi urmează învățăturile moi, ce îndulcesc simțurile și părerea de sine, capătă o minte încâlcită, fără discernământ, dorind și crezând că se pot mântui lesne sau

chiar pot face și ei minuni. Deci devin foarte ușor de manipulat și docili în toate, neavând duhul de jertfă și trezvia atenției, ca să-și dea seama că sunt păcăliți și să se împotrivescă înșelării. Iată tot atâtea motive pentru care este favorizat acest curent dăunător credinței.

Iată de ce și aici avem un indiciu important că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt, că nu poate fi canonizat, după Dreptul Canonic Ortodox.

J) CONCLUZIE

*Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare*⁵³⁵

Dacă ar fi îndeplinit toate celelalte condiții, dar îi lipsea doar Ortodoxia neîndoielnică, tot nu putea fi canonizat. Dar ce este mai grav: credința sfinției sale nu este doar îndoielnică, ci dată anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Numai pentru aceasta și ar trebui să se încheie din fașă orice discuție în legătură cu acest subiect, la toate nivelurile.

Mai rămâne, însă, lămurirea concisă, limpede și simplă a poporului pentru a nu cărți și a înțelege cum este realitatea duhovnicească. Poporul Român cel cuminte și isteț va fi ajutat și de bunul său simț pentru aceasta și se va întoarce cu recunoștință spre cei ce i-au spus adevărul. Pentru aceasta este nevoie de a dezbate și celelalte aspecte.

Acestea, însă, sunt agravante, deși par la prima vedere că ar fi în favoarea canonizării. După cum am observat în acest studiu, Părintele Arsenie Boca, la arătare îndeplinește celelalte condiții secundare, dar analizându-i viața și învățăturile cu discernământ, în profunzime, în lumina Sfinților Părinți, ne dăm seama de faptul dureros că, în realitate, nu îndeplinește nici unul din criteriile Sfintei Tradiții pentru canonizare.

Dimpotrivă, la fiecare capitol din canonul canonizării sfinția sa ne este o pildă pentru noi de „**ASA NU**”. Exemplul său este cum **nu** trebuie să parcurgem viața duhovnicească, dacă vrem să nu ne pierdem mântuirea. Dacă vom urma modelul propus de viața și învățăturile sfinției sale (lucru care se va întâmpla cu bieții Români dacă va fi canonizat ca fiind un model „**ASA DA**”) vom suferi din aceasta marea pagubă a slavei deșarte, a plăcerilor trupești și a credinței strâmbe ce ating (uneori ireversibil și mortal) călătoria noastră în veșnicie.

Să rămânem, așadar, pentru siguranța și mântuirea noastră, la un **ASA NU, sănătos**.

Părintele Arsenie Boca nu poate fi model de sfințenie, iar canonizarea lui forțată și pripită ar fi o mare eroare, fiindcă ar pune Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în contradicție cu Sfintele Sinoade Ecumenice.

Mai mult, chiar dacă toate cele rele observate în acest studiu nu ar fi reale, ci doar o construcție artificială a unei imagini false, datorită unor ucenici exagerați și nechibzuți, ce nu au înțeles pe adevăratul Părinte Arsenie Boca, nici așa nu ar fi bine să fie canonizat, fiindcă ar rămâne îndoiala publică, nu pentru un an sau doi (fiindcă acum deja învățăturile sfinției sale sunt foarte bine cunoscute tuturor și răspândite la mulți, cine ar putea să le demonteze?), ci pentru totdeauna:

Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.

Deci, unde este îndoială în canonizare, nu poate fi vorba de sfințenie, ci doar de... păcat.

2. ÎN ROMANO-CATOLICISM

Dreptul canonic latin

Canonizarea sfinților în Biserica Apuseană

⁵³⁵ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox. Legislație și administrație bisericească, vol. II*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, p. 182.

În Biserica apuseană, canonizarea sfinților s-a făcut timp îndelungat, aproape în același fel, cum se făcea și în Biserica de Răsărit, adică prin pietatea populară, creîndu-se în mod spontan cultul pentru unul sau altul dintre martiri sau alți sfinți, apoi prin hotărîri ale episcopilor și sinoadelor de mai târziu. Cultul local al sfinților devine cult general prin acceptarea spontană și treptată a cultului respectiv de către întreaga Biserică. Nu se cunosc hotărîri în Biserica din Apus, prin care papii sau sinoadele lor sa fi hotărît impunerea cultică generală a vreunui sfînt în întreaga Biserică pînă tîrziu prin veacul XII.

În acest veac, papa Alexandru III a hotărît ca de la anul 1170 înainte, nici un episcop să nu mai procedeze la statornicirea vreunui cult local a vreunui sfînt, specificând că acest drept este rezervat de aici înainte sf. Scaun. De altfel chiar și cea mai veche întrebuițare cunoscută a cuvîntului canonisatio — canonizare, în Biserica Apuseană datează din acest veac și anume din anii 1119 și 1124, cînd un episcop Uldaric din Constanța (Germania) a procedat la canonizarea episcopului Conrad. Cu toată rînduiala nouă introdusă de Alexandru III, canonizări locale de sfinți din partea episcopilor s-au mai produs pînă la anul 1634. În acest an papa Urban VIII a luat măsura ca nici cultul local, nici cultul general al vreunui sfînt să nu fie admis sau instituit altfel decît prin hotărîrea sfîntului Scaun.

De aici înainte, canonizarea sfinților în Biserica apuseană devine un act de competența exclusivă a papilor. Stabilindu-se și procedeul formal care trebuie urmat în asemenea cazuri. Potrivit rînduieiilor introduse atunci în Biserica Apuseană și completate, ulterior, prin hotărîri, canonizarea sfinților la Romano-catolici se face cu observarea a numeroase condițiuni de fond și de formă, pe baza unui așa zis proces de canonizare, înainte, de a schița acest proces, arătăm ,ca el, este de două feluri și nume: procesul de beatificare și procesul de canonizare propriu-zis.

Prin beatificare se înțelege declararea cuiva, fericit și instituirea unui cult local sau parțial, pentru acesta. Prin canonizare se înțelege proclamarea cuiva ca sfînt și instituirea unui cult general al acestuia în întreaga Biserică.

Atît la beatificare cit și la canonizare se poate proceda pe o cale comună sau ordinară, sau pe o cale extraordinară. Pe calea comună se procedează în cazurile cînd cel de care se tratează nu a avut sau nu are un cult public (super non cultus), iar pe cale extraordinară, se procedează atunci cînd cel în cauză a avut, fie un cult local, fie un cult public general în Biserică, înainte de a fi fost beatificat sau canonizat oficial. S-a stabilit însă că pe cale extraordinară se poate proceda la beatificare sau canonizare numai în cazul cînd este vorba de persoane care au dobîndit un cult public local sau general între anii 1170 și 1634.

Condițiile de fond care se cer pentru beatificare sau canonizare sînt de două feluri, unele privind virtuțile celor care au adormit cu faima sfințeniei iar altele privind minunile care s-ar fi săvîrșit de către aceștia direct sau ca urmare a rugăciunilor adresate lor. Se înțelege că virtuțile ca și minunile respectivilor sînt socotite ca avînd la bază dreapta credință. Nu se reclamă virtuți deosebite pentru beatificare și virtuți deosebite pentru canonizare. Se cere un număr mai mare pentru canonizare decît pentru beatificare. Și anume pentru beatificare se cer cel puțin două minuni dovedite cu martori oculari sau direcți sau cel puțin 3—4 în cazul cînd nu pot fi dovedite de către martori direcți. În cazul canonizării se cer cel puțin 2 minuni în plus față de cele care au servit ca baza a beatificării.

Pentru ca cineva să fie beatificat trebuie să fi trecut cel puțin 50 ani de la moartea lui, iar pentru a fi canonizat trebuie să fi fost în prealabil beatificat. În cazul cînd este vorba de vreun martir, în legătură cu care nu s-a putut constata săvîrșirea nici unei minuni sau altora asemenea, se poate proceda la beatificarea și canonizarea prin dispensă de minuni, din partea sfîntului Părinte.

Procedeul formal al beatificării ca și al canonizării are caracterul unui proces în care se judecă, ca un fel de inculpat, cel despre care e vorba să fie beatificat sau canonizat, iar hotărîrea de beatificare sau canonizare reprezintă în fapt ceea ce reprezintă și o sentință judecătorească. Astfel, se înțelege că întregul proces angajează o mulțime de persoane, unele avînd rolul de reclamanți, altele de anchetatori, altele de acuzatori sau procurori, altele de avocați și în sfîrșit altele de judecători. Toate cazurile de beatificare și canonizare sînt date în competența așa numitei Congregații a riturilor care se îngrijește de organizarea și desfășurarea întregului proces.

Instanțele care judeca respectivul caz de beatificare sau canonizare nu sînt instanțe de judecată propriu zise ci au caracterul unor instanțe disciplinare căci hotărîrile lor nu au putere prin ele însele, ci abia după ce sînt aprobate de către papă.

Principalele faze prin care trece un astfel de proces, fie în cazul beatificării, fie în cazul canonizării, sînt următoarele :

a) **Introducerea acțiunii care de obicei se face de către episcopul locului în care a trăit sau a murit cel în cauză.**

b) **Anchetarea și verificarea la fața locului a virtuților, minunilor, etc., sau procesul informativ,**

c) **Procesul propriu-zis care are două faze, una în cadrul căreia se verifică virtuțile, iar a doua în care se verifică minunile. Cele două faze se desfășoară în trei ședințe special organizate de Congregația riturilor și deosebite ca alcătuire, atât în cazul beatificării, cât și în cel a canonizării.**

In cazul beatificării, la ultima ședință, participă și papa, care în cadrul ei aprobă sau respinge beatificarea. Dacă beatificarea a fost admisă, se fixează ceremonia beatificării solemne în catedrala Sf. Petru de obicei, ceremonie care se săvârșește după un ritual special de către un sobor de preoți, avînd în frunte un episcop. înainte de a se proclama în cadrul serviciului religios respectiva beatificare, i se face celui în cauză panihidă. Se pot beatifica mai multe persoane odată.

La ultima ședință a procesului de canonizare, la care iau parte toți cardinalii și episcopii și ceilalți demnitari bisericești cu gradul de arhiereu, care se găsesc întîmplător în Roma, plus alții convocați de pe o anumită rază din apropierea Romei, este prezent și papa, care după ce ia votul tuturor, aprobă sau respinge canonizarea. In cazul aprobării se hotărăște ziua proclamării solemne a noului sfînt, (se pot proclama mai mulți, deodată). Și se trece apoi la săvîrșirea ceremoniei respective, de către însuși papa, în fruntea unui sobor de cardinali, episcopi, etc. De obicei ceremonia are loc tot în Biserica Sf. Petru. In cadrul acestei ceremonii solemne papa citește documentul solemn de canonizare în care arată pe scurt că a hotărît așezarea în rîndul sfinților a cutăruia sau cutăruia, rînduindu-se o zi anumită pentru sărbătorirea lui obligatorie pentru întreaga Biserică și aprobîndu-se totodată textul slujbei sfîntului respectiv.

Se cunoaște, în limbajul teologic, expresiunea «*avocatus Dei*» și «*defensor diaboli*» în legătură cu procesul de beatificare și de canonizare. Ce sînt acestea ? **Avocatus Dei se mai cheamă și postulator, adică cel care cere ca unul sau altul să fie beatificat sau canonizat, sau cu alte cuvinte, cel care cere, susține cauza beatificării sau a canonizării. «Defensor diabolic» se mai cheamă «promotor fidei», adică cel care îndeplinește funcția de apărător al credinței-** Nu i se zice din această pricină *avocatus diaboli*, ci acest nume tradițional, nu oficial, i s-a dat lui promotor fidei pentru faptul că el îndeplinește funcția de acuzator public sau procuror, care caută să împiedice — bineînțeles prin obiecțiuni juste și cu probe — beatificarea sau canonizarea celor în cauză. De la această împotrivire, desfășurată cu măiestrie și — oarecum — chiar cu intenție diabolică, promotor fidei a fost botezat avocatul diavolului.

Textul oficial al formulei de canonizare este următorul:

*«In numele sfîntei și nedespărțitei Treimi, pentru întărirea credinței catolice și pentru progresul religiei creștine, prin puterea Domnului nostru Iisus Hristos, a prea fericiților Apostoli Petru și Pavel și prin a noastră voie, după ce am deliberat matur și am implorat ajutorul lui Dumnezeu, pe baza avizului venerabililor noștri frați, cardinalii Bisericii romane, noi decretăm că prea fericiții X și Y sînt sfinți și îi înscriem în catalogul sfinților, stabilind că întreaga Biserică universală le va sărbători cu pietate memoria în toți anii, în ziua aniversării nașterii lor pentru patria cerească. In numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Spirit, Amin».*⁵³⁶

Vedem că, deși Părintele Arsenie Boca este un mare susținător al Bisericii Latine și al credinței ei, dar mai ales al uniatismului, deși acolo contează foarte mult mulțimile minunilor și închinătorilor, mai mult decât orice, pentru a crește popularitatea celui ce îl canonizează, totuși nu îndeplinește nici condițiile de canonizare (pentru a fi cinstit în toată latinitatea și uniația, în apus și în răsărit), dar nici măcar condițiile de beatificare (pentru a fi cinstit local de latinii și uniații din Ardeal), neavînd încă 50 de ani de la moarte⁵³⁷, neanalizându-i-se cu amănunțime viața printr-un proces echilibrat de argumente-contraargumente, nepropunându-l vreun episcop latin sau uniat și nepronunțându-se încă papa despre această problemă.

Desigur că papa ar putea face în legătură cu sfinția sa o mare dispensă ca să atragă Ardealul prin Ungaria să devină provincie a Romei. Ar fi încântat de aceasta dacă ar afla că pictorul de la Drăgănescu a cinstit

⁵³⁶ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, pp. 186-189.

⁵³⁷ Joi, 14 mai 2015.

așa de mult locul unde se beatifică sau canonizează rătăciții din Apus, încât l-a numit ramură fără de care nu este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică și l-a așezat în frescă exact acolo unde a pictat Crezul. De altfel unde a fost zugrăvită această clădire se numește Capela Sixtină a României nu pentru calitatea picturilor, ci pentru apropierea ca la dreapta bazilicii San Pietro. Probabil că în planul noii ordini mondiale, pentru a se obține atât de mult dorita uniație globală, pentru pătrățica de plan numită România succesiunea ar fi aceasta: mai întâi să se canonizeze Părintele Arsenie Boca în România, apoi, ca o cinste acordată de papă, să se canonizeze la Roma și așa, prin el și învățăturile lui, să se facă unirea Roma-România.

A. Pentru aceasta, papa are multe argumente: Părintele Arsenie Boca este fiu al uniaticului Iosif, probabil stropit la greco-catolici ca și tatăl său (conform uzanțelor familiilor mixte din Ardeal, deci aparținând de fapt, în realitate, confesiunii uniate și având practici religioase desprinse din ea, similare cu Francisc de Assisi și Igațiu de Loyola), este mare făcător de minuni (identice ca aspect cu cele ale lui Anton de Padova numit *Sfântul lumii întregi*) și a fost un mare apărător al catolicismului:

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; [...]*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”⁵³⁸*

Ce fiu ar putea avea papa mai iubit în România, introdus ca un cal troian în Sfânta Biserică Ortodoxă, pentru a înșela pe fiii Ei în mod mai eficient cu uniatismul modern?

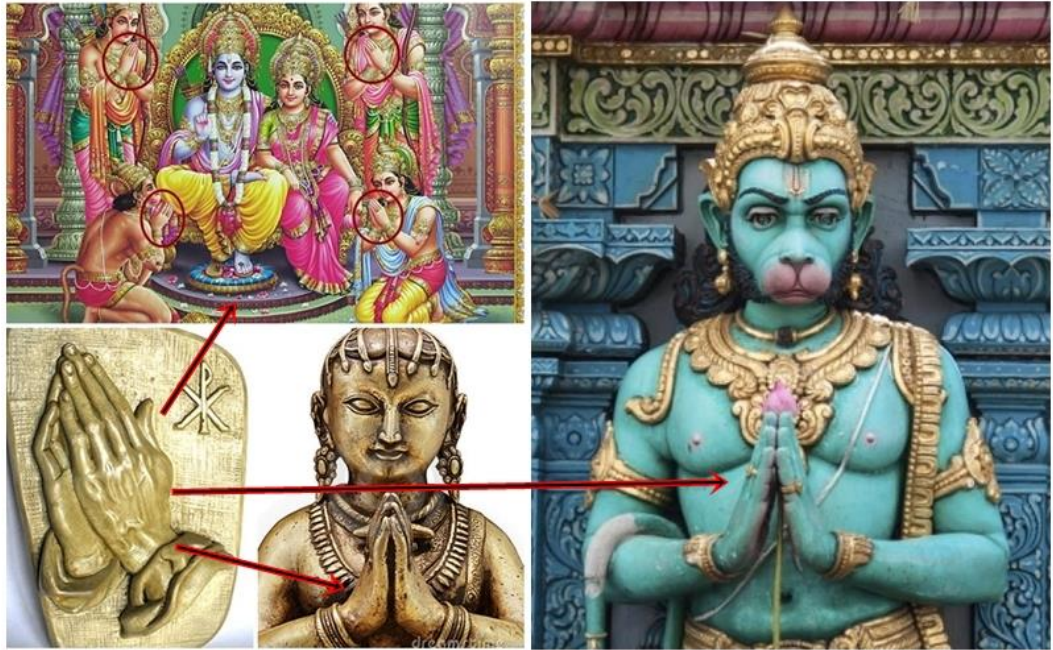
⁵³⁸ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

3. ÎN HINDUISM

„Canonizarea” în hinduism

În hinduism se crede în panteism, adică toată creația este Dumnezeu. Fiecare om este Dumnezeu, chiar dacă imperfect și are nevoie ca atmanul să i se unească cu brahmanul, persoana să i se topească în impersonal, sau nimic, crezută ca Dumnezeu lor desăvârșit. Salutul lor „namaste = mă închin la divinitatea din tine”⁵³⁹ semnifică același lucru, indicând plictiseala mărturisirii linguritoare dintre doi dumnezei egali, prin fire. Ce diferență față de salutul nostru *Doamne ajută!* sau *Slăvit să fie Domnul!* sau *Laudă-se Domnul Iisus!* în care omul se unește prin har (dar) prin smerenie (golire de sine) cu Cel care S-a golit de Sine, ca să ne învețe să iubim pe ceilalți mai mult decât pe noi înșine.

Namaste la hinduși și latini:

Cum țin mâinile la rugăciune Ortodocșii, formând cruci cu degetele:

Așadar la păgâni nu este nevoie de canonizare, fiind toți dumnezei.

⁵³⁹ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Namaste>>, vineri, 24 iulie 2015.

Dar și ei au „sfinții” lor, adică aceia care au propovăduit mai marcant hinduismul, prin învățătură, practică și minuni, prin transmiterea duhurilor care îi stăpânesc, pe care ei îi consideră zei:

CE AM DESCOPERIT IN BIBLIOTECA LOR

Ashramul din Mongyr dispunea de o bibliotecă pentru uzul membrilor săi. Majoritatea cărților din dotare erau cele ale gurului, traduse în diverse limbi. Existau foarte puțini alți autori în afara celor din cercul restrâns al gurului. Una dintre excepții era swami Vivekananda. Nu știu dacă îl numărau printre înaintașii lor spirituali sau îi apreciau pur și simplu scrierile.

Așadar, acest swami Vivekananda a devenit celebru în Occident, cu precădere în Anglia și America, la începutul secolului XX. Si-a petrecut viața conferențiind despre hinduism oriunde era solicitat. S-a străduit să întemeieze și câteva centre hinduse, bucurându-se de ceva mai mult succes în America. Această misiune i-a fost încredințată ca și datorie a vieții sale de către maestrul său, gurul Rama Krishna, un mare „sfânt” al hinduismului. A murit în jurul anului 1930.

Citiseam câteva din cărțile sale, fapt pentru care mi-a stârnit un viu interes testamentul lui, pe care l-am găsit într-unui din rafturile bibliotecii. O carte cu puține pagini, pe care însă n-o mai văzusem, și nici nu mai auzisem vreodată despre ea. De altfel, n-am mai întâlnit-o până astăzi nicăieri altundeva. Am început deci să o citesc. Foarte curând, am rămas stupefiat de conținutul ei! Era mărturisirea existentei unui efort sistematic, concertat cu precizie de-a lungul mai multor etape, cu scopul schimbării politice și, în cele din urmă, a cotropirii lumii occidentale creștine de către concepțiile orientale. Punctul terminus al acestui plan era distrugerea definitivă a creștinismului.

Vivekananda vorbea de o riguroasă strategie care fusese inițiată cu câteva generații înainte de el și care se afla deja în curs de aplicare. În stadiul actual, se urmărea pregătirea mentalității occidentale pentru asumarea concepțiilor orientale despre lume și Dumnezeu. Planul în sine era conceput de niște ființe spirituale superioare, în orice caz nu de către oameni, din câte lăsa să se înțeleagă textul. Vivekananda se socotea un umil slujitor al acestui plan, și se plasa pe sine într-o serie de nume aparținând altor oameni care își puseseră în trecut viața în slujba aceluiași scop. Era satisfăcut de felul în care se achitase de partea sa de datorie, și părăsea această viață „împlinit”.

M-a impresionat, pe de o parte, mărturisirea fățișă a faptului că există o veritabilă strategie de cotropire religioasă a lumii occidentale, iar pe de altă parte, caracterul atât de pervers al acestui plan.

Cine ar fi bănuț, de exemplu, că știința psihiatrică a fost utilizată în acest scop? Părintele psihiatriei contemporane, Karl Jung, nu face nici o descoperire novatoare, așa cum ar fi multă lume tentată să creadă. El colectează pur și simplu toate „revelațiile” hinduismului despre sufletul omenesc, despre structura și funcționarea lui, convertește definițiile sanscrite într-un limbaj personal, simplu și accesibil, le cosmetizează cu o terminologie științifică și le prezintă societății occidentale ca pe niște noi descoperiri. Pe măsură ce ele sunt receptate cu entuziasm în medii tot mai largi, Jung elaborează lucrări al căror caracter metafizic devine din ce în ce mai explicit, pentru ca la sfârșitul vieții să-și mărturisească public atașamentul față de hinduism. Câtă lume a fost avizată asupra farsei jucate de Jung? Un cititor pasionat al cărților sale este deja influențat, acomodat cu o întregă suită de concepții hinduse. Este un exemplu tipic de infiltrare ocultă a unor anumite tipuri de idei...

Demersul acesta continuă cu succes în zilele noastre. Imbrăcarea hinduismului într-o haină „științifică” îl face mai ușor digerabil. Nu sunt prea mulți oamenii care se întreabă serios ce poate avea științific în ea o concepție incontrollabilă prin rațiune și experiență. Cât de științific poate fi un sistem care se bazează pe teoria karmei, sau pe teoria reîncarnării? Este nimic altceva decât metafizică pură, credință pură, adică religie.

Din păcate, lumea se lasă ușor înșelată de acest ambalaj „științific”. Astăzi, la ani de zile după vizita mea, actualul gurii Niranjananda și-a botezat ashramul „universitate”, s-a auto-proclamat „rector” al ei, și a demarat inclusiv o serie de programe „postuniversitare”. Pe deasupra, pretinde cu emfază că „această universitate este cea dintâi de acest fel din lume” (nr. 3/1999 al propriei reviste, p. 24). El „uită”, desigur, că alții de teapa sa i-o luaseră deja

înainte, întemeind așa-numita „Universitate Spirituală Mondială Brahma Kumaris”. Întregul proiect s-a izbit atunci de opoziția O.N.U. și a Universității din Hamburg.

Totuși, atracția occidentalilor față de spiritualitatea hindusă este astăzi o realitate, în contextul în care catolicismul și protestantismul, aceste devastatoare erezii, au reușit să distrugă în Apus autentica tradiție spirituală creștină, însetând după ceva mai profund, oamenii descoperă întâi yoga, iar apoi sfârșesc prin a deveni hinduși. Există regiuni, precum nordul Americii, în care yoghinii din ashramuri au fost duși chiar și la mănăstiri catolice cu scopul de a-și propovădui „știința”. I-au invitat înșiși călugării catolici, care au pus la dispoziție spațiul monastic și toată logistica necesară, au adresat invitații publicului larg și au susținut inclusiv financiar „cursurile” de yoga! De vreme ce l-au pierdut pe Hristos, firește că se hrănesc acum cu roșcove...

Al doilea lucru care m-a impresionat a fost legat de ceea ce am descoperit într-un alt periodic pe care îl tipărea așezământul. Existau aici relatări despre diverse evenimente din viața gurului. Iată ce povestea la un moment dat el însuși:

„Când eram mai tânăr, călătoream prin satele Indiei. Într-un sat oarecare, un om pe care îl ajutasem foarte mult - a oferit să mă învețe cum să chem spiritele din lumea de jos. [...] Am mers apoi într-o seară la cimitir cu câțiva ucenici de-ai mei, și am aplicat cele pe care le învățasem. Dar când au venit spiritele, nu le-am putut tine piept, așa încât le-am îndreptat asupra uneia dintre discipolii mele, pe care au luat-o în stăpânire. A fost chinută foarte tare și în cele din urmă a murit. Pentru a mă purifica de această faptă, am stat trei zile și trei nopți în apele Gangelui”.

Ce ar trebui să mire pe cineva mai întâi în această relatare? Vizita nocturnă la cimitir? Invocarea spiritelor? Dirijarea lor împotriva tinerei fete? Cum se cheamă aceasta: spiritism, magie, satanism? Oricum ar sta lucrurile, în nici un caz știință! Iar în ce privește spiritele din lumea de jos, ce altceva puteau fi ele, dacă nu demonii despre care ne previne Evanghelia?

La fel de șocantă este și calitatea morală a gurului, care pentru a se salva pe sine își sacrifică discipola care îi încredințase trupul, sufletul, mintea și întreaga ei viață! Apoi individul își „spală” calm și imperturbabil crima morală în... apele Gangelui! Apropos, calitatea apei unui râu de a spăla conștiințele înnegrite și vinovate este un fapt dovedit științific, sau o concepție pe de-a-ntregul religioasă? Din câte cunosc, râul Gange este considerat sfânt numai de către hinduși. Nici musulmanii, nici buddhistii, nici taoistii, nici creștinii nu împărtășesc o asemenea credință. Cu atât mai puțin oamenii de știință. Orice practicant al „științei” yoga se comportă în realitate ca un credincios, ca un hindus.

Ne putem întreba de ce aceste cercuri de oameni de factura lui Vivekananda încearcă să ne submineze credința în mod indirect și ocult, de ce își prezintă oferta sub o aparentă științifică și de ce nu se încumetă să ne propună deschis și onest credința lor, dându-ne posibilitatea de a o supune în cunoștință de cauză comparației cu credința creștină. Evident că oamenii vicleni nu înțeleg să folosească decât mijloace de acțiune pe măsură. Rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși vor merge din rău în mai rău..., spune Scriptura (II Tim. 3,13).

„Nici un om responsabil spiritual nu poate urmări distrugerea creștinismului”. Einstein⁵⁴⁰

Din acest punct de vedere, chiar dacă Părintele Arsenie Boca nu și-a dat seama, poate, de ceea ce face, hindușii pot să îl considere ca un „sfânt” al lor, deoarece a îmbrăcat prin învățăturile, viața, lucrările și minunile făcute prin sfinția sa de către zeii, lupul hindus în haină de oaie Ortodoxă și științifică. Sfinția sa a propovăduit modul lor de a dori, gândi, vorbi și face, lucru recunoscut, indirect, și de ucenicii sfinției sale:

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu [oare poate fi frică de Dumnezeu în astfel de afirmații? – n.n.], care afirmă că, încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri

⁵⁴⁰ Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 140-141.

spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.”⁵⁴¹.

*Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi,
iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Fap 20:29 Căci eu știu aceasta, că
după plecarea mea vor intra, între voi,
lupi îngrozitori, care
nu vor cruța
turma.*

⁵⁴¹ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.